

Đoạt Hồn Chung

Contents

Đoạt Hồn Chung	2
1. Hồi 1 Nơi Chôn Vùi Những Cao Thủ Võ Lâm	2
2. Hồi 2 Trong Động Không Đáy Với Kỳ Duyên	11
3. Hồi 3 Huyết Chiến Kinh Hồn Dưới Lòng Đất	19
4. Hồi 6 Kẻ Thù Giăng Bẫy	27
5. Hồi 7 Người Đẹp Lành Hồn Hương Phi	43
6. Hồi 8 Thập Nhị Nương Tử Tuyệt Sắc	49
7. Hồi 9 Sa Mạc Chí Tôn Xuất Hiện	55
8. Hồi 10 Lãnh Áo Sương Người Đẹp Bí Ẩn	65
9. Hồi 11 Bạch Cốt Thái Tử Và Trần Thế Mai Hoa	73
10. Hồi 12 Gặp Một Người Đẹp, Thắng Chín Kỳ Nhân	84
11. Hồi 13 Vũ Trụ Ma Quân	91
12. Hồi 14 Song Nữ Tranh Nhất Lang	100
13. Hồi 15 Lạc Hồn Tửu Tiên	109
14. Hồi 16 Ôn Thần, Ôn Hồn Tái Xuất	116
15. Hồi 17 Kịch Chiến Trong Rừng Hoang	127
16. Hồi 18 Theo Từng Vết Máu	131
17. Hồi 19 Phách Tha Nhất Chương	135
18. Hồi 20 Song Quái Nữ Âm Hại Công Chúa	142
19. Hồi 21 Liễu Mạng Vì Người Yêu	151
20. Hồi 22 Trong Tay Kẻ Huyết Thù	158
21. Hồi 23 Nhu Bạng Thần Công Đại Thành	168
22. Hồi 24 Năm Mươi Chiêu Tử Đấu	173
23. Hồi 25 Tân Huyết Thần Xuất Hiện	178
24. Hồi 26 Bông Hồng Tuyệt Tích	184
25. Hồi 27 Máu Ngập Đỉnh Côn Lôn	189
26. Hồi 28 Có Nguyên Nguyên Ma Kinh?	195
27. Hồi 29 Chạm Mặt Kẻ “đại Thù”	201
28. Hồi 30 Hồng Hoang Huyết Ma	204
29. Hồi 31 Tâm Tình Khó Xử	216
30. Hồi 32 Vụ Án Tình Chấn Động Võ Lâm	223
31. Hồi 33 Kỳ Duyên Gặp Được “nhu Kinh”	230
32. Hồi 34 Luyện Công Trong Lòng Núi	239
33. Hồi 35 Lọt Vào Mật Thất	240
34. Hồi 36 Võ Lâm Thánh Quân	251
35. Hồi 37 Huyết Chiến “động Không Đáy”	258
36. Hồi 38 Buổi Tái Ngộ Khủng Khiếp	265
37. Hồi 39 Ái Mã Lột Xác	272
38. Hồi 40 Huyết Chiến Bạch Cốt Thái Tử	277
39. Hồi 41 Cù Tiên Sinh Là Ai?	282
40. Hồi 42 Tứ Vị Nương Nương	289

41. Hồi 43 Tử Đẩu “đại Hàm Giáo Chủ”	295
42. Hồi 44 Trận Ấc Đẩu Bình Định Võ Lâm	304

Đoạt Hồn Chung

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-hon-chung>

1. Hồi 1 Nơi Chôn Vùi Những Cao Thủ Võ Lâm

Một lãnh địa khí hậu khắc nghiệt và huyền bí.

Ban ngày nóng như lửa.

Đêm đến lạnh thấu xương...

Nhưng ghê gớm nhất trong vùng là Hồ Lưu Sa cát chảy cuốn thân người và Động Không Đáy chôn vùi bao hào kiệt.

Nhưng tại sao hàng trăm năm qua, những cao thủ võ lâm vẫn kéo nhau tới đó để “một đi không trở lại”.

Ma lực nào thu hút họ?

Họ muốn tìm kiếm gì giữa sa mạc mênh mông?

Nào ai biết được?

Chỉ biết rằng những tay chọc trời khuấy nước, những người võ học cao thâm mỗi năm cứ ùn ùn đến đây để vợ con chẳng bao giờ còn được gặp.

Hôm nay ở Nhã Thập Đài có người thiếu phụ xinh đẹp đang mòn mỏi trông chồng, đứng ngồi không yên.

Nàng là Đỗ phu nhân sốt ruột chờ chồng, mà đứa con trai nhỏ cũng đi đâu chơi mất biệt.

Nàng kêu lớn :

- Nguyên nhi, Nguyên nhi...

Tiếng kêu của nàng thoát ra khỏi ngôi nhà bạt kiểu Mông Cổ và lọt thỏm vào sa mạc, không nghe lời đáp.

Vì lúc ấy, đứa con trai của nàng là Nguyên nhi đang được bạn nó dìu đi thất thủ. Nguyên nhi ốm nhom, xanh mướt còn bạn nó là Chí Cốc mập lùn như cái hạt mít.

Chí Cốc và Nguyên nhi vừa bị đánh một trận tơi bời ngoài đụn cát. Tay giờ nắm đầm lên, Chí Cốc hần hộc la lối :

- Đừng buồn Nguyên nhi, rồi có bữa ta sẽ cho thằng Ba Vương Tử phải quỳ xuống mà lạy...

Nguyên nhi đưa cánh tay áo dính đầy cát lên quẹt ngang mắt. Nó ngoái nhìn lại đụn cát và lắc đầu :

- Không được đâu, Ba Vương Tử là công tử trong Ba Vương phủ, người của bọn chúng đông lắm.

Chí Cốc nhổ nước miếng xuống bãi cát :

- Hừm, lẽ nào ta lại sợ thằng Ba Vương Tử. Nó có ra quái gì đâu, chỉ dựa vào thế lực của cha nó.

Đang nói, bỗng Chí Cốc trở tay :

- A, hình như cha cậu đã về kìa. Đừng khóc nữa, tạm biệt, mai gặp lại nhé.

Trong lúc Chí Cốc chạy bay đi, Nguyên nhi ngược nhìn và thấy con lạc đà Bạch Ngọc lông trắng như tuyết đang đi tới, đầu cúi thấp, trên lưng không một bóng người...

Nguyên nhi liền chạy tới ôm lấy cổ con lạc đà :

- Bạch Ngọc, cha đâu?

Con lạc đà vẫn cúi đầu, đôi mắt như ngấn lệ.

Nguyên nhi lại vuốt ve nó :

- Bạch Ngọc, tại sao ngươi buồn? Ai ức hiếp ngươi?

Cậu bé nhảy thót lên lưng lạc đà :

- Thôi, ta đi về.

Cưỡi lạc đà đến trước ngôi nhà bạt, Nguyên nhi kêu lớn :

- Mẹ ơi, Bạch Ngọc trở về...

Rèm cửa lập tức mở lên, Đỗ phu nhân đang mong chồng, nghe tiếng con là bước ra ngay.

- Cha con đã về chưa, Nguyên nhi?

Đứa bé lắc đầu :

- Không thấy cha, chỉ thấy Bạch Ngọc.

Thấy cậu bé nhảy xuống, con lạc đà trắng chui ngay vào nhà bạt. Hai mẹ con theo vào nhìn Bạch Ngọc nằm phủ phục, đôi mắt nó đỏ hoe và những giọt nước mắt tuôn chảy.

Phu nhân giật mình, nàng cúi xuống hỏi :

- Ông chủ đâu, Bạch Ngọc?

Lạc đà trắng lắc đầu, những giọt nước mắt vẫn tuôn rơi. Đôi mắt diêm lệ của Đỗ phu nhân mở lớn, sắc mặt trắng bệch ra, làn môi đỏ đã tái đi, run rẩy :

- Bạch Ngọc, ông chủ không trở về nữa sao?

Nét buồn đau của con lạc đà đủ nói lên sự thật ghê gớm. Người thiếu phụ kêu lên thảng thốt :

- Trời ơi là trời, điều ta vẫn ngày đêm lo lắng thì hôm nay đã trở thành sự thật rồi... Trời ơi...

Nguyên nhi còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nó đến bên mẹ nũng nịu giật gấu áo, hỏi nhanh :

- Mẹ ơi, cha đâu? Mẹ sao thế?

Đỗ phu nhân dường như không còn nghe tiếng hỏi của đứa con thân yêu. Mặt nàng ngầy ra như điên dại. Nước mắt tuôn chảy ướt cả hai gò má.

Hoàng hôn phủ xuống từ lâu, trời tối hẳn...

Trong nhà bạt vang lên tiếng khóc tỉ tê buồn thảm vô cùng.

Đèn chưa được thắp lên, trong nhà tối mò.

Nguyên nhi gục vào lòng mẹ, khóc rầm rức. Đỗ phu nhân nước mắt oán hận chảy ròng ròng.

Nàng xoa nhẹ lưng đứa con trai :

- Con đừng khóc nữa. Cha con đã dặn rằng ngày nào Bạch Ngọc trở về một mình không có cha con thì ngày đó cha con không bao giờ trở về với mẹ con ta nữa.

Cậu bé run bắn người lên, đôi môi mấp máy :

- Mẹ à... Cha... cha không về... tại sao?

Người thiếu phụ xinh đẹp lắc đầu lia lại :

- Mẹ làm sao biết được.

Nàng lại quay sang con lạc đà :

- Bạch Ngọc, ông ấy đi đâu?

Nàng hỏi cho có hỏi vậy thôi. Bởi nàng cũng biết con lạc đà không thể trả lời được câu hỏi ấy.

Nàng vỗ nhẹ vào đầu đứa bé :

- Nguyên nhi, địa vị của cha con trong võ lâm, những người bình thường không thể sánh kịp. Nhưng con lại xanh xao, ốm yếu và ông đã từng dặn mẹ rằng: “Nguyên nhi bầm sinh đã có Tam Âm Tuyệt Mạch, nếu may mắn sống được qua 10 tuổi thì mẹ phải cố gắng nuôi con nên người, bỏ hẳn nghiệp võ, đừng dẫn thân vào giang hồ đầy chông gai nguy hiểm”.

Thở dài một tiếng ả não, nàng nói tiếp :

- Trong giang hồ võ lâm ai cũng biết cha con là Đỗ Nhất Phương mặc áo xanh, cưỡi lạc đà trắng, rong ruổi với võ lâm. Ôi, việc của cha con thì mẹ không biết nhiều. Nhưng cha con đã dặn rằng ngày nào ông không trở về thì mẹ con ta phải lập tức rời khỏi nơi đây.

Vừa thu dọn quần áo, nàng vừa hạ giọng nói :

- Mẹ sang từ biệt Trưởng lão, sẽ trở về ngay để chúng ta lên đường.

Rồi nàng lấy ra một sợi dây chuyền đen tuyền, mặt dây chuyền khắc vàng Thái Dương lộ dạng ở phía đông. Sau mặt dây chuyền khắc hai chữ “Chỉ Lệnh”.

Nàng đeo dây chuyền vào cổ Nguyên nhi, dặn dò :

- Lần này, mẹ con ta đi sẽ rất nguy hiểm. Nếu có gì xảy ra thì đây là Linh Phù trước đây cha con thường dùng trên bước bốn tẩu giang hồ, ít nhiều sẽ có tác dụng.

Vừa được đeo Linh Phù, Nguyên nhi đã đứng bật dậy, nghiêm trang :

- Mẹ à, con nhất định đi tìm cha.

Đỗ phu nhân ngơ ngác nhìn con, nước mắt lại tuôn trào :

- Con, con tìm cha ở đâu?

Thằng bé chưa kịp đáp thì bên ngoài đã có tiếng vọng vào :

- A di đà Phật... Chào phu nhân nhà họ Đỗ.

Chớp mắt đã thấy một nhà sư xuất hiện ở cửa.

Đỗ phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư từ đâu tới?

Vị hòa thượng liền đáp :

- Bần tăng từ sa mạc đến đây.

Tinh thần chợt tỉnh táo, phu nhân dịu giọng :

- Đại sư tìm ai?

Hòa thượng chỉ Nguyên nhi, nói nhanh :

- Tìm cậu bé này.

Nguyên nhi tròn mắt nhìn lão hòa thượng, rồi ôm lấy phu nhân :

- Mẹ ơi, con không biết ông này.

Hòa thượng cười khà khà, bảo rằng :

- Mấy hôm trước bản tăng gặp Đỗ Nhất Phương ở Đại Qua Bích. Ông ta gửi con trai là Đỗ Tổng Nguyên cho bản tăng đưa đi.

Phu nhân mừng rỡ :

- Xin đại sư cho biết pháp danh và ngài đã gặp phu quân của thiếp ở nơi nào vậy?

Nhà sư chấp tay đáp :

- Pháp danh của bản tăng là Khô Trúc, mấy ngày trước bản tăng gặp Đỗ thì chủ ở Đại Qua Bích như bản tăng vừa nói.

Nét hi vọng ngời lên trên gương mặt xinh đẹp, phu nhân hỏi tiếp :

- Vậy phu quân của tiện nữ đi về đâu rồi?

Hòa thượng Khô Trúc liền trả lời :

- Bản tăng không biết.

Đỗ phu nhân cười nhạt, vẫn dịu dàng nhưng cương quyết :

- Phu quân của tiện nữ đã dặn: Nhà họ Đỗ có Nguyên nhi để lo việc hương khói cho tổ tông nên tiện nữ không thể rời xa đứa con trai của mình.

Khô Trúc ngắm nhìn Nguyên nhi một lát, miệng lẩm bẩm :

- Ôi, đáng tiếc, đáng tiếc... Tam Âm Tuyệt Mạch đã đến mức không thể cứu vãn, bản tăng đành bất lực. Bà đã nói vậy thì bản tăng đi đây.

Tà áo màu tro vừa phất lên, nhà sư đã mất hút như một cái bóng mờ. Người thiếu phụ xinh đẹp phải ngời khen :

- Hảo công phu, khinh công trác tuyệt.

Rồi nàng thở dài :

- Lão tăng sẽ không trở lại.

Từ xa tiếng nói của nhà sư Khô Trúc còn vọng lại một câu khó hiểu :

- Thôi, Tiêu Dương về đi.

Tất cả lại chìm vào yên lặng nặng nề.

Sửa lại nếp y trang, phu nhân nói với đứa con ngồi trên tấm nệm :

- Nguyên nhi, mẹ phải sang chào Trưởng lão, con ngủ ngoan nhé.

Mở tròn đôi mắt với ánh nhìn đau khổ, Nguyên nhi không gật cũng không lắc, cứ lặng lẽ ngó theo khi mẹ nó ra ngoài.

Chờ mẹ mất hút trong bóng đêm một lúc lâu, Nguyên nhi lại ứa nước mắt, lẩm bẩm nói một mình :

- Mẹ ơi, con đành chịu bất hiếu.

Nó gói quần áo, lấy một ít thịt khô, chút đỉnh bạc rồi đến bên Bạch Ngọc và bảo con lạc đà trắng :

- Bạch Ngọc, chúng ta lên đường tìm cha.

Ngước nhìn Nguyên nhi bằng đôi mắt đỏ đầy ngấn lệ, Bạch Ngọc đứng lên, có vẻ phấn khởi.

Chờ con lạc đà ra ngoài, Nguyên nhi thót lên lưng Bạch Ngọc. Cánh tay nhỏ nhắn của cậu bé phẩy nhanh :

- Nào, chúng ta đi.

Lặng lẽ nhìn nơi nó đã từng sống bao năm, mức bầu nước đeo bên mình, vỗ vào Bạch Ngọc làm hiệu. Con lạc đà đưa Nguyên nhi đi thẳng về hướng Đại Qua Bích.

Gió cát từng đợt, đêm lạnh đến nỗi một giọt nước cũng biến thành băng, trong lúc ban ngày nóng hơn lò lửa, muốn nứt cả da thịt.

Cứ ngồi trên lưng lạc đà, Nguyên nhi thúc nó đi thật nhanh. Thời gian cứ trôi qua và cậu bé đã đi được ba ngày.

Bỗng Bạch Ngọc vươn cổ, có vẻ nghe ngóng... Từ xa vọng đến những tiếng động ào ạt như muôn vật cọ xát vào nhau.

Cuồng phong đã nổi lên trong sa mạc, bầu trời mịt mù đầy cát.

Nhìn về phía trước, Nguyên nhi thấy cát vàng bay đầy trời...

Từng đợt, từng đợt sóng cát dâng lên cuộn cuộn, cả một vùng biển thành hồ cát luân lưu chảy xiết, với cuồng phong và sức mạnh kinh hồn. Ôi Lưu Sa, hồ cát dựng phong ba...

Tuy nhỏ tuổi nhưng Nguyên nhi rất thông minh, nó lại đã nghe cha mẹ nói nhiều chuyện huyền bí trong sa mạc.

Ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu bé: “Phải rồi, mình đã lọt vào Hồ Lưu Sa xuất quỷ nhập thần, đã chôn vùi bao nhiêu võ lâm cao thủ...”

Cậu vừa nghĩ vừa có ý đề phòng nhưng sóng cát đã ầm ầm xô tới, hết sức bạo liệt.

Nguyên nhi đập vào lưng lạc đà la lớn :

- Bạch Ngọc, chạy lùi mau, Hồ Lưu Sa đấy.

Con vật khôn ngoan cũng đã có cảm giác gặp nguy hiểm nên lập tức quay đầu chạy ngược...

Nhưng muộn quá rồi.

Chân con vật bị lún sâu vào trong cát... sóng cát dâng cuộn cuộn, sức di chuyển khủng khiếp đẩy Bạch Ngọc và Nguyên nhi vào giữa lòng hồ.

Gió lạnh buốt thấu xương.

Trăng hạ huyền đã ngả về phía tây...

Trong tai Nguyên nhi vang lên những tiếng ù ù. Cậu cảm thấy toàn thân bị chìm xuống, cát trôi ào ào đã lấp tới đầu gối Bạch Ngọc.

Aầm ầm, cát trong Hồ Lưu Sa càng chuyển động mạnh giữa cuồng phong và đợt sóng cát khổng lồ đang dựng dậy.

Nguyên nhi hoảng hồn, hét lớn :

- Bạch Ngọc, về... về thôi.

Con lạc đà không thể cố gắng hơn được. Nó gào hét, giãy giụa, toàn thân lắc lư. Nhưng nó càng quật thì thân thể càng lún sâu vào trong cát.

Tiếng kêu vù vù càng lớn, cát bay loạn xạ đập vào trước mặt túi bụi, cậu bé đứng lên ngã xuống liên tục nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ Bạch Ngọc.

Con vật gào lên như điên, mình nó vùng vẫy rất mạnh nhưng đành bất lực bởi sức cuốn hút bạo liệt của Lưu Sa.

Bạch Ngọc và Nguyên nhi bị sức gió lớn đẩy vào giữa lòng hồ cát, chẳng bao lâu đã mất hút trong vòng xoáy khiếp đảm.

Gió thổi điên cuồng, cát bay mù mịt.

Cho đến lúc vầng trăng hạ huyền hắt lên ánh sáng cuối cùng giữa những ngôi sao lấp lánh.

Gió bỗng lặng, cát thôi bay, hồ Lưu Sa như biến đâu mất, mặt cát bao la im lìm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng dưới tầng sâu của sa mạc, Nguyên nhi và Bạch Ngọc đã biệt tăm.

Hồ Lưu Sa khủng khiếp như vậy đây và trong vùng sa mạc Đại Qua Bích này không ai biết đích xác hồ Lưu Sa ở đâu. Nó giống như ma quỷ, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Những võ lâm cao thủ đi tìm bí mật gì đó trong vùng Đại Qua Bích, đã lạc vào hồ Lưu Sa đúng lúc nó dậy sóng cát thì chẳng còn ai trở về.

Hồ Lưu Sa đã được kể lại với truyền thuyết ly kỳ và kinh khủng... Song những người kể chuyện lại chính là những kẻ chưa từng nhìn thấy hồ Lưu Sa chứ đừng nói chỉ dẫn thân vào đó.

Vậy số phận của Nguyên nhi ra sao rồi?

Cậu bé ôm chặt cổ Bạch Ngọc, hít thở trong bộ bờm dày của nó một ít không khí để cố sức tiến dần trong cát.

Dần dần Nguyên nhi cảm thấy cát ẩm phủ quanh mình, bên tai những âm thanh ào ào rất khó chịu.

Cậu nhắm nghiền mắt lại, toàn thân như bị sợi dây trói chặt rất khó xô ngang, xoay trở. Áp lực đè mạnh bên ngoài của sóng cát dày làm cậu khó thở. Những hạt cát vàng đã lấp đầy trong bờm lông con lạc đà và tuôn cả vào lỗ mũi Nguyên nhi khiến cậu muốn nhảy mũi mà không được...

Nguyên nhi kêu lên :

- Cha ơi, mẹ ơi...

Cậu lả đi, mắt tóa hào quang như thấy hàng triệu con đom đóm, tay cậu ôm cổ Bạch Ngọc cũng từ từ lỏng ra.

Nguyên và Bạch Ngọc đã bị lấp trong hồ cát. Cậu ngất đi không biết đến bao lâu.

Bỗng ào một cái với âm thanh răng rắc kỳ dị, Nguyên nhi cảm thấy như bị nhấc bổng lên không trung lơ lửng. Tâm thần của cậu cũng lơ lửng lơ mơ mọi chẳng biết gì.

Lại chìm vào im lặng tất cả.

Yên lặng như một cảnh chết.

Thời gian trôi qua, Nguyên nhi thở dài một tiếng rồi từ từ tỉnh lại... Cậu nhận ra một vật gì lạnh lạnh trườn lên mình cậu. Cảm giác đầu tiên ấy giúp cho Nguyên nhi biết là mình chưa chết.

Tiếp theo đó... đôi mắt Nguyên nhi mở lớn ra nhìn.

Ôi, thật khủng khiếp.

Vô số những con rắn nhỏ màu trắng, thân dài gần thước, đang bò đi bò lại trên mình Nguyên nhi và không ngớt đùa giỡn.

Cậu rùng mình hoảng hốt, vội vàng ngồi dậy. Một cảm giác đau tê rần khắp người, chỉ lát sau cậu lại ngã vật ra mê đi. Từ tai mũi Nguyên nhi chảy ra những giọt máu tím đen.

Máu rỉ ra tới đâu, những con bạch xà hút tới đó. Bên cạnh Nguyên nhi, Bạch Ngọc chưa tỉnh lại, trên thân nó cũng đầy những con rắn dài non một thước.

Một lúc lâu sau, Nguyên nhi lại từ từ tỉnh ra. Cậu chuyển mình muốn ngồi dậy nhưng lực bất tòng tâm. Các khớp xương toàn thân đau ê ẩm như bị rời rã không thể nào ngồi dậy nổi.

Hình như cậu đang nằm trong một hang đá tối mò.

Nguyên nhi kêu lên nho nhỏ :

- Ôi, kỳ lạ thật.

Cậu cảm thấy lạ lùng bởi còn nhớ rằng mình và Bạch Ngọc bị vùi trong hồ cát Lưu Sa...

Tại sao bây giờ lại nằm trong hang này?

Ai đưa ta tới đây? Còn bãi cát vĩ đại kia đâu?

Vừa nghĩ tới đó, Nguyên nhi lại thấy bầy rắn trắng lù lù xa về phía sau. Lũ bạch xà vừa đi, Nguyên nhi nhận ra trong người mình khí huyết cuộn sôi, thân thể phát nhiệt, nóng hừng hực. Ngắm những ngôi sao lấp lánh trên trời, Nguyên nhi lắng nghe những thay đổi trong cơ thể.

Và bỗng cơ thể cậu bé mát lạnh đi.

Cậu thấy rõ một con rắn trắng nhỏ, cặp mắt đỏ ngầu đang trườn trên rốn và chuyển nhanh lên ngực. Miệng con rắn có ngậm một viên tròn bằng trứng chim, màu đỏ sẫm.

Con rắn trườn rất nhanh, chớp mắt đã tới bên miệng của cậu bé... Nó cúi đầu mổ xuống một cái đã nuốt viên trứng màu đỏ vào miệng Nguyên nhi.

Phản xạ tự nhiên làm Nguyên nhi ngậm miệng lại, viên tròn biến thành một thứ nước sền sệt rất thơm, trôi tuột vào họng cậu bé. Lập tức Nguyên nhi thấy cơ thể nóng bừng lên.

Ôi, thứ thuốc quý gì đây, nó làm toàn thân Nguyên nhi nóng dữ dội, thân thể như muốn nổ tung để phồng lên to lớn.

Lát sau, cậu bé mê đi...

Con bạch xà vừa nuốt thuốc thấy Nguyên nhi mê đi, nó bỗng phùng mang ngẩng đầu phù một tiếng. Cả bầy bạch xà từ phía sau tiến đến, trườn lên mình Nguyên nhi và không ngớt hà hơi trợ lực.

Kỳ duyên đã xảy ra thật lạ lùng...

Được nuốt viên màu đỏ và bầy rắn hà hơi, thân thể nhỏ bé, yếu đuối của Nguyên nhi như nở lớn, bắp thịt nổi cuộn cuộn. Bộ quần áo cậu đang mặc phát ra những tiếng kêu như xé vải :

“Rẹt... rẹt...”

Chẳng bao lâu y phục của Nguyên nhi rách toạc cả, thân thể cậu lớn gấp đôi một người lớn. Trong chớp mắt toàn thân co vào cho tới khi vừa tầm một thanh niên thì ngừng lại.

Nguyên nhi thở một hơi dài, mở lớn mắt.

Con bạch xà nhỏ thấy Nguyên nhi đã tỉnh táo thì khè một tiếng như vui mừng và trườn xuống đất.

Cả bầy rắn khi ấy lù lù xa, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Trong hang chỉ còn lạc đà Bạch Ngọc mới tỉnh lại, Nguyên nhi và con rắn trắng nhỏ mới cho cậu bé nuốt viên thuốc thần kỳ.

Con bạch xà nhảy đứng lên, đuôi tì dưới đất, miệng phì phì mấy tiếng, đầu gật gật như muốn bảo Nguyên nhi đi theo nó.

Lúc này thần khí của Nguyên nhi như đã tăng lên gấp bội, tinh lực dồi dào, liền thử cử động thì thấy toàn thân khỏe khoắn lạ kỳ, không còn đau đớn gì nữa.

Trong lòng phấn khởi, chẳng e dè, đứng phát lên. Nào ngờ vừa đứng lên nhìn xuống đã thấy toàn thân trần trụi, bởi Nguyên nhi đã cao lớn bất thường, áo quần rách toạc hết, chỉ còn một mảnh đeo trên vai.

Nhưng Nguyên nhi có được nỗi vui mừng là hình dạng ốm yếu nhỏ bé ngày nào đã biến mất. Bây giờ cậu là một thiếu niên to khỏe với những bắp thịt nổi vòng.

Bạch Ngọc cũng vừa tỉnh hẳn.

Thấy cậu chủ nhỏ đứng lên, nó cũng đứng dậy.

Con bạch xà thấy Nguyên nhi và Bạch Ngọc đã tỉnh táo thì mừng rỡ phun mấy tiếng phù phù, co mình duỗi ra, tự bắn xa mỗi lần năm thước để lao nhanh về phía cửa hang.

Lúc này trong hang đã sáng hơn, Nguyên nhi quay nhìn bốn phía thấy lòng hang khá rộng, nền hang đầy cát mịn, như lúc cậu và Bạch Ngọc được kỳ duyên đưa vào nơi này đã mang theo cả cát của hồ Lưu Sa. Trên nóc hang là đá liền khít, không một khe hở.

Bốn vách đá tiêu điều, mốc thối, chẳng có thứ gì lạ.

Con bạch xà dựng đuôi làm chân, đứng thẳng lên thổi phù phù mấy tiếng như thúc giục.

Nguyên nhi cúi nhìn thân thể mình, nhả mặt bật cười một tiếng rồi cùng Bạch Ngọc bám theo bạch xà ra cửa hang.

Ra khỏi hang Nguyên nhi mới thấy con đường uốn lượn ngoằn ngoèo rộng chừng hai thước, treo lơ lửng giữa không trung như chiếc cầu bằng đá.

Cậu nhìn xuống phát rùng mình bởi bên dưới là vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, trên dưới có hàng chục con đường bằng đá treo để nối thông với những vách đá và hang sâu.

Xem ra như vậy đây là một động sâu không có đáy, bề của hang thật thênh thang. Trong động có nhiều lối đi và nhiều cửa hang trên vách đá như tổ ong. Động này chắc đã có người ở và bàn tay người cùng xây dựng cảnh thiên nhiên.

Vừa nhận xét vừa suy nghĩ, Nguyên nhi bước theo con bạch xà hướng dẫn. Lát sau đã tới một cửa hang hình tròn, có bậc đá đi xuống. Lăn theo những bậc thang bằng đá, khoảng thời gian uống hết nửa bình trà, Nguyên nhi bỗng thấy ánh sáng rực rỡ và một căn phòng lộng lẫy.

Giữa phòng là một đạo nhân ngồi trên chiếc bồ đoàn.

Đạo nhân đội khăn Cửu Lọng màu xanh, thân mặc đạo bào xanh, chân đi vân hài, bộ tướng thật phong nhã.

Gương mặt vị đạo nhân như trăng rằm, đôi mắt hiền từ, bộ râu dài tận ngực. Tay phải của đạo nhân co lên, giữa ngón trỏ và ngón cái kẹp một mẫu vải. Tay trái cầm một chiếc tiêu màu đen bóng, dài khoảng một thước, đặt ngang đầu gối.

Nguyên nhi đoán đạo sĩ là chủ nhân trong động nên vội quỳ lạy và nói lớn rằng :

- Tiểu bối là Đỗ Tổng Nguyên, vì bất cẩn bị cuốn vào hồ Lưu Sa, không rõ vì sao đến được nơi này. Mong ngài không quở mắng.

Vị đạo nhân không nói gì cả, Nguyên nhi nhắc lại câu nói đến lần thứ ba mà đạo nhân vẫn trơ trơ. Cậu bé vội liếc nhìn mảnh vải trong tay lão đạo thấy có những hàng chữ rõ ràng: “Người có kỳ duyên vào trong động này nếu không có ước vọng quá lớn, biết tự nguyện giúp đời thì cầm lấy chiếc Bổng tiêu này để trừ gian diệt ác”.

Nguyên nhi rất thông minh liền nghĩ: “Chắc vị đạo nhân này đã tịch hóa lâu rồi...”

Quả thật lão đạo đã viên tịch bằng tam muội chân hỏa nên tuy không còn sự sống mà thân thể không bị nát rữa, cứ ngồi nguyên như pho tượng mà người ta gọi là Pháp Tượng...

Cậu liền quyết theo ý nguyện của người đã khuất nên quỳ lạy pháp tượng đạo nhân miệng nói lớn, vang trong vách đá :

- Cầu Thiên Tiên Đạo Trưởng chứng giám, Nguyên nhi xin thề cố gắng, nhất định hoàn thành ý nguyện của ngài.

Khẩn vái xong, Nguyên nhi đứng dậy, rút lấy chiếc Băng tiêu trong tay pháp tướng đạo nhân.

Chiếc Băng tiêu màu đen lạnh toát, nơi đầu có khắc những chữ nhỏ: “Tàn Băng Tiêu”.

Bỗng Nguyên nhi cảm thấy luồng khí lạnh từ Băng tiêu tỏa ra, xâm nhập bàn tay và truyền nhanh khắp người. Cậu hoảng hốt buông lỏng bàn tay làm chiếc Băng tiêu rơi xuống.

Cho—eng một tiếng như sự va chạm giữa ngọc và vàng, ngân vang khắp động, đất đá bay tung. Khi yên tĩnh trở lại, Nguyên nhi thấy chỗ Băng tiêu rơi xuống khoét một lỗ bằng miệng chén, sâu hoắm.

Cùng với tiếng động, trong Tàn Băng tiêu văng ra một mảnh giấy cuộn thành một cuộn tròn.

Nguyên nhi chụp ngay cuộn giấy mở ra xem.

Trên đầu mảnh giấy trải rộng ra có đề những chữ “Tuyệt học của Thanh Thành võ công. Thập nhị tiêu đập gió gọi mây”... Phía dưới vẽ mười hai sơ đồ tinh tế gồm những chiêu mới nhìn qua thật đơn giản, song kỳ thật ẩn chứa vô cùng phức tạp, mỗi chiêu bao hàm rất nhiều thức.

Khi ấy bạch xà ở phía sau lại thổi phù phù, Nguyên nhi liền lấy chiếc túi trên vách đá bỏ Băng tiêu vào, đeo trên vai, bước nhanh theo bạch xà qua phòng khác. Con lạc đà Bạch Ngọc đứng lại chờ.

Vừa sang phòng bên cạnh, mắt Nguyên nhi đã hoa lên.

Cậu phải kêu :

- Ôi, thật là tuyệt trần...

Đúng là tuyệt trần và diễm ảo.

Bởi trên vách đá của thạch phòng này có rất nhiều mô hình thể hiện các chiêu thức võ công. Mô hình làm bằng những thứ châu ngọc, đá quý ở thế gian hiếm có. Ánh sáng từ những mô hình tỏa ra nhiều màu sắc có thể khiến người thưởng bị loạn thị. Trên nền phòng ngủ tắm tắm bằng da thú, chẳng biết loài nào mà có lớp lông dày, bước vào lút tới đầu gối, êm mịn vô cùng, dùng làm nơi luyện võ công thật tuyệt.

Thạch phòng này quá rộng rãi, ở giữa là một bàn đá màu đen bóng láng, lấp lánh kỳ lạ.

Sát vách phòng là một tủ sách được đục lõm trong đá. Hai bên giá sách có cần hai viên ngọc lớn phát quang sáng chói ngời, khiến nơi giá sách lúc nào cũng đầy đủ ánh sáng để đọc sách.

Tầng trên cùng của giá sách có chiếc hộp bằng thủy tinh tỏa sáng, bên trong có cuốn sách nhỏ bìa vàng.

Tầng giữa là mười hai tập sách dày, mỗi gáy sách đều ghi ký hiệu. Tầng dưới cùng loại xếp đặt mười hai hộp thuốc bằng ngọc, trên nắp hộp đều đánh dấu.

Liếc nhìn trên mặt bàn đá bóng láng, Nguyên nhi thấy có chiếc khăn vải đề những chữ :

“Thiên Áo Tử - Tây Du Kê Thủ

Gởi người có kỳ duyên vào động này...”

Nguyên nhi đã ngây người ra, từ khi bước vào thạch phòng diễm ảo này, thật là choáng ngợp.

Cậu lẩm bẩm :

- Ôi, đây là cảnh thiên tiên chứ trên gian chẳng thể nào có được.

Bàng hoàng một lúc rồi Nguyên nhi vái lạy mấy lạy, trân trọng đặt vật quý là chiếc Tàn Băng tiêu lên mặt bàn đá.

Nguyên nhi nhìn lại chiếc khăn, bỗng nói nhỏ một mình :

- Thiên Áo Tử là ai mà kiến tạo được vùng địa huyết kỳ quan huyền diệu và võ công thể hiện trên những mô hình quý báu. Ôi, thật đời ta có kỳ duyên nên mới lọt vào chốn này.

Cậu cầm lấy chiếc khăn, ngắm nhìn những chữ và hình ảnh rất linh hoạt của cao nhân thời xưa để lại.

Càng xem Nguyên nhi càng cảm thấy kỳ kỳ...

Xem tiếp hồi 2 Trong động không đáy với kỳ duyên

2. Hồi 2 Trong Động Không Đáy Với Kỳ Duyên

Kỳ duyên hy hữu vô cùng.

Hồ Lưu Sa và Động Không Đáy là những nơi cuốn hút vô lâm cao thủ hàng trăm năm nay phải bỏ xác, chỉ ra đi mà chẳng có ngày về. Phải chăng thiên hạ mê muội bởi ước vọng tìm thấy nơi có bí kíp võ công và bảo vật quý nhất trần gian nên chẳng còn biết sợ là gì. Song những kẻ dám qua Hồ Lưu Sa và Động Không Đáy toàn là những cao thủ lấy lừng, võ nghệ tuyệt luân, còn những người bình thường chỉ mơ thôi đã khó, huống chi dám bước vào cuộc phiêu lưu mà cái chết đã nằm sẵn trong tay.

Bởi thế hàng trăm năm qua, không biết bao nhiêu cao nhân đã biệt tích do Hồ Lưu Sa và Động Không Đáy của vùng sa mạc huyền bí.

Nhưng tham vọng của nhân gian vẫn còn.

Nguyên nhi có ngờ đâu cậu lại là người qua được Hồ Lưu Sa và bây giờ đang nghiêm nhiên ngồi giữa Động Không Đáy.

Vậy Thiên Áo Tử là ai?

Nguyên nhi chăm chú tìm hiểu những điều lý thú...

Theo những lời ghi chép, Thiên Áo Tử là vị thứ ba trong Thất tử, đọc trong chiếc khăn, Nguyên nhi hiểu được lai lịch vị vô lâm tiên bối ở Động Không Đáy này.

Nguyên do cách hơn một trăm năm về trước, Hồng Hoang song ma bị mất tích chỉ qua năm mươi năm, vô lâm giang hồ đã xuất hiện nhiều nhân tài lỗi lạc, đua tranh giành thanh thế, sự chết chóc của các nhân vật cao thủ ngày càng nhiều.

Sau ba mươi năm chém giết lẫn nhau, cuối cùng những kẻ mạnh nhất đã được ghi tên vào một bài thơ truyền tụng trong giới giang hồ :

“Nhất Ma song chưởng chấn vô lâm

Tam Ôn bạo liệt thắng âm dương

Thất Tử Cửu Châu đều khiếp vía

Bát Kiếm Nhật Nguyệt cũng tiêu vong”.

Mười chín nhân vật trong bài thơ này đều có võ công thượng thặng, chiêu thức, chương lực kinh người. Trong đó tất nhiên nổi nhất là Nhất ma, kẻ đó mới đến Tam ôn.

Tuy được xếp vào mười chín người đứng đầu vô lâm, nhưng mỗi người đều có tâm cơ mưu đồ riêng, nên bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra huyết chiến, tiêu diệt nhau ác liệt.

Nhất ma và Tam ôn chỉ kiêng nể Hồng Hoang song ma, nên khi Song ma đã chết thì Nhất ma và Tam ôn đều muốn bá chủ vô lâm, một quả núi không thể tồn tại hai hổ, nên nhất định thanh toán lẫn nhau. Một trận kịch chiến diễn ra Nhất Ôn Hồn, một trong Tam ôn đã mất tích, càng đào sâu thêm hố hận thù.

Kim Độc Lân là Nhất ma luôn ước muốn “Nguyên Nguyên ma kinh”, Nhưng đẹp được Ôn Hồn vẫn chưa chiếm được Ma Kinh, bởi Ôn Thần và Ôn Phách đã đem Ma kinh đến giấu trong sa mạc Đại Qua Bích, nơi có Hồ Lưu Sa và Động Không Đáy.

Cả họ hàng dòng giống nhà Ma tức giận truy đuổi khắp ngàn dặm, kết hợp với Tứ kiếm: Thanh, Huyền, Hoàng, Lam trong Bát kiếm Nga Mi làm bạn đồng hành.

Nhưng rồi tính nết cao ngạo, lời lẽ ngang bướng, bọn này đã đánh lẫn nhau, kết quả Tứ kiếm bị chết bởi Thiên Bạo chỉ, là chỉ pháp của Kim Độc Lân. Xác chết của Tứ kiếm bị chỉ pháp Thiên Bạo đập tan như bụi bay theo gió.

Lúc ấy Thất tử Thanh Thành nghe chuyện liền tới nơi, diễn ra cuộc huyết chiến long trời lở đất. Kết cuộc Thiên Long Tử, Thiên Đồ Tử, Thiên Áo Tử, Thiên Vân Tử đều bị trọng thương. Kim Độc Lân cùng mang thương tích chạy trốn vào rừng.

Tin tức bay đi...

Tứ Kiếm: Bạch, Lục, Tử, Hồng còn lại trong Bát kiếm Nga Mi đến chặn Nhất Ma Kim Độc Lân để trả thù. Thiên Áo Tử, Thanh Vân Tử, Ngọc Vân Tử lành thương tích cũng truy tìm Nhất ma. Nhưng Nhất ma, Nhị ôn, Tứ kiếm và Liên Tình Tử đều đã biệt tích.

Qua nhiều năm tháng truy tìm, Thiên Áo Tử cho rằng những người ấy đều đã lọt vào Động Không Đáy, nếu không thì sao họ đều mất tích như thế?

Nghe lời Thiên Áo Tử, các cao thủ võ lâm đã đi tìm Động Không Đáy để xem ở đó có những gì mà hấp dẫn những cao nhân ghê gớm thế. Nhưng kẻ đi thì có, kẻ về thì không, võ lâm giang hồ đã tổn nhiều sinh mạng cho Hồ Lưu Sa và Động Không Đáy.

Nhờ một dịp tình cờ, Thiên Áo Tử, Thanh Vân Tử, Ngọc Vân Tử đã tìm ra Động Không Đáy, Tam tử rất vui mừng, nhưng do không chịu được sức ép của gió cát khi qua Hồ Lưu Sa nên Tam tử đều bị trọng thương.

Trong Động Không Đáy có ngàn vạn hang động, không thấy bóng người nào cả. Tam tử chia nhau đi tìm những người biệt tích, nhưng cuối cùng họ cũng bị lạc, không gặp lại nhau nữa.

Riêng Thiên Áo Tử vào trong động này, thấy được rất nhiều sách quý và thuốc quý. Ông biết vết thương của mình quá nặng, khó qua khỏi, nên sắp xếp giữ gìn sách quý, thuốc thần để sau này có người được kỳ duyên lọt vào đây sẽ thực hiện được những lời kỳ thác của ông.

Bởi không thể chữa được vết thương cũ trong trận giao tranh với Nhất ma, và vết thương mới khi đi tìm Động Không Đáy, Thiên Áo Tử đã dùng chân hỏa của mình tự thiêu để còn nguyên pháp tướng, không bị hủy diệt.

Độc gì bằng rắn, nhưng chính rắn cũng là thuốc quý, Thiên Áo Tử dặn dò kẻ đến sau hãy duy trì các loài rắn trong động, kết hợp với các thứ thuốc tăng lực, chữa thương, sinh cơ, giảm nhiệt ở động này đều là thuốc cần dùng cho con nhà võ, là những vật báu của võ lâm.

Ngoài sách dạy võ nghệ, bí kíp võ công, trong động còn có vô số ngọc quý và vô số báu vật... Nhưng người vào đây cũng (...) muội, đã vào trong động suốt đời khó ra.

Xem tới đây Nguyên nhi rất phục Thiên Áo Tử và hết sức mừng vui bởi kỳ duyên của mình.

Cậu lại đọc tiếp lời dặn dò của Thiên Áo Tử :

“Mong người có kỳ duyên sẽ theo đúng lời dặn, đọc sách, uống thuốc, luyện công mười năm chắc sẽ trở thành cao thủ võ lâm. Khi đã luyện võ công viên mãn, xin gửi gắm người có kỳ duyên đi tìm Thanh Vân Tử, Ngọc Vân Tử, Liên Tình Tử hiệp lực diệt Nhất ma trả thù cho Thiên Áo Tử”.

Nguyên nhi lẩm bẩm :

- Nhất định rồi, ta thành công thế nào cũng phục thù cho các vị tiền bối, cũng như đòi nợ máu kẻ nào đã giết cha ta.

Trên chiếc khăn còn phần ghi chú, Nguyên nhi đọc luôn :

“Trong động có sách và thuốc quý rất cần cho việc luyện công theo Vũ Nội song tiên, chờ thành đạt những chiêu thức theo mô hình lại tìm các sách dạy cao hơn, người có kỳ duyên sẽ trở thành “Độc bá quần hùng” và “Oai chấn thiên hạ”...”

Nguyên nhi gật gù :

- Thì ra Thiên Áo Tử là một trong Thanh Thành thất tử, ta đã có kỳ duyên là đệ tử của ngài.

Chẳng biết trên giá sách có những bí kíp võ công nào, Nguyên nhi rút ra quyển đầu tiên để xem.

Nội dung của sách như dạy cách luyện khí của các đạo gia, lại có những đoạn văn ẩn dụ như kinh Phật, rất khó hiểu.

Song đối chiếu sơ đồ trong sách và những mô hình trên vách, Nguyên nhi biết đó là những kỳ chiêu tuyệt thức cùng phương pháp tu luyện khí công, đã kiên trì học tập nhất định sẽ có ngày thành đạt.

Thế là cậu quyết định chưa ra khỏi thạch phòng, cần ở đây nghiên cứu bí kíp do Vũ Nội song tiên để lại, vừa luyện công vừa uống thuốc theo lời chỉ dẫn của người xưa.

Về lương thực trong động nhiều lắm, được tích trữ từ lâu và đã qua chế biến, không thể hư hỏng và bao giờ cũng thơm ngon.

Nguyên nhi mặc sức ăn uống để học tập, chẳng những mười năm theo ý Thiên Áo Tử, mà dù ăn vài ba chục năm vẫn chưa hết.

Con lạc đà Bạch Ngọc cũng thích những món ăn khô, cứ để nó thờ thẩn sau động, sống với thiên nhiên hoang dã.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Nguyên nhi ở trong động đã được năm năm. Căn cứ vào sách vở ở Thạch phòng thứ nhất, cậu lại tìm ra được phòng đá thứ hai.

Trong mỗi phòng đều có một hộp thủy tinh, bên trong có đặt một quyển sách ghi chú nhiều cách luyện võ công, luyện khí tâm hoặc dạy về võ y, huyệt đạo.

Đó là từng phần của “Huyền Thiên chân kinh”, nếu luyện thành công pho sách quý này người có kỳ duyên sẽ miệng hô tay động, muốn gì trong đầu là xuất chiêu, kiếm thắng cường địch...

Về khí công và khinh công sẽ lên đến tuyệt đỉnh, trong chớp mắt đi được ngàn dặm, đạt đến trình độ “Tu Đẳng Tiên Tịch” mà những đạo gia đã nói.

Trong những năm tháng dài dặc này, Nguyên nhi đã học thuộc lòng sáu mươi bộ sách lớn.

Không phải chỉ riêng các bộ sách võ, mà còn các loại sách về kinh sử, thơ văn, ca vũ, y dược, bói toán để nâng cao kiến thức mọi mặt của người gặp kỳ duyên.

Còn “Huyền Thiên chân kinh” tuy Nguyên nhi chưa hiểu hết song cậu đã ghi khắc được phần thứ nhất vào bộ óc thông minh của cậu.

Bởi vậy ngày mới vào thạch phòng này Nguyên nhi chưa biết chân kinh là gì, nhưng qua bốn năm học, mỗi lần Nguyên nhi đọc tới đâu thì cả người như nổi gió xuân tới đó, tinh thần tập trung cao độ, không đói không khát, tiếp thu ý nghĩa, xuất chiêu động thức linh hoạt vô cùng.

Qua được năm thứ năm thì Nguyên nhi đã hiểu được bí pháp “Thông Đả Toại”, bất cứ ở tư thế ngồi, tư thế thở, quanh mình cậu đã tỏa ra luồng khí trắng mờng lung, phủ kín trong khoảng một thước.

Nguyên nhi đã đạt được phần đầu của “Huyền Thiên chân kinh”, nhưng ở trong cuốn sách ghi rõ là cậu chưa được lạm dụng, bởi khi đạt đến bước phát triển thì vận dụng “Huyền Thiên chân kinh” hao tổn rất nhiều chân lực nội nguyên, cần phải thận trọng. Như trong kinh đã dạy, khi luyện công phải luyện bạch khí, tạo uy lực trong vòng ba trượng. Vậy mà lúc này Nguyên nhi mới đạt đến mức bạch khí còn mỏng độ một trượng.

Vì sao vậy?

Bởi Nguyên nhi tuy thông minh khác thường, nhưng thể lực lại yếu đuối vì nhiều bệnh. Mà bệnh trầm trọng nhất là Tam Âm Tuyệt Mạch trên thân thể cậu ta. Cha cậu là Đỗ Nhất Phương, một thầy thuốc vào bậc danh y cũng phải bó tay vì bệnh trạng ấy.

Năm cha bị mất tích, Nguyên nhi mới chín tuổi, mà thời gian phát tác của Tam Âm Tuyệt Mạch là mười năm. Nếu không có gì xảy ra, chắc Nguyên nhi đã chết vì tuyệt mạch rồi. Nhưng may mắn cho cậu lọt được vào Động Không Đáy.

Từ đó, hàng ngày uống linh dược, tiên đơn, luyện khí công của siêu tuyệt huyền môn, thay da đổi thịt. Nhờ vậy tạm thời cản được sự tác quái của Tam Âm Tuyệt Mạch.

Tuy nhiên thể lực bị ảnh hưởng như vậy thì Nguyên nhi luyện “Huyền Thiên chính khí” làm sao đúng kỳ hạn. Có điều lợi cho cậu là “Huyền Thiên chính khí” luyện tập hàng ngày sẽ dần dần chữa hết Tam Âm Tuyệt Mạch.

Hiện tượng ấy rõ là tốc độ lão hóa các kinh mạch và khớp xương đã giảm. Sự độc hại co dần, tích lại thành một khối ở chỗ giao giữa hai mạch Nhâm và Đốc.

Vốn hai mạch Nhâm và Đốc của Nguyên nhi chưa thông, nay lại có khối máu ngày càng dày lên ở đây, làm đường kinh thông của “khí” không được như ý muốn.

Hiểu như vậy, nên Nguyên nhi càng nỗ lực luyện tập. Bởi ngoài ý chí rèn luyện, để sớm thoát hiểm đi tìm cha, thì chẳng có gì làm Nguyên nhi phải bận tâm.

Sang năm thứ sáu ở Động Không Đáy, Nguyên nhi luyện thuần thục thêm bộ “Đạo Phong Trích Vân thập nhị tiêu”. Chồng sách ở trên tủ đã học hết, cậu phát giác còn thiếu mấy quyển. Ngay phần cuối của bộ “Huyền Thiên chân kinh” cậu cũng không biết để ở đâu.

Mười lăm tuổi rồi, không là Nguyên nhi nữa, Đỗ Tổng Nguyên đã trở thành một chàng trai nho nhã, tuấn tú. Chàng có cặp chân mày như lưỡi mác đen sậm, đôi mắt sáng như sao, hàm răng trắng bóng, da dẻ hồng hào như con gái. Làn da trắng hồng của chàng là do ở trong động suốt sáu năm không ra nắng, lại sẵn thuốc tắm bổ đều đều.

Có thể nói dung mạo Đỗ Tổng Nguyên đẹp trai, khó ai sánh được.

Cuối năm thứ sáu, Đỗ Tổng Nguyên cũng tìm thấy trong kho sách có đủ áo mào, y trang và một chiếc nhẫn ngọc đẹp tuyệt vời.

Bộ y phục màu đen, không phải bằng bông, bằng tơ, mà bằng chất liệu rất lạ, trông như mây, phát sáng óng ánh, có thêm sợi thất lưng, hai đầu là hai viên ngọc bằng quả trứng gà, sang đỏ như ánh mây chiều. Chàng đội lên đầu chiếc mào như mào chim, có đính viên ngọc lớn màu hồng, hào quang lóa mắt.

Mặc bộ y phục, Đỗ Tổng Nguyên càng thêm lẫm liệt oai phong, ngón tay chàng đeo nhẫn ngọc, tôn hằn vẻ quý phái chẳng khác quyền gia công tử.

Luyện tập võ công đã khá, một hôm Đỗ Tổng Nguyên chợt nghĩ ở Động Không Đáy này còn có nhiều hang sâu kỳ bí, và những nhân vật khác tu luyện.

Chàng nảy ra ý đạo một vòng thám hiểm xem sao, biết đâu chừng sẽ tìm được người mất tích như điều mong muốn của Thiên Áo Tử.

Thế là chàng ra khỏi thạch phòng...

Ra khỏi thạch phòng, chàng đi men theo hành hang như chiếc cầu đá, lát sau đã thấy hết lối đi. Bởi những hang đá lơ lửng ở sườn núi, nên mỗi cái hang chỉ có một hành lang nhất định.

Nhìn xuống phía dưới, Đỗ Tổng Nguyên thấy một cây cầu đá khác, liền nói nhỏ :

- Hừm, chắc chắn dưới đó là một hang nữa.

Chàng liền chao mình bay xuống cầu đá ấy. Chân vừa chạm bộ võng, chàng đã nhận ra một miệng hang.

Bước đến cửa hang, Đỗ Tổng Nguyên ghé mắt nhìn vào và toan đi thẳng vào trong hang.

Bỗng chàng khựng lại, vì bên trong đánh vụt ra một luồng kinh khí thật mạnh, cùng một tiếng thét rung chuyển :

- Cút đi...

Sự việc đột ngột, Đỗ Tổng Nguyên không đề phòng, nên lơ trớn, đành nhảy lùi vài trượng, lập tức chàng nhận thấy mình lơ lửng giữa khoảng trống, chân không có điểm tựa nào cả.

Đỗ Tổng Nguyên buột miệng nói :

- Hồng rồi.

Chàng hít chân khí và đảo mình giữa khoảng không, buông mình xuống một cầu đá khác ở phía dưới nữa. Ở cửa hang vừa rồi, nơi có luồng kinh lực bắn ra, đã cùng lúc xuất hiện một tiểu hán tử áo vàng, mặt đẹp khôi ngô.

Hắn cười khà khà, hữu chưởng xuất một chiêu mãnh liệt như điện, vỗ nhanh về phía Đỗ Tổng Nguyên tựa cuồng phong bão táp.

Ngước mặt nhìn lên, Đỗ Tổng Nguyên nhận ra một dung mạo đẹp trai chẳng kém chàng.

Gã này có đôi môi mỏng dính, hai mắt sang quắc đang ngó thẳng vào Đỗ Tổng Nguyên không chớp.

Chưởng phong vỗ tới vù vù...

Chỉ còn cách chống đỡ, Đỗ Tổng Nguyên phát động hữu chưởng, tuôn ra ra luồng lực đạo dữ dội, thân hình chàng rún xuống với thế đứng thật vững chắc ở giữa cầu đá.

“Bình...”

Một tiếng nổ vang, rung chuyển. Không khí bị nén lại, đẩy bùng chưởng phong ra bốn phía, mạnh bật núi, âm thanh như óc đĩnh tai.

Chưởng lực chạm nhau tóe lửa, sức dội làm Đỗ Tổng Nguyên chao đảo, thân thể bị bắn khỏi cầu đá, rơi vào khoảng không.

Chàng trai tuấn tú đứng ở trên cầu nhìn theo thân hình Đỗ Tổng Nguyên với bộ y phục màu đen lấp lánh như ngôi sao sa nhỏ dần. Gương mặt trắng bạch của chàng ta vẫn lạnh lùng, chỉ phát ra tiếng cười lạt :

- Hừm, trong động này ngoài ta là Lữ Gia Hành còn có một tiểu tử khác... Thế nào ta cũng tìm ra nó.

Bóng áo vàng lướt đi, chàng ta chui tọt vào động.

Khi đó Đỗ Tổng Nguyên hét vang một tiếng, ngọn chưởng bất ngờ làm khí huyết chàng đảo lộn đến hôn mê, rơi xuống vực với tốc độ cực nhanh, toàn thân chao đảo dữ dội...

Tốc độ rơi vùn vụt.

Tiếng gió thổi vù vù...

Dần dần Tổng Nguyên mất hết cả cảm giác, đầu óc u mê, không còn biết gì nữa cả.

Vực sâu thăm thẳm. Thời gian không biết bao lâu.

Cho đến khi...

“Bình... Bình...” tiếng chấn động thật lớn làm Đỗ Tổng Nguyên bừng tỉnh.

Chàng cảm thấy toàn thân lạnh toát, đồng thời có thứ nước gì đó chảy vào lỗ mũi, lỗ tai.

Đỗ Tổng Nguyên bừng mở mắt, chỉ thấy bốn bề tường đá cao ngất, thân hình bị chìm dần xuống nước nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Khắp mình mảy đau nhức, tinh thần mê hoảng, tứ chi của chàng như mềm nhũn hẳn ra. Đỗ Tổng Nguyên tưởng chừng đã đi vào cõi vô thức. Nhưng nước biển mặn cứ tuôn vào mũi, miệng, thân thể như căng cứng, nứt tung ra.

Chàng đành hết sức cố gắng vùng vẫy đôi tay để đẩy mình nổi lên, đồng thời miệng ngậm chân khí để vận hành nguyên khí lên toàn thân. Bởi vậy mặc dù sức bơi của chàng không giảm được tốc độ chìm bao nhiêu, nhưng do vận hành được chân khí nên Đỗ Tổng Nguyên đã cảm thấy dễ chịu.

Lát sau tốc độ chìm đã giảm, Đỗ Tổng Nguyên đã tỉnh táo, nhưng vẫn chưa rõ mình ở nơi nào.

Mở lớn mắt, chàng thấy quanh mình toàn là nước, bên mình có hai con cá lớn, dài chừng ba thước. Cả hai màu sắc đều sặc sỡ đang bơi lượn bên cạnh Đỗ Tổng Nguyên.

Vì ở trong nước, thị lực không thể nhìn xa, thân thể tuy không chìm quá nhanh, song vẫn trôi tuồn tuột, Đỗ Tổng Nguyên sợ hết ngum chân khí thì không biết sao sống được trong nước.

Chàng đang suy nghĩ thì cảm thấy chân mình đã chạm đáy, trước mặt đầy hải đới, rong biển và những tảng đá có hào, hén, sò nghêu đeo bám. Chân đã đứng vững, nhưng thể lực tiêu hao quá lớn, Đỗ Tổng Nguyên phải ngồi bệt xuống đáy vực để nghỉ ngơi. Song áp lực nước quanh mình quá mạnh, có thể chàng sẽ bị nôn mửa, hoặc ngột hơi.

Trong lúc này chàng phải tận lực trôi lên, may ra mới có thể thoát hiểm, ý nghĩ đã chuyển thành hành động, Đỗ Tổng Nguyên dồn lực vào cơ bắp, cơ chân tổng thẳng mình lên.

“Ào” một tiếng, thân hình chàng mới vươn tới đã lọt vào một hang nước tối om, nhưng chàng nhận ra tám điểm ánh sáng lơ lửng lơ lửng lơ phía trên đầu thật kỳ lạ. Rồi chàng lại thấy thân thể mình bị căng cứng như bị trì kéo, liền đưa bàn tay vuốt lưng.

Tay chàng chạm phải sợi dây tròn nhẵn, cơ giãn đang quấn lấy lưng chàng. Đỗ Tổng Nguyên vội dùng sức giật mạnh sợi dây nhót nhều ấy ra.

Nhưng bịch bịch vài tiếng, một sợi dây khác như gân voi đã tiếp tục quấn vào mình chàng... khiến chàng nghĩ tới những cái vòi bạch tuộc như người ta vẫn bảo nó sống trong những hang nước tối tăm. Trên đầu chàng, tám đốm lơ lửng lơ lơ sáng quắc vẫn vật vờ, Đỗ Tổng Nguyên đoán là những con mắt của quái vật nào đó...

Thình lình chàng nghe thấy những tiếng “bịch bịch”, thân thể bị siết mạnh, mặt nóng bừng lên. Chàng cố gắng hết sức giãy dụa, nhưng không thể thoát ra được.

Rồi đột nhiên trước mặt Đỗ Tổng Nguyên tối sầm lại như có một vật áp sát, và một mũi nhọn tựa dao găm đâm vào cổ chàng. Đau đớn quá, chàng thét lên và cắn vào vật đen lù lù trước mặt.

Lạ thay, vừa cắn thì chàng cảm thấy chất nước sền sệt nóng hổi trôi tuột vào họng, mũi nhọn không thấy đâu nữa, sợi dây như gân voi tuột hẳn, tám điểm lơ lửng lơ lơ sáng quắc trên đầu chàng cũng giãn ra.

Bây giờ Đỗ Tổng Nguyên đã hiểu ra, trước mặt chàng là một con quái vật, nó đâm chàng bằng chiếc răng nanh dài và siết lưng chàng bằng cái vòi vừa dài vừa nhót.

Trong lúc hoảng hốt, Đỗ Tổng Nguyên đã cắn vào cổ quái vật, máu nó là thứ dung dịch nóng hổi chảy vào miệng chàng.

Thế là Đỗ Tổng Nguyên cắn chặt lấy cổ quái vật, say sưa hút máu. Dòng máu quái vật nuốt vào tới đâu cơ thể chàng nóng bừng tới đó.

Trước mắt chàng như có ngàn vạn ngôi sao lấp lánh, máu huyết lưu thông, kinh mạch đều bị kích thích. Đồng thời Đỗ Tổng Nguyên thấy đau ghê gớm ở huyết hai mươi bảy, thuộc Nhâm mạch và huyết ba mươi mốt ở Đốc mạch. Hai chỗ giao nhau giữa Nhâm và Đốc mạch như có kim châm búa gỗ, huyết quản cuộn cuộn như máu sôi, luân lưu mãnh liệt.

Đỗ Tổng Nguyên vui mừng nghĩ thầm :

- “Không lẽ máu quái vật đang chữa bệnh “Tam Âm Tuyệt Mạch” cho ta?”

Chàng cắn chặt hai hàm răng, rồi tiếp tục hút máu, tám điểm lơ lửng lơ lơ sáng quắc từ từ tắt ngấm...

Máu quái vật vào cơ thể đã tỏa đi trong huyết quản, gây cho chàng hưng phấn tột độ. Mọi thứ xung quanh như quay cuồng và Đỗ Tổng Nguyên lại ngất đi trong khoái cảm. Từ miệng, mũi, tai chàng ứa ra những giọt máu bầm. Cảm giác của chàng bỗng bình yên trong nước biển...

Không biết đến bao lâu, bỗng chàng giật mình bởi một cơn đau ghê gớm làm chàng phai hết to lên một tiếng.

Những giọt mồ hôi bằng hạt đậu tuôn rơi. Mắt chàng mở tròn xoe, hàm răng nghiến chặt, hai tay xoa trên bụng. Phản ứng của chàng không ăn thua gì. Cơn đau mãnh liệt càng lúc càng tăng. Nơi giao nhau giữa hai mạch Nhâm, Đốc như có hàng vạn con kiến đang cắn xé, có lúc tựa như bị gỗ búa ngàn cân.

Đau quá, Đỗ Tổng Nguyên chết đi sống lại nhiều lần, mê rồi tỉnh... tỉnh rồi mê. Cuối cùng bụng chàng sôi lên sung sức. Một tiếng “bục” vang lên, hai luồng máu nóng gặp nhau, hòa nhập làm một, lan tỏa khắp nơi.

Bỗng một mùi tanh tươi xông lên tận đầu, Đỗ Tổng Nguyên chịu không nổi, há miệng nôn ói ra toàn những máu cục. Trong hang đầy nước, máu cục tan ra tanh nồng, chàng biết đó là máu độc từ trong cơ thể thải ra, giữa lúc bụng vẫn sôi sục dữ dội.

Máu quái vật hút vào, máu độc thoát ra, Đỗ Tổng Nguyên đã cảm thấy dễ chịu. Chàng mở lớn mắt nhìn, thấy vật trước mắt màu trắng, cao ngê, quanh nó toàn những miệng vòi tua tủa như móng vuốt, hai chiếc răng nanh ấy đã làm chàng bị thương ở cổ. Con quái vật này có tám mắt, lúc ấy đều nhắm nghiền như ngủ.

Nghĩ đến những đau đớn vừa qua, chàng há miệng toan chửi một câu, nhưng miệng mới há ra thì nước biển đã tràn vào khiến chàng phải ngậm miệng lại.

Cũng lúc đó chàng thấy đau nơi cổ nên rời xem mới biết rằng nanh con vật gây cho chàng một vết thương bằng đầu ngón tay.

Chàng bực tức quơ tay móc một mắt quái vật, lập tức có cục máu bằng nắm tay bung ra, nằm gọn trong lòng bàn tay chàng. Phía trước cục máu lấp lánh ánh lân tinh, phía sau là máu tươi và màng nhầy. Đỗ Tổng Nguyên lột màng nhầy mỏng dầm máu sau mắt quái vật ra, lại thấy một viên ngọc tỏa sáng tám màu rực rỡ.

Sự việc kỳ xảy ra ngoài sức tưởng tượng, Đỗ Tổng Nguyên lần lượt móc hết tám mắt quái vật, lột màng, lau máu sạch sẽ để lấy ngọc. Trong hang lập tức tỏa ánh sáng muôn màu, còn hơn ánh sáng mặt trời chiếu rọi.

Vui mừng muốn nhảy tung lên, chàng lần qua phía bên kia con quái vật, lại thấy tám con mắt nữa. Chàng móc luôn tám mắt ấy ra, lau sạch và đút cả vào túi.

Bộ quần áo của chàng cũng lạ, tuy thấy rất mỏng, mà chứa mười sáu viên ngọc bên trong vẫn không lộ ra chút ánh sáng nào.

Đã móc hết mười sáu mắt mà quái vật vẫn nằm yên bất động, Đỗ Tổng Nguyên biết nó chết rồi. Chàng mỉm cười mãn nguyện với mười sáu viên ngọc quý báu, trần gian hiếm có.

Chợt rời lên vết thương ở cổ đau nhói, chàng bực tức phóng chân đá vào quái vật một cước. Chàng chỉ muốn đá cho hả giận, không ngờ ngọn cước của chàng làm thân hình đồ sộ của quái vật tung bắn đi xa.

Đỗ Tổng Nguyên lạ lung ngẩn mặt, bởi cả khối thịt vĩ đại ấy trước đây làm sao chàng có thể đá bay đi được?

Chàng sung sướng nghĩ thầm :

- “Có lẽ máu quái vật đã chữa hết bệnh “Tam Âm Tuyệt Mạch”, còn giúp ta tăng công lực mấy mươi lần?”

Chàng thích thú nhìn xuống đôi chân mình và vô tình trông thấy nơi con vật vừa bị đá bay đi có một loài cây trong suốt, màu xanh của nó cũng trong suốt như pha lê.

Giữa cành lá xuất hiện những trái màu vàng lấp lánh, tỏa hơi mát lạnh như băng. Đỗ Tổng Nguyên uống máu quái vật, toàn thân nóng hừng hực, được tiếp xúc với trái cây mát lạnh kia chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng. Chàng phủ phục bên mấy trái vàng.

Một mùi thơm kỳ lạ từ trái cây ấy sộc vào mũi chàng làm toàn thân chàng đã mát lạnh còn thêm cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Khi đó chàng chợt đói bụng, những trái màu vàng thơm tho hấp dẫn làm chàng có cảm giác như ăn nó thật ngon.

Đỗ Tổng Nguyên liền quơ tay hái trái bỏ vào miệng ăn. Quả vàng vừa vào miệng đã biến thành luồng hơi mát lạnh xâm nhập vào hai mạch chính là Thái Âm và Thiếu Âm, ngược lại theo kinh mạch. Luồng khí mát của trái cây tới đâu là nơi ấy sự nóng bức biến mất...

Toàn thân chàng nhờ ăn trái cây ấy đã mát mẻ, đúng là ba ngàn sáu trăm lỗ chân lông trên cơ thể đều mát, gan ruột đều mát, chân khí trở nên sung túc, cảm giác nóng bức không còn nữa.

Đỗ Tông Nguyên ngạc nhiên bởi hiện tượng lạ lùng. Các việc vừa diễn ra quả là chàng gặp được kỳ duyên trong đời hiếm có. Lẽ nào trong Động Không Đáy này kỳ duyên lại nhiều đến thế? Nhưng lúc đó chàng chưa nghĩ được gì nhiều, chàng chỉ mong sao sớm thoát được ra ngoài.

Nhẹ nhàng cất bước, chàng tìm lối ra. Sức nâng của nước rất mạnh nên lát sau nhờ sức đẩy của nước mà chàng trôi giạt ra khỏi cửa hang. Chàng ngẩng nhìn bốn phía, thị lực của chàng có thể nhìn được rõ ràng mọi vật từ khoảng xa mười trượng.

Tầm mắt của chàng thích thú nhìn quanh. Đây hoàn toàn là thế giới dưới nước. Trên vách đá đầy những vỏ hàu, vỏ trai nhiều màu lấp lánh, những con cá to nhỏ đủ màu sắc bơi lội nhón nhợ quanh mình chàng.

Chàng gật gù với ý nghĩ khó khăn, không giải đáp nổi, vì chàng đang ở giữa đáy nước, tại sao chỉ hớp một ngụm khí trời trước khi xuống đây mà chàng chịu nổi lâu quá.

Chàng bèn mở miệng ra để thử hít không khí xem sao.

Nhưng vừa há miệng thì nước đã tràn vào, lại phải ngậm miệng để vận hành chân khí trong nội thân để không cần phải thở.

Thật ra chàng ngạc nhiên là vì chàng chưa hiểu chân khí nội thân của chàng hiện nay đã mạnh hơn cả các cao thủ võ lâm giang hồ. Bởi thế, khi chân khí vận hành trong cơ thể thì dù nín thở cũng chẳng sao.

Vừa rồi chàng lại mới hút máu con quái vật mà chàng chưa biết tên. Sự thật nó chính là con “Chương Giao bát bảo thập lục tinh mục” là con vật nóng như mặt trời. Thịt của nó có thể giải được bất kỳ loại độc âm hàn nào. Máu của nó càng quý vô cùng.

Người trong giang hồ uống được một ngụm có thể sánh được công lực của một cao thủ võ lâm. Người đang luyện võ công được uống một ngụm máu này có thể sánh với hàng chục năm tu luyện. Nếu chỉ là người thường, uống máu Chương Giao có thể kéo dài tuổi thọ, thay da đổi thịt, không một loại linh dược nào có thể sánh kịp.

Thế mà chàng không chỉ uống một ngụm, chàng uống tới mấy ngụm. Nếu chàng không có sáu năm tu luyện ở Động Không Đáy và không có linh dược tiên đơn hỗ trợ thì chắc đã bị sức nóng của loại “Đại Bổ Nhiệt Huyết” này làm chết vì uống quá liều lượng.

Loại máu diệu kỳ này vào trong cơ thể chàng lập tức phát huy tác dụng.

Nó đã khai thông được hai mạch Nhâm, Đốc đồng thời thay đổi được tính năng trong cơ thể chàng, là vận chuyển chân khí từ trong nội tạng để hấp thụ chất dinh dưỡng trong nước.

Từ nay chàng có thể thở dưới nước như loài “Chương Giao bát bảo” mười sáu mắt này vậy.

Song khí nóng kỳ diệu của máu con Chương Giao chàng đã uống quá nhiều như vậy, nếu không được phát tán nhanh chóng thì thân thể Đỗ Tông Nguyên sẽ bị tê liệt toàn bộ, nứt nẻ ra mà chết.

Rất may mắn là chàng đã vắng thân hình con quái vật, phát hiện được loài trái cây vàng. Cây này có tính hàn, sống được dưới đáy biển lạnh này là nhờ núp dưới sức nóng của con quái vật Chương Giao, trái vàng của cây tồn tại trên ngàn năm.

Khi nào khí nóng còn chưa mất thì quả không chín và không rụng. Bây giờ con Chương Giao đã chết, khí nóng hết rồi, thứ quả kỳ lạ này cũng chín rụng đúng lúc chàng chụp lấy cho hết vào miệng nhai ngấu nghiến. Vừa ăn xong loại quả quý, trong cơ thể chàng phát sinh luồng khí mát, trung hòa được khí nóng của máu Chương Giao, tất cả xâm nhập vào đan điền tạo thành luồng tinh lực sau này sẽ phát huy được tác dụng ghê gớm.

Nhưng chính chàng cũng chưa biết được trong mình đang ẩn chứa một nội lực cao tuyệt, gần như thần thánh rồi.

Xem tiếp hồi 3 Huyết chiến kinh hồn dưới lòng đất

3. Hồi 3 Huyết Chiến Kinh Hồn Dưới Lòng Đất

Mặt nước mênh mông khiến chàng lảo đảo :

- Ô, từ Động Không Đáy rơi vào hang nước, bây giờ lại nổi lên mặt biển bao la này à?

Nhìn phía xa, chàng đã trông thấy bờ đất với dạng núi non, cây cỏ, liền đi thẳng về phía ấy. Chân chàng chạy trên mặt nước mà cứ vững vàng như trên mặt đất vậy. Sức chạy của chàng quá nhanh, chỉ phóng vèo một cái đã tới mé nước, và lướt vù lên vùng đất trước mặt.

Chàng phấn khởi hú lên một tiếng....

Tiếng hú của chàng ngân vang, kéo dài chuyển động cả một vùng núi, và có tiếng dội lại cũng ngân nga không kém, chứng tỏ nội lực của chàng hết sức thâm hậu.

Chàng phóng tới khu rừng phía trước thật nhanh. Nhưng lúc tới nơi Tống Nguyên mới ngẩn nhìn ra. Bởi vì cây cối nơi đây lạ quá, cây nào cũng to cỡ mấy người ôm, chiều cao mút mắt, thật vĩ đại, chẳng giống cây cối ở mặt đất mà chàng đã thấy thuở ấu thơ.

Tống Nguyên đang ngẩn ngơ suy nghĩ, thì đã nghe tiếng hỏi rất lớn :

- Người là ai?

Tiếng hỏi thanh tao lạnh lạnh của một thiếu nữ.

Nghe âm thanh của người hỏi Tống Nguyên cũng biết nội lực chẳng phải tầm thường. Vả lại, lúc ở dưới Động Không Đáy vì không đề phòng nên chàng bị gã áo vàng đánh một chưởng bay xuống hang nước.

Bây giờ Tống Nguyên đã thận trọng, không vội trả lời, mà cứ âm thầm lướt tới, song chưởng sẵn sàng chống đỡ. Quả nhiên một chưởng đạo từ xa đánh tới, sức mạnh như phá núi, kinh khí cuộn cuộn ghê hồn quật thẳng vào Tống Nguyên.

Cùng lúc đó, một cô gái đã xuất hiện, đôi mắt đẹp, sáng như sao băng chiếu thẳng vào mặt chàng trai tuấn tú.

Liếc thấy người đẹp, Tống Nguyên chưa muốn chống trả ngay, chàng chỉ né và phóng mình cao hơn ba trượng. Lúc chàng buông mình xuống thì chưởng đạo của cô gái đã lướt qua, phạt gãy mười cây cổ thụ, cát đá bay mù, cành lá rơi tả tơi thật đáng sợ.

Thiếu nữ cất tiếng khen :

- Hừm, người đẹp trai, mà võ công cũng giỏi đấy.

Gương mặt cô gái thật xinh đẹp, đôi mắt bồ câu đen láy, làn mi cong dịu dàng, sống mũi thẳng trên cái miệng thanh tú với làn môi mọng đỏ, nàng có suối tóc dài buông phủ bờ vai, đen mượt bồng bồng như làn mây quyến rũ.

Sau ngọn chưởng như thử tài, thiếu nữ nhìn Tống Nguyên với ánh mắt đăm đăm đuổi và nụ cười trên môi tỏ ra nàng đã dành nhiều thiện cảm cho chàng.

Tống Nguyên bèn hỏi lớn :

- Cô nương nhìn gì vậy? Tại hạ lạ lắm sao?

Câu hỏi vừa dứt, vô tình Tống Nguyên thấy ngựa cổ, bèn tăng hắng một tiếng, không ngờ tiếng tăng hắng của chàng vang động như sấm sét, làm cô gái giật mình, nàng hoảng hốt quay mình bỏ chạy.

Cũng bàng hoàng không kém, Tống Nguyên nhìn theo suối tóc dài của cô gái tung bay theo gió, thân hình yếu diệu nổi bật trong chiếc áo da thú bó chèn hấp dẫn vô cùng.

Chàng ngẩn ngơ rồi buột miệng :

- Ôi, thật là nhan sắc tuyệt trần.

Rồi đột nhiên chàng hét to :

- Đứng lại...

Chuyển mình nhanh như sóc, Tống Nguyên đuổi theo cô gái đẹp.

Thấy chàng đuổi theo, cô gái càng thêm hoảng, có lẽ nàng đã cảm tình với nét đẹp trai và thân pháp né được luồng chưởng phong cực mạnh mà nàng tập kích.

Nhưng khi nghe tiếng hối và tiếng tăng hắng quá lớn của chàng thì nàng lại sợ chàng tấn công, nên chạy như bay biến vào rừng. Khinh công của nàng thuộc loại tuyệt đỉnh trong chớp mắt đã không còn thấy hình dạng đâu cả, y như thần tiên biến hóa vậy.

Vào giữa rừng vẫn chẳng thấy cô gái đâu, Tống Nguyên than thầm :

- Bậy quá, mình đã làm nàng sợ.

Chàng ngắm nhìn cây cối chung quanh và cảm thấy như đây là một thế giới khác hẳn quê hương chàng trên mặt đất thuở xưa. bởi cây cối nơi này lớn quá, cây nhỏ nhất cũng phải năm người ôm mới giáp vòng, che khuất thân người, thật là cây cỏ lạ lùng chưa bao giờ Tống Nguyên trông thấy.

- “Có lẽ ta đã lạc vào xứ sở của người khổng lồ chăng?”

Tống Nguyên lẩm bẩm, nhưng chàng lại chợt nhớ ra mình chưa thấy người khổng lồ nào, chỉ vừa gặp một cô gái mảnh mai xinh đẹp.

Vừa suy nghĩ chàng vừa đi về phía trước.

Cả rừng cây vĩ đại hoàn toàn vắng lặng. Chàng kêu lên :

- Ôi, đây là khu vực sơn lâm kỳ quái nào vậy?

Giữa khoảng rừng hoang vắng lặng, mọi biến chuyển ly kỳ vừa qua đi, lòng Tống Nguyên lắng xuống.

Chàng bỗng nhớ tới những người thân.

- Ôi, cha ta hiện nay đã ra sao? Mẹ ta hẳn đau lòng mà chết? Cha mẹ ơi, đứa con bất hiếu này vẫn chưa làm được việc gì để đền đáp công ơn dưỡng dục sinh thành.

Lại nhớ tới chuyện vừa qua, chàng nghiêng răng nói :

- Còn gã áo vàng dưới động không đáy, ta thề sẽ trả mối thù một chưởng của ngươi, khi ta xuống tìm lạc đà Bạch Ngọc.

Tống Nguyên làm sao quên được Bạch Ngọc, con vật khôn ngoan trung thành còn ở dưới động không đáy kia.

Dòng suy tưởng mông lung của Tống Nguyên bị ngắt ngang khi chàng ngửi thấy mùi tanh tươi ập vào mũi.

Ngước mặt nhìn lên, chàng buột miệng kêu lên :

- Trời ơi, con cạp.

Võ công như Tống Nguyên sao lại sợ con cạp? Nhưng vì đây là con cạp quá lớn, thân mình to như con voi.

Cạp vẫn vĩ đại ấy vừa trông thấy Tống Nguyên đã gầm lên một tiếng dữ dội rung chuyển cả khu rừng.

Chưa bao giờ trông thấy một con cạp lớn khủng khiếp như thế, nên Tống Nguyên thận trọng đề phòng, sẵn sàng chiến đấu, nhưng phía sau lưng chàng lại nổi lên tiếng gầm dữ tợn nữa.

Vừa quay lại nhìn là Tống Nguyên đã hoảng hốt. Chàng sử dụng thể khinh công “Thanh Long Xung Thiên” phóng vút lên một nhánh cây cao. Từ ngọn cây ngó xuống, chàng chứng kiến một cuộc so tài kinh khủng. Con cạp vĩ đại đấu sức với một con gấu khổng lồ. Hai con vật gầm gừ, cắn xé lẫn nhau làm cây cỏ rơi bởi nghiêng ngả.

Đang say mê quan sát trận đấu của hai con vật dữ tợn, Tống Nguyên lại nghe tiếng quát hỏi vang động khu rừng :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Tiếng quát nghe âm thanh cũng biết người quát nạt kia là một lão cao thủ.

Chàng nghe rõ, nhưng vẫn thận trọng, không trả lời, chỉ ngược mặt nhìn lên ngọn cây cao, muốn nhìn rõ mặt dị nhân nào đó.

Không ngờ vừa ngược mặt, chàng lại nghe một tiếng quát tiếp :

- Cút đi, sao tiểu tử dám nhìn lên ta đang luyện công?

Câu hỏi vừa dứt thì một luồng chưởng phong bốc mùi tanh tưởi đã ép xuống đầu chàng.

Thì ra từ một nhánh cây cao hơn, có một lão cao thủ đang ngồi luyện công giữa túp lều bằng lá cây.

Vội vã tả chưởng chống đỡ.....

“Bình” Một tiếng nổ dữ dội làm Tống Nguyên bị chao đảo, nội tạng chuyển rung, kinh mạch xáo trộn. Với công lực thâm hậu của Tống Nguyên mà như vậy đủ biết chưởng đạo của lão già ghê gớm bậc nào.

Chao mình đi, rồi Tống Nguyên rút “Tàn Băng tiêu” chỉ ngược lên cành cây cao. Lập tức kinh khí phát ra như sóng tấn kích lão già.

Có lẽ lão không ngờ chàng trai trẻ lại có công lực ghê gớm như thế, nên lão già suýt bị đánh văng ra khỏi cành cây.

Lão buộc miệng nói :

- Công phu tuyệt kỹ, khá lắm.

Lão già ngạc nhiên cũng phải, vì Tống Nguyên sử dụng chiêu thứ chín trong “Đạo Phong Trích Vân thập nhị tiêu”. Chiêu này rất mạnh, có tên là “Địch Phong Lăng Hư”, lại do công lực đã tu luyện sáu năm của Tống Nguyên nên sức công phá không tưởng nổi.

Thừa dịp lão già phải chống đỡ, Tống Nguyên lại dùng thế “Bạch Vân Ngự Phong” cười trên sóng chưởng của lão để bằng mình thoát thân vào rừng...

Bởi tuy võ công và nội lực đã cao, nhưng Tống Nguyên còn thiếu kinh nghiệm giao đấu, ngại so tài với lão sẽ bất lợi.

Chàng vừa thoát chạy đã nghe tiếng lão già kêu thét phía sau :

- Con chó nhỏ Thanh Thành kia mau đứng lại.

Tống Nguyên cứ tiếp tục chạy và ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Lão già này đúng là cao thủ uyên thâm, chỉ nhìn qua Tiêu Pháp đã biết ta là đệ tử phái Thanh Thành. Bởi ta dùng chiêu thức của Thiên Áo Tử, chắc hẳn lão này là một trong Nhất ma, Tam ôn, nếu không thì sao lão có khẩu khí tỏ ra kiêu ngạo đến thế?”

Vừa suy nghĩ chàng vừa trở thuật khinh công, chạy như bay vào rừng. Dần dần cây rừng thưa thớt, trước mặt Tống Nguyên chỉ còn là rừng hoa bạc ngàn.... Hoa đủ loại, đủ màu, bông nào nhỏ nhất cũng bằng cái tô, nhánh bông cao lút đầu người.

Khi Tống Nguyên lọt vào rừng hoa, thì nghe tiếng lão già phía sau vọng tới, kèm theo một tràng cười :

- Hà hà... cứ chạy đi con, đó là đường chết, lão phu không thèm đuổi.

Quả thật lão thông hiểu chỗ này rồi, nên bản mình trở lui trong tiếng cười ngạo nghễ.

Trước mặt Tống Nguyên lúc ấy toàn là hoa bằng cái chén, cái tô và nhiều hoa lớn như cái mâm, như mặt bàn.

Nhìn lại chẳng còn thấy lão già đâu cả, Tống Nguyên lại nghĩ thầm :

- Không lẽ đây là những giống hoa ăn thịt người? Nếu không thì tại sao lão già lại không dám rượt đuổi nữa.

Bỗng chàng nghe có tiếng kêu ngân vang bên tai :

- Tiểu tử vào đây.

Chàng vừa giật mình đã thấy một sức hút rất mạnh ập tới. Không thể nào trở bộ kịp. Chỉ nghe “ào” một tiếng, Tống Nguyên bị hút qua rừng hoa vào dưới một gốc cây cổ thụ.

Ồi, kỳ lạ và cũng đáng sợ biết chừng nào?

Tống Nguyên nhận ra ở lưng chừng thân cây lớn như ngôi nhà, có một hốc to. Trong hốc là một căn phòng bài trí đơn giản. Giữa phòng là chiếc thảm tròn, trên thảm có một lão già mặc áo vải, đầu tóc bạc phờ, râu bạc như cước.

Vừa bị hút vào giữa căn phòng quái lạ trong hốc cây thật lớn ấy, Tống Nguyên đã nắm chắc “Tàn Băng tiêu”, lạnh lùng hỏi :

- Ngài kéo tại hạ vào đây làm gì?

Lão già nở nụ cười hiền từ, hỏi lại :

- Tiểu tử, con mới từ biển lên phải không?

Sáu năm qua, Tống Nguyên chưa được trò chuyện với một người nào. Nay mới nghe giọng hiền từ của lão già, liền đáp :

- Vâng, từ biển lên thì thế nào, thưa ngài?

Trong lòng chàng thầm nghĩ :

- Sao lão biết ta ở biển lên, và lẽ nào lão kéo ta vào đây vì lý do ấy!

Vẫn tỏ vẻ thân thiện, lão già gật gù :

- Tốt lắm, con ở dưới biển bao lâu? Lẽ nào không đói, con đã ăn uống gì chưa nhỉ?

Lần đầu tiên có người quan tâm đến mình, Tống Nguyên xúc động, mặt biểu lộ tình cảm, nhỏ nhẹ đáp :

- Ở dưới biển vừa rồi tại hạ đã hút máu con quái vật có mười sáu con mắt.

Lão già giật mình, nhưng trở lại bình tĩnh được ngay, hỏi bằng giọng âu yếm dịu dàng :

- Thế thì hay lắm, con yêu quý ạ. Nhưng con hút máu loài vật như mặt trời ấy mà không thấy nóng sao?

Tống Nguyên cười, giắt chặt “Tàn Băng tiêu” vào mình rồi đáp :

- Nóng lắm chứ, nhưng tại hạ đã văng xác quái vật đi, trông thấy trái cây màu vàng, ăn vào là hết nóng ngay.

Lại giật mình, song lão già bình tĩnh rất nhanh, đưa bàn tay khô, đầy móng nhọn ngoắt nhẹ :

- Con hãy lại gần đây, ta xem trong mình con có còn chất độc không.

Không nghi ngờ gì cả, Tống Nguyên chỉ liếc qua lão già rồi đi tới.

Lão già chợt nhúc nhích khẽ, Tống Nguyên đã cảm thấy vướng víu, thì ra cổ tay đã bị lão nắm chặt rồi.

Tống Nguyên đâm hoảng, vội giãy giụa nhưng không thoát được bàn tay khô của lão già.

Chàng trợn mắt hỏi :

- Lão định làm gì thế?

Một giọng nóng nảy phát ra từ cổ họng lão già, nghe rờn rợn :

- Hừm, làm gì à? Lão phu cần hút máu của ngươi để tăng thêm công lực.

Lập tức lão giật mạnh Tống Nguyên vào gần mình. Từ trong chùm râu bạc phớt của lão lộ ra những chiếc răng lởm chởm... toan cắn mạnh vào cổ Tống Nguyên để hút máu.

Tống Nguyên hoảng hốt, dùng toàn lực húc đầu thật mạnh vào bụng lão già nhanh như chớp.

Chỉ hơi ngạc nhiên, lão già lại cười rí lên, ngân và rung như chuông, âm thanh quái đản khiến đầu óc Tống Nguyên choáng váng, tai ù đi, trái tim đập mạnh như từng hồi trống.

Lão già mân mê yết hầu chàng trai, cười rộ và bảo :

- Khà, khà, máu quý của loài “Chương Giao bát bửu thập lục tinh mục” đã ở trong tiểu tử, ta hút lại để công lực tăng tiến, tuổi thọ dài lâu, chống các loại âm độc. Từ nay ta sẽ đứng hàng đầu vô lâm.

Trong thế nguy cấp kinh hồn, Tống Nguyên phát động toàn bộ “Huyền Thiên chính khí”, một luồng bạch khí xuyên qua người phụt ra, vô cùng mãnh liệt.

Đã ghé hàm răng vào yết hầu Tống Nguyên, bỗng lão già giật mình thót cả ruột gan, bởi thấy luồng bạch khí quá dữ.

Lão kinh ngạc thét lên :

- Huyền Thiên chính khí!

Lập tức buông Tống Nguyên, lão nhảy lui, phát hữu chưởng tung ra hai ngọn đao sáng loáng xé không khí “xẹt, xẹt” phóng vào hai huyệt “Kỳ Môn” và “Đường Môn” của chàng trai.

Thấy luồng chính khí của mình có hiệu quả, Tống Nguyên phần khởi lách nhẹ đã thoát qua hai ngọn đao của lão già. Đồng thời chàng lướt nhanh, bóng áo đen lấp loáng, mình hơi phục xuống, trong chớp mắt đã xuất chiêu tối độc “Trừ Vân Phá Sương”. Tiếng Bạng tiêu réo rắc, kinh phong nổi lên tám mặt, các thức tinh xảo nhắm những đại huyệt của lão già xuyên vào.

Lão già thu nhanh hai ngọn đao, đồng thời xuất chỉ phong nghênh địch. Hai luồng lực đạo của chỉ và tiêu chạm nhau kinh hồn...

“Bình.... bình.....”

Chỉ lực của lão già bị hóa giải khiến lão tức như điên, tay máu ứa ra, cả song chưởng phát chiêu loạn xạ. Những tiếng kêu vun vút nổi lên, kinh khí tuôn ra cuộn cuộn.

“Ầm” một tiếng rung chuyển thân cây vĩ đại, cả căn phòng lắc lư như đũa vỡ...

Dù sao kinh nghiệm công kích của lão già vẫn hơn, cả chưởng cả chỉ nhắm vào các huyệt đạo, khiến kinh mạch Tống Nguyên như bị tắt. Chàng cong mình lại, hai chân đạp mạnh xuống sàn phóng vút lên cao, sử dụng thế “Hỏa Long Triều Thiên” để tránh kinh lực của lão già.

Tuy thắng thế, lão già cũng bị “Bạng tiêu” đánh vào đại huyệt, bay bật chòm râu, cặp mắt đỏ ngầu, thân hình lảo đảo.

Căn phòng nằm trong hốc cây, bề cao chừng tám trượng, Tống Nguyên phóng lên sáu trượng đã hết đà bởi tiêu hao nội lực, đành rơi xuống và hướng ra cửa phòng, toan thoát thân.

Lão già không ngờ Tống Nguyên công lực quá cao, đấu ngang ngửa với lão mà còn dư lực khinh công. Khi ấy, lão thấy chàng toan chạy thì hét thật lớn :

- Tiểu tử, đứng lại....

Mười ngón tay của lão cong lại như móc câu, dùng thế “Cầm Nã thảo” kéo Tống Nguyên với lực thành công lực.

Không còn cách nào hơn, Tống Nguyên tính quay lại, lợi dụng sức hút của lão già để hút đầu vào bụng lão bằng thế “Mãnh Hổ Đề Đầu” mạnh như phá núi.

Song đúng lúc đó, phía dưới có hai luồng kinh lực phóng lên từ hai bên gốc cây.... Đó cũng là hai thể thảo câu móc, thân hình Tống Nguyên vừa rơi xuống đã bị móc ra ngoài.

Lão già trừng mắt “hừ” một tiếng, song chưởng co vào, tăng thêm hai lần chân lực, cố giữ Tống Nguyên lại.

Nhưng bên ngoài cũng vang lên hai tiếng “hừ” lực hút tăng gấp đôi, và thân thể Tống Nguyên như chiếc lá lao thẳng ra khỏi hốc cây, hướng về bãi cỏ phía trước, sức đi nhanh tựa một mũi tên bắn.

Tổng Nguyên liếc qua đã thấy rõ hai bên gốc cây có hai lão già xấu xí, mặt xấp đầy nếp nhăn, râu tóc rối bời đang đứng hòm hòm, lão đứng bên trái có gương mặt đỏ tươi sắc máu và dài thuôn như mặt ngựa, lão núp bên phải thì mặt tròn như cái bánh bao, làn da trắng bệch như thiếu máu lâu năm.

Cả hai lão giống nhau ở cặp mắt như tia lửa có thể rọi thấu tâm can của kẻ đối diện.

Hai lão mặc áo da thú, đôi tay đều mở rộng như sẵn sàng chụp lấy thân thể Tổng Nguyên.

Vừa ra khỏi hốc cây là Tổng Nguyên đã bị sức hút của hai lão già kéo vào ngay vào bãi cỏ trước mặt hai lão.

Song chưởng của hai lão già khi ấy phát ra một lực mềm mại, đỡ lấy Tổng Nguyên đứng xuống thật nhẹ nhàng.

Lão mặt tròn, thân hình như trái cầu, vừa để Tổng Nguyên chạm đất đã lướt tới kẹp cổ chàng.

Rồi lão léo nhéo :

- Hừm, phải cho tiểu tử một trận.

Hồi nãy Tổng Nguyên còn lơ lửng trong không khí đã bị hai lực kéo đẩy như đùa bỡn, trong lòng tức tối nhưng chẳng biết làm sao. Bây giờ lại bị lão mặt kẹp cổ thì chịu không nổi, liền rút nhanh “Tàn Băng tiêu” xuất hai chiêu thần tốc.

Tiếng ngân tiêu ngân lên buốt óc, vang tận chín tầng mây. Lão mặt chợt thụt lùi, trong lúc Tổng Nguyên thi triển “Mai Tuyết Tranh Xuân”, thức thứ bảy trong “Đạo Phong Trích Vân thập nhị tiêu” của tổ sư Thiên Áo Tử.

Đây là tuyệt học của phái Thanh Thành, chỉ thấy bóng áo đen của Tổng Nguyên thấp thoáng, tiếng tiêu réo rất, kinh lực cuộn cuộn vô cùng kinh khiếp.

Lão mặt ngạc nhiên “A” lên một tiếng, thân hình lão đảo. Rồi lão xoay mình nép vào gốc cây, vươn thập trảo dùng chiêu “cầm nã” chụp lấy lưng chàng trai nhanh hơn tia chớp.

Thân pháp của lão mặt quá mau lẹ, thể cầm nã chính xác của lão đã chụp được Tổng Nguyên. Tả thủ bầu vào lưng, hữu thủ nắm chặt cổ chàng trai như vồ con ếch vậy.

Vừa lúc ấy ở trên cao lại vang lên chuỗi cười lạnh tanh, và tiếng nói vọng xuống :

- Hừm, dám cả gan chống lại lão phu.

Cùng tiếng cười nói là một luồng lực đạo đánh mạnh vào huyệt “Mệnh Môn” ở giữa lưng lão mặt

Tổng Nguyên thoát được ra ngoài, vô tình đứng xem một trận đấu vô cùng lý thú giữa những lão già kỳ lạ.

Chàng quan sát lão mặt tròn đang bị đánh.

Bị tập kích vào huyệt chính, lão mặt “hư” lên một tiếng, thân hình xoay tít, song chưởng vung lên, chưởng tâm đầy mạnh, một tiếng nổ xé không trung vang lên, hai luồng khí đen xuất hiện lao tới như tên bắn.

“Bình... bình...”

Thêm hai tiếng nổ long trời lở đất, cát đá mịt mù, cây cỏ xác xơ. Lão già tóc dài ở trên cao bị hất văng xuống đất.

Lão mặt cũng chao đảo bởi chưởng phong của lão tóc dài, nên không nén nổi tiếng rú, thân hình buông phịch xuống đất, chỗ bàn chân lún sâu ba tấc và đầu gối rung lên như con thuyền bị bão.

Tổng Nguyên biết ba lão già chẳng tốt lành gì, các lão chỉ giành nhau hút máu chàng mà thôi.

Chàng thầm nói một mình :

- “Hừm, cơ hội tốt quá, các lão đánh nhau, mình chạy là hơn”.

Chàng bèn xoay mình toan phóng vào rừng.

Nhưng thân thể chàng vừa nhút nhích đã thấy một lực hút rất mạnh kéo bật chàng lại.

Cùng lúc ấy vang lên tiếng hét của lão già tóc dài :

- Tiểu tử, đứng lại ngay.

Tổng Nguyên cũng thét lên, dồn lực vào đôi chân, sử dụng song cước dữ dội để thoát thân. Lão già tóc dài vẫn động độc thảo của lão để nắm lấy Tổng Nguyên.

May cho chàng trai là một cuộc tranh giành của các đối thủ. Hai lão già xấu xí thấy lão già tóc dài chộp được Tổng Nguyên, thì lại tung ra hai chưởng đạo kinh hồn, đẩy bật lão già tóc dài. Chưởng khí âm âm, cây ngã, cành lá bay loạn xạ, Tổng Nguyên thoát khỏi tay lão già, liền trở thuật khinh công kỳ tuyệt để phóng nhanh vào rừng.

Phía sau chàng, lão già tóc dài vẫn tru tréo :

- Phải nắm ngay thằng tiểu tử lại, tụi bay là hai lão già ngu.

Tuy phóng thật nhanh, nhưng Tổng Nguyên vẫn cảm thấy có lực hút từ phía sau, bởi “cầm nã thảo” của lão tóc dài.

Biết làm sao đây?

Lúc ấy, ngoài “Trích Vân thập nhị tiêu” của Thiên Áo Tử, thì Tổng Nguyên chưa có võ công nào khác.

Sáu năm chuyên luyện với Động Không Đáy giúp chàng có nội công, chân khí hơn thiên hạ, song đấu pháp tuyệt chiêu lại chưa có bao nhiêu. Nếu thi triển “Huyền Thiên chân khí” chàng có thể vượt qua những cao thủ, song nội lực sẽ tiêu hao lớn.

Kỳ thực Tổng Nguyên chưa biết nội khí của chàng đã vượt xa ba lão già, không đến nỗi phải chạy thực mạng như vậy. Chỉ biết trong lúc nguy cấp thì phải chạy, chàng vừa nâng mình lên đã thấy nhẹ tên, vừa vận lực đã thấy bay như đi gió.

Lực hút của lão tóc dài vừa ập đến phía sau Tổng Nguyên đã thét to một tiếng, vận lực vào đôi chân đẩy mạnh. Quả nhiên thân thể chàng bay đi như mũi tên... Nhấp nhô mấy cái chàng đã vượt thoát lực hút của đối phương dễ dàng.

Chàng lườn lách trong rừng để mấy lão già tung thảo theo cũng sẽ vướng cây cối, không hiệu quả.

Thấy khoảng cách với ba lão già đã xa, Tổng Nguyên phấn khởi tinh thần càng lao nhanh thêm.

Bỗng có tiếng cười “kha, kha” vang vọng, rồi hai đạo lực kinh như bức tường thép ngăn phía trước.

Bất ngờ, Tổng Nguyên húc mạnh vào bức tường kinh lực “bình” một tiếng, chàng ngã sóng soài trên bãi cỏ.

Chàng bật ngay dậy, nhưng đã thấy trước mặt có hai mục già tóc bạc phơ dài quá đầu gối, thân mặt áo da thú, tay cầm kiếm sáng ngời, mắt nhìn Tổng Nguyên lom lom.

Tổng Nguyên cũng nhìn lại và nhận ra hai cây bảo kiếm trên tay hai mục già, một cây phát sáng màu đỏ, một cây tỏa ánh sáng màu tím. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Không lẽ Song kiếm trong “Bát kiếm Nga Mi” cũng tời đây?”

Mục già cầm kiếm màu đỏ ngó Tổng Nguyên rồi quay sang mục cầm kiếm tím hỏi :

- Bát muội, xem thằng nhỏ này từ đâu ra vậy?

Mục già kiếm tím chưa kịp trả lời đã nghe tiếng gió khinh công ào ào và ba người nữa xuất hiện.

Đó chính là lão già tóc dài, lão già mặt ngựa và lão già mặt tròn vừa toan bắt Tổng Nguyên hồi nãy.

Lão già tóc dài cười khà khà, đảo mắt nhìn rồi nói oang oang :

- Hay thật, các bạn hữu lâu năm không gặp, hôm nay tụ tập nơi đây. Các bà cũng thấy hứng thú với máu thằng nhỏ này sao?

Mục già cầm kiếm đỏ nghiêm giọng đáp :

- Bọn ta chưa đến mức dã man như vậy.

Lập tức lão già mặt ngựa tiến lên mấy bước, toét miệng cười :

- Khả khả, nếu ác bà không cảm thấy hứng thú thì xê ra một tí.

Nhanh như điện chớp, mặt già kiếm tím chặn ngang trước mặt Tống Nguyên và lạnh lùng hỏi :

- Các người muốn làm gì?

Lão già mặt tròn tăng hắng một tiếng rồi cất giọng xỏ xiên :

- Không lẽ các bà định nuôi thêm thằng nhỏ này để làm đồ chơi?

Mặt già kiếm đỏ cười lạnh nhạt, hỏi nhanh :

- Sao? Vì ham uống máu mà quên việc báo thù à? Đây Ôn Hồn, ta lấy làm xấu hổ thay cho người, trước mặt kẻ thù lại chỉ lo làm phiền người khác.

Ôn Hồn chính là lão già mặt ngựa, một trong “Tam ôn” vội lên tiếng nói :

- Bây giờ gay gổ chỉ tốn hơi sức vô ích. Bộ các người không bị giết bốn tên trong “Bát kiếm” bởi “Nhất ma” sao? Còn tới đây chế giễu bọn ta nữa hả? Các người có giỏi thì báo thù đi.

Lão già ác hiểm tóc dài liếc nhìn bốn người trước mặt rồi lách mình áp sát Tống Nguyên.

Vừa rũ xong bụi trên mình, Tống Nguyên thấy lão già áp sát thì hoảng hốt, phóng mình chạy vào rừng như một luồng gió.

Lão già tóc dài hét lớn :

- Tiểu tử, đừng mong trốn chạy.

Lão vụt đuổi theo như chớp, tay trái búng mạnh :

- Bình....

Ngọn chỉ lực vang lên, nhắm thẳng vào huyệt “Tinh Túc” ở mép lưng chàng trai như mũi tên bắn.

Tống Nguyên vội cúi rạp xuống để tránh, thì chỉ lực lão già lại điểm vào huyệt “Thiên Tinh” ở cánh tay phải, làm chàng cảm thấy nhói tựa kim châm, mồ hôi vã ra vì đau đớn, nhưng chàng cắn răng chịu đau để bỏ chạy.

Tuy biết mình không phải đối thủ của mấy lão già, đành phải chạy. Song trong lòng Tống Nguyên đã đào sâu hận thù.

Chàng tự dặn lòng mình là sau này sẽ tìm được hết những lão già độc ác để trả thù mới mãn nguyện. Hận thù trong đầu óc chàng cứ lớn dần lên mãi. Chàng vừa chạy vừa ngoái lại và thấy ánh sáng của những cây kiếm màu đỏ, màu tím lấp loáng.

Bên tay Tống Nguyên còn nghe tiếng nói của Ôn Hồn :

- Máu của tiểu tử rất nhiều, lại có huyết tổ của “Chương Giao bát bửu thập lục tinh mục” rất quý, mọi người cùng chung hưởng, hà tất tranh giành làm chi.

Nghe những lời này, mặt Tống Nguyên biến sắc. Bởi chàng nghĩ phen này để thoát tay các đối thủ ghê gớm này không phải dễ. Riêng lão tóc dài đã khó cho chàng, huống chi còn mấy lão già mặt ngựa, mặt tròn và hai mặt già kiếm tím, kiếm đỏ nữa.

Nghĩ tới đây, Tống Nguyên càng vận dụng khinh công chạy thật nhanh.

Nhưng một tràng cười lạnh gáy chợt nổi lên. Tràng cười ấy chỉ cách chàng vài mươi trượng.

Tống Nguyên ngược nhìn, thấy kẻ đang đuổi tới là lão già tóc dài, chòm râu phất phơ trong gió, hàm răng lởm chởm đưa ra như răng cá mập. Lão ta hùng hổ xông tới, phía sau là hai lão Ôn Hồn, Ôn Thân, rồi đến các mặt già kiếm đỏ, kiếm tím.

Cánh tay phải của Tống Nguyên bị trúng độc chỉ của lão già tóc dài nên đau kịch liệt. Đau không chịu nổi, nên chàng phải vừa chạy vừa xoa, công lực đã giảm rất nhiều, tất nhiên tốc lực khinh công cũng chậm lại.

huyết “Thiên Tinh” ở cánh tay phải rỉ máu tươi từng giọt, loang đỏ trên mặt đất. Cuối cùng chàng gục ngã và mê man luôn.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu.

Tổng Nguyên từ từ tỉnh lại, chàng cảm thấy thân thể mềm nhũn, song ở trước mặt có hơi ẩm tỏa ra thật dễ chịu. Bất giác chàng rên lên một tiếng như muốn trút đi sự đau đớn hành hạ xác thân.

Chàng vừa dứt tiếng rên thì một bàn tay lông lá đã xoa nhanh những huyết đạo giúp chàng giảm đau. Hé mắt nhìn, Tổng Nguyên thấy phía trước mình là một khối màu vàng.

Khối màu vàng ấy chính là bộ lông của con Kim vượn đang ôm cánh tay trái bị thương chậm bước đi tới...

Chàng ngạc nhiên thốt lên :

- Ôi, con vật kia đã cứu ta...

Do Nhà xuất bản đánh lộn số chương nên bị nhảy từ chương 3 sang chương 6, không có chương 4 và chương 5.

Xem tiếp hồi 6 Kẻ thù giăng bẫy

4. Hồi 6 Kẻ Thù Giăng Bẫy

- Tiểu thư bảo sắp về tới “Lang Nham bảo”?

Ái Mã tập trung nhìn về phía xa, nơi đoàn lạc đà sẽ đến.

Thình lình nghe thấy câu hỏi của chàng trai, nàng quay lại với nụ cười khoe hàm răng ngọc.

Trên gương mặt diễm lệ, nụ cười của nàng đẹp và duyên dáng vô cùng. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, bím tóc đung đưa :

- Không, nơi chúng ta sắp đến là Nhã Thập đài, còn “Lang Nham bảo” là nhà của tiểu muội.

Giọng nói của nàng êm ái và thân thiết khiến Tổng Nguyên trong lòng lâng lâng khó tả.

Chợt Ái Mã kêu lên :

- Sao gương mặt công tử đỏ rần lên thế? Vết thương lại làm khó chịu phải không?

Nhịp tim đập mạnh, Tổng Nguyên tự biết vì sao mình đỏ mặt. Nhưng chàng chỉ tươi cười bảo :

- Tại hạ dễ chịu lắm rồi, nhưng đỏ mặt vì nét duyên tiểu thư tô thắm cho sắc diện tại hạ đấy.

Đến lượt Ái Mã đỏ bừng mặt, nàng kêu lên :

- Không thềm nói chuyện nữa đâu. Công tử cứ làm tiểu muội thẹn muốn chết.

Nàng núng nịu quay ngoắt đi. Nhưng Tổng Nguyên đã nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng :

- Được, được.... tại hạ không nói nữa. ôi, Ái Mã, xin đừng giận tại hạ mà tội nghiệp. Ái Mã đến Nhã Thập đài làm gì thế?

Trong lòng Ái Mã thầm yêu chàng công tử này từng nét dung nhan, thân thể, vì thế nàng mới đưa chàng lên chiếc xe vương giả để cứu chàng khi thấy chàng bất tỉnh trên sa mạc.

Nàng để yên cho chàng nắm bàn tay thon nhỏ, trắng như ngọc ngà của mình, trong lòng bồi hồi xao xuyến.

Tiếng nàng trả lời êm như hơi thở :

- Tiểu muội ở biệt phủ mãi buồn quá, nên đi Nhã Thập đài tham quan một phen. Giữa đường lại may mắn gặp được công tử.

Tình cảm đã ập đến con tim Tổng Nguyên. Nhưng dù sao chàng cũng nhớ mẹ hơn hết.

Bởi vậy chàng buông bàn tay nuột nà của cô gái ra và nói :

- Ái Mã đến “Nhã Thập đài” thì tại hạ tạm biệt, xin hẹn ngày tái ngộ rất gần. Ta sẽ tâm sự nhiều hơn.

Đôi mắt đẹp mở tròn ngạc nhiên, Ái Mã vội hỏi :

- Tại sao vậy vết thương của công tử vẫn còn.....

Tống Nguyên đáp nhanh :

- Xin Ái Mã yên tâm...

Chàng nói tiếp :

- Nhờ thuốc thần của tiểu thư, vết thương của tại hạ đã ổn định, chỉ vài hôm nữa là lành.

Đến Nhã Thập đài, tại hạ phải về thăm mẹ, vài ngày nữa ta sẽ gặp nhau.

Ái Mã tỏ ra buồn bã, nàng vội vã lắc đầu :

- Công tử đừng đi bởi tiểu muội muốn công tử ở gần tiểu muội. Nếu cần về thăm mẹ, tiểu muội sẽ cùng đi với công tử...

Tống Nguyên cảm thấy khó xử, bèn nghĩ thêm lý do khác :

- Ôi, tại hạ còn phải đi thăm thân phụ nữa mà.

Cô gái vẫn cương quyết.

- Công tử đừng lo, tiểu muội sẽ sai người đi tìm giúp công tử.

Tống Nguyên lắc đầu :

- Không việc này không thể nhờ người.

Nhường cặp chân mày, Ái Mã nói :

- Tại sao không? Công tử muốn tìm ai ở vùng này cũng được. Thân phụ tiểu muội là “Sa Mạc Chí Tôn”, kẻ nào muốn trái ý tiểu muội, kẻ nào dám chống lại thân phụ tiểu muội chứ? Ngay cả kẻ có thể lực như Ba Vương Giả, gặp thân phụ tiểu muội cũng phải cúi mặt gục đầu.

Vẫn không đổi ý nhưng giọng Tống Nguyên thật nhẹ nhàng :

- Việc của ai người ấy lo, cứ để tại hạ làm xong việc riêng sẽ trở lại tìm nàng. Tại sao Ái Mã muốn tại hạ cùng đi?

Thấy Ái Mã nín lặng, Tống Nguyên lại bảo :

- Nếu không có nguyên nhân cần thiết tại hạ xin cáo biệt thôi.

Nghe Tống Nguyên nói, Ái Mã thở dài :

- Hồng, hồng quá.

Chàng ngạc nhiên :

- Cái gì hồng, nàng hãy nói xem.

Đầu Ái Mã cúi thấp, mái tóc đen dày như nhung che phủ đôi vai tròn trịa.

Nàng xúc động nói :

- Thì tiểu muội muốn công tử gần bên, cùng đi với tiểu muội mà.

Tống Nguyên đã nhận ra tình cảm của Ái Mã, nhịp tim của chàng đập mạnh liên hồi. Trước mắt chàng chưa thể chia tay cô gái xinh đẹp dịu dàng này.

Chàng gật nhẹ :

- Vậy tạm vâng lời tiểu thư thôi nhé.

Ái Mã mừng vui nắm chặt tay Tống Nguyên, cả hai đắm đuối nhìn nhau và trao cho nhau một nụ hôn nồng nhiệt.

Hai ngày nữa lại êm đềm trôi qua, tình yêu giữa hai người nảy nở nhanh chóng.

Càng về gần Nhã Thập đài, trái tim Tống Nguyên càng thêm đập mạnh, bởi chàng mong gặp mẹ thân yêu....

Chàng chìm trong tưởng tượng. Chàng thấy mình quỳ trước mặt mẹ và sung sướng kêu lên :

- Thưa mẹ con đã trở về, Nguyên nhi của mẹ về với mẹ thân yêu. Mẹ ơi... thế là mẹ con ta đã gặp nhau sau bảy năm trời xa cách, bảy năm trời đắng đắng.

Lúc ấy Tống Nguyên ngồi xếp bằng trong chiếc xe vương giả của ông vua miền sa mạc, bên cạnh Ái Mã là con gái của ông ta, mà chàng vẫn chưa biết rõ. Chàng chỉ xem Ái Mã như một cô tiểu thư tuyệt đẹp mình may mắn gặp được giữa đường.

Ái Mã ngồi dựa vào ngực Tống Nguyên, mùi hương thơm trinh nữ làm chàng ngây ngất, bàn tay chàng đặt lên bờ vai tròn trĩnh của nàng, và âu yếm bảo :

- Ái Mã ta sẽ về thăm mẹ.

Ngoan ngoãn gật đầu Ái Mã bảo :

- Vâng, chúng ta cùng về thăm mẹ là việc cần thiết đầu tiên.

Bỗng từ xa có tiếng động dồn dập.

Hướng Nhã Thập đài ngược tới một bầy thiết mã phi như bay, cuốn bụi ào ào mang trên lưng những tên kỵ sĩ.

Tống Nguyên cảm thấy trong lòng không yên, chàng rờ nhanh vào chuôi cây kiếm “Đoạt Hồn” thầm nghĩ :

- Hừm, lại có bọn nào theo cướp cây kiếm báu của ta chăng.

Gương mặt chàng bỗng lạnh lùng sát khí.

Ngước nhìn chàng Ái Mã ngạc nhiên :

- Kìa, hình như Nguyên đại ca không vui?

Cánh tay phải của Tống Nguyên ôm chặt lấy Ái Mã. Chàng vẫn lấy giọng bình tĩnh nói vào tai nàng :

- Không có gì đâu ái muội đừng để ý.

Miệng nói thế, nhưng đôi mắt chàng bắn ra những tia sắc lạnh nhìn vào những con ngựa chiến lướt trên sa mạc như bay.

Ái Mã bỗng bật cười, tiếng cười ngọt như sữa mát như suối, giọng nói thật dịu dàng :

- Kìa đó là đoàn kỵ mã của Ba Vương Tử đến đón muội.

Tống Nguyên thở dài nhẹ nhõm, bóp nhẹ vai Ái Mã. Chàng yên tâm biết bọn kia không phải kẻ thù.

Bảy năm trời, từ đứa bé lưu lạc, đối diện với bao đe dọa nên Tống Nguyên đã trở nên quá đa nghi. Thời gian qua chàng gặp toàn những kẻ hung hiểm nên tinh thần luôn đề phòng cảnh giác.

Lát sau bầy thiết mã đã lại gần, dừng trước chiếc xe của hoàng cung khoảng mười trượng.

Tiếng ngựa hí vang, từ trong bầy chiến mã có con ngựa đỏ tách riêng ra, tiến lên trước.

Tren lưng huyết mã là một gã trai cao lớn, khôi ngô y phục lộng lẫy, hắn có đôi mắt nhỏ sáng quắc ẩn dưới cặp lông mày thô rậm, lưỡng quyền cao nhọn, thái dương nhô ra, liếc qua cũng biết hắn là một cao thủ nham hiểm độc ác.

Hắn chính là Ba Vương Tử.

Nhìn thấy Tống Nguyên ôm Ái Mã trong vòng tay, Ba Vương Tử quay mặt đi, lộ rõ vẻ bất mãn đầy căm tức.

Hắn nhận ra chàng trai tuấn tú ngồi cạnh Ái Mã có gương mặt rất quen mà trong một lúc chưa thể nhận ra. Trong trường hợp này cũng không tiện nghĩ lâu. Hắn cho rằng chàng trai cũng là một vương tử dòng dõi quyền quý nào đó. Trước nhất hắn lo cho phận sự của mình cái đã. Hắn bèn xuống ngựa, đến trước xe cúi chào Ái Mã, nói nhanh :

- Công chúa đã đến mà nô tài nghênh đón chậm, thật có lỗi...

Ái Mã lạnh lùng đáp :

- Không sao, không sao...

Rồi nàng quay sang Tống Nguyên với giọng thân thiết :

- Nguyên ca ca muội xin giới thiệu vị này là dũng sĩ Ba Vương Tử, nổi tiếng trong sa mạc.

Giọng Ái Mã như gió xuân mát rượi, khiến có bao bực tức trong lòng cũng tan hết, Tống Nguyên chỉ gật nhẹ rồi, mỉm cười, rồi ngã mình vào trong xe.

Ba Vương Tử như nổi nóng, sẵn tới mấy bước.

Nhưng Ái Mã đã nghiêm giọng :

- Ba Vương Tử còn cần gì nữa không?

Những tiếng sắc lạnh của Ái Mã làm Ba Vương Tử chùn bước ngay.

Hắn ta ấp úng nói :

- Thưa không, không có gì.

Mặt hắn đỏ dựng lên, một bóng đen u ám thoáng nhanh trên sắc diện hắn rồi biến mất. Trong đầu hắn nghĩ nhanh :

- Hừm bọn chúng đã nằm trong vùng giang sơn của ta có mọc cánh cũng đừng mong thoát khỏi.

Sau ý nghĩ ấy, hắn mỉm cười :

- Thưa Công chúa, nô tài xin đi trước dẫn đường.

Giữa lúc ấy Tống Nguyên nằm trong xe đã nhớ ra Ba Vương Tử chính là thằng bé hung hãn thời thơ ấu, dựa hơi vương phủ để bắt nạt chàng và bạn nhỏ Chí Cốc....

Chàng liền bay mình ra khỏi xe quát lớn :

- Ba Vương Tử khỏi cần giới thiệu làm gì, ta là Đỗ Tống Nguyên đây.

Nét hung hiểm lộ rõ Ba Vương Tử cười gằn :

- Thì ra là người, còn dám múa rìu qua mắt thợ này à?

Ái Mã lập tức lên tiếng :

- Nguyên ca ca là khách của bản Công chúa, Ba Vương Tử không được vô lễ.

Lửa ghen đã cháy bùng trong lòng nhưng Ba Vương Tử không dám bạo động trước mặt Công chúa, con ông vua sa mạc. Hắn đành cười nhạt, bước lùi và cất giọng kiêu ngạo :

- Được nể Công chúa ta tha cho tên tiểu tử lần này.

Tống Nguyên vươn mình tới, nhưng Ái Mã nhanh tay kéo lại, giọng nàng thật ngọt ngào :

- Nguyên ca ca không nên nóng giận, lên xe đi, đôi co với Ba Vương Tử làm gì....

Dứt lời, nàng nhảy lên tuấn mã, điều khiển cả đoàn xe ngựa, lạc đà và vệ sĩ thẳng về hướng Nhã Thập đài.

Ba Vương Tử hậm hực quát ngựa đi thẳng....

Nhã Thập đài là một thị trấn rộng lớn. Ba Vương Tử xây dựng một cung điện nguy nga bên cạnh cồn cát, nơi ở của cha con Ba Vương Tử là thủ lĩnh của một vùng sa mạc mênh mông.

Xung quanh vương phủ là hàng rào kiên cố bằng những thân cây cổ thụ vát nhọn, hiểm có cao thủ nào bay qua nổi.

Khi bày lặc đà kéo xe qua phố, Tống Nguyên bỗng hỏi :

- Ai muội ca ca đi thăm mẹ, rồi chúng ta sẽ gặp nhau.

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Ái Mã hỏi :

- Nguyên ca ca sao không cho muội cùng đi.

Tống Nguyên lắc đầu :

- Để một mình ca ca đi tiện hơn, hơn nữa ca ca hứa với ái muội sẽ quay trở lại không lâu đâu.

Vẫn giọng thân tình tha thiết, Ái Mã hỏi :

- Ca ca nhớ trở lại nhé tiểu muội trông mong lắm đấy.

Dứt khỏi một cô Công chúa xinh đẹp như Ái Mã thật chẳng dễ gì. Song Tống Nguyên vẫn nhớ mẹ trên hết. chàng vội nói :

- Ca ca hứa mà.

Rồi chàng bóp nhẹ cánh tay Ái Mã rồi mới buông nàng ra, bay mình xuống xe đi thẳng. Trong chớp mắt chàng đã lẫn mình trong đám đông mất hút trên phố.

Thị trấn Nhã Thập đài tuy đông đúc hơn xưa nhưng quang cảnh vẫn như thế không có gì thay đổi mấy.

Lát sau, Tống Nguyên đã ra khỏi thị trấn ra vùng ven, chàng thấy ngôi nhà Mông Cổ của gia đình mình vẫn sừng sững giữa khu vườn như cũ.

Trái tim đập rộn ràng Tống Nguyên lẩm bẩm :

- Mẹ ơi, mẹ kính yêu, đã bảy năm rồi...

Trong đầu chàng không ngớt suy nghĩ :

- Vào trong cửa gặp mẹ ta sẽ nói sao đây? Nói những gì để an ủi mẹ? Ta có nên nói là cha đã bị người ám hại? Không, ta không nên nói như vậy. Song ngày đó, khi lặc đà Bạch Ngọc trở về thì mẹ đã biết cha sẽ không còn trở lại... Mặc dù mẹ có biết hay không, ta vẫn phải làm cho mẹ vui. Ta chẳng nên nhắc lại chuyện của cha để cho mẹ buồn...

Tống Nguyên bỗng nhớ ra từng sự việc xảy ra trong bảy năm trời. Chàng đau nhói trong tim nước mắt tuôn lũ chã.

Chàng đã vào tới cửa ngôi nhà kiểu Mông Cổ thân yêu.

Không nén được chàng kêu lên :

- Mẹ... mẹ...

Rồi chàng đẩy cửa nhào vô nhà.

Nhưng chàng bỗng “a” lên một tiếng rồi sững người, dừng bước. Vì trong nhà hoang vắng chẳng có bóng ai. Mọi thứ vẫn bày biện như cũ nhưng đồ đạc vật dụng bụi bám đầy cả tắc. Trên vách mạng nhện giăng đầy, rõ ràng là đã lâu không có người ở trong nhà và cũng chẳng có kẻ nào lui tới.

Vậy mẹ chàng ở đâu?

Như sét đánh đỉnh đầu, Tống Nguyên bàng hoàng nghe như ù ù trong óc, trái tim như thắt lại ngọt ngào vô cùng.

Chàng đã hiểu ra mọi sự.

Hắn là có chuyện gì bất trắc xảy ra với mẹ chàng. nếu không tại sao vật dụng trong nhà không có ai đụng đến không có ai quét dọn?

Và sao mẹ không có ở nhà? Việc gì đã xảy ra với mẹ?

Chàng bỗng kêu lên :

- Mẹ ơi... mẹ ơi...

Rồi lăn ra nền đất khóc òa như một đứa trẻ.

Đau đớn quá Tống Nguyên đã quên suy xét. Hay vì võ công tuy giỏi nhưng tuổi chàng quá trẻ, chưa từng trải việc đời? Lẽ ra chàng phải thấy sự việc bụi phủ trên đồ đạc quá dày, xem ra đã sáu bảy năm không có người ở. Tại sao vật dụng trong nhà vẫn còn nguyên. Như vậy là phải có xếp đặt của kẻ nào đó nhằm nhử chàng vào bẫy?

Chiếc bẫy nguy hiểm của tình thương mà kẻ thù giăng ra, lợi dụng tình thương mẹ trong lòng chàng.

Giữa lúc Tống Nguyên lăn ra đất khóc, bốn bóng người đã bí mật lẫn vào nhà, đứng sát vách không cử động.

Tiếp đó cánh cửa khẽ kẹt một tiếng, một gã ốm cao lén vào, song thủ vẩy mạnh hai luồng lãnh khí vào Tống Nguyên. Bốn tên đại hán đứng sát vách cũng hươu đao, kinh phong ập vào chàng trai trẻ.

Khi ấy Tống Nguyên đang đau đớn tuyệt vọng kêu gào :

- Mẹ ơi, mẹ ở đâu Nguyên nhi đã trở về với mẹ.

Bỗng chàng thấy hai luồng lãnh khí bắn thẳng vào hai huyệt “Mệnh Môn” và “Vi Long” hết sức nguy hiểm. Tuy ngạc nhiên và bị đánh lén, do phản ứng nhanh nhạy Tống Nguyên chống chưởng phải xuống đất.

Nâng mình lăn mấy vòng cách xa khỏi năm thước rồi lật mình nhảy lên nhanh như chớp.

Chàng chưa trụ vững đã nghe tiếng “ào ào”, hai chấm hàn tinh bắn thẳng vào hai huyệt “Khí Môn” và “Đường Môn”, đồng thời bốn lưới đại đao giáng xuống đầu Tống Nguyên dữ hơn bão táp.

Bị đánh tới tấp Tống Nguyên vẫn bình tĩnh thét lên một tiếng, lách mình tránh được hai điểm hàn tinh. Tả chưởng hất về phía trước, hữu chưởng chém nghiêng.

“Bình”.. một chưởng trúng đối thủ, tiếng kêu thảm thiết rùng rợn, Tống Nguyên đoạt được một đao lia chớp nhoáng về phía những bóng người đang chớp chờn quanh chàng như quỷ dữ.

“ầm ầm”

- Ối cha mẹ ơi..

Tiếng đổ vỡ, tiếng kêu thét hòa trộn trong âm thanh kinh dị, máu người văng tung tóe, đồ đạc trong nhà văng vãi tứ tung.

Tống Nguyên mặt lạnh như băng, tả chưởng giương cao móng vuốt tạo thành thế độc thảo sẵn sàng tấn kích.

Chàng nghiêm giọng bảo lão già gầy hạc :

- Tôn hạ nếu muốn sống thì hãy khai ra. Các người đã đưa mẹ ta đi đâu? Tại sao các người lại giăng bẫy đánh lén ta, hèn hạ thế?

Lão già còm nhom cười khẩy :

- Tiểu tử, chớ nhiều lời, hãy ngoan ngoãn theo lão phu về nơi đã định. Lão phu thấy tuổi người còn trẻ nên tha mạng, vậy chớ cãi lời, nếu không thì.. “Hừm” người đã nghe danh “Phiêu Thiên Độc Điều” chưa? Chẳng kẻ nào sống nổi dưới móng vuốt “Độc Điều” của ta đâu

Vừa giết chết bốn tên đại hán, đá văng bốn cây đại đao, Tống Nguyên còn đang hăng máu, lại nghe giọng nói trịnh thượng của lão già còm nhom thì nổi nóng, liền cười lật một tiếng rồi xoay mình. Lập tức bóng áo đen đảo qua, tám ngón tay như những luồng chớp xẹt đã điểm vào tám huyệt chính trước ngực “Phiêu Thiên Độc Điều” một cách chính xác.

Chỉ phong của Tống Nguyên thật kỳ ảo nhưng Phiêu Thiên Độc Điều là con điều dữ trên sa mạc cũng chẳng vừa gì. Lão di chuyển nhanh chóng lắt qua những luồng chỉ phong của Tống Nguyên.

Cặp lông mày của lão giật giật, lãnh khí bắn ra, song chưởng hợp thành vòng tròn phản công vào yếu huyệt của Tống Nguyên dữ dội.

- Bình

Một tiếng rung chuyển ngôi nhà. Phiêu Thiên Độc Điều tưởng đối thủ đã tan xác, nào ngờ bóng đen trước mặt lão chỉ đảo nhanh, khiến lão chợt dạ nói thầm :

- Không hay rồi

Hai bộ móng “độc điều” của lão vội chụp về phía trước. Nhưng bóng đen của Tống Nguyên đã di chuyển như một bóng ma. Từ phía sau, Phiêu Thiên Độc Điều đã nghe tiếng truyền lệnh lạnh lùng :

- Không được động đây.

Lão giật mình, toan búng ngang, nhưng huyệt “Cử Cốt” ở bên vai phải đau dữ dội, huyệt “Phượng Vĩ” tê đi, hai mắt lão tối sầm lặn ra đất.

Tống Nguyên cười một tràng lạnh tanh :

- Lão xưng là con độc điều trên sa mạc, kiêu ngạo tự phụ có đôi bộ móng như thiết trảo. Song gặp Tống Nguyên này thì lão xui xẻo rồi. Mau khai ra chỗ giấu mẹ ta nếu không thì lão sẽ được ném bộ móng của ta xem bên nào là độc trảo.

Tuy nằm lặn dưới đất nhưng Phiêu Thiên Độc Điều vẫn nói cứng :

- Tiểu tử chó hồn láo, nếu biết điều hãy đi theo lão phu. Lão quyết không tha cho ngươi đâu.

Phần nộ diên tiết, Tống Nguyên sấn tới hét to một tiếng, hữu thủ vung lên bàn tay chụp mạnh vào vai trái của Phiêu Thiên Độc Điều, năm ngón trảo lún sâu vào thịt lão.

Chàng nghiêng rằng :

- Nào, bây giờ ngươi có nói không?

Phiêu Thiên Độc Điều vốn kiêu căng bởi bộ móng của lão, không ngờ độc trảo của Tống Nguyên còn khủng khiếp hơn. Lão đau đớn cùng cực, đôi mắt ti hí đảo lia, miệng méo xệch. Lão đau thấu ruột gan đến không thể trả lời được.

Tống Nguyên lại tưởng lão kiêu ngạo, thà chết không khai. Chàng nổi nóng buông tả thủ, ngược chưởng đánh mạnh vào các huyệt gân xương lưng sấm giật.

Phiêu Thiên Độc Điều rống lên một tiếng máu từ năm lỗ trên vai trái gã tuôn ra xối xả...

Tuy vậy gã vẫn nén đau, song cước đẩy mạnh lao ra khỏi nhà, song chưởng quạt lại, hơn mười điểm hàn tinh phóng ngược lại thân thể Tống Nguyên như thiên la, địa võng...

Tống Nguyên lập tức giương cao hữu chưởng, tập trung chân khí, tả chưởng đẩy mạnh, một luồng kinh phong nổi lên tưởng con rắn uốn khúc, khí thế lấp bễ rời non.

Phiêu Thiên Độc Điều đã định chạy, chợt nghe tiếng gió cuốn phía sau. Lão vội quay đầu nhìn, thấy kinh khí mù mịt, sức mạnh kinh hồn, lão hoảng sợ rú lên, nằm trườn dưới đất theo thế “Tràng Sà Địa Quyền” lặn đi mấy vòng.

Trong tiếng cười lạt của Tống Nguyên, kinh phong đã ập tới.

Vai trái trúng thương đau dữ dội, nhưng tính mệnh đã lâm nguy, Phiêu Thiên Độc Điều vừa rên vừa xuất chiêu “Lại Lư Đả Quân”...

- “Bình”..

Tiếng nổ chói tai, chưởng phong như sấm sét bổ vào Tống Nguyên. Nhưng chàng đã kịp thời tung mình lên tránh luồng chưởng đạo của đối thủ. Rồi từ trên cao, Tống Nguyên chụp một vuốt như thần ưng, vô cùng khùng khiếp.

Chỉ nghe một tiếng phụp hòa cùng tiếng rú của Phiêu Thiên Độc Điêu, Tống Nguyên rút trảo về, những ngón tay đầy những máu.

Ở giữa bụng và ngực của lão “độc điêu” thấy rõ một lỗ sâu hoắm phụt máu. Năm ngón tay Tống Nguyên như vuốt thần ưng móc ngược lên, lôi cả búi gan của địch thủ lên lòng thông, máu me vung vãi.

Phiêu Thiên Độc Điêu chết không kịp trối. Lúc ấy Tống Nguyên vung tay, nghe kêu “bép lép”, búi ruột tan nát văng vào gương mặt xạm đen của Phiêu Thiên Độc Điêu đầy máu bầy nhầy.

Nhìn máu đỏ trên ngón tay và chảy dài trên cánh tay, lòng Tống Nguyên thật sảng khoái.

Chàng bỗng bật cười lớn và kêu lên :

- Cha mẹ ơi, Nguyên nhi đã trả được một phần mối thù của cha mẹ...

Cánh tay phải của chàng buông thông, những giọt máu nhỏ xuống đất, loang đỏ trên lớp bụi màu vàng.

Trên thân Tống Nguyên cũng đầy những máu của kẻ thù văng vào, lẫn với máu từ vết thương của chàng nhức nhối. Máu và mồ hôi

Pha trộn trên thân thể Tống Nguyên.

Bỗng chàng nghe bên ngoài có tiếng nói :

- Tống Nguyên, người con hiếu, tối nay cứ hẹn nhau dưới ngon Tháp Cát, có “đồ chơi” cứ mang tới sẽ biết tay nhau.

Chàng lại lắng nghe những bước chân hỗn độn và có tiếng xì xào ồn ào của bọn người nào đó. Chàng liền vận thánh lực lắng nghe, bởi chàng đã biết chúng nó đều là kẻ thù của chàng.

Tiến g xầm xì nhưng chàng vẫn nghe rất rõ :

- Tổ mẹ nó, thế là lại gây ra huyết án tày trời. Mẹ con nhà họ Đỗ mất tích đã bảy năm qua. Nay thằng tiểu tử trở lại, không ngờ nó ghê gớm thật.

Tiếng nói khác trả lời :

- Đêm nay cứ đến Tháp Cát sẽ biết.

Tống Nguyên xô cửa nhảy phắt ra :

Nhưng bốn bề yên lặng không một bóng người.

Chàng gật gù :

- Hừm bọn này chưa biết võ công ra sao, nhưng thân pháp chột ẩn chột hiện, cũng khá đấy.

Quay lại hồ nước sau nhà Tống Nguyên rửa tay sửa lại y trang.

Chàng lại lách mình ra, đóng cửa ngôi nhà, rồi đi ngược về phía thị trấn Nhã Thập đài đang nhộn nhịp.

Khi ấy ánh mặt trời đã ngả về phía Tây, ánh nắng chiều ngả trên mặt đất một màu vàng rực.

Đầu óc rối mù, Tống Nguyên cố nhớ lại những điều mẹ nói với chàng bảy năm về trước :

- Nguyên nhi, cha con là người có địa vị trong võ lâm, những kẻ tầm thường không thể sánh. Cha con dặn rằng một ngày nào đó lạc đà “Bạch Ngọc” trở về một mình thì cha con mãi mãi không quay về nữa. Yêu cầu mẹ phải nuôi con nên người, vĩnh viễn từ bỏ võ nghiệp, không bao giờ dẫn thân vào chốn giang hồ nữa.

Thế là bây giờ y đã xác định được cha chàng bị kẻ thù ám hại, và kẻ đó là người trong võ lâm. Sự mất tích của mẹ chàng nhất định có liên quan đến việc cha chàng bị ám hại. Còn cảnh vật trong nhà không thay đổi chính là cái bẫy dụ chàng vào cái chết.

Đêm nay có cái hẹn dưới chân Nhã Thập đài chàng sẽ đến đó và sẽ biết rõ kẻ thù.

Lát sau y đã đi vào đường phố chính. Cảnh náo nhiệt của thị trấn cũng cuốn hút chàng.

Bỗng Tống Nguyên thấy một ông già đầu tóc bạc phơ đi ngang. Chàng giật mình ngó kỹ và bươn bả bám theo.

Lúc lại gần ông lão, chàng thấp giọng gọi :

- Chú Phúc, chú có nhận ra cháu không, Chí Cốc có ở nhà không?

Thì ra ông lão là cha của Chí Cốc, đứa bạn hồi nhỏ vẫn bên vực Tống Nguyên khi chàng bị bọn Ba Vương Tử đánh đập, ức hiếp.

Ông lão ngẩng mặt nhìn Tống Nguyên và ngạc nhiên khẽ hỏi :

- Ôi cháu là thiếu gia nhà họ Đỗ đấy phải không?

Tống Nguyên gật đầu, toan nói chuyện. Nhưng chú Phúc ngó dáo dác bốn phía xung quanh ra vẻ cẩn trọng lắm.

Tiếng ông nói rất nhỏ :

- Chú chờ cháu ở trong nhà, cháu đến ngay nhé đừng nên nói chuyện trong nhà không tốt đâu.

Tống Nguyên gật nhẹ :

- Vâng chú cứ đi trước, cháu xin đến sau.

Muốn giữ bí mật và an toàn cho ông lão, Tống Nguyên đã để chú Phúc đi trước.

Chàng quanh quẩn trên phố một lúc rồi mới đến nhà người hàng xóm cũ.

Đứng ngoài cửa Tống Nguyên kêu tên bạn :

- Chí Cốc ơi, Chí Cốc..

Không nghe tiếng trả lời chàng lại lẩm bẩm :

- Chí Cốc lại đi giang hồ rồi.

Tống Nguyên thấp giọng kêu :

- Chú Phúc, cháu tới đây..

Cũng không nghe lời đáp, khiến chàng chột dạ. Linh tính như báo một việc chẳng lành...

Tống Nguyên vừa đẩy nhẹ cánh cửa đã bật ra. Chàng ngó trong nhà, thấy mọi vật ngay ngắn như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng chú Phúc đã nằm sấp trên vũng máu giữa nhà..

Chàng hoảng hốt kêu lên :

- Ôi, chú Phúc.

Chàng lật ngửa ông lão lên mới thấy ông lão bị cắt đứt họng... có lẽ vừa mới chết bởi thân mình còn nóng hổi.

Tống Nguyên đau đớn vì chú Phúc đã bị hại vì chàng, bởi kẻ thù muốn giấu chuyện gì mà chú Phúc đã biết.. chàng đâm ra ân hận vì sơ ý kêu ông lão giữa đường, và hiểu rằng kẻ thù luôn theo sát chàng từng bước. Bây giờ chú Phúc đã chết mà Chí Cốc chẳng biết nơi đâu.

Đau buồn, thù hận, Tống Nguyên vuốt mắt cho ông lão và thẳm khấn

- Chú Phúc, xin chú hãy an nghỉ, cháu sẽ báo thù cho chú.

Chàng vung tay, hai mũi dao nhọn bay ra, cắm phập vào vách đất như hứa chắc lời thề của mình.

Chàng ứa nước mắt nhìn lên thân hình tiều tụy của ông lão, cảm thấy hết sức ân hận, vòng tay nói nhỏ :

- Xin chú tha lỗi, trong hoàn cảnh này cháu không thể lưu lại chôn cất chú được. Nhưng cháu hứa sẽ moi tìm kẻ đã giết chú.

Dứt lời, chàng nâng tay áo lau nước mắt rồi rảo bước quay đi.

Rời khỏi nhà chú Phúc, Tống Nguyên lang thang trên phố, trong lòng ngập tràn thù hận, hoài nghi. Sự đau thương vô bờ bến và nỗi đau thương không giải nổi, khiến chàng bị giày vò khổ sở.

Trời dần dần tối.

Tống Nguyên lẩm bẩm :

- Ta phải ra “Tháp Cát” ngay..

“Tháp Cát” là vùng gò cát thật cao của vùng sa mạc hoang vắng. Những ánh sao lung linh chiếu xuống vùng Tháp Cát nhuộm màu huyền bí mông lung.

Bốn bề chìm đắm trong im lặng, tĩnh mịch, chỉ có vài ba con đom đóm lập lờ bay.

Quang cảnh thật đáng sợ.

Một bóng đen mang theo ba vật sáng như sao sa, vạch bầu trời đến bên Tháp Cát thì dừng lại.

Bóng đen ấy chính là Tống Nguyên, những ánh sáng đó do những viên ngọc ở trên bộ y phục của chàng tạo nên.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trầm nghĩ :

- Chốn này để ta ra tay rất tốt, chờ xem đối thủ là kẻ nào..

Nghĩ vậy, Tống Nguyên lại vận thánh lực nghe ngóng. chung quanh bốn phía vẫn im lặng.

Chàng lẩm bẩm :

- Chúng nó vẫn chưa đến đành chờ thôi.

Bỗng một làn gió thổi tới, mang theo mùi tử khí và mùi tanh của máu làm chàng muốn ói mửa.

Tống Nguyên nói nhỏ :

- Có xác chết ở đâu đây.

Theo hướng gió Tống Nguyên xác định được vị trí và chàng búng mình đi như một mũi tên.

Nơi chàng dừng lại là một tảng đá lớn sát chân núi, cách Tháp Cát vài chục trượng. Bên cạnh khối đá ấy có bốn xác chết mặc y phục sát người, nơi ngực phải có dấu hiệu lóng xương khô. Gương mặt những xác chết đều bình thản. Nếu miệng và mũi không rỉ máu thì có thể tưởng là họ đang ngủ.

Nhìn kỹ những xác chết, Tống Nguyên đoán là họ đã chết bởi “Nhu Lực Nội Gia” vừa có sức công phá, vừa có chất độc.

Nhưng tại sao mặt mũi họ bình thản thế. Có kẻ sắc diện tươi tỉnh nữa. Điều này làm chàng khó hiểu.

Thình lình Tống Nguyên phải ngừng đầu lên, một mùi thơm như hoa sen trắng nở trong hồ thoáng bay vào mũi chàng. Vừa liếc nhìn chàng đã thấy ngay một cô gái tuyệt đẹp đứng trên mồm đá gần đó.

Thiếu nữ đến lúc nào Tống Nguyên không biết, chứng tỏ khinh công của nàng đã đạt đến mức tuyệt đỉnh phi thường.

Cô gái mặc áo màu xanh nhạt, suối tóc đen dài mềm mại bao lấy khuôn mặt thanh tú và làn da trắng như tuyết nổi bật trong bóng đêm. Đôi mắt đẹp có riềm mi cong đang nhìn vào khoảng hư vô tối tăm như suy tư, chờ đợi hay thưởng thức cảnh đêm dài.

Tống Nguyên buột miệng khen :

- Ôi, đẹp quá, đẹp quá.

Chàng chỉ khen thầm, không dám nói lớn, dường như sợ người đẹp tiên nữ kia sẽ kinh động bay đi mất.

Gió đêm lay động tà áo màu xanh nhạt. Tà áo bay bay như muốn nâng cô gái vào không gian vô tận của đêm trường.

Một lúc thật lâu. sương đêm và gió lạnh. Cánh rừng bên Tháp Cát đã phủ một làn sương mỏng giá băng.

Tổng Nguyên thầm lo lắng cho cô gái :

- Ôi, nàng không biết lạnh sao?

Chàng vẫn không dám lên tiếng chỉ thầm lo thế thôi.

Không ngờ cô gái đã phát hiện ra chàng.

Nàng từ từ quay lại cất giọng oanh vàng :

- Người đến đây làm gì?

Câu hỏi vừa dứt, nàng lại bật cười.

Tiếng cười trong trẻo, giọng nói dịu dàng, trong sương đêm lạnh lẽo mà Tổng Nguyên cảm thấy bầu không khí ấm áp của mùa xuân. Trước mắt chàng như có trăm hoa đua nở, muôn chim ca líu lo. Một chàng trai mới lớn, tâm hồn đa cảm làm sao khỏi rung động trước nhan sắc thiên kiều bá mị, giọng nói dê mê?

Chàng xúc động thầm nghĩ :

- Hồi nhỏ ta có nghe mẹ kể vùng Tháp Cát có tiên nữ thường về, có lẽ nàng là tiên nữ chăng?

Đang suy tư, Tổng Nguyên bỗng nghe tiếng oanh vàng :

- Người đứng đây làm gì vậy?

Bỗng nhiên Tổng Nguyên đỏ mặt, trước bao nhiêu kẻ thù nguy hiểm và cao thủ võ lâm, chàng hờ hết giường oai không kiêng sợ. Vậy mà đối diện với mỹ nhân chàng lại bàng hoàng, tim đập mạnh, thỏ thẻ đáp nhỏ chẳng khác gì một cô gái :

- Tại hạ đến đây theo lời hẹn.

Cô gái lại nhướn mắt lên như không nghe rõ :

- Theo hẹn...

Vuốt nhẹ những sợi tóc mềm trước gió, cô gái mỉm cười :

- Hẹn ai?

Nghe câu hỏi của cô gái Tổng Nguyên chợt giật mình, thầm nghĩ :

- “Ừ, ta ở đây làm gì nhỉ, chúng không đến thì ta đi tìm nơi khác”.

Chàng vội nói nhanh :

- Tại hạ đi đây.

Nhưng chàng vừa di động thân hình thì cô gái đã vung tay, tà áo rộng bay nhẹ và cánh tay trần trắng nõn bỗng phát ra luồng kinh khí ghì ngay chàng lại.

Tiếng cô gái vang lên :

- Không nên đi đâu cả.

Tổng Nguyên ngạc nhiên, hỏi nhanh :

- Tại sao?

Thiếu nữ áo xanh lại cười :

- Những kẻ hẹn người chẳng phải bọn chúng đã đến rồi sao?

Chàng ngơ ngác ngó quanh :

- Chúng nó đâu?

Nàng phẩy tay :

- Người đã thấy chúng nó rồi mà? Sao người khờ thế?

Tổng Nguyên nghi ngại đảo mắt, gió lùa trên cát, ngoài bốn xác chết thì chẳng còn kẻ nào khác.

Chàng chợt hiểu và kêu lên :

-Ồ thì ra..

Cô gái vẫn thản nhiên :

- Phải, chúng nó đến chỗ hẹn sớm hơn người nên cũng chết trước người.

Tổng Nguyên chợt nhìn bốn xác chết, bọn này có dấu hiệu lóng xương khô. Đúng là những kẻ theo dõi ám hại chàng, âm mưu bắt chàng đến một nơi nào đó. Nhưng lẽ nào bốn gã đều chết bởi tay cô gái thân nhẹ như mây, tay mềm như nước?

Chàng bỗng lắc đầu :

- Tại hạ không tin..

Lại những tiếng cười hồn nhiên :

- Người không tin điều gì?

Tổng Nguyên toan nói chàng không tin một cô gái đẹp như tiên lại giết người nhưng chàng kìm lại được.

Chàng chỉ ngập ngừng :

- Tại hạ, tại hạ..

Nhường cặp chân mày cong, cô gái hé môi hồng :

- Người không tin là ta giết chúng nó?

Tổng Nguyên gật gù, trong lòng suy nghĩ :

- Cô ta nói chúng nó đến sớm hơn người nên chết trước người là ý gì?

Tiếng cô gái lại vang lên :

- Chính ta đã giết chúng nó, rồi người cũng sẽ biết.

Thanh âm mềm mại như gió xuân vỗ nhẹ lên sóng Tây Hồ, dường như tiếng “giết” rất bình thường với cô gái.

Chàng chợt dạ nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ nàng muốn giết ta luôn?”

Giọng nói mềm mại của cô gái vang lên như muốn kích thích tâm hồn của chàng trai trẻ :

- Người nghĩ rằng ta sẽ giết chết người?

Ồi, thật dễ sợ, làm sao cô gái lại biết được những điều mà Tổng Nguyên đang nghĩ trong đầu nhỉ?

Chàng đáp lớn :

- Đúng vậy đấy..

Thêm một tràng cười :

- Tại sao?

- Vì cô nương nói chúng nó đến sớm hơn tại hạ nên chết trước tại hạ đấy.

- Vậy người nghĩ người không bao giờ chết ư?

- Không, tại hạ không nghĩ thế.
- Vậy thì người cũng sẽ chết.
- Tất nhiên nhưng tại hạ sẽ còn phải giết nhiều tên.
- Ồ, chẳng phải chúng nó đã chết trước mặt người đó sao?
- Chúng nó chưa chết tất cả.

Trên mặt cô gái thoáng nét suy tư, nàng lại hỏi :

- Vậy người nghĩ sẽ sống được bao lâu để trả thù?

Rồi nàng ngâm hai câu thơ :

“Mơ xuân tỉnh lại không còn vết

Người sống trên đời gấm được bao”

Chỉ hai câu thơ bao gồm cả triết lý nhân sinh, đời người như một giấc mộng, dù bon chen, hận thù, danh lợi rồi cũng chẳng hơn gì giấc mơ xuân...

Nghe người đẹp ngâm thơ, Tống Nguyên cũng cảm khái bởi giấc mộng đời nên xúc động ngâm tiếp :

- “Khi mơ lại tiếc khi tàn

Tĩnh trong giấc mộng muôn vàn như không”

Rồi chàng bàng hoàng hỏi :

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ liền nhìn Tống Nguyên nhẹ nhàng đáp :

- Đã lâu rồi ta không còn nhớ đến tên tuổi mình nữa, mọi người gọi ta là Lãnh Hồn Hương Phi.

Nàng nhướn cặp chân mày lá liễu :

- Còn người là ai?

Chàng vội đáp :

- Tại hạ Đỗ Tống Nguyên.

Trên làn môi nàng nở một nụ cười thật đẹp :

- Ồ, Đỗ Tống Nguyên cái tên hay thật. Tạm biệt nhé Tống Nguyên.

Tiếng nói chưa dứt, thân hình nàng đã như làn mây nhẹ bay đi.

Tống Nguyên vội nhảy tới vài trượng hỏi lớn :

- Cô nương đi đâu?

- Ta đi Lang Bích bảo.

Thanh âm mềm mại vừa vọng tới thì thân nàng đã bay xa mấy mươi trượng rất nhẹ nhàng.

Tà áo như đám mây xanh nhạt trong chớp mắt đã hòa vào đám sương màu nhũ bạc ở phía xa vời.

Trời đã sắp sáng.

Bàng hoàng như một giấc mơ, Tống Nguyên nhắc lại tên nàng :

- Lãnh Hồn Hương Phi tên đẹp lạ lùng mà người cũng đẹp chưa từng thấy.

Chàng băng khuâng nhìn những ánh sao sắp lặn trên bầu trời. Những đốm sáng phản chiếu vào những viên ngọc trên mũ chàng thành thứ hào quang huyền ảo. Vùng sáng ấy chỉ làm nổi bật bốn xác chết nằm trên bãi cỏ úa, chúng đã chết bởi một nhu lực phi thường.

Chàng lẩm bẩm :

- Thì ra nàng đã giết chúng thay ta. ôi, Lãnh Hồn Hương Phi thật ra nàng là ai vậy?

Đang suy tư thì Lãnh Hồn Hương Phi bỗng giật mình vì tiếng hỏi âm vang phía sau :

- Tiểu tử, đây là kiệt tác của ngươi?

Chàng trầm nghĩ :

- Hồi nãy Lãnh Hồn Hương Phi đến lúc nào ta không biết, bây giờ có kẻ tới mà ta không hay. Xem ra thiên hạ còn nhiều đối thủ ta chẳng thể xem thường.

Chàng bèn thận trọng xoay mình lại...

Chàng ngó thấy cách phía trước mặt khoảng ba trượng có một thân hình kỳ dị. Ngó kỹ thì đó là một lão già.

Lão ta lùn, mặc vải thô, coi như hình nhân múa rối. Khuôn mặt nhỏ, đôi vai xuôi, hai đôi mắt tinh anh láy như hai hạt đậu màu huyền và trên cánh mũi lão là nốt ruồi to bằng đầu đũa, tạo cho dung mạo của lão một nét hài hước.

Đang đứng sững, lão thấy Tống Nguyên quay lại thì đôi con ngươi hạt đậu ấy ánh lên những tia sáng quái đản.

Vung tay trở những xác chết, lão gằn giọng :

- Do ngươi gây ra phải không?

Tống Nguyên không định nhận nhưng chàng không muốn đổ tội cho Lãnh Hồn Hương Phi. Vả lại nàng giết chúng chẳng phải vì nàng đó sao?

Chàng bèn khẽ gật đầu :

- Đúng đấy, tôn giá là ai? Có phải ở cùng chỗ với bọn này?

Lão già nhỏ nghe khẩu khí và thấy vẻ bình tĩnh của Tống Nguyên thì trầm nghĩ :

- “Thằng nhỏ này chắc là Đỗ Tống Nguyên, tên tuổi của hắn đã được lan truyền trên võ lâm như một cao thủ thiếu niên. Nó giết người không chút bận tâm, nếu hôm nay ta không giết nó, chắc sau này còn xảy ra nhiều việc kinh thiên động địa”.

Trong đầu nghĩ thế, gã khịt mũi cười gằn :

- Hừm, chính ngươi là Đỗ Tống Nguyên?

Thấy lão lùn nhận ra mình, Tống Nguyên nhận định hắn cùng một bọn với lũ người độc ác nên hận thù sôi nổi trong lòng, sát khí hiện lên trên mặt, liền sẵn tới một bước.

- Phải, chính ta đây, lão là ai?

Tằng hắng một tiếng, lão già đáp :

- Ta là Lý Hậu Tề, “Hàn Diện Xà Tâm”.

Lời nói của lão chưa dứt, thân hình đã chuyển động, song chưởng giương lên, hai luồng kinh phong lạnh lẽo đã điểm thẳng vào hai huyệt “Tương Đài” và “Huyền Cơ” của Tống Nguyên trong chớp mắt.

Đã chuẩn bị nên Tống Nguyên đảo người lách qua hai luồng kinh khí của đối phương.

Đồng thời tả thủ chém mạnh vào yết hầu của “Hàn Diện Xà Tâm” hữu thủ co lại ấn vào mạch môn của lão già lùn.

“Hàn Diện Xà Tâm” Lý Hậu Tề hét to một tiếng, vội thu hàn phong và thi triển chưởng chiêu tới tấp.

Chỉ trong chớp lát đã thi triển bảy cước, tám chưởng, khí thế vô cùng dữ dội. Khẽ rung mình, Tống Nguyên cảm thấy chưởng lực ập vào khúng khiếp, khí lạnh ồ ồ, kinh đạo đánh vào khắp các huyệt đạo lớn của chàng.

“Hùm” một tiếng bực tức, Tống Nguyên thi triển ngay “Huyết Quang Mê Ly chưởng” cuộn lên những luồng gió xoáy đầy về phía trước như bão táp.

Chàng vừa hóa giải kinh đạo vừa tấn công Lý Hậu Tề bằng chưởng chiêu kinh hồn.

Chưởng phong giao nhau, đất đá mù trời, cây ngã lá bay, cả một vùng chấn động, hồng quang đỏ rực, chẳng còn bóng người.

Bỗng “ầm” một tiếng, hai đối thủ tách ra hai phía....

Lý Hậu Tề lách người lùi lại ba bước, gương mặt trắng trẻo của chàng đỏ lên từng chập.

“Hàn Diện Xà Tâm” Lý Hậu Tề cũng phải lùi lại ba bước, gương mặt nhỏ choắt của lão đen sạm hiện lên nét thù hận kinh khủng.

Cả hai trừng mắt nhìn nhau.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, Lý Hậu Tề cảm thấy lực phủ ngũ tạng đảo lộn bởi chưởng khí của Tống Nguyên.

Còn chàng trai cũng cảm thấy chưởng thế của lão lùn làm chấn động huyết đạo, làm kinh mạch của chàng gần như bế tắc, phải vận chân khí tức thời mới trở về trạng thái ổn định.

Chàng trầm nghĩ trong đầu :

- Lão “Hàn Diện Xà Tâm” cũng là bậc cao thủ tiền bối ta phải thận trọng lắm mới được.

Đôi bên gườm nhau, bỗng từ xa một trận gió cuốn thốc tới. Rồi từ xa có một ảo già phóng tới tựa mũi tên.

Lão cao gầy, mặc bộ quần áo thư sinh đã cũ, khuôn mặt trắng bệch. Lão ngược nhìn lên chỉ thấy đôi mắt hơn phân nửa là lòng trắng.

Lão cười hì hì bảo rằng :

- Dám khen Đả chủ nhân Thiên Sơn của “Thiên Ma” lại ở đây bắt nạt trẻ con, Mã Phúc Toàn nhìn thấy thật chướng mắt.

“Hàn Diện Xà Tâm” Lý Hậu Tề thay đổi sắc mặt vội phân bua :

- à, đây là việc nội bộ của tệ bang, mong Mã lão tiền bối tha lỗi.

Mã Phúc Toàn cười khi khi :

- Việc của quý bang lão cũng không muốn can thiệp, nhưng....

Lý Hậu Tề dường như kiêng nể Mã Phúc Toàn nên vội hỏi :

- Nhưng sao?

Lão cao kêu ngựa mặt nhìn trời đáp :

- Nhưng cây kiếm đeo bên mình tiểu tử này lão phu sẽ lấy.

Lý Hậu Tề tức sôi gan vì lão định giết Tống Nguyên để dành lấy cây “Đoạt Hồn huyết kiếm” thế mà lão họ Mã kia lại toan nâng tay trên. Nhưng tự biết mình không phải đối thủ của Mã Phúc Toàn nên lão đành ú ớ.

- Vậy Mã lão tiền bối hãy thử xem.

Mã Phúc Toàn đắc ý cười dài :

- Đa tạ tôn hạ.

Rồi không thèm để ý đến “Hàn Diện Xà Tâm” nữa, lão quay sang Tống Nguyên nói nhanh :

- Hảo thiếu niên, hãy trao kiếm cho lão.

Vẫn đứng yên, tà áo đen tung bay trong gió, Tống Nguyên trầm nghĩ rất nhanh trong đầu :

- Hai lão già này đều nguy hiểm, Lý Hậu Tề ta còn có thể đối phó, nhưng Mã Phúc Toàn là kẻ gớm ghê. Dù không sợ ta cũng chẳng nên liều mạng. Cần phải nghĩ cách giải quyết có lợi nhất cho ta.

Nghĩ như vậy rồi chàng gật đầu :

- Được tại hạ sẽ trao kiếm cho người.

Câu nói của Tống Nguyên chỉ để khích Lý Hậu Tề.

Quả nhiên Lý Hậu Tề sẵn tới nói lớn :

- Khoan đã Mã tiên bói thông cảm, gã tiểu tử này là nhân vật “Thiên Ma” đã ra lệnh bắt.

Lại cười hì hì, mắt nhìn lên trời Mã Phúc Toàn hỏi lạnh nhạt :

- Có truyện này sao?

Rồi lão quay sang Tống Nguyên :

- Hảo thiếu niên, hoàn cảnh của người bây giờ rất nguy hiểm, hãy trao ngay kiếm cho ta.

Giả bộ như toan tháo kiếm, Tống Nguyên lại dừng tay lắc đầu :

- Không được, không được.

Mã Phúc Toàn cười gằn :

- Người đừng có đùa. Nếu người không đưa ra chỉ mất công lão phu ra tay mà thôi.

Vẫn lắc đầu, Tống Nguyên nói :

- Chẳng phải tại hạ không muốn trao mà người kia không muốn.

Vừa nói chàng vừa chỉ lão già lùn Lý Hậu Tề.

Tằng hắng một tiếng, Mã Phúc Toàn bảo :

- Mặc kệ lão, nếu lão can thiệp thì Mã Phúc Toàn này sẽ xử trí.

Tống Nguyên lại cười lạt :

- Kiếm có thể giao cho tôn hạ nhưng nếu người kia chưa chết thì khi tôn hạ đi tại hạ sẽ chết.

Híp mắt lại cười, Mã Phúc Toàn gật đầu :

- Nói đúng, nói đúng. Thì ra hảo thiếu niên muốn cái mạng của hân đồ lấy cây kiếm. Việc ấy không đơn giản nhưng...

Lão quay sang Lý Hậu Tề, giọng nói lạnh như băng :

- Lý đà chủ, vậy phải phiền ngài một tí.

Vừa tức vừa sợ, Lý Hậu Tề run giọng nói :

- Tiên bói muốn gì?

Vẫn thản nhiên, lạnh lùng, Mã Phúc Toàn nói rõ ràng :

- Ngài không nghe thiếu niên nói hay sao? Vì thế lão muốn ngài cho mượn... cái đầu.

“Hàn Diện Tâm Xà” lúc này thật ớn lạnh, lão đổ mồ hôi trán vì sợ, miệng lắp bắp :

- Tiên bói... tiên bói...

Lão đưa tay vào trong áo, soạt một tiếng, rút ra một miếng lệnh phù có khắc hình đầu lâu màu sáng bạc lấp lánh, tay lão đưa cao lệnh phù nói nhanh :

- Lão tiên bói “Lệnh phù Thiên Ma” đây, xin cho tại hạ bắt tiểu tử kia về giao nộp.

Mã Phúc Toàn hừ một tiếng :

- Nào hãy trao lệnh phù đây ta xem.

Lý Hậu Tề vội lại trao lệnh phù. chiếc bùa lệnh vừa vào tay thì hai ngón Mã Phúc Toàn đã bắn ra ngọn song chỉ như tia sét, Lý Hậu Tề rú lên một tiếng, ngã chết trên vũng máu.

Gương mặt Mã Phúc Toàn hiện rõ sự vui thích :

- Hừm có lệnh phù này cũng tốt đây.

Lão giơ “Thiên Ma lệnh phù” lên xăm soi, ánh bạc lấp lánh.

Lại gật gù khoan khoái Mã Phúc Toàn định bỏ lệnh phù vào túi nhưng lão bỗng khựng lại.

Từ phía xa một tràng cười lạnh tanh vọng tới :

- “Độc thư sinh” muộn cho người rồi.

Tràng cười cuốn theo một trận cuồng phong dữ dội. Mã Phúc Toàn tái mặt vội lùi hai bước tả chưởng hất lên một luồng kinh khí :

“Bình”.. “bình”

Tuy hành động trong chớp mắt nhưng vẫn qua trể, chưởng đạo của Mã Phúc Toàn chạm phải một luồng kinh phong dội ngược, luồng kinh phong thổi bay lệnh bài về phía Tổng Nguyên như chiếc lá, chàng tiện tay nhặt lấy bỏ ngay vào bọc, chàng nhận ra người vừa phản chiêu với Mã Phúc Toàn là một lão già đầu tóc rối bù, đầu tóc sần sượng.

Xem tiếp hồi 7 Người đẹp Lãnh Hồn Hương Phi

5. Hồi 7 Người Đẹp Lãnh Hồn Hương Phi

- Ôi! Hà huynh, sao nặng tay với anh em thế?

Kể mới đến là Hà Đức, một cao thủ Hắc phái...

Lão bật cười, trở ngón tay về phía Tổng Nguyên :

- Cây kiếm bên hông tiểu tử kia là của lão phu.

Nổi cơn giận dữ, Mã Phúc Toàn lại cười lạt :

- Nói dễ nghe nhỉ? Có lẽ tiểu đệ bất tài phải biểu cây kiếm ấy cho Hà huynh sao?

Dứt lời, Mã Phúc Toàn rũ tay áo, đã thấy một chiếc quạt sắt xòe ra rẹt một tiếng kinh người.

Hà Đức cười khẩy :

- Mấy năm rồi mới gặp lại, Mã huynh chắc đã luyện được tuyệt nghệ gì ghê lắm chẳng?

Ý Hà Đức bảo Mã Phúc Toàn nếu không có tuyệt nghệ gì thì đừng hòng giành giật kiếm báu.

Mã Phúc Toàn liền trả đũa :

- Không dám, không dám, tiểu đệ này mới cần chiêm ngưỡng những tuyệt chiêu của Hà huynh.

Cười gằn một tiếng, hữu chưởng hơi co lại, cất giọng oang oang :

- Mã huynh lại đây xem cái này là cái gì?

Tổng Nguyên đứng ngoài ghé mắt nhìn. Thị lực của chàng luyện rất tinh tường, nhưng vẫn chẳng thấy gì trong bàn tay Hà Đức. Vậy nếu có vật gì thì đó phải là rất nhỏ, kẹp giữa hai ngón tay của lão.

Chàng muốn nhân cơ hội này lách đi cho rồi. Nhưng nghĩ lại cây kiếm của mình đang là vật thu hút, muốn tránh chúng cũng không tha, mà còn xảy ra nhiều việc rắc rối, chi bằng cứ ở lại xem.

Khi đó Mã Phúc Toàn phe phẩy chiếc quạt sắt lạnh lùng nói :

- Hà huynh tưởng đệ là đứa con nít ba tuổi sao? Trong bàn tay huynh chả có cái quái gì!

Hà Đức lại cười :

- Thì Mã huynh cứ lại gần xem thử, và sẽ biết ta là kẻ xứng đáng đoạt cây kiếm kia.

Tổng Nguyên không ngăn được tò mò, lại nhìn kỹ lòng bàn tay Hà Đức thì nhận ra một thể khí màu đỏ di động.

Mã Phúc Toàn trợn mắt, chỉ còn lòng trắng, dường như vẫn chẳng thấy gì nên tăng hắng :

- Hừm! Hà huynh muốn đệ phải đến xem sao?

Hà Đức gật gù :

- Muốn xem hay không, ta cũng chẳng ép, nhưng thanh kiếm bên hông tiểu tử kia thì ta nhất định lấy nó.

Bỗng như phần nộ, Mã Phúc Toàn gằn giọng :

- Thật đúng là Linh Nam Độc Sài, con sói ác... định dụ ta vào tròng được sao. Khuyên Hà huynh hãy quay về luyện thêm trò chơi của mình thêm vài ba năm nữa...

Thét lên một tiếng, Hà Đức bảo :

- Cần gì hai năm, người không tin thì ta cho xem lập tức.

Dứt lời, song chưởng giao nhau, một tiếng nổ dữ dội bắn ra hai luồng kinh phong hòa cùng chất khí màu đỏ sẫm có mùi tanh tươi ập vào Mã Phúc Toàn như bão táp.

Tổng Nguyên giật mình, nhưng Mã Phúc Toàn vẫn bình tĩnh phẩy cây quạt sắt vài cái, vòng bóng quạt xòe rộng, trong chớp mắt đã xua hết luồng khí đỏ tanh hôi kia trở lại phía Hà Đức.

Rồi Mã Phúc Toàn bật cười :

- Ôi trời, mấy năm nay tưởng đâu Hà huynh luyện được tuyệt nghệ gì ghê gớm lắm, nào ngờ chỉ có trò trẻ con này thôi sao?

Hà Đức trừng mắt :

- Trò trẻ con hà? Rồi người sẽ biết, ta không nhẹ tay nữa đâu.

Tổng Nguyên lại đứng xem, cảm thấy thú vị, bỗng lại nghe mặt đất lại rung chuyển nhẹ thì kêu lên :

- Thôi, hai ông dừng cãi nhau nữa, lại có người khác sắp tới rồi!

Hai đối thủ liền im bặt, lắng nghe. Mã Phúc Toàn phẩy quạt nhảy phóc tới bên cạnh Tổng Nguyên.

Còn Hà Đức thì ơng ơng :

- Kẻ nào tới đâu?

Tiếng động đất thật nhẹ, rồi có bóng người xuất hiện, đó là một bà lão môi thỏ, mũi điều hâu, mắt chim ưng, đầu bạc như thúng bông. Mụ cầm trên tay một chiếc gậy sắt, có gắn cái đầu bò câu đen.

Liếc nhìn Tổng Nguyên, mụ trầm giọng :

- Lão nương sợ ý để một tiếng động nhỏ mà tiểu tử cũng nhận ra, thính lực của người khá lắm, ta mở lượng tử bí nhận người làm đồ đệ.

Hà Đức và Mã Phúc Toàn có ý sợ hãi, bỗng liếc nhìn nhau như hội ý một điều gì đó.

Mụ già liền la lên lanh lảnh :

- Hai lão già kia chán sống rồi chẳng?

Cây thiết trượng rung nhẹ và mụ quát tiếp :

- Hãy cút mau, hai con quỷ già. May cho các người bữa nay là ngày lành tháng tốt Lão Bò Câu nhận đồ đệ. Nếu không thì hai lão chẳng giữ nổi xác già đâu.

Tổng Nguyên cảm thấy nực cười bởi một lũ già nua gian ác đang khua môi múa mồm. Chàng cũng nhận ra các gậy đầu hội ý của Hà Đức và Mã Phúc Toàn, chàng trầm nghĩ :

- Tần tuồng này bắt đầu gay cấn rồi đây...

Quả nhiên, Hà Đức dẫn lên ba bước, miệng nói :

- Lão Bà Bò Câu hôm nay phá lệ, nhận nam đệ tử, tại hạ xin chúc mừng.

- Mã Phúc Toàn, Hà Đức không rút đi, còn chờ cây thiết trượng của ta hỏi thăm sức khỏe nữa sao?

Tiếng nói của cụ già quái đản chưa dứt, thì sau rặng cây xanh rờn lại có một tràng cười vọng ra.

Rồi giọng nói trẻ con lanh lảnh :

- Cụ già kia đang nổi giận với ai đó? Chính cụ nên rút trước cho rảnh, còn đuổi người ta nữa sao?

Vào một cái, từ sau rặng cây phóng ra một tiểu đồng mặc áo màu đỏ.

Mặt ba kẻ đang gườm nhau đều biến sắc. Tóc bạc của cụ già như dựng đứng cả lên, chiếc áo bào màu đen của cụ cũng phồng lên như một cái thúng, bởi nội khí bốc quá mạnh.

Tiểu đồng mới tới trạc chừng mười tuổi, khuôn mặt khôi ngô, bên mí mắt có nốt ruồi to bằng hạt đậu. Đôi mắt hần sáng quắc, đảo liên tục, chứng tỏ sự gian xảo, bất chính.

Thấy dáng điệu của ba kẻ già, hắn cười hềnh hếch :

- Đây cụ già, cụ đuổi ai đó? Cụ nên rút trước đi, rồi hai lão già dịch kia sẽ rút theo sau.

Nổi cơn phẫn nộ, nhưng gã Ma Tinh kia rất nguy hiểm nên cụ già Bò Câu phải cố nén.

Cụ lạnh lùng hỏi :

- Âm Dương Đồng Tử, người cũng tới để mong đục nước béo cò chăng?

Đứa trẻ quái lạ bỗng cười lớn :

- Ở đây làm gì có nước. Ta đến chỉ để lấy cây kiếm bên hông tiểu tử kia theo lệnh của người lớn thôi.

Đứng ngoài quan sát, Tổng Nguyên bỗng thấy lạnh cả mình. Chàng nghĩ thầm :

- “Ôi nguy rồi, hai lão khom với một cụ già nguy hiểm, còn thêm thằng quỷ nhỏ kia nữa, chúng đều là cao thủ võ lâm, ta phải hành động nhanh mới được”.

Thấy Mã Phúc Toàn đang trở mặt nhìn cảnh tượng trước mặt, Tổng Nguyên lách thật nhanh, nhưng đã bị Mã Phúc Toàn phát hiện.

Lão nhanh tay chụp lấy thanh kiếm bên hông Tổng Nguyên nhưng chàng trai đã kịp thời nắm chặt chuôi kiếm là Mã Phúc Toàn chới với.

Biết Mã Phúc Toàn đã chụp trật, nhưng Tổng Nguyên vẫn kêu thét :

- Úi da, tại sao người cướp kiếm của ta!

Tổng Nguyên mới la lên thì ba đạo chưởng khí đã bao lấy không cho Mã Phúc Toàn cướp đoạt. Đoạt Hồn kiếm.

Sự thật thì kiếm vẫn còn nằm trong tay Tổng Nguyên.

Chàng lập tức vừa vung kiếm vừa vận công. Âm thanh ngân vang, Huyết Quang xuất hiện.

Trong ánh kiếm đỏ rực ẩn hiện luồng Huyết Khí màu trắng mỏng lung. Rồi những tia hồng quang đỏ như máu bao trùm lấy tất cả đối thủ.

Một tiếng kêu thét thật khủng khiếp :

- Ôi, Đoạt Hồn ngũ kiếm!

Thì ra Tống Nguyên đã thi triển độc chiêu Huyết Quang Băng Hiện tấn công các đối thủ một lượt. Bởi chúng chỉ lo canh chừng nhau mà không để ý chàng bất thành linh xuất thủ.

Đoạt Hồn huyết kiếm rít lên trong gió, hồng quan chớp nhoáng rùng rợn, Mã Phúc Toàn vội lách mình rút lui, nhưng đã muộn. Lão rú lên một tiếng thê thảm.

Huyết Kiên Tĩnh ở vai trái đã tuôn máu như vòi nước, lão chệnh choạng chạy lui được chừng mười bước thì ngã lăn ra tắt thở, chết không kịp trời.

Hồng quang lướt nhanh Huyết kiếm tiếp tục chém tới và hai tiếng thét vang lên, Hà Đức trúng một nhát ngang lưng, thân hình đổ xuống như một cây chuối thối.

Mụ quái bà lắc lư thân thể trọng thương, máu từ con mắt bên trái của mị chảy ra như suối. Chiếc gậy đầu bồ câu trên tay mụ quờ quạng để tìm phương hướng.

Tiếng mụ thét lên lanh lảnh :

- Đồ Tống Nguyên, mỗi thù này có ngày ta sẽ thanh toán với ngươi!

Vừa thét, mụ vừa mang gương mặt đầm máu chạy phóng vào trong rừng, chỉ chớp mắt một cái đã không còn thấy bóng.

Tống Nguyên thở phào khoan khoái. Chàng không ngờ chỉ một chiêu trong Đoạt Hồn ngũ kiếm đã giết chết và đâm trọng thương ba đối thủ nguy hiểm thuộc vào hàng tiền bối.

Chàng thu Đoạt Hồn huyết kiếm toan rút vào vỏ. Bỗng có tiếng cười khúc khích làm Tống Nguyên ngược nhìn, thì ra còn sót một tên Âm Dương Đồng Tử. Hắn đứng né bên ngoài, nhìn thấy kẻ chết người chạy, mới bật cười bảo Tống Nguyên :

- Người giỏi đấy, thông minh đấy, hãy trao cây kiếm cho ta.

Câu nói này của Âm Dương Đồng Tử làm cho Tống Nguyên bàng hoàng.

Hồi nãy trong lúc các đối thủ bận phân tâm tranh chấp với nhau, chàng đã thừa cơ hội xuất chiêu, toan giết gọn tất cả, nào ngờ chỉ giết được một tên và hai tên bị trọng thương.

Còn thằng nhỏ nguy hiểm kia lại ranh mãnh lùi xa quan sát nên không hề gì. Bây giờ hắn mới trở lại áp đảo Tống Nguyên để đòi kiếm.

Nãy giờ Tống Nguyên huy động nội lực toàn thân để đấu với những cao thủ.

Chàng đã thấm mệt mà còn sót tên Ma Tinh kia thật lợi hại. Tống Nguyên liền hít chân khí, điều hòa kinh mạch, dán chặt đôi mắt vào Âm Dương Đồng Tử, hy vọng khôi phục lại nội lực để quyết đấu với thằng quỷ nhỏ.

Lúc đó Âm Dương Đồng Tử hiện rõ nét kiêu căng trên gương mặt, mỉm cười nhắc lại câu nói :

- Người thông minh lắm!

Hắn từ từ bước lại gần.

Tống Nguyên không nói gì, chàng lặng lẽ nhìn Âm Dương Đồng Tử với ánh mắt đề phòng.

Thằng quỷ nhỏ bước tới, miệng hỏi nhanh.

- Hồng Hoang Huyết Ma là gì của ngươi?

Tống Nguyên không trả lời câu hỏi, chỉ lạnh lùng bảo :

- Ngươi dừng lại, nếu cứ bước tới thì đừng trách ta...

Âm Dương Đồng Tử đứng lại, ngó thẳng vào mặt Tống Nguyên rồi bật cười :

- Tiểu tử, nhà ngươi đã bị nội thương rất nặng, chân khí không đủ, bây giờ đang ngằm vận công để khôi phục. Suýt nữa ta đã bị ngươi che mắt. Hiện tại ta cho ngươi hai điều kiện. Một là trao cây Đoạt Hồn huyết kiếm cho ta, ngươi sẽ được toàn mạng. Hai là tự sát đi cho ta khỏi phải động chân tay.

Cười lạt một tiếng Tống Nguyên bảo :

- Ta cũng cho ngươi hai điều kiện. Một là xin lỗi ta rồi lập tức rời khỏi nơi này. Hai là đâm cổ tự chết đi, kéo hồi hận không kịp.

Nghe khẩu khí của Tống Nguyên, thằng quỷ nhỏ cũng cảm thấy chần chợn, nên lại tung ra câu hỏi thăm dò :

- Hồng Hoang Huyết Ma còn sống không?

Vốn tinh ranh, Tống Nguyên đáp :

- Chẳng những còn sống mà đang đứng sau lưng ngươi đó.

Âm Dương Đồng Tử chợt dạ nghĩ thầm :

- “Nếu Hồng Hoang Huyết Ma đứng sau lưng ta thì quả là ta đã đến số chết, nhưng nếu tiểu tử đối gạt ta thì sao?”

Nghĩ nhanh như thế, rồi hần lạng lẽ vận chân khí bảo vệ toàn thân, hai vai vận công, chuẩn bị đề phòng, hễ Tống Nguyên nhúc nhích là hần ra tay. Rồi nhanh như chớp, hần quay đầu lại nhìn phía sau lưng nhưng chẳng thấy bóng người nào cả”.

Hần bực tức quay lại thì Tống Nguyên vẫn đứng vững như trái núi, trợn mắt nhìn hần.

Âm Dương Đồng Tử gầm lên :

- Thằng nhóc lấu cá, dám đùa với ta hả?

Tống Nguyên cười lạt, cứ nhìn phía sau lưng của Âm Dương Đồng Tử và nói :

- Sư phụ, thằng bé này có mắt như mù, không nhìn thấy sư phụ.

Nghe Tống Nguyên nói, Âm Dương Đồng Tử lại nghi ngờ trong đầu :

- Nếu không có Hồng Hoang Huyết Ma đứng sau lưng ta thì sao tiểu tử vững tinh thần đứng như núi Thái Sơn thế kia?

Hần hoang mang một lúc, chợt lại nghĩ ra :

- “Hừm, Hồng Hoang Huyết Ma đứng sau lưng ta, sao lão chưa ra tay?”

Đột nhiên hần phần nộ thét :

- Quả thật ngươi lấu cá gạt ta. Dám giỡn mặt tử thần hả? Ta sẽ cho mi biết tay.

Khẽ xoay mình, Âm Dương Đồng Tử vừa định giương song chưởng, bỗng từ sau lưng hần có giọng nói già nua vang lên :

- Thằng nhỏ, ngươi muốn nhìn thấy ta còn muốn bức bách đệ tử của ta hả?

Ôi, quả thật có Hồng Hoang Huyết Ma thật rồi. Âm Dương Đồng Tử không dám nhìn ra sau mà trở khinh công chạy như gió.

Bản tính đa nghi, lại thêm còn trẻ nít, Âm Dương Đồng Tử hoảng hốt bỏ chạy, còn đánh ngược ra sau một chưởng để phòng thân. Kinh phong nổi gió, một tiếng nổ âm khiến thân cây cổ thụ to như mặt bàn cũng phải gãy lán ra đất.

Trong chớp mắt, Âm Dương Đồng Tử như một luồng khói màu hồng biến mất ở phía chân trời.

Đến lượt Tống Nguyên ngẩn ngơ, bởi muốn kéo dài thời gian chờ cơ hội nên chàng nói gạt gã Ma Tinh. Giọng nói của ông lão nào đó thật bất ngờ làm Tống Nguyên kinh ngạc.

Chàng vội vòng tay về phía gốc cây gãy, cúi đầu nói nhanh :

- Lão tiên bối nào thấy văn bối lâm nguy đã kịp thời cứu giúp, tại hạ rất cảm kích, xin nhận cho tại hạ một lạy ghi ơn.

Dứt lời, Tống Nguyên quỳ xuống lạy. Nhưng từ sau gốc cây ấy có một luồng kinh lực lướt tới nhẹ nhàng đỡ Tống Nguyên dậy, đồng thời một giọng nói ngân vang :

- Thiếu hiệp đừng bận tâm, lão phu trước kia đã từng chịu ơn của lệnh sư xuất chưởng giải vây, nay mới có dịp báo đáp. Âm Dương Đồng Tử vốn đa nghi nên hoảng sợ, nhưng hẳn sẽ nghĩ ra và trở lại ngay. Tốt hơn thiếu hiệp nên rời khỏi chỗ này. Lão phu có việc riêng không tiện ở lâu, xin cáo biệt và hẹn gặp lại. Mong thiếu hiệp bảo trọng.

Một luồng gió bỗng rung rinh cành lá.

Tống Nguyên vội la lớn :

- Tiền bối, xin hãy dừng bước giây lát.

Luồng gió đã bay đi, không còn dấu vết. Tống Nguyên biết vị tiền bối đã đi xa, liền lạy vọng thêm một lạy rồi đứng dậy. Chàng ngẩng nhìn thanh Đao Hồn huyết kiếm màu huyết đỏ tươi, miệng nói nhỏ :

- Lắm chuyện xảy ra cũng vì người.

Dứt lời chàng vuốt nhẹ lưỡi kiếm rồi cho vào vỏ.

Tinh thần nhẹ nhõm, Tống Nguyên xoay người rồi trở khinh công phóng như bay về phía Ba Vương phủ.

Trên đường đi, chàng băng khuâng tự hỏi :

- Tại sao Thiên Ma bang lại ra lệnh truy đuổi giết ta? Nhiều cao thủ võ lâm sao hùng hổ tìm cướp Đao Hồn huyết kiếm? Vị tiền bối đã cứu ta mà không lộ mặt là ai? Ông ấy đã từng chịu ơn Hồng Hoang Huyết Ma nên coi như đền ơn “lệnh sư” của ta.

Nhưng Hồng Hoang Huyết Ma là ai? Ta chỉ được thọ giáo qua bộ sách võ công và hình khắc trong hang động, hiện nay Hồng Hoang Huyết Ma còn tồn tại trên đời không?

Chàng miên man suy nghĩ đến Lão Già Tóc Dài và những kỳ nhân dưới lòng đất, liệu các lão có đi tìm chàng để hút máu nữa không?

Suy nghĩ vẩn vơ, Tống Nguyên chợt nhớ đến Cẩm Nhi, người con gái đã ghi đậm hình ảnh trong trái tim chàng... và còn Lãnh Hồn Hương Phi nữa, cô ta đẹp quá, đẹp đến phi lý, thoát tục.

Nhưng người con gái làm Tống Nguyên rung động mạnh lại là Ái Mã Công chúa, con gái của Sa Mạc Đại Vương, sao nàng đối với chàng tốt thế?

Cứ mãi suy tư, chẳng bao lâu Tống Nguyên đã đến Nhã Thập đài.

Không chút do dự chàng đi thẳng tới Ba Vương phủ, trong lòng thầm nghĩ rằng :

- “Chắc Công chúa Ái Mã cũng đang nhớ ta lắm!”

Nhưng đến Ba Vương phủ chàng lại ngạc nhiên bởi bốn bề vắng lặng, cửa phủ lại mở toang hoác.

Tống Nguyên nói nhỏ :

- Ôi, chắc có chuyện không hay rồi.

Chàng lách mình qua khe cửa, nhanh chóng chui vào ngôi nhà bạt kiểu Mông Cổ. Ngôi nhà này cũng trống rỗng, im lặng, bên trong chẳng có một thứ gì.

Tống Nguyên ngẩn ra một lúc, rồi bỗng nhiên phần nộ nghĩ rằng Ba Vương phủ đã bắt Công chúa Ái Mã đưa đi nơi khác rồi.

Cơn giận bốc lên ngàn ngút.

Bởi Tống Nguyên đã có tình cảm với Ái Mã, nên sự biệt tích của nàng và Ba Vương phủ mới làm chàng tức giận đến thế. Song ngay lúc ấy chàng không phân tích được cơn giận của mình. Chỉ biết chàng tức giận như điên và vung song chưởng lên, miệng thét lớn :

- Ba Vương Tử, người phải chết!

Như một mũi tên, Tống Nguyên phóng mình ra khỏi Ba Vương phủ, trong khi tiếng thét của chàng vang vọng chín tầng mây, nghe âm âm như sấm động một góc trời.

Xem tiếp hồi 8 Thập nhị nương tử tuyệt sắc

6. Hồi 8 Thập Nhị Nương Tử Tuyệt Sắc

Trước cửa lớn Lang Trại bảo của Sa Mạc Chí Tôn có một chàng trai xuất hiện.

Chàng thiếu niên có sắc diện tuần tú thông minh, trên mình đầy ánh hào quang, lưng đeo thanh trường kiếm.

Thiếu niên mới đến chính là Đỗ Tống Nguyên.

Hôm ở Nhã Thập đài, thấy Ái Mã mất tích, Tống Nguyên vừa tức giận vừa hoang mang. Chàng rời khỏi Ba Vương phủ và quyết định đến Lang Trại bảo báo tin với cha nàng là Sa Mạc Chí Tôn.

Sở dĩ Tống Nguyên sớm đến Lang Trại bảo cũng vì nhớ đến một câu nói cuối của Lãnh Hồn Hương Phi là nàng tới Lang Trại bảo. Vậy Tống Nguyên cần đến nơi này báo tin Ái Mã mất tích, vừa dò xem Hương Phi sẽ hành động những gì ở đây...

Lang Trại bảo quả thật mệnh mông hùng vĩ, xung quanh có tường rào cao ngất, cánh cửa thép đen kiên cố vô cùng.

Tống Nguyên vừa đến phía trước đã thấy cửa ngoài tháp mở rộng. Hai bên cánh cửa có hai chàng đại hán mặc áo vàng đứng nghiêm.

Một tiếng chiêng báo hiệu vang lên và một hán tử thân thể thon gọn như con báo đi thẳng tới trước mặt Tống Nguyên vòng tay, cúi đầu

- Mời Tống thiếu hiệp vào trại.

Tống Nguyên ngạc nhiên, không hiểu vì sao người nơi đây biết trước chàng đến để sẵn sàng nghênh đón.

Chàng bèn vòng tay :

- Tại hạ có việc cần gặp Bảo chủ, chẳng hay tôn hạ...

Chàng kéo dài tiếng “tôn hạ”, có ý hỏi tên của hán tử đó.

Người ấy mỉm cười, trả lời nhỏ nhẹ :

- Tại hạ tên là Vương Nguyên, Tổng quản của Lang Trại bảo.

Dứt lời gã đi trước dẫn đường, Tống Nguyên ưỡn ngực bước theo sau. Chàng thấy Lang Trại bảo phong cảnh tuyệt đẹp, lầu đài nguy nga nhưng quá tôn nghiêm kín đáo, không khí buồn tẻ, chẳng trách Ái Mã phải bỏ ra ngoài đi du ngoạn.

Lát sau Vương Nguyên đã đưa Tống Nguyên vào gian đại sảnh tráng lệ.

Gã kéo nhẹ chiếc ghế gỗ quý, nói nhanh :

- Xin thiếu hiệp chờ cho một lát!

Tống Nguyên vừa ngồi xuống ghế đã có hai nữ tỳ bưng trà ra mời chàng uống, đồng thời có tiếng nhã nhạc vang lên.

Tổng quản Vương Nguyên hô lớn :

- Thập nhị nương nương tới...

Sau cánh bình phong khảm ngọc che cửa nội sảnh có sáu đôi thiếu nữ xinh đẹp đi ra. Mười hai nàng mặc xiêm áo màu xanh tha thướt, mùi hương sực nức, nhưng không phấn son, phô bày nét đẹp mộc mạc quyến rũ vô cùng. Cô nào cũng cầm trên tay một chiếc sáo bạc, vừa đi vừa thổi khúc nhạc du dương... tới giữa sảnh thì dừng bước.

Từ sau mười hai cô gái đẹp, bỗng có một thiếu nữ tuyệt trần, xiêm y màu thiên thanh xuất hiện.

Vừa trông thấy thiếu nữ, Vương Nguyên cúi đầu cung kính nói :

- Tổng quản Vương Nguyên tham kiến Thập nhị nương nương!

Thiếu nữ được gọi là Thập nhị nương nương nở nụ cười tươi, phẩy tay áo rộng bảo rằng :

- Vương tổng quản, miễn lễ.

Vương Nguyên khi ấy mới dám vươn thẳng mình lên, và Thập nhị nương nương liếc nhìn Tổng Nguyên hỏi nhỏ :

- Vị này là...

Vương Nguyên vội nói lớn :

- Bẩm Nương nương, đây là Đỗ thiếu hiệp từ Nhã Thập đài tới.

- Mời Đỗ thiếu hiệp dùng trà. Bởi có việc phải ra ngoài gấp nên Bảo chủ vừa đi vắng, xin quý khách cảm phiền chờ đợi.

Tổng Nguyên đáp ngay :

- Xin Nương nương đừng bận tâm. Tại hạ có việc cần bẩm báo nên phải đến cầu kiến Bảo chủ.

Thập nhị nương nương lại mỉm cười khoát tay một cái. Mười hai cô gái và Tổng quản Vương Nguyên đều lui ra ngoài.

Rồi nàng nói nhỏ bên tai Tổng Nguyên :

- Đỗ thiếu hiệp, có điều gì xin nói!

Tổng Nguyên ngẩn mặt ra, trầm nghĩ :

- “Thập nhị nương nương cũng là kẻ có quyền lực ở nơi này”.

Chàng bèn nói :

- Công chúa Ái Mã đã gặp nạn...

Thập nhị nương nương giật mình, nhướng mắt :

- Thiếu hiệp nói sao? Công chúa Ái Mã...

Giọng nói của Tổng Nguyên chắc nịch :

- Vâng, Ái Mã mất tích ở Nhã Thập đài.

Gương mặt trắng hồng kiều diễm của Thập nhị nương nương bỗng tái mét.

Nàng run giọng hỏi :

- Ôi, Công chúa mất tích thật sao?

Lặng lặng gật đầu, không nói gì, Tổng Nguyên có ý đo lường phản ứng của Nương nương trước nguồn tin dữ.

Chàng chỉ thấy nàng cau mày khẽ nói :

- Thật đúng như dự liệu của ta.

Trong đầu của Tổng Nguyên lại nghĩ nhanh :

- “Không lẽ Lang Trại bảo đã tiên kiến được việc này”.

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe tiếng nói êm dịu của Thập nhị nương nương, như rót mật vào tai :

- Công chúa Ái Mã là con gái duy nhất của Bảo chủ, xin đa tạ sự thông báo kịp thời của thiếu hiệp.

Nở nụ cười, Tống Nguyên đáp :

- Công chúa với tại hạ như bạn thân, việc này tại hạ chỉ làm bổn phận của mình thôi.

Giọng Nương nương bỗng trở nên lạnh lùng :

- Thiếu hiệp, nếu không có việc gì khác, thiếu hiệp có định chờ gặp Bảo chủ chăng?

Giọng nói của Nương nương rõ ràng có ý trục khách, không muốn lưu giữ Tống Nguyên ở nơi này.

Lúc đầu Tống Nguyên cũng có ý đi ngay, nhưng thấy Lang Trại bảo có ẩn chứa nhiều điều kỳ bí nên nảy ra quyết định ở lại tìm hiểu. Chàng thầm nghĩ :

- “Biết đâu Lãnh Hồn Hương Phi cũng là người của trại này?”

Vì thế chàng đáp ngay :

- Tại hạ vốn ngưỡng mộ Bảo chủ từ lâu. Nếu không bị từ chối thì xin ở lại chờ yết kiến Bảo chủ.

Nét ưu tư thoáng nhanh trên gương mặt Nương nương, nhưng tiếng nói của nàng trở lại bình thường :

- Trong Thập này có nhiều việc không thể cho người ngoài được biết. Vậy thiếu hiệp ở đâu yên đó, đừng đi lung tung để tránh những chuyện rắc rối phiền lòng.

Dứt lời, nàng vỗ tay một cái. Mười hai tỳ nữ xinh đẹp như một bầy cá đi ra chờ lệnh.

Thập nhị nương nương nghiêm giọng :

- Các người mời Đỗ thiếu hiệp sang phòng khách số bảy.

Hai tỳ nữ đi đầu liền đến bên Tống Nguyên nói rất dịu dàng :

- Đỗ thiếu hiệp, xin mời...

Tống Nguyên đứng dậy, cùng hai tỳ nữ ra khỏi đại sảnh.

Vừa lúc đó chàng nghe trong sảnh có tiếng chuông đồng ngân vang và câu hỏi của Thập nhị nương nương :

- Có kẻ nào vào Thập đấy?

Một giọng nam lập tức đáp lại :

- Côn Lôn tam hạc.

Thập nhị nương nương lạnh lùng :

- Hừm, ba tên ấy hả? Hãy cho Tam hổ xuất hiện. Nhớ nghênh tiếp bọn ấy thật tốt.

Giọng nam kia cung kính trả lời :

- Tuân lệnh Nương nương...

Bốn bề lại chìm vào yên lặng, Tống Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- “Ở nơi này có chuyện sôi động rồi đây”.

Chàng muốn thăm dò, nên quay sang một tỳ nữ :

- Nghe nói Tam hổ ở đây khá dữ?

Nữ tỳ bên cạnh đáp ngay :

- Võ lâm ai chẳng biết danh tiếng Lang Trại bảo này có Tam sát, Tam hổ, Lục ma vương, còn có Thập nhị kiêu nương...

Tỳ nữ bên kia bỗng nghiêm giọng :

- Không được nói chuyện. Nương nương cất lưới đây.

Nữ tỳ đang nói chợt im lặng. Cả hai cảm cúi đầu Tống Nguyên đi quanh co một hồi lâu mới đến trước mô đất cao, có gian nhà kín đáo. Tỳ nữ phía trái ngó qua Tống Nguyên :

- Mời công tử ở nơi đây. Nếu có điều gì cần xin kéo chuông ở phía cửa sau, chúng tôi sẽ đến phục dịch. Thập nhị nương nương đã dặn công tử không nên đi ra ngoài.

Tống Nguyên nhướng mắt :

- Tại sao vậy?

Tỳ nữ đáp :

- Nương nương nói rằng Bảo chủ có việc đi nửa tháng chưa thấy về. Công chúa lại mất tích. Trong trại hiện nay đang có nhiều việc rắc rối, người ngoài thường đột nhập rất đáng ngại, xin công tử ở yên đó để khỏi gây ra những chuyện hiểu lầm.

Nói dứt lời, cả hai tỳ nữ cúi chào Tống Nguyên rồi bước đi ngay. Thân pháp của cả hai thật nhẹ nhàng, chúng tỏ khinh công ảo diệu.

Tống Nguyên thâm nghĩ :

- Hai tỳ nữ mà còn thế này. Nhưng bậc trưởng thượng nơi đây hẳn đều dữ dội. Muốn làm việc gì ta phải cẩn trọng mới được...

Chàng đẩy cửa phòng khách dành cho mình thấy căn phòng tuyệt đẹp, sang trọng. Sa Mạc Chí Tôn, Bảo chủ nơi đây quả là người có uy thế, giàu mạnh đâu kém gì những ông vua nơi khác.

Phòng khách bày biện trang nhã, giường nệm thật êm ái, lịch sự.

Đã mấy ngày bốn ba liên tục, tuy nội lực thâm hậu nhưng Tống Nguyên không khỏi cảm thấy mệt mỏi. Chàng còn dự định đêm nay phải đi thám thính tình hình trong Lang Trại bảo này, nên chàng lên giường vận công để khôi phục nội lực.

Thời gian trôi qua

Mặt trời đã lặn về phía tây và lặn mất, ráng đỏ đầy không trung và bóng đêm từ từ ập đến.

Lang Trại bảo tĩnh lặng trong không khí im lìm.

Hai tỳ nữ lại đến, mang cho Tống Nguyên một mâm cơm với các món ăn thơm ngon và một bình rượu quý.

Chờ chàng ăn xong, hai nàng dọn dẹp và pha trà trước khi rời phòng khác.

Tống Nguyên liền dặn :

- Ta cần yên lặng nghỉ ngơi, nếu vậy không giạt chuông thì đừng cho ai đến nhé.

Để hai nàng đi khỏi, Tống Nguyên dùng trà xong lại luyện Huyền Thiên chân khí và Huyết Khí.

Vào khoảng canh hai, chàng ngừng luyện, bắt đầu nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Trong trại vẫn im ắng, bốn bề không một tiếng động.

Tống Nguyên vươn mình đứng lên. Chàng ra khỏi phòng, đến gian ngoài thì chốt cửa lại như vẫn có người ở bên trong. Tiếp đó chàng nhẹ nhàng mở cửa sổ, lướt mình qua, đứng nép vào dưới bậc cửa.

Đảo mắt nhìn bốn phía không thấy một ai, chàng đã toan vọt lên mái nhà.

Bỗng một bóng đen lướt qua ở phía Tây bắc, Tống Nguyên lập tức nhanh chóng lao về phía ấy.

Nhưng bóng người đã biến mất.

Tống Nguyên thận trọng lướt tia nhìn qua bốn góc và chàng nhận thấy trên lầu cao có một gian phòng ánh đèn sáng trưng, bóng người lồ lộ.

Nhanh như một mũi tên, chàng phóng mình lên nóc tòa nhà. Đầu ngón chân vừa chạm mái ngói chàng đã nghe phía dưới có tiếng động và một bóng người lao ngược lên.

Đúng lúc đó, nơi dãy nhà kho lương thực của Lang Trại bảo bốc cao khói lửa, tiếng người huyên náo. Bóng đen vừa vượt lên không trung đã bay tạt về phía khói lửa...

Rất nhẹ nhàng, Tống Nguyên nhảy xuống nép bên cửa căn phòng có ánh sáng và nhìn qua khe cửa.

Chàng thấy trong phòng có đặt chiếc bàn dài, bao quanh bàn là mười hai cô gái đẹp, chia từng cặp ngồi đối diện. Thập nhị nương nương cũng ngồi ở đầu bàn, phía bên kia là một người đàn ông vạm vỡ, ngồi xoay lưng ra, nên Tống Nguyên không nhìn rõ mặt.

Chàng ngó vào bàn và sững sốt nhận ra năm cái đầu mới bị cắt, máu tươi còn chảy ròng ròng.

Trong năm cái đầu ấy, có hai người già, máu đã khô đen như đầu bị cắt lâu khoảng mười ngày. Còn ba cái đầu kia máu tươi còn rỉ ra, đúng là mới bị cắt không lâu.

Người đàn ông lên tiếng vừa đủ nghe :

- Nhập Vân Thương Long và Ngũ Đinh Kim Kiên ta cắt đầu trước, tội chúng nó rất đáng chết. Không ngờ hôm nay Côn Lôn tam hạc cũng đến đây nạp mạng, để ta có thêm ba cái đầu. Chúng nó dám đột nhập vào Lang Trại bảo là phạm tội bất kính, không thể trách ta vô tình. Còn tên họ Chử kia, có lẽ phải Ái Thiên Trường ta liều một trận với hắn.

Tuy người đàn ông này chỉ nói nhỏ nhưng thanh âm đầy sức mạnh, chứng tỏ nội lực vô cùng thâm hậu.

Thập nhị nương nương liền nói :

- Công chúa đã lọt vào tay Chử Tuấn Dương thì Bảo chủ cũng phải nên nhanh chóng định đoạt.

Tống Nguyên giật mình nghĩ thầm :

- “Thì ra người đàn ông lực lưỡng này chính là Bảo chủ, Sa Mạc Chí Tôn. Rất tiếc ông ta xoay lưng lại nên mình chưa nhìn rõ mặt”.

Lúc ấy Bảo chủ cười nhạt, trả lời :

- Ái Mã đã lọt vào tay hắn thì tốt nhất ta nên nhận lời của hắn.

Dứt lời ông vỗ tay một tiếng, đã thấy Vương Nguyên xuất hiện.

Gã cúi đầu cung kính nói :

- Bảo chủ ra lệnh?

Bảo chủ nghiêm lệnh :

- Tất cả những kẻ đã đột nhập vào trong trại trong đêm nay phải đem giết hết, đem đầu nộp cho ta.

Vương Nguyên lại cúi đầu :

- Thưa Bảo chủ, đêm nay những kẻ đột nhập vào trại không ít đâu. Có lẽ nên mời Nương nương ra tay.

Bảo chủ mỉm cười :

- Tam sát, Tam hổ, Lục ma còn chưa đủ sao?

Vương Nguyên lại nói :

- Những kẻ đến chưa rõ mặt. Nhưng hành tung chẳng vừa gì. Tam sát, Tam hổ, Lục ma cùng xuất trận cũng còn ngại.

Gật đầu một cái, Bảo chủ nói :

- Thế thì Thập nhị kiều nương cùng ra tay.

Hạ thấp giọng, Vương Nguyên tiếp :

- Còn Đổ Tống Nguyên từ Nhã Thập đài tới?

Lại cười lạt, Bảo chủ nói ngay :

- Người ấy đang đứng dưới bậc cửa.

Rồi nhìn qua cửa sổ, ông nói :

- Mời Đỗ thiếu hiệp vào.

Giật thót mình, Tống Nguyên không ngờ Bảo chủ đã phát hiện được chàng, trong lúc chàng chưa muốn lộ diện.

Bỗng đâu một giọng nói êm ái, mơ hồ lọt vào tai :

- Ái Thiên Trường đã chấp nhận ngươi, vậy đừng nên gây phiền phức.

Tống Nguyên bàng hoàng nói nhỏ :

- Ôi, giọng êm ái tuyệt vời này đúng là của Lãnh Hồn Hương Phi.

Chàng vội vận chân khí, rồi lập tức bắn ra ngoài.

Chợt có tiếng thét vang :

- Vương Nguyên, bắt hẩn lại cho ta.

Một bóng đen lập tức bay qua cửa sổ, nhanh như chớp đuổi theo.

Tống Nguyên thầm nghĩ :

- “Thôi, không quay lại nhà khách được nữa rồi. Ta phải chạy ra ngoài trại...”

Chàng phóng vèo đi, nhẹ nhàng như một cánh chim.

Nhưng một bóng người cao lớn, mang một luồng sáng lạnh lẽo và trận gió rít ào ào chắn phía trước Tống Nguyên.

Thét vang một tiếng, chàng vung tả chưởng xuất chiêu, kinh khí tuôn ra vô cùng dữ dội. Song bóng đen phía trước chỉ khẽ lắc lư đã thoát qua chưởng lực của Tống Nguyên. Chưa hết ngạc nhiên, chàng lại nghe luồng kinh phong từ phía sau ập tới.

Thì ra Vương Nguyên đã theo sát, tả thủ điểm chỉ lực ấn vào huyệt Mệnh Môn sau lưng Tống Nguyên.

Trong tiếng chỉ phong rít lên ghê rợn, Tống Nguyên xoay mình né tránh và phóng ngay một chưởng phản công.

Ầm! một tiếng chuyển đất nhưng bóng người tách ra, đã nhanh chóng tụt lại.

Tống Nguyên nhìn thấy rõ Vương Nguyên và hai hán tử cao lớn đứng thành hàng ngang phía trước như bức tường sắt.

Vương Nguyên mỉm cười lạnh lùng bảo :

- Đỗ thiếu hiệp, Bảo chủ có lời mời.

Tống Nguyên cười nhạt, lắc đầu :

- Tại hạ xin cáo từ, để dịp khác.

Lại cười gằn, Vương Nguyên nói :

- Thiếu hiệp khinh thường Lang Trại bảo quá. Nơi này đâu phải là muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, dễ dàng vậy sao?

Thế là Tống Nguyên vừa toan di chuyển, Vương Nguyên đã áp sát chặn lại.

Khi ấy một hán tử nữa vừa đến, đứng vào chỗ trống sau lưng Tống Nguyên.

Vận khí huyết đầy đủ, Tống Nguyên lạnh lùng nhìn Vương Nguyên và ba hán tử không nói gì cả.

Chợt nghe tiếng vèo vèo, ba hán tử khác đã tới, xếp hàng đối diện với ba hán tử kia. Bốn chúng đều hàm hè, gương mặt đằng đằng sát khí, rọi ánh hung quang vào chàng trai trẻ.

Vương Nguyên cũng nhìn thẳng vào Tống Nguyên, nói giọng đanh lại với những lời hăm dọa.

- Đồ thiếu hiệp, Tam sát, Tam hổ đã tới đủ. Lát nữa Lục ma xong việc cũng sẽ tới đây. Ta thấy tôn hạ nên theo ta vào trại gặp Bảo chủ thì tốt hơn.

Vẫn vững vàng tư thế, Tống Nguyên nói nhanh :

- Ta có việc phải đi. Nhưng nếu các ngươi muốn giữ lại thì mời cả Thập nhị kiều nương ra đây cho tại hạ thưởng thức tài nghệ.

Lời nói của Tống Nguyên như lời thách thức, hỗn xược chẳng khác đổ lửa lên đầu Vương Nguyên, khiến hắn không tự kiềm chế được nữa.

Hắn liền nhảy phóc tới.

Xem tiếp hồi 9 Sa Mạc Chí Tôn xuất hiện

7. Hồi 9 Sa Mạc Chí Tôn Xuất Hiện

- Ngươi đừng nói càn. Sức của ngươi chưa thể so với một người nào trong “Thập nhị kiều nương”.

Rồi hắn gằn giọng :

- Tiếp chiêu.

Song chưởng giao nhau.

Bình bình hai tiếng chuyển rung mặt đất, lập tức hai luồng chưởng đạo điểm vào các huyết lớn trước ngực Tống Nguyên như sấm sét.

Phóng mình lên theo thế “Bạch Vân Ngự Phong” Tống Nguyên vừa tránh kinh lực của đối phương, vừa suy nghĩ :

- “Bây giờ ở nơi đây đã có bảy đối thủ áp đảo ta, nếu chậm trễ có thêm người tới nữa thì rắc rối. Chi bằng ta giải quyết sớm thì hơn”.

Chàng liền giương song chưởng “Huyết Khí” đỏ rực thân thể. Tứ phía quanh chàng lúc ấy đều giăng phủ một lớp sương màu hồng nhạt.

Đó là bức tường “Huyết Khí” chưởng đạo của đối phương không dễ gì xuyên thủng.

Lệ làng vận động, Tống Nguyên vung tả chưởng đẩy mạnh kinh lực, hữu chưởng lại xuất chiêu như chớp, tạo lên thế “Long Hổ Song Phi” quật thẳng vào Tống quân Vương Nguyên, thế mạnh như phá núi.

Tống quân Vương Nguyên thấy chưởng lực của Tống Nguyên thật kinh khiếp và chàng ta lại có “Huyết Khí” bảo hộ, thì hắn giật mình kinh sợ. Nhưng Lang Trại bảo xưa nay đâu dễ dàng để người ngoài áp đảo, nên Vương Nguyên can đảm sẵn tới.

Hắn hét vang :

- Hãy đỡ chiêu “Thanh Quang ngũ chỉ” của ta.

Thân thể lách nghiêng cho chưởng đạo của Tống Nguyên lướt qua. Đồng thời tả chưởng vươn tới, nắm ngón xĩa những đường chỉ phong ánh xanh lè, điểm tới Tống Nguyên dữ dội Vương Nguyên sử dụng “Thanh Quang ngũ chỉ” khùng khiếp, uy lực vô song.

Một đạo chỉ phong của Vương Nguyên chạm chưởng khí của Tống Nguyên phát nổ nhưc óc, nhưng đạo chỉ lực khác điểm vào nhưng yếu huyết trên cơ thể chàng trai, tưởng chừng tài thánh cũng không tránh kịp.

Nhưng Tống Nguyên đã có Huyết Khí phòng thân. Chàng chỉ sử dụng “Ảo Ảnh bộ pháp” đã thoát qua chỉ lực kinh người của viên Tống quân.

“Bình Bình Bình”

Kinh đạo của Tống Nguyên lại tấn kích ráo riết vào đối thủ, với “Huyết Quang Mê Ly chưởng”, trong thời gian ngắn đã đẩy tới mười lăm chiêu, phóng ra mười hai cước, buộc Vương Nguyên phải lui dần vào thế thủ.

Qua hơn mười hai hiệp, nơi giao đấu không còn phân biệt được bóng người. Chỉ thấy thanh quang xanh lè và Huyết Khí đỏ như máu đan xen lẫn nhau trong chưởng phong cuộn cuộn...

Các đường kinh khí chạm nhau, đá lở cát bay, cây cối gãy gục, cành lá tung vèo vèo trong gió.

Tam sát và Tam hổ toàn là những tay cao thủ. Nhưng trước trận đấu dữ dội cũng phải lùi xa.

Sáu tên đứng cách hơn năm trượng, chỉ đưa mắt nhìn, kinh phong vẫn thổi bay tà áo và tóc tai bọn chúng rối bù. Thật là một trận đấu kỳ phùng địch thủ, có một không hai.

Ba tên Tam hổ phải lên tiếng :

- Tên tiểu tử này ghê gớm thật. Nó đấu tay đôi ngang ngửa với Tổng quản Vương Nguyên không chịu thua kém.

Phía bên kia Tam sát cũng bàn nhau :

- Vương tổng quản là đệ nhất cao thủ của Bảo chủ. Nếu phen này không kết hợp với Thập nhị kiều nương để bắt được tiểu tử thì mất cả uy tín mấy mươi năm của Lang Trại bảo.

Lúc ấy Tống Nguyên tập trung chưởng đạo, đánh ra chiêu thần tốc “Quỷ Vương Trắc Quái”...

Kinh đạo đi như trận bão lớn làm Vương Nguyên hoảng hốt. Hắn lập tức biến chiêu nhưng không còn kịp nữa.

“Ầm” một tiếng, tia lửa xanh trấn áp “Huyết Khí”, nhưng màn sương đỏ chỉ mạnh hơn lên, cuồng phong thét gào khùng khiếp. Vương Nguyên mờ cả thần trí, gương mặt sưng vù vì áp khí, máu bắn ra tứ thất khiếu. Hắn rú lên một tiếng thê thảm, rồi thân thể đổ nhào ra đất.

Phía bên kia Tống Nguyên cũng xanh mặt, bàng hoàng, mồ hôi rịn ra khắp châu thân, bởi dồn lực vào kinh lực, hao tổn chân khí, lão đảo bỏ chạy vào cánh rừng trước mặt.

Song những tiếng hát yếu điệu vang lên cùng hai kiều nữ bay vút theo Tống Nguyên vào rừng.

Chân vừa chạm nền cỏ, các nàng đã uốn mình như đôi chim ưng vỗ mồi, xuất hiện đánh thẳng vào chàng trai trẻ.

Đại Sát tên đứng đầu Tam Sát la lớn :

- Thất, Bát Nương tử đã ra tay, không lẽ bọn ta để cho các Nương nương phải động thủ vì tên tiểu quái kia sao?

Thế là sáu bóng người nhất loạt truy đuổi Tống Nguyên.

Lúc đó Tống Nguyên đang ngồi trên nền cỏ vận công chữa thương. Vì tuy thắng được Vương Nguyên, nhưng Tống Nguyên cũng trúng thương trầm kha, phải nhanh chóng vận công chữa thương, phục hồi công lực?

Chàng vừa lim dim mắt vận khí, điều hành chu thiên, bỗng nghe tiếng hét của Thất Nương, Bát Nương, đồng thời đẩy kinh đạo tới trước.

Nhanh như chớp chàng vùng dậy, phản kích một chiêu rồi tiếp tục chạy sâu vào giữa rừng.

Có tiếng hai cô gái hét to :

- Tiểu tử đứng lại.

Cùng với tiếng quát, hai đạo kinh phong ầm ầm xô tới.

Vội vàng nâng chân khí, Tống Nguyên phóng vụt lên...

“Bình Bình”

Chàng đánh liều một chiêu để tiếp tục chạy.

Nhưng “Âm” một tiếng, cây đổ, cành bay, Tống Nguyên bị tung lên bởi một luồng kinh khí ghê gớm, và chàng rơi phịch xuống cò như một trái cầu. Vừa lúc ấy bên tai chàng đã nghe tiếng quát của một nữ nhân :

- Tiểu tử đừng hòng trốn chạy.

Kiều nữ vừa xuất hiện đã giương trảo điểm vào ngực Tống Nguyên, muốn kéo giật chàng lại theo một thế “cầm nã” rất nguy hiểm.

Những ngón trảo rít trong gió, Tống Nguyên vội xoay mình luồn qua kinh đạo của cô gái, rồi bật lùi bảy bước.

Tránh được Kiều Nương ẩn trong rừng, Tống Nguyên lại nghe phía sau có nhiều tiếng động...

- “Veo Veo Veo”

Thất, Bát kiều Nương và Tổng quản Vương Nguyên đã áp sát, đưa Tống Nguyên vào thế “Lưỡng đầu thọ địch”.

Kiều Nương phía trước hợp với hai Kiều Nương phía sau, cùng Vương Nguyên tới tấp công chàng bằng các chiêu thức hiểm hóc.

Thông minh, lanh lợi, Tống Nguyên nhằm Kiều nữ phía trước, vung chưởng đánh một chiêu, phóng tạt một cước, va bắn mình qua bên phải để định thoát thân.

Song quả thật chàng đã gặp phải những đối thủ lợi hại và quá nhiều kinh nghiệm Vương Nguyên thấy Tống Nguyên chuyển mình, liền dồn cả công lực đẩy một chiêu như sấm sét.

“Bình”...

Ngọn chưởng đáng trúng Tống Nguyên. Chàng tá hỏa, tưởng như có hàng vạn con đom đóm, mắt đã hoa lên. Bộ ngực vạm vỡ của chàng chấn động, cổ họng nghèn nghẹn, chàng phải ho một tiếng và ối ra một vò máu.

Biết mình đã chấn thương vùng ngực, Tống Nguyên lùi từng bước để rồi xa bốn đối thủ.

Ba Kiều nữ và Vương Nguyên vẫn sẵn tới. Tiếng viên Tông quản lạnh lùng :

- Đồ thiếu hiệp, tốt nhất đừng nên kháng cự nữa.

Tống Nguyên cứ lùi, và chưa biết đối phó cách nào. Bỗng nghe bên tai có tiếng nói của người con gái :

- Nhanh lên, có thấy hồ nước kia không hãy tránh vào hòn đảo giữa hồ ấy

Giọng nói nghe quen quen và chàng nhận ra tiếng nói của vị nương tử đứng đầu Thập nhị nương nương chàng gặp lúc mới đến Lang Trại bảo.

Nương tử nói từ đâu, Tống Nguyên không nhận rõ, mà lúc đó ba Kiều Nương tấn công chàng cùng thét lớn :

- Hừm, ngươi chạy đi đâu cho thoát.

Đồng thời những luồng kinh phong liên tiếp ập vào chàng như thác đổ, các chiêu thức biến hóa lạ lùng, đá bay cát chạy khùng khiếp

Vừa chống đỡ, vừa lùi xa, Tống Nguyên trầm nghĩ trong đầu :

- Không lẽ ta bị lâm nguy ở chốn này?

Tiếng nói của Nương tử lại vọng lên :

- Cứ chạy đi... vào hòn đảo ấy.

Đồng thời một luồng kinh lực xô tới, nghe réo rất dữ dội, nhưng đến sát mình Tống Nguyên lại êm nhẹ như bông, đẩy chàng vào sâu trong rừng.

Tống Nguyên hiểu ngay đó là luồng kinh lực của vị Nương tử giúp đỡ chàng thoát hiểm.

Hồ nước đã ở phía trước rồi, và Tống Nguyên cũng thấy giữa hồ có một hòn đảo, cây cối xanh um.

Vừa phóng về hướng đó, chàng vừa suy nghĩ :

- Tại sao Nương tử cầm đầu Thập nhị nương nương lại giúp ta, và tại sao ta phải ẩn vào hòn đảo ấy?

Chàng đang suy nghĩ lại nghe phía sau có tiếng Nương Tử kêu lên :

- Các người đi đâu vậy? Gã họ Đỗ đã rẽ vào cánh rừng bên trái rồi.

Tiếng người chạy rầm rập và phi hành vèo vèo về phía trái theo lời của Nương Tử khiến Tống Nguyên yên tâm. Nàng đã đánh lạc hướng những kẻ truy đuổi Tống Nguyên để chàng kịp đến bên hồ.

Song lúc đó chân khí của chàng tổn hao quá nhiều, nhìn thấy hòn đảo mà chàng cứ chần vờ không thể vượt qua mặt hồ quá rộng. Thành linh có trận gió như giông bão thổi tới, đẩy Tống Nguyên băng ngang hồ nước.

Chàng như mê đi. Lúc tỉnh ra đã thấy bốn bề yên lặng và có cảm giác mình đang nằm trong một căn nhà. Chàng ngồi dậy, lặng lẽ vận chân khí chu chuyển mấy vòng, cảm thấy chân khí bị suy giảm, nhưng cơ thể không bị ảnh hưởng gì lớn. Tống Nguyên lập tức quỳ gối vận “Huyền Thiên chân khí” để điều trị vết thương.

Khoảng thời gian uống hết bình trà, chân khí đã phân bổ khắp châu thân, những thương tích bớt đau, mồ hôi đổ ra như tắm.

Tinh thần đã tỉnh táo, Tống Nguyên bỗng nghe có tiếng người rì rầm từ bên kia bức tường. Chàng vận thánh lực nghe ngóng. Bên kia giọng nói của người đàn ông trầm trầm :

- Sư huynh, tại sao sư huynh phải bắt tên tiểu tử này?

Tống Nguyên giật nảy mình, vì giọng nói ấy chính là tiếng của Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường, cha của Mã Ái.

Người được gọi là sư huynh trả lời bằng một câu ngắn gọn, lạnh lùng :

- Ta có việc cần dùng, ngươi đừng ngại

Ái Thiên Trường lại lên tiếng dề nghị :

- Vậy thì sư huynh bắt người còn đệ lấy kiếm và tiêu?

Vị “Sư huynh” cười gằn :

- “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” đều là những vật báu, võ lâm giang hồ đều thèm muốn. Người tưởng ta không biết sao?

Sa Mạc Chí Tôn dường như rất nể sợ “Sư huynh” này, nên lời đáp của ông rất mềm mỏng :

- Đệ đâu dám qua mặt huynh. Song những điều loan truyền hàng trăm năm nay, biết có đúng sự thật? Đệ muốn lấy Kiếm, lấy Tiêu là để hù dọa thiên hạ đấy thôi.

“Sư huynh” lại gằn giọng :

- Kẻ nào dám chống chọi với “Lang Nham bảo”?

- Dạ, Chử Tuấn Dương...

- Hừm, Chử Tuấn Dương, Vũ Hoàn Nhân Ma à?

- Vâng, chính nó.

- Nó cần gì ở người?

Ái Thiên Trường hạ giọng nói rất nhỏ, Tống Nguyên cố gắng lắng mới nghe được. Chàng biết đó là những lời trao đổi của hai nhân vật quan trọng, không thể bỏ qua.

Tiếng Ái Thiên Trường thì thào :

- Bẩm, Chữ Tuấn Dương yêu cầu đệ gia nhập liên minh “Thiên Ma bang”, làm người đối phó bên ngoài của “Minh Đà đường”, thuộc Ma giáo.

Giọng “Sư huynh” cũng trầm xuống :

- Đã vậy ngươi cứ tạm thời đồng ý. Không phải bọn ta sợ chết, mà là tránh những phiền phức vô ích.

Chờ khi ta tìm ra bí mật trong “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu”, hoặc luyện xong “Địa sát Âm công” sẽ hợp lực trừ khử Chữ Tuấn Dương. Đồng thời ta cũng lấy “Thiên Ma bang” làm điểm khởi sự phát triển ra bốn hướng càng nhanh.

Tổng Nguyên nghe Ái Thiên Trường cười có vẻ hể hả, rồi hắt lại tiếp tục hỏi “Sư huynh” :

- Tiểu tử họ Đỗ kia lai lịch ra sao? Hắn có quan hệ gì với “Hồng Hoang Huyết Ma” không?

“Sư huynh” cười lạt một tiếng :

- “Hồng Hoang Huyết Ma” đã chết từ đời tám hoánh nào rồi, đâu còn thu nạp được đệ tử. Nhưng Tổng Nguyên tiểu tử này biết “Huyết Khí” và biết cả “Huyền Thiên chân khí” chắc nó liên quan ít nhiều với “Vũ Nội song tiên”. Ta phải nên coi chừng.

Giọng Ái Thiên Trường đánh lại :

- Như vậy ta không thể để Tổng Nguyên sống sót và thoát khỏi “Lang Nham bảo” của chúng ta...

Câu trả lời của “Sư huynh” làm Tổng Nguyên ở bên kia tường cũng sờn tóc gáy :

- Dương nhiên là vậy, ta phải lấy cho được “khẩu quyết” luyện công của hắn, rồi giết chết đi. Nếu hắn còn sống thì sau này Lang Nham bảo sẽ phải gánh đại họa.

Nghe xong những câu trao đổi có liên quan đến “Ma giáo” và bản thân mình, Tổng Nguyên cảm tức khẽ nói :

- Hừm, các ngươi đừng mong hại được ta. Nhất định ta phải rời khỏi Lang Nham bảo...

Chàng vận công, cho Huyết Khí chạy ngược mạch cũng không có vấn đề gì, bèn mỉm cười, gật gù :

- Được lắm, rồi các ngươi sẽ biết tay ta.

Lúc đó từ trong tháp của Lang Nham bảo lại vang lên tiếng chuông báo động.

Giọng nói của Ái Thiên Trường bực tức :

- Ô, có kẻ đột nhập nữa, buộc ba Kiêu nương phải xuất thủ.

Có tiếng nói khác xen vào :

- Đêm nay lạ quá, sao luôn có người xông vào Tháp, có liên quan đến tiểu tử họ Đỗ không?

Chuông trong Tháp lại ngân lên sáu tiếng.

Ái Thiên Trường nói lớn :

- Đệ phải ra xem thử, hiện đã có sáu nhân vật võ công thâm hậu xông vào tháp. Tam sát, Tam hổ, Lục ma đều đã thất bại rút lui. Thập nhị nương nương đang chuẩn bị xuất thủ.

Có tiếng cười lạt của “Sư huynh” :

- Xem chừng chúng nó đến đây cũng vì thằng tiểu tử Tổng Nguyên. Ta đã bảo trong võ lâm hiện nay môn phái nào cũng thêm “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” những thứ có trong mình tên tiểu tử.

Tiếng nói của Ái Thiên Trường lại vang lên :

- Lại nữa có mười lăm tiếng chiêng thì xin thỉnh sư huynh.

Tổng Nguyên chăm chú lắng nghe. Tinh thần vẫn vững, nhưng cũng không khỏi bàng hoàng bởi số phận của mình đang được những kẻ kia bàn tán và quyết định.

Bỗng có mùi thơm ngậy ngất ập vào mũi chàng. Mùi thơm như cả một hồ hoa sen trắng thắm vào khứu giác, khiến Tống Nguyên mê mẩn, thích thú. Song cùng lúc đó, giọng nói thanh tao cũng vang bên tai chàng :

- Ngốc tử, sao không đi, còn nằm đó chờ đến bao giờ?

Giọng nói quá quen thuộc, đúng là những tiếng nói êm đềm của “Lãnh Hồn Hương Phi” chứ chẳng phải ai khác.

Tống Nguyên sờ bên mình, “Đoạt Hồn kiếm” và “Tàn Băng tiêu” vẫn y như cũ.

Chàng vận “Huyết Khí” bảo hộ quanh mình, rồi mỉm cười phóng mình lên lách qua cửa sổ.

Thình lình có tiếng quát :

- Tiểu tử đứng lại...

Tống Nguyên cứ bình tĩnh như không nghe thấy gì. Chàng nâng chân khí và phóng cút đi như một mũi tên sắt.

Trong ngôi nhà, tiếng nói của Lãnh Hồn Hương Phi lại vang lên :

- Địa Linh Tử, ngươi bảo ai dừng lại.

Người được gọi là Địa Linh Tử thẳng thốt hỏi :

- Lãnh Áo Sương, ngươi chưa chết sao?

Tiếng nói mềm mại ầm ập trả lời :

- Ngươi nói gì thế? Ta không phải “Lãnh Áo Sương”...

Lão già thân hình khô khốc, lưng gù như lạc đà, có bộ râu đen dài tới rốn đã hiện rõ.

Tiếng lão lạnh lùng hỏi lại :

- Ngươi không phải Lãnh Áo Sương biết ta là Địa Linh Tử?

Hai người phóng vụt ra ngoài, Lãnh Hồn Hương Phi bay người lên tảng đá lớn, sửa lại nếp áo và bảo :

- Ngươi không cần biết ta là ai, mà chỉ nên vào phòng chặn Ái Thiên Trường, kéo nó bắt được tiểu tử đem đi mất.

Địa Linh tử bảo :

- Ái Thiên Trường đã đi rồi, nhưng nó không thể qua mặt ta.

Lãnh Hồn Hương Phi cười lạt :

- Tin hay không là tùy ngươi. Ta đi đây...

Dứt lời, Lãnh Hồn Hương Phi đã như một đám mây bay về phía chân trời.

Địa Linh Tử nhìn theo tiếc rẻ than thầm :

- Lạ thật, nàng vẫn đẹp tuyệt vời như năm mươi năm trước, thậm chí còn đẹp hơn. Nội công của nàng lại thâm hậu. Ôi, ta thêm quá...

Lão quay mình lướt vào phòng, quả nhiên Ái Thiên Trường đã đi mất.

Mặt mũi nhăn nhó, lão bực tức nói :

- Quả thật hần đã truy đuổi tiểu tử để qua mặt ta rồi.

Cơn phẫn nộ chợt đến, lão gầm lên :

- Được, được, Ái Thiên Trường, để ta xem bản lĩnh của ngươi tới đâu.

Như một luồng khói xám, lão phóng vèo nhanh hơn tia chớp.

Lúc ấy, do nội lực đã hồi phục, Tống Nguyên lướt qua mặt hồ rồi phi hành vào rừng sâu trong nháy mắt.

Bỗng xó tiếng quát dữ dội :

- Đứng lại ngay, tiểu tử.

Tổng Nguyên nhận ra “Tam Sát” đã chặn phía trước.

Chàng thét vang :

- Muốn sống hãy dang ra.

Tam Sát cười rùng rợn :

- Tiểu tử, hãy đưa tay chịu trời là tốt hơn cả.

Nhéch mép cười gằn, tả chưởng của chàng biến đổi chỉ pháp, điểm thẳng vào mắt Đại Sát. Hữu chưởng của Tổng Nguyên xuất một chiêu thần tốc đánh tới. Cuồng phong bao trùm cả ba đối thủ, khí thế dữ dội như Thiên Lôi trừ quỷ, đánh tạt về hai tên Nhị Sát, Tam Sát làm cả ba phải nhảy tránh.

Ba tên Tam sát cùng hô lớn :

- Phải bắt cho được thằng nhỏ này về nộp Bảo chủ.

Chúng chia làm ba hướng, tấn công Tổng Nguyên bằng những độc chiêu.

Tức giận tột độ, Tổng Nguyên vung hữu chưởng phóng chiêu “Huyết Lưu Phiêu Cầm” (Máu chảy vọt như cầm câu). Từ chiêu khủng khiếp của “Huyết Quang Mê Ly chưởng” vừa phản kích vừa phong bế đối phương.

Khi đó thân hình Tổng Nguyên như bay bổng, máu như sôi lên, chưởng khí dữ dội bao trùm cả Tam sát.

“Bình Bình” một dây tiếng nổ, hồng quang ngút trời.

Sau một tiếng rú thê thảm, Đại Sát ngã lăn ra đất. Nhị Sát cũng bay vút theo, chỉ còn lại Tam Sát ở lại giao đấu với chàng trai trẻ.

Không hề nao núng, Tam Sát phóng nhanh những luồng chỉ lực, điểm vào hiểm huyệt phía dưới bụng Tổng Nguyên. Đường sáng đỏ bao quanh chàng như lưới lửa bảo vệ.

Tổng Nguyên chuyển sang chiêu “Huyết Quang Vệ Thiên” chưởng phong vừa nổi dậy chàng đã sử dụng song cước đá liên tiếp kết hợp với chiêu áp đảo đối phương, đúng lúc Đại Sát và Nhị Sát vừa quay trở lại.

“Bình Bình” một loạt tiếng nổ lộng óc, kinh phong hất tung những kẻ truy đuổi Tổng Nguyên, ba tiếng kêu rú một lượt. Bóng người đầu tiên rơi xuống là Đại Sát. Thân thể gã như rời ra, miệng ộc máu tươi lênh láng. Nhị Sát, Tam Sát cũng đồng chung số phận. Ba thân người góm ghìếc nằm úp mặt vào nhau, máu thịt bầy nhầy.

Tổng Nguyên vẫn đứng vững trên mặt đất, hữu chưởng nắm lại. Từ cườm tay máu tươi nhỏ xuống từng giọt. Đó là máu của những đối thủ vừa bị chàng hạ gục, phơi xác ra kai.

Cảm thấy sáng khoái trong lòng, Tổng Nguyên lạnh lùng nhìn thi thể của bọn Tam sát và nói :

- Hừm, các ngươi định giết chết ta, chửi mắng ta, nhưng cuối cùng ta dùng máu các ngươi để rửa tay.

Chàng bật cười thú vị :

- Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt thì Tổng Nguyên đã nghe có gì động nhẹ phía sau, y như cánh chim vừa đáp xuống.

Lập tức quay ngoắt lại, Tổng Nguyên đã nghe câu nói lạnh lạnh :

- Tiểu tử ngươi thật là giỏi.

Người mới đến là một nam nhân khoảng năm mươi tuổi, thân cao khoảng tám trượng, gầy gò như cây tre, tóc đen lầy, đôi mắt trũng sâu, mặc bộ hắc y bó sát người.

Tổng Nguyên chỉ cười lạt :

- Ngươi là ai?

Người ấy nhếch mép, gằn giọng :

- Tiểu tử to gan, dám hỏi lão phu bằng giọng trịch thượng ấy à?

Lại bật cười, Tống Nguyên bảo :

- Người ta có tên là để gọi. Tống Nguyên này không muốn nói chuyện với mấy kẻ không tên.

Rồi chàng vươn mình lên :

- Ta đi đây.

Người nọ chuyển động thân hình và thét :

- Khoan đã, ngươi muốn đi thì để “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng bảo tiêu” lại đó, lão phu cho đi.

Bình tĩnh mỉm cười, Tống Nguyên bảo :

- Được, nhưng...

- Nhưng sao?

- Tại hạ có một điều kiện...

- Điều gì cũng được, miễn để kiếm và tiêu lại đó

- Sẽ có điều kiện, nhưng trước hết tôn hạ cho biết tên?

- Lão phu là “Kiêu Sĩ Áo Đen”.

- Hừm, “Kiêu Sĩ Áo Đen” cái tên bá vợ, chắc không phải tên cúng cơm do mẹ cha đặt cho ngươi. Nhưng cũng được, Kiêu Sĩ Áo Đen làm cho ta một việc, sẽ lấy được cả Kiếm và Tiêu mà khỏi phải đánh nhau.

Lời nói của Tống Nguyên rất được Lão Áo Đen ưng ý. Lão nghĩ thầm :

- Ta cứ lấy Kiếm và Tiêu êm thấm, khỏi làm kinh động đến bọn Lang Nham bảo. Còn việc gì đó, làm được hay không, sẽ tính sau...

Lão liền gật đầu :

- Được, lão phu nhận điều kiện đưa Kiếm và Tiêu đây.

Tống Nguyên lắc đầu :

- Ngươi già đầu mà bộp chớp quá. Ta đã nói điều kiện đâu.

Lão Áo Đen bực tức xẵng giọng :

- Ngươi nói đi.

Tống Nguyên mỉm cười, tỉnh quái :

- Phiên tôn hạ tự chặt đầu, hai tay bê đến đưa cho tại hạ thì sẽ nhận được kiếm và tiêu...

Thì ra tánh Tống Nguyên vẫn còn trẻ, thích đùa dai. Thấy lão áo đen hùng hổ đòi kiếm và tiêu thì chàng cũng giỡn mặt lão một tí.

Quả nhiên Lão Áo Đen nổi giận quát to :

- Tiểu tử dám đùa với lão phu la ngươi đã giỡn mặt tử thần.

Thân hình vừa chuyển động lão đã phóng tay điểm vào hai huyệt “Tương Môn” và “Kỳ Môn” của Tống Nguyên. Đồng thời hữu chưởng vươn tới toan giết lấy “Đoạt Hồn kiếm”.

Nổi cơn thịnh nộ, Tống Nguyên cười gằn. Chàng vung tả thủ giữ chặt mạch môn tay phải của Kiêu Sĩ Áo Đen, đồng thời hữu chưởng phóng ra một luồng “Huyết Khí” đỏ như máu xuyên vào ngực đối thủ.

Kiêu Sĩ Áo Đen hoảng hồn, bởi vì luồng Huyết Khí như sét đánh, lão vội thu song chưởng, lách mình đi, tránh được cái chết trong gang tấc. Rồi lão rùn mình thấp xuống, toan đánh lên một chiêu phản công.

Bỗng một giọng nói ồm ồm vang lên :

- Dừng tay...

Từ trong rừng có một lão già thân hình nhỏ thó, thấp lùn hai mắt sáng quắc, thân mặc áo da thú đang từng bước tiến ra.

Kiều Sĩ Áo Đen dừng tay, bật cười :

- Ta tưởng ai, thì ra “Hoang Mạc Lang Nhân” con chó sói bãi hoang cũng đánh hơi mò tới đây à?

Hoang Mạc Lang Nhân trợn mắt nhìn Kiêu Sĩ Áo Đen, hai lỗ mũi nhịt khịt, rồi ngấm nhìn chàng trai thật kỹ.

Lão lên tiếng :

- Người lá Đỗ Tổng Nguyên phải không?

Tổng Nguyên rất ghét bộ mặt của bọn Ma giáo, nhưng chàng vẫn ngó lão và gật đầu :

- Chính ta.

Lại ngấm ngấm Tổng Nguyên, ra vẻ hài lòng, rồi Hoang Mạc Lang Quân nói :

- Đi thôi...

Kiều Sĩ Áo Đen ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu?

Hoang Mạc Lang Quân đáp gọn :

- Đến Vạn Lang sơn, được chứ?

Nhếch mép cười khinh thị, Kiêu Sĩ Áo Đen bảo :

- Để ta xem người có đưa được hấn đi không?

Quay lại, trừng mắt, Hoang Mạc Lang Quân ngó lão áo đen :

- Người dám cản trở ta chăng? Người có thể tiếp “Huyết Lang thập nhị thức” của ta không hả?

Kiều Sĩ Áo Đen cười khì khì :

- Ta không sợ người, nhưng cũng không thích lăm lờ với người, sẽ có kẻ đến cùng người tính sổ.

Bật cười như điên, Hoang Mạc Lang Quân quay sang Tổng Nguyên, nói như truyền lệnh :

- Tiểu tử đi thôi.

Tổng Nguyên hỏi ngay :

- Đi đâu, làm gì?

Lão “Chó Sói Hoang mạc” gằn giọng :

- Đến “Vạn Lang sơn” để gặp “Lang Vương Vua Chó Sói”.

Chàng trai nhún vai :

- Tới hang ổ chó sói hôi thối, ai mà thèm.

Hoang Mạc Lang Quân quát to :

- Tiểu tử nhóc con, Người thật ngu dại. Vua Chó nói ra lệnh cho ta xuống núi thì chẳng phải đi chơi. Ta có nhiệm vụ kiểm một đệ tử về giữ việc đóng cửa, mở cửa. Coi bộ người thật thông minh, hợp công việc đấy, người không đồng ý à?

Tổng Nguyên chưa kịp đáp, lại nghe trong rừng có tiếng nói oang oang :

- Con sói điên. Không phải tiểu tử không đồng ý, mà chính ta đây không bằng lòng cho nó đi đâu cả.

Cả ba người kinh ngạc nhìn lên đã thấy một lão già cao lớn, đầu tóc bạc phơ, da mặt trắng trẻo từ trong rừng phóng ra từ lúc nào...

Diện mạo Kiêu Sĩ Áo Đen liền lộ vẻ thất vọng. Hoang Mạc Lang Quân cũng ngẩn mặt ra một lát, rồi vòng tay :

- Thường sư bá cũng xuống núi đấy sao?

Lão già cao lớn, toàn thân da dẻ và y phục trắng như tuyết, tăng hắng một tiếng rồi bảo rằng :

- Khỏi cần người hỏi nhiều. Nghe ta hỏi đây. Sư phụ người cần dùng thằng nhỏ kia sao?

Hoang Mạc Lang Quân bỗng ấp úng cà lăm :

- Dạ dạ... thưa tiền bối.

Lão già phẩy tay :

- Đừng nói nhiều. Hãy về thông báo với sư phụ người là ta đã bắt thằng tiểu tử.

Kiêu Sĩ Áo Đen liền cười nhạt :

- Thường lão tiền bối nói lầm rồi.

Liếc mắt thật nhanh Lão Già Áo Trắng hỏi :

- Theo người thì thế nào mới đúng?

Kiêu Sĩ Áo Đen đáp chậm rãi :

- Tiền bối là người đến sau, Lang Nhân huynh đi tìm đệ tử cũng không thể chiếm lấy người tại hạ gặp trước...

Hoang Mạc Lang Quân gằn giọng :

- Tại hạ là người bắt tiểu tử. Thường lão tiền bối có điều gì, xin nói với sư phụ của văn bối sau.

Lão Già Áo Trắng bỗng nhích tới :

- Nói nhiều vô ích, ta đưa tiểu tử đi đây...

Nãy giờ nghe mấy lão khom già nói truyện với nhau, Tống Nguyên rất bức tức. Chúng gọi chàng là tiểu tử, nhóc con. Gã này đòi bắt gã kia giàng lại coi chàng chẳng ra gì.

Tánh kiêu ngạo nổi lên, Tống Nguyên ngậm vận “Huyết Khí” chờ cơ hội xuất chiêu cho chúng biết tay.

Khi đó Lão Già Áo Trắng đã quyết định bắt Tống Nguyên. Chàng thấy Kiêu Sĩ Áo Đen và Hoang Mạc Lang Quân đều lộ vẻ tức giận nhưng không dám phản đối. Cả hai chỉ kêu lên :

- Thường tiền bối, lẽ nào...

Lão Già Áo Trắng phẩy tay :

- Dang ra cho lão đưa tiểu tử đi, đừng nói nhiều.

Bỗng trong rừng lại có tiếng quát :

- Những tên nào vào Lang Nham bảo gây chuyện ồn ào đấy?

Mọi người có mặt ngược mắt nhìn lên...

“Vèo Vèo”...

Một bóng cao lớn vạm vỡ đáp xuống, và Lão Già Áo Trắng kêu lên :

- Ái Thiên Trường...

Thật vậy, Sa Mac Chí Tôn Ái Thiên Trường, Bảo chủ Lang Nham bảo đã uy nghi xuất hiện.

Vừa lúc đó những luồng gió ào tới, có tiếng y trang sột soạt và mùi thơm sực nức Thập nhị nương nương lần lượt xuất hiện

Các nàng diêu động song chường vây lấy mọi người.

Tổng Nguyên nhìn vị Nương tử đứng đầu Thập nhị nương nương từng có thiện cảm giúp đỡ mình, trong lòng nửa thắc mắc nửa yên tâm. Chàng lẳng lặng quan sát những sự kiện đang diễn ra trước mắt.

Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường lên tiếng, cười khà khà :

- Các vị khách đường đột vào trại thật không nể mặt tại hạ chút nào.

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng.

Xem tiếp hồi 10 Lãnh Áo Sương người đẹp bí ẩn

8. Hồi 10 Lãnh Áo Sương Người Đẹp Bí Ẩn

Lúc ở trong Lang Nham bảo, chàng chỉ thấy phía sau. Đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy rõ mặt ông Vua Sa Mạc.

Ái Thiên Trường thân hình cao lớn, cường tráng, dù tóc đã bạc phơ, chân mày cũng bạc trắng, đôi mắt sáng quắc, hơi lồi ra ngoài, mũi thẳng gò má cao, đáng vẻ đầy uy vũ.

Từ lúc Ái Thiên Trường và Thập nhị nương nương xuất hiện, tất cả đều tỏ ra căng thẳng. Kiêu Sĩ Áo Đen lộ vẻ nham hiểm, chỉ cười khẩy một tiếng.

Hoang Mạc Lang Quân lại bình tĩnh khác hẳn, bởi võ công của hắn thâm hậu, đã ở Vạn Lang sơn từ lâu, tánh rất ngông cuồng. Tuy có hơi ngạc nhiên bởi Sa Mạc Chí Tôn thành linh xuất hiện, nhưng hắn chẳng sợ sệt gì cả.

Lúc ấy Hoang Mạc Lang Quân chỉ thản nhiên nói :

- Ái bảo chủ, lão phu tưởng lão hữu không có trong tháp.

Ái Thiên Trường mỉm cười :

- Tại hạ mới về Tháp ngày nay.

Rồi quay sang Lão Già Áo Trắng :

- Thường lão hữu, xin mời vào Tháp dùng trà.

Lão già họ Thường cười gượng :

- Cám ơn Bảo chủ, lão phu không tiện ở lâu.

Ái Thiên Trường biết ý lão họ Thường kia muốn lôi Tổng Nguyên đi ngay, nhưng ở trong Nham Bảo của mình mà để người ngoài tự ý hành động thì còn mặt mũi nào nữa. Gây sự thì hắn cũng chưa muốn gây, nên làm bộ ra vẻ không hiểu, nên cứ thản nhiên nói :

- Ái chà, bữa nay Thường lão hữu có việc bận, tại hạ không dám giữ. Bữa nào rảnh xin mời tới chơi.

Giọng nói có vẻ lịch sự, nhưng hàm ý đuổi khéo.

Lão già họ Thường chính là Thường Thắng Thiên, có tên “Tuyết Sơn Âm Linh” trong “Tuyết Sơn nhị kỳ” là nhân vật lừng danh trên giang hồ võ lâm.

Nghe giọng điệu của Ái Thiên Trường, lão chỉ cười nhạt, rồi bảo Tổng Nguyên thật gọn :

- Nào, đi thôi...

Khi đó Tổng Nguyên đã thâm nghĩ trong đầu :

- “So với ở đây khá nguy hiểm cho ta. Chi bằng cứ theo lão ra ngoài. Ra khỏi Lang Nham bảo thì lo thì ta chẳng có cách thoát thân...”

Nghĩ như vậy, rồi chàng bước ngay tới :

- Văn bối xin tuân lệnh.

Kiều Sĩ Áo Đen thấy Tống Nguyên chịu đi theo Thường Thắng Thiên thì vội nhìn Ái Thiên Trường, hỏi mót :

- Ý Ái bảo chủ như thế nào?

Ái Thiên Trường chưa kịp trả lời thì Hoang Mạc Lang Quân đã bảo :

- Bọn ta nên ra ngoài nói chuyện, tránh làm kinh động Lang Nham bảo của Ái lão hữu.

Lời nói tuy lễ độ, nhưng kỳ thực ngầm bảo Ái Thiên Trường là ba người đưa Tống Nguyên ra ngoài, Ái Thiên Trường không có phần nữa.

Kiều Sĩ Áo Đen lại vòng tay nói :

- Hôm nay có việc làm phiền quý Tháp trong đêm, hôm khác sẽ đến tạ lỗi. Bây giờ mời Bảo chủ vào nghỉ, khỏi đưa tiễn chúng tôi.

Sa Mạc Chí Tôn là nhân vật đã xé chiều, nhưng trước những kẻ đáng gờm này ông ta cũng chẳng sợ ai. Hơn nữa, lão tin tưởng có sư huynh Địa Linh Tử sẽ trị nổi “Tuyệt Sơn Âm Linh”. Bởi vậy, nghe giọng điệu xỏ xiên của hai lão kia, Ái Thiên Trường cười lạt, bảo :

- Tại hạ không mời, tất nhiên cũng không phải đưa tiễn. Các vị cứ tự nhiên ra đi. Nhưng Đỗ thiếu hiệp là khách của bốn Tháp, không thể đi cùng các vị được...

Thường Thắng Thiên cười gằn, quay sang Tống Nguyên :

- Tiểu tử, có đi được không, hay để lão giúp một tay?

Tống Nguyên chửi thầm :

- Mẹ ruột các lão, có tốt lành gì đâu, chẳng qua là thêm Kiếm và Tiêu của ta mà thôi...

Nhưng ngoài mặt chàng vẫn thản nhiên, chỉ gạt đầu, đáp nhanh :

- Không cần, Không cần. Mời tiền bối cứ đi trước, văn bối có thể ra được.

Trong đầu chàng lại nghĩ :

- “Các lão tưởng bỏ, ra khỏi nơi này sẽ biết tay nhau...”

Thường Thắng Thiên khoát tay :

- Tốt lắm, chúng ta tạm biệt Ái bảo chủ.

Nhưng “Tuyệt Sơn Âm Linh” Thường Thắng Thiên vừa nhúc nhích thì đã nghe “Soẹt” một tiếng. Thập nhị nường nường cùng đồng loạt rút kiếm, ánh thép chói ngời trong đêm lóa cả mắt.

Tất cả là bảo kiếm, có thể chặt sắt, gọt thép, chém đá như chém bùn.

Thập nhị nường nường đồng loạt vung kiếm, gương mặt nghiêm trang, mắt nhìn mũi kiếm vây chặt mọi người vào giữa.

Cười lạt một tiếng, Thường Thắng Thiên nói :

- Ái bảo chủ, hãy nhanh chóng ra lệnh cho mười hai cô nường bỏ kiếm đi. Vì lão phu không muốn thấy những cô gái xinh đẹp thế kia vui mình xuống ba thước đất.

Hoang Mạc Lang Quân cũng cười khà khà :

- Lão phu thực tình không muốn dùng bàn tay độc ác để vui dập những đóa hoa. Khà khà, Bảo chủ nên cho các nàng đi ngủ để bảo dưỡng nhan sắc.

Kiều Sĩ Áo Đen lên tiếng :

- Mỗi người đều có nhân cách riêng, không thể buộc, Ái bảo chủ nên hỏi Thiếu hiệp kia xem muốn ở lại hay đi.

Nhếch mép cười gằn, Ái Thiên Trường nói :

- Được, xem ta hỏi đây.

Dứt lời, hữu chưởng của lão thu về, búng mạnh ngón giữa. Lập tức có luồng khí lạnh bắn xẹt vào huyệt “Thần Tàng” của Tống Nguyên.

Chiêu điểm huyệt này thật lợi hại và thần tốc, có thể đốn ngã đối thủ trong chớp mắt. Nhưng Tống Nguyên chỉ mỉm cười, mở rộng vòng Huyết Khí, thân mình hơi ngửa về bên trái, tả chưởng chuyển sang thế đẩy...

Nghe “rẹt” một tiếng, luồng kinh phong bắn thẳng vào huyệt Khí Quan ở “Đơn điền” của Sa Mạc Chí Tôn. Như vậy là chàng vừa tránh được chỉ lực của Ái Thiên Trường, vừa phản kích lão bằng một chiêu chớp nhoáng.

Có lẽ Ái Thiên Trường nằm mơ cũng không nghĩ ra rằng chàng trai trẻ kia lại có thân pháp thâm hậu và chưởng lực siêu phàm đến thế. Ông ta vội vã xoay mình đẩy nhanh một chiêu sấm sét...

- “Bình”...

Tiếng nổ vang, luồng chưởng đạo bắn thẳng vào Tống Nguyên làm chàng lão đảo lúi hai bước, khí huyết tựa sôi lên. Song chàng cũng kịp thời xuất chiêu “Lôi Oanh Huyết Khí”...

Hai luồng chưởng đạo chạm nhau phát nổ “Ầm” một tiếng, rung chuyển một vùng, cát bay đá chạy.

Ái Thiên Trường không kịp tránh chiêu bất ngờ, thân hình lắc lư như cột buồm trong cơn gió bão.

Lát sau Ái Thiên Trường mới ổn định được tư thế, thì Tống Nguyên đã xòe chưởng đánh tới.

Nhưng lúc đó, Giọng cười ớn lạnh bỗng vang lên, cùng lúc có luồng lãnh khí xộc tới như trận cuồng phong. Địa Linh Tử đã thành linh xuất hiện, áp sát sau lưng Tống Nguyên. Hai ngón tay lão chụm lại, điểm vào huyệt “Hồn Môn” của chàng trai một thể thần tốc.

Vừa toan tấn công Ái Thiên Trường, chợt nghe gió rít sau lưng, biết là bị tập kích, Tống Nguyên vội quật mạnh một chiêu ra phía sau. Nhưng chưởng đạo vừa tung ra chàng đã cảm thấy toàn thân tê cứng, mắt tối sầm lại, ngã quay xuống đất.

Địa Linh Tử vung chưởng gạt được luồng kinh khí của đối thủ liền đưa tay chụp lấy Tống Nguyên.

Thấy Địa Linh Tử đột nhiên xuất hiện đúng lúc, Ái Thiên Trường vui vẻ kêu lên :

- Ôi dà, đâu dám làm phiền sư huynh đến thế.

Đại cuộc đã thay đổi làm tất cả ngỡ ngàng, bởi Tống Nguyên đã lọt vào tay Địa Linh Tử.

Thấy Ái Thiên Trường dẫn Thập nhị nương nương xuất hiện mà không kêu mình, Địa Linh Tử biết thắng đàn em muốn nắm riêng Tống Nguyên để qua mặt mình cướp “Đoạt Hồn kiếm” và “Tàn Băng tiêu”, nên lão ta cười lạt bảo rằng :

- Người muốn làm phiền ta, thì ta sẽ làm phiền người đấy.

Nghe những lời của Địa Linh Tử, va trông sắc mặt lão, Ái Thiên Trường ngạc nhiên :

- Ôi, sư huynh nói vậy là có ý gì? Quả thật đệ không muốn làm phiền, để sư huynh nghỉ ngơi.

Liếc nhìn thân thể bọn “Tam sát”, máu thịt bầy nhầy và bọn Kiêu Sĩ Áo Đen với Tuyết Sơn Âm Linh đang kịch chiến với Thập nhị nương nương, Địa Linh Tử lạnh lùng nói :

- Thập nhị nương nương không đủ sức bắt chúng nó, người nên tới đối phó với Thường Thắng Thiên đi.

Dứt lời, lão đã xoay mình kẹp lấy Tống Nguyên đang bất tỉnh, phóng ào vô cánh rừng trước mặt.

Ái Thiên Trường ngẩn ngơ nhìn theo, rồi quay lại chỗ bốn nàng Kiều nữ đang giao đấu với “Tuyết Sơn Âm Linh” Thường Thắng Thiên.

Lão nói lớn :

- Bốn nàng dừng tay, để lão ấy cho ta.

Đang kịch chiến với “Tuyết Sơn Âm Linh” nghe lệnh Sa Mạc Chí Tôn, thân pháp của bốn cô gái bỗng chậm lại.

Thường Thắng Thiên bật cười :

- Khả khà, lão phu cũng không thêm đánh nhau nữa, mau theo đoạt Kiếm, lấy Tiêu sường hơn.

Thân hình lão ta bỗng như luồng khói trắng bay nhanh vào rừng, theo dấu Địa Linh Tử vừa ôm Tống Nguyên bỏ chạy.

Liếc nhìn thấy Hoang Mạc Lang Quân và Kiều Sĩ Áo Đen đang ở giữa vòng vây của Thập nhị nương nương, bèn thốt lên :

- Những kẻ nào đã đột nhập Lang Nham bảo đêm nay đều giết chết.

Truyền lệnh xong, lão ta như một cái bóng, lướt nhanh vào rừng, bám sát theo Thường Thắng Thiên.

Lúc ấy Địa Linh Tử đã đưa Tống Nguyên vào Rừng sâu. Chàng ta vẫn còn hôn mê. Nhìn “con mồi” trên tay với đủ “Đoạt Hồn kiếm” và “Tàn Băng tiêu” lão cười thầm, nói nhỏ :

- Hừm, Ái Thiên Trường toan phỗng tay trên, qua mặt ta. Nó đã không biết tới nghĩa anh em thì ta cũng không cần nghĩ đến tình sư đệ.

Thì ra Địa Linh Tử vẫn tưởng Tống Nguyên mất tích trong căn phòng ẩn cư giữa hồ là do sự sắp đặt của Ái Thiên Trường.

Đang hí hửng vui mừng, Địa Linh Tử bỗng ngửi thấy mùi hoa sen thơm ngát xộc vào mũi.

Lão giật mình, đứng chân xuống đất, chuyển mình phóng xa mười trượng, đơn chưởng xuất chiêu quay vù vù.

Trong hương hoa sen lại có tiếng cười, và giọng nói mềm mại :

- Địa Linh Tử, ngươi làm gì như khỉ mắc phong vậy? Kẻ người đang bông bẽ trên tay là của ta đó.

Nghe những tiếng ấy, Địa Linh Tử cảm thấy rụng rời cả chân tay, vội dùng hữu thủ giữ chặt Tống Nguyên, còn tả chưởng tung một chiêu thần tốc.

Miệng lão kêu như hoảng loạn :

- Trời ơi, Lãnh Áo Sương.

Tiếng kêu chưa dứt thì huyết “Vĩ Long” của lão đã tê đi, bên tai còn nghe những tiếng lanh lảnh như chuông :

- Địa Linh Tử, Ngươi nhìn nhầm người rồi.

Âm thanh ấy xa dần, toàn thân Địa Linh Tử mềm nhũn, lão mê man, ngã nhào trên mặt đất, đành buông rơi Tống Nguyên.

Địa Linh Tử vừa mê đi, thì bóng người lại lướt tới. Lão Già Áo Trắng “Tuyết Sơn Âm Linh” mặt trắng bệch như tờ giấy, bởi lão đã ngửi thấy mùi thơm hoa sen, và nhìn rõ Địa Linh Tử hôn mê trên mặt, Tống Nguyên không còn nữa.

Lão thở dài, thất vọng :

- Ôi, con “Thị mọt” tác quái ấy đã đến đây rồi...

“Vèo” một tiếng, Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường vừa đáp xuống, lão ta cất tiếng hỏi nhanh :

- Thị mệ nào?

Thường Thắng Thiên rống lên :

- Lãnh Áo Sương...

Ái Thiên Trường liếc qua Thường Thắng Thiên, rồi đến giải huyết cho Địa Linh Tử, và dịu dàng hỏi :

- Sư huynh làm sao thế?

Địa Linh Tử trở mình nhảy nhồm dậy, và quay sang “Tuyết Sơn Âm Linh” :

- Thường Thắng Thiên, người đến đây cũng vì tiểu tử họ Đỗ phải không?

Lão già họ Thường chỉ đằng hắng một tiếng, không đáp. Vì trả lời thế nào cũng thừa. Những kẻ tới đây thì đứa nào không có ý tìm bắt chàng trai Tống Nguyên?

Địa Linh Tử bỗng cười như điên :

- Khà khà, bọn chúng đã vồ hụt cả rồi, Tiểu tử Đỗ Tống Nguyên đã lọt vào tay Lãnh Áo Sương.

Thình lình có tiếng động rào rào xuyên qua rừng, và Hoang Mạc Lang Quân phóng vèo tới.

Thấy tình hình trước mắt, lão ngạc nhiên :

- Việc gì, việc gì? “Thằng nhỏ” ấy đâu rồi?

Ái Thiên Trường nhìn thấy Hoang Mạc Lang Quân thì ngán ngẩm. Lão hiểu ra rằng Thập nhị nương nương không làm xong nhiệm vụ.

Một giọng cười khà ồ lại “hì hì hê hê” vọng tới, từ xa Kiêu Sĩ Áo Đen lao đến cùng tiếng cười :

- Thế nào, tiểu tử Tống Nguyên chạy thoát rồi phải không?

Địa Linh Tử cười khẩy :

- Lão Áo Đen cũng đến được đây à? Thập nhị nương nương đâu?

Kiêu Sĩ Áo Đen bật cười :

- Nếu lão phu và Hoang Mạc Lang Quân không là những kẻ biết tiếc thương sắc đẹp thì hai mươi bốn Nương nương cũng tiêu rồi. Thập nhị nương nương mà nhằm giò gì chứ.

Tuyết Sơn Âm Linh Thường Thắng Thiên có lẽ thấy ở lại cũng vô ích, nên vồ vào móng một cái, bay vọt lên như mũi tên bắn, phút chốc đã mất tiêu ở cuối chân trời.

Hoang Mạc Lang Quân và Kiêu Sĩ Áo Đen liếc qua Sa Mạc Chí Tôn, cùng cười móc họng, nói nhanh :

- Chào Ái bảo chủ...

- Hì hì, Bảo chủ nên về dạy thêm võ nghệ cho Thập nhị nương nương. Các cô ấy chỉ đẹp tốt, thơm tho, chớ múa võ còn tệ lắm.

Chộc tức Ái Thiên Trường xong, Hoang Mạc Lang Quân và Kiêu Sĩ Áo Đen cùng phóng vèo đi biệt dạng.

Địa Linh Tử cười khà khà :

- Thôi Lãnh Áo Sương cướp thằng nhỏ rồi, ta ở đây làm gì nữa.

Thế là “vèo” một cái. Địa Linh Tử cũng bay đi mất.

Còn trơ lại Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường. Lão buồn rầu đưa còi sừng trâu lên miệng thổi một hơi. Lúc thấy trong Tháp có tiếng chuông đáp lại, lão yên tâm trở về Lang Nham bảo.

Quang cảnh trong cánh rừng hoang vắng lại lạnh lùng như chưa có sự kiện sôi động vừa qua.

Mùi hương hoa sen biến mất cùng người đẹp Lãnh Áo Sương bí ẩn.

Tổng Nguyên mê đi vì bị điểm huyết “Hồn Môn”. Lúc tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm trong kẽ hai hòn đá lớn giữa sa mạc. Chàng hết sức bàng hoàng nhớ lại mình bị Địa Linh Tử điểm huyết từ phía sau, bằng thuật “cách không điểm huyết” rất lợi hại nên bị hôn mê. Trong cơn mê, có lúc chàng cảm nhận được mùi hương sen thoang thoảng. Bây giờ tỉnh lại, mùi hoa ấy còn như lẫn khuất đâu đây.

Chàng lẩm bẩm một mình :

- Đúng là Lãnh Hồn Hương Phi đã cứu ta...

Rồi chàng lại tự hỏi :

- “Nhưng tại sao nàng cứu ta? Người đẹp bí ẩn với mùi hương sen thơm tho kỳ lạ ấy có liên hệ gì với ta đâu?”

Lan man suy nghĩ, Tổng Nguyên lại liên tưởng đến một Nương tử trong “Thập nhị nương nương” của Lang Nham bảo cũng có cảm tình giúp đỡ chàng một cách lạ lùng như thế. Tất cả có lẽ đều là những điều kỳ duyên trong đời, để gì tự mình giải thích được?

Đang lúc trầm tư, Tổng Nguyên lại nhìn thấy từ xa có những bóng đen lao nhanh tới. Thuật khinh công của những người này đã cao diệu nên chẳng gây nên tiếng động, mà chỉ có tiếng gió rào rào lúc di chuyển.

Thị lực của Tổng Nguyên rất tốt, nên chàng đã nhận ra những bóng đen ấy là bọn Thường Thắng Thiên, Địa Linh Tử, Hoang Mạc Lang Quân, Kiêu Sĩ Áo Đen. Có lẽ chúng đang truy tìm dấu vết của chàng, sau khi chàng được Lãnh Hồn Hương Phi cứu thoát.

Chạm mặt với bọn chúng lúc này là bất lợi. Tổng Nguyên liền nằm ép vào giữa hai tảng đá, chờ chúng lao qua khỏi trở mình mới nhóm dậy.

Ngồi định thần một lúc, Tổng Nguyên quyết định trở lại Lang Nham bảo tìm hiểu tình hình, rồi nghĩ cách cứu Công chúa Ái Mã.

Thế là Tổng Nguyên đứng thẳng lên tảng đá lớn rồi phóng mình đi. Hình tượng của chàng là một bóng đen mang theo ba vạch hào quang như ngôi sao sa lướt thẳng về phía Lang Nham bảo.

Đã quen lối đi, Tổng Nguyên không gặp cản trở gì lúc đột nhập cánh rừng để vào Chính Tháp.

Bỗng chàng thấy một bóng trắng lướt qua, và giọng oanh vàng kêu lên từ sau gốc cây lớn :

- Đỗ thiếu hiệp, xin dừng bước.

Tổng Nguyên giật mình, vì không ngờ có người biết chàng bí mật quay trở lại. Chàng dừng bước bên cạnh gốc cây thơm ngát mùi hương, và nhận ra người gọi mình là vị Nương tử đứng đầu “Thập nhị nương nương” của Lang Nham bảo.

Nàng mang chiếc mạng che mặt, chỉ lộ đôi mắt tinh anh nhìn Tổng Nguyên và kêu lên một tiếng :

- Đỗ thiếu hiệp...

Ngừng lại như nghe ngóng rồi nàng vẫy tay :

- Xin mời theo tôi.

Dứt lời, nàng quay mình đi thoăn thoắt.

Vốn biết cô gái này có cảm tình, đã từng giúp đỡ mình, nên Tổng Nguyên không nghi ngờ gì cả, lập tức bám theo.

Lát sau, đến một hồ nước chắn ngang, Nương tử rướn mình tới và lướt xa khoảng tám trượng. Những ngón chân nàng chạm nhẹ lên mặt nước, vẽ thành các vòng tròn như những nụ hoa.

Chỉ rướn mình mấy lần nhấp nhô, nàng đã qua khỏi mặt hồ. Tổng Nguyên trở thuật khinh thân theo sát phía sau người đẹp phồng mũi thưởng thức mùi hương thơm thoả mái.

Qua khỏi hồ nước và vài lối rẽ, cô gái đã đưa Tổng Nguyên đến trước căn nhà nghỉ ngơi của Địa Linh Tử.

Nàng quay lại nói nhỏ :

- Lão Địa Linh Tử đi rồi, còn lâu mới trở lại. Nơi đây là chỗ an toàn nhất để chúng ta nói chuyện.

Nàng lại đưa bàn tay trắng muốt thật dịu dàng :

- Mời thiếu hiệp vào.

Vào trong phòng, ngồi yên chỗ, Tống Nguyên mới lên tiếng :

- Nương tử gọi tại hạ vào đây có điều gì bàn luận chẳng?

Cô gái nhẹ nhàng hỏi :

- Sau khi rời khỏi nơi này Thiếu hiệp có định đi tới Trung Nguyên không?

Tống Nguyên ngạc nhiên thầm nghĩ, không biết cô gái này hỏi như vậy có ý gì. Nhưng thấy dáng điệu đáng thương và nhớ lại lòng tốt của nàng đối với mình, chàng cũng dịu dàng đáp :

- Hành tung của tại hạ không cố định. Nhưng cũng có khả năng đi tới vùng Trung Nguyên.

Cô gái thở dài, như có điều tâm sự, rồi nói nhỏ :

- Nếu thiếu hiệp qua vùng Giang Nam, gặp Nho Hiệp Trần Bình, xin nhắn giúp một điều rằng: “Tiểu Hà mong Trần Bình bỏ ý định đi”... Chỉ một câu như vậy thôi, có được chẳng?

Nghe qua mấy lời, Tống Nguyên nghĩ thầm :

- “A, nàng này tên là Tiểu Hà, tâm sự có điều uẩn khúc đấy...”

Nhưng đó là chuyện riêng của người con gái, vì thế chàng không hỏi thêm, chỉ nhẹ gật đầu :

- Nương tử cứ yên tâm, nếu gặp Trần Nho hiệp ở Giang Nam thì tại hạ sẽ xin cẩn trọng chuyển lời nhắn của Nương tử.

Cô gái tỏ vẻ vui mừng, rưng rưng nước mắt, run giọng nói :

- Đa tạ thiếu hiệp, tiểu nữ xin cảm ơn trước.

Nàng khom mình vái tạ, nhưng Tống Nguyên vội né người, nói nhanh :

- Việc nhỏ thôi, xin Nương tử chớ quá bận tâm đến điều ơn nghĩa.

Nương tử Tiểu Hà đứng dậy, miệng lẩm bẩm :

- Mười năm rồi, ôi thấm thoát đã mười năm...

Nàng lại thở dài, tiếng thở mang theo tâm sự náo nê làm người đối diện không khỏi bồi hồi xúc động.

Một lúc sau Tiểu Hà lại hỏi :

- Mấy năm qua, “Thiên Ma bang” đã có lệnh truy bắt Đỗ Tống Nguyên. Không hiểu Thiếu hiệp với bọn họ có mối thù sâu nặng gì ghê gớm thế?

Tống Nguyên đáp :

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu. Chẳng gây ân oán với ai cả. Không hiểu vì sao “Thiên Ma bang” lại truyền lệnh truy giết. Có lẽ vì “Đoạt Hồn kiếm” và “Tàn Băng tiêu” trong tay tại hạ chẳng?

Nương tử trầm giọng :

- Những thứ ấy chỉ là một nguyên nhân. Tiểu nữ nghe Ái bảo chủ nói rằng họ còn muốn cả tính mạng Thiếu hiệp nữa. Trong Thiên Ma bang có lắm cao thủ, nhiều như cây trong rừng, môn đồ rải khắp thiên hạ. Mong Thiếu hiệp từ nay về sau phải thận trọng. Lang Nham bảo này không bao lâu nữa sẽ trở thành Phân đàn của Thiên Ma bang, với võ công và uy thế của Ái Thiên Trường, ông ta sẽ nắm chức Phân đàn chủ. Nếu không có việc đặc biệt cần thiết, tốt hơn hết là thiếu hiệp không nên trở lại nơi này nữa. Khi có gặp Trần Bình, Thiếu hiệp cũng đừng nói là tiểu nữ ở nơi đây, vì Trần Bình sẽ đến tìm tiểu nữ. Khi ấy tiểu nữ phải dốc sức bảo vệ chàng, nhưng giỏi lắm cũng là được cùng chết mà thôi. Tiểu nữ chết cũng chẳng tiếc thân,

song không muốn Trần Bình gặp nguy hiểm, cho nên vạn sự mong nhờ Thiếu hiệp, cứ nói rằng nhận được lời nhắn của Tiểu Hà từ đâu đó...

Những lời tâm sự của cô gái chân thành, thấm thiết, bộc lộ tình cảm của nàng với Trần Bình “Nho Hiệp Giang Nam”, đồng thời cũng tố cáo sự tàn khốc, ngược đãi của Ái Thiên Trường ở Lang Nham bảo này.

Hắn là Tiểu Hà đặt niềm tin ở một thiếu niên nghĩa hiệp như Tống Nguyên, nên mới tạo cơ hội thân thiện để nhờ cậy.

Điều này khiến Tống Nguyên cảm thấy xúc động, tự hào. Chàng nghĩ trong đầu là sẽ quyết tâm hết sức mình giúp đỡ cho Tiểu Hà và người nàng yêu mến. Song nghĩ kỹ bản thân chàng còn đang trong vòng nguy hiểm.

Nếu đúng như Nương tử này nói thì thế lực của Thiên Ma bang rộng lớn biết chừng nào. Thoát vòng kiểm soát của chúng đâu phải đơn giản.

Nhưng bản tính Tống Nguyên vốn quật cường. Kẻ thù hại cha mình chưa rõ, mẹ lại mất tích, dù tầm thù nguy hiểm đến chừng nào chàng cũng đâu chịu bó tay.

Nghĩ như vậy, rồi Tống Nguyên cười tươi, nói những lời cảm khái :

- Đa tạ sự quan tâm của Nương tử, tại hạ hết sức thận trọng, nhưng sẽ không lùi bước trước thế lực của bọn ma giáo gian tà.

Chàng lại hỏi :

- Bang chủ của “Thiên Ma bang” có phải là Chữ Tuấn Dương “Vũ Hoàn Nhân Ma”? Còn Hội Sở của chúng ở chỗ nào Nương tử có biết?

Tiểu Hà nường tử ngập ngừng, nhưng thấy ánh mắt kiên nghị của Tống Nguyên, nàng lại trầm giọng tiếp :

- Bang chủ của Thiên Ma bang đúng là Chữ Tuấn Dương, còn hội sở của bọn chúng ở đâu tiểu nữ cũng không rõ. Có điều bọn chúng hoạt động mạnh ở võ lâm Trung Nguyên. Tới đó, chắc chắn Thiếu hiệp sẽ tìm ra. Nhưng...

Thấy cô gái ngập ngừng, Tống Nguyên vội bảo :

- Có điều gì nữa, xin Nương tử cứ nói?

Tiểu Hà gật nhẹ :

- Tiểu nữ xin có lời khuyên. Thiên Ma bang rất nguy hiểm. Đoàn chủ, Đường chủ đều ngang tầm cao thủ võ lâm, không kém gì những kẻ vừa xông vào Lang Nham bảo hôm nay. Thiếu hiệp nên thận trọng. Đường nhiên Thiếu hiệp chẳng sợ gì, nhưng mưu ma chước quỷ, chỉ cần một lúc quên đề phòng là sa vào quỷ kế của chúng, hối hận không kịp...

Cô gái nói tới đây, trong Tháp bồng có tiếng chuông. Nàng vội vòng tay bảo rằng :

- Thời gian không còn nhiều. Tiểu nữ biết thiếu hiệp quay lại đây chỉ để nắm tình hình. Vậy những gì về Thiên Ma bang và Lang Nham bảo, tiểu nữ đã nói hết để thiếu hiệp biết. Riêng về Công chúa Ái Mã chắc đã lọt vào tròng của Ba Vương Tử, Bảo chủ đang tìm cách cứu. Bây giờ tiểu nữ hộ tống Thiếu hiệp ra ngoài...

Nàng lặng lẽ nhanh nhẹn đi trước, Tống Nguyên theo sau. Ra đến chân tường, Tiểu Hà dừng lại, cúi đầu nói rằng :

- Xin tạm biệt và chẳng biết bao giờ gặp lại. Thiếu hiệp保重 nhé.

Vừa hết câu nàng đã quay mình lướt như bay vào trong Tháp. Nhưng trong làn gió phớt qua, Tống Nguyên cảm nhận như có vương nhiều giọt lệ nóng hổi của cô gái diễm kiều.

Chàng thở dài một tiếng phóng mình ra khỏi khu vực Lang Nham bảo, thân hình lao vút đi trong ánh bình minh của một ngày mới, sau đêm trường sôi động đầy sát máu và ân oán giang hồ.

Xem tiếp hồi 11 Bạch Cốt thái tử và trận thế Mai Hoa

9. Hồi 11 Bạch Cốt Thái Tử Và Trận Thế Mai Hoa

Phía Tây Thiên nổi lên ánh sáng chiều lộng lẫy tỏa xuống mặt đất một màu rực rỡ.

Trên đại lộ của thành phố Do Hoa, từng trận gió mang theo cát vàng sa mạc phủ trùng những lâu đài vòm cao ngất.

Trong đám bụi mù và gió lộng, một chàng trai tuấn tú mặt bộ võ phục màu đen chậm rãi bước vào thành. Hòn ngọc trên mũ và hai viên bảo châu ở đai lưng tỏa ánh hòa quang tạo cho chàng nét vương giả khiến mọi người càng chú ý đến dung mạo anh tuấn hào hoa.

Chàng chính là Tống Nguyên. Sau khi rời khỏi Lang Nham Bỏ chàng đã hỏi thăm được địa điểm của một Phân đà “Thiên Ma” nên lập tức thi triển khinh công lướt tới thành Do Hoa.

Lúc đã vào thành chàng mới đáp xuống chậm bước để dò xem tình thế. Phố xá xây dựng trên lưng chừng núi, xen lẫn với rừng thưa, tạo nên quang cảnh hùng vĩ của một thị trấn sơn lâm độc đáo.

Qua khỏi những lâu đài, Tống Nguyên lọt vào một khoảng rừng tùng mát mẻ, bỗng chàng bật cười nói lớn :

- Làm người thì phải quang minh chính đại, ẩn nấp rình mò như vậy có khác chi loài chồn cáo?

Chàng vừa dứt lời đã thấy bốn bóng người phóng rào rào ra ngoài đồng cỏ. Chúng không ngờ Tống Nguyên đã như một luồng gió bay đi trước, đón đầu chúng giữa thảo nguyên.

Chàng lạnh lùng nói :

- Tại hạ là Tống Nguyên đây, tại sao các người rình rập?

Vừa nghe chàng xưng danh, ba tên trong bọn đã bỏ chạy. Tên còn lại vùng mạnh bàn tay và Tống Nguyên thấy ba vật đen thui phóng theo sau ba tên kia.

Tống Nguyên hét to một tiếng, trong tay chàng tung ra ba luồng sáng bao lấy ba vật đen thui ấy, đồng thời thân mình di chuyển tránh ám khí.

Tiếng hét của Tống Nguyên làm ba tên đang chạy phải dừng lại. Chúng thấy ba viên ngọc sáng đáng rơi ba chiếc kim màu tím đen xuống đất.

Nếu không có ba viên “Mắt ngọc Chương Giao” của Tống Nguyên thì bọn chúng đã chết vì ba chiếc kim độc của tên thứ tư kia rồi.

Trong lúc ba tên kia xanh mặt đứng ngó Tống Nguyên thăm nghĩ :

- Ta có nghe nói Đà chủ “Phân đà Thiên Sơn” của “Thiên Ma bang” đã chết về tay Lý Hậu Tề “Lòng Rắn Mặt Lạnh” bây giờ lại xuất hiện thêm Đà chủ họ Trần có biệt tài phóng ám khí. Chắc Trần đà chủ là tên hung ác trẻ tuổi kia? Mà sao nó phóng ám khí vào đồng bọn?

Ý nghĩ của chàng chưa dứt thì gã trai gầy gò xấu kia đã lao tới, mang theo trận gió rào...

Hắn dừng trước mặt Tống Nguyên, cách chừng hai trượng, vùng nắm tay lên.

Những chiếc kim nhỏ sợi lông bò đan xen vào nhau tựa một trận mưa chụp lấy toàn thân Tống Nguyên. Đồng thời hắn tung ra một chượng sấm sét, nhắm vào ngực chàng Thiếu hiệp.

Cười lạt một tiếng, Tống Nguyên vùng ồng tay áo phát ra một chiêu “Long Phục Thần Tàng” những, chiếc kim độc bị quét đi hết.

Vừa lúc kinh đạo đôi bên chạm nhau, phát nổ một tiếng “Ầm” dữ dội, Trần đà chủ “Ồi” lên đau đớn, lùi liền năm bước, miệng ộc đầy máu, chứng tỏ hắn bị nội thương trầm trọng.

Tuy vậy, hắn vẫn nhìn tên đồng bọn với ánh mắt căm ghét và hét lên :

- Trước hết ta hãy giết chết những kẻ hèn nhát này đã.

Dứt lời, cánh tay hắn vùng mạnh, cả chùm kim lao vút về phía ba tên kia, làm chúng vừa hoảng sợ kêu hét, vừa phóng mình lùi bước.

Tổng Nguyên cười gằn :

- Bọn Thủ lĩnh Thiên Ma bang các người thật là tàn độc.

Chàng biết Trần đà chủ toan giết ba tên kia vì chúng quá sợ không dám tấn công chàng, nên vừa quát mắng vừa xuất thủ.

Hữu chưởng của Tổng Nguyên vung lên, luồng kinh khí cuộn cuộn thổi bay hết những mũi kim độc, giải cứu cho ba tên kia. Cùng lúc tả chưởng xuất ra một chiêu “Mãng Sư Xuất Động” đánh thốc vào ba tử huyết “Khí Môn”, “Tề Môn”, “Huyền Môn” trước ngực Trần đà chủ.

Võ công của Trần đà chủ cũng chẳng vừa, Hắc bay mình lên, chưởng phải xòe rộng, và những tia chớp màu tím như những mũi kim lao thẳng vào cơ thể đối phương thật kinh khiếp.

Nhìn thấy những tia màu tím ấy, Tổng Nguyên kêu lên :

- Ôi “Tử Sát chưởng” ...

Chàng lập tức xoay mình né, không đấu trực diện mà vận dụng chân khí, tả chưởng lật ngửa chặt vào khớp tay đối phương.

Trần đà chủ phải thu chưởng, bật cười hì hì :

- Khá lắm, kể như Trần Hưng Chính hôm nay gặp phải một quả đấm. Nhưng rồi tiểu tử sẽ biết tay ta.

Hữu chưởng vừa thu về, Trần Hưng Chính đã dậm mạnh cước hữu, còn phải tả chưởng xuất chiêu “Cửu Hỏa Liên Thiên” như châm lửa đốt trời, một trận hỏa phong màu tím nhạt hừng hực phủ trùm Tổng Nguyên.

Không chậm trễ, Tổng Nguyên đảo nhanh, tránh luồng chưởng đạo của đối thủ rồi phóng ngay “Huyết Lưu Phiêu Cần” tựa máu chảy vắt cần câu, chiêu tối độc của “Huyết Quang Mê Ly chưởng” bổ vào đầu Trần đà chủ.

Trong chớp mắt Huyết Quang lấp loáng, bóng chưởng huyền ảo, cuồng phong cuộn từng đợt kinh khí đánh vào các tử huyết, làm Trần đà chủ nổi khùng.

Hắc quát vang như sấm, gương chưởng nghênh đón, “Tử Sát Chiêu” hàng loạt tia lửa màu tím va chạm “Huyết Lưu Phiêu Cần” đỏ như máu của Tổng Nguyên.

- “Âm”

Sức chấn động khủng khiếp.

Chưởng chiêu của Tổng Nguyên đánh trúng Trần đà chủ, mà áp lực dư thừa từ không khí bị nén bùng ra, đào một hố rộng ba trượng, chiều sâu mút mắt. Đất đá cỏ cây tung rơi rào rào.

Trong âm thanh hỗn độn ấy có tiếng kêu la thảm thiết của Trần đà chủ. Hắc lão đảo như cột buồm trên sóng, cổ gượng mãi cũng phải lùi xa năm trượng mới đứng vững.

Vừa trụ bộ hắc há miệng ộc ra một vòi máu. Nhưng bản chất vẫn hung hăng, tả chưởng vung lên, toan phóng ra một chùm kim độc.

Không ngờ bóng Tổng Nguyên đã đảo nhanh, đồng thời một đạo kinh phong xuyên thẳng vào ngực Trần đà chủ.

Nghiêng mình qua một bên, Trần đà chủ cố gắng giữ nguồn máu huyết đang sôi lên như sắp tuôn trào bởi chấn thương gần nát ngực. Hắc lặn xa khoảng sáu trượng, vừa chồm dậy được đã vung hữu chưởng tung ra nắm kim màu tím vụt về phía Tổng Nguyên.

Tức giận bởi Trần đà chủ quá hung dữ ác độc, Tổng Nguyên đẩy liền một chiêu “Huyết Phong Tổng Quỷ” trận gió đỏ nhử máu, sức mạnh kinh hồn đẩy bật nắm kim độc bay ngược lại Trần đà chủ với tốc lực không kém gì lúc hắc phóng ra.

Liên tiếp bị trọng thương, nên sau khi phóng ra nắm kim độc màu tím, Trần đà chủ toan bỏ chạy vào rừng. Bỗng hắc nghe gió mạnh phía sau lưng, hoảng hồn nhướng mắt nhìn những mũi kim độc của hắc đang lao vào hắc.

Không thể nào tránh kịp, Trần đà chủ kêu thét một tiếng, toàn thân như quả bóng xì hơi bay xa bốn trượng, rải đầy máu trên mặt đất. Xác hắn vừa rơi xuống đã thâm tím, thất khiếu máu đen chảy ra lênh láng, tang tưởi vô cùng.

Ba tên đồng bọn mặt xanh như tàu lá, đứng run rẩy trở mắt nhìn Tống Nguyên như kẻ mất hồn.

Tống Nguyên nhặt lại những viên ngọc “Chương Giao” cất vào bọc, rồi hỏi ba tên kia :

- Các người là gì trong “Phân đà Thiên Sơn”?

Một tên trong bọn liền đáp :

- Chúng tôi là ba Đà chủ, dưới quyền Phân đà chủ Trần Hưng Chính. Hồi nãy nghe danh thiếu hiệp chúng tôi không dám ứng chiến.

Theo điều luật khắc khe của Thiên Ma bang thì những kẻ không theo lệnh kể như đã chết. Bởi vậy Trần đà chủ phóng ám khí hai lần để giết chúng tôi, may nhờ Thiếu hiệp ra tay cứu thoát.

Tống Nguyên nói :

- Thiên Ma bang là tổ chức Ma giáo ác độc. Các người thoát chết phen này đừng nên theo bọn chúng nữa.

Ba tên nọ cúi đầu, một tên nói :

- Nhờ ơn Thiếu hiệp cứu mạng, chúng tôi xin tuân lệnh. Nhưng để báo đáp chút ơn nghĩa, chúng tôi giúp Thiếu hiệp được việc gì chăng?

Mỉn cười dịu dàng, Tống Nguyên bảo :

- Ta tìm Phân đàn của Thiên Ma bang chỉ muốn biết tin tức về Công chúa Ái Mã, và cần biết Tổng đàn của Thiên Ma bang ở đâu. Nếu các người nói cho ta nghe những điều đó là trả ơn ta rồi đây.

Đưa mắt ngó nhau, rồi một tên trong bọn trả lời :

- Hiện nay Ba Vương Gia và Ba Vương Tử đã đưa Công chúa Ái Mã về Tổng đàn Thiên Ma bang. Còn Tổng đàn của bốn Bang đóng ở nơi nào chúng tôi là cấp nhỏ, không tường đích xác, chỉ biết là ở trong núi Bắc Hiệp thuộc về Văn Châu.

Tỏ ý vui vẻ, Tống Nguyên gật đầu :

- Các người cho ta biết như vậy cũng tốt rồi. Bây giờ đưa ta về Phân đà ở tỉnh Do Hoa này để ta giải quyết công việc.

Ba tên vâng lệnh, đưa Tống Nguyên tới một tòa nhà lớn ở ngoại thành Do Hoa và nói :

- Bẩm Thiếu hiệp, đây là Hội sở của Phân đà.

Thu gom hết số của cải trong Phân đà Thiên Sơn của Thiên Ma bang, Tống Nguyên chia đều cho bọn Bang chúng và bảo :

- Các người lấy tiền bạc về quê làm ăn lương thiện, đừng đi theo bọn Ma giáo tàn bạo nữa. Trần đà chủ ta đã giết rồi, các người không còn lo sợ.

Tất nhiên ba Đà chủ có phần khá hơn liền cùng Bang chúng tiễn đưa Tống Nguyên ra ngoài.

Tống Nguyên hạ lệnh phóng hỏa thiêu hủy Phân đà, rồi bảo ba Đà chủ :

- Việc tại hạ đã hành động, các người nên rời xa nơi đây để tránh hình phạt của Thiên Ma bang.

Ba Đà chủ tạ ơn Tống Nguyên lần nữa. Một gã còn nói :

- Sư phụ của Trần Hưng Chính là “Tử Sát Chân Quân” nổi danh tàn độc. Sau này Thiếu hiệp có dịp chạm mặt với lão cần phải đề phòng.

Tống Nguyên gật đầu :

- Cảm ơn, cảm ơn, xin tạm biệt.

Chàng phóng mình đi như một luồng khói đen, chớp mắt đã lướt xa về phía chân trời.

Phía sau chàng chỉ còn lại thành Do Hoa với Phân đà Thiên Sơn của Thiên Ma bang đang bốc cháy ngùn ngụt.

Tổng Nguyên theo đường lớn dọc triền núi về phía sông Mộ Lô. Vừa đi chàng vừa tính toán suy nghĩ :

- Núi Bắc Hiệp thuộc Vân Châu, xa cách ngàn dặm. Mình đi trên đường là lộ rõ, mà kẻ địch ẩn trong bóng tối. Người của Thiên Ma bang rất đông, phạm vi hoạt động rộng khắp, ta rất dễ bị chúng bám theo ám hại.

Mục đích chuyến đi này để tìm ra Tổng đàn Thiên Ma bang mong cứu Công chúa Ái Mã, nhưng đồng thời Tổng Nguyên cũng thăm dò cho được tin tức về người mẹ mất tích và phăng ra manh mối những kẻ mưu hại cha chàng.

Vừa suy nghĩ vừa lao đi vùn vụt, Tổng Nguyên thấy trời đã tối càng thêm thuận lợi, bởi bộ “Thiên Tâm Y” màu đen chàng mặc trên mình với những món “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” rất lộ liễu, dễ bị bọn thù nhân phát hiện bám theo.

Lúc này vành trăng non bầu trời tỏa ánh sáng yếu ớt xuống sườn núi, Tổng Nguyên phi hành vùn vụt, bởi chàng muốn mau thu ngắn khoảng đường đến Văn Châu.

Bỗng trên đỉnh núi có tiếng rú dài thê lương như hiệu kèn của ma quỷ, phá tan bầu không khí tĩnh mịch đêm trường.

Tổng Nguyên giật mình, thầm đoán có nhân vật giang hồ nào xuất hiện. Từ sườn núi chàng thấy một vệt sáng lao đi mất hút, nên cũng tăng tốc độ phi hành theo sát, nhưng lát sau chiếc bóng khả nghi ấy đã mất tiêu.

Trên đỉnh núi tuyết trắng bao phủ, khí lạnh thấu xương, lãnh phong thổi ào ào, tà áo như muốn bay theo cùng gió.

Không nản chí, Tổng Nguyên cứ bám theo đỉnh núi và toan tính rằng với nền tuyết trắng phau này thì nhân vật bí ẩn nào cũng không thể qua khỏi thị lực của chàng.

Quả nhiên một tiếng hú dài đã như xuyên thủng màn đêm.

Tổng Nguyên rướn mình quan sát và thấy ba bóng người mang theo ánh sáng như ba điểm hàn tinh từ trên cao nhảy xuống phía dưới ghềnh.

Đã là tay có khinh công tuyệt kỹ mà Tổng Nguyên còn ngạc nhiên bởi thân thủ cao cường của những nhân vật kia. Đồng thời chàng lướt nhanh tới và thấy thêm hai bóng người nhu hai chiếc lá nhẹ chao mình xuống ghềnh đá, chứng tỏ trình độ khinh công siêu tuyệt.

Lấy làm lạ, Tổng Nguyên nghĩ nhanh :

- “Chẳng hiểu đêm nay sao có nhiều cao thủ võ lâm tập trung ở nơi này? Có lẽ sắp diễn ra một việc kinh thiên động địa”

Nghĩ như vậy rồi chàng không muốn lộ diện sớm, bèn nép mình vào khe đá để quan sát tình hình.

Chàng theo dõi hai bóng người gần nhất, và nghe giọng nói khàn khàn :

- Đêm nay, giờ Thìn, Lão quỷ sẽ xuất chiêu. Các nhân vật võ lâm để đây rất nhiều. Ngoài hai ta còn có Tam âm, Đàm Trạch, Bạch Cốt thái tử, Nam Sa lục quỷ, Âm Dương Linh Tử, Kiều Sĩ Áo Đen... Ta không sợ chúng nó, nhưng tốt hơn hết vẫn phải thận trọng, không nên mạo hiểm xuất thủ. Còn “Thiêm Thù Kim Ngọc” (Con cóc bằng vàng ngọc) hãy đến tay thì chuyển về nơi đã định để gặp nhau.

Tiếng nói dứt, hình như người cũng xuống khỏi ghềnh.

Tổng Nguyên đang định vượt ra khỏi khe đá, bỗng trước mặt tối sầm lại.

Chàng thấy một lão già cao lớn, lưng gù như lưng lạc đà, mặt đỏ như con gà chọi, tóc trắng tựa những sợi cước. Chẳng biết dùng thân pháp gì mà lão ta thành linh xuất hiện trên ghềnh đá, cúi nhìn xuống dưới, hậm hực gần giọng :

- Hừm, ta là Thạch Đà Tử. Hôm nay nếu đề các người thực hiện được âm mưu thì “Kim Giáp Thần Đà” sẽ không chường mặt ra chốn giang hồ nữa.

Lão già lưng lặc đà vừa nói vừa xoay mình. Bỗng đôi mắt lão nhìn chăm bâm vào chỗ Tống Nguyên đang ẩn nấp, trầm giọng bảo :

- Tiểu tử, núp gì đó. Ra đây mao.

Nhỏm dậy, từ từ đi ra khỏi khe đá. Tống Nguyên mỉm cười :

- Tôn hạ nói năng thiếu lễ độ như vậy không sợ người ta cười sao?

“Kim Giáp Thần Đà” ngó thấy chàng thanh niên tuấn tú, trong bộ “Thiên Tằm bảo y” thì như nhớ ra một chuyện, liền mềm mỏng hỏi :

- Xin cho biết các hạ có liên quan gì với Cư lão tiền bối?

Lắc đầu mấy cái, Tống Nguyên trả lời :

- Tại hạ không biết ai là Cư lão tiền bối.

Nhìn Tống Nguyên với vẻ nghi ngờ, bỗng mắt lão Kim Giáp Thần Đà bỗng sáng lên.

Lão bật cười :

- Khả khả, không ngờ mắt lão kém đến nỗi không thấy ngay “Đoạt Hồn huyết kiếm” đeo trên lưng.

Dứt lời, Kim Giáp Thần Đà vung tả chưởng đập một chiêu vào huyết “Thiên Linh” ở đỉnh sọ Tống Nguyên, hữu chưởng lại chop nhanh “Đoạt Hồn huyết kiếm” nhanh như chớp.

Thấy ngay kinh phong của lão già quá mạnh, bộ pháp thật lạ lùng, Tống Nguyên thận trọng chưa ứng chiến.

Chàng lách qua một bên, vừa tránh chưởng đạo, vừa làm lão già lơ tởn không giết được kiếm báu trên mình chàng.

Rồi Tống Nguyên cười rộ :

- Thạch Đà Tử. Người không nhanh chân xuống ghềnh cứu các bạn người, còn ở đây toan cướp kiếm của ta, thật là không biết xấu hổ.

Chàng lại phóng mình đứng vững trên một tảng đá, vui vẻ nói tiếp :

- Tại hạ hôm nay đến đây là bạn, không phải là thù. Thạch Đà Tử cứ yên tâm đi...

Dứt lời Tống Nguyên lao vút xuống dưới ghềnh. Chàng ngửi thấy mùi hương kỳ lạ, và những đốm trắng hòa lẫn nhụy vàng của một rừng bạch mai nở rộ đang khoe sắc tỏa hương.

Rừng mai trắng trong tuyết trắng làm người ta có cảm giác như lạc vào chốn Bồng Lai tiên cảnh. Chàng hất mạnh song cước nhảy phóc vào rừng mai.

Lạ thay, khi đã vào rừng, Tống Nguyên thấy mai trắng trùng điệp và không nhận được lối ra đâu nữa. Bên tai chàng nghe văng vẳng tiếng Kim Đà Tử, mà không hiểu lão nói với ai :

- Xin mời Tôn hạ cứ nghỉ ngơi trong rừng mai, Kim Đà mỗ còn có việc phải làm trong giây lát.

Tiếng nói xa dần, dường như đã vào sâu trong rừng.

Mỉn cười bình tĩnh, Tống Nguyên nghĩ thầm :

Có lẽ đây là thế trận “Mai Hoa” này bày theo phương vị “Bát quái” có tám cửa: “Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Kha”, vào cửa Sinh là tốt hơn hết.

Tống Nguyên bèn vận đầy “Huyết Khí” nhảy vào trận theo cửa “Sinh”, đạp theo phương vị Bát Quái, di chuyển “Lục Xích”, qua mấy chỗ rẽ, quả nhiên nhìn thấy đường đi trước mặt.

Trên đường đi, chàng nghe thấy tiếng người huyên náo, lúc to lúc nhỏ. Tống Nguyên tăng thêm cước bộ đi về phía trước...

Bỗng một âm thanh nho nhỏ từ trong rừng vọng tới :

- Ta không tin “Lão Quỷ Mai Trắng” có thể dùng mấy gốc mai mà trói được huynh đệ tụi mình.

Dứt lời, lãnh phong nổi lên, cuồng phong lạnh buốt rào rạt như “Lục vị huynh đệ” đang hợp sức hòng dẹp tan “Thế Trận Mai Hoa”...

Cứ lướt đi, Tống Nguyên nghĩ thầm trong đầu :

- “Sáu người này chưa dễ gì thoát ra được. Vả lại cứ nghe theo kinh phong thì cường lực của họ không có gì ghê gớm, mình chưa cần đụng đến họ”.

Rồi chàng tự hỏi :

- “Chủ nhân nơi này là ai? Tại sao hôm nay lại có lắm kẻ đến đây để chịu chuyện phiền phức? Đã tới đây, ta phải tìm hiểu, không thể làm kẻ bàng quan.

Vừa suy tư, chàng vừa đi tắt ngang qua rừng mai. Ánh trăng bàng bạc, vàng trắng đã treo trên đỉnh đầu, phản chiếu làn tuyết trắng và những đóa hoa mai trắng tôn thêm vẻ thần tiên.

Nghe phía trước có tiếng lao xao, Tống Nguyên núp sau một tảng đá, ló mặt ra quan sát.

Trên mặt tuyết ngoài rừng, chàng thấy Kim Giáp Thần Đà cùng một Đà Tử khác đầu tóc bạc phơ, cao lớn, mặt áo vải bố, đang đứng song hành.

Phía trước hai người có tám người đứng xếp hàng đôi diện.

Tận cùng góc bên phải là ba lão già thấp nhỏ, mặt toàn đồ đen, đứng im lặng như những pho tượng.

Theo những lời được nghe, Tống Nguyên biết mấy người này là Đàm Trạch tam âm. Kế bên Tam Âm Đàm Trạch có một thiếu niên mặt áo hoa, sắc mặt xanh mét, gầy gò như qua củi, tay cầm chiếc quạt bằng xương dát mỏng...

Chỉ liếc qua, Tống Nguyên cũng biết đó là Bạch Cốt thái tử. Gần đó là Âu Dương Đồng Tử và một cặp huynh đệ thân hình cân đối.

Lúc ấy Bạch Cốt thái tử liếc qua “Kim Giáp Thần Đà” và Vi Đà tử kế bên. Thái tử phe phẩy chiếc quạt xương, khịt mũi mấy cái và nói :

- Ô, Kim Giáp Thần Đà và Phương Phi Đà Tử đã lâu không xuất hiện giang hồ mà bây giờ ta được tiếp kiến, thật hân hạnh.

Âu Dương Đồng Tử chen vào :

- Nghe nói hai Đà Tử đã từng đánh nhau chí tử, sao bữa nay hòa hợp vui vẻ thế?

Hắn hỏi xong lại cười khanh khách.

Kim Thạch Đà Tử có ngoại hiệu là “Kim Giáp Thần Đà”, còn Phương Phi Đà Tử là “Ngũ Đinh Quái Đà”, nghe Âu Dương Đồng Tử trêu ghẹo chột nhả thì đều giận dữ nhìn hắn bằng đôi mắt nẩy lửa.

Đàm Trạch tam âm cũng cười ré lên, nói lời châm biếm :

- Kim Giáp Thần Đà và Ngũ Đinh Quái Đà chỉ vì bị lão quỷ Mai Hoa bắt nộp mạng nên mới liên thủ với nhau đây thôi.

Kiều Sĩ Áo Đen lại xỏ vào một câu :

- Bạn hữu xung quanh không ít. Vả lại đã nửa đêm rồi, xin các vị đừng cãi nhau nữa.

Bạch Cốt thái tử xếp chiếc quạt xương lại, mỉm cười :

- Anh bạn áo đen này tuy còn lạ, nhưng nói nghe có lý. Còn hai vị Đà tử có ý kiến gì không?

Lời nói có vẻ châm chọc để gây sự. Nhưng Ngũ Đinh Quái Đà cứ nhăm hờ đôi mắt, đứng vững như núi, chẳng nói gì cả. Đường như lão ta chờ cơ hội mới chịu xuất thủ.

Người nóng nảy là Kim Giáp Thần Đà vừa toan mở miệng nói thì Kiều Sĩ Áo Đen đã bật cười :

- Khả khả, hai vị thật là trung thành, nghe nói các ngài đang cần tìm một kẻ có “Thần Chỉ Lệnh” phải không? Nếu không phải thì chủ nhân trước đã chết, hai vị hà tất phải nộp mạng thay cho lão quỷ Hoa Mai? Hơn nữa, hôm nay có ở đây có rất nhiều cao thủ, hai vị đã tự lượng sức chưa?

Tổng Nguyên núp ngoài xem những chuyện diễn biến, chàng không hiểu nội những lời trao đổi của những người trong cuộc. Chỉ biết rằng Kim Giáp Thần Đà và Ngũ Đinh Quái Đà sẽ giao đấu kịch liệt với những người ở đây, song hai lão còn chờ một sự kiện gì đó.

Bỗng Ngũ Đinh Quái Đà trợn mắt nhìn ra ngoài, Tổng Nguyên ngó theo, đã thấy cuồng phong nổi dậy, bên ngoài có tiếng người huỳnh náo. Rồi sáu bóng người bỗng xuất hiện. Đó là sáu tu sĩ, gầy gò, mặc đạo y đã cũ nát.

Bạch Cốt thái tử mới liếc thấy những nhân vật này đã la lớn :

- Ôi, Nam Sơn “Nam Sa lục vị” cũng đã tới rồi. Trận chiến bắt đầu thôi.

Mới trụ bộ, Nam Sa Lục Vị đã quá lớn :

- Bạch Mai Lão Quỷ sắp xuất quan.

Lời nói chưa dứt, sáu luồng kinh phong tanh tươi đã âm âm tuôn về chỗ Kim Ngũ song đà.

Đàm Trạch tam âm cũng lập tức phát động sáu luồng chưởng phong đen tựa mực, quét ào ào trên mặt đất tiến tới.

Âu Dương Đồng Tử, Kiều Sĩ Áo Đen, Bạch Cốt thái tử cùng hai huynh đệ vạm vỡ đứng bên cạnh nhất loạt tung ra hơn mười đạo kinh phong ác liệt, tạo thành lưới chưởng kinh hồn vây chặt Kim Ngũ song đà để tấn kích.

Kim Giáp Thần Đà và Ngũ Đinh Quái Đà cùng thét lên một tiếng, mái tóc trắng trên đầu dựng đứng cả lên, bóng chưởng xòe rộng, đẩy ra những độc chiêu dữ dội.

“Bình, bình...”

Trong chớp mắt chưởng phong rú thét, chưởng khí mịt trời, đất đá bay tung loạn xạ. Mười cao thủ lao vào vòng chiến.

“Ầm, ầm, ầm...”

Những loạt tiếng nổ vang trời, cuồng phong xé không khí, những hòn đá bằng bấp tung bay tới tấp, cây cối tróc gốc ngã nghiêng.

Cả một vùng thiên hôn địa ám.

Những bóng chưởng lao vào “Kim Ngũ song đà” đều bật lùi trở lại.

Chưởng lực chạm nhau kinh hồn bạt vía.

Tuy còn giữ được thể thượng phong, nhưng Kim Giáp Thần Đà và Ngũ Đinh Quái Đà mặt như nhuộm máu, râu tóc dựng đứng, lão đảo lùi bảy bước mới trụ bộ nổi.

Bạch Cốt thái tử cười gần một tiếng, thân hình né ngang, chiếc quạt bằng xương trắng múa thành ngàn vạn bóng trắng mờ lung bảo vệ quanh thân. Rồi bỗng thét lên dữ dội lao vào Ngũ Đinh Quái Đà.

Chưa kịp thở, Ngũ Đinh Quái Đà lại phải gầm rú, vung song chưởng xuất lưỡng chiêu mãnh liệt, tạo nên trận cuồng phong đè bẹp kinh lực từ ngàn bóng quạt của đối phương.

Trợn mắt tức giận, Bạch Cốt thái tử dựng đứng quạt xương, đánh vào bốn huyệt “Thiên Tĩnh”, “Tứ Dịch”, “Ngoại Quan”, “Dương Trì” của Ngũ Đinh Quái Đà.

Tung mình ba vòng tránh né, Ngũ Đinh Quái Đà mở rộng song chưởng, một co duỗi vỗ vào ngực Bạch Cốt thái tử một chiêu “Song Ma Đoạt Hồn” dữ hơn sấm sét.

Nam Sa Lục Vị trong thấy, đồng thanh hô một tiếng lao vào.

Nhưng Kim Giáp Thần Đà đã thét lên :

- Bọn kia đi đâu?

Lão gương ngay song chưởng đánh phủ đầu.

Chưởng phong loạn cuồng như bão tố, kinh đạo giăng mắc đầy trời, Đàm Trạch tam âm, Kiêu Sĩ Áo Đen, Âu Dương Đồng Tử và hai huynh đệ chưa rõ tổn đều tận lực tấn kích “Song đà”.

Bỗng có tiếng thét vang :

- Đứng lại...

Tất cả đều trở mắt nhìn...

Trong ánh sáng hào quang hỏa chưởng, một thiếu nữ xuất hiện, tóc thắt bím, mặt đỏ lựng, cặp mắt sáng long lanh. Nàng nở nụ cười khinh thị, khoe hàm răng trắng như ngọc, tay cầm đoản kiếm lấp loáng ánh bạc chặn trước mặt những cao thủ đang xếp hàng ngang.

Kiêu Sĩ Áo Đen liền cười một tràng khà ồ :

- Hay lắm, con gái của lão quỷ Bạch Mai cũng đã tới.

Vừa nói vừa phóng tay chụp “Cầm Nã Trảo” vào bộ ngực vun cao của cô gái trong lúc bất ngờ.

Đàm Trạch tam âm cũng lách mình vọt tới.

Thiếu nữ lùi lại một bước, tả chưởng gạt ngang làm Kiêu Sĩ Áo Đen chói với, đồng thời hữu chưởng quơ chiếc liềm bạc tấn công Đàm Trạch tam âm, bộ pháp nhanh lẹ vô cùng.

Kiêu Sĩ Áo Đen tức giận xuất chiêu tới tấp. Đàm Trạch tam âm nóng như lửa đốt, lục chưởng tung ra, từng luồng khí đen cuộn cuộn ập vào cô gái.

Thiếu nữ vẫn bình tĩnh, liềm bạc trong tay vung lên, tỏa ra những đốm hoa mai với kinh lực dữ dội, âm thanh vèo vèo tấn kích như sấm sét.

Nàng vừa tấn công vừa lên tiếng :

- Lương vị Đà Thần, xinh nhanh tay chút nữa.

Ngũ Đinh Quái Đà một mình đương đầu với Bạch Cốt thái tử, đang chiếm thượng phong. Hắn nghe tiếng cô gái thúc giục thì xuất liền bốn chiêu và liếc qua nàng khẽ nói :

- Anh Nhi cẩn thận đấy nhé.

Không ngờ trong lúc lão liếc ngang, chỉ một phút sơ sẩy đã bị Bạch Cốt thái tử quật một chiêu “Long Hồ Phiến” gần gãy xương hông. Lão rú lên đau đớn bỏ chạy.

Bật cười hăng hắc, Bạch Cốt thái tử phẩy quạt xương trắng, lao thẳng như mũi tên đuổi theo Ngũ Đinh Quái Đà, miệng thét lớn :

- Quỷ già, chạy đâu cho thoát?

Lúc đó Kiêu Sĩ Áo Đen nhìn qua cô gái, cười nham nhở :

- Anh cô nương, ta xin chiều cô nương đây.

Sau tiếng cười khà ồ, hắn lại vung song chưởng đánh thốc vào ngực cô gái một chiêu thần tốc.

Cô gái tên Bạch Anh, biết đường chưởng của Kiêu Sĩ Áo Đen rất lợi hại, bèn nhảy ngang để tránh, đồng thời móc liềm bạc vào bụng hắn với chiêu “Vạn Năng Cầu”.

Kiêu Sĩ Áo Đen lơ trớn, phải thu chưởng hộ thân, dùng độc cước đá bay lưỡi liềm trên tay cô gái và sử dụng “Song Long Thiết Trảo” chụp nhanh vào đôi vai nàng.

Hoảng hốt kêu lên một tiếng, Bạch Anh quay đầu bỏ chạy.

Liền bật cười hì hì, Kiêu Sĩ Áo Đen phóng theo quyết bắt sống cô gái xinh đẹp.

Bỗng đột nhiên Bạch Anh xoay mình lại rút đoản kiếm ánh bạc vung lên, mười hai đóa hoa mai bay vút vào các huyệt chính trên cơ thể gã áo đen hiệu sắc.

Vội bật lùi trở lại, Kiều Sĩ Áo Đen rú lên :

- Bạch Mai Ly Hồn kiếm.

Nghiến chặt hàm răng ngọc, Bạch Anh phóng luôn mười hai đoạn kiếm, tuôn ra một trời hoa mai bạc tằm độc bắn vào Kiều Sĩ Áo Đen.

Thật kinh khiếp, Kiều Sĩ Áo Đen hoảng loạn, vội xuất chiêu “Quần Kiều Kinh Nghiệm”, tỏa kinh khí bịt kín đường tấn công của ngàn đóa hoa mai.

Vừa lúc đó Ngũ Đinh Quái Đà trở lại. Lão nhanh chóng hóa giải độc chiêu của Kiều Sĩ Áo Đen, miệng quát lớn :

- Đồ hạ đẳng, ăn hiếp một cô gái à?

Ngũ Đinh Quái Đà chỉ hơi ngại Bạch Cốt thái tử, còn Kiều Sĩ Áo Đen là kẻ dưới tay lão...

Tả chưởng vung lên, Ngũ Đinh Quái Đà đánh ra một chiêu “Thần Xà Thám Động” hàm chứa thập thành công lực, mãnh liệt kinh hồn.

“Ầm”, tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đá bay cát chạy ào ào cùng một tiếng rú ngân dài thê thảm.

Thân thể Kiều Sĩ Áo Đen chẳng khác một tờ giấy bị gió mạnh cuốn đi, nứt toác, bay xa khoảng mười trượng mới rơi xuống chết tươi. Trong bộ áo đen chỉ còn là đồng máu thịt bầy nhầy.

Khi đó Đàm Trạch tam âm, Âu Dương Đồng Tử và cặp huynh đệ mặt áo xanh cũng phóng chạy như bay.

Ngũ Đinh Quái Đà thét lên rờn rợn :

- Đuổi, giết, đuổi giết...

Bạch Cốt thái tử xông tới, gặp ngay Bạch Anh, cô gái xinh đẹp.

Hắn cố nặn một nụ cười vương giả, tán tỉnh một câu :

- Hỡi mỹ nương, thân ngà vóc ngọc, vào nơi chưởng kiếm làm gì. Hãy về làm Vương phi cho ta nâng niu yêu chiều có sướng hơn không?

Vì mãi mê chạy theo cho kịp Ngũ Đinh Quái Đà nên Bạch Anh không nghe tiếng Bạch Cốt thái tử, mà cũng không thấy hắn, nàng cứ phóng đi vùn vụt.

Bạch Cốt thái tử liền vung chiếc quạt xương trắng, tạo thành những vòng xoáy điệm vào các yếu huyệt trên thân cô gái.

Bởi bất ngờ, không phòng bị, Bạch Anh cảm thấy huyệt “Tiểu yêu” bị tê đi, toàn thân cứng ngắc, hai chân va vào nhau ngã xuống.

Bạch Cốt thái tử vui mừng tay ôm lấy người đẹp, thuận đà hôn lên đôi gò má thơm phức và say mê bảo rằng :

- Hay ngoan ngoãn, ta đưa nàng về trước nhé. Đừng sợ lão quỷ Bạch Mai là thân phụ của nàng cũng phải chịu cúi đầu trước mặt ta thôi.

Lại hôn vào môi Bạch Anh, rồi Bạch Cốt thái tử vỗ tay ba cái. Lập tức có hai bóng trắng cao gầy từ trong rừng mai phong ra.

Hai tên ấy đến trước Bạch Cốt thái tử cúi đầu :

- Bạch Cốt song anh, kính lãnh thánh chỉ.

Thái tử trao Bạch Anh cho hai tên thuộc hạ :

- Các người đưa cô nương này về trước phải săn sóc cẩn thận ta sẽ về sau.

Dứt lời, hắn quay mình phóng theo đồng bọn.

Bạch Cốt song anh kèm Bach Anh, toan đưa nàng đi.

Bỗng nhiên...

Từ sau tảng đá lớn có tiếng thét :

- Hai thằng kia, đứng lại.

Cùng với tiếng thét là một chàng trai xuất hiện.

Chàng đội mũ có gắn ngọc châu chiếu sáng. Thắt lưng có đính hai viên bích châu tỏa ngời. Bộ “Thiên Tàm y” màu đen bó sát thân thể. Gương mặt chàng khôi ngô tuấn tú. Lưng chàng đeo “Đoạt Hồn huyết kiếm”, tay cầm chiếc Tàn Băng tiêu.

Bạch Cốt song anh trở mắt nhìn chàng trai rồi rụng rời tay chân, kêu lên thảng thốt :

- Trời ơi, Đỗ Tổng Nguyên.

Các cao thủ đã rượt đuổi nhau đi đâu tất cả. Nơi góc rừng mai này chỉ còn Tổng Nguyên đối diện với Bạch Cốt song anh, và nàng Bạch Anh đang hôn mê trên tay chúng.

Vừa thấy Tổng Nguyên, hai tên Bạch Cốt song anh đã hoảng sợ và đưa mắt cho nhau có cách đề phòng. Song chương của chúng giao nhau, tạo thành thế trận “Bạch Cốt Liên Tiên, Thất Tiết Biên” (Cây roi bảy khúc bằng xương).

Tổng Nguyên mỉm cười, dịu dàng bảo :

- Bỏ cô nương Bạch Anh xuống. Ta tha cho các người đi.

Một trong hai tên gần giọng :

- Tiểu tử đừng hòng...

Tên kia nhanh như chớp, vừa thấy đồng bọn nói câu thu hút Tổng Nguyên là hắn xuất chiêu điểm vào huyệt “Mệnh Môn” của Bạch Anh định làm nàng mê thêm để buông ra đối phó với chàng trai. Nhưng hai gã tình ranh đã gặp người lanh lẹ hơn.

“Bình” một tiếng, chiêu chương của Tổng Nguyên đã hát văng Bạch Cốt song anh và giành được người đẹp.

Giật mình rúng động, một tên tê cứng huyết “Bích Như” một tên trúng thương gần tét “Hổ khẩu”. Lúc bình tĩnh lại thấy Tổng Nguyên ôm Bạch Anh trên tay phóng đi xa tít.

Tuy hoảng sợ bởi võ công của chàng trai nhưng nghĩ đến nhiệm vụ của Thái tử giao phó, Bạch Cốt song anh càng hoảng sợ hơn. Chúng liền giải các huyệt đạo của nhau, rồi liều mạng hò hét truy đuổi.

Tổng Nguyên bỗng người đẹp chạy một lúc lâu, bỗng nghe phía trước có chương phong rào rào, dường như có các cao thủ đang giao trang dữ dội.

Chàng tìm một gốc cây có thảm cỏ êm ái, đặt Bạch Anh xuống và ngắm qua sắc đẹp của nàng, bỗng buột miệng khen :

- Ôi, nhan sắc thiên kiều bá mị. Nàng vừa đẹp, vừa ngây thơ, có lẽ còn đang trong trăng.

Tự kiềm chế lòng rung động, chàng nói khẽ :

- Đây là chuyện tình cờ ta làm việc nghĩa không nên để nàng hoảng sợ, hay nghi ngờ ta có tà tâm.

Ngắm nhìn sắc đẹp của nàng rồi, Tổng Nguyên quay bước đi. Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Bạch cô nương đang hôn mê. Ta bỏ nàng trong tình trạng này, lỡ có kẻ gian tà lợi dụng cơ hội làm bậy thì sao?”

Nghĩ như vậy, chàng quay lại giải huyệt cho Bạch Anh rồi mới yên tâm bước đi thoải mái.

Bạch Anh được khai thông huyết đạo thì thở dài một tiếng tỉnh lại. Chỉ qua một khắc nàng nhớ ra tất cả và nhìn theo bóng chàng trai áo đen mới lướt đi.

Nàng vội kêu :

- Đây, người là ai vậy?

Nhưng chàng trai cứ lặng lẽ bước đi...

Bạch Anh vội vùng dậy đuổi theo.

Tổng Nguyên hiểu ý nàng, nhưng còn nóng lòng muốn biết trận chiến đang xảy ra bên ngoài rừng, nên chàng chỉ quay mặt lại nói lớn :

- Tại hạ là Đỗ Tổng Nguyên.

Lời nói vừa dứt thì hình bóng chàng đã ra khỏi rừng mai xa lắc, Bạch Anh không thể nào theo kịp.

Bên ngoài rừng đất đá ngổn ngang, cây ngã sắp lớp chồng chất, thú rừng chết hàng loạt bởi cuộc giao đấu của các cao thủ, máu đông từng vũng, bốc mùi tanh tưởi ruồi nhặng bu từng bầy.

Trước một ngôi thạch thất, “Kim Ngũ song đà” rách toạt quần áo, râu tóc dựng đứng, mặt mũi hốc hác, đang quyết tử chiến với bọn người xâm nhập rừng mai.

Phía bên kia cũng chết chóc quá nửa. Nam Sa lục quỷ chỉ còn lại bốn người. Đàm Trạch tam âm quy hết hai. Chỉ còn số mệnh khỏe với Bạch Cốt thái tử, Âu Dương Đồng Tử, cặp huynh đệ áo xanh, tổng cộng chín người quyết vây đánh “Song đà”.

Kim Giáp Thần Đà dường như bị thương khá nặng, cánh tay phải máu đỏ lôm, mắt nhìn kẻ thù đỏ lửa.

Bạch Cốt thái tử vừa múa quạt xương trắng trong tay, vừa nói :

- Lưỡng vị Đà huynh, ta thử sức với nhau đã rõ. Nếu hai vị chịu ngừng tay thì tại hạ cũng không gây khó khăn gì nữa.

Ngũ Đinh Quái Đà phần nộ thét :

- Đồ lưu manh, chớ nhiều lời, hãy kêu con người ra đây cho ta hỏi tội luôn thể...

Chưởng phong lại ầm ầm nổi lên, chiêu thức liên tục bổ xuống. Song lục đạo đã giảm sức mạnh, chiêu số cũng không rạch ròi như trận đánh mới bắt đầu. Xem ra “Song đà” không còn giữ được thế thượng phong.

Tổng Nguyên vốn hay xúc động trước những người yếu thế. Chàng để ý thấy “Song đà” như mặt trời xế bóng, không thể cầm cự được lâu. Nếu chàng không ra tay, hai ông khó bảo toàn tính mạng.

Nhưng với chín người đang tấn kích Song đà lại toàn là tay ghê gớm, chúng liên thủ với nhau để tăng thêm sức mạnh, không thể coi thường...

- Nếu muốn can thiệp ta phải sử dụng “Huyết kiếm”...

Nghĩ như vậy rồi Tổng Nguyên vận “Huyết Khí” chu chuyển khắp toàn thân. Tiếp đó, chàng lao tới chỗ những cao thủ đang kịch đấu và dụi dằm lên tiếng :

- Xin các vị dừng tay.

Tiếng nói của chàng với âm lượng chất chứa nội lực và cương quyết như những mũi tên sắt phóng vào giữa chưởng phong, nghe rõ ràng sắc bén, làm bọn người đang giao đấu phải ngẩn ngơ.

Chàng lại hỏi tiếp :

- Vì cớ gì mà các vị liều sống chết với nhau như thế?

Bạch Cốt thái tử liếc xéo Tổng Nguyên rồi lạnh lùng nói :

- Bốn Thái tử xem dáng điệu của người tốt hết là nên tránh xa, đừng chớ mồm vào công việc của người lớn mà uống mạng con nít.

Nhưng Âu Dương Đồng Tử không bộp chớp, vì hắn đã nhận ra Tống Nguyên, nên lộ vẻ vui mừng, kêu lớn :

- Ôi, thì ra là người?

Thời gian này công lực của Tống Nguyên đã tăng tiến vượt bậc. Sau khi ra khỏi Lang Nham bảo, ý thức giang hồ cũng cao hơn. Chàng ngó Âu Dương và liếc nhìn sang mọi người, đồng dục nói :

- Tại hạ là Đỗ Tống Nguyên, không muốn thấy mọi người tàn sát nhau bởi có sự không rõ ràng.

Lão Đại trong Đàm Trạch tam âm nghe chàng trai trẻ xưng danh thì ngó Đỗ Tống Nguyên chăm chăm và nói :

- Rất hay, nhà ngươi đã tới đây, hẳn có nhiều người cần gặp.

Vừa nói mắt lão vừa liếc nhìn Kiếm và Tiêu trên mình Tống Nguyên.

Với giọng lạnh lùng, Tống Nguyên nói như ra lệnh, làm những kẻ có mặt đều rùng mình :

- Nếu muốn đánh nhau sinh tử thì các vị nên ra ngoài, đừng hỗn chiến ở rừng Mai có chủ nhân. Đừng để tại hạ phải sử dụng “Huyết kiếm”.

Khi Tống Nguyên nói câu này thì mọi người đã dừng tay, “Kim Ngũ song đà” đang vận khí chữa thương, đồng thời nhìn Tống Nguyên bằng đôi mắt lạ lùng và khâm phục. Hai lão cảm thấy chàng trai trẻ này không phải kẻ thù và võ công cùng dũng khí thật đáng nể.

Trong rừng bỗng có giọng nói thanh tao vang lên :

- Đà công công, chàng ấy đã cứu Anh nhi đó.

Rồi Bạch Anh như con chim nhạn bay vụt ra đứng bên cạnh Kim Ngũ song đà, nhìn Tống Nguyên với ánh mắt chan chứa tình cảm.

Bạch Cốt thái tử trông thấy Bạch Anh thì bàng hoàng, biết việc của mình đã hỏng, lại nghe nàng nói càng cảm tức ngó Tống Nguyên.

Hắn gằn giọng :

- À thì ra chính nhà ngươi đã cướp người đẹp của ta?

Tống Nguyên không thèm trả lời thẳng Bạch Cốt thái tử, mà chỉ lãnh đạm nói :

- Nếu các người không đi chỗ khác, Chủ nhân Rừng Mai sẽ ra nói chuyện.

Lời nói cứng rắn của Tống Nguyên cho mọi người hiểu rằng, chờ “Bạch Mai cư sĩ” tọa quan xong, phá tường mà ra, thì bọn họ không thể có trong tay “Kim Ngọc Thiềm Thừ” vật báu vô lâm, mà ngay mạng sống cũng chưa hẳn giữ được.

Lắm kẻ đã rục rịch tính đi, nhưng bọn họ lại bị hai vật báu trên mình Tống Nguyên thu hút, đó là “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu”...

Tiến lên một bước, lão Đại trong “Nam Sa lục quỷ” bảo Tống Nguyên :

- Tiểu tử, ta đã nghe tên ngươi. Vậy hãy để Kiếm và Tiêu lại, ta sẽ tha chết cho ngươi đi nơi khác.

Xem tiếp hồi 12 Gặp một người đẹp, thắng chín kỳ nhân

10. Hồi 12 Gặp Một Người Đẹp, Thắng Chín Kỳ Nhân

Tống Nguyên thấy tính thế như vậy, biết mình phải hành động.

Tả chương rút “Đoạt Hồn huyết kiếm” ra, huyết quang đỏ rực. Tả chương đưa ngang “Tàn Băng tiêu” nghiêm giọng nói :

- Vị nào muốn bước ngang chỗ này, xin hãy hỏi Kiếm và Tiêu của tại hạ. Còn ai muốn lấy Kiếm và Tiên, xin mời... cứ ra tay mà lấy.

Bạch Cốt thái tử cười gằn một tiếng :

- Thật là khẩu khí ngông cuồng.

Quạt xương trắng trên tay hất vung lên, bóng che kín trời, âm phong nào nuốt, đầy kinh khí xô vào Tống Nguyên.

Âu Dương Đồng Tử thấy Bạch Cốt thái tử động thủ, sợ hấn cướp mất bảo vật, nên cũng vỗ chưởng về phía trước. Những kẻ khác đều là tay cao thủ, thấy hai tên ra tay mà mình không động thủ thì sợ mình không có phần, nên cũng nhất loạt hô vang, cùng tiến đánh.

Ngũ Đình Quái Đà vừa dậm bước tiến lên, Kim Giáp Thần Đà đã nói :

- Khoan đã, Phương Phi Đà Tử hân đã thấy hung kiếm đệ nhất trên tay tiểu tử. Chưa đến lúc ta ra tay đâu.

Phương Phi Ngũ Đỉnh gật đầu :

- Phải, phải cứ nhìn bộ “Thiên Tầm y” của hân thì cũng biết.

Và lão đình bộ, không bước lên nữa. Lúc ấy cả chín cao thủ cùng bước đánh Tống Nguyên.

Chàng chỉ bình tĩnh cười nhạt, tả chưởng đưa lên, tiếng Hàn Băng tiêu cao vút lên chín tầng mây, “Yên Tiêm Hàn Thủy” đây là chiêu thứ mười trong “Đạp Phong Trích Vân thập nhị tiêu” được xuất ra, kinh lực dữ dội. Hữu chưởng đã vung tiếp “Đoạt Hồn huyết kiếm” Huyết Khí chói mắt với chiêu “Huyết Quang Băng Hiện” uy lực kinh hồn.

Trong chớp mắt bóng tiêu, ảnh kiếm và chưởng xen lẫn nhau, kinh phong gào thét, mặt trời tối đất. Cả Chín cao thủ đều kêu lên một tiếng kinh ngạc, hò hét nhào lộn né tránh và gỡ những độc môn kỳ thức để phản chiêu. Chưởng đạo đầy trời, mùi độc khí bao phủ lấy Tống Nguyên giành lấy phần thắng.

Thét to một tiếng, Tống Nguyên vút lên không trung, hồng quang tỏa rộng “Huyết Triệt Quần Ma” chiêu thứ hai trong “Đoạt Hồn ngũ kiếm” đã thi triển thật khủ khiếp.

Cùng một lúc “Tàn Băng tiêu” kêu lên một điệu ai oán “Đăng Lục Tướng Quân”, chiêu thứ mười một trong “Đạp Phong Trích Vân thập nhị tiêu” tuôn ra kinh khí thần sầu.

Chớp mắt một cái bóng tiêu chớp lóa Huyết kiếm đầy trời, kinh lực xô nhau phát nổ dữ dội :

“Ầm, Ầm, Ầm...”

Trong âm thanh hỗn độn có ba tiếng kêu thét và những thân hình đầm máu chạy bao vào rừng :

“Bình, Bình, Bình...”

Một cơn mưa máu.

Nhiều tiếng rú thét nổi lên.

Quang cảnh thật là kinh khiếp, với sáu xác chết cụt đầu, rụng tay chân vô cùng rùng rợn... Sáu cao thủ đã bị Tống Nguyên giết chết, chỉ còn lại Bạch Cốt thái tử, Lão Đại trong Nam Sa lục quỷ là “Thiên Thiên Vạn Quỷ” cùng Hắc Ái Mã của “Đàm Trạch Tâm Âm” bị thương bỏ chạy vào rừng, thân thể nhuộm đầy máu đỏ.

Gương mặt Tống Nguyên lạnh như băng, hai gò má ửng đỏ, lãnh đạm nhìn xác chết của những kẻ toan tru sát chàng.

Tả chưởng đưa cao “Tàn Băng tiêu” và “Đoạt Hồn huyết kiếm” cầm nghiêng bên hữu chưởng. Từ lưỡi kiếm từng giọt máu tươi nhỏ giọt, chàng phải ấn sâu vào lòng đất, và khẽ nói :

- Tự các ngươi mua lấy cái chết chứ chẳng phải ta bạo tàn.

Ngũ Đình Quái Đà và Kim Giáp Thần Đà đề ngăn mặt ra. Cả hai người đều không ngờ võ công của Tống Nguyên lại ghê gớm đến như thế.

Bạch Anh Cô nương sắc mặt vui mừng, phóng bay tới nhìn kỹ dung mạo của Tống Nguyên, lại liếc qua những xác chết trên vũng máu, rồi mỉm cười :

- Ôi, người đẹp trai, mà còn “Lang Sói” hơn cả Đà công công.

Ngũ Đinh Quái Đà bật cười và bảo rằng :

- Như vậy mới là bậc thiếu niên anh hùng của võ lâm chứ.

Kim Giáp Thần Đà lúc ấy đã điều trị xong vết thương, liền quay sang hỏi Tống Nguyên :

- Tiểu tử! Hồng Hoang Huyết Ma với ngươi là người như thế nào? Ngươi vào Bạch Mai Lâm này để làm gì vậy?

Tống Nguyên cho “Đoạt Hồn huyết kiếm” vào bao và giắt “Tàn Băng tiêu” vào lưng, rồi vòng tay cúi đáp :

- Tại hạ sơ ý đi lạc vào rừng Mai, xin cáo lỗi và xin từ biệt các vị.

Dứt lời, chàng quay mình rời bước. Nhưng Kim Giáp Thần đã sẵn tới :

- Khoan đã, nếu ngươi không khai rõ lai lịch thì Kim Thạch Phá Vân đành phải giữ ngươi lại.

Cảm thấy bực tức, Tống Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- “Lão Đà tử này thật không biết điều. Rõ ràng ta vừa động thủ cứu cả hai lão, đuổi bọn phá rối rừng Mai đi. Thế nào mà lão còn tính làm khó ta”.

Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn thản nhiên nói :

Khi tại hạ đã muốn đi thì không ai có thể giữ chân tại hạ được.

Kim Giáp Thần Đà đỏ mặt lên, quát lớn :

- Tiểu tử thật lớn gan, dám múa rìu qua mắt lão phu. Hãy nhận một chiêu.

Lập tức tả chưởng vung lên, vỗ ra một luồng kinh phong dữ dội quật vào ngực chàng trai trẻ. Không kịp nghĩ nhiều, Tống Nguyên vận “Huyết Khí” vào đờn chưởng, đẩy mạnh một chiêu với bát thành công lực. Hồng quang lóa mắt mọi người.

Lúc ấy độc chiêu của Kim Giáp Thần Đà đã tới...

“Ầm Ầm Ầm”

Sức va chạm thật kinh hồn, khiến cho Kim Giáp Thần Đà bật tung lên.

Trên mặt đất sụp một lỗ rộng đến sáu trượng, sâu đến ba trượng, đất đã bay tung cây ngã la liệt.

Tuy đánh một chưởng làm Kim Giáp Thần Đà sưng vưng gần té nghiêng, song Tống Nguyên cũng xây xẩm bởi tập trung nhiều chân lực.

Chàng giật mình vì áp lực của chưởng phong của đối phương quá mạnh, cảm thấy khí huyết như sôi lên, mắt nẩy đom đóm, thân thể như muốn bay đi. Chàng cố gắng giữ vững thân mình nhưng đôi chân loạng choạng phải lùi lại bần bước, một chân giẫm lên xác chết, một chân quỵ xuống.

Giữa lúc đó Kim Giáp Thần Đà lách đi như một cái bóng, tránh được chưởng lực của Tống Nguyên và dồn sức vào một chiêu sấm sét bổ xuống đầu chàng trai trẻ.

- Ngươi hiểm vô cùng...

Vừa rồi Tống Nguyên đã đánh bại được chín cao thủ giết sáu và làm ba kẻ bị thương. Tất cả đều do chàng sử dụng kiếm chiêu, tiêu thức thần kỳ có uy lực rất lớn. Còn so chưởng với Kim Giáp Thần Đà thì nội lực sao bằng ông ta.

Vả lại trận giao đấu vừa qua đã khiến Tống Nguyên hao tổn quá nhiều nguyên khí, chưa kịp phục hồi, mà Kim Giáp Thần Đà đã dồn sức mạnh quật tới khiến chàng bị nội thương.

Bây giờ chàng lại thấy ông ta dùng thể mạnh như núi đánh tiếp, bèn nhắm mắt vận dụng một chiêu “Huyền Thiên chính khí”.

Lúc đó bên tai chàng nghe vang vẳng tiếng kêu của Bạch Anh :

- Kim Thạch công công... không được, không được làm chàng bị thương.

Ngũ Đinh Quái Đà cũng thấy hành động của Kim Giáp Thần Đà là vô lý nên ông ta thét lớn :

- Kim Thạch Đà tử, thể diện của ngươi để đâu mà hành động hồ đồ như thế?

Mặc kệ những tiếng kêu :

Luồng chưởng lực đạo kinh hồn của Kim Giáp Thần Đà vẫn xô tới...

“Bình, Bình, Bình”

Một loạt tiếng nổ chát chúa vang rền, đỉnh tai nhức óc, vùng đất dưới chân rung chuyển như đưa văng.

Cuồng phong từng đợt tới tấp, toàn thân Tống Nguyên lăn đi mấy vòng mới dừng lại được.

Chịu không nổi Ngũ Đinh Quái Đà sấn tới, và nghe giọng cười như điên của Kim Giáp Thần Đà :

- Ha Ha, Phương Phi Tử khoác lác, để ta tính sổ với ngươi.

Chưởng phong lại cuộn lên dữ dội. Đường như Ngũ Đinh Quái Đà và Kim Giáp Thần Đà xông vào đánh nhau.

Lúc này Tống Nguyên chỉ thấy đầu óc quay cuồng, cổ họng ngứa ngáy, và chàng ối ra một vũng máu.

Bỗng một bàn tay thon mịn, mát rượi dịu dàng đỡ Tống Nguyên lên :

Giọng nói êm ái của Bạch Anh vang bên tai chàng :

- Kim Thạch Đà Tử xấu nét, vô lý, để tiểu nữ trình với Công công. Chàng cứ yên tâm.

Tống Nguyên nhún vai khẽ nói :

- Bảo hai người bọn họ đừng đánh nhau nữa tại, hạ không sao đâu!

Bạch Anh vuốt nhẹ sau lưng Tống Nguyên :

- Ôi, ông ta đánh công tử đến nỗi này. Cứ kệ cho hai lão quật nhau.

Trong lời nói, có vẻ Bạch Anh rất đau xót vì Tống Nguyên bị đánh và căm ghét Kim Giáp Thần Đà.

Không nói lời nào nữa, Tống Nguyên lặng lẽ vận hành “Huyền Thiên chính khí” cho chạy khắp toàn thân.

Thời gian uống hết một tuần trà, Tống Nguyên cảm thấy khỏe trở lại. bởi vì chỉ có chân khí bị suy giảm, chứ trong cơ thể không bị thương tổn gì lớn.

Chàng thở phào một tiếng, rồi mở mắt nhìn.

Bạch Anh vẫn ở bên chàng, tình cảm luyến mến và hết sức lo lắng cho chàng. Vừa thấy Tống Nguyên mở mắt Nàng đã kêu lên :

- A! Đồ công tử, chàng đã tỉnh lại...

Giữa khoảng đất rộng lúc ấy Kim Giáp Thần Đà và Ngũ Đinh Quái Đà đang đánh nhau, tóc dựng đứng, gương mặt đỏ au, hai cặp mắt như muốn lồi ra, tứ chưởng giao nhau như muốn quyết sống chết bằng nội lực. Nguyên nhân chỉ vì hành động hàm hồ của Kim Giáp Thần Đà đối với Tống Nguyên làm Ngũ Đinh Quái Đà bức tức không chịu nổi.

Hai lão “Song đà” đều có công lực thâm hậu, chưởng lực mãnh liệt, ai thấy cũng phát khiếp. Lúc này chỉ vì chuyện của người mà xông vào đấu nửa trượng, nhưng vẫn không chịu buông, cứ vận thêm khí lực đấu tiếp.

Tống Nguyên cảm thấy xoắn xang trong lòng bởi hai người phí sức vô ích, mà một phần nguyên nhân cũng vì mình, nên chàng bảo cô gái :

- Bạch cô nương có thể bảo họ đừng đánh nhau được không?

Thật ra Bạch Anh cũng cảm thấy khó chịu vì hai lão kỳ khôi.

Nàng kêu lên :

- Các Đà công công chỉ nghe lời Công công của tiểu nữ thôi. Biết làm sao bây giờ?

Nhìn lên trời thấy vầng trăng đã đỉnh đầu, Tống Nguyên đã biết đến giờ “Tý” đã lúc nửa đêm.

Giữa vách đá dựng đứng bỗng dung hiện lên một cửa động hình tròn.

Từ trong động tối om có một người đi ra, đầu đội khăn nho, thân mặc đạo phục màu trắng, mặt mũi tuấn tú, phong thái nho nhã, Một tay ông cầm nghiêng mực bằng đá, tay kia ông cầm bút lông cán ngọc, dáng điệu như thần tiên.

Có đôi mắt thông minh, Tống Nguyên thầm nghĩ người này hẳn là Bạch Mai cư sĩ, chủ nhân vườn mai trắng, với thể trận “Bạch Mai Hoa”.

Người này đi đến chỗ hai lão “Song đà” quyết đấu nội lực. chỉ dịu dàng nói :

- Thôi, đừng đánh nhau nữa!

Lạ thay, chỉ một câu nói ấy đã khiến cho “Kim Ngũ song đà” phải dừng tay, thu lực và đồng thanh nói :

- Kính mừng Bạch Nhị tiên sinh.

Bạch Anh cũng vui vẻ kêu lên :

- Công công...

Rồi nàng sà vào lòng Bạch Nhị tiên sinh.

Nhẹ ôm Bạch Anh vào mình, vuốt tóc trùi mền, Bạch Nhị tiên sinh ngắm nhìn Tống Nguyên nhẹ nhàng hỏi :

- Chàng trai kia là ai vậy?

Cô gái nũng nịu đáp :

- Công công ơi, chàng là Đỗ Tống Nguyên công tử. Chính công tử đã cứu mạng Anh nhi đây.

Bạch Nhị tiên sinh gật đầu, nửa như tán thưởng, nửa như khách sáo, đưa tay vỗ Tống Nguyên :

- Đỗ công tử! Tới đây cùng nói chuyện.

Lúc này Kim Giáp Thần Đà lại nổi cơn tức giận, liếc nhìn Ngũ Đinh Quái Đà, rồi quay sang Bạch Nhị tiên sinh nói nhanh :

- Bẩm tiên sinh, tiểu tử này hình như là hậu duệ của Hồng Hoang Huyết Ma.

Ngũ Đinh Quái Đà liếc xéo Kim Giáp Thần Đà rồi nói :

- Dạ bẩm, Đỗ thiếu hiệp chắc phải là truyền nhân của Vũ Nội song tiên mới đúng.

Mỉm cười độ lượng, Bạch Nhị tiên sinh giao cây bút cho Kim Giáp Thần Đà cái nghiêng cho Ngũ Đinh Quái Đà rồi nói :

- Ta biết hết rồi, các ngươi khỏi phải nói.

Khi ấy Tống Nguyên bước tới, vòng tay nói :

- Vãn bối là Đỗ Tống Nguyên, vì sơ ý lạc vào rừng Mai của tiên sinh. Mong Tiên sinh tha tội.

Bạch Nhị tiên sinh tươi cười :

- Ô, không phải thế đâu. Đỗ Thiếu Hiệp là người hào hùng, nghĩa khí, lại vừa cứu Anh nhi, lão hủ này chưa kịp cảm ơn, đâu dám quở trách. Nếu thiếu hiệp không chê thì xin mời vào chơi thạch thất.

Mới gặp Bạch Nhị tiên sinh, Tống Nguyên đã thấy có cảm tình. Vì ông có dáng cao đạo mà vẫn có khiêm tốn gần gũi. Nghe tiên sinh mời, Tống Nguyên vội nói :

- Văn bối là người có lỗi, đầu dám vào trong.

Bạch Anh liền nở nụ cười tươi, nói nhanh :

- Đồ công tử đừng khách sáo, để Anh Nhi đi trước dẫn đường.

Cô gái phóng mình thật nhanh, tiếng cười trong trẻo.

Bạch Nhị tiên sinh kéo Tống Nguyên khoan thai bước đi, Tiên sinh lại dịu dàng nói :

- Nếu Đồ Thiếu Hiệp không cho mạo muội thì sin được hỏi về sự phụ. Biết đâu xem chừng lão hủ này cũng có quan hệ với quý sư môn.

Nghe câu hỏi này, Tống Nguyên ngẩn ra, vì chính thức chàng cũng không biết là đồ đệ của ai.

Thấy Tống Nguyên có vẻ do dự, Bạch Nhị tiên sinh lại bảo :

- Lão hủ chỉ nhân tiện muốn hỏi cho biết. Nếu thiếu hiệp thấy không tiện nói, thì thôi khỏi cũng được.

Tống Nguyên cười bên lên, đành lặng thinh luôn.

Qua khỏi ghềnh đá, Hai người đến một rừng mai trắng. Hết rừng đến suối. Bên kia suối là một tòa nhà lá, quang cảnh thanh nhàn u nhã. Qua khỏi cửa Tống Nguyên thấy trong nhà bày biện đơn sơ. Vách giữa có treo bức vẽ. Người trong tranh là một vị trung niên, khôi ngô, tuấn tú. Bạch Nhị tiên sinh đến trước bức tranh lạy ba lạy hết sức cung kính, rồi ông quay sang Tống Nguyên :

- Lão hủ này luôn nhớ đến cổ chủ, xin thiếu hiệp đừng cười.

Tống Nguyên nhìn kỹ người trong tranh, bỗng sinh lòng ngưỡng mộ. Lại nhớ tới phụ thân cả mẫu thân mình. Cha không còn biết sống hay chết, mẹ mất tích không tin tức gì. Tống Nguyên thấy xúc động, hai hàng lệ bỗng ứa ra khỏe mắt.

Bạch Nhị tiên sinh liếc thấy thì rất ngạc nhiên. Thật ra từ lúc gặp thiếu niên này ông đã rất yêu mến, và nhận ra được tướng mạo chàng có nhiều điểm giống với “Võ Lâm Thánh Quân” (Vị Thánh Trong Võ Lâm). Chủ nhân của tiên sinh ngày xưa.

Thấy sắc mặt của Tống Nguyên. Bạch Nhị tiên sinh cứ ngờ ngợ hỏi :

- Lão già an chi, già rồi thì nên yên phận, nhưng thấy tướng mạo thiếu hiệp xuất chúng, ý muốn hỏi một câu, không biết thiếu hiệp có vui hay không?

Tống Nguyên vội đáp :

- Xin tiên sinh cứ hỏi, văn bối biết điều gì xin trả lời ngay.

Liếc nhìn bức tranh treo trên vách, Bạch Nhị tiên sinh lại ngẩng Tống Nguyên và hỏi :

- Lão hủ muốn biết về song thân của thiếu hiệp, chắc các ngài vẫn khỏe mạnh?

Gương mặt Tống Nguyên chợt buồn rầu, Tống Nguyên trả lời :

- Văn bối là kẻ bất hạnh. Thân phụ cách xa từ lâu, không còn biết sống hay đã mất. Thân mẫu biệt tích, văn bối còn đang khổ công truy tìm.

Thở dài một tiếng, Bạch Nhị tiên sinh nói ra tâm sự của mình :

- Tiên chủ của lão phu là “Võ Lâm Thánh Quân” không may bị gia thù ám hại, ôm hận mà chết. Mẫu chủ và thiếu chủ lại lần lượt mất tích. Tiên chủ trước khi lâm chung có dặn lão hủ rằng sau khi bốn người ra khỏi chỗ ẩn trên núi, thì bí mật tìm kiếm Thiếu chủ và Mẫu chủ, không được tái xuất giang hồ. Từ đấy đến đây đã nhiều năm, Mẫu chủ và Thiếu chủ vẫn bất vô âm tín.

Hừm, trông thấy thiếu hiệp lão hủ lại nhớ Thiếu chủ. Nếu có điều gì lắm cảm mong thiếu hiệp bỏ qua cho.

Nghe tâm sự của Bạch Nhị tiên sinh, Tống Nguyên cũng thở dài, chàng liên tưởng đến võ công của Bạch Nhị tiên sinh vô cùng thâm hậu thì Chủ nhân của ông “Võ Lâm Thánh Quân” chắc phải cao hơn, thế mà vẫn bị sát thương bởi tay kẻ thù. Không biết kẻ thù ấy là ai mà ghê gớm thế?

Khi ấy Bạch Anh từ bên ngoài bước vào, mặt mũi tươi tỉnh, bưng theo một mâm thức ăn, miệng liến thảng :

- Công công, Anh Nhi đã làm xong mấy món ăn, xin mời...

Chợt nàng chợt thấy hai người cùng động giọt lệ trên khóe mắt thật lạ. Nàng liếc nhìn bức tranh, lại ngó Tống Nguyên và kêu lên :

- Công công, thì ra Đỗ thiếu hiệp đây là...

Bạch Nhị tiên sinh vội lắc đầu :

- Ô, Không có gì, không có gì...

Rồi ông khóa lấp bằng cách vồn vã trao đĩa cho Tống Nguyên :

- Đỗ thiếu hiệp, Xin mời, xin mời...

Tống Nguyên cũng dẹp qua cơn buồn, cầm đĩa, nâng chung. lát sau cả chủ và khách đều nói chuyện vui vẻ.

Đêm mùa hạ xương giăng nặng hạt, gió lạnh hiu hiu, trăng giữa tháng đã ngả về phía Tây, đêm gần tàn, đàng Đông ánh hồng đã hừng.

Bỗng bên ngoài lọt vào một tràng cười quỷ quái :

- Bạch Mai lão nhị, việc hôm nay không liên quan gì tới nhà ngươi.

Lập tức chống tay xuống mép bàn. Bạch Nhị tiên sinh phóng vút mình ra ngoài.

Nghe thấy tiếng nói, Tống Nguyên biết có can hệ tới mình, liền vận chân khí đi theo Bạch Nhị tiên sinh.

Chàng thấy bên bờ suối có một người dị dạng, thân cao tám trượng, gầy ốm như que củi, ánh mắt tỏa sáng như con người bằng ngọc.

Lão chỉ tay vào Bạch Nhị tiên sinh và nói lớn :

- Bạch Nhị tiên sinh nhà ngươi có ý “bắt cầu” như thế là không được đâu...

Vừa lúc ấy Bạch Anh ở trong nhà nhảy ra, chợt nhìn thấy lão già gầy ốm và la lớn :

- Ôi, Mai Linh lão quái...

Bạch Nhị tiên sinh vội quát :

- Anh nhị, trở vào nhà...

Nhưng đã không kịp nữa, phía sau cô gái có một bóng đen điểm nhanh vào các yếu huyệt của Bạch Anh, khiến nàng đứng yên như pho tượng.

Tống Nguyên chợt nghĩ ra lão quái Mai Linh là cao thủ của “Thiên Ma bang” nhưng lúc này đã muộn.

Bạch Anh bị một kẻ bí mật khống chế, còn lại Mai Linh sẵn sàng xuất thủ với Bạch Nhị tiên sinh và Tống Nguyên.

Lão già gầy ốm lại bật cười :

- Bạch đại hiệp, tại hạ không phải là đối thủ của ngươi đâu. Nhưng nếu ngươi và cả tiêu tử kia nhúc nhích thì đứa cháu nội của ngươi là Bạch Anh sẽ toi mạng liền.

Tuy căm tức nhưng Bạch Nhị tiên sinh vẫn phải điềm đạm :

- Tăng Chu Mai Linh, ngươi muốn gì đây?

Mai Linh gật gù :

- Đại hiệp khôn ngoan đấy, chúng ta nói chuyện với nhau.

Hắn lại giữa cổ cười sảng sặc.

Xem tiếp hồi 13 Vũ Trụ Ma Quân

11. Hồi 13 Vũ Trụ Ma Quân

- Việc làm rất đơn giản, đại hiệp chỉ cần điểm vào huyệt Khí Môn của tiểu tử kia là được.

Lão lại đằng giọng :

- Nhưng Bạch đại hiệp, chắc ngươi cũng biết trong mắt ngươi không thể có hạt cát. Nếu ngươi không làm đúng theo lời ta, thì hãy coi chừng sinh mạng đứa cháu gái của ngươi.

Lão bật cười sặc sụa.

Tổng Nguyên cố ghìm sự phẫn nộ. Chàng đứng im như pho tượng, nhưng trong đầu ngẫm suy nghĩ mưu kế. Tuy tức giận lắm, nhưng Tổng Nguyên không dám hành động nóng nảy. Chàng biết mình xuất thủ lúc này thì sẽ hết sức nguy hiểm cho Bạch Anh đang nằm trong sự khống chế của lão già xảo quyệt kia. Tổng Nguyên chỉ còn chờ xem thái độ của Bạch Nhị tiên sinh, người được tên ma đầu gọi là Bạch đại hiệp. Khi đó tinh thần Tổng Nguyên rất căng thẳng.

Bỗng chàng nghe Bạch Nhị tiên sinh lên tiếng :

- Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Ồi thật bất ngờ.

Thật kỳ lạ...

Tổng Nguyên trầm nghĩ trong đầu :

- “Lẽ nào một cao nhân siêu nhiên, đại hiệp thoát tục như Bạch Nhị tiên sinh, nhà ẩn sĩ kỳ tài, Trong một phút lâm nguy lại chịu bán đứng người khác hay sao? Và vì lẽ gì họ đưa nường tử Bạch Anh làm điều kiện trao đổi? Ta phải hiểu cho được ngọn ngành”.

Nghĩ như thế, rồi chàng ưỡn ngực can đảm nói :

- Bạch lão tiên bối xin cứ ra tay.

Mai Linh đứng bên bờ suối bật cười :

- Bạch Mai cư sĩ, tại hạ không có nhiều thời gian nữa.

Hơi cúi đầu, Bạch Nhị tiên sinh nói lớn :

- Đừng nhiều lời, ta xuất thủ đây.

Thân hình tiên sinh liền di động, Lập tức một luồng cường đao đã ập vào huyệt Khí Môn của Tổng Nguyên.

Theo bản năng, Tổng Nguyên lách mình né tránh, nhưng không kịp. Bên tai chàng còn nghe tiếng nói thầm của Bạch Nhị tiên sinh :

- Đỡ thiếu hiệp hãy chịu khó nhịn một tí...

Lời nói vừa lọt vào lỗ tai thì Tổng Nguyên cảm thấy huyệt Khí Môn bị tê, toàn thân như treo lơ lửng, chân khí rối loạn. Thân hình chàng từ từ đổ xuống.

Lúc này chàng lại cảm thấy hối hận. Còn biết bao nhiêu việc phải làm, lẽ nào ta chịu chết ở nơi đây?

Âm thanh ù ù nổi lên trong đầu, song Tổng Nguyên vẫn còn đủ tỉnh táo để ân hận, tự trách mình :

- “Ồi ta ngốc quá, lẽ ra ta có thể tránh được. Nhưng bây giờ đã muộn rồi, tất cả quá muộn rồi...”

Huyệt Khí môn đã bị phá, chân khí phân tán dần đến mất hết võ công. Còn mong gì bọn tẩu giang hồ, báo thù đáp nghĩa.

Trời ơi, hận biết chừng nào.

Tổng Nguyên nhận ra toàn thân mình nằm gọn trong tay Bạch Nhị tiên sinh và ông ta ôm chàng từng bước đi đến bờ suối.

Trong đầu Tổng Nguyên Vẫn tiếp tục suy nghĩ. Hồi ở trong Động Không Đáy, chàng có đọc sách cho biết cảm giác của người bị phân tán công lực là thấy mình như phiêu diêu bay lên chín tầng mây, sao chàng chưa thấy cảm giác đó. Đầu óc vẫn tỉnh táo nên Tổng Nguyên còn hy vọng. Chàng hít sâu một hơi thở để phát động chân khí.

Nhưng hết rồi...

Tất cả hết thật rồi.

Ngoài cảm giác lơ lửng, chân khí hừng hực ngày thường không còn phát động luân lưu được nữa.

Bước chân của Bạch Nhị tiên sinh đã dừng lại.

Tiếng cười đáng ghét của lão Mai Linh như chọc vào tai chàng, cùng những lời nói như xuyên tim chàng trai trẻ :

- Khà khà, Bạch đại hiệp, người quả là bạn chân thành, nào chúng ta cùng trao đổi nhé.

Bạch Nhị tiên sinh chỉ cười nhạt.

Mai Ninh lại nói :

- Tại hạ còn một yêu cầu.

Giọng Bạch Nhị tiên sinh lạnh lùng :

- Người muốn gì nói hết ra đi.

Ngửa mặt lên cười như điên dại, Mai Linh cười gần từng tiếng :

- Kim Ngọc Thiềm Thừ, “con cóc vàng” của Bạch đại hiệp ở đâu, tại hạ rất muốn xem qua một tí.

Bạch Nhị tiên sinh nhếch mép :

- Người còn muốn gì thêm nữa chẳng?

Tiếng Mai Ninh trả lời :

- Được đáp ứng yêu cầu chút đỉnh ấy là Mai Linh đã toại nguyện rồi.

Vừa bước tới, Bạch Nhị tiên sinh vừa bảo :

- Điều đó để ta suy nghĩ.

Giọng Mai Linh bỗng vang lên :

- Dừng bước là vừa, đại hiệp bước tới nữa, tại hạ sẽ “ăn không tiêu”.

Bạch Nhị tiên sinh đứng lại hỏi lớn :

- Ta trao đổi thế nào đây?

Mai Ninh đáp nhanh :

- Sở dĩ tại hạ không muốn đại hiệp đến gần, vì nếu người trở mặt thì ta sẽ “ăn không tiêu”. Điều kiện trao đổi tiên quyết là “con cóc vàng”, sau đó ta mới trao đổi người.

Bạch Nhị tiên sinh vẫn bình tĩnh :

- Kim Ngọc Thiềm Thừ- con cóc vàng, được thôi. Nhưng làm thế nào để trao đổi người?

Mai Linh lẹ miệng :

- Chỉ cần đại hiệp cho biết chỗ, tại hạ có người đến lấy.

Bạch Nhị tiên sinh giơ tay rút trong chiếc túi ra một cái hộp nhỏ bằng ngọc bích, và bảo :

- Nó là bảo vật nằm trong hộp ngọc này đây.

Trên gương mặt gian xảo của Mai Ninh lộ rõ nét vui mừng. Hắn lập tức lách mình phóng tới và điểu nhanh vào huyết Phượng Vĩ của Bạch Anh để khỏi phải canh chừng rồi kêu lên :

- Vương Nhân, hãy đến nhận tiểu tử Tổng Nguyên và Kim Ngọc Thiềm Thừ trong tay Bạch đại hiệp.

Có tiếng “dạ” vang lên.

Rồi một gã đại hán tử mập, lùn từ phía sau tiểu thư Bạch Anh xuất hiện. gã mặc bộ y phục đen tuyền. Thì ra gã Vương Nhân này có nhiệm vụ khống chế Bạch Anh. Bây giờ tiểu thư đã bị điểm huyết, gã vâng lệnh Mai Linh rời chỗ núp, bước về phía Bạch Nhị tiên sinh.

Đúng lúc Vương Nhân đang đi tới, Mai Linh bỗng hét lớn :

- Con bà nó, coi chừng đấy.

Thân hình lão nhanh như gió cuốn lao về phía trước.

Nhưng đã muộn rồi.

Bạch Nhị tiên sinh còn lẹ hơn mũi tên, búng tay vào ba huyết lớn Não Hải, Bội Lương, Bội Tâm của Tổng Nguyên, giải huyết cho chàng. Đồng thời ngón tay ông phóng ra luồng chỉ phong chiếu thẳng vào Vương Nhân.

Bình một tiếng, Vương Nhân kêu rú lên thê thảm và ngã lăn ra chết tươi. Cùng lúc đó Bạch Nhị tiên sinh đã lướt tới giải hết huyết đạo mà Bạch Anh đang bị phong bế.

Tất cả sự việc diễn ra trong chớp mắt.

Tổng Nguyên thấy ngay cơ thể được nhẹ nhàng, chân khí hồi phục như cũ. Chàng hiểu ra mưu trí của Bạch Nhị tiên sinh. Ông đã thay đổi tình thế bất ngờ, giành lại được Bạch Anh, kéo cô cháu gái phóng trở lại bên cạnh Tổng Nguyên, giữa cái nhìn ngờ ngác, thất thần của Mai Ninh.

Thở phào nhẹ nhõm, Tổng Nguyên trầm nghĩ trong đầu :

- “Có thể chứ, lẽ nào Bạch Mai cư sĩ hại ta”...

Vừa lúc ấy trong rừng vang lên một tràng cười, rồi một lão già phóng ra bờ suối. Lão ta có bộ tóc dài chấm đầu gối, râu bạc cuộn quanh cằm, hai ống tay áo phất phơ trước gió...

Khi đó Tổng Nguyên đã phát động chân khí và Huyết Khí bao quanh mình lớp khói sương màu hồng nhạt.

Trông thấy lão già râu tóc rậm thướt kia. Tổng Nguyên chợt dạ, lăm bắm trong miệng :

- Ôi sao lão này cũng xuất hiện ở nơi đây?

Chàng trở mắt ngó lão...

Thì ra lão ấy chính là Lão Già Tóc Dài toan hút máu Tổng Nguyên ở trong bọng cây dưới long đất ngày nào.

Lão bật cười :

- Khà khà, lão phu là Vũ Trụ Ma Quân đã lâu không xuất hiện giang hồ, không ngờ bữa nay được trông thấy một công phu đẹp mắt.

Vừa thấy lão tóc dài, Bạch Nhị tiên sinh đã biến sắc. Trong lúc đó, Mai Linh bước tới khúm núm cúi chào lão tóc dài :

- Đàn chủ Điện Âm Mai Linh thuộc Thiên Ma bang xin kính chào sư gia.

Cặp mắt lão già sáng như ánh lân tinh, quét tia nhìn lạnh lẽo qua ma đầu Mai Linh.

Giọng nói của lão nghe rè rè như tiếng chuông bể :

- Người là hạng người nào mà dám gọi lão phu là sư gia.

Sắc mặt Mai Linh tái mét.

Lão lấp bắp hỏi :

- Bang chủ vắng mặt đã lâu, tại hạ và chúng đệ tử ngày nào cũng mong ngóng sư gia tới.

Đôi mắt lân tinh lại chớp chớp. Lão Vũ Trụ Ma Quân có vẻ hài lòng, nói như reo lên :

- À, vậy là Dương nhi đã lập thành bang phái rồi, cho phép người đứng thẳng.

Ổng tay áo của lão phe phẩy.

- Lập tức Mai Linh cảm thấy một luồng lực đạo nâng lão đứng thẳng lên.

Tầng hắng một tiếng, lão tóc dài liếc qua Mai Linh :

- Người đến đây làm gì?

Mai Linh vội đáp :

- Bang chủ của bọn bang hạ lệnh cho tại hạ phải bắt được tiểu tử Tống Nguyên kia và đoạt Kim Ngọc Thiềm Thừ từ trong tay Bạch lão nhị.

Vũ Trụ Ma Quân nói lớn :

- Việc ở đây để ta chịu trách nhiệm chu toàn. Người và bọn cùng tên núp ở trong rừng cũng những kẻ vây Đà Từ trong khe đá núi rút hết cả đi.

Thấy Mai Linh ngẩn ngơ, lão thét :

- Người còn do dự gì nữa?

Mai Linh vội cúi đầu :

- Tại hạ xin tuân lệnh.

Dứt lời, hần vội bắn một tia tín hiệu xanh lên trời.

Những bóng đen lơ lửng trong rừng lập tức biến mất, đồng thời từ đằng xa vọng tới tiếng thét của Phương Thạch Lương Đà.

Rào rào...

Trong chớp mắt, có hơn chục bóng người đáp xuống, minh mẫn đầy máu me, giữa bọn chúng có những đứa bị mù.

Tiếp đó là tiếng rùm rập vang lên. Hai bóng người cao to xuất hiện. Đó là Phương Thạch Lương Đà, gần như cùng một lúc ập tới.

Chân vừa chạm đất, Kim Giáp Thần Đà Thạch Phá Vân đã gầm lên :

- Bọn thỏ chết nhát, chạy đi đâu.

Chưởng phong cuộn cuộn bổ vào bọn mười người ở giữa

Mười người kia cũng vây đánh Phong Thạch Lương Đà, khí thế thật hùng hậu.

Thấy rõ tình hình nghiêm trọng, Bạch Mai cư sĩ liền nói lớn :

- Phương Thạch Lương Đà hãy dừng tay.

Nghe lệnh Bạch Nhị tiên sinh, Phương Thạch Lương Đà đình thủ, phóng về chỗ chủ nhân, đứng sau Bạch Anh và Tống Nguyên.

Liếc nhìn qua, Tống Nguyên thấy hai vị kỳ nhân giang hồ y phục tả tơi song vẫn chống nạnh hăm hừ, khí thế không hề suy giảm.

Chân trời phía đông đã sáng lên.

Tuy là mùa hạ, gió từ khe núi và rừng mai thổi lồng lộng, cả một vùng vẫn mát rượi trong buổi sáng bắt đầu.

Bạch Nhị tiên sinh muốn ổn định tình hình, đặc biệt là lão Vũ Trụ Ma Quân sau bao năm biệt tích giang hồ đã tái xuất. Vừa trở lại võ lâm lão đã có mặt ở rừng mai này.

Trong khi ấy, vết thương vẫn nhói đau bên cánh tay phải làm Tống Nguyên bức tức. Mỗi lần có chuyện căng thẳng là thương tích cũ lại nhói lên, làm cả cánh tay Tống Nguyên co giật. Thương tích ấy chính là do lão tóc dài kia gây nên.

Chàng nhớ lại Vũ Trụ Ma Quân đã nhe răng toan cắn cổ hút máu của chàng, bởi Tống Nguyên uống được máu quý của Chương Giao... Và bây giờ lão đang đứng trước mặt chàng.

Khi ấy, Vũ Trụ Ma Quân lại nhả hàm răng trắng ớn :

- Khả khà, tiểu tử Tống Nguyên, ngươi tưởng dễ dàng thoát khỏi tay của lão phu sao?

Nghe Vũ Trụ Ma Quân nói, Bạch Mai cư sĩ lại nhìn Tống Nguyên, trong đầu thầm nghĩ :

- “Tiểu tử họ Đỗ này thật kỳ lạ. Gã mang theo trong mình những vật báu của Hồng Hoang Huyết Ma, Thanh Thành thất tử, còn mặc bộ quần áo của Ma đầu cư kỳ, từng hành đạo giang hồ cả trăm năm. Như thế hẳn sẽ bị phiền hà bởi các cao thủ võ lâm mỗi khi xuất hiện. Ta coi bộ võ công của hắn chẳng thua kém gì ta. Nhưng khi hắn đấu chưởng với Kim Giáp Thần Đà lại bị đẩy lùi xa lắc. Thì ra võ công hắn tuy học được nhiều, nhưng chỉ phát huy được ba phần mười.

Nhâm Đốc nhị mạch của hắn đã thông, nhưng Sinh tử huyền quan chưa được phá, chân khí chưa vận được đến mười hai bộ phận, nên lúc huy động nội lực lại kéo theo cả ngoại lực. Song nội lực tiềm tàng của hắn nếu được giao tranh dẫn xuất, thì rồi đây võ công của hắn chẳng thua kém những đệ nhất cao thủ Võ Lâm. Hồi nãy Kim Giáp Thần Đà đánh Tống Nguyên bị thương, nhưng lại có tác dụng dẫn xuất nội lực của hắn. Như vậy, bây giờ nội lực của hắn đã có thể ngang hàng với Kim Giáp Thần Đà”.

Trong lúc Bạch Mai cư sĩ suy tư, Tống Nguyên nhìn Vũ Trụ Ma Quân và bình tĩnh cười nhạt.

Chàng khẳng khái nói :

- Ta làm việc quang minh chính đại, không có gì phải chạy, bọn ma đầu các ngươi chẳng làm ta chạy được đâu.

Vũ Trụ Ma Quân phần nộ thét lớn :

- Tiểu tử ngông cuồng, để xem ngươi có chạy không...

Thân hình lão phóng tới.

Ổng tay áo bên phải giơ cao như đón gió, hữu chưởng đẩy mạnh, cả thân thể lão lướt về phía trước, đồng thời năm ngón bàn tay trái chụp vào chụp một thể cầm nã thật nguy hiểm.

Tống Nguyên vận dụng Huyết Khí sẵn sàng xuất chưởng.

Bổng Ngũ Đinh Quái Đà Phương Chấn Thiên hét to một tiếng, xuất chiêu bổ nhanh như trời giáng.

Tổ vẻ ngạc nhiên và bức tức, Tống Nguyên quát :

- Hừm, cái lão này.

Chàng xoay mình như cái bóng, thoát luân chưởng của Vũ Trụ Ma Quân và đỡ ngọn chưởng của Phương Chấn Thiên.

Ầm...

Một tiếng nổ chấn động, rung chuyển cả vùng, đất đá bay mù mịt, cường lực của Ngũ Đinh Quái Đà còn mạnh hơn Kim Giáp Thần Đà. Tổng Nguyên đứng không vững, phải thối lui mấy bước.

Phương Chấn Thiên trừng mắt :

- Tiểu tử, ngươi làm gì thế? Ta đánh giúp ngươi mà?

Tổng Nguyên cười lạt :

- Ai cần ngươi giúp?

Thì ra Ngũ Đinh Quái Đà Phương Chấn Thiên xuất chiêu vừa rồi là toan đánh Vũ Trụ Ma Quân, hỗ trợ với Tổng Nguyên, không ngờ chàng trai lại đỡ lấy chiêu thần tốc của lão.

Thật ra, Tổng Nguyên cũng có cảm tình với bốn người ở rừng mai này, nhất là đối với Bạch Anh, cô gái được chàng luyện mển, nhưng hồi nãy Bạch Nhị lão hiệp Bạch Mai cư sĩ chủ nhân rừng mai có định nhường nhịn Vũ Trụ Ma Quân, làm tổn thương chí quật cường của Tổng Nguyên nên chàng quyết đánh lão tóc dài ấy mà không cần ai giúp.

Vì thế, chàng vừa né tránh đường trưởng của Vũ Trụ Ma Quân, vừa đỡ độc chiêu dữ dội của Phương Chấn Thiên đến rung động nội tạng,

Phương chấn thiên lâm bầm :

- Thằng khùng, ta muốn giúp ngươi, thế mà...

Tổng Nguyên gạt ngang :

- Mọi người đang ra, cứ để tại hạ đối chọi với lão ma đầu.

Vũ Trụ Ma Quân cười gằn :

- Nhóc con làm phách. Lão phu không muốn giết ngươi từ phía sau, và bắt đắc dĩ mới xuất thủ với bọn nhỏ tuổi nên có nương tay. Bộ ngươi tưởng mình đủ sức chống lại lão phu chăng?

Tổng Nguyên cười khinh thị. Chàng toan nói toạc vụ giao tranh giữa mình với lão dưới lòng đất. Nhưng chàng hiểu lão ta muốn giữ thể diện một tiền bối nên không tiện bức bách.

Chàng chỉ lạnh lùng :

- Lão già họ Kim kia, ta đã sẵn sàng, dù thân phận ngươi cao tới đâu, ta cũng chẳng coi ra gì cả, Cứ việc xuất chiêu.

Vũ Trụ Ma Quân hét dữ dội :

- Tiểu tử thật ngông cuồng, không sợ chết...

Lão gằn giọng tiếp :

- Hôm nay mà ngươi đỡ được mười chiêu của lão, thì không cần bàn cãi gì nữa. Hãy sẵn sàng tiếp chiêu.

Bạch Mai cư sĩ đằng hắng, vừa toan nói điều gì đó, thì Tổng Nguyên đã giành nói trước :

- Được, quân tử nhất ngôn nhé.

Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lân dường như nắm chắc phần thắng trong tay, cười khẩy :

- Tốt lắm, hãy chờ lão phu xuất thủ

Bạch Mai cư sĩ ngó Tổng Nguyên mà bảo :

- Đỡ thiếu hiệp hay là nhường...

Tổng Nguyên vòng tay vừa tỏ vẻ kính nể, vừa chặn ngang lời nói của cư sĩ Bạch Mai :

- Xin lão tiền bối an tâm và tạm thời lui ra, để tại hạ một mất một còn với con quỷ tóc dài này. Nếu tại hạ có mệnh hệ, thì mọi vật trên người đều tặng Bạch Anh cô nương làm kỷ niệm, và cũng để bồi thường hành động làm náo loạn rừng mai.

Bạch Nhị tiên sinh thay đổi sắc mặt, liền kéo theo Bạch Anh lui xa mười trượng.

Nhiều mày nũng nịu, Bạch Anh nói :

- Công công, cứ để cháu đứng đây xem...

Lời lẽ của Bạch tiểu thư tỏ ra muốn cứu giúp và quan tâm đến sự an nguy của Tống Nguyên.

Kim Giáp Thần Đà liền bảo :

- Anh nhi, hãy bảo trọng, lo cho cậu ấy làm gì.

Bạch Anh chu mỏ nói nhanh :

- Các ông không giúp thì cháu giúp.

Rệt rệt, kiếm bạc đã rút nhanh, cô gái nhất định chờ hỗ trợ chàng thiếu hiệp mà nàng thương mến.

Ngũ Đinh Quái Đà Phương Chấn Thiên lúc ấy cũng chưa chịu lùi. Lão nói nhỏ bên tai Tống Nguyên :

- Thiếu hiệp, để lão đà tử này xuất thủ trước cho...

Nhưng Tống Nguyên vòng tay, cúi mình :

- Việc của tại hạ xin cứ để tự giải quyết. Nếu các ngài muốn động thủ với con quỷ tóc dài kia, thì chờ tại hạ đấu xong sẽ chưa muộn.

Chàng lại chìa tay lễ phép :

- Xin mời...

Rõ ràng Tống Nguyên đã mời Ngũ Đinh Quái Đà đứng qua một bên.

Kim Giáp Thần Đà nhìn Bạch Anh :

- Thấy chưa, Ngũ Đinh Quái Đà mà cậu ta còn không cho giúp đỡ.

Bạch Mai cư sĩ nói nhỏ bên tai cháu gái :

- Lão tóc dài Kim Xúc Lân rất ghê gớm, như ta đây cũng chưa chắc địch nổi. Nhưng nếu Đổ thiếu hiệp gặp nguy thì ta sẽ ra tay.

Bạch Anh an tâm tra kiếm vào vỏ.

Nàng lại hỏi ông nội :

- Thật chứ Công công?

Bạch Nhị tiên sinh mỉm cười :

- Ta nói đùa với cháu bao giờ đâu.

Cô gái tươi nét mặt, có vẻ tin tưởng ông nội lắm.

Thật ra Bạch Anh đâu biết được sự lo lắng ngấm ngấm trong lòng Bạch Mai cư sĩ bởi sợ cho tính mạng Tống Nguyên. Lão tóc dài Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lân là lão quỷ giết chóc ghê gớm, uống máu người như uống rượu. Lão ta làm cả hắc bạch lưỡng đạo Võ Lâm nghe danh mà hết vía. Cho dù Bạch Mai cư sĩ và song đà cùng xuất thủ chưa chắc ngang sức với lão quỷ hung ác ấy.

Lúc đấy mọi người đã đứng dẹp sang hai bên.

Vũ Trụ Ma Quân cười khẩy :

- Tiểu tử, ngươi tự tin tiếp nổi mười chiêu của lão phu sao?

Đã vận hành Huyết Khí đầy đủ, Tống Nguyên lạnh lùng nói :

- Tại hạ quy còn nhỏ tuổi nhưng không thích bông đùa. Nếu ngươi cảm thấy đã quá lời thì cũng còn đủ thời gian sửa lại và xin lỗi ta đấy.

Kim Xúc Lân hất mạnh mớ tóc dài, đỏ mặt gầm lên :

- Tốt lắm, hãy đỡ chiêu thứ nhất.

Chân lão vừa nhúc nhích, song chưởng đã phát ra hai luồng lực đạo khủng khiếp bổ vào Tống Nguyên.

Chưởng phong ầm ầm phủ kín toàn thân chàng trai, buộc Tống Nguyên phải đối chọi trực diện, không có cách nào khác

Biết Kim Xúc Lân muốn dùng nội lực để giành thắng lợi, Tống Nguyên vẫn bình tĩnh vận tám thành công lực vào song chưởng. Huyết Khí vận hành mãnh liệt theo chư ờng tuôn ra. Hai luồng khí thể màu đỏ cũng lưỡng chiêu vút tới vù vù rung rợn.

Ầm ầm...

Chưởng lực giao nhau khủng khiếp, bá bay cát chạy, cây cối ngã đổ bật tung cả một vùng như thiên hôn địa chấn.

Đám người bên ngoài tuy cách xa mười trượng, và đều là cao thủ, vẫn bị gió xoáy ngã nghiêng.

Tống Nguyên cảm thấy chấn động nội tạng, khí huyết đảo lộn dâng trào, phải lùi ba bước, miệng háp chân khí, cổ dần sức xung động bởi lưỡng chưởng va chạm kinh hồn.

Kim Xúc Lân cũng ngã lão đảo, ngã nghiêng, lắc lư một hồi mới trụ bộ được. Lão ta trở mặt ngạc nhiên, không ngờ chỉ cách thời gian giao đấu dưới long đất không bao lâu mà võ công và nội lực của Tống Nguyên đã tăng tiến bội phần rất khó tin.

Lão lại thét :

- Giỏi lắm tiểu tử tiếp thêm một chiêu nữa nhé.

Đơn chưởng của lão vừa tung lên, chưởng phong đã dừng dừng di động, đâm thẳng vào những yếu huyệt trước mặt chàng trai như sóng xô thác đổ, sức mạnh lấp biển dời non.

Thật ghê người...

Thấy kinh khí của đối phương cuộn cuộn xô thẳng vào ngực mình tổng lực rất mạnh. Sức ép làm Tống Nguyên muốn ngộp thở. Chàng liền nói nhỏ :

- Không xong rồi, phải đẩy bật được chưởng đạo của hắn ra.

Thân hình lập tức trụ vững, Tống Nguyên dùng chiêu “Tán Vân Hợp Khí”, song chưởng quay vòng, đẩy mạnh ra một đạo khí lực dữ dội.

Bình bình...

Chưởng chiêu giao nhau ác liệt, áp khí bị nén chặt thành từng luồng nhỏ bắn ra chung quanh như bao ngọn cuồng phong chặt cây xé đá.

Song chưởng của Tống Nguyên dồn toàn lực, sức mạnh kinh người. Vũ Trụ Ma Quân xuất thủ cũng dữ dội. Lực càng dồn nén, chấn động càng khủng khiếp khi kinh khí giao nhau. Tiếng nổ phát ra đinh tai nhức óc.

Tống Nguyên cảm thấy toàn cơ thể lâng lâng, chân không còn chạm đất, càng phải lùi liên mấy bước. Phía bên kia Vũ Trụ Ma Quân cũng thấy khí huyết đã lộn, tim đập loạn xạ, lão đảo giật lùi.

Đúng là kỳ phùng địch thủ.

Bạch Mai cư sĩ, Bạch Anh cô nương và Phương Thạch Lương Đà vẫn sợ Tống Nguyên không chịu nổi một chiêu của Vũ Trụ Ma Quân. Thế mà hai chiêu qua còn ngang sức. Chẳng những Tống Nguyên đỡ được, mà không yếu thế hơn lão tóc dài.

Bốn người cùng xúc động, gương mặt lộ tia vui mừng cho chàng thiếu hiệp kiên cường, dũng mãnh.

Mai Linh thì không biểu lộ tình cảm gì, chỉ đứng bên ngoài trở mặt ngó, miệng luôn thốt ra những tiếng hừm hừm...

Vũ Trụ Ma Quân thét lên :

- Tiểu tử ngươi phải chết.

Lão thấy hai chiêu đã qua, không đạt hiệu quả nên tức như điên. Đơn thủ liền xoay tròn, chưởng ảnh xòe rộng phát ra một chiêu như bão táp bao trùm các huyết chính của Tống Nguyên.

Miệng lão thét ròn rợn :

- Hãy tiếp chiêu “Thiên Viên Đột Phá”.

Những người chứng kiến đều giật mình kêu lên :

- Ôi, tuyệt chiêu tối độc.

Nhưng Tống Nguyên vẫn bình tĩnh. Chàng tập trung toàn bộ tinh lực, chăm chú quan sát từng biểu hiện nhỏ của Vũ Trụ Ma Quân.

Vừa thấy Kim Xúc Lâm chuyển động, chàng giành xuất chiêu trước. Hữu chưởng của lão tóc dài vừa nhích, Tống Nguyên đã triển khai Huyết Quang Mê Ly chưởng, huyết ảnh đỏ au tuôn ra cùng với song chiêu. Cả một tòa chưởng sơn ụp lấy những huyết đạo chính của Vũ Trụ Ma Quân, công phá dữ dội.

Không ngờ chưởng lực của Tống Nguyên quàng quanh mình như đai sắt, Vũ Trụ Ma Quân hoảng hốt, xoay mình như chong chóng để tiếp chiêu tự cứu, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Lão ta kinh ngạc không hiểu tại sao nội lực của Tống Nguyên càng lúc càng mạnh và suy nghĩ về những chiêu thức của chàng ta.

Chợt lão nghĩ thầm trong đầu :

- “Ôi không lẽ hẳn là truyền nhân của Hồng Hoang Huyết Ma?”

Vũ Trụ Ma Quân suy nghĩ như vậy vì lão nhận ra chưởng pháp bá đạo của Tống Nguyên sử dụng chính là Huyết Huyết Quang Mê Ly chưởng ngày xưa Hồng Hoang Huyết Ma đã làm khiếp vía giang hồ.

Khá vất vả lão mới thoát qua được vòng đai chưởng lực như gôm cả bầu trời của Tống Nguyên.

Trong một lúc, chưởng chiêu của chàng trai chưa thay đổi, song kỳ thực lại rất linh hoạt, dồn nén Vũ Trụ Ma Quân vào cơn hoảng loạn. Lão ta phải thay đổi ba chiêu mới thoát ra ngoài vòng chưởng lực của Tống Nguyên mà trong đầu vang lên những tiếng ong ong khủng khiếp.

Vừa lúc đó, Tống Nguyên lật song chưởng, thân hình quay ngược chiều, màu đỏ của huyết quang tỏa ra chói mắt, bóng dáng mờ ảo, đồng thời chưởng chỉ đan xen, kình lực như rải khắp trời.

Chàng đã sử dụng Kỳ Ảo Mê Ly chiêu thứ hai trong huyết Huyết Quang Mê Ly chưởng.

Chiêu này công phá dữ dội, vừa xuất ra Vũ Trụ Ma Quân đã giật mình sửng sốt, lão vung chưởng phản công liên tục. Kình phong từng luồng chặn huyết quang.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng mà phải xuất ba chiêu, đánh mười tám quyền với mười sáu lần vung trảo. Nhưng thân pháp của chàng trai quá nhanh. Mỗi lần Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lâm xuất chiêu đả huyết, lão ta không nhắm được vị trí chính xác nên cứ đánh vào chỗ trống.

Lúc này chiêu thứ chín đã qua.

Tống Nguyên vẫn vững như bàn thạch.

Lão già tóc dài bỗng nhảy phóc ra ngoài, tránh xa vùng huyết quang bao trùm một khoảng không gian.

Hít sâu một luồng chân khí, lão lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, chiêu thứ mười ta cho ngươi toi mạng.

Dứt lời, lão liền vận ma công, sắc mặt trở nên trắng bạch. Mặt lão như không còn một giọt máu.

Ở bên ngoài, Bạch Anh tiểu thư kêu lên

- Ôi, “Bạch Diện Thiên Bạo ma công”.

Tổng Nguyên cũng chăm chú nhìn.

Chàng thấy trên đỉnh đầu lão Kim Xúc Lâm bốc lên một lớp thể khí như sương mù, càng lúc càng dày, lát sau bề dày khí trắng chất lên hàng trượng.

Biết là Vũ Trụ Ma Quân sử dụng sát thủ lợi hại, triển vận ma công nên Tổng Nguyên cũng tập trung tinh lực đối phó. Chàng huy động toàn bộ Huyết Khí, còn ngấm triển vận “Huyền Thiên chân chí”, song hành tả hữu, đón đợi chiêu thứ mười của Kim Xúc Lâm.

Trên gương mặt độc ác đầy lông lá của Vũ Trụ Ma Quân thoáng hiện nụ cười nham hiểm.

Tả chưởng của lão từ từ đưa lên.

Tổng Nguyên và mọi người đều hồi hộp.

Xem tiếp hồi 14 Song nữ tranh nhất lang

12. Hồi 14 Song Nữ Tranh Nhất Lang

Tả chưởng của lão tóc dài, từ từ dương lên.

Bỗng Tổng Nguyên nghe tiếng kêu của Bạch Nhị tiên sinh ở bên ngoài :

- Ôi, “Thiên Bạo chưởng”...

Ông vừa kêu lên, hai tay áo đã phát mạnh và lao người tới. Bạch Anh tiểu thư theo sát sau lưng.

Kim Giáp Thần Đà, Ngũ Đinh Quái Đà cũng hét lớn :

- Đỗ thiếu hiệp hãy thận trọng.

Hai người như hai cái bóng phóng vèo tới nhanh hơn gió. Trong phút chốc cả bốn người đã giăng phía trước Tổng Nguyên thành một bức tường che chở cho chàng.

Nhưng vốn đã không chịu nhờ cậy ai, Tổng Nguyên bực tức hét lớn, nộ khí xung thiên :

- Các người làm gì thế?

Đồng thời sang chưởng của chàng vung mạnh :

“Bình Bình...”.

Chưởng phong gào rú Huyết Khí đỏ rực, những tiếng nổ như sấm rền.

Bạch Mai cư sĩ, Song đà và Bạch Anh đều không ngờ Tổng Nguyên dùng chưởng lực ngăn chặn nên chẳng đề phòng. Thành linh chưởng phong xô tới, kinh khí khủng khiếp quật họ lão đảo. Những bóng người bật lùi và tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thân hình nhỏ nhắn của Bạch Anh tiểu thư bị bắn tung lên cao, thanh kiếm bạc bay theo làn gió.

Tổng Nguyên không lường được sức mạnh trong cơn tức giận, khi ấy chàng vội thu chưởng về trước ngực, miệng lắp bắp :

- Ôi, tại hạ... tại hạ thật là...

Bạch Mai cư sĩ thương xót đứa cháu nội, thân hình vội lướt tới đỡ lấy Bạch Anh tiểu thư vừa rơi xuống.

Kim Giáp Thần Đà gầm lên :

- Tiểu tử điên rồi.

Lão phóng đến vỗ liên một chưởng sấm sét xuống Tổng Nguyên. Vừa lúc đó Vũ Trụ Ma Quân cũng xuất chiêu thứ mười, với ma công dồn vào “Thiên Bạo chưởng”.

Ầm, ầm, ầm... kinh khí của lão tóc dài thật khủng khiếp, nhưng lại vướng chưởng đạo của Kim Giáp Thần vừa bổ xuống Tống Nguyên. Chàng vai trái trúng thương văng đi, vô tình chệch khỏi luồng chưởng kinh hồn vừa đánh tới. Chính Kim Giáp Thần Đà phải lãnh ngọn chưởng của lão tóc dài.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa. Kim Giáp Thần Đà và Tống Nguyên đã văng bắn qua hai bên.

Toàn thân Tống Nguyên máu me đầm đìa, đôi mắt mở tròn nhìn lão tóc dài đầy căm tức.

Kim Giáp Thần Đà cũng đầm máu, tả chưởng nám đen, đôi mắt nhắm nghiền, nằm ngay chỗ Tống Nguyên vừa đứng.

Vũ Trụ Ma Quân ngơ ngác nhìn cuộc diện xảy ra trước mắt. Nếu Kim Giáp Thần Đà không xuất chưởng thì hẳn đã đánh trúng Tống Nguyên một ngọn “Ma Công Thiên Bạo chưởng” rồi.

Nhưng dù sao cuộc đấu cũng đã kết thúc.

Lão lẩm bẩm :

- Mười chiêu... mười chiêu đã qua rồi.

Mai Linh liếc nhìn Tống Nguyên và Kim Giáp Thần Đà đều đã bị thương. Hắn quay sang Vũ Trụ Ma Quân, hỏi như thăm dò :

- Sư gia, bây giờ ta động thủ chứ?

Lão trừng mắt quát :

- Đừng tính chuyện đếu. Ta đã hứa nó chịu nổi mười chiêu thì không còn gì tranh cãi nữa. Mười chiêu đã qua, tiểu tử chưa chết. Hừm, quân tử nhất ngôn. Ta đi thôi.

Mai Linh vội cúi đầu :

- Tuân lệnh sư gia.

Vũ Trụ Ma Quân nhìn Tống Nguyên lần cuối và buộc miệng :

- Tiểu tử khá đấy. Nhưng sẽ có một ngày...

Dứt lời, thân hình lão quay nhanh, bay vút qua bên kia suối, miệng lẩm bẩm một tiếng “đi” đã lướt xa mười trượng. Chỉ trong chớp mắt đã biến dạng chân trời. Bọn đệ tử Thiên Ma bang đều nhanh chóng bỏ đi.

Tống Nguyên chớp chớp đôi mắt, từ từ ngồi xuống. Miệng vẫn ứa máu, nhưng chàng cố hít chân khí vận hành trong cơ thể, với hi vọng vận công chữa thương. Trong lòng chàng đầy ân hận bởi ngọn chưởng của mình đã khiến cho Bạch Anh tiểu thư bị thương nặng. Chính lúc đó Kim Giáp Thần Đà nổi giận giáng cho chàng một chưởng ngắt nư.

Song nhờ vậy chàng tung bắn đi xa, tránh được “Thiên Bạo chưởng” của lão tóc dài, để Kim Giáp Thần Đà lãnh trọn luồng kinh khí dữ dội...

- Phương Đà Tử, hãy đến xem Đỗ thiếu hiệp ra sao.

Ngũ Đinh Quái Đà Thở dài một tiếng, chậm rãi đi tới.

Một sức mạnh kỳ diệu, có lẽ tổng hợp sự phẫn nộ và ân hận trong Tống Nguyên đứng dậy.

Chàng mở đôi mắt mệt mỏi, đầy màu đỏ của máu, nhìn Ngũ Đinh Quái Đà và nói nhanh :

- Cảm ơn, xin tạm biệt.

Chỉ nói được hai câu, Tống Nguyên đã ói ra đầy máu.

Bạch Mai cư sĩ đang ôm Bạch Anh tiểu thư trên tay, đôi mắt nàng nhắm nghiền như mê ngủ.

Tống Nguyên vừa định đi, thì Bạch Anh tiểu thư bỗng mở mắt.

Nàng kêu lên :

- Đỗ thiếu hiệp, không... không...

Dứt được mấy tiếng, nàng lại nhắm mắt, hôn mê luôn.

Cổ dần nổi đau lòng, Tống Nguyên kiên quyết quay mình nhảy qua suối, để lại đầy vết máu loang lổ.

Chàng còn nghe tiếng Ngũ Đinh Quái Đà hỏi Bạch Mai cư sĩ ở phía sau :

- Có cần giữ Đỗ thiếu hiệp lại không?

Lời đáp của Bạch Nhị tiên sinh :

- Hừm, khỏi cần. Hắn không ra khỏi rừng mai trắng này đâu, đừng dùng sức mạnh giữ lại bất tiện.

Nghe những lời ấy Tống Nguyên lại phần nộ, chàng hậm hực nói một mình giữa bước đi chệnh choạng :

- Rừng mai này là cái quái gì, để xem ta có ra khỏi hay không.

Chớp mắt một cái chàng đã đi vào rừng mai, trong đầu vẫn nhớ lối ra, liền hóp chân khí để tăng sức mạnh lướt trong đường mòn ra khỏi rừng. Rồi men theo vách đá cố gắng trườn đi. Trong đầu Tống Nguyên trống rỗng mơ hồ như nửa tỉnh, nửa mê. Máu vẫn ứa ra mép, toàn thân đau đớn dữ dội.

Chàng đi tiếp được vài dặm đường núi thì lâm vào tình trạng mê sảng, trước mặt tối sầm, rồi ngã nhào xuống bên vách đá. Chàng nằm ngửa nhìn trời. Cuối cùng mê đi, bên khóe miệng máu vẫn tuôn rỉ rả.

Trời sáng từ lâu.

Vàng thái dương từ từ lên cao, tỏa ánh sáng rực rỡ xuống cảnh vật bao la của một vùng rừng núi.

Dưới ánh mặt trời, Tống Nguyên nằm trên vách đá, bất động.

Một ngày lại dần qua.

Ráng chiều đỏ rực một góc trời, gương mặt Tống Nguyên cũng nhuốm màu đỏ của nền trời phản chiếu.

Từ phía xa một bóng nữ nhân xuất hiện bay về phía vách đá, nơi Tống Nguyên đang nằm mê mết.

Vừa lướt qua Tống Nguyên, nàng “A” lên một tiếng, dừng lại ngắm kỹ chàng trai đang nằm bất động.

Cô có đôi mắt to, sáng long lanh với hàng mi dài cong vút. Mái tóc đen óng mượt của nàng xỏa xuống bờ vai tròn lẳn, làn môi hồng thắm chẳng khác một đóa hoa hải đường.

Nàng say mê ngắm chàng trai, rồi bật cười đắc ý. Rút ra một chiếc khăn nhỏ thơm phức, nàng cúi xuống lau sạch những vết máu trên mặt Tống Nguyên. Diện mạo chàng đã lộ rõ, khôi ngô tuấn tú, nét đẹp trai khiến cho bất cứ cô gái nào cũng phải xao xuyến trong lòng.

Cô gái kêu lên :

- Ôi, tốt quá, thật là... làm sao nơi thâm sơn lại có một chàng trai đẹp dễ dàng này. Quả thật hạnh phúc cho ta...

Nàng lại nở nụ cười đậm đàng :

- Hay lắm, chàng trai trẻ tuổi này coi bộ là gà tơ, ngon lành.

Lắm bảm xong, nàng đưa ngón tay trắng hồng đặt vào mũi Tống Nguyên và nhú mày :

- Hừm, chàng hôn mê, cứng như xác chết thì còn xơ mủi gì được?

Nàng ôm Tống Nguyên vào lòng, đứng dậy hôn vào mũi chàng :

- Đồ mắc toi, bản cô nương đã không chịu nổi mà nhà người lại không chịu nhúc nhích.

Bị ôm xiết, Tống Nguyên lại chảy máu. Cô gái âu yếm lè lưỡi liếm sạch máu của chàng, miệng nói nhanh :

- Nhất Dược Tiên Phi này có duyên nợ gì mà gặp người đây. Phải chi người không hôn mê thì đã cùng ta ân ái một trận ra trò. Nhưng thôi, hãy uống một viên “Hồi Lực Xuân Tình” để tỉnh ra, khi đó người còn muốn gấp hơn ta nữa.

Liếc nhìn xung quanh, Nhất Dược Tiên Phi lại cau mày :

- Ôi, sao chỗ này lại chẳng có cái hang nào nhỉ?

Nàng hôn lên môi lên má Tống Nguyên, trong lúc chàng bất tỉnh, có hay biết gì đâu.

Chợt có tiếng huýt sáo từ lùm cây vọng lại.

Nhất Dược Tiên Phi giật mình nhần nhó :

- Quái quỷ, cái con tiểu muội ấy sao cũng đánh hơi mò đến nhanh thế. Ta không thể cho nó thấy tiểu tử này, kéo nó đòi xài chung thì thật hết sức khó xử...

Dứt lời nàng ôm chặt thân thể Tống Nguyên rồi phóng đi. Kinh công của nàng thuộc loại siêu đẳng, chỉ nháp nhô vài lần đã đi xa tít, vào sâu trong núi. Vượt ngang tảng đá lớn, thấy lộ ra một miệng hang, nàng sung sướng vui cười :

- Thật khoái nhé, hang đá này tốt vô cùng.

Vội ẵm Tống Nguyên chui lọt vào hang, Nhất Dược Tiên Phi đặt chàng nằm trên tảng đá, nựng nịu một hồi rồi nói :

- Tiểu bảo bối, người nằm chờ nhé, bản cô nương ra ngoài một lát. Phải chặn đầu con nhỏ quỷ cái kia đã.

Nàng phóng vút đến vách đá hồi nãy, vẫn nghe tiếng huýt sáo, bèn chum môi huýt lại như ám hiệu đã trao đổi trước.

Quả nhiên một cô gái khác xuất hiện.

Mới nhìn thấy Dược Tiên Phi, cô gái nhỏ đã kêu :

- Ngô Lý Hy, chị đi đâu làm em tìm quá trời vậy? Hồi nãy dường như em thấy thoáng bóng chị với một chàng trai?

Biết chối không xong. Ngô Lý Hy nhìn cô gái nhỏ con, mặt đầy tàn nhang, cặp mắt ti hí, có cái nốt ruồi dưới cằm như mụn tú bà, và nói lẹ :

- Phải, phải... một nam nhân tuần tú.

Cô gái nhỏ reo lên mấy tiếng :

- Ngon, ngon thật... chàng ta đâu rồi?

Nhất Dược Tiên Phi Ngô Lý Hy nhếch mép :

- Coi bộ tướng như khi mặc phong của người ta cũng tức cười. Chẳng trách người ta gọi người là “Đại Chúng Tiên Tử” đã “chết tên”.

Đại Chúng Tiên Tử tăng hắng một tiếng, rồi chu mỏ :

- Đừng nhiều lời, ai chẳng biết chị là Nhất Dược Tiên Phi, đệ nhất giang hồ, nổi danh trắng gió. Tiểu muội Đại Chúng này còn thua xa.

Nhất Dược Tiên Phi mỉm cười :

- Tiểu muội, tỷ tỷ chỉ đùa vui thôi. Muội mới nghe bọn con trai là cuống lên, bất kể tình chị em gì cả.

Cặp mắt ti hí hấp háy, Đại Chúng Tiên Tử xua tay :

- Đã bảo khỏi cần nói nhiều. Tỷ tỷ cho biết người ấy hiện ở đâu?

Nghiêm nét mặt, Nhất Dược Tiên Phi trở tay qua góc núi bên kia :

- Gã trai ấy võ công thâm hậu, nó dám giao tranh với chị rồi chạy thục mạng. Tỷ tỷ đang bức mình đây.

Lập tức nhần mặt, Đại Chúng Tiên Tử kêu to :

- Ôi sao lại để nó chạy uống nước? Muội nhất định đuổi theo bắt nó về.

Nhất Dược Tiên Phi bật cười :

- Phải đấy, nhưng muối bắt được nó thì đem về đây hưởng chung cho vui vẻ nhé...

Đại Chúng Tiên Tử cười híp mắt :

- Việc đó để tính sau.

Mới dứt lời cô ả phóng vèo về hướng Nhất Được Tiên Phi vừa chỉ.

Bóng Đại Chúng Tiên Tử vừa khuất, Nhất Được Tiên Phi đã cười khẩy :

- Con bé ngu dốt, nghe có chàng trai là quýnh quáng lên như gà mất đẻ. Cho người tìm đồ con mất.

Nàng lại gần giọng :

- Thật là đồ lười biếng còn muốn ăn thịt ngỗng trời. Bộ người nghĩ có gì ta cũng sẵn sàng cho người hưởng chung sao. Đừng tưởng bở.

Nàng hồi hải quay vào trong hang.

Nhưng Nhất Được Tiên Phi đâu có biết Đại Chúng Tiên Tử chỉ giả bộ phóng đi một vòng rồi quay trở lại núp sau tảng đá lớn, và nhìn thấy người chị kết nghĩa của mình chui tọt vào hang.

Đại Chúng Tiên Tử rửa thầm :

- Mẹ kiếp, ta và nó đã giao hẹn có gì cùng hưởng chung. Thế mà nó giấu gì trong hang kia?

Mon men đi tới, Đại Chúng Tiên Tử núp rình bên ngoài.

Lúc đó Tống Nguyên nằm trong hang bỗng từ từ tỉnh lại. Chàng ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của hương sen bay vào mũi.

Thần khí của Tống Nguyên dần dần được hồi phục. Chàng nhận thấy một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại đang chặn lấy huyết “Mệnh Môn” và luồng chân khí đang biến thành làn hơi ấm áp chạy vào kinh mạch. Rõ ràng có một nữ nhân đang ngồi sau lưng chàng để truyền nội lực. Mùi thơm cũng do cơ thể người nữ ấy thấm vào khứu giác của chàng.

Cơ thể càng thêm sảng khoái, chàng biết có người không tiếc chân lực đang cứu nguy cho chàng.

Mùi hương sen vẫn thoang thoảng làm chàng nghĩ tới một người chàng vẫn luôn thương nhớ là Lãnh Hồn Hương Phi...

Chàng cứ tiếp tục cứ tưởng tượng mông lung...

Phải rồi, người đang truyền nội lực, ra sức chữa thương cho chàng hẳn là người tự đáy lòng chàng vẫn hằng tưởng nhớ.

Trong đầu đang suy tư, mơ mộng, Tống Nguyên không muốn mở mắt, mở miệng, sợ hiện thực làm mất đi vẻ đẹp của mộng mơ chẳng?

Nhưng trong mơ mộng, lý trí chàng vẫn mạnh, nên chàng cố hành động nhịp nhàng với người đang tiếp cứu cho mình. Chàng hít một hơi dài, nâng chân lực còn lại hòa cùng chân khí mới được truyền vào cơ thể. Đôi chân mày như hình lưỡi mác động đậy theo khẩu quyết luyện công. Tống Nguyên thi triển “Huyền Thiên chân khí”, kết hợp nội lực với khí nóng bên ngoài để vận hành chân khí khắp toàn thân.

Dần dần chân lực đã mạnh lên, vết thương đã lành, Huyết Khí được phát động và chân lực một chính một phụ chu chuyển trong cơ thể. Toàn thân Tống Nguyên tỏa ra một lớp sương mù màu đỏ, cùng lớp lớp ánh sáng pha trộn tạo cho hình tượng của chàng thành một bức tranh tuyệt đẹp. Một lát sau từ mũi chàng phập phồng tỏa ra thể khí, lúc mạnh màu đỏ, lúc yếu màu trắng, biểu hiện hai loại chân lực khác nhau tiềm tàng trong cơ thể. Hai loại chân lực một chính một phản hợp lại rất mạnh, người thường khó địch nổi.

Lúc này bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của nữ nhân đã rời khỏi huyết mệnh môn sau lưng Tống Nguyên.

Một hơi thổi gấp gáp tỏ rõ sự thèm muốn bị dồn nén.

Bóng người với y trang màu xanh lay động trong hang rồi biến mất, mùi hương sen thoang thoảng cũng không còn.

Thời gian cỡ chừng uống hết một tuần trà qua đi. Lớp sương màu hồng bao phủ quanh mình Tống Nguyên chính là “Huyết Khí” đã thấm hết vào cơ thể chàng, không hiện ra nữa. Phần thân trên của Tống Nguyên coi trần để lộ những bắp thịt cuộn cuộn trong màu da trắng ngà, đẹp như pho tượng. Có lẽ nữ nhân kia đã cởi áo cho chàng để truyền lực chữa thương.

Gương mặt Tống Nguyên hồng hào trở lại.

Cuộc hành công điều khí đã kết thúc.

Chàng cảm thấy chân lực hùng hậu hơn trước, sức khỏe cũng tăng tiến hơn trước lúc bị thương.

Lấy làm lạ, chàng lẩm bẩm :

- “Ôi, sao ta được bình phục và tráng kiện thế này? Ai đã điều trị cho ta thần tình thế?”

Dường như không còn người ngồi sau lưng, cũng không còn mùi hương sen thơm ngát nữa.

Chàng quay đầu nhìn lại... Trong hang vắng hoang vu không một bóng người nào, khiến chàng nói nhỏ với mình :

- “Ôi, ân nhân cứu ta đã đi rồi. Ta không có một tiếng cảm ơn, thậm chí chưa nhận biết ân nhân là ai”.

Trong đầu Tống Nguyên vẫn thầm đó người cứu mình là Lãnh Hồn Hương Phi, bởi chàng nhận thấy mùi hương sen trắng trong lúc được chữa thương.

- “Nàng, có phải nàng không?”

Chàng lại nhắm mắt suy tưởng...

Đúng lúc Tống Nguyên thở dài một tiếng để nhắm mắt suy tưởng thì bóng người áo xanh đã trở vào hang.

Chính là nàng Nhất Dược Tiên Phi.

Nghe tiếng thở dài của Tống Nguyên, nàng kêu lên :

- Ôi đệ đệ thân yêu, tì đã để cho đệ chờ đợi lâu quá, chỉ vì cái con tiểu muội yêu tinh mắc gió làm tì tì mất thời gian. Ôi, em yêu của chị. Em khôi phục sức khỏe nhanh quá nhỉ. Chị nhìn gương mặt đẹp trai hồng hào của em cũng đủ biết.

Vừa say sưa ngắm thân hình nở nang, bắp thịt rắn chắc của Tống Nguyên, Nhất Dược Tiên Phi vừa cởi nhanh y phục. Nàng thoát y trong chớp mắt, rồi lúi trong bọc ra chiếc lọ nhỏ, trút vào lòng bàn tay một viên thuốc màu hồng tỏa mùi thơm ngát.

Ả ta núng nính bước lại bên Tống Nguyên, giữa bàn tay có viên thuốc và âu yếm bảo :

- Đệ đệ, chị đã không còn chịu nổi. Em ngoan hãy uống viên Thống Khoái Xuân Tình này, rồi ta vui vầy với nhau.

Tống Nguyên từ từ mở mắt.

Chàng kinh ngạc và tởm lợm nhìn thấy thân hình của nữ quái, bỗng phần nộ chỉ muốn phóng cho ả ta một chưởng tan xác, rồi bỏ đi cho rồi. Song chàng còn muốn hiểu rõ nguyên nhân chàng được đưa vào hang này, và ai đã cứu mạng chàng, nên Tống Nguyên cố nhịn.

Chàng chỉ gằng giọng ra lệnh :

- Đứng yên đó, đừng đến gần ta.

Nhất Dược Tiên Phi hết sức ngỡ ngàng. Ả ta không ngờ lại có chàng trai thờ ơ trước thân thể tuyệt mỹ và gợi tình của ả.

Ả liền trở giọng ngọt ngào :

- Kìa sao vậy đệ đệ? Em tưởng chị không thích em? Hãy ngoan ngoan chị sẽ thương nhiều...

Tống Nguyên trừng mắt :

- Nàng là ai? Vào đây làm gì?

Nhất Dược Tiên Phi vừa nở nụ cười tình, vừa ỏng ẹo bước tới :

- Ôi đệ đệ ngoan của tỉ tỉ...

Nhưng Tống Nguyên đã hét lớn :

- Dừng bước ngay. Trước hết hãy trả lời câu hỏi của ta.

Tiếng hét đầy nội lực thâm hậu của Tống Nguyên làm Nhất Dược Tiên Phi giật mình.

Ả phải đứng khựng lại, miệng vẫn nhoẽn nụ cười quyến rũ :

- Á, tỉ tỉ hiểu rồi. Vì đệ đệ chưa biết chị phải không? Chị là Ngô Lý Hy, “Nhất Dược Tiên Phi” lừng danh giang hồ. Biết danh tiếng của chị chắc em cũng hiểu chị có công lực cỡ nào, bọn cao thủ võ lâm, hay công tử hào hoa đã được ân ái với chị đều phải ngợi khen chị tuyệt vời. Chị lại đẹp như tiên nên chẳng kẻ nào không mê mẩn. Em ngắm chị xem phải thế không?

Tống Nguyên vẫn nghiêm giọng :

- Dừng nhiều lời, tại sao nàng vào đây?

Ngô Lý Hy lại cười ngôn ngôn :

- Coi kìa, đệ đệ không biết gì sao? Chị thấy em bị thương nằm ngất ngư bên đá, nên đem em vào hang này dốc hết chân khí nội lực cứu chữa. Lúc em đã đủ sức vận hành khí công, chị tạm ra ngoài đuổi con tiểu muội ác ôn đi. Không ngờ em hồi phục nhanh quá.

Cô ả nhướng mắt :

- Thế nào? Đệ đệ vừa lòng chưa? Chị đến với em được chứ?

Vừa nói ả vừa bước tới dọ dẫm vài bước.

Tống Nguyên giương chưởng ngăn lại. Lúc này công lực chàng tăng gấp đôi, nên nghe quái nữ nói, chàng hỏi lại :

- Nàng đã dùng nội lực cứu ta thật sao? Nhưng vì lẽ gì nàng cứu ta?

Nhất Dược Tiên Phi gạt nhanh :

- Đúng thế, tỉ tỉ đã cứu đệ đệ đến gần suy kiệt chân khí. Vì tỉ tỉ thương đệ đệ mà. Bây giờ để tỉ tỉ phục hồi, thì em phải cứu chị.

Tống Nguyên cười gằn :

- Cứu bằng cách nào?

Cô ả nuốt nước miếng :

- Chỉ cần ân ái, hòa hợp âm dương. Tỉ tỉ đến nhé.

Vẫn nhú mào, Tống Nguyên quát :

- Đứng lại, đừng yêu cầu ta làm điều đó.

Vừa quát, trong đầu chàng vừa suy nghĩ :

- “Ta không tin nữ quái này có nội lực thâm hậu cứu được ta. Nhưng nếu sự thật cô ả cứu ta, thì biết xử trí thế nào đây?”...

Chàng nhớ đến một chuyện :

- Sao trên người nàng không có mùi thơm hoa sen?

Đưa tay vuốt thân thể trần trụi của mình Ngô Lý Hy cười híp mắt :

- Ôi, có thể mà cũng hỏi. Hồi này chị đeo vòng sen trong mình nên mới có mùi hương. Bây giờ thoát ý rồi, hoa đầu nữa mà thơm chứ. Quả thật chị đã cứu em mà em không tin sao? Thôi, đừng hỏi rắc rối nữa chị đang cần thiết muốn phát điên rồi đây.

Trong lúc hôn mê, được truyền nội lực cứu chữa, Tống Nguyên mơ hồ nghĩ thấy mùi hương sen, nên tin rằng người bí mật cứu chàng là cô gái thanh sạch Lãnh Hồn Hương Phi. Chàng không tin nữ quái kia đem lại sự sống cho chàng bên bờ vực cái chết. Nghe ả ta trả lời câu hỏi, Tống Nguyên càng không tin được ả ta có võ công thâm hậu.

Chàng bèn cười lạt :

- Được, để ta thử xem...

Dứt lời, chàng liền trở tay vận bốn thành công lực, nhưng lúc này chân khí của Tống Nguyên quá sung mãn, kinh kyer vô cùng dữ dội. Nhất Được Tiên Phi đang lúc mê muội, lại không đề phòng, nên làm sao chống nổi.

“Bình” một tiếng khủng khiếp.

Thân hình quái nữ bị bắn tung ra cửa hang...

Thấy Ngô Lý Hy bị đánh văng, Tống Nguyên gần giọng :

- Hừm, con quái nữ cả gan dám lừa ta.

Tiện tay, chàng quăng luôn mở quần áo của Nhất Được Tiên Phi ra cửa hang luôn. Chàng khoác áo của mình vào người, rồi phóng nhanh ra ngoài như một luồng gió.

Khi ấy trăng đã lên.

Ánh sáng tỏa đầy trời.

Đại Chúng Tiên Tử núp cách cửa hang không xa đã sốt ruột.

Nàng nổi giận nói lảm bảm :

- Thắng hay bại là tùy theo sắc đẹp, ta cứ xông đại vào hang giành mối với nó. Tội gì ở đây nhịn thèm?

Nàng lại rờ vào ruồi duyên, ăn đứt sắc đẹp của Ngô Lý Hy, chàng đẹp trai sẽ thuộc về ta.

Đôi vai nhấp nhô, Đại Chúng Tiên Tử lắc mình mấy cái đã đến bên cửa hang trước.

Bỗng “vèo” một tiếng, có bóng nữ nhân trần trụi từ trong hang bắn văng ra ngoài, nằm vắt vẻo ở cành cây thấp.

Đại Chúng Tiên Tử nhận ra Ngô Lý Hy không có mảnh váy áo nào cả. Da thịt phơi bày dưới ánh trăng.

Chưa kịp ngạc nhiên, Đại Chúng Tiên Tử lại thấy một mớ gì xanh rờn từ cửa hang bay ra phủ trùm lên mình Nhất Được Tiên Phi. Thì ra đó là mớ xiêm y của ả bị Tống Nguyên quăng vù theo gió.

Đại Chúng Tiên Tử khoái trí cười hà hà.

Nàng đến bên, hỏi móc họng :

- Ngô tử tử, chị làm gì trong hang lâu, muội chờ muốn chết.

Nhất Được Tiên Phi nổi nóng gầm lên :

- Mẹ kiếp, không ăn được thì ta đập đổ. Thằng tiểu tử ngông cuồng. Ta phải giết người.

Vừa nói ả vừa quơ nhanh váy áo mặc vào mình.

Lại cười hì hì như trêu tức, Đại Chúng Tiên Tử cười hoài, giọng bốn cột hỏi Ngô Lý Hy :

- Ôi, Ngô tử tử, chị đòi giết ai vậy?

Nhất Được Tiên Phi trở vào cửa hang, thét lớn :

- Giết thằng ngu ấy. Thịt tươi dâng tới miệng còn chề. Lại đánh ta một chưởng, muốn rơm bẹ sườn.

Tiếng ả ta vừa dứt thì một chàng trai khôi ngô tuấn tú xuất hiện, chính là Đỗ Tổng Nguyên.

Chàng nhếch mép :

- Hừm, người định giết ai?

Tổng Nguyên vừa trụ bộ lại thì Đại Chúng Tiên Tử đã ngân ngơ nhìn. Rồi ả ta quay lại Ngô Lý Hy :

- Ô, Ngô tử tử định giết người này à?

Nàng lại nhú mày. Rồi nàng lại kêu :

- Không, không được giết chàng ta. Vì tiểu muội yêu chàng ta.

Vừa kêu lên như thế, Đại Chúng Tiên Tử vừa nở nụ cười dâm dăng, bước nhanh về phía Tổng Nguyên.

Đang cảm tức nhưng trông thấy Tổng Nguyên thì Ngô Lý Hy lại thèm. Vả lại ả ta lại không muốn cho Đại Chúng Tiên Tử chiếm được chàng trai tơ ngon lành kia, nên kêu giật giọng :

- Muội muội đứng lại. Chàng ta là do tử tử phát hiện và đã cứu tỉnh, thì tử tử là người được hưởng.

Quay lại nhìn với ánh mắt chằm chọc, Đại Chúng Tiên Tử cười khẩy :

- Thôi đại tử chớ nhiều lời. Người ta đã đại tử vắng ra rồi, còn nói chuyện gì nữa?

Nhất Được Tiên Phi quỳnh lên, chưởi liền :

- Mẹ kiếp, đồ gái thúì. Mới thấy trai đã típ mắt. Người dám cướp miếng thịt béo trong miệng ta sao?

Chưa dứt lời ả ta vỗ một chưởng sấm sét vào huyệt “Bối Tích” của đứa em gái kết nghĩa.

Tuy mê tít khi thấy Tổng Nguyên, nhưng Đại Chúng Tiên Tử biết tạt giành trai dữ dội của Ngô Lý Hy nên đã đề phòng.

Nhất Được Tiên Phi vừa xuất thủ, Đại Chúng Tiên Tử đã lách mình tránh khỏi luồng chưởng đạo của người chị kết nghĩa, đồng thời chị quay lưng lại tròng mắt quất :

- Đồ dâm dăng, bị đánh không tổn, còn muốn tranh giành với ta sao?

Mới dứt câu mắng, ả ta đã đánh thẳng một chiêu vào giữa ngực Nhất Được Tiên Phi như trời giáng.

Thế là chỉ vì một chàng trai, hai ả dâm nữ quên tình kết nghĩa, tung ra những độc chiêu đánh nhau trời chết.

Tổng Nguyên nhìn thấy cảnh này thì bật cười :

- Hừm, trên đời này hành động của những kẻ dâm dăng thật là kỳ quái. Thôi, ta để bọn chúng đánh nhau thỏa mãn đi. Việc cần làm còn nhiều, hơi đâu ở đây xem cho bận mắt.

Chàng vận “Huyết Khí”, thân hình đỏ au, rồi thi triển kinh công, lao như một mũi tên xuống núi.

Lúc đó mới khoảng canh ba.

Tổng Nguyên xuống chân núi đi một mạch thì đã tới đỉnh núi khác, ánh sao mờ ảo trên nền trời.

Đang ngắm cảnh sao đêm, Tổng Nguyên bỗng nghe những tiếng nói gay gắt :

- Tiểu tử con hoang ở đâu tới đây phá giấc ngủ của lão gia. Người không biết lão gia bức tức mấy đêm qua không ngủ. Đêm nay vừa chợp mắt thì bước chân của ngươi làm lão gia tỉnh dậy. Lão gia phải cho người một bài học nhớ đời, để biết thế nào là lễ độ.

Tiếp đó, tiếng động mạnh rung chuyển, rồi từ trong khe đá có một lão già lùn phóng vèo ra.

Bộ tướng của lão thật quái dị...

Đầu lão to như cái đầu, tóc tai bù xù, da dẻ đen thui. Thân lão vừa thấp lùn vừa gầy ốm trơ xương xẩu, bao bọc trong bộ đồ cũ kỹ hôi hám, chân mang đôi hài rách, vừa to vừa bẩn.

Tổng Nguyên liếc nhìn, thấy lão ma chẳng ra ma, người chẳng ra người, một thân hình vừa bần thủ vừa tàn tạ. nhưng cặp mắt lão sáng quắc tựa hai ngọn đèn, tưởng chừng có thể soi thấu ruột gan người khác.

Biết đã gặp cao sĩ giang hồ, và tuy bị mắng oan, Tổng Nguyên vẫn vòng tay cúi đầu cung kính :

- Vãn bối sơ ý, lỡ làm kinh động giấc ngủ của tiền bối. xin được thành khẩn chịu tội.

Quái nhân kéo lê đôi hài rách từng bước, cách Tổng Nguyên khoảng non năm trượng mới dừng lại.

Lão ho khục khặc, nhổ một bãi đờm lầy nhầy xuống đất, rồi mắng :

- Mẹ mày, làm ồn, phá giấc ngủ của lão phu, mà chỉ xin chịu tội được sao?

Vừa nói lão vừa sấn tới Tổng Nguyên, thân pháp nhanh nhẹn như chiếc lá.

Tổng Nguyên thâm nghĩ :

- “Hừm, hôm nay ta gặp xui xẻo”...

Rồi chàng lách mình né qua một bên.

Vào một cái, lão dị nhân đã tới nhưng không chạm vào Tổng Nguyên, mà chỉ cúi hốt bãi đờm vừa nhổ ra, nuốt ực vào bụng, rồi cười khà khà, nói to :

- Một bãi đờm sau khi ngủ dậy, nuốt vào bụng thành tiên đơn. Thuốc tiên đó, tiểu tử ạ. Khà khà khà...

Tổng Nguyên nhú mày, nghĩ nhanh trong đầu :

- “Lão già này chắc điên rồi. Tốt hơn hết là ta nên chạy nhanh, tránh mọi phiền phức”...

Tuy trong đầu chàng nghĩ vậy, nhưng khi chạm phải tia mắt nhìn nãy lửa của lão già là chàng phải đứng yên một chỗ. Bởi cái nhìn của lão như có uy lực lạ lùng.

Và Tổng Nguyên đành cúi đầu :

- Lão tiền bối, thương tình cho vãn bối chịu tội cách nào đây?

Lại bật cười khà khà, lão già hỏi :

- Nhưng này tiểu tử, người đã từng nghe nói đến lão phu này chưa?

Nghe lão già bần thủ gọi mình là tiểu tử, Tổng Nguyên hơi bức mình, nên gương mặt không vui. Song chàng thấy lão tuổi tác đã cao, thuộc hàng tiền bối, có thể trịch thượng một chút cũng chẳng sao.

Vả lại chàng nghĩ mình mới bốn tẩu giang hồ, bạn ít, nhiều thù, việc giao tế phải nhã nhặn, khéo léo, sẽ dễ đối phó hơn.

Nghĩ như vậy rồi, Tổng Nguyên vòng tay, cúi đầu thật thấp, đáp lại rất nhỏ nhẹ trước mặt lão già :

- Bẩm tiền bối, bởi vãn bối mới ra chốn giang hồ, người lạ, việc lạ nên chưa được hân hạnh biết tiền bối là ai. Mong tiền bối lượng thứ.

Nghe Tổng Nguyên trả lời, lão già bỗng cúi mặt buồn rầu, nước mắt ứa dầm dề như đau khổ lắm, khiến Tổng Nguyên hết sức ngạc nhiên.

Chàng không hiểu vì sao lão già lại buồn đau đến thế...

Xem tiếp hồi 15 Lạc Hồn Tửu Tiên

13. Hồi 15 Lạc Hồn Tửu Tiên

__ Phải, phải... Ta là “Lạc Hồn Tiên Tửu” Hồ Quang Thao, ba mươi năm qua chưa tái xuất giang hồ. Bọn hậu sinh các ngươi làm sao biết... mà có lẽ cả thiên hạ cũng quên tên ta rồi. Ôi, buồn biết chừng nào.

Bỗng lão ta đưa ống tay bần quẹt nước mắt và cười rú lên :

- Khà khà, thiên hạ quên càng hay, mặc xác nó. Ta càng đỡ phiền phức.

Thì ra lão già chột vui, chột buồn như trẻ nít. Cũng có thể coi lão như một người bệnh tâm thần.

Tổng Nguyên nhìn lão mà phát chán, liền nói :

- Bẩm tiền bối, cho phép vãn bối được cáo từ, bởi còn nhiều việc phải làm.

“Lạc Hồn Tiên Tử” Hồ Quang Thao đang cười ngất, bỗng nổi cơn giận dữ, tả chưởng giương lên, ngũ trảo xòe rộng, chụp ngay một thể “cầm nã” vào giữa ngực Tổng Nguyên.

Lão thét lớn :

- Mẹ nó, phá giấc ngủ của lão phu rồi tính đi êm hả? Trên đời này chỉ có “Lạc Hồn Tiên Tử” này là người tốt thật mà...

Thể “cầm nã” của lão nhanh như chớp và chính xác kỳ lạ. Ngay khi lão ta xuất thủ thể nào, Tổng Nguyên cũng không nhìn rõ. Chỉ thấy chớp mắt một cái, bàn tay khô cằn, gân guốc, móng nhọn đen xì đã Chop cứng vào ngực Tổng Nguyên như móc sắt.

Né thật lẹ mà vẫn không thoát bàn tay đen xì, Tổng Nguyên bực tức gằn giọng :

- Thừa tiền bối. Tại hạ đã xin lỗi, nếu tiền bối cứ bực bách thì vãn bối sẽ không nể nữa đâu.

Hồ Quang Thao vĩnh hàm râu bạc, trừng mắt lên :

- Hừm, tiểu tử, ngươi xin lỗi thế à? Ngươi không nể tình thì làm gì, cứ giở trò ta xem.

Vừa nói hữu chưởng đẩy ra luồng kinh lực, trong khi tả chưởng vẫn Chop cứng nơi ngực Tổng Nguyên, hoàn cảnh thật khó đối phó với lão già võ công thâm hậu.

Tổng Nguyên phẫn nộ thét lớn :

- Tại hạ không nể nữa đâu.

Tả chưởng của chàng liền đánh vào huyệt “Mệnh Môn”, hữu chưởng đánh mạnh dưới sườn lão dị nhân như sấm sét.

Lạc Hồn Tiên Tử cười như điên, mình hơi co lại, bước chân thay đổi bộ vị trong nháy mắt, một đạo chỉ phong lại bắn vào huyệt “Bách Hội” trên đầu Tổng Nguyên rất dữ.

Thật đáng gờm thủ pháp của lão già, bởi lão đổi chiêu rất nhanh, rất khó tính toán được thể chưởng hiểm hóc.

Tổng Nguyên phải vận mình lách nhanh như chớp mới tránh được ngọn chỉ phong khủng khiếp của lão.

Cơn phẫn nộ cực điểm, Tổng Nguyên liền thi triển “Huyết Quang Mê Ly chưởng”

“Bình, bình...”

Chưởng ảnh như núi, chỉ phong như bão, tất cả bao vây úp chụp lấy Lạc Hồn Tiên Tử, thể mạnh tựa đời non lấp biển.

“Huyết Quang Mê Ly chưởng” của Tổng Nguyên càng lúc càng mạnh, màu đỏ rực trời, kinh khí cuộn cuộn.

Nhưng thân hình Lạc Hồn Tiên Tử chỉ quay ngửa quay nghiêng trong ngàn vạn chưởng ảnh. Lúc lão ngã sang đông, lúc nghiêng qua tây. Có khi lão xuất chiêu lạ lùng, buộc Tổng Nguyên phải tự vệ.

Quả thật chưởng lực của Tổng Nguyên chưa chạm vào được góc áo của lão, đừng nói chi xâm phạm được một sợi lông chân.

Phía chân trời đã rạng sáng, ánh mây bàng bạc như màu bụng cá, toàn thân Tổng Nguyên ướt đầm mồ hôi, nhưng chàng vẫn không thể nào thắng nổi Lạc Hồn Tiên Tử.

Chàng bối rối chưa biết tính sao.

Rút nhanh ư? Bỏ chạy ư? Không thể được, còn mặt mũi nào... Vả lại chỉ sơ ý cũng đủ bị trọng thương trong nháy mắt.

Giữa lúc Tông Nguyên lâm thế bí, và nhận ra trong võ lâm còn nhiều bậc cao nhân, thì Lạc Hồn Tiên Tửu bỗng nghiêng mình nhảy vọt ra phía sau, để dàng thoát vòng chưởng ảnh.

Rồi lão bật cười nói lớn :

- Đùa vui với tiểu tử chán rồi. Nhà lão phu ở “Ngọa Tiên cư” trong thị trấn trước mặt. Tiểu tử hãy đến đó cho lão tính sổ, không được trốn chạy đấy nhé.

Vừa dứt tiếng cuối cùng thì lão đã phóng đi xa lắc, thân hình nhấp nhô như người say rượu, khật khưỡng đi về phía trước nhanh hơn mũi tên bay.

Tổng Nguyên trở mắt đứng lại, thở hổn hển.

Chàng cúi đầu suy nghĩ, và nhận ra Lạc Hồn Tiên Tửu chỉ dùng bộ pháp chao đảo như người say, mà thoát khỏi chưởng lực, chỉ phong ghê gớm của một cao thủ như chàng.

Song bộ pháp đấy là gì?

Tổng Nguyên cố phân tách theo sở học của mình mà vẫn không thể nào hiểu ra nổi.

Cuối cùng, chàng cúi nhìn, và trong đầu chợt sáng ra, khi nhận rõ những dấu hằn của sáu đôi bàn chân trên mặt đất.

Chàng kinh ngạc, gật gù nói nhỏ :

- Ái chà, chỉ có mười hai bước chân thôi.

Rồi chàng lập tức dựa theo những dấu chân ấy mà luyện tập từng bước. Lúc đầu thật là khó. Bộ pháp này chỉ có mười hai bước chân, thế nhưng di chuyển rắc rối, chẳng phải giản đơn. Theo thế chân trái thì chiêu này cần chuyển về phải. Nhưng nhìn sang phải thì thế lại chuyển sang trái...

Tiếp tục nhìn kỹ lại càng tức, bởi thế không chuyển hẳn sang trái, không chuyển hẳn sang phải. Tóm lại bộ pháp này hoàn toàn ngược với võ công thông thường, khó hiểu đầu đuôi...

Khi đã hiểu ra, Tổng Nguyên bắt đầu luyện tập. Chàng cứ theo từng dấu bàn chân của Lạc Hồn Tiên Tửu mà tiến thoái, chuyển biến. Nói thì đơn giản, song người thường làm sao bắt chước nổi.

Tổng Nguyên đã có võ công, thông hiểu thân pháp nên mới lĩnh hội được từng bước chân của vị tiền bối. Tuy vậy mà chàng cũng chật vật lắm mới vận dụng trí thông minh phi thường tiếp thu được một bộ pháp mới lạ.

Cho đến lúc mặt trời lên cao khoảng ba sào tre, Tông Nguyên mới luyện xong. Chàng mệt nhoài, mồ hôi đổ ra như tắm. Mặc dù mệt, trong lòng Tổng Nguyên cũng hết sức phấn khởi, và thầm nghĩ hồi sáng chàng đã quá khinh thường ông lão.

Chàng thầm nói một mình giữa khoảng sườn núi vắng lặng :

- Lạc Hồn Tiên Tửu có bộ pháp thần kỳ này, có lẽ võ công của ông còn lắm điều siêu việt. Ông lại bảo ta đến thị trấn, hẳn là ta cùng ông có một kỳ duyên trong đời.

Thế là Tổng Nguyên triển vận khinh công lao vùn vụt về phía trấn thành như bay.

Khi đã vào thành, nhà cửa nguy nga, người đi đông đúc, Tổng Nguyên đáp xuống, chậm bước đi giữa phố xá.

Vóc dáng cao to, diện mạo khôi ngô tuấn tú, trong bộ y phục màu đen có gắn những viên ngọc chiếu sáng, Tổng Nguyên còn mang “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” dị kỳ nên người đi đường đều dừng bước nhìn chàng, tỏ vẻ nể trọng.

Đạo bước trong thị trấn, Tổng Nguyên đang định tìm người hỏi thăm về “Ngọa Tiên cư” chợt chàng nhìn thấy một ngôi lầu lầu sừng sững, vừa to vừa đẹp, người qua kẻ lại, vào ra tấp nập. Trên lầu lầu lại có tấm bảng đề những chữ rõ ràng “Ngọa Tiên cư”.

Tổng Nguyên mừng rỡ kêu lên :

- Ôi, nơi ta cần tìm không ngờ lại ở trước mắt.

Vừa reo xong chàng lại chợt nghĩ :

- Không lẽ ông lão dơ dáy ấy lại ở trong tòa lầu sang trọng này?

Muốn biết sự thật thì phải vào xem. Chàng hăm hở bước đến gần tửu lầu, trong đầu vẫn còn thắc mắc.

Bỗng chàng nghe trong tửu lầu vọng ra những tiếng léo nhéo, lằng kỹ thì chính là tiếng của Lạc Hồn Tiên Tửu.

Ông ta đang chửi ông óng :

- Mẹ nó, nơi đây không phải là “Ngọa Tiên cư” của các vị thần tiên nằm hay sao? Bảg hiệu ghi rành rành. Ta đây chính là tiên. Vậy ta “ngọa” là nằm, sau khi nhậu say, có gì nghịch lý? Nếu các người không để yên cho ta nằm ngủ, ta sẽ phá banh tửu lầu này cho các người biết mặt. Các người bảo ta là “Tiên Khồng” là “không tiên” nên coi thường ta hả? Ta có người bạn là “Phú Tiên” sang trọng, đính ngọc đầy mình, sắp tới đây, để xem các người có quỳ lạy không?

Tiếng Lạc Hồn Tiên Tửu vừa dứt, Tống Nguyên lại nghe những tiếng ồn ào chửi rủa :

- Mẹ kiếp, thấy lão lớn tuổi không muốn nói, lão lại làm lừng...

- Hừm, từ sáng tới giờ lão uống chùa mấy thùng rượu, không trả một đồng, còn ăn hết cả bàn tiệc. Nhậu say còn đánh đuổi khách để lấy chỗ ngủ, xưng mình là “Ngọa Tiên” nữa hả? Lão này không trị không xong.

- Đánh chết lão đi.

- Phải đấy, cứ bu vào mà đánh...

Tiếp theo là những tiếng “bịch, bịch” và tiếng thét của Lạc Hồn Tiên Tửu nghe chói lói :

- À, đánh ta hả? Các người dám đánh lão, lát nữa lão sẽ hỏi tội. Mẹ nó, thằng chó ngu xem người bằng nửa con mắt, lão sẽ không tha.

Cùng lúc là những tiếng “hự” vang lên, xen lẫn tiếng đổ vỡ, từng loạt bàn ghế, mâm chén bay qua cửa sổ thật kinh người.

Tống Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- Ôi ông lão này thật hay gây sự.

Chàng vội bươn bả bước tới, đi thẳng vào trong quán, miệng nói nhanh :

- Xin cho vào...

Thực khách đông đảo khi ấy đã chạy ra ngoài, đứng xem lố nhố. Họ thấy một thiếu niên tuấn tú, hình dạng kỳ vĩ bước vào, vội rẽ ra nhường bước.

Có người lại nín chàng, bảo rằng :

- Thiếu gia cần ăn nhậu thì qua chỗ khác, nơi này đang có một lão già say đang phá phách, quấy rầy.

Tống Nguyên mỉm cười nói :

- Không sao, ông ấy là huynh đệ của tại hạ.

Mọi người liền bước qua một bên, vệt lối cho Tống Nguyên đi vào, nhiều cái miệng kêu lên :

- Ôi cái lão già say dơ dáy ấy mà là huynh đệ của công tử này sao?

Mặc cho mọi người thắc mắc. Tống Nguyên vào hẳn bên trong. Chàng không thấy, còn người khách nào, bàn ghế đổ lổng chổng, chén đĩa đổ vỡ tan hoang, đồ ăn thừa vung vãi. Đáo mắt không thấy ông lão đâu. Tống Nguyên lại nghe trên lầu có tiếng gậy đập bịch bịch và tiếng người đang ngáy...

Phóng bước lên lầu, Tống Nguyên thấy một cảnh tượng lạ lùng. Trên cái bàn dài là Lạc Hồn Tiên Tử thản nhiên nằm ngủ, ngáy vang như sấm. Quanh ông lão có hơn chục tên điểm hỏa cầm gậy đua nhau đập vào thân thể ông bình bịch...

Lạc Hồn Tiên Tử cứ thản nhiên ngủ, còn lũ người cầm gậy đập kia như không có sức, đầu gậy chạm vào ông lão lại bật ra, có khi trúng bôm bóp vào trán, vào mặt chúng, khiến bọn chúng tức giận chửi vang rền.

Tiếng bước chân của Tống Nguyên thật nhẹ mà Lạc Hồn Tiên Tử cũng nghe động, ngưng ngáy, hé mắt nhìn, khiến chàng bật cười.

Lạc Hồn Tiên Tử bỗng chửi đồng :

- Mẹ nó, thấy lão bị chúng đập, còn đứng đó nhe răng ra cười à?

Vừa chửi lão vừa ngúc ngoắc đôi hài rách nơi bàn chân.

Biết là ông lão chửi mình, Tống Nguyên liền ngó bọn điểm hỏa và quát lớn :

- Tất cả hãy dừng tay.

Bọn điểm hỏa giật mình, nhìn sững.

Chúng thấy quả thật có công tử giàu sang tới, một bằng hữu “Phú Tiên” như lão già hồi nãy nói.

Ngắm nhìn vóc dáng trên “Thiên Tàm y” một tên bỗng kêu lên :

- Mẹ ơi, trong đời tôi chưa bao giờ thấy những viên ngọc lớn như thế, có lẽ mỗi viên ngọc phải nặng tới hai lượng.

Tống Nguyên chẳng thềm để ý tới lời trầm trồ của điểm hỏa. Chàng bước tới gần Lạc Hồn Tiên Tử, vòng tay cúi đầu nói :

- Đa tạ lão tiên bối đã gia ân, truyền cho bộ pháp siêu phàm.

Ông lão trừng mắt :

- Xì, cảm ơn suông vậy sao? Ta nhậu một mạch từ sáng tới giờ còn chưa đã, nếu ngươi có tiền thì bảo chúng nó don bàn đi, bày ra mâm rượu khác, thịt cá cần phải thơm ngon.

Tống Nguyên quay đầu nhìn mấy tên điểm hỏa :

- Các người kêu tiểu nhị dọn dẹp, lau quét sạch sẽ và bày mâm rượu thịt ra ngay. Tiền ăn uống và mọi thiệt hại đổ vỡ trong quán ta sẽ thanh toán đàng hoàng, hậu hĩ.

Bọn điểm hỏa vội khom mình :

- Xin tuân lệnh công tử.

Tiếng hò hét kêu réo lại vang rền, lát sau phòng ốc đã quét dọn sạch sẽ tươm tất, trên bàn bày ra một mâm rượu mới.

Nhưng ở bàn bên kia, Lạc Hồn Tiên Tử vẫn nằm dài, hai bàn chân ngo ngoe ngúc ngoắc đôi hài rách rưới.

Thật tức cười, Tống Nguyên dụi dằm hỏi :

- Bây giờ xin mời lão tiên bối xuống dùng rượu được chăng?

Lạc Hồn Tiên Tử nhếch mép :

- Muốn ta xuống cũng được... Nhưng phải có vài điều kiện.

Tống Nguyên ngạc nhiên :

- Điều kiện gì, xin tiên bối cứ dạy.

Lão già lại trừng mắt :

- Điều thứ nhất là người đừng gọi ta là lão tiền bối, nghe già gần chết, gọi như thế người cũng già theo. Ta họ Hồ, vậy người cứ gọi ta là Hồ lão ca cũng đủ rồi nhé.

Vội xua tay, Tống Nguyên đáp :

- Tại hạ đâu dám...

Tỏ vẻ giận dữ, Lạc Hồn Tiên Tử gắt gỏng :

- Lại không dám, ta có ăn thịt người đâu mà không dám. Thôi, người như vậy là không sành điệu. Ta không thèm chơi nữa.

Dứt lời lão quay mặt ngo đi chỗ khác.

Thấy lão giận, Tống Nguyên liền gọi đại :

- Được, được... xin lỗi Hồ lão ca.

Lão già lập tức vui vẻ :

- Hay lắm, ta gọi người là Đồ lão đệ nhé.

Tống Nguyên bỗng giật nảy mình.

Chàng nghĩ bụng :

- Không hiểu tại sao lão lại biết ta họ Đồ!..

Bèn đáp nhanh :

- Tùy Hồ lão ca, gọi sao cũng được.

Lạc Hồn Tiên Tử Hồ Quang Thao bật cười :

- Quý danh của lão đệ khó nhớ, nhưng ra đoán mãi cũng ra, phải chăng là Đồ Tống Nguyên?

Thật là quá lắm, hửn lão già này đã theo dõi hành tung của chàng trai từ lâu, nên biết rõ cả họ tên.

Tống Nguyên kinh ngạc, nhưng cảm thấy chẳng hại gì, liền gật đầu :

- Vâng, đệ chính là Đồ Tống Nguyên đây...

Hồ Quang Thao cười rung bụng phệ :

- Khả khà, lão đệ dễ thương lắm. Bây giờ tới điều kiện thứ hai là lão đệ hãy kêu tám tên điểm hỏa cầm gậy đánh lão ca hồi này vào đây khiêng lão ca rời khỏi bàn này.

Ôi, chuyện không phải dễ. Làm sao buộc tám tên ấy phải khiêng lão già say?

Tống Nguyên nghĩ ra một điều, liền lấy trong túi ra một viên ngọc nhỏ nhất trong số ngọc lấy được ở “Động Không Đáy”. Tuy nói là nhỏ song nó cũng lớn bằng hột nhãn, chiếu sáng lung linh.

Chàng vung viên ngọc lên và bảo tên trưởng tiểu nhị :

- Người muốn được thưởng viên ngọc này thì mau kêu tám tên điểm hỏa đập lão ca của ta hồi này vào đây khiêng lão ca qua bàn rượu mới.

Viên ngọc làm cả bọn trong quán sáng mắt lên. Chúng biết viên ngọc là cả gia tài, chia nhau số tiền bán được là khỏe. Trưởng tiểu nhị liền kêu tám tên nọ vào khiêng Lạc Hồn Tiên Tử.

Tám tên kia cũng đều mê giá trị viên ngọc, nên kéo nhau vào, áp lại gần khiêng lão già say.

Nhưng lạ thay, tám tên cùng chấp tay lại khiêng mà thân hình Hồ Quang Thao không nhúc nhích. Lão cứ trơ ra như tảng đá nặng ngàn cân.

Chúng biết lão già vận nội lực làm thân thể trì xuống. Trưởng tiểu nhị vì khoái viên ngọc, nên đưa mắt làm hiệu với cả bọn, chúng cùng xắn tay áo, và cùng một lúc nhấc bổng Lạc Hồn Tiên Tử lên :

- Thành lĩnh “phụt” một tiếng, tám tên cùng kêu rú ngã lẫn ra. Lạc Hồn Tiên Tửu chờ chúng chạm tay vào mình là vùng một cái làm cho cả bọn lẫn cù, tay chân tê điếng.

Bởi ham lợi nên bọn này tuy đau đớn cũng không dám phản ứng. Tên trưởng tiểu nhị vội quỳ xuống, run giọng nói :

- Bẩm tiên sinh, lũ chúng tôi có mắt như mù, hồi nãy đắc tội với tiền bối, mong ngài tha thứ.

Hồ Quang Thao cười lớn :

- Nói phải, nói phải. Thôi bây giờ cứ vào đỡ ta là xong.

Tám tên nọ vui mừng, cùng nhau khiêng lão già, quả nhiên thấy nhẹ tênh như người bằng giấy.

Song chỉ đi vài bước cả bọn đều đỏ mặt tía tai.

Bởi chỉ trong chớp mắt, thân thể lão già lại nặng như khối đá, cả tám tên lắc lè khiêng không nổi. Chúng đều lên tiếng kêu ca van lạy, Lạc Hồn Tiên Tửu mới nhẹ đi cho chúng khiêng sang bàn rượu mới, đặt lão ngồi trên ghế đằng hoàng.

Lão già cười híp mắt :

- Tốt quá, được khiêng như ngồi kiệu, sướng ghê.

Rồi lão nói qua Tống Nguyên :

- Đồ lão đệ, điều kiện thứ ba là kêu trưởng tiểu nhị và cả bọn trong tửu lâu này quỳ xuống tạ tội, xin ta cứu giúp.

Tống Nguyên trầm nghĩ trong đầu :

- “Ôi, ông lão này toàn muốn những chuyện tai quái quá đáng”.

Nhưng để Lạc Hồn Tiên Tửu vui lòng, Tống Nguyên cũng phải lắc viên ngọc trong tay và bảo :

- Thôi, các người chịu khó làm theo ý lão ca ta một lần nữa thôi, rồi lãnh viên ngọc này.

Điều lợi quá dễ sai khiến người ta, trưởng tiểu nhị và cả bọn lập tức quỳ xuống :

- Lão tiền bối, xin tha tội và cứu giúp chúng tôi.

Lạc Hồn Tiên Tửu cười hô hố :

- Hừm, khoái thật, ngồi cho chúng lạy đã quá. Tốt tốt, lũ chúng bay đều ngoan ngoan đáng khen. Hãy đứng cả dậy, phục vụ anh em ta cho tử tế, rồi ta bảo lão đệ thưởng thêm cho.

Bọn điếm hỏa mừng rỡ nhận viên ngọc rồi chia nhau khiêng rượu, bưng thịt hầu hạ lão già với Tống Nguyên.

Hồ Quang Thao thật xưng danh “Tửu Tiên” vừa ngồi vào bàn lão đã bưng luôn mấy bình rượu ngon uống ừng ực.

Rượu được nửa chừng, Lạc Hồn Tiên Tửu nhìn qua Tống Nguyên và nghiêm giọng hỏi :

- Đồ lão đệ. Người đã tiếp thu được bộ pháp “Tứ Tửu Tiên” là “Ông tiên say rượu” của ta chưa?

Tống Nguyên vội đáp :

- Dạ bẩm, nhờ ơn Hồ lão ca, tiểu đệ lĩnh hội được.

Lạc Hồn Tiên Tửu - Hồ Quang Thao gật gù, rồi bỗng nhiên rơi lệ bật khóc.

Tống Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Hồ lão ca, có việc gì buồn khổ thế?

Lạc Hồn Tiên Tửu lại khóc thút thít :

- Ta khó chịu quá lão đệ ạ.

Vuốt nhẹ vào lưng lão già, Tống Nguyên dịu dàng nói :

- Lão ca đừng khó chịu nữa, hãy nói điều tâm sự để anh em ta cùng chia sẻ?

Hồ Quang Thao lại nhắc nhở :

- Lão ca có tên học trò ngỗ ngược là Mai Linh, hắn còn đang muốn hại cả ta nữa đấy.

Tống Nguyên nhớ ngay ra Mai Linh, tên Đàn chủ Thiên Ma bang ở rừng mai trắng...

Chàng liền nói :

- Được lão ca đừng bị thương nữa. Để gặp tên Mai Linh ở đây cũng sẽ ra tay giúp lão ca chấn chỉnh lại sự môn.

Lạc Hồn Tiên Tử xua tay :

- Lão đệ đừng mạnh tay với Mai Linh, mà chỉ nên thay mặt lão ca khuyên nhủ nó vài điều.

Tống Nguyên gật gù :

- Vâng, đệ sẽ khuyên nhủ...

Trong lòng Tống Nguyên lúc ấy thật xao xuyến. Đệ tử phản nghịch mà Lạc Hồn Tiên Tử chỉ muốn khuyên nhủ, chưa quyết định trừng phạt. Thật là người có lượng bao dung và tình nghĩa hiếm có.

Vừa lúc ấy, bên ngoài bỗng có hai gã lặc lư đi vào.

Lạc Hồn Tiên Tử kêu lên :

- Ôi, nhưng tên này còn sống à?

Tống Nguyên cũng vừa nhận ra hai tên nọ, nên quay lại hỏi :

- Lão ca cũng biết những tên này à?

Hồ Quang Thao đáp :

- Đúng thế, ta không ngờ bọn chúng còn sống để đi đến nơi đây.

Xem tiếp hồi 16 Ôn Thần, Ôn Hồn tái xuất

14. Hồi 16 Ôn Thần, Ôn Hồn Tái Xuất

- Hai tên này, khi lão ca xuất đạo không lâu thì chúng đã mất tích. Vậy mà hôm nay... Lão đệ cũng nhận ra chúng à?

Tống Nguyên đáp ngay :

- Vâng, chúng nó là hai tên trong bọn “Tam ôn”.

Quả thật lão đại Ôn Thần và lão nhị Ôn Hồn trong Tam ôn vừa đi vào. Một lão mặt tròn trắng bệch, một lão mặt dài đỏ au khiến mọi người trong tử lâu phải chú ý.

Bọn điểm hỏa thấy khách vào thì lảng xảng chạy tới, cúi gập xuống chào và hỏi nhanh :

- Nhị vị quý khách muốn ăn uống hay thuê phòng ngủ?

Ôn Hồn đằng hắng một tiếng, đơn chưởng giương lên, một làn gió lập tức đẩy lùi tên điểm hỏa vài trượng.

Gã ác ôn quát to :

- Bọn ta không ăn, không ngủ.

Thấy bọn bị đánh, bọn điểm hỏa đỏ xô tới. Có tên chạy đến bên Lạc Hồn Tiên Tử khẩn cầu :

- Hồ lão ca, xin ngài giúp đỡ.

Tên bị đánh ngó thấy Lạc Hồn Tiên Tửu thì vững dạ, liền thét mắng vào mặt Ôn Hồn :

- Cút mẹ chúng mày đi. Không ăn, không ngủ, đến đây làm gì?

Ôn Hồn liền xòe tay búng mạnh, miệng quát :

- Ta đến đây để bắt hồn bọn ngươi đó.

“Bình”.

Một luồng chỉ phong bắn ngay vào trán tên điểm hỏa. Một vòi máu phọt ra. Tên điểm hỏa ngã lăn ra chết thê thảm.

Ôn Hồn cười rùng rợn :

- Sao, còn đứa nào muốn hỏi nữa không?

Vừa nói hần vừa phóng đến gần Tống Nguyên.

Phía bên kia Ôn Thần cũng lững lững đi tới.

Lạc Hồn Tiên Tửu quát lên :

- Mẹ nó, mấy thằng gà què ở đâu dám tới đây đi cà thọt trước mặt ta?

Chưa dứt tiếng, lão đã đẩy bình rượu bay vèo đến đỉnh đầu Ôn Thần.

Nhanh như chớp, Ôn Thần vẫy tay đẩy bình rượu ra.

“Bốp” một tiếng, bình rượu vỡ vụn tung tóe ướt cả mặt mũi Ôn Thần, và cặp mắt hần cũng cay xè như muốn đui.

Thật không ngờ, hần chỉ muốn đẩy bình rượu bay trở lại đối phương, nào dè bình lại vỡ tan làm cho rượu tung vào mặt mũi hần như thế.

Ngồi ở bàn nhậu, Lạc Hồn Tiên Tửu lại đẩy văng nồi cháo thịt bay vèo tới.

Chỉ nghe một tiếng “răng”, nồi cháo vỡ tan, úp chụp vào đầu Ôn Thần, cháo nhầy nhụa khắp thân hình gã ma đầu hung dữ.

Nổi cơn thịnh nộ, Ôn Thần giương song chưởng lao bắn về phía Lạc Hồn Tiên Tửu

Thực khách và điểm hỏa bỏ chạy toán loạn.

Ôn Hồn đang phóng về phía Tống Nguyên, bỗng quay đầu bảo Ôn Thần :

- Này lão đại, nơi đây là tửu điểm, đừng làm ồn, còn có những người khác nữa đấy

—Ôn Thần nghe Ôn Hồn nói, liền dừng lại, thu chưởng về.

Lạc Hồn Tiên Tửu cười rung bụng phê :

- Khả khả, sướng quá, sướng quá, hôm nay lão gặp hên, bày trò chơi thỏa thích.

Ôn Hồn như không để ý đến lão già, chỉ bước lại gần Tống Nguyên và bảo rằng :

- Tiểu tử, canh hai đêm nay ở trước miếu Sơn Thần trong rừng cây, cách trấn thành này mười dặm, huynh đệ ta muốn gặp ngươi để thanh toán món nợ cũ. Ngươi đừng mong trốn chạy nhé.

Hần lại ngó Lạc Hồn Tiên Tửu và bảo :

- Luôn cả ngươi nữa đấy.

Dứt lời, Ôn Hồn kéo Ôn Thần, cả hai đi ra khỏi tửu lầu.

Hai gã vừa đi ra, Lạc Hồn Tiên Tửu liền nhìn Tống Nguyên và hỏi :

- Sao lão đệ lại có chuyện với hai tên ấy? Chúng coi bộ khó chơi đó!

Tống Nguyên mỉm cười :

- Nói ra thì dài lắm. Thời gian gần đây đệ có chuyện với cả Tam ôn, Bát Kiếm, Nhất Ma, không ngờ dính cả lão ca vào. Cho đệ xin lỗi nhé!

Lạc Hồn Tiên Tửu nói ngay :

- Dính ta vào thì đã sao? Chắc lão đệ ngại rằng gân cốt của lão ca không còn đủ cứng rắn chẳng? Nếu vậy thì việc ai người đẩy làm, lão ca không ép.

Tổng Nguyên hiểu Hồ Quang Thao bị chạm tự ái, vội ôm vai lão, kêu lên :

- Ôi, lão ca hiểu lầm rồi, tiểu đệ đâu dám có ý nghi ngại lão ca, chỉ sợ lão ca phiền vì phải gánh lấy việc giữa đường của thằng em này thôi.

Bật cười lớn, Lạc Hồn Tiên Tửu bảo :

- Nếu vậy thì đừng nói gì nữa. Chúng ta sẽ cùng sống chết với nhau. Bây giờ hãy tìm nơi nghỉ lưng, chờ đêm nay vào cuộc đại chiến.

Lão quay mặt vào trong kêu lớn :

- Tiểu nhị đâu, kiểm cho anh em ta một phòng.

Bọn điểm hỏa đang lảng xăng phía ngoài không nghe, Lạc Hồn Tiên Tửu đã nổi nóng quát :

- Bọn khách lầu này chết tiệt cả rồi sao? Chúng bay không lo dọn phòng hạng nhất cho ông thì ông đốt lầu! Tiếng thét của lão già có hiệu quả ghê gớm, bọn điểm hỏa hấp tấp chạy ngay vào, có cả chủ nhân khách điểm.

Ông chủ vòng tay nói nhanh :

- Phòng hạng nhất có sẵn, kính mời quý khách.

Lạc Hồn Tiên Tửu lại cười :

- Khả khà, tốt, anh em ta ngủ khỏe sẽ thưởng các người.

Rồi lão khoác vai Tổng Nguyên theo điểm hỏa vào nhận phòng.

Vừa vào tới trong cửa, Lạc Hồn Tiên Tửu đã nói :

- Lão đệ vào nghỉ trước nhé. Ta có việc ra ngoài. Canh hai đêm nay hẹn nhau ở miếu Sơn Thần nghe không?

Tổng Nguyên gật đầu :

- Vâng, lão ca cứ tự nhiên.

Chớp mắt một cái, lão già đã đi mất, Tổng Nguyên vào phòng, đóng cửa lại, đem Tàn Băng tiêu và Đoạt Hồn huyết kiếm ra lau chùi, ngắm nghía một lúc lâu. Chàng nói thầm :

- “Hai vật này đều là Võ lâm chi bảo, ẩn giấu những bí mật võ công. Nhưng có lẽ còn lâu ta mới khám phá hết được. Trước nhất là phải giữ gìn những vật này như mạng sống của mình. Bởi bọn võ lâm giang hồ đều thèm thuồng ước mong được làm chủ”.

Lau chùi xong những món bảo bối, Tổng Nguyên lại cởi áo, lên giường ngồi luyện Huyết Khí và Huyền Thiên chân kinh.

Luyện được mấy chu thiên, chàng nhắm chừng đã tới giờ hẹn, liền nai nịt y phục và võ khí, khóa trái cửa phòng, lách cửa sổ ra ngoài. Canh hai vắng lặng, mọi người đã ngủ say, Tổng Nguyên đi dọc hành lang rồi bắn mình qua tường rào khách điểm như một luồng khói. Chàng sử dụng khinh thân nhẹ khí, lướt như tên bay về phía miếu Sơn Thần trong rừng, cách thị trấn mười dặm.

Trong đầu Tổng Nguyên có hơi căng thẳng vì nhớ đến lời nói của Ôn Hồn thì đêm nay ngoài anh em chúng còn có người khác nữa.

Chàng lẩm bẩm :

- Bọn người khác ấy là những ai? Võ công của Ôn Thần, Ôn Hồn đều đã ghê gớm. Lẽ nào chúng còn phải kết hợp với những người khác để ám hại ta? Hay trên đường đi, chúng đã gặp bọn người chung mục đích truy đuổi Tổng Nguyên này?

Vừa phi hành, vừa suy nghĩ, Tổng Nguyên đã đến bìa rừng. Bỗng chàng nghe trong rừng có những tiếng vọng ra xì xào. Đường như có bọn người nào đang nói chuyện với nhau.

Tổng Nguyên liền nép vào một gốc cây, vận thính lực nghe ngóng.

Một giọng nói xầm xì :

- Đỗ Nhất Phương đã mất tích, đương nhiên phải tìm thằng con nó để ta tính sổ.

Giật mình, Tổng Nguyên càng nghe kỹ vì bọn người kia đang nói tới tên của người cha đã mất tích từ lâu mà chàng hằng thương nhớ...

Có tiếng lão già nói lớn hơn :

- Chuyện này còn nhiều uẩn khúc. Bảy năm trước Hoắc Ngoại tứ âm và cả gia quyến đều mất tích. Đây là điều kỳ lạ...

Giọng trầm thì lại ào ào :

- Tiểu tử Đỗ Tổng Nguyên đã xuất hiện chẳng phải lạ sao?

Tiếng người già thở dài :

- Ôi! Nói ra thật đáng buồn. Trần đại hiệp này, phải chăng lệnh muội Bạch Xa Kim Lệnh đã gặp nạn ghê gớm như thế?

Người được gọi là Trần đại hiệp đáp :

- Gia muội trong Hoắc Ngoại tứ âm cứ năm năm gặp nhau một lần. Nhưng đau khổ cho gia muội từ khi bị Đỗ Nhất Phương là kẻ ác hơn thú dữ làm nhục thì ẩn cư, không chịu thuốc thang gì, mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt. Tuy vậy gia muội vẫn không cho người khác đi tìm Đỗ Nhất Phương thanh toán. Cho đến cách đây bảy năm, gia muội mới miễn cưỡng đồng ý với yêu cầu của chị em trong Tứ Âm hội là Hồng Y U Cổ và Loan Vi Ngân La để giải quyết việc đó. Nhưng gia muội không cho ai biết, chỉ để lại một mảnh thiếp, nào ngờ lần đi ấy, gia muội không bao giờ trở về nữa.

Lại nghe tiếng người già :

- Vậy thì lệnh muội chẳng còn để lại một vị “Ngàn vàng” là gì?

Trần đại hiệp thở dài sườn sượt :

- Ôi, đừng nhắc nữa. “Hạt giống” mà Đỗ Nhất Phương để lại, sau khi mẹ nó đi thì nó cũng mất tích luôn.

Giọng người già có vẻ phân vân :

- Đại hiệp ạ, lệnh muội chỉ mất tích, có thể là gặp nạn thôi.

Tiếng nói của Trần đại hiệp lớn dần :

- Lữ đại hiệp, huynh không biết... Giọt máu trong lòng gia muội ra đời tới nay đã mười hai tuổi, nhưng hồi đó Đỗ Nhất Phương không dám thừa nhận. Huynh muội trong Tứ âm buộc hẳn nếu không nhận sẽ động thủ. Song võ công của Đỗ Nhất Phương vô cùng thâm hậu, vì thế ta e rằng...

Người họ Lữ bỗng kêu lên :

- Có người tới rồi. Canh hai cũng sắp đến. Ta hãy nhanh chân vào miếu Sơn Thần thôi. Người ngựa phe ta chắc cũng tới sớm cả rồi.

Trần đại hiệp cũng nói nhỏ :

- Đúng, ta nên nhanh chân, các gia sư hẳn cũng đã đến.

Giọng Lữ đại hiệp ngạc nhiên :

- Thế nào? Côn Lôn tam tử cũng đến à?

Trần đại hiệp đáp :

- Đến chứ sao không? Ôi, nghe nói đêm nay có cuộc đại chiến kịch liệt của võ lâm, các cao thủ đời trước đều lục tục tới. Trong giang hồ đồn đại rằng Hồng Hoang Song Ma, đầu sỏ chém giết trong võ lâm năm nào cũng có người hoạt động. Kẻ nổi danh Vũ Nội song tiên cũng xuất hiện rồi.

Thanh âm mỗi lúc nhỏ dần, chứng tỏ hai người Trần, Lữ đã đi xa, chỉ còn lại một mình Tống Nguyên đứng ngơ ngác. Những lời úp mở vừa nghe được làm chàng điên đầu với bao câu hỏi ủa tới như thủy triều dâng.

Trần đại hiệp và Lữ đại hiệp vừa trao đổi câu chuyện bí ẩn ấy là ai? Hoặc Ngoại tứ âm là những người nào? Đêm nay sẽ có ba nhân vật lớn tới. Có phải Ôn Thần, Ôn Hồn bọn họ tới chăng? Phụ thân của Tống Nguyên là Thanh Sa Bạch Đà Đỗ Nhất Phương đã mất tích bảy năm về trước, lẽ nào ông lại là con người tàn ác như câu chuyện chàng vừa nghe được? Vì sao Hoặc Ngoại tứ âm và cả gia quyến của họ đều mất tích?

Tống Nguyên nhớ lại đêm hôm đó lạc đà Bạch Ngọc trở về mà không có cha chàng trở lại. Rồi Khô Trúc thiên sư xuất hiện, cho biết Tống Nguyên có Tam Âm Tuyệt Mạch... Lúc bỏ đi, ông còn nói một câu với ai đó :

- Tiểu Dương ơi, sao ngươi dám...

Có thể sự mất tích của Hoặc Ngoại tứ âm và gia quyến liên quan đến nhân vật Tiểu Dương. Nhưng Tiểu Dương là ai? Chỉ tìm ra Khô Trúc thiên sư mới hỏi được.

Còn chuyện này nữa, những chữ Hoặc Ngoại tứ âm khắc trên khối đá ở sa mạc Gô Bi là của ai? Phải chăng đó là chữ của Kiếm Phong tiên sinh Chư Cát Vi Lượng trong Thiên Ngoại tam tuyệt hay của của bọn Thiên Ma bang với dấu hiệu đầu lâu xương trắng trọc ngực? Và tại sao Thiên Ma bang lại hạ lệnh truy bắt Tống Nguyên?

Tất cả những câu nói úp mở của Trần, Lữ đại hiệp và những câu hỏi hóc búa làm sao Tống Nguyên là kẻ mới ra giang hồ hiểu nổi? Thật là đau đầu!

Bỗng từ xa có tiếng y phục của những người đi trong đêm làm cho Tống Nguyên tỉnh táo hẳn.

Chàng chuẩn bị tinh thần.

Đêm nay dù sao cũng có nhiều cao thủ tới, và một trận lưu huyết võ lâm có thể xảy ra. Tống Nguyên cũng biết nhiều người muốn chiếm đoạt Tàn Băng tiêu, Đoạt Hồn huyết kiếm và Ôn Thần, Ôn Hồn còn muốn hút máu Tống Nguyên nữa. Ngoài ra, còn nhiều cao thủ võ lâm khác tới đây mà chàng không hiểu mục đích.

Chợt nhìn sắc trời, Tống Nguyên biết canh hai đã tới. Chàng không còn đủ thời gian để tìm hiểu xem Hoặc Ngoại tứ âm sự thật đã chết chưa, và gia quyến của họ trôi nổi tới phương nào?

Chàng nói một mình :

- Dù sao ta cũng phải vào khu rừng này và đến miếu Sơn Thần. Hai gã Ôn Hồn và Ôn Thần đang chờ ta ở đó.

Chàng băng mình tới.

Rừng sâu thăm tối không một bóng người, nhưng linh tính như báo cho Tống Nguyên biết có rất nhiều cao thủ đang ẩn nấp.

Chàng cười nhạt rồi chuyển mình, đem theo ba luồng ánh sáng của những viên ngọc vào rừng tối âm u.

Miếu Sơn Thần kia rồi. Ngôi miếu sừng sững chiếm một diện tích rộng rãi. Ánh trăng chiếu lên những bức tường loang lổ, những cánh cửa cũ kỹ, sân và thềm mốc rêu giữa những cảnh hoang vắng rợn người.

Bốn bề im ắng không một tiếng động, chỉ có điệu rên rỉ của côn trùng trong đêm vắng tịch liêu.

Bỗng trong cõi tĩnh lặng ấy vang lên tiếng nói :

- Lão đại, canh hai rồi, sao tiểu tử kia còn chưa tới?

Đó là câu hỏi của Ôn Hồn Thái Vân Nga.

Ôn Thần Trương Đồng Lệnh gieo một tràng cười vào đêm vắng :

- Yên chí, tiểu tử nhất định sẽ tới. Nó không phải là hạng người dễ trốn chạy đâu.

Ôn Hồn lại nói :

- Ý của Động chủ yêu cầu ta phải bắt sống được nó, đem về với cả Đoạt Hồn kiếm và Tàn Băng tiêu, tại hạ thấy không đơn giản.

Giọng Ôn Thần lạnh lùng hỏi lại :

- Vì sao?

Ôn Hồn khoát tay một vòng :

- Trong rừng đêm nay đang có bao nhiêu cao thủ ẩn núp.

Ong óng cười, Ôn Thần bảo :

- Đó là chúng đi tìm cái chết.

Hai gã tiếp tục trao đổi câu chuyện :

- Hừm, ta cứ tưởng ngoài Kim Xúc Lân, ta không còn đối thủ, nào ngờ mới xuất hành đã gặp ngay Động chủ rồi.

- Trong võ lâm hiện nay liệu có mấy Động chủ?

- Nói thật, nếu trong tay ta có thuốc giải thì ta cũng chẳng sợ gì.

- Thôi, đừng nói nữa. Tiểu tử đã tới, cứ thấy ba làn ánh sáng ngọc là đủ biết.

Quả thực lúc ấy, Tống Nguyên đang chao mình xuống trước khoảng sân rộng của miếu Sơn Thần.

Vừa thấy chàng đáp xuống, Ôn Thần và Ôn Hồn đã phóng tới.

Ôn Thần Trương Đồng Lệnh gần giọng :

- Tiểu tử, chúng ta cần thanh toán món nợ cũ.

Lời chưa dứt, song chưởng của Ôn Thần đã dồn kinh lực đánh mạnh vào huyệt Kiên Tĩnh trên hai vai Tống Nguyên.

Vẫn bình tĩnh, Tống Nguyên sử dụng Túy Tiên bộ pháp tránh được hai luồng chưởng đạo của Ôn Thần thì kinh phong của Ôn Hồn đã cuộn cuộn ập tới.

Tống Nguyên đẩy ra một chiêu Huyết Quang độc chưởng tựa sấm sét.

“Bình”.

“Bình”.

Ôn Hồn dội ngượci.

Đôi bên trừng mắt, chưa nói với nhau điều gì thì đã nghe vun vút mấy tiếng, xuất hiện ba bóng người cao thấp khác nhau.

Tống Nguyên đã nhận ra đó là Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường, Tuyết Sơn Âm Linh và Hoang Mạc Lang Quân...

Ba người vừa hiện ra thì Sa Mạc Chí Tôn đã vẫy tay một cái, trong rừng lập tức chuyển động, rồi sáu hán tử ăn mặc như nhau, cầm trường kiếm trên tay, cúi đầu trước mặt Ái Thiên Trường, cung kính nói :

- Lục ma vương xin chờ lệnh.

Sa Mạc Chí Tôn phẩy tay :

- Các người đứng sang một bên đã.

Sáu cao thủ sa mạc cầm kiếm đứng xếp hàng hai bên thật nghiêm chỉnh.

Tuyết Sơn Âm Linh cười lạt :

- Hay thật, lúc này mà Ái huynh còn bày đặt xếp hàng.

Từ trong rừng lại có tiếng cười hề hề :

- Vào đây để kết bạn thì chẳng vẽ vang gì đâu, ăn thua là phải trở ngón nghề ra nhé!

Câu nói vừa dứt thì Độc Thủ thư sinh Mã Phúc Toàn đã cầm cây quạt sắt phe phẩy bước ra, mang theo một luồng gió nhẹ.

Tuyết Sơn Âm Linh vờ dềnh幌 một tiếng, thì đã có mười một người hiện ra ở góc sân miếu.

Độc Thủ thư sinh Mã Phúc Toàn lại cười, miệng nói nhanh :

- Hân hạnh, hân hạnh... Các cao thủ Côn Lô, Thanh Thành, Vô Đang cũng đều đã tới góp vui.

Hai lão già cầm đầu bốn mươi một người mới tới ngửa mặt lên trời nhảy mũi và lên tiếng :

- Tốt lắm, không ngờ Mã huynh cũng đánh hơi mò tới nơi này.

Đám người mới tới làm không khí căng thẳng hẳn lên. Ôn Thần quét tia mắt nhìn khắp lượt rồi nghiêm giọng :

- Các người tới đây làm gì? Đây là cuộc hẹn riêng của huynh đệ ta. Nếu các người biết điều rút ngay, lão phu sẽ sinh phúc tha cho mạng sống.

Ôn Thần mới dứt lời, trong rừng lại vọng ra tiếng nói lớn :

- Đừng già hám. Tốt hơn hết là Ôn Thần, Ôn Hồn các người cũng rút đi cho đỡ ngứa mắt ta.

Một làn gió thổi mạnh, Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lân đã chững chạc hiện ra giữa sân miếu.

Cười gằn một tiếng, Ôn Thần gật gù :

- Hừm, ngài cũng không mời mà tới?

Tổng Nguyên chột dạ, chàng thấy bốn bề đã có người vây kín. Mặt mũi tên nào cũng sát khí đằng đằng, không chừa cho chàng một lối thoát nào cả.

Chính bọn kia cũng gờm nhau. Một màn chém giết khủng khiếp đang từ từ kéo lên với đao kiếm và những chưởng chiêu sẵn sàng. Ánh trăng chiếu lên những gương mặt tàn bạo. Bầu không khí rợn ngợp lạnh xương sống.

Giữa bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt, Vũ Trụ Ma Quân đột ngột lên tiếng rồn rảng :

- Nếu các vị không có ý kiến gì thì Kim Xúc Lân này xin đưa Đỗ tiểu tử cùng đi.

Ôn Thần cười gằn :

- Lão đừng mơ mộng giữa ban ngày. Hôm nay có huynh đệ ta ở đây, không kẻ nào được động tới cọng lông của Đỗ Tổng Nguyên. Vì nó đã thuộc quyền sinh sát của huynh đệ ta rồi.

Vũ Trụ Ma Quân và Nhị Ôn là ba lão ma đầu nổi tiếng, nên những kẻ có mặt đều muốn cho chúng chọi nhau, chờ cơ hội hưởng lợi, chẳng tội gì xuất thủ sớm. Bởi thế, tất cả đều nín thinh cho ba lão kinh nhau.

Kim Xúc Lân lạnh lùng bảo :

- Không tin cứ thử xem.

Lời chưa dứt, đơn chưởng của lão đã quạt mạnh về phía Tổng Nguyên, kinh khí cuộn cuộn.

Phấn nộ thét lên một tiếng, Ôn Thần và Ôn Hồn cùng xuất chiêu, chưởng phong ầm ầm, sức mạnh như chẻ núi.

“Bình... Bình...” những tiếng nổ đinh óc chói tai.

Tổng Nguyên thấy ba lão ma đầu đang đấu chưởng vì mình thì khoái chí đứng ngẩn.

Độc Thủ thư sinh Mã Phúc Toàn nhận ra thời cơ thuận lợi trong lúc Tổng Nguyên sơ ý, liền di động nhanh, dùng Cầm nã thủ chụp lấy Tàn Băng tiêu đeo bên hông chàng trai.

Những tiếng thét lập tức vang lên, các cao thủ bốn phía đều xuất chiêu cản Mã Phúc Toàn. Trong một lúc, cả chục đạo chưởng phóng bay ra, bóng người nhốn nháo loạn cuồng.

Cười gằn một tiếng, Tổng Nguyên vận Huyết Khí phòng thân, hai bàn chân đạp mạnh, bắn mình đi hơn bốn trượng.

Lúc đó trong miếu bỗng có giọng cười lạt, rồi tiếng thét lớn :

- Này lũ ác ôn, chẳng kể gì uy danh thân phận, xúm nhau cướp giật đồ vật của người trẻ tuổi, thật bẩn mắt ta vô cùng.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng đen từ trong miếu lao ra, hai đạo kinh phong như thác đổ cuộn cuộn ập vào đám người đang loạn đả.

Tổng Nguyên vui vẻ kêu lên :

- Hồ lão ca...

Quả thật bóng người lao ra là Lạc Hồn Tiên Tử Hồ Quang Thao.

Cầm mình giữa sân miếu, râu tóc dựng đứng, Lạc Hồn Tiên Tử đảo mắt ngó quanh rồi gằn giọng :

- Chính lão phu đây... Hôm nay mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

Giữa khi ấy đã nghe một tiếng “Bùng” chấn động, Vũ Trụ Ma Quân và Ôn Thần, Ôn Hồn khởi đầu cuộc chiến dữ dội chưa từng thấy.

Bên này chân Tổng Nguyên vừa chạm đất thì Tuyết Sơn Âm Linh đã tuôn một luồng kinh phong bắn tới, nguy hiểm vô cùng.

Trong đám cao thủ của Côn Lôn, Thanh Thành và Võ Đang cũng có nhiều đạo kinh lực tấn công.

Tổng Nguyên nghiêng rằng triển vận Huyết Khí, bao bọc quanh mình một lớp sương màu đỏ. Song chưởng của chàng liên tiếp xuất chiêu.

“Ầm, ầm, ầm...”

Hàng loạt tiếng nổ như óc, áp khí cuộn cuộn, bụi đất mù trời, khắp cùng cao rộng cây ngã rào rào, đá sạt tung bay, thật kinh hồn khiếp vía.

Chưởng lực chạm nhau nảy lửa, sức dội ghê gớm khiến Tổng Nguyên và các cao thủ đều phải lùi mấy bước. Mọi người thót tim lộn ruột, trừng mắt ngó nhau như những pho tượng đá.

Sa Mạc Chí Tôn và Hoang Mạc Lang Quân còn rảnh tay, lại hất chưởng phong cực mạnh về phía Tổng Nguyên, toan thừa cơ hội đoạt tiêu cướp kiếm.

Phần nộ cực độ, Tổng Nguyên cười gằn, tung ra Huyết Quang Mê Ly chưởng, đánh tới dữ dội. Bóng chưởng dựng đứng như núi, huyết quang lấp lánh, sương mù đỏ như máu lớp lớp trùng trùng.

Đấu trường là sân miếu nổi loạn kinh phong, chưởng ảnh chập chờn, từng đợt độc chiêu như bão tố.

Hơn hai mươi người chia thành ba khối, quyết giết lẫn nhau.

Bóng trắng đã ngã về phía tây. Đêm sắp tàn mà cuộc chiến vẫn dữ dội...

Tả thủ cầm Tàn Băng tiêu, Tổng Nguyên đẩy mạnh đầu tiêu, tiếng kêu réo rắt, kinh lực tuôn ra, chặn đứng những chưởng chiêu từ bốn hướng dồn tới.

Bầy cao thủ hợp sức đánh Tống Nguyên đều dội ngược, nhưng chàng cũng phải phát ra toàn bộ chân khí, mồ hôi tuôn như tắm, rơi xuống đất lộp bộp như mưa. Dù nội lực thâm hậu, Tống Nguyên cũng không khỏi mệt nhoài, Huyết Khí bảo hộ quanh mình như giảm bớt.

Bổng Lạc Hồn Tiên Tửu hét lên :

- Lão đệ chạy mau, đừng ham đánh nữa, hổ mạnh cũng phải tránh bầy sói quá liều. Người phi hành về hướng Đông nhé.

“Bình...”

Vừa dứt lời, Lạc Hồn Tiên Tửu đã hứng trọn một độc chiêu vào vai trái. Lão cố gượng rồi lao mình về phía bọn Tuyết Sơn Âm Linh và hét lớn :

- Ta sẽ lấy mạng các người.

Lão mở miệng phun mạnh, những tia Huyết Phong độc chiêu bắn vào các đối thủ với sức mạnh kinh hồn. Hồ Quang Thao đã cắn nát đầu lưỡi vận dụng Huyết Phong để chặn đứng bọn cao thủ cho Tống Nguyên chạy. Sa Mạc Chí Tôn vừa lao tới, trông thấy tình thế vội la :

- Lục ma vương lùi mau, lão quỷ say đã liều mạng.

Cả bọn thu chưởng lùi lại.

Tống Nguyên thấy Lạc Hồn Tiên Tửu đẩy mạnh vào vai mình, chàng liền hít một ngụm chân khí, lao đi tám trượng. Khi chân vừa chạm đất, chàng lao vút vào rừng như một mũi tên.

Mới đến bìa rừng, Tống Nguyên đã nghe Lạc Hồn Tiên Tửu kêu lên một tiếng thảm thiết rợn người.

Chàng quay đầu nhìn, chỉ thấy một thân hình đầm máu chạy về phía Nam cánh rừng. Một luồng gió lạnh thổi mạnh sau lưng Tống Nguyên... Chàng vừa hoảng vừa giận, chân trái vừa chạm đất, tay phải đã xuất chiêu...

“Bình...”

Huyết Quang Băng Hiện, độc chiêu của Tống Nguyên tung ra. Có tiếng rú lên thê thảm của Tuyết Sơn Âm Linh. Tống Nguyên nhanh như tia chớp lao hẳn vào rừng.

Nhấp nhô thân hình mấy cái, Tống Nguyên đã vào giữa rừng an toàn. Trụ bộ ổn định khí huyết, chàng lại nghĩ trong đầu :

- “Ôi, Hồ lão ca liệu mình cứu ta, bị thương trầm trọng, lẽ nào ta lại để mặc lão ca xoay trở?”

Nghĩ như vậy rồi Tống Nguyên hít luồng chân khí, vươn mình toan phóng nhanh về phía Nam.

Nhưng một luồng gió đã tấp vào mặt chàng, cùng tiếng thét lạnh lạnh :

- Tiểu tử đi đâu?

Có bóng người sừng sững như quả núi chặn trước mặt chàng.

Tình thế hiểm nguy, Tống Nguyên dùng chưởng thay kiếm, xuất ngay một chiêu Huyết kiếm Truy Hồn chém thẳng vào bóng người phía trước, luồng chưởng đạo hết sức ác liệt.

Nhưng bóng người kia chỉ lắc lư mấy cái đã tránh được chưởng lực của Tống Nguyên. Hắn buông ra một chuỗi cười lạnh lẽo như từ tha ma mộ địa vọng về. Tống Nguyên trở mắt ra nhìn và nhận ra đó là Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lân. Lão thét rờn rợn :

- Nhóc con, lần trước vì sơ ý nên ta bị người chặt mất một cánh tay. Phen này thì... khà khà, người đừng mong thoát chết.

Lão giương song chưởng, qua tiếng cười lạt, chưởng ảnh đã kín trời, kinh phong xô tới như triều dâng, thác đổ.

Khổ chiến lao nhọc cả đêm, dù Huyết chưởng mãnh liệt, Tống Nguyên cũng khó thay đổi tình thế. Nhưng Kim Xúc Lân cũng đã mệt nhoài, trong một lúc không thể bức bách được chàng trai.

Giữa lúc ấy, tiếng Ôn Thần lại vang lên :

- Lão nhị, qua lỗi này.

Trong tiếng gió ào ào, Ôn Thần và Ôn Hồn đáp xuống, đứng một bên trở mắt nhìn lom lom.

Ôn Hồn nói :

- Chúng nó đang tử đấu.

Cười lạt một tiếng, Ôn Thần bảo :

- Dù đứa nào thắng thì bọn ta cũng phải bắt tiểu tử Tống Nguyên đem về.

Gật gù cái đầu, Ôn Hồn nói nhanh :

- Lẽ tất nhiên. Bây giờ ta xem cái đã.

Hai gã quyết định rồi, dù Vũ Trụ Ma Quân thắng, bọn chúng cũng cướp lấy Tống Nguyên trong tay lão. Đấu trường nơi sân miếu lúc này chỉ có hai người giao tranh.

Tống Nguyên thi triển toàn lực Đoạt Hồn ngũ kiếm, toàn thân Huyết Khí màu đỏ bốc lên ngàn ngút, kỳ thúc trong tay xuất ra liên tiếp bởi chàng đã sử dụng đến cây Đoạt Hồn. Đường kiếm máu loang loáng, kiếm quang biến ngũ sắc tựa cầu vồng, huyết ảnh trập trùng tựa núi.

Vũ Trụ Ma Quân Kim Xúc Lân mặt mày biến đổi, càng lúc càng tái xanh, đơn chưởng tung ra liên tục, chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong như bão táp.

Kim Xúc Lân kinh ngạc bởi nội lực và võ công của Tống Nguyên đã tăng gấp bội, mà lão không biết nguyên nhân là chàng đã được khơi nguồn sung mãn từ trận giao đấu trong rừng Bạch Mai. Bây giờ hỏa hầu của chàng phát huy không thua kém lão. —

Tuy suốt đêm tiêu hao chân khí, cây kiếm Đoạt Hồn của Tống Nguyên xuất ra vẫn buộc Kim Xúc Lân phải đối phó bằng toàn lực. Càng về lâu, thế trận càng cân bằng, bất phân thắng bại.

Đột nhiên Tống Nguyên gầm lên. Một tiếng thét xé tai và đường huyết quang rạch cả bầu trời. Tiếp đó, kiếm ảnh như hoa, hồng quang tỏa bốn phía, trong khoảng năm trượng vuông đã bao trùm Huyết Khí trập trùng.

Từ chiều thứ nhất “Kiếm Quang Băng Hiện”, chàng đã chuyển sang chiều thứ hai “Huyết Chiến Quần Ma”.

Khi đó bốn phía bỗng xuất hiện mười bóng người đứng yên lặng, cách khoảng mười trượng như để tán thưởng trận đấu. Nhưng sự thật họ đều tập trung ý chí vào song chưởng, gương mặt đầy căng thẳng. Chỉ cần trong đấu trường thay đổi là họ sẽ xuất lực giành lấy cái mà họ đang thèm thuồng.

Đám người này là Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Tường, Lục ma vương, Độc Thủ thư sinh và các cao thủ thuộc ba môn phái Côn Lôn, Thanh Thành và Võ Đang.

Bọn họ chăm chú quan sát trận kịch chiến hiểm có trong võ lâm, sắc diện luôn luôn thay đổi.

Là những kẻ trung niên trở lên, họ không ngờ chàng trẻ tuổi kia lại có võ công thâm hậu đến thế. Họ càng không ngờ những nhân vật mất tích từ lâu như Nhất Ma Vũ Trụ Ma Quân và Tam ôn lại tái xuất giang hồ. Trong đầu họ còn suy diễn, với tình hình này thì Thất tử và Bát kiếm ẩn dật lâu năm cũng sẽ lộ mặt vì cần tranh đoạt những món Võ Lâm Chí Bảo ở chàng thiếu niên kia.

Một cao thủ trong phái Thanh Thành vừa quan sát vừa quay sang hỏi người bên cạnh :

- Sư huynh, liệu ta có phải cho ngựa về báo tin, mời trưởng bối và điều động đệ tử của bản môn đến đoạt lại Tàn Băng tiêu, vốn là bảo vật trấn sơn của bản phái?

Người kia lắc đầu đáp :

- Tàn Băng tiêu tái hiện giang hồ, tất nhiên ta phải dùng sức mạnh đoạt lại. Trong các vị sư thúc đã có ba vị xuất thủ ở đây, chẳng những để đoạt lấy bảo vật, mà còn cùng chín đại môn phái ngăn cản cuộc đại lưu huyết có thể xảy ra hôm nay.

Một lão nhân tóc bạc phơ đứng bên cạnh thở dài :

- Ôi, sự thật không đơn giản như vậy.

Người trong phái Thanh Thành liền nổi nóng :

- Đồ mũi bò, lão có gì cao kiến?

Lão tóc bạc mỉm cười :

- Trước mắt đây, liệu nhìn tiểu tử Tống Nguyên giao đấu, các người có nhận ra hắn thuộc môn phái nào chăng?

Một cao thủ Côn Lôn lớn tiếng :

- Hừm, có gì khó, trong tay tiểu tử cầm Đoạt Hồn kiếm, lại sử dụng chiêu “Huyết Băng Quang Hiện” theo truyền thuyết là hung khí và chiêu thức của Hồng Hoang Huyết Ma. Vậy đương nhiên hắn là đệ tử của Hồng Hoang Huyết Ma rồi.

Nhân vật của phái Thanh Thành lắc đầu :

- Theo tại hạ nghĩ thật khó biết. Vì rằng trên tay tiểu tử cũng có Tàn Băng tiêu là vật trấn sơn của bản phái Thanh Thành. Hắn cũng sử dụng tiêu pháp của Thanh Thành nữa. Nhưng ai dám bảo hắn là đệ tử của bản phái?

Người khác lại góp ý :

- Tiểu tử này lắm liệt oai phong, sát khí đằng đằng, nếu không diệt được nó thì sợ rằng nó sẽ trở thành Hồng Hoang Huyết Ma thứ hai. Hơn nữa, theo lời đồn đại thì kẻ nào nắm Đoạt Hồn kiếm trong tay sẽ phát hiện được toàn bộ bí quyết võ công của Huyết Túy Tử, một nhân vật phi thường kỳ cựu của võ lâm để lại.

Cao thủ phái Thanh Thành giật mình :

- Lê nào trong Đoạt Hồn kiếm lại có Túy Huyết Huyền Kinh?

Lão kia gật đầu :

- Đúng đấy, đúng đấy.

Người của phái Côn Lôn gằn giọng :

- Vì vậy, ta không thể để hung kiếm trong tay hắn.

Cả bọn chẳng hẹn mà cùng đồng thanh :

- Thôi rồi, đến nước này, chúng ta không thể duy trì mạng sống cho nó để tàn hại võ lâm.

Bỗng tất cả đều giật mình vì một tiếng rú thảm thiết.

Họ nhìn vào đấu trường, Vũ Trụ Ma Quân mặt xanh như tàu lá, trên vai trái máu tuôn đầm đìa. Lão phải tháo lui đến ba trượng, hậm hực thét :

- Tiểu tử, sẽ có ngày nhà ngươi phải chết dưới tay ta.

Vừa dứt lời, thân hình lão đã di động rồi phóng bay vào rừng mất dạng.

Tống Nguyên sắc mặt cũng xanh xao, cầm ngược cây kiếm đứng yên tại chỗ.

Vừa rồi, chàng đâm được Kim Xúc Lân một kiếm, nhưng vì đuối sức, lại lãnh của lão một chưởng dữ dội. Bởi vậy, tuy Vũ Trụ Ma Quân trọng thương bỏ chạy, Tống Nguyên cũng bị chưởng khí ngắt ngư.

Dù sao Tống Nguyên cũng bàng hoàng vì không ngờ mình đã thắng được lão Nhất Ma ghê gớm ấy.

Nhưng kìa, thật là khủng khiếp...

Hơn chục cặp mắt đang theo dõi chàng. Những gương mặt đầy nộ khí bởi chàng đã thắng Vũ Trụ Ma Quân, Tống Nguyên biết mình còn phải đương đầu với nhiều tên ghê gớm.

Quá xúc động, chàng rùng mình, há miệng ới ra đầy máu.

Chàng đã bị thương nặng vì chưởng lực của Vũ Trụ Ma Quân, trước mắt như đom đóm, như sao sa. Ngũ tạng nhộn nhạo, khí huyết sục sôi, Tống Nguyên cổ dần xuống.

Chàng lão đảo, nhưng cổ gượng trụ bộ, trong đầu vang lên những tiếng nói của chính mình :

- “Không, Tống Nguyên đừng ngã xuống”.

Giữa lúc ấy, một bóng đen phóng tới.

Những tiếng thét vang lên :

- Đứng lại...

Nhưng Ôn Thần và Ôn Hồn lần lượt bay đến đấu trường, đến bên cạnh Tống Nguyên.

Buông tiếng cười gằn, Ôn Thần quay nhìn bốn người chung quanh và hậm hực hỏi :

- Huynh đệ ta cần đưa tiểu tử Tống Nguyên đi. Các vị có ý gì chăng?

Độc Thủ thư sinh Mã Phúc Toàn phe phẩy cây quạt sắt, ho khan lên một tiếng!

Xem tiếp hồi 17 Kịch chiến trong rừng hoang

15. Hồi 17 Kịch Chiến Trong Rừng Hoang

- Người không đồng ý thì lên thử xem?

Mã Phúc Toàn liếc nhanh một lượt, khi ấy các cao thủ đã xếp thành một vòng tròn bao bọc lấy Ôn Thần, Ôn Hồn và Tống Nguyên.

Lại ho khan một tiếng, Mã Phúc Toàn nói lẽ nhè :

- Tại hạ đâu có ý kiến gì. Nhưng nếu tại hạ không đồng ý cũng là việc nhỏ, lòng người ở đây không phục mới là quan trọng.

Hắn lại nhìn quanh, xem có ai về phe với mình. Nhưng bốn người ấy cứ kể nọ ngó người kia, chưa dám xông lên.

Ôn Thần cười đắc chí :

- Nói thật khi huynh đệ ta nổi tiếng thì bọn các người còn nằm trong bụng mẹ. Việc hôm nay có kẻ nào không đồng ý cứ việc ra mặt đi, khả khả...

Trong đấu trường im phăng phắc. Yên lặng rợn người. Ánh trăng đã bạc màu, chiếu lạnh lòng khắp sân miếu.

Tống Nguyên mở tròn đôi mắt, trên khóe miệng máu không ngừng chảy. Các cơ mặt co giật từng hồi, chứng tỏ Tống Nguyên bị thương rất nặng, và bộc lộ đau đớn vô cùng.

Thình lình Sa Mạc Chí Tôn cười một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng nặng nề...

Lúc ấy sáu tên “Lục ma vương” của Lang Nham bảo thẳng hàng bước tới. Cao thủ các môn phái khác cũng lục đục đi lên.

Thì ra cả bọn đã hiểu ngầm với nhau. Không ai chắc thắng được Ôn Thần, Ôn Hồn. Nhưng số đông xúm lại có hy vọng áp đảo được chúng...

Sa Mạc Chí Tôn buông một tràng cười lạnh lẽo, rồi bước thêm một bước dài về phía trước.

Lục ma vương rào bước theo.

Các cao thủ môn phái kia lần lượt sẵn tới.

Xung quanh bốn phía, tính cả Lục ma vương gồm trên hai mươi cao thủ võ lâm tập trung tinh lực sẵn sàng xuất thủ.

Đấu trường bỗng tĩnh lặng khác thường.

Không khí căng thẳng bao trùm tất cả, một trận ác chiến sắp bắt đầu, hứa hẹn nhiều máu đổ thịt rơi.

Trời sắp sang, vàng trắng lặn hẳn ở phía tây. Cảnh tranh tối tranh sáng phủ khắp miếu rộng. Miếu Sơn Thần và cả cánh rừng bao la trong lúc này không có tiếng động nào, ngoài tiếng khò khè của Tống Nguyên.

Im lặng trải dài như một cảnh chết.

Bỗng Tống Nguyên “oẹ” một tiếng, máu tuôn lai láng.

Chàng tra “Đoạt Hồn huyết kiếm” vào vỏ, rên lên một tiếng khê, rồi thân hình từ từ đổ xuống. Chàng giãy giụa nhẹ mấy cái, hai mắt nhắm nghiền và nằm bất động.

Không có ai dám cự mạnh.

Dường như đấu trường chẳng kẻ nào dám nhúc nhích.

Nhưng Ôn Thần và Ôn Hồn đã sẵn sàng thủ chưởng, chỉ cần kẻ nào sấn tới là chúng xuất chiêu giết chết.

Thình lình có tiếng y phục sột soạt phía rừng, những con mắt đỏ dồn về phía đó. Nhanh như một mũi tên, bóng người cao lớn góc rừng lao vào tới chốc lấy “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tần Băng tiêu” mang bên hông Tống Nguyên.

Ôn Thần thét rờn rợn :

- Muốn chết hả?

Lời chưa dứt hẳn đã xuất một ngọn chưởng sấm sét vào ngực bóng người áo trắng.

Sa Mạc Chí Tôn kêu lên :

- Tuyết Sơn Âm Linh.

Lục ma vương vung kiếm hò reo phóng thẳng tới Ôn Hồn.

Hoang Mạc Lang Nhân cũng thét một tiếng, xuất chưởng mãnh liệt quật vào Ôn Thần trong chớp mắt.

Gần như cùng một lúc, những người còn lại đều ủa lên, xuất chưởng đánh Ôn Thần, Ôn Hồn.

Có tiếng rú lên, Tuyết Sơn Âm Linh bật lui, lão đã bị Ôn Thần - Trương Đồng Linh đánh bị thương.

Chân vừa chạm đất, Tuyết Sơn Âm Linh đã ối ra một búng máu.

Lão nói lớn :

- Trong đời ta, Trương Đồng Linh là chưởng thủ, Đỗ Tống Nguyên là kiếm thủ.

Tiếng nói vừa dứt thì Tuyết Sơn Âm Linh bỏ chạy vào rừng, tà áo bạch bào đẫm máu lất phất bay theo gió.

Đấu trường nhộn nhạo

Các cao thủ cùng nhất tề xông vào đánh “Song ôn”

Ôn Thần, Ôn Hồn cười gằn, thân hình lướt đi, kinh phong cuộn cuộn. Bọn chúng lao vào các địch thủ, vượt qua kiếm ảnh, chưởng chiêu.

Các tiếng kêu khủng khiếp, hai tên trong Lục ma vương trúng độc chiêu, máu phun cả vòi. Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường xuất chiêu, đẩy kinh phong dữ dội vào hai gã Song ôn.

Chính vào lúc chưởng phong như bão, tiếng kêu huỳnh nào, kiếm ảnh đầy trời, thì ở góc rừng có một gã cười khà khà.

Hắn lẩm bẩm :

- Phải, các ngươi cứ liều mạng với tất cả sức lực đi, còn vật báu thì để ta hưởng trọn.

Gã ấy chính là “Độc Thủ thư sinh” Mã Phúc Toàn.

Như một mũi tên, thành linh Mã Phúc Toàn cầm quạt sắt lao tới bên cạnh Tống Nguyên, bàn tay mềm mại của gã cướp lấy “Tàn Băng tiêu” và định lấy luôn “Đoạt Hồn huyết kiếm”.

Nhưng khủy tay của lão bỗng tê đi, tả chưởng lập tức bại liệt, đành buông “Tàn Băng tiêu” rơi xuống.

Mã Phúc Toàn vùng quạt đánh tới, nhưng chỉ thấy một bóng hồng bay qua, với tiếng cười thanh thoát. Cùng lúc có lệnh truyền :

- Tên ăn cướp nằm xuống.

Huyệt “Tiểu Yêu” của Mã Phúc Toàn tê hẳn, gã chơi với một khắc, thân hình mềm nhũn đổ xuống.

Tiếp đó bóng hồng lướt về phía Tống Nguyên, một tay cặp ngang mình chàng và tay kia lấy lại “Tàn Băng tiêu” luôn nhanh vào rừng.

Mã Phúc Toàn trừng mắt nhìn theo, hẳn thấy rõ người đánh hẳn ngã xuống và cướp Tống Nguyên với Tàn Băng tiêu là một cô gái mặc y phục màu hồng.

Người con gái đó là ai?

Thân pháp, thủ pháp của cô gái áo hồng quá nhanh, đến nỗi Mã Phúc Toàn nhìn không rõ mặt, chỉ thấy một thân hình thanh thoát, với mái tóc dài buông phủ bờ vai.

Hắn đâm hối hận...

Lẽ ra cướp được “Tàn Băng tiêu” thì chạy bay đi, còn tham cây “Đoạt Hồn huyết kiếm” đã chẳng được gì còn bị người con gái điểm huyệt, khóa cả tay chân nằm như con heo nhục nhã.

Nhưng hối hận đã quá muộn rồi.

Trên đấu trường vẫn đang kịch chiến.

Họ ở cách chỗ “Độc Thủ thư sinh” nằm chèo queo chỉ có ba trượng.

Những tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng lại vang lên. Máu tươi văng vãi cả vào mặt Mã Phúc Toàn.

Họ vẫn giết nhau ác liệt.

Mã Phúc Toàn muốn kêu lên để báo cho họ biết Tống Nguyên và những bảo vật đã lọt vào tay người khác...

Nhưng hắn tuy mở miệng được mà không nói lên lời, bởi hắn đã bị điểm vào “á huyết” tạm thời chịu câm.

Nằm chèo queo uất hận, Mã Phúc Toàn chỉ biết chờ đến khi nào trận đấu kết thúc...

Lúc đó kẻ chiến thắng sẽ trở lại tìm “con mồi” là Tống Nguyên và những báu vật “Tàn Băng tiêu” và “Đoạt Hồn huyết kiếm”... Nhưng đến lúc đó thì...

Mã Phúc Toàn cười không thành tiếng.

Hắn tưởng tượng đến sự thất vọng của kẻ chiến thắng, bởi trong lúc chúng giết nhau thì Tống Nguyên đã biến mất rồi.

Lẽ tất nhiên khi đó hắn sẽ được giải huyệt để kể chuyện kỳ cục cho họ nghe.

Một cô gái, ôi chỉ là một cô gái, xuất thủ nhanh như thần.

Bây giờ Mã Phúc Toàn cứ nằm nhìn cảnh chết chóc, một cuộc lưu huyết ghê gớm trong võ lâm. Bao nhiêu kẻ đã chết nằm vương vãi, đứt đầu, lìa cổ, cụt cả tứ chi.

Ôi làm sao kêu họ dừng lại?

Mặt trời lên cao, ánh nắng chan hòa mặt đất.

Nơi sân miếu Sơn Thần, cảnh chen. Giết vẫn tiếp diễn, thì trong rừng sâu lại yên tĩnh vô cùng...

Tổng Nguyên được đặt nằm gọn trong một cái hốc cây rộng rãi, đây là một bông cây to, tạo thành một hốc lớn. Cô gái áo hồng đưa chàng về đó, truyền nội lực chữa thương...

Dần dần Tổng Nguyên tỉnh lại. Chàng nhìn quanh và ngạc nhiên kêu lên :

- Ôi, sao ta lại nằm ở đây?

Lát sau, tập trung tinh thần, chàng nhớ lại ngọn chưởng của “Nhất Ma; Vũ Trụ Ma Quân”.

Chàng đã chém được lão bị thương, nhưng cũng ngắt ngư bởi chưởng lực của lão, và trở thành miếng mồi ngon cho “Song ôn” và những cao thủ các môn phái tranh giành.

Chàng đã ngắt xỉu, và ai đưa chàng về đây.

Tổng Nguyên đảo mắt nhìn quanh...

Bốn bề vắng lặng, không một bóng người.

Chàng than nhỏ nhỏ :

- Ôi, ân nhân nào đã cứu ta, mà không cho ta thấy mặt?

Chàng nhom dậy rờ bên mình “Tàn Băng tiêu” và “Đoạt Hồn huyết kiếm” vẫn còn đủ cả.

Bên mình chàng còn một mảnh giấy chi chít những chữ. Tổng Nguyên lượm mảnh giấy và vươn mình chui ra khỏi hốc cây.

Dưới những tia nắng xuyên qua tàn lá, Tổng Nguyên nhận ra mảnh giấy là một bức thư với những hàng chữ viết vội.

Chàng gật gù :

- Có thể biết ân nhân là ai rồi...

Chàng lẩm nhẩm đọc bức thư :

“Đỗ ca ca

Xin cho phép Nộ được gọi Đỗ ca ca.

Đêm qua Ca ca bị thương rất nặng, đến nỗi Nộ đau lòng lắm, Nộ đã cứu Ca ca ra khỏi vòng chiến, và truyền nội lực của mình để Ca ca được bình phục... Nếu việc điều trị chưa tốt thì Ca ca cũng đừng trách Nộ, bởi vì Nộ đã làm hết sức mình rồi.

Sau khi điều trị xong, Nộ đã điểm huyết ngủ để Ca ca ngủ ngon, bởi Ca ca cần tĩnh dưỡng. Nộ có việc cần làm gấp nên lại phải ra đi, không thể nói lời tạm biệt... Đồng thời Nộ xin nói thẳng, từ khi gặp Ca ca, Nộ đã tha thiết yêu Ca ca rồi đó. Từ nay Nộ luôn nhớ về Ca ca, và sẽ còn đến tìm Ca ca, bất luận ở nơi nào...

Nộ yêu của Ca ca — Cầm”.

Tổng Nguyên ngơ ngẩn, bàng hoàng, sao lại xưng hô là “Nộ” và Cầm là ai? Tất nhiên đây là một cô gái. Vỡ công của nàng phải thâm hậu, ít ra là bằng Tổng Nguyên, nên mới đủ nội lực cứu chữa vết thương, đem lại mạng sống cho chàng.

Nhưng cứu được chàng nàng đã phải tổn hao nhiều nguyên khí. Ôi, một người chưa biết mặt mà thương yêu chàng, hết lòng cứu giúp chàng thật là một kỳ duyên.

Kể từ nay bất kể Cầm là ai, Tổng Nguyên vẫn mãi mãi nhớ người con gái đã cứu chàng thoát khỏi hơn hai mươi cao thủ bảo toàn mạng sống và cả Tiêu, Kiếm cho chàng.

Quá xúc động, Tổng Nguyên kêu lên :

- Cầm nương, ta nhớ ơn nàng, ta yêu nàng...

Dứt lời, Tổng Nguyên bay ra khỏi rừng như một mảnh sao băng. Chàng trở lại miếu Sơn Thần, nơi bãi chiến.

Thấy người nằm sắp lớn.

Máu từng vũng đã khô bầm, mùi tanh hôi khó chịu... Từng bầy ruồi nặng bay vù vù.

Tổng Nguyên muốn tìm kiếm gì ở nơi đây?

Chàng cất tiếng kêu :

- Hồ lão ca...

Thì ra chàng muốn tìm lại Lạc Hồn Tiên Tử Hồ Quang Thao.

Nhưng tiếng kêu của chàng không có ai đáp lại, chỉ có tiếng vọng của núi rừng.

Chàng lại đạp lên những xác chết để đi tới phía nam, nơi hồi đêm Lạc Hồn Tiên Tử đã chạy với thân hình đầm máu, Tổng Nguyên vô cùng xúc động bởi Lạc Hồn Tiên Tử đã hy sinh cả mạng sống vì chàng.

Tổng Nguyên thầm kêu lên :

- Ôi, Hồ lão ca, đệ thật có lỗi, bởi không có đệ thì lão ca không bị dính vào cuộc huyết chiến này.

Chàng lại vào rừng sạo, mong tìm thấy người bạn, người anh thân yêu. Tiếng kêu của chàng vẫn vang vọng :

- Lão ca, Hồ lão ca...

Xem tiếp hồi 18 Theo từng vết máu

16. Hồi 18 Theo Từng Vết Máu

Trong lúc nguy cấp, Tổng Nguyên còn thấy Lạc Hồn Tiên Tử Hồ Quang chạy về phía nam khu rừng với thân hình đầm máu. Thế mà giờ đây chàng đã vào sâu trong hướng nam kêu rất cổ vẫn không nghe một lời đáp lại.

Chàng thầm nghĩ : “Không chừng Hồ lão ca bị thương quá nặng nên không thể đáp lại tiếng kêu của ta”.

Thế là Tổng Nguyên lại dò dẫm xăm soi từng gốc cây, bờ cỏ, xem có thể tìm ra Lạc Hồn Tiên Tử nằm đâu đó.

Lát sau, chàng thấy được một bãi máu trên nền cỏ và dấu chân người. Bãi máu đã thâm bầm, khô lại, dấu chân hằn trên mặt cỏ ứa vàng.

Nhưng người đâu?

Lòng nóng như lửa đốt, Tổng Nguyên lần tới nữa, và thấy những vết máu kéo dài tới một vạt cỏ khác thì không còn nữa. Vạt cỏ này có những dấu hằn như có người ngã nhoài lên đó.

Vừa cúi nhìn, vừa bản thân suy nghĩ, Tổng Nguyên nói nhỏ một mình: “Đúng rồi, Hồ lão ca bị trọng thương, ngã nhoài lên cỏ... Nhưng lão ca đâu rồi?”

Chàng nhìn quanh, không thấy một người nào, không một thân thể nào trong từng khóm cây bụi cỏ.

Lạc Hồn Tiên Tử đã mất tích...

Mất tích một cách phi lý... nếu không là...

Rùng mình một cái, Tổng Nguyên không dám suy diễn nữa, suy diễn như vậy thì đau đớn quá. Bởi chàng vừa thoáng nghĩ... người bạn già thân yêu của chàng đã bị thủ tiêu mất xác.

Đau đớn và phẫn nộ, Tổng Nguyên gào lên :

- Hồ lão ca... tiểu đệ sẽ báo thù cho lão ca.

Song chưởng giương lên, huyết quang đỏ rực... Từng luồng kinh khí cuộn cuộn tới đâu đấy cánh bay, sườn đá sạt lở, những tiếng nổ đinh tai nhức óc, cát đá bay rào rào.

Nhìn những hang cây gãy ngang tuôn nhựa như bao thân người đầm máu, Tống Nguyên lại rít lên :

- Hồ lão ca, từng tên vây đánh anh em chúng ta, ở nơi này sẽ phải chịu phơi thân như đóng cây gãy gục đồng đá toi bởi kia.

Chàng phóng mình bay trở lại bãi chiến trường trước miếu Sơn Thần.

Những xác chết vẫn nằm đó, phơi than dưới nắng, im lìm lạnh lẽo.

Tống Nguyên nhếch mép :

- Hừm, các người bây giờ cũng như những thân cây.

Chàng rút kiếm chặt phăng phăng, những thân người tan nát, trong đó có cả những kẻ đã hại Hồ lão ca.

Chàng đếm được mười một xác chết.

Trong số mười một thân người ấy, Tống Nguyên nhận ra Sa Mạc Chí Tôn và Lục ma vương là bảy, còn bốn kẻ kia chàng không biết tên, chúng đều là cao thủ Côn Lôn, Thanh Thành, Võ Đang.

Tống Nguyên lăm lăm :

- Cả bọn đem qua hai mươi tên, kể cả Vũ Trụ Ma Quân, Ôn Thân, Ôn Hồn... đã có mười một kẻ nằm lại đây. Như thế là có đúng chín tên còn sống. Ta phải... tính sổ với chúng nó.

Nhìn những thân xác bị mình băm nát, Tống Nguyên cảm thấy không đang tâm. Song cứ nghĩ tới đêm hôm qua, chúng đã vây đánh Hồ lão ca, thì chút ân hận cũng tan biến.

Chàng lặng lẽ bỏ đi.

Nhưng một chuỗi cười lạnh lạnh khiến Tống Nguyên dừng bước. Từ trong đám cây có một lão đạo nhân lướt nhẹ tới. Lão liếc mắt qua những xác chết nát bét, và trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử, tất cả những cái này là do ngươi?

Tống Nguyên gật đầu :

- Phải, rồi sao?

Đạo nhân nghiêm giọng :

- Tiểu thí chủ là người nói dối của Hồng Hoang Huyết Ma?

Vẫn điềm nhiên, Tống Nguyên hỏi lại :

- Phải thì sao, không phải thì sao?

Lão lạnh lùng đáp :

- Dù phải hay không, kể từ hôm nay tiểu thí chủ phải rút khỏi giang hồ nếu không muốn bị bản đạo hút hết máu.

Tống Nguyên vẫn chưa kịp nói gì thì lão đạo nhân lại nhìn kỹ vào một thân người già nằm trên cỏ.

Lão ngước lên ngó Tống Nguyên với ánh mắt khác lạ, và gằn giọng :

- Có đúng người này cũng do ngươi giết?

Tính kiêu ngạo nổi lên, Tống Nguyên gật đầu :

- Đúng đấy, lão muốn gì?

Phẩy ống tay một cái, trong tay lão đã có một cây phát trần màu đen, và lão quát :

- Ta là Nhất Huyền Tử. Hôm nay ta buộc ngươi trả món nợ sinh mệnh cho đồ đệ ta.

Dứt lời, cây phát trần đã phẩy lên, cán thẳng tắp, chọc vào mặt Tống Nguyên với kinh lực kinh hồn.

Tống Nguyên sử dụng bộ pháp “Túy Tiên Tửu” lách tránh ngay được ngọn kinh khí ấy dễ dàng.

Chàng lạnh lùng hỏi :

- Nhất Huyền Tử, ngươi thuộc môn phái nào?

Vì mới xuất đạo giang hồ nên Tống Nguyên không biết, Nhất Huyền Tử chính là Lão Tam trong Côn Lôn tam lão, nổi tiếng vô lâm. Có thể nói võ công của lão ngang ngửa với Sa Mạc Chí Tôn - Ái Thiên Trường.

Thế mà một thiếu niên mặt cầu ra sửa hỏi lão thuộc môn phái nào.

Nhất Huyền Tử phần nộ gầm lên :

- Ta là phái Côn Lôn đây, tiểu tử mau nộp mạng.

Vừa dứt lời đã xuất chiêu nhanh như chớp, tấn công mãnh liệt bằng hai thức. Cán phát trần điểm vào các huyết lớn của Tống Nguyên.

Chỉ hơi nghiêng mình đi, Tống Nguyên cười lạt :

- Lão già Côn Lôn kia, thiếu gia này sẽ đánh cho ngươi máu mồm, nếu không thì chẳng phải dòng họ Đỗ.

Chàng lại gần giọng :

- Nhất Huyền Tử, giờ tận số của ngươi đến rồi.

Một tiếng thét xé toạt không gian. Tống Nguyên vung cao tả chưởng xuất chiêu “Mai Tuyết Tranh Xuân” từ “Tàn Băng tiêu” tuôn ra. Từng đợt bóng đen chập chờn lấp loáng như phủ khắp bầu trời ập vào Nhất Huyền Tử, khí thế vô cùng khủng khiếp.

Biết tay thiếu niên không vừa. Nhất Huyền tử ra sức thi triển phát trần. Lão sử dụng chiêu “Tiên Phong Trần” đầy uy lực của Côn Lôn tam tử.

Phát trần lúc tan, lúc hợp. Trong chiêu có thức, trong thức có chiêu. Thân hình như bay lượn, chưởng xuất như núi ngăn, trong chớp mắt đầy văng bóng Tiêu đen của chàng trai trẻ ra xa.

Tống Nguyên nhếch mép khen :

- “Phát Trần Bay”, công phu khá đầy.

Nói xong đã vung “Đan Phong Trích Vân thập nhị tiêu” đánh tới. Tiếng rít của tiêu kêu vù vù, tiêu ảnh kín trời, bóng đen tỏa tứ phía vây khốn lão Nhất Huyền tử.

Thấp thoáng hơn trăm chiêu đã qua, thân thể Nhất Huyền Tử muốn rã rời.

“Cảng” một tiếng, Tàn Băng tiêu đập phát trần trong tay NHẤT Huyền Tử văng đi xa lắc.

“Bình” mũi tiêu hất tung cả thân hình lão đạo.

Một tiếng rú thảm thương, Nhất Huyền Tử xanh mặt, thân thể co quắp ngã lăn ra đất...

Tống Nguyên cười lạt, giắt “Tàn Băng tiêu” vào lưng, lạnh lùng nhìn kẻ địch và mỉm cười :

- Hừm nhớ nhé, ngươi tuy già khù để nhưng võ công chỉ mới bắt đầu.

Chàng để mặc Nhất Huyền Tử nằm đó ung dung đi vào rừng.

Bóng Tống Nguyên vừa khuất thì nơi bãi chiến lại có một lão già tóc bạc xuất hiện.

Lão này cũng mặc áo đạo sĩ, búi tóc dựng ngược đỉnh đầu. Nháy mũi mấy cái, lão bước nhanh lại gần Nhất Huyền Tử.

Kêu lên khe khẽ, Nhất Huyền Tử nở nụ cười đau đớn, khiến lão đạo mới đến đã xúc động đến đã xúc động đến rơi nước mắt.

Lão hỏi nhanh :

- Ôi sư đệ sao thế? Kẻ nào hại sư đệ?

Nhất Huyền Tử cố gắng thều thào :

- Đổ... Đổ... Huyết

Lão chỉ ngắc ngư được mấy tiếng, mắt nhắm lại, tắt thở.

Người mới đến là Nhất Trần Tử, sư huynh của Nhất Huyền Tử, lúc ấy rất đau lòng, ứa hai hàng lệ.

Miệng lão lắp bắp :

- Sư đệ hãy yên nghỉ. Sư ca thê sẽ báo thù cho sư đệ.

Dứt lời lão cúi nhặt cây phát trần thép của Nhất Huyền Tử và bay vút ra khỏi rừng.

Lúc đó Tống Nguyên đã qua bên kia cánh rừng. Chàng thấy trước mặt mở ra cảnh núi non hùng vĩ thật ngoạn mục.

Chàng băng mình thẳng tới.

Lúc đầu Tống Nguyên định đến dãy núi Hiệp Sơn ở tỉnh Vân để cứu Công chúa Ái Mã thoát tay Ba Vương Tử. Không ngờ giữa đường gặp nhiều chuyện rắc rối như vậy.

Nhưng trong mấy ngày qua chàng đã gặp được kỳ duyên, và mấy cuộc giao đấu giúp chàng thêm kinh nghiệm giang hồ.

Chàng còn nghe được nguồn tin về cha mình: “Thanh Sơn Bạch Đà Đỗ Nhất Phương”... Hy vọng rằng từ tin tức này chàng sẽ tìm ra cha mẹ mất tích.

Đồng thời, nếu đúng như lời Trần đại hiệp Bạch Sa Kim Lệnh nói ra. Nhưng chàng chẳng mong điều này. Vì nếu đó là sự thật thì phụ thân chàng là người bạc tình bỉ ổi sao? Chàng tin rằng cha chàng không phải là người như thế. Trong trí nhớ của Tống Nguyên thì phụ thân là người hiền từ, tài giỏi được mọi người tôn kính.

Chàng ứa lệ, nghiêng răng nói một mình :

- Không, phụ thân ra không phải thế, chúng nó vu khống, đổ tội cho phụ thân.

Chàng quá phẫn nộ, chỉ muốn tìm ngay Trần đại hiệp của phái Côn Lôn để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng trước mắt thì việc cứu Công chúa Ái Mã thoát khỏi tay Ba Vương Tử cũng là chuyện rất cần.

Thế là Tống Nguyên cắn răng phóng vèo vèo về phía trước.

Dãy Thiên Sơn hùng vĩ, thế núi chập chùng, Tống Nguyên cố vượt nhanh về Trung Nguyên cứu Công chúa Ái Mã. Chàng không cần nhớ đến bọn Thiên Ma độc bang đông như lá cây trong rừng, chẳng để gì để chàng làm xong việc. Trong ý chàng còn muốn tìm ra con gái bà Bạch Sa Kim Lệnh để tìm hiểu sự thật và tin tức về cha chàng.

Nóng lòng cứu Công chúa Ái Mã, Tống Nguyên cũng không quên nhớ tới sự kiện cha của nàng là Sa Mạc Chí Tôn - Ái Thiên Trường và Lục ma vương chết trong trận bao vây chàng vừa qua. Dù ai đã giết Sa Mạc Chí Tôn thì chàng là vai chính trong sự kiện đêm ấy cũng không tránh khỏi mang tai mắc tiếng.

Ba ngày sau, Tống Nguyên nhìn thấy trước mặt một ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, chàng phi hành như bay đến chân núi tuyết, rồi dừng lại hít thở không khí trong lành.

Bỗng Tống Nguyên trở mắt nhìn...

Trên mặt đất đầy Tuyết trắng, bông tuyết mịn màng, nhưng lại nổi rõ một vũng máu đỏ sẫm, đông đặc vì lạnh.

Trên ngọn núi tuyết kỳ vĩ này không hề có một bóng người.

Sao lại có vũng máu?

Vũng máu tuy sẫm, nhưng còn tươi, chứng tỏ máu chảy ra đó chưa lâu. Trên nền tuyết ở đó lõm xuống như có thân người bị thương nằm đấy.

Tổng Nguyên trầm tư giây lát, rồi bắt đầu theo dõi, từ vũng máu lại có những giọt máu rải rác kéo dài hướng lên đỉnh núi. Chàng lập tức thì triển khinh công lần theo vết máu. Cứ quyết tâm không rời, lát sau Tổng Nguyên đã đến chỗ chấm dứt những giọt máu, và ở đây cũng có những vũng máu còn tươi.

Chàng quay lại nhìn, không hề có dấu vết một cuộc giao tranh, hay dấu chân người, tại sao có kẻ bị thương chảy máu?

Vọt lên khỏi vũng máu chừng một trượng, Tổng Nguyên lại thấy những giọt máu tiếp tục rải đều theo dốc núi lên đỉnh. Thế núi thật gay go hiểm trở, tua tủa những đá tai mèo nhọn, chỉ có loài sơn dương mới có chỗ lên được bước chân.

Muốn khinh thân theo dõi, Tổng Nguyên phải nâng chân khí phi hành, vừa chú ý quan sát vết máu chàng vừa suy nghĩ: “Người đã bị thương nặng, máu ra nhiều thế này, mà leo núi không để lại dấu chân trên tuyết chứng tỏ võ công thâm hậu, khinh công tuyệt vời, hơn mình xa”.

Vết máu thưa dần, khoảng trăm trượng mới có một vũng, trong khi thế núi leo ngày một khó khăn hơn, buộc Tổng Nguyên trầm nghĩ tiếp trong đầu: “Người này chắc đã bị thương ở nơi khác đến đây, nhưng tại sao không xuống núi mà tiếp tục leo lên cho mệt?”

Vách núi thẳng đứng, tuyết phủ như gương không có chỗ đặt chân, phía dưới là vực sâu thăm thẳm, rơi xuống sao tránh khỏi tan xác.

Tới đây lại chấm dứt vết máu.

Nhưng leo nữa thì Tổng Nguyên lưỡng lự, chàng nhìn xuống vực mà tự hỏi một mình “Ôi không lẽ người ấy đã bị lăn xuống vực?”

Chàng bay mình lên con đường quá nhỏ nơi rộng nhất chỉ chừng nửa trượng, chỗ hẹp nhất là chừng hai tấc.

Thật là nguy hiểm vô cùng.

Tổng Nguyên đã định bỏ cuộc nhưng lúc phóng mình lên được tảng đá, chàng lại thấy có vết máu, bèn quyết tâm đi tới nữa. Chàng vốn là kẻ bất hạnh nên rất thông cảm với người bất hạnh, muốn được giúp đỡ nạn nhân phần nào, có lẽ chỉ mấy bước nữa là chàng tìm ra kẻ bị thương.

Lòng hào hiệp, tính kiêu ngạo và cả hiếu kỳ trộn lẫn, khiến Tổng Nguyên bám theo vách đá nhích từng bước, chứ ở đây không thể làm gì hơn.

Gió lạnh như cắt ruột, nhưng Tổng Nguyên nhờ uống được máu “Chương Giao thập lục tinh mục” nên mắt chàng sáng như sao, thân thể chống được cái lạnh bên ngoài.

Bỗng Tổng Nguyên nghe được một tiếng rên ảo não từ trong vách tuyết. Rõ ràng có vết nứt như một kẽ nhỏ đủ chứa thân người trong hốc huyết. Nơi khó đứng vùng này, nếu có kẻ xuất chiêu nhẹ nhàng cũng có thể hất Tổng Nguyên rơi xuống vực.

Chàng vẫn không ngần ngại...

Xem tiếp hồi 19 Phách Tha Nhất Chương

17. Hồi 19 Phách Tha Nhất Chương

Với kẻ thù chàng sẵn lòng băm xác, nhưng với người vô tội, lòng chàng mở rộng đầy lòng nhân ái, vị tha.

Lúc ấy nhìn lên, chàng thấy một giọt máu to như hột nhãn rơi vào trán chàng. Đích thị có người bị thương ở trên đó. Tổng Nguyên nhảy phốc lên, tay níu vào khe tuyết và đu mình lên, bò dần vào vách tuyết. Máu rải rác đỏ hồng vách tuyết trông thật ghê rợn.

Lên được năm trượng chàng thấy một miệng hang ăn sâu vào vách tuyết lơ lửng trên đầu mình.

Chuyển vận khinh công, Tổng Nguyên rướn mình được tới miệng nhìn vào. Trong hang tối đen như mực chẳng thấy gì, nhưng bên ngoài miệng hang lại một vũng máu nữa. Tổng Nguyên đang phân vân thì tiếng rên não ruột lại vang lên. Quả thật tiếng xuất phát từ lòng hang tăm tối.

Quên hết nguy hiểm Tống Nguyên liền chui vào trong hang. tối hù, tối thui chàng phải ngồi một lúc lâu để mắt quen với bóng đen và triển vận nhãn lực quan sát.

Thời gian chùng hết chung trà Tống Nguyên bắt đầu nhìn thấy lòng hang, đồng thời tiếng rên phát lên như hướng dẫn thêm... Chàng thấy một lão Tóc Vàng, sắc mặt vàng ệch, gầy như que củi trong tấm áo vải thô như bao bố. miệng lão rỉ máu, đôi mắt nhắm nghiền, nhịp thở của lão thoi thóp như sắp chết.

tiếng động làm lão mở mắt. nhìn thấy Tống Nguyên ánh mắt thất thần ánh lên ánh vui mừng hy vọng. lão dùng sức tàn vung vẩy như muốn ngồi dậy. Tống Nguyên thấy miệng lão tiếp tục rỉ máu, sắc mặt võ vàng, ra vẻ bị thương nặng lắm...

Chàng vội đưa tay cản lão :

- Xin lão tiền bối nằm yên không nên cử động.

Lão già run giọng nói :

- Nhanh... nhanh... lên phía trước.

Dứt được mấy tiếng, lão nất lên và tắt thở. Lão chết mà gương mặt vẫn còn nét đau đớn. Tống Nguyên hết sức xúc động. chàng chuyển vận cước bộ đi vào trong hang và lướt nhanh tới trước. suốt quãng đường máu me vương vãi khiến chàng rùn mình : “Ồi loài người sát phạt nhau còn dã man hơn loài thú dữ!” liếc nhìn về lão tóc vàng phía sau chàng nhủ thầm “Lão nhân kia không phải tầm thường; hẳn là một cao thủ, một kỳ nhân mà phải chết lây lất thế kia chắc đã gặp tình huống ghê gớm”.

Đột nhiên chàng nhận thấy từ đằng xa một vật đang lay động. Tay vung cao Huyết Kiếm, chàng lao về phía trước. nhưng chàng khựng lại ngay.

Vì trước mặt chàng....

Một lão già khác hình dáng và y phục giống hệt lão ngoài kia, khuôn mặt hơi gầy, người khô đét chỉ khác sắc mặt vàng ệch hơn.

Tống Nguyên khom mình hỏi nhanh :

- Lão tiền bối.

Hả miệng ra khạc đầy máu tươi, lão già vừ mở mắt đã khép lại, nói mấy tiếng mơ hồ :

- Bọn lão phu... Hoàng Phát... nhị... nhị... quân đi về phía trước

Vừa dứt lời, đầu đã gục xuống phun đầy máu tươi rồi ngã vật xuống, tắt thở. Hết sức xúc động, Tống Nguyên hậm hực nói :

- Để ta xem phía trước là quái vật gì.

Lòng hang thẳng đuồn đuột xuống nhưng hết sức khô ráo. Ánh ngọc trên mũ, đai lưng và ánh kiếm soi lên chỉ thấy vết máu loang lổ đầy trên vách hang.

Chàng nghĩ nhanh :

- Không lẽ phía trước còn người bị thương nữa nên vết máu mới văng đầy vách đá thế kia?

Trong lòng hang lúc này mở rộng giá thổi ào ào, không có hỏa hầu như Tống Nguyên chắc khó chịu nổi. quang cảnh trong hang thật u ám, thê lương... Mới đi được một lát quả nhiên nhìn thấy một người nằm trên vũng máu.

Bước nhanh lại thấy một lão già tóc vàng, áo vàng giống hệt hai người ngoài kia, nằm phủ phịch trong máu, thân thể gãy gập nhẹ.

Đôi mắt lạc thần nhìn thấy Tống Nguyên đã ánh lên niềm vui, lão lắc nhẹ mái tóc vàng, phiêu phào nói :

- Xin nhanh nhanh truy... lão phu... Nhất Quân tóc vàng... nhanh nhanh muện không kịp

Thấy lão còn hơi tỉnh táo Tống Nguyên ngồi xuống định cấp cứu hỏi xem có chuyện gì. Nhưng lão cứ lay động cánh tay phiêu phào tiếp :

- Đứng dừng... hãy đi nhanh.... không kịp.

Tổng Nguyên đành vận chân lực lao nhanh về phía trước như tên bắn. nhưng hình ảnh khiếp hãi làm chàng chậm cước lực nép vào bên trong vách đá. Từ phía trước hàn phong ào ào xô tới, đồng thời vang lên tiếng cười lạnh như băng. Chàng chưa kịp phản ứng thì ba luồng lãnh phong gồm ba thức ập vào ba nguyệt “Khúc Trì” bên tay phải và các huyết “Bội Lương”, “Mệnh Môn” sau lưng Tổng Nguyên.

Nguy hiểm vô cùng....

Tổng Nguyên trụ bộ chưa vững liền ngã người ra sau, thiết to một tiếng triển vận “Huyết Khí”. Làn sương màu đỏ bảo vệ bản thân, và chàng vùng kiếm xuất chiêu “Huyết Vũ Tứ Xà”, tuyệt chiêu thứ tư trong “Đoạt Hồn huyết kiếm”

- “Bình...” một tiếng chấn động.

Hồng quang, huyết quang của “Đoạt Hồn huyết kiếm” bảo vệ cơ thể, chân Tổng Nguyên vừa chạm lòng hang, kiếm ảnh đã như nứa tập kích đối thủ.

Ba bóng người màu vàng ngã nhiên thụt lùi tám trượng, trở mắt nhìn Tổng Nguyên.

Lúc này Tổng Nguyên hết sức ngạc nhiên vì nhận ra ba người đứng trước mặt mình chính là ba lão giả Tóc Vàng, chàng tưởng đã chết trong vũng máu.

Ồi thì ra ba vết máu chỉ là gợi sự tò mò của Tổng Nguyên và ba lão giả bộ lâm nguy để dụ chàng vào sâu để dễ bề không chế.

Thu kiếm về, Tổng Nguyên lạnh lùng hỏi :

- Ba vị vì sao dụ tại hạ vào đây?

Hoàng Phát Nhất Quân cười lạnh lùng :

- Huynh đệ của lão phu là “Hoàng Phát Tam Tán Môn” vâng lệnh giữ người lại để đưa về Âm Tào Địa Phủ tra hỏi.

Tổng Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ với ba vị có oán thù gì mà muốn đưa vào chỗ chết.

Lại cười lạt Hoàng Phát Nhất Quân đáp :

- Ta chỉ vâng mệnh Âm Tào Địa Quân đưa người về Âm Tào Địa Phủ tra hỏi thôi

Nghe những lời ấy Tổng Nguyên phần nộ hết :

- Âm Tào Địa Quân là ai?

Cả ba lão Tóc Vàng cùng đáp với vẻ cung kính :

- Âm Tào Địa Quân nghe tiếng rất xa lạ nhưng chỉ xuất giang hồ có ba ngày đã được võ lâm xưng hùng.

Tổng Nguyên bật cười :

- Một quái vật đầy cuồng vọng.

Hoàng Phát Tam Tán Quân lập tức vùng tay, trưng ra tấm bảng màu vàng, miệng đồng thanh hét :

- Thừa lệnh Âm Tào Địa Quân bắt Tổng Nguyên về Âm Tào Địa Phủ xét hỏi.

Cười thâm trong bụng Tổng Nguyên nghĩ nhanh :

- “Hừm ba lão này làm như phường tuồng trên sân khấu. Ta thử tới Âm Tào Địa Phủ xem là cái gì mà võ lâm xưng hùng”.

Nhưng chàng nhớ ra mình còn nhiều việc phải làm nên chỉ lạnh lùng bảo :

- Tại hạ còn nhiều việc riêng cần giải quyết, đợi khi xong việc tại hạ sẽ đến Âm Tào Địa Phủ tính sổ được chăng?

Ba lão Tóc Vàng lắc đầu gầm lên :

- Âm Tào Địa Phủ có lệnh bắt người ngay, mọi nhân vật âm dương đều phải tuân hành lập tức.

Tổng Nguyên nổi giận :

- Cái gì? ta không đi để coi các lão làm gì ta?

Hoàng Phát Tam Tán Quân trợn tròn mắt, ánh mắt vàng khê long lên, bóng chưởng giương lên, những luồng âm phong từ ba phía ập tới.

Hồi nãy Tổng Nguyên đã thử chưởng lực của ba lão này. Tuy chàng không nắm chắc phần thắng nhưng cũng chẳng đến nỗi thua. Thấy ba lão phát chiêu một lượt thì chàng cười lạt vận hành “Huyết Khí” trên tay “Đoạt Hồn huyết kiếm” diêu động, hồng loan chớp lóang, kiếm ảnh chập chùng, chống trả ba mặt thật dữ dội.

Đột nhiên Hoàng Phát Tam Tán Quân thu chưởng nhảy, nhảy lùi ra sau, miệng thét lớn :

- Dừng tay!

Tổng Nguyên cũng thu kiếm trừng mắt quát :

- Ba lão muốn gì đây?

Hoàng Phát Tam Tán Quân nhếch mép :

- Người nói còn nhiều việc phải làm?

Tổng Nguyên gật đầu :

- Đúng thế rồi sao?

Lão tóc vàng gằn giọng :

- Bọn ta cũng có việc chưa vội tính sổ với người hẹ ba tháng sau, vào tết Nguyên Tiêu vào ngày đầu tháng chờ nhà người ở Mộ Tam Dương, ngoại thành Hoa Lệ Đô.

Vẫn cười lạt, Tổng Nguyên bảo :

- Các lão muốn sao cũng được.

“Vèo” nhanh như chớp ba lão bay vút ra khỏi hang.

Nhìn cửa hang khum húp phía xa bóng các lão như làn khói, Tổng Nguyên gật gù :

- Khinh công tuyệt vời ta cũng nên chờ dịp giao đấu với các lão một phen, và tìm hiểu Âm Tào Địa Phủ là cái gì?

Chàng cũng nhún mình phóng ra khỏi hang, rời khỏi núi tuyết thì đã quá giờ Ngọ...

Ánh nắng chói chang chiếu vào núi tuyết, lấp lánh như kim cương, chỉ làm tăng được khối tuyết nhỏ ở chân núi.

Tổng Nguyên nói một mình :

- Ba lão tóc vàng làm ta mất thời gian ta phải tranh thủ đi tìm Ái Mã.

Chàng trở thuật khinh công lao mình đi như tên bắn.

Ba ngày sau chàng đã qua cửa ải Diêu Thoát để đi vào địa phận tỉnh Cam Túc. Tuy mới tháng tư mà khí hậu ở đây nóng chết người. bên cạnh đường có vạt rừng, cây cối ủ rũ vì nắng hạn, một tửu quán bên lộ vắng teo chỉ có lão già ngủ gục bên quầy và một thư sinh áo xanh hóng mát bên cửa sổ.

Khát khô cả cổ Tổng Nguyên liền khê bước vào quán. Kéo ghế ngồi gây tiếng động mạnh làm đánh động lão già mở mắt tròn vo. Lão lẳng xằng chạy tới, cười cầu tài :

- Khiếp quá, nóng chết người quý khách cần rượu ướp lạnh giải khát và ít món nhậu chẳng?

Tổng Nguyên khẽ gật đầu.

Thật nhanh nhẹ vì quán vắng tanh, lão già mang rượu thịt đến ngay. Tổng Nguyên vừa rót rượu ra chung đã nghe tiếng cười khúc khích và tiếng con gái léo nhéo :

- Ôi Đỗ công tử, không nhờ gặp công tử ở đây!

Bên ngoài hai cô gái một cao, một thấp bước vào, vừa đi vừa cười híp mắt. Chỉ nghe giọng nói đã biết hai cô gái là ai rồi thầm nghĩ :

- Ôi sao thật xui xẻo sao gặp hai con yêu tinh này.

Quay mặt chỗ khác cho đỡ ngứa mắt, nhưng lại gặp nhãn quang của gã thư sinh áo xanh. Gã này trắng trẻo, cặp mắt trong veo, má đỏ môi hồng như con gái, xem như gã bóng làm Tổng Nguyên khó chịu.

Thấy Tổng Nguyên ngó mình gã mỉm cười rồi ngó ra hai cô gái Nhất Dược Tiên Phi và Đại Chúng Tiên Tử đang đi tới, ý bảo :

- Người đẹp đến kìa, số người thật tốt phước.

Nhưng Tổng Nguyên càng xấu hổ, đỏ mặt, ngó lơ chỗ khác...

Khi ấy Nhất Dược Tiên Phi và Đại Chúng Tiên Tử đến gần cùng mở miệng :

- Đỗ công tử.

Nhất Dược Tiên Phi liếc xéo Đại Chúng Tiên Tử, tỏ vẻ bức tức có ý xua đuổi đi chỗ khác. Nhưng Đại Chúng Tiên Tử cứ xáp lại như ngấm bảo :

- Nhà ngươi không biết xấu

Cứ thế hai ả cứ trừng mắt nhìn nhau.

Nhất Dược Tiên Phi ỏng ẹo lên tiếng :

- Đỗ công tử thật hay chúng ta lại tái ngộ nơi này.

Tổng Nguyên ớn lạnh xương sống, tảng lờ uống rượu.

Đại Chúng Tiên Tử lại sẵn tới :

- Công tử chỉ ưa tiểu muội thôi nên tí tí đi nơi khác chơi, phải không công tử?

Nhìn cặp mắt chuột trên cái mặt phèn phẹt, với nốt ruồi tham ăn bên mép của Đại Chúng Tiên Tử, Tổng Nguyên muốn ới miếng thịt vừa nuốt. vội cố dằn lại bằng chung rượu. thấy chàng lăm lè Nhất Dược Tiên Phi vênh mặt chu mỏ :

- Ôi Đỗ Tổng Nguyên công tử đã nổi tiếng giang hồ nên không thèm để ý đến chúng ta nữa.

Tổng Nguyên chột dạ nghĩ thầm :

- “Hai con mắt thú này ghê quá sao biết cả tên họ ta? Mà ta có để ý đến chúng bao giờ đâu. Thật là đồ quỷ cái vô liêm sỉ”.

Nhưng với đàn bà con gái chẳng biết nói sao, cứ cúi mặt ăn uống làm ngơ giả điếc. trong ý Tổng Nguyên định tỏ vẻ khinh miệt, lạnh nhạt may ra hai con mắt này xấu hổ biến đi chỗ khác.

Song Nhất Dược Tiên Phi quả thật mặt dày vô định thủ ả kêu lên :

- Ôi! Đỗ công tử, chàng thật vô tình đến nhẫn tâm. Thiếp tưởng chàng là người biết nghĩ chứ?

Vừa nói ả lắc lư bộ ngực sàng đôi mông đồ sộ ngồi thẳng vào lòng Tổng Nguyên. Không ngờ ả quá trần—ng trợn Tổng Nguyên phần nộ vung chưởng toan đập chết ả, rồi muốn sao cũng được nhưng ả dùng tả thủ chằng lại tay chàng rồi dùng thân hình mềm nhũn ép vào người chàng kêu lên the thé :

- Trời ơi! Chàng cứ đánh chết thiếp đi, thiếp yêu chàng mà.

Một cánh tay ả vươn lên kéo mặt chàng ép vào má ả, làm Tổng Nguyên giận dữ cực độ.

Vừa đúng lúc ấy, tiếng vó ngựa vọng tới, ngựa dừng đột ngột trước quán không nhúc nhích chứng tỏ kỹ thuật kỵ mã cao cường.

Cô gái từ trên lưng ngựa phóng vào tử điểm như đám mây hồng. nàng tuyệt đẹp. khăn đỏ buột tóc, thân mặt áo hồng bó chên, áo khoát cũng màu hồng, trời chân mang hài đỏ.

Mới lướt mình vào quán, cô gái áo hồng đã nhìn thấy cảnh tượng Nhất Dược Tiên Phi xà nẹo trong lòng Tống Nguyên mặt nàng biến sắc, cặp chân mày cong thanh thoát bỗng dựng đứng lên. Nàng tăng hắng một tiếng, dương cao ngọc chưởng: “bốp”

Tiếng kêu thật giòn ngon roi ngựa màu đỏ trong tay cô gái như con linh xà cuốn lấy mình Nhất Dược Tiên Phi.

Kinh ngạc hết hồn Nhất Dược Tiên Phi bám lấy Tống Nguyên, miệng kêu the thé :

- Nay tiểu bá nương người muốn cướp trai thì cũng không nên hung ác như thế chứ.

Lời ả chưa dứt thì ngọn roi của cô gái lại vút xuống. Tống Nguyên đẩy Nhất Dược Tiên Phi ra nhưng chạm vào da thịt ả cảm thấy nhờn nhờn vội rút tay lại được thế ả càng rút vào lòng chàng. tất nhiên nỗi oan này làm thiếu nữ áo hồng nổi giận như ghen tức.

Nàng trừng mắt vút roi xuống. Tống Nguyên giật mình, dùng hai ngón tay làm thế “cầm nã” kẹp đầu ngọn roi, và ngược nhìn thiếu nữ.

Gương mặt nàng đẹp quá, cặp mày đen dựng đứng, sống mũi thẳng, khuôn miệng xinh xắn, làn môi tươi hồng. đôi mắt nàng long lanh, tỏ rõ sự phẫn nộ trước cảnh khó xử của Tống Nguyên lúc đó.

Tống Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- Cô gái này trong quen quá có phải bóng áo hồng trong mơ ta đã thấy trong lúc bị thương nặng trong vòng vây không?

Tống Nguyên đang suy nghĩ xem mình đã gặp cô gái áo hồng nay ở đâu, và tại sao nàng tỏ ra yêu mình và tỏ ra ghen hờn như thế, thì “vút” một lần roi lại quất tới nơi.

Bị trúng một roi đau đi-iếng vào vai trái Tống Nguyên tức giận xô mạnh hất Nhất Dược Tiên Phi khỏi lòng mình.

Miệng chàng quát :

- Cút xéo.

Ngọn roi cô gái không cho chàng giải thích hết lời.

Nàng rút qua kẽ răng :

- Thấy đã đủ rồi, ta không cần hiểu gì nữa.

“Vút”, “Vút”

Lại hai roi tiếp theo, tiếng roi giòn tan như tiếng pháo, kinh phong rất mạnh.

Nhảy lùi vài bước, Tống Nguyên hét lớn :

- Tại hạ đã nhường, cô nương cứ làm tới, tại hạ sẽ hối tội.

- Ai cần người nhường.

“Vèo.. vèo.. vèo..”

Ba roi tiếp theo. Vần lánh mình tránh, Tống Nguyên gằn giọng :

- Đã đánh trúng tại hạ rồi, có gì cô nương cứ nói, hà tất phải hành động kỳ quái như thế.

Đảo mình nhanh như gió, thiếu nữ áo hồng lại gần Tống Nguyên và gằn giọng :

- Nhà ngươi đáng bị ăn roi, Đồ Tống Nguyên ngươi là một kẻ vô đạo đức, chẳng còn gì để nói nữa.

Tổng Nguyên nghĩ thầm :

- Mình có làm gì thiếu đạo đức đâu.

Chàng bèn nói :

- Tại hạ chẳng làm gì thiếu đạo đức, cô nương vô cớ đánh người mới chính là vô đức.

“Vèo.. vèo” thiếu nữ áo hồng vừa đánh vừa thét :

- Đừng nói nhiều hãy suy nghĩ xem ta là ai?

Bởi chăm chú nhìn thiếu nữ nên chỗ bị đánh lại bị tiếp thêm roi nữa, đau điếng. Tổng Nguyên không nhin nữa xuất liền một chưởng kinh đạo xô tới cuộn cuộn.

Cô gái la lên :

- A người đánh lại ta.

Hữu chưởng của Tổng Nguyên vẫn bổ chụp xuống, hét lớn :

- Ta đánh cho náng bỏ tật hồ đồ.

Không ngờ cô gái cuộn roi. Đứng im tại chỗ, thét :

- Đây ta để cho người đánh.

Tổng Nguyên đã xuất chưởng ai ngờ cô gái không phản chiếu, không né tránh. Nhưng không thể thu chưởng lại kịp nữa “bình” cô gái áo hồng bị văng đi ba thước, ra khỏi tử điểm. mặt đàn ra. Tổng Nguyên lấp bắp :

- Phách tha nhất chưởng, ta rất ân hận.

Lộn mình một vòng, thiếu nữ áo hồng nghiêng răng và bồng cười gần :

- Phách tha nhất chưởng Đỗ Tổng Nguyên có một ngày ta sẽ trả lại gấp ba lần chưởng này.

Nàng nhảy phóc lên lưng ngựa, uất ức bật khóc chỉ nói lên đều ân hận :

- Đỗ Tổng Nguyên ta chỉ hận không chém người một ngàn đao.

Không nhìn thấy lệ tràn khoe mắt cô gái, Tổng Nguyên đáp nhanh :

- Khi cần cứ đến Đỗ Tổng Nguyên luôn sẵn sàng

Một tiếng nắc đáp lại lời chàng, cô gái túc ngựa phóng như bay như bó đuốc hồng lao trong không khí, kéo theo hai làn bụi cát vàng khè. Chớp mắt đã biến đi trong cát bụi mịt mù.

Tổng Nguyên thở dài một tiếng vẫn không nhớ gặp cô ở đâu, liên hệ tình cảm thế nào nhưng dù sao chàng vẫn ân hận một chưởng xuất ra.

Chàng nghĩ hai kẻ gây họa chính là hai con dâm nữ Nhất Dược Tiên Phi và Đại Chúng Tiên Tử, Tổng Nguyên thét lên một tiếng và quay người lại. Nhất Dược Tiên Phi đang nằm trong người gã áo xanh nũng nịu chột nhả :

- Sa công tử sao tên của công tử lại là Doanh Nữ?

Thư sinh áo xanh ỏn ẻn :

- Từ nhỏ tại hạ thích trang điểm như nữ nhi nên lấy tên là Sa Doanh Nữ.

Nhất Dược Tiên Phi bật cười :

- Sa Doanh Nữ nhưng lại có “nọc” vậy công tử có thích ở chung với thiếp không nào?

Sa công tử cười lấp bắp :

- Muốn, tại hạ muốn.

Quang cảnh trông thật bản mắt làm Tổng Nguyên nổi giận :

- Hừm, quái nữ giỡn với tên “bóng lại cái”.

Chàng kêu lớn :

- Ngô Lý Hi lại đây ta xử tội.

Vẫn ôm Doanh Nữ Nhất Được Tiên Phi cười lớn :

- Ôi, Đồ công tử đừng nóng, có ngay.. có ngay

Rồi ả liếc qua Đại Chúng Tiên Tử :

- Kìa muội qua giải sầu cho Đồ công tử.

Đại Chúng Tiên Tử mừng rơn lạch bạch chạy sang chỗ Tống Nguyên, mắt chuột nháy lia lịa :

- Công tử đừng vội, có thiệp đây.

- Cút. Ta kêu ả kia để trị tội không phải.

Mặt vẫn nhơn nhơn Đại Chúng Tiên Tử cười rúc rích :

- Trị hử, muốn trị thì có thiệp đây, công tử đừng thấy thiệp nhỏ bé mà coi thường còn khá hơn tí tí nhiều còn có nụ cười xinh và mọt ruồi duyên.

Ả vừa nói vừa ỏm eo bước tới, khiến Tống Nguyên bưng bưng lửa giận :

- Đứng lại. đừng đến gần ta.

Nhưng quái nữ vẫn lì lợm đi tới :

- Công tử nóng quá, để thiệp tới chàng sẽ mát mẻ ngay thôi.

không dần được, Tống Nguyên vung chưởng. song một tiếng thét thanh tao vang lên :

- Dừng tay lại.

Tống Nguyên quay lại, hai người đi tới. một gã đàn ông chàng ghét nhất và cô gái chàng thương nhất.

Chàng đang tìm kiếm thì ngờ đâu gặp cả nơi đây.

Tống Nguyên bỗng ngẩn ngơ nhìn, mọi việc xảy ra quá đột ngột.

Xem tiếp hồi 20 Song quái nữ ám hại Công chúa

18. Hồi 20 Song Quái Nữ Ám Hại Công Chúa

Gã đàn ông cao lớn kia là Ba Vương Tử và người đẹp nọ chẳng ai khác hơn Công chúa Ái Mã xinh đẹp.

Tống Nguyên ngây ra vài khắc.

Chàng vượt qua bao nhiêu nguy hiểm, gánh lấy rất nhiều chuyện phiền phức, chẳng phải vì muốn giải cứu Ái Mã khỏi tay Bá Vương Tử đó sao?

Nhưng có lẽ chàng không muốn gặp gỡ trong hoàn cảnh này.

Trong một lúc như ngõ ngang, cả ba người không mở miệng nói câu gì, bầu không khí căng thẳng như sợi dây đàn sắp đứt...

Cuối cùng Tống Nguyên nhìn Ba Vương Tử :

- Hừ, không ngờ gặp người ở đây.

Ba Vương Tử lạnh lùng nhếch mép :

- Ta cũng cần tìm người, hôm nay quả thật không phí sức.

Liếc nhìn thấy Công chúa Ái Mã nhìn mình đăm đăm chẳng nói gì. Tống Nguyên hết sức ngạc nhiên. Vì chàng nghĩ nàng phải reo lên và ôm chầm lấy chàng mới đúng.

Chàng đành hỏi một câu lơ lửng :

- Công chúa đã lâu chúng ta chưa gặp nhau...

Đôi mắt đẹp của Công chúa đã đỏ hoe. Nàng tăng hắng một tiếng như để nuốt đi điều sâu hận.

Rồi nàng cố lấy giọng hồ hững :

- Đã lâu? Phải rồi, dường như đã lâu...

Lời nói chưa dứt, những giọt nước mắt chảy dài xuống má.

Lát sau, Ái Mã buông mấy tiếng qua hàm răng cắn chặt :

- Đồ Tống Nguyên người thật vô tâm.

Không hiểu ra ý của Công chúa, Tống Nguyên lắp bắp :

- Công chúa, tại hạ có lỗi gì?

Ba Vương Tử cướp lời :

- Đừng nói nhiều, ta với người qua bên đường kia giải quyết. Nơi đây là tửu điểm không tiện đâu.

Nhìn mặt Ba Vương Tử là Tống Nguyên nổi nóng, chàng gạt nhanh :

- Nào, hãy đi ngay, ta đang cần tính sổ với người.

Thân hình hai người chuyển động, bỗng có tiếng la nheo nheo phía sau.

- Không được đi.

Ba người ngạc nhiên, nhìn lại, đã thấy Đại Chúng Tiên Tử trừng đôi mắt chuột, tay chống nạnh, nhìn Ba Vương Tử và Ái Mã với ánh quang rực lửa.

Bá Vương Tử cười nhạt :

- Con ngựa cái lùn, người là cái thớ gì mà dám cản Ba Vương Tử?.

Cặp mắt chuột long lên, Đại Chúng Tiên Tử tru chéo :

- Người là thằng nào? Sao dám giết người trong tay ta?

Nổi giận Bá Vương Tử phẩy mạnh tay về phía cô gái, miệng thét lớn :

- Cút đi cho khuất mắt ta.

Nhưng hoa ảnh đảo lên, thân hình Đại Chúng Tiên Tử lướt tới, hữu thủ điểm nhanh và huyệt “Kiên Tĩnh” của Ba Vương Tử cùng với tiếng gầm.

- Để bà mày xem, mày đi đâu được.

Ba Vương Tử run vai, nghiêng mình tránh được tuyệt chiêu của cô gái, rồi xuất chưởng đạo đập vào giữa trán nàng, cùng một câu nói gay gắt :

- Con mặt xấu xí, mau xưng danh tánh xem nào?

Tất cả các cô gái trên đời hẳn nàng nào cũng ghét bị chê xấu xí, vả lại Đại Chúng Tiên Tử luôn tự hào về sắc đẹp của mình với nốt ruồi duyên dáng vô cùng, Nghe nhưng tiếng “Con mặt xấu xí” Đại Chúng Tiên Tử điên lên vì giận.

Ả thét lên :

- Thằng công tử mất dạy, để bà xé toạc mồm mày ra, xem còn lấy gì mà chê bà xấu xí.

Một chiêu “Kim Long Hiện Trảo” từ hữu chưởng của cô gái đã chụp thẳng vào mặt Ba Vương Tử nhanh như chớp.

Chiêu “Rồng Vàng chứa Móng” này thật dữ dội, chưởng xuất như gió, chiêu thức quá nhanh. Bá Vương Tử vốn là một kẻ võ công tầm thường, chỉ hơn người mù tịt về võ nghệ. Trước chiêu thức vũ bão của quái nữ, hắn vội thụt lùi mấy bước tránh được hiểm nguy.

Nhưng trước mặt Công chúa Ái Mã, hắn phải giữ thể diện, nên tiếp tục hăm hè bước tới :

Bỗng Công chúa Ái Mã lên tiếng :

- Người lui ra.

Dứt lời nàng nghiêng mình phóng vào giữa Bá Vương Tử và Đại Chúng Tiên Tử thân pháp thật nhanh nhẹn.

Có người can thiệp Bá Vương Tử mừng rơn, song hắn vẫn làm bộ làm phách la lớn :

- Không Công chúa cứ để cho ta nắm đầu mù xấu xí.

Tức muốn khùng vì những tiếng “mù xấu xí”, Đại Chúng Tiên Tử gầm lên như tiếng cộp cái, đồng thời xuất chiêu “Kiếm Phong Giao Liễu” như cành liễu gió lay, năm ngón tay như mũi dùi, xoáy chỉ phong vào huyết “Bách Hội” của Ba Vương Tử.

Chưởng ngọc của Ái Mã kịp thời cất lên, nàng điểm nhanh vào huyết “Mệnh Môn” của cô gái, rồi liếc Ba Vương Tử quát to :

- Ta bảo người lui lại.

Ba Vương Tử thấy Công chúa chặn được chưởng chiêu của cô gái kia thì quá mừng đứng sang một bên.

Đại Chúng Tiên Tử thấy Ái Mã xuất thủ quá nhanh thì cũng gồm, đành lui vài bước hồi léo nhéo.

- Các người đưa Đồ công tử đi đâu?

Ái Mã liếc nhìn Tống Nguyên, rồi hỏi cô gái mắt chuột :

- Tại sao người lại muốn giữ Tống Nguyên lại?

Đại Chúng Tiên Tử lúng liếng cặp mắt và nói láo :

- Tại công tử thích ta, Công tử là người yêu của ta.

Ái Mã như choáng váng trước câu trả lời của Đại Chúng Tiên Tử. Nàng cố lên xúc động nhưng mà vẫn nắc nhen.

Tống Nguyên tức giận quát vào mặt cô gái mắt chuột :

- Đồ vô liêm sỉ, ai mà thích nhà người?

Cặp mắt con chuột tinh ranh lại lúng liếng, Đại Chúng Tiên Tử trở vào Tống Nguyên và trâng tráo :

- Công tử thích thiếp chứ con ai...

Ái Mã cười lạt :

- Đủ rồi, nếu không có tình cảm, sao lại giao du với nhau ở đây?

Tống Nguyên muốn điên lên, chàng thét :

- Để ta giết con chuột xấu xí này rồi hãy nói chuyện.

Chàng vận hành tám thành công lực vào song chưởng, sẵn sàng bỏ xuống, khiến cho Đại Chúng Tiên Tử nhảy lùi, miệng la chói lói :

- Nhất Dược Tiên Phi, tỉ tỉ mau phụ muội một tay.

Nhất Dược Tiên Phi đang nằm trong tay Thư sinh áo xanh, nên thản nhiên bảo :

- Tiểu muội thật là kỳ cục, muốn được công tử thì hãy lo đối phó, kêu ta làm gì cho rộn?

Hoảng vía Đại Chúng Tiên Tử lắc mình ra vườn nép sau hồ nước lớn.

Ái Mã lạnh lùng bảo :

- Tống Nguyên người thật là độc ác.

Nghe lời nói của Ái Mã, Tống Nguyên thật đau lòng, chàng thầm nghĩ nhanh trong đầu :

- Ôi, nàng bảo ta thật ác độc. Ta vượt qua bao ngàn vạn dặm đường, trải qua bao nhiêu nguy hiểm chông gai gần mất mạng, chẳng phải vì đi tìm nàng đó sao?...

Chàng bèn nghiêm giọng :

- Công chúa, tại hạ cảm thấy mình chẳng có điều gì sai trái.

Giọng Ái Mã trở nên uất ức :

- Thù giết cha ta, ta không bao giờ quên được lưỡi kiếm đâm máu của ngươi.

Giật mình như sét đánh ngang tai, Tống Nguyên biết là Công chúa Ái Mã hiểu lầm, nên vội nói :

- Nàng hãy xem lại, cái chết của lệnh tôn không phải do tại hạ gây nên.

Ba Vương Tử xốc tới, quát to :

- Đừng chối cãi, không phải ngươi giết thì giết? Các cao thủ Côn Lôn phái đã thấy ngươi bầm xác từng người.

Hắn lại cười lạt :

- Côn Lôn tam tử mà lại lừa dối vô lâm ư? Và còn bao nhiêu lời kể trong giang hồ, lẽ nào điều đó không đúng sự thật?

Tống Nguyên hiểu ý đồ trong từng câu nói của Ba Vương Tử, nên chàng liền nghiêm giọng :

- Không thấy tận mắt, ngươi đừng nên buộc tội người khác.

Ba Vương Tử vẫn trăng tráo :

- Tống Nguyên giỏi thật, đã giết người còn muốn phủ tay.

Giận điên lên, Tống Nguyên hét lớn :

- Câm họng, ta giết chết ngươi mọi chuyện sẽ tính sau.

Chàng chuyển động thân hình, tả chưởng nhanh như chớp điểm vào huyệt “Kỳ Môn” trước ngực Bá Vương Tử.

Biết mình không phải là đối thủ của Đỗ Tống Nguyên, nên Ba Vương Tử hèn nhất núp sau lưng Công chúa Ái Mã.

Ái Mã có ưa gì Bá Vương Tử, sự hèn nhất của hắn càng khiến nàng phát ghét nên lướt mình lách khoảng sáu trượng.

Ba Vương Tử chơi với hoảng sợ kêu lên :

- Ôi, Công chúa...

Tống Nguyên nhếch mép :

- Đồ khiếp nhược, còn muốn núp gấu váy đàn bà...

Tả chưởng vừa thu lại, Tống Nguyên đã giương hữu thủ bổ như chớp :

Bình...

- Ôi, chết...

Rú lên một tiếng thảm thiết, miệng Ba Vương Tử ối đầy máu. Toàn thân hắn bị hất tung lên cả trượng, rồi rớt phịch xuống đất, cuộn tung một lớp bụi màu vàng. Hắn còn giãy giụa vài cái, trước khi chết thảng cẳng.

Ái Mã liếc ngang thân xác Bá Vương Tử cười lạnh lùng :

- Chết đi cho yên chuyện...

Nàng lại nói như với chính mình :

- Phải, nên chết... Chết cho yên, cho rảnh.

Nhưng cặp chân mày lá liễu bỗng dựng đứng, đôi mắt đẹp mở tròn xoe, nhìn thẳng vào chàng trai :

- Đồ Tống Nguyên, người cũng nên chết đi.

Nàng thét to một tiếng chói tai, tay áo bạch bào hất tung như múa, chưởng đạo vung lên, điểm mãnh liệt vào huyệt “Mệnh Môn” sau lưng Tống Nguyên.

Hết sức kinh ngạc, Tống Nguyên không ngờ Ái Mã muốn giết chết mình, chàng còn nhớ ngày nào hôn mê giữa đường đã được Ái Mã cứu chữa, đưa lên xe hoàng cung và mối tình nảy nở. Ôi, tình yêu ngọt ngào thảm thiết biết bao... thế mà bây giờ...

Chàng biết là nàng thù hận bởi cái chết, của phụ thân, nên vội nhảy tránh chưởng chiêu của Ái Mã và mềm mỏng nói :

- Ái Mã, hãy nghe đây, thật sự tại hạ không phải...

Nàng Công chúa không để cho Tống Nguyên nói hết lời. Đầu óc nàng đã đảo lộn, nước mắt tuôn rơi, song chưởng vung lên với lời lẽ lạnh lùng chặn ngang câu biện bạch của Tống Nguyên :

- Người không cần phải giải thích nữa, ta đã biết người là kẻ vong ân bội nghĩa, không bằng loài súc sinh. Hãy tiếp chiêu.

Kình lực từ chưởng đạo của nàng tuôn ra cuộn cuộn.

Tống Nguyên vừa nhảy vừa tránh theo bộ pháp “Túy Tửu Tiên” vừa lui ra phía ngoài tửu điểm.

Miệng chàng lắp bắp :

- Công chúa, hãy bình tĩnh, chẳng lẽ Công chúa không còn tin lời tại hạ nữa?

Ái Mã cười chua chát :

- Tin nhà người à? Bộ người tốt đẹp lắm sao? Người giao du với bọn nữ nhân thói tha như thế?

Song chưởng nàng cùng xuất, kình phong vù vù đập vào Tống Nguyên như bão táp cuồng phong.

Tống Nguyên cảm thấy sức ép từ bốn mặt thì kinh ngạc vô cùng. Chàng không ngờ võ công của Ái Mã tăng tiến vượt bậc, có thể nói còn hơn cả phụ thân nàng là Sa Mạc Chí Tôn - Ái Thiên Trường.

Chàng vội tung lưỡng thức gạt đỡ, tiếp tục nhảy lùi để biện minh :

- Ái Mã nghe đây, thủ phạm hại phụ thân Công chúa là...

Công chúa Ái Mã gạt ngang, xông tới :

- Là người chứ còn ai, đừng nói nhiều, đồ vong ân bội nghĩa, nhà người chỉ nên chết đi thôi.

Nàng vung song thủ, chưởng ảnh giăng như núi, điểm vào chính huyệt trước ngực của Tống Nguyên như sấm sét.

Lại bật tung người lên để tránh, Tống Nguyên bức tức hỏi :

- Đây, Công chúa có chịu nghe tại hạ không?

Như điên loạn, Ái Mã gào thét :

- Không, không nghe, ta không nghe những lời xảo quyệt của người.

Chưởng phong lại cuộn lên, kinh lực của Ái Mã bổ mạnh xuống đầu Tống Nguyên với sức rời non lấp biển. Không muốn chống trả Ái Mã, Tống Nguyên sử dụng bộ pháp tránh né. Song thật là nguy hiểm.

Bỗng nhiên...

“Vèo, vèo...”

Hai bóng người từ tửu điểm bay ra, vậy lấy Công chúa Ái Mã, Tống Nguyên liếc mắt nhận ra Đại Chúng Tiên Tử và Nhất Được Tiên Phi. Hai quái nữ này kinh công cũng khá.

Nhất Được Tiên Phi léo nhéo :

- Đồ gái hư. ở đầu đến đánh lộn? Ta phải sửa trị ngươi.

Ả lại quay sang Tống Nguyên, cười mỉm, liếc mắt đưa tình :

- Công tử nghỉ tay, để nó cho thiếp.

Ái Mã thấy hai quái nữ cùng nhảy vào bênh vực Tống Nguyên thì càng căm tức, nước mắt tuôn trào rầm rầm cản chặt, nàng xuất chỉ phong điểm lần lượt vào huyệt “Khúc Trì” của Nhất Được Tiên Phi và Đại Chúng Tiên Tử để không chế ngay hai cô ả dâm đảng.

Nhưng võ công của hai nàng kia cũng chẳng phải vừa, đã lách mình né khỏi chỉ phong rồi rẽ qua hai phía.

Đại Chúng Tiên Tử cười khanh khách, giương chưởng phóng ra một luồng kinh phong cực mạnh, và trong luồng chưởng phong ấy có mang theo những bụi phấn trắng tinh, tấp vào mặt nàng Công chúa.

Tống Nguyên can thiệp không kịp, liền hoảng hốt kêu lên :

- Công chúa, coi chừng phấn độc.

Nhưng không còn kịp nữa...

Ái Mã vừa bị trật chỉ phong, vừa toan xuất chiêu thì làn phấn có mùi hăng hắc đã xông lên mũi nàng.

Đầu óc lập tức mê muội, Ái Mã choáng váng ngã lộn ra đất.

Nhất Được Tiên Phi phóng tới, chặt nhanh một chưởng xuống thân thể Công chúa Ái Mã.

Miệng cô ả quát lớn :

- Đánh lộn với trai, cho ngươi chết luôn.

Nhưng “Bình...” một tiếng nổ dữ dội, một luồng chưởng lực hất tung cả kinh phong lẫn thân hình của quái nữ ra ba trượng. Cùng lúc Tống Nguyên xông đến chặn ngang Nhất Được Tiên Phi.

Chàng trừng mắt thét :

- Đồ thói thầy, không biết xấu, việc của thiếu gia ai cần các ngươi nhúng tay vào thế?

Vẫn cười hì hì, Nhất Được Tiên Phi vung chưởng trái hất luồng phấn thơm vào mặt Tống Nguyên, chưởng phải cứ đánh thẳng vào mặt Ái Mã, một chiêu mãnh độc chưa từng thấy.

Cô ả tưởng “Mê Hồng Khoái Hoạt Phấn” sẽ làm được Tống Nguyên. Nào ngờ trong mình chàng có máu “Chương Giao” hóa giải mê phấn, và chàng có “Huyết Khí” bảo vệ toàn thân, nên phấn độc của ả không có tác dụng với Tống Nguyên.

Phấn nộ cực độ, Tống Nguyên đẩy luôn một chưởng sấm sét.

“Ầm...”

Kêu rú một tiếng hãi hùng, Nhất Được Tiên Phi bị đánh bay đi, lùi bảy bước mới trụ nổi, hà miệng phun ra một vòi máu tanh đến rợn người.

Đại Chúng Tiên Tử đứng lên bật cười :

- Ôi, tỷ tỷ bị đánh đau quá, để công tử cho tiểu muội thôi.

Tổng Nguyên giận dữ nhìn xoáy vào mặt Đại Chúng Tiên Tử.

- Đưa thuốc giải đây?

Cô ả làm bộ ngơ ngác :

- Công tử cần thuốc gì?

Nổi điên lên, Tổng Nguyên thét :

- Thuốc giải Mê phần, đưa ngay đây cho ta.

Vừa thét chàng vừa nhảy phốc đến sát quái nữ.

Đại Chúng Tiên Tử vẫn nhẻ miệng cười :

- Tiểu muội không mang thuốc giải, chỉ có bài thuốc...

Tổng Nguyên hất hàm :

- Bài thuốc đâu?

Lúc đó Nhất Được Tiên Phi đã vận công chữa thương, nuốt thêm một hoàn linh dược nên khỏe khoắn hẳn, liền phóng tới bên cạnh Tổng Nguyên. Á ta cảm tức lắm nhưng nhìn thấy nét đẹp trai của Tổng Nguyên nên ả ta chỉ ỉu xiu chỉ vui vẻ hỏi nhanh :

- Ôi, công tử cần thuốc mem làm quái gì. Muốn hưng phần và dẻo dai đã có thủ thuật của thiếp.

Tổng Nguyên trừng mắt :

- Đừng nói nhảm nhí, đưa bài thuốc giải mê đây cho ta?

Thấy Nhất Được Tiên Phi đã tới, Đại Chúng Tiên Tử yên chí, liền lúng liếng cặp mắt chuột, mím miệng cười tình, rồi hỏi :

- Bài thuốc ở trong bụng tiểu muội nè, công tử có muốn biết không?

Vụt một cái, Tổng Nguyên sấn tới :

- Nói mau, con tiện tì.

Biết có thể làm áp lực với Tổng Nguyên nên Đại Chúng Tiên Tử ồng ẹo :

- Nói thì được thôi, làm gì dữ vậy? Nhưng công tử muốn tiểu muội nói thì phải có điều kiện nhé?

Tổng Nguyên trừng mắt :

- Điều kiện gì?

Cô ả cười hì hì :

- Thoải mái thôi. Điều kiện đơn giản thôi, công tử phải ân ái với hai chị em của tiểu muội trước đã.

Không thể chịu nổi, Tổng Nguyên gầm lên :

- Đồ thối tha...

Chàng giương chưởng giăng như chớp xuống đầu Đại Chúng Tiên Tử. Nhưng cô ả nhanh như chuột lủi về phía sau. Đồng thời Nhất Được Tiên Phi lên tiếng la nheo nheo :

- Đồ công tử, bộ không lo tính mạng của Ái Mã nữa hay sao mà dám đánh bọn thiếp như thế?

Tổng Nguyên chột dạ, vội thu chưởng quay nhìn. Chàng thấy Nhất Được Tiên Phi đang phóng tay điểm những yếu huyệt trên cơ thể của Ái Mã.

Quá phần nộ, Tổng Nguyên giương song chưởng “Huyết Khí” đỏ rực, kinh phong cuộn cuộn lên như sóng.

Nhất Được Tiên Phi hoảng hốt vội kêu la :

- Tổng Nguyên, nếu công tử xuất chiêu thì thiếp sẽ giết chết ngay nàng Công chúa đang hôn mê này.

Không còn cách nào hơn. Vì mạng sống của Ái Mã, Tống Nguyên đành hậm hực thu chưởng, nhưng chàng nghiêng rằng bảo :

- Song quái nữ, sẽ có ngày các ngươi chết dưới tay ta.

Thấy Tống Nguyên đã xuống nước, Nhất Dược Phi Tiên và Đại Chúng Tiên Tử khoái chí cười khúc khích.

Nhất Dược Phi Tiên liếc mắt nhìn tình tứ

- Công tử ơi, ngày xuân còn dài, tội gì không hưởng thụ? Tại sao cứ phải bo bo giữ một bóng hình cho khổ thân...

Tống Nguyên tỏ vẻ nhờm tởm, tăng hắng một tiếng, lặng lẽ như một pho tượng, ra ý khinh thị những lời của dân nữ

Biết là Tống Nguyên không đổi ý, Nhất Dược Phi Tiên nói nhanh :

- Được lắm, bọn thiếp đi đây. Nhưng cho công tử biết cô Công chúa kia đã bị thiếp điểm bầy “Âm mạch”, nếu không kịp cứu sẽ khó sống đấy. Bởi ngoài “Âm mạch” phong bế, còn có tác dụng “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” nữa, ghê gớm lắm.

Dứt lời cười tình quái, quay sang Đại Chúng Tiên Tử :

- Thuốc giải “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” thì công tử đã có, đâu cần chị em chúng ta đưa. Thôi chị em chúng ta đi cho rồi.

Đại Chúng Tiên Tử cười rúc rích :

- Phải đấy, chúng ta đi, để công tử lo chữa trị cho người đẹp.

Hai quái nữ lắc lư trở vào trong tửu điểm, khiến cho Tống Nguyên tức giận vô cùng. Bỗng nghe tiếng Nhất Dược Phi Tiên thảng thốt hỏi :

- Ôi, còn Sa công tử đâu?

Đại Chúng Tiên Tử cũng la :

- Hai người vừa ôm nhau từ nãy, sao bây giờ tí tí lạ hỏi tiểu muội?

Giọng Nhất Dược Phi Tiên bực tức :

- Vừa rồi ta muốn cứu người nên mới tạm thời rời khỏi chàng, nào ngờ chàng bỏ đi đâu mất, mau đuổi theo, đuổi theo...

Hai cô ả chạy bay ra ngoài, chạy nhấp nhô trên đường cái để tìm gã Thư sinh áo xanh, được gọi là Sa công tử.

Tống Nguyên nói một mình :

- Hừm, song quái nữ, ta sẽ giết các ngươi.

Nhưng Tống Nguyên phải quay về với thực tế trước mắt, Công chúa Ái Mã đang bất tỉnh vì “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” còn bị quái nữ điểm bầy Âm mạch. Nếu không cứu mau, chắc chắn sẽ chết.

Chàng đến gần Ái Mã.

Nàng bị hôn mê đôi mắt khép hờ, gương mặt đẹp tuyệt trần mờ mịt với đôi má hồng, làn môi đỏ thắm tho.

Chàng biết việc cứu cấp rất phiền phức, không thể làm ở nơi tửu điểm, nên vội cúi xuống, ẵm lấy nàng phóng bay lên sườn núi gần đó, đặt nơi kín đáo, nơi đây là một hang đá rất sâu, khí hậu mát lạnh, khi Ái Mã đã nằm yên, Tống Nguyên mới lẩm bầm :

Người bị điểm “Âm mạch” nếu trong hai giờ không giải được chắc chắn sẽ chết vì tắc nghẽn mạch máu. Dù được cứu chữa, chân nguyên cũng bị tổn hại, công lực bị giảm đi phân nửa. Còn “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” làm người ta mê muội, hỏa dục bốc cao, không lập giải tỏa sẽ phát điên, đứt thần kinh mà chết.

Chàng lại nghiêng rằng :

- Hai con quỷ độc ác này. Ta sẽ tìm bọn người tàn sát không nương tay.

Rồi chàng lại cúi đầu :

- Nhưng trước mắt cần phải cứu Ái Mã, cần nhất phải khai thông bảy âm mạch, còn giải mê phần sẽ tính sau.

Tổng Nguyên moi móc trí nhớ, xem hồi ở “Động Không Đáy” chàng đã đọc sách về trị bệnh, khai thông âm mạch phong bế ra sao...

Chàng đã nhớ ra, phương pháp này chỉ cần có công lực cao, chân nguyên thâm hậu, truyền lực của mình để khai thông từng âm mạch cho nạn nhân. Đồng thời phải có hai thứ thuốc là “Kỳ Nhiệt” và “Kỳ Hàn” tìm đâu ra nơi hoang vắng này?

Ôi, căng thẳng quá...

Suy nghĩ mãi không ra giải pháp, Tổng Nguyên càng thêm căm thù hai quái nữ.

Chàng gần giọng lên như có hai cô ả trước mặt mình :

- Các người là bọn thâm đẳng độc ác, ta thề sẽ uống máu các người ta mới hả giận này...

“Uống máu” hai chữ ấy như nhắc Tổng Nguyên một điều gì, và chàng vội kêu lên sung sướng :

- Ôi ta ngộ quá, có thể mà ta cũng không nghĩ ra.

Quả thật hai tiếng “Uống máu” đã nhắc cho chàng nhớ tới máu của mình đang chảy trong huyết quản, vì chàng uống máu của “Chương Giao” và trái cây Vàng nên máu của chàng trở thành máu quý.

Kể nào uống máu của Tổng Nguyên sẽ tăng thêm bao năm công lực. Người thường uống vào sẽ cũng tăng sức sống lâu. Vì thế Vũ Trụ Ma Quân, Ôn Thần, Ôn Hồn đều muốn hút máu chàng. Trong máu Tổng Nguyên thì máu “Chương Giao” rất bổ và rất nóng vào loại “Kỳ Nhiệt”, lại có trái cây vàng mát lạnh dung hòa chính là “Kỳ Hàn” đấy...

Chàng kêu không thành tiếng, nhưng trong lòng thật mãn nguyện :

Ta sử dụng công lực và máu của mình sẽ cứu được Ái Mã.

Lát sau trên đầu của Tổng Nguyên đã có lớp sương màu đỏ tụ lại “Huyền Thiên chân khí” được phát động.

Trong màn sương đỏ đó xuất hiện những vòng màu trắng đục, từ lỗ mũi chàng tuôn ra hai hàn khí, lúc màu hồng, lúc màu trắng, có thể hai thể khí giao nhau. Bởi hai mạch “Nhâm và Đốc” của Tổng Nguyên đã khai thông, nên nội lực có thể phát huy đến tám phần mười. Công lực của chàng có thể nói là cực kỳ thâm hậu, gấp đôi Vũ Trụ Ma Quân.

Tuy chàng chưa thâm hậu đến mức phá bỏ ranh giới sự sống chết. Nhưng trong võ lâm giang hồ, hỏa hầu đạt được ngang với Tổng Nguyên còn rất hiếm, Bởi thế chàng mới có thể đủ sức truyền lực cứu người mình yêu quý lâu nay.

Bắt đầu công việc, Tổng Nguyên cũng hơi ngại ngùng. Nhưng không còn cách nào để giải cứu Ái Mã. Chàng đành nhẹ nhàng cởi xiêm y của Công chúa ra, thân thể trắng tươi, nõn nà của Công chúa có mùi da thịt trinh nguyên làm chàng rung động. Nhưng Tổng Nguyên đã xua nhanh được y nghĩ dâm tà, bắt chính vấn đề tâm hồn.

Chàng định thần “Huyết Khí” và “Huyền Thiên chân khí” tập trung đầy đủ, Tổng Nguyên đưa hữu chưởng ép chặt bàn tay vào bàn tay vào huyết “Tương Đài” trên ngực Công chúa.

Một luồng chân nguyên “Kỳ Nhiệt” qua bàn tay truyền vào cơ thể Ái Mã. Chân khí truyền sang cô gái đôi khi Tổng Nguyên cảm thấy khó thở, chàng vận hành thêm chân lực để chịu đựng. Mỗi lần vận khí đủ một chu thiên, chàng lại bóp nhẹ vào cằm Ái Mã, làn môi chúm chúm của nàng lại hé mở, thở ra chất khí màu xanh chứa chất âm độc. Rồi chàng nâng chân khí của mình, rạch đầu ngón tay cho máu chảy vào miệng Công chúa.

Trên thân thể Ái Mã dần hiện lên thể khí màu đỏ, lát sau biến đi “Âm mạch thứ nhất đã được giải...”

Mồ hôi Tống Nguyên đổ ra như tắm. Sắc mặt chàng trắng bệch, chàng phải ngồi vận công, khôi phục chân lực. Tiếp đó chàng tiến hành tiếp lần thứ hai... thứ ba... thứ tư... Những “Âm mạch” tiếp tục bị giải.

Cho đến lần thứ bảy chàng đã khai thông đủ bảy Âm mạch bị không chế cho Ái Mã. Lúc đó, mặt Tống Nguyên xanh như tàu lá, gần như không còn giọt máu nào. Toàn thân vô lực, đầu choáng váng mắt hoa lên.

Đó là hiện tượng chân nguyên bị hao tổn cực độ.

Trong bảy lần giả trừ Âm mạch, Tống Nguyên đã san sẻ cho Ái Mã không biết bao nhiêu là máu.

Tổn lực mất máu, thân thể Tống Nguyên trở thành một khúc cây khô.

Nhưng Tống Nguyên vẫn ngồi vững.

Đầu choáng váng từng hồi, trước mắt hoa lên như thấy ngàn sao lấp lánh. Khí huyết trào sôi, phủ tạng đảo lộn.

Đến lúc này, quả thật chàng đã suy kiệt. Chàng thở một hơi dài.

Một luồng thể khí màu đỏ bốc lên, Tống Nguyên thu chưởng, bàn tay rời khỏi ngực Ái Mã, chàng nằm lăn ra bất tỉnh.

Trước khi hôn mê, Tống Nguyên còn nghe thấy Ái Mã đã nói một câu mơ hồ nào đó...

Xem tiếp hồi 21 Liều mạng vì người yêu

19. Hồi 21 Liều Mạng Vì Người Yêu

Tống Nguyên dần dần tỉnh lại, nhưng vẫn chưa mở mắt ra, bởi tâm thần chưa tỉnh táo.

Chàng chỉ cảm thấy có vật gì mềm ấm nằm trong vòng tay chàng. Mũi Tống Nguyên ngửi thấy mùi thơm như hoa lan. Mặt nóng bừng lên, bởi có gì đó mềm, di động...

Mỗi lúc Tống Nguyên càng tỉnh táo thêm. Bên tai chàng nghe một nhịp thở gấp gáp. Hai vai chàng như có con rắn quấn, một thân thể nóng hổi áp chặt vào mình chàng.

Rồi một cảm giác mê mẩn khiến chàng mở mắt. Tống Nguyên nhận ra đôi môi hồng đang gắn sát vào môi mình.

Chàng giật thót tim, nhưng đồng thời cũng cảm thấy sung sướng, kêu lên khe khẽ :

- Ôi, Ái Mã!

Thật vậy, Công chúa Ái Mã không xiêm áo, tòa thiên nhiên tuyệt đẹp đang nằm trong tay chàng.

Lửa dục bùng lên.

Nhưng Tống Nguyên đã kịp thời tỉnh ngộ. Chàng tự nghiêm khắc với chính bản thân phải tránh xa sự tà dâm bất chính.

Tống Nguyên nói thầm :

- Không, ta không được bậy bạ. Công chúa Ái Mã bị Mê phấn kích dâm, làm mất lý trí, ta không nên làm quấy. Ta yêu nàng, nhưng tình yêu phải trong sáng như trăng rằm...

Định thần rồi...

Tống Nguyên xô mạnh thân thể Ái Mã ra.

Công chúa kêu lên một tiếng, đôi mắt mở tròn, rồi lại lăn vào mình Tống Nguyên ôm chặt.

Một luồng hơi nóng lan tỏa khắp Đôn Điền khiến Tống Nguyên muốn xuôi tay. Nhưng lý trí và tinh thần cao thượng vẫn mạnh hơn. Chàng đã chiến thắng được dục vọng tầm thường, mặc dù lúc đó chàng cảm thấy rất cần thiết... rất cần thiết....

Chàng nghiêng răng điểm vào huyệt ngủ của Ái Mã. Công chúa “Ưc” một tiếng, nằm lăn ra, ngủ mê đi.

Thở dài một tiếng, Tống Nguyên thận trọng mặc xiêm y vào cho Ái Mã, rồi lặng lẽ ngồi bên cạnh vận công, phục hồi chân lực.

Trong đầu chàng còn vương ý nghĩ hoang sợ: “Ôi, Mê Hồn Khoái Hoạt Phần của Song quá nữ ghê gớm thật..”

Nửa buổi, những chu thiên vận hành qua đi, Tống Nguyên khỏe lại. Công chúa vẫn ngủ ngon lành. Nhưng chàng biết đó chỉ là tạm thời, thứ dâm dược trong Mê phần sẽ còn hành hạ Ái Mã, buộc nàng đòi hỏi ái ân.

Làm sao đây?

Chàng nhớ đến những lời Nhất Dược Tiên Phi nói với Đại Chúng Tiên Tử :

- Thuốc giải Mê phần thì bản thân công tử cũng có, chẳng cần chị em ta đưa đâu.

Sau câu nói đó, ả lại liếc Tống Nguyên và nở nụ cười tinh quái...

Tống Nguyên thừa hiểu ả dâm nữ không nói đến thuốc, mà là giải pháp khác. Muốn giải Mê Hồn Khoái Hoạt Phần thì cách đơn giản nhất là chàng phải ái ân với Ái Mã để điều hòa âm dương... dần dần Mê phần sẽ hết tác dụng...

Nhưng cách ấy Tống Nguyên không thể thi hành, vì chàng muốn giữ tình yêu của chàng với Ái Mã hoàn toàn trong sáng, thanh cao.

Không chữa bằng cách này, thì có giải pháp nào?

Vấn đề hóc búa như mũi dùi đâm vào óc Tống Nguyên.

Song, cuối cùng, chàng “A” lên một tiếng :

- Phải rồi, Vạn niên Hàn Băng thảo....

Trong sách thuốc Tống Nguyên học được dưới Động Không Đáy có chỉ dẫn về cây cỏ Vạn niên Hàn Băng thảo chữa được chứng mê tâm vì các loại phần mê, dâm dược.

Song tìm được loại cây cỏ này ở đâu?

Thật không đơn giản, vì phải lên tận Đại Tuyết sơn mới kiếm ra thứ thuốc quý này. Biết bao nguy hiểm cần vượt qua?

Nhìn gương mặt diễm tuyệt đỏ hồng của Ái Mã, chàng lại nói :

- Dù bao hiểm nguy, trong vòng mười ngày ta cũng phải lấy Vạn niên Hàn Băng thảo về cứu nàng. Nếu không, nàng sẽ chết vì hỏa dục làm đứt thần kinh, hoặc trở thành dâm nữ.

Chàng mở bọc lấy ra một viên thuốc bóp nát rồi bỏ vào miệng Công chúa Ái Mã, và nói nhanh :

- Ái Mã, viên thuốc Sưu Độc này có thể chống được mọi sự phát tác của Mê phần trong mười ngày. Thời gian ấy đủ cho tại hạ lấy được Vạn niên Hàn Băng thảo về giải độc cho nàng.

Tống Nguyên lại ngắm nhìn gương mặt xinh tươi ngoan ngoãn trong giấc ngủ của Ái Mã. Đôi má vẫn hồng hào, làn môi đỏ chúm chím như nụ hoa hàm tiếu ngậm sương mai.

Chàng nhớ đến việc đã qua và nói nhỏ :

- Công chúa, nếu trong bình thường mà nàng tốt với ta như thế thì ta sung sướng biết bao nhiêu.

Gương mặt nóng lên, Tống Nguyên vội lắc đầu, gạt phắt những ý nghĩ không chính đáng.

Tuy vậy, trước lúc ra đi, chàng vẫn cứ lưu luyến bên nàng, không muốn rời. Ngoài viên thuốc Sưu Độc, Tống Nguyên còn đặt vào miệng Ái Mã một viên Sinh Tố Bảo Mệnh để phòng hờ mười ngày không ăn uống, sức khỏe của nàng vẫn không suy giảm.

Lo cho nàng đã xong, Tống Nguyên cúi xuống đặt một nụ hôn lên làn môi đỏ nóng hổi của Ái Mã rồi nói :

- Trước mười ngày, tại hạ sẽ đem được thuốc giải về cứu nàng. Công chúa cứ yên tâm ngủ ngon nhé.

Chàng ra khỏi hang, trong lòng rất yên ổn. Thật ra thời gian ở dưới Động Không Đáy ngoài học võ công, chàng còn học được võ y và rất nhiều môn thuốc. Một viên Sư Độc tạm thời ngăn được sự hoành hành của Mê Hồn Khoái Hoạt Phấn, và viên Sinh Tố Bảo Mệnh Hoàn giúp Ái Mã không đói bụng, sức khỏe bình thường trong mười ngày. Đã điểm huyết ngủ, Công chúa sẽ ngủ thật ngon, chờ Tống Nguyên đem Vạn niên Hàn Băng thảo trở về.

Nhún mình qua một bên, Tống Nguyên đẩy tảng đá lớn lấp miệng hang, phòng ngừa thú dữ đến trong lúc Ái Mã ngủ mê, chàng chỉ chứa một kẻ nhỏ thông gió.

Mọi việc đã chu đáo, Tống Nguyên phóng mình như một luồng khói về phía chân trời.

Nơi chàng đến sẽ là Đại Tuyết sơn.

Thế núi dốc đứng rất nguy hiểm, đường lên quanh co theo hình tròn ốc. Đỉnh núi quanh năm tuyết phủ trắng xoá, dưới chân núi là rừng nguyên sinh rậm rạp, cây cối cứ nảy thêm từ thời thượng cổ tới nay chẳng hề thay đổi. Khắp vùng hoang sơ, không có một bóng người.

Tống Nguyên đến núi vào lúc nửa đêm, nhưng chàng vẫn can đảm leo lên sườn đá. Chàng nóng lòng bởi sinh mạng của Ái Mã nên vừa đến núi đã đi tìm Vạn niên Hàn Băng thảo theo chỉ dẫn của sách thuốc.

Viên ngọc trên mũ và những hòn Dạ Minh Châu kết ở thất lưng đủ tỏa hào quang soi sáng cho chàng đi chuyển, lần tìm từng bụi cỏ bờ cây.

Đêm đó chàng không thấy gì.

Ban ngày có mặt trời soi rọi, Tống Nguyên lại hăm hở tìm kiếm được thảo nhưng một ngày tuyệt vọng lại trôi qua...

Cứ thế, suốt năm ngày đêm liên tiếp, Tống Nguyên không nghỉ không ngủ, nhưng Vạn niên Hàn Băng thảo vẫn chẳng thấy đâu.

Tống Nguyên mệt mỏi, vất vả, khổ cực, luôn đối diện với rừng cây bí hiểm, vách núi cheo leo, thú dữ sẵn sàng xé xác, nhưng chàng cứ kiên gan lần mò thuốc quý...

Động lực nào thúc đẩy chàng quên cả bản thân mình như thế?

Vì cái ơn cứu tử ngày xưa chăng?

Không. Ái Mã một lần cứu chàng, thì Tống Nguyên đã trả ơn, tiêu hao khí lực, đem lại sinh mạng cho nàng...

Vậy thì lẽ gì?

Phải chăng vì tình yêu nồng nhiệt như ngọn lửa cháy trong trái tim chàng?

Bảy ngày đêm đã trôi qua, chỉ còn ba ngày đêm nữa. Nếu chậm trễ là chàng sẽ ân hận suốt đời.

Đêm nay trăng sáng vàng vạc, Tống Nguyên phóng mình lên đỉnh núi cao nhất của ngọn núi tuyết phủ quanh năm. Bởi chàng nhớ trong sách thuốc có ghi Hàn Băng thảo chỉ mọc dưới lớp tuyết trên những đỉnh núi cao nhất, hay dưới vực sâu lạnh lẽo dữ dội. Cần phải kiếm những bụi Hàn Băng thảo đã sống trên chục ngàn năm.

Cực khổ và nguy hiểm, nhưng Tống Nguyên vẫn không từ nan, vì chàng yêu Ái Mã tha thiết.

Chàng vẫn mong sau này tìm ra cha mẹ, trả xong thù nhà, mọi việc giang hồ ổn định, chàng sẽ cùng Ái Mã tìm một nơi non xanh nước biếc, cảnh sắc hữu tình, để hưởng hạnh phúc bên nhau như Vũ Nội song tiên.

Thế mà giờ đây nàng lâm nạn, nếu không cứu kịp nàng sẽ chết, hay trở thành đăm nữ ghê hồn...

Tình yêu nung nấu trong lòng sức mạnh vô biên.

Dưới ánh trăng khuya, núi tuyết lấp lánh, rét lạnh cắt da đứt ruột, Tống Nguyên hú to một tiếng bằng mình lên đỉnh cao nhất.

Chàng hy vọng trên đó sẽ có Vạn niên Hàn Băng thảo...

Đang phi hành vùn vụt, Tống Nguyên bỗng thấy một bóng người thoáng qua rồi biến mất.

Chàng ngạc nhiên thầm nghĩ: “Đỉnh núi lạnh lẽo hoang vắng này tưởng có mình ta vì tình yêu phải lặn lội. Nào ngờ còn có kẻ nào đây... Mà kẻ ấy khinh công thật tuyệt vời!”

Chàng vừa suy tư đã nghe phía sau có tiếng tăng hắng.

Tống Nguyên liền tăng lực vọt lên cao, chàng không muốn mất thời gian rắc rối với bất cứ kẻ nào.

Nhưng liệu chàng tránh được không? Bởi trên mình chàng là bộ Thiên Tầm y đen bóng, những viên ngọc lớn sáng ngời... và Đoạt Hồn huyết bảo kiếm, Tàn Băng kỳ tuyệt tiêu, toàn những thứ thu hút võ lâm giang hồ thềm thường theo dõi.

Trên đỉnh cao nhất của Đại Tuyết sơn, gheñh đá lô nhô, mũi nhọn chọc trời, hình thế cheo leo ghê rợn. Tống Nguyên những tưởng chỉ có mình liêu mạt lên thoi.

Đã phóng vèo vèo từ lâu, Tống Nguyên tưởng đã cắt đứt được kẻ tình cờ phát hiện mình...

Nhưng không dè chàng vừa trụ bộ trên một gheñh đá lại đã nghe có tiếng người tăng hắng phía sau lưng.

Chàng nổi nóng, quay phắt lại...

Trước mặt Tống Nguyên hiện rõ một lão già râu tóc bạc phơ, mặc áo dài trắng, gương mặt lão cũng thấy rõ những nếp nhăn trên làn da trắng ớn lạnh. Sắc diện lão không biểu lộ tình cảm gì, chỉ có cặp mắt nhìn Tống Nguyên như muốn soi thấu tim gan.

Tống Nguyên chợt giật mình, nghĩ thầm trong đầu: “Lão này chính là Tuyết Sơn Âm Linh. Trong trận giao phong gần Lang Nha Bảo, mình đã đâm lão ta một kiếm, không ngờ hôm nay đã bình phục”.

Lâm vào thế kẹt, chàng liền vòng tay :

- Tuyết Sơn tiền bối... Tại hạ rất mừng gặp Tuyết Sơn Âm Linh mạnh khỏe.

Lão già nhếch mép :

- Lão phu là Tuyết Sơn Âm Hồn, anh Tuyết Sơn Âm Linh.

Trong đầu Tống Nguyên mừng thầm, vì nếu lão là anh, thì không có mối thù trúng một kiếm ngày nọ.

Chàng lại vòng tay :

- Ôi, các vị huynh đệ giống nhau, tại hạ quả tình nhận không ra, xin tiền bối tha tội.

Tuyết Sơn Âm Hồn lạnh lùng :

- Tiểu tử, ta chẳng phải tiền bối gì của ngươi cả.

Đang có việc gấp, nghe những lời cà khịa của lão già, Tống Nguyên không muốn mất thời gian, nên cứ lờ đi, chỉ vòng tay nói :

- Tại hạ đang có việc cấp bách, xin cáo từ.

Lắc lư thân hình, Tuyết Sơn Âm Hồn cười lạnh lẽo :

- Dễ dãi dè dàng như vậy? Ngươi đã xông vào Tuyết Hồn phong của ta. Tội ấy là đáng chết.

Tống Nguyên lại mềm mỏng :

- Tại hạ thật tình là không biết, xin ngài bỏ qua.

Lão già vuốt râu, tăng hắng :

- Ngươi đến Tuyết Sơn làm gì?

Nghe lão hỏi, Tống Nguyên chợt nghĩ “Lão ở nơi đây chắc biết cây cỏ thuốc chỗ nào”, vội đáp :

- Vì cần thứ cỏ cứu người, tại hạ phải đến nơi đây.

- Cỏ gì thế?

- Vạn niên Hàn Băng thảo...

- Dùng làm gì?

- Dạ, để cứu người.

- Cứu ai?

- Bạn của tại hạ...

Tuyết Sơn Âm Hồn bật cười :

- Khả khả, người tìm đúng chỗ rồi.

Mừng quá, Tống Nguyên hỏi ngay :

- Lão tiên bối biết Hàn Băng thảo mọc ở đâu?

Lại vuốt râu cười, lão già nói :

- Theo lão biết thì trong vùng này chỉ có hai khóm Vạn niên Hàn Băng thảo đã sống đúng mười ngàn năm.

Những lời nói của lão làm Tống Nguyên tràn hy vọng :

- Bẩm tiên bối, cây ấy ở đâu?

Nhéch mép đầy nham hiểm, lão đáp :

- Ở dưới đáy hang, nơi ta ở...

Giật mình bàng hoàng, Tống Nguyên gần như không tin nổi lời lão già. Vì theo sách thuốc Vạn niên Hàn Băng thảo chỉ sống ở nơi cực lạnh trong băng tuyết. Nơi đó con người khó tồn tại, sao lại là nơi ở của lão già kỳ quái này?

Chàng ngơ ngác hỏi :

- Dưới đáy hang, nơi ở của tiên bối?

Tuyết Sơn Âm Hồn thản nhiên đáp :

- Phải, trong hang ta có một đầm lạnh, quanh năm băng giá, ở đó hiện có hai cây Hàn Băng thảo sống hơn vạn năm rồi.

Tống Nguyên hết sức vui mừng, nhưng lại đắn đo trong đầu: “Làm sao mở miệng xin xỏ lão đây?”

Lâu nay Tống Nguyên chưa bao giờ hạ mình xin ai bất cứ cái gì. Nhưng lần này... Nghĩ đến Ái Mã... Chàng đành khom lưng cúi đầu :

- Lão tiên bối...

Chưa kịp nói hết, Tống Nguyên bị lão già chặn ngang :

- Người khỏi cần mở miệng xin lão...

Chàng ngạc nhiên :

- Tiên bối bảo sao?

Gật gù cái đầu tóc bạc, lão đáp nhanh :

- Những khóm cỏ ấy thuộc quyền sở hữu của lão phu. Nhưng lão phu không tiếc với ai đâu.

Còn gì mừng hơn, Tống Nguyên vòng tay :

- Nếu tiên bối tặng, tại hạ xin ghi ơn suốt đời.

Nhưng lời đáp của lão già lạnh như băng :

- Những kẻ dám xông vào Tuyết Hồn phong đều không sống sót trở về.

Trong lúc Tống Nguyên tròn mắt nhìn, lão ta lại nhẹ nhàng bảo :

- Song người đến tìm thuốc, lão phu cho phép ngoại lệ.

Đang le lói nguồn hy vọng, Tống Nguyên nghe lão già nói tiếp :

- Đừng tưởng ta cho vào mà dễ ăn. Từ khi lão phu ở đây, bọn người xông lên núi chết rất nhiều, nhưng vẫn không thấm gì so với những kẻ đến lấy thuốc ở đầm băng mà chết...

Tống Nguyên hiểu ngay: việc xuống đầm lấy thuốc không phải dễ dàng. Vì nếu không nguy hiểm thì lão già đã bứng cả hai khóm cỏ làm thuốc quý phòng thân rồi...

Tình yêu nung nấu, mạng sống của Ái Mã là cần, Tống Nguyên liền vòng tay, nghiêm giọng nói :

- Xin tiền bồi cho tại hạ thử xem...

Tuyết Sơn Âm Hồn gật đầu :

- Được thôi, nhưng tiểu tử có chết thì đừng trách ta không nói trước.

Tống Nguyên cúi đầu :

- Lão tiền bồi làm ơn, tại hạ đâu dám trách.

Lại cười khà khà, Tuyết Sơn Âm Hồn đưa tay :

- Xin mời...

Dứt lời, thân hình lão di động, phóng như bay lên đỉnh núi với tốc độ ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Trong lòng thầm phục, Tống Nguyên kêu lên :

- Hảo công phu, kinh thân siêu tuyệt.

Chàng vận hành đề khí bám theo, vẫn không thể vượt hơn lão già.

Vừa không để lão bỏ rơi, Tống Nguyên vừa suy nghĩ: “Thân pháp của Tuyết Sơn Âm Hồn còn hơn hẳn Tuyết Sơn Âm Linh. Nếu lão kia ở nhà, nhớ mỗi thù một kiếm, chắc không cho ta thuốc quý”.

Càng lên cao, độ lạnh càng khắc nghiệt. Nếu không có hỏa hầu mạnh của những cao thủ chắc khó lòng chịu nổi.

Cả hai cùng trở khinh công vùn vụt, chừng một giờ sau đã thấy miệng hang thấp thoáng hiện ra.

Lão già nói :

- Đã đến nơi...

Rồi lão lách mình vào hang như một con rắn, không hề tỏ ý chờ khách. Tuy vậy, Tống Nguyên cũng lách mình theo kịp.

Vào trong hang càng lạnh hơn bên ngoài, vách hang tuyết bám đầy cả tắc, hàn phong lạnh lẽo, băng giá có thể làm người ta đông máu lại mà chết. Tống Nguyên vội vận Huyết Khí hộ thân.

Hang thì rộng, nhưng đường đi khúc khuỷu, dốc mãi xuống dưới sâu, càng đi xuống càng lạnh như cắt ruột.

Lát sau mới đến đáy, lão già quay nhìn Tống Nguyên và bảo :

- Đây là nơi ở của ta.

Tống Nguyên thấy đó là một hang lớn, khí lạnh bốc lên ngùn ngụt, xung quanh lại có những ngách hang nhỏ rất kỳ dị.

Trở vào hang chính, Tuyết Sơn Âm Hồn nói :

- Dưới đáy hang này, xuống sâu thêm trăm trượng nữa thì đến đầm băng.

Nhìn xuống dưới tối om, Tống Nguyên chẳng biết đây là đáy, chỉ thấy khí lạnh kinh người.

Lão già mỉm cười :

- Tiểu tử đã quyết định chưa?
- Dạ, tất nhiên tại hạ sẽ xuống.
- Tốt lắm, ta sẽ giúp ngươi một tay.

Nghe lão nói, Tống Nguyên chợt suy nghĩ: “Lão già sống được ở đây thì công lực thật phi thường. Nhưng sao lão không xuống lấy loài cỏ quý vạn năm ấy lên làm thuốc... Có lẽ vì lão chưa cần đến loài thảo mộc trị độc này?”

Suy nghĩ của Tống Nguyên đã lầm to...

Thật ra Tuyết Sơn Âm Hồn rất cần Vạn niên Hàn Băng thảo cho bản thân anh em lão.

Nhưng lão biết mình chỉ chịu nổi khí lạnh ở đáy hang, còn xuống thêm trăm trượng tới đầm băng thì nội lực của lão hết chịu được, sẽ đông máu mà chết.

Chính vì cần vị thuốc đủ cho cơ thể chống lạnh, lão càng cần có Hàn Băng thảo đã sống vạn năm dưới đầm băng kia. Nhưng trước mắt, lão cần mượn tay kẻ khác chứ bản thân không dám mạo hiểm.

Một điểm khác nữa là chính lão cũng không biết chắc dưới đầm băng có hai khóm Vạn niên Hàn Băng thảo không, mà chỉ nghe theo truyền thuyết khi chiếm lĩnh hang này.

Đã nhiều năm, có những người xuống đầm băng tìm cây thuốc đều không trở lên, mặc dù họ là những cao thủ võ công thâm hậu. Điều này khiến Tuyết Sơn Âm Hồn càng thêm sợ, chỉ mong có người lấy được cây cỏ quý lên để âm mưu cướp giết.

Bởi thế lão mới nói rằng những kẻ xông tới Tuyết Hồn phong của lão đều bị giết chết, nhưng người xin vào tìm Vạn niên Hàn Băng thảo thì ngoại lệ cho vào.

Khi ấy, Tống Nguyên nói đã quyết định xuống đầm băng, lão tươi nét mặt, đưa cho chàng xem một sợi dây trắng to cỡ cổ tay, láng và có từng gút cho người ta bám tay chắc chắn...

Lão nói nhanh :

- Đây là dây đôi được kết bằng tơ tuyết tằm bền chắc vô cùng, dài cả trăm trượng, dùng để cho người xuống đầm băng, rất yên tâm...

Tống Nguyên cảm động :

- Đa tạ tiền bối...

Tuyết Sơn Âm Hồn gật gù :

- Ta rất quý những kẻ có tinh thần can đảm cứu người, nên sẵn sàng giúp đỡ, thế thôi.

Lão lại trao cho chàng trai một viên thuốc màu đỏ và bảo :

- Đây là Tiêu Lãnh Hoàn, người uống vào cơ thể đủ sức chống lạnh, còn tăng cường công lực, không sợ đầm băng.

Thật không ngờ lão già lại tốt thế, Tống Nguyên vội cầm viên thuốc cho vào miệng nuốt nhanh rồi vận khí, quả nhiên hỏa hậu tăng lên, dễ chịu vô cùng.

Chàng liền nói :

- Công đức của tiền bối, tại hạ ghi nhớ suốt đời.

Tuyết Sơn Âm Hồn chỉ cười, đưa đầu dây cho Tống Nguyên :

- Người cầm đầu dây này cột ngang lưng mà xuống, đầu trên này đã được thắt chặt vào trụ sắt trong lòng hang, hãy xuống đi cho được việc...

Tống Nguyên tiếp đầu dây thắt vào lưng mình, rồi can đảm đu mình xuống dưới với ánh hào quang của những viên ngọc trên áo Thiên Tầm. lát sau, cả ánh hào quang và người đều biến mất dưới đáy hang tối đen như mực.

Lão già xoa tay cười lớn :

- Khả khả, tiểu tử thật ngây thơ tội nghiệp. Ta cần Vạn niên Hàn Băng thảo để luyện Hàn Băng huyền chưởng, ngươi đem loại cỏ quý ấy lên chỉ để ta dùng.

Lão lại gật gù :

- Nếu ngươi chống lại ta thì ngươi cũng khó sống. Vì viên thuốc Tiêu Lãnh Hoàn kia chính là thuốc độc. Tuy có khả năng chống lạnh, nhưng chỉ mười ngày sau không trở lại xin thuốc giải là toàn thân hóa mủ mà chết... Khả khả... trước sau gì ngươi tìm được Vạn niên Hàn Băng thảo thì thuốc quý ấy cũng là của ta thôi.

Lão dứt lời, thì cặp mắt đã đảo lia, miệng thét lớn :

- Ai đó? Kẻ nào dám vào động phủ của ta?

Bên ngõ “Ành” một tiếng như có thân người đổ xuống.

Tuyết Sơn Âm Hồn vội phóng vụt ra ngoài.

Xem tiếp hồi 22 Trong tay kẻ huyết thù

20. Hồi 22 Trong Tay Kẻ Huyết Thù

- Ôi đệ làm sao thế?

Thì ra kẻ nằm kia là Tuyết Sơn Âm Linh, em ruột lão.

Tuyết Sơn Âm Linh lấp bắp :

- Đệ sơ ý trong lúc giao tranh, bị Đỗ Tống Nguyên đâm trọng thương, còn bị chưởng lực của Ôn Hồn.

Gã nói tới đây thì kiệt sức, nằm bất động.

Vội ôm Tuyết Sơn Âm Linh vào một ngách hang, Tuyết Sơn Âm Hồn dùng chưởng ép vào huyệt “Mệnh Môn”, truyền chân lực chữa thương cấp tốc.

Thời gian khoảng một tuần trà, Tuyết Sơn Âm Linh mới khôi phục được tri giác, liền thở dài một tiếng.

Hắn nói nhỏ :

- Đệ không đủ khả năng, chẳng những không còn thể diện mà còn suýt mất cả mạng sống nữa.

Để an ủi em, Tuyết Sơn Âm Hồn cười nói :

- Đệ đệ không nên trách mình quá thế. Ôn Thần là tay cao thủ tiền bối, thua sút lão ta đâu có gì mất mặt? Nhưng Đỗ Tống Nguyên là tên nào? Huynh chưa từng biết tiếng?

Tuyết Sơn Âm Linh nhăn nhó :

- Ôn Thần không đáng sợ bằng Tống Nguyên. Nếu đệ không bị thương bởi mũi kiếm của tiểu tử, thì đâu đến nỗi trúng chưởng của Ôn Thần? Ôi chỉ tại đệ ham hai món “Đoạt Hồn huyết kiếm” là của Hồng Hoang Huyết Ma, còn “Tàn Băng tiêu” là của Thanh Thành thất tử...

Tuyết Sơn Âm Hồn ngạc nhiên hỏi :

- Bộ những kỳ nhân ấy còn chưa chết sao?

Lắc đầu nhanh, Tuyết Sơn Âm Linh nói :

- Không phải thế.

Thở một hơi cho khỏe, hắn nói tiếp :

- “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” đều ở trên mình của kẻ nổi nghiệp của Hồng Hoang Huyết Ma.

Tuyết Sơn Âm Hồn Kêu lên :

- Như vậy là Thần Long, kẻ mới xuất hiện và biệt tích một cách khó hiểu, bây giờ đã lộ diện à?

Lắc đầu Tuyết Sơn Âm Linh nói rành rọt :

- Không phải là Thần Long, mà là Đỗ Tổng Nguyên, Một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, mặc áo Thiên Tàm mà ngày xưa Thánh Thủ Lang Quân đã mặc để giang hồ hành đạo.

Nghe Tuyết Sơn Âm Linh vừa dứt lời, Tuyết Sơn Âm Hồn đã kêu rú nên mấy tiếng :

- Trời ơi trời...

Thân hình hắc lão đảo như muốn đổ ụp xuống.

Hết sức kinh ngạc, Tuyết Sơn Âm Linh vội hỏi :

- Kìa, ca ca làm sao thế?

Tuyết Sơn Âm Hồn rầu rĩ đáp :

- Vậy thì “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” đã bị chôn vùi dưới đầm Hàn Băng rồi.

- Tại sao vậy?

- Đỗ Tổng Nguyên hiện đang ở trong hang này đây, nhưng đã xuống đầm Hàn Băng rồi...

- Thất vậy sao? Đệ không tin Tổng Nguyên còn sống sau trận giao tranh kinh khiếp ấy... mà hắc còn có khả năng đến đây trước đệ.

- Thật mà, ca ca không để ý những khí giới mà hắc mang trong mình, nếu không thì đâu đến nỗi để những võ lâm chi bảo theo hắc xuống Đầm Hàn Băng..

- Hừm, võ lâm giang hồ đều theo rồi và lòng tìm hắc. Phen này sẽ có nhiều cao thủ các môn phái kéo tới đây.

- Từ nay phải đề phòng ta bị quấy rầy. Vì tiểu tử Tổng Nguyên đã gây chấn động giang hồ. Chín đại môn phái đều quyết giành lại hung kiếm và thu hồi vật quý trấn môn của Thanh Thành. Tất cả đang hăng hái đi về phía Tây Bắc.

- Ôi ngu ca thật sợ ý để những vật quý như vậy phải chôn vùi dưới Đầm Hàn Băng.

- Ca ca đừng quá lo, lẽ nào ai xuống Đầm Hàn Băng đều không trở lên được?

- Thì ngu ca cũng chỉ mong tiểu tử thoát chết, còn đem “Hàn Băng thảo” lên cho ta, nhưng đệ còn lạ gì cái lạnh đông máu ở dưới đó nữa. Rất khó có khả năng tiểu tử sống sót. Cũng như bao nhiêu cao thủ mạo hiểm trước đây...

- Vậy huynh đệ ta giúp hắc một tay...

- Hắc xuống đã lâu mà sợi dây không động đây nữa. Ngu ca sợ rằng không thể giúp gì cho hắc nữa...

- Ôi tiếc thật...

- Cầu trời cho tiểu tử trở lên, Ta sẽ lấy được kiếm báu, tiêu thần, “Hàn Băng thảo” và đệ sẽ giết hắc để rửa mối huyết thù.

- Khó lắm, khó lắm. Nếu tiểu tử trở lên được thì hắc đã lập được một kỳ tích chưa có trong võ lâm.

Hai lão già nhìn nhau chán nản...

Nguồn hy vọng kẻ huyết thù còn sống thất vọng manh. Hai lão vô đầu bứt tóc, chửi cả thần thánh không phù hộ cho chúng chiếm được vật quý nhất võ lâm giang hồ.

* * * * *

Trong lúc đó dưới đáy hang sâu thẳm, khí lạnh buốt xương một kẻ đang chiến đấu với cái chết khắc nghiệt để tìm đường sống cho người yêu... Kẻ gan lỳ ấy là Tông Nguyên. Chàng trai trẻ có võ công thượng thặng và cũng đa tình hạng nhất.

Chỉ xuống xuống khoảng ba mươi trượng khí lạnh đã khủng khiếp lắm rồi...

Bốn bề tối đen, những viên ngọc chỉ chiếu rọi một khoảng xung quanh mình chàng.

Lạnh quá, lạnh kinh khủng...

Càng xuống sau càng lạnh...

Tông Nguyên tuy đã uống máu “Chương Giao” và thuốc “Tiêu Lãnh hoàn” của Tuyết Sơn Âm Hồn, nhưng cũng không chống nổi cái lạnh của đáy hang này... Xuống thêm hai mươi trượng nữa, chàng phải vận hành “Huyết Khí” để chống rét.

Bên ngoài vẫn rét căm, Tay chân Tông Nguyên cứng ngắc. May nhờ áo Thiên Tâm phát ra luồng hơi nóng nên chàng có thể chịu đựng được.

Tốc độ xuống càng nhanh...

Lát sau sợi dây trăm trượng đã hết mức, Tông Nguyên vẫn chưa đặt chân tới đáy hang.

Chàng bị treo lơ lửng, nhưng nhãn lực đã thấy bóng đất, bóng nước lơ lờ qua sức soi sáng của những viên ngọc. Chàng phỏng chừng còn năm trượng gì đó, nên cởi dây khỏi lưng, phóng mình xuống...

Chàng có hơi lo sợ, nếu Tuyết Sơn Âm Hồn thu sợi dây nên thì vĩnh viễn nằm ở đáy hang với Đàm Băng lạnh lẽo. Nhưng chẳng còn cách nào khác. Vì đáy hang sâu hơn trăm trượng...

Vèo, vèo...

Cởi dây rồi Tông Nguyên mới thấy khoảng cách xuống đầm băng còn tới vài mươi trượng...

Ôi, xuống rồi làm sao phóng lên bắt được sợi rây?

Nhưng đã lỡ...

Chàng thấy trong lòng vừa sợ, vừa mừng. Sợ lạnh chết người, sợ nguy hiểm khiến bao cao thủ võ lâm đã bỏ mạng nơi đây...

Nhưng lại mừng bởi sẽ lấy được “Vạn niên Hàn Băng thảo” về cứu Ái Mã.

Cuối cùng chàng cứ nhắm mắt cho sức rơi băng băng...

Đột nhiên “Bùm” một tiếng, chân Tông Nguyên đã chạm tới nước lạnh tanh. Chàng biết mình rơi xuống giữa hồ, nên vội vàng nâng chân khí vọt lên hơn trượng để nhào mình tới bờ đầm...

Hít một hơi chân khí, cước phải dẫm lên bàn cước trái, vươn mình lên, bay đứng... Tông Nguyên đặt chân lên được tảng đá ở bờ đầm.

Quả thật dưới đáy hang có một đầm băng lạnh...

Ánh sáng của những viên ngọc gắn trên mình giúp Tông Nguyên nhìn thấy rõ mọi vật ở khoảng một trượng vuông.

Chàng rời tảng đá, bắt đầu đi dạo quanh bờ đầm.

Rải rác trên bờ đầm là những tảng đá có phủ đầy băng, phản chiếu ánh sáng lung linh của bảo ngọc.

Nước hồ băng trong veo không nhìn thấy đáy...

Bốn bề im ắng, bóng tối vây quanh, đầy vẻ huyền bí. Tuy là người rất can đảm, Tông Nguyên cũng phát run. Đây quả thật là vùng đất chết. Ngoài nước, băng và đá, không còn thứ khác nữa. Thế thì “Vạn niên Hàn Băng thảo” ở đâu? Theo sách thuốc thì khóm cỏ này mọc ở dưới băng. Nhưng biết dưới tầng băng nào, Trong khi cả khu vực này Tông Nguyên không thấy dấu vết của sự sống.

Bây giờ chàng muốn trở lên rất khó... Vách đá trơn tuột, lại lõm hàm ếch, trên cao kia có đầu sợi dây, nhưng chàng làm sao có thể phóng lên hai mươi trượng và bắt chính xác được đầu sợi dây?

Tổng Nguyên thở dài, chàng chết đã đành, nhưng còn Ái Mã thì sao?

Ôi, Ái Mã công chúa.

Hình ảnh người yêu khiến chàng thêm can đảm, đi quanh đầm tìm kiếm cỏ quý dưới những tảng băng.

Hàng chục lần, vẫn chẳng thấy gì...

Lạnh quá, im lìm và căng thẳng quá.

Tổng Nguyên lại phải ngồi xuống vận hành “Huyết Khí” và “Huyền Thiên chính khí” để chống lạnh. Cũng may áo Thiên Tâm bảo vệ chàng hơi ấm tỏa ra đều đều...

Sau mỗi lần hành công cơ thể Tổng Nguyên lại tăng thêm sức nóng và công lực lại thêm sung mãn.

Nhưng tăng thêm để làm gì - Chẳng còn hy vọng ra khỏi đáy hang này, như bao cao thủ đã bỏ mạng vì “Hàn Băng thảo”...

Họ vùi xác ở đâu, quanh đây chẳng thấy bộ xương nào? Tổng Nguyên suy nghĩ và hiểu ra. Những người ấy đã không chịu được cái lạnh, nên đã cồng cả tay chân và rơi xuống đầm băng, chôn xác dưới đó. Rồi đây Tổng Nguyên sẽ là xác chết đầu tiên rơi trên bờ đầm.

Mọi lời loan truyền sẽ vang khắp võ lâm. Từ nay ngoài truyền thuyết về “Hàn Băng thảo”, đầm băng dưới đáy hang này còn hấp dẫn giang hồ bởi có Tổng Nguyên vùi thân, mang theo những võ lâm chi bảo như “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu”.

Biết bao nhiêu cao thủ lại liều mạng nơi đây để nộp thêm thân xác?

Tổng Nguyên thở dài.

Hàng chục tiếng thở dài đáp lại, chính là do tiếng vang đáp lại, chứ ở đây còn có ai, ngoài Tổng Nguyên với cái chết cô đơn.

Nhưng còn Ái Mã thì sao? Công chúa đang hôn mê đợi chàng ở hang núi... Và nếu chàng không trở lại thì “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” sẽ biến nàng thành một đầm nữ, hay mạng nàng phải tiêu vong?

Câu hỏi như một mũi dùi đâm vào tim Tổng Nguyên. Nhưng chàng không thể tìm ra lời đáp, bởi chính mạng sống của chàng cũng không chắc chắn giữ được dưới đáy hang khủng khiếp này.

Chàng lại thở dài não ruột, và lần này chàng ngạc nhiên, bởi như có âm thanh kỳ lạ vọng đến...

Trong hang vọng lại tiếng gì khác lạ, khiến Tổng Nguyên vụt hỏi :

- Ai đó?

Lập tức có âm thanh nhái lại :

- Ai đó? Ai đó...

Song lần này khác hơn, vì có một chuỗi cười dài. Cất tiếng cười thê lương ảo não như vọng về tha ma mộ địa. Tổng Nguyên tự hỏi :

- Quỷ hay người?

Chàng suy nghĩ :

- Nếu là tiếng người thì tiếng cười vang dội vách đá kia hẳn là của một vị lão bối võ lâm có nội lực vô cùng thâm hậu.

Không thể dằn lòng, Tổng Nguyên nói lớn :

- Vị tiền bối nào đó, xin được diện kiến, đừng làm ra vẻ như ma quỷ vậy.

Một giọng trầm ấm vang lên :

- Tiểu tử, ngươi có đúng là Đỗ Tông Nguyên?

Câu ngắn mà rên rĩ của người bí mật là Tông Nguyên sững sốt thầm nghĩ trong đầu :

- Sao người này lại biết tên ta là Tông Nguyên không lẽ còn có một Tống Nguyên nào khác?

Thắc mắc lớn dần trong đầu làm Tống Nguyên vụt nói :

- Vâng, vâng bói là Đỗ Tông Nguyên, vô ý làm náo loạn chỗ yên tĩnh của tiền bối chỉ vì...

Tiếng người già gắt lời chàng, qua làn hơi trầm đục :

- Đừng nói nữa tiểu tử, ngươi là kẻ còn sống mà lão phu thấy được mấy chục năm nay.

Lời nói làm Tống Nguyên phát sợ, một ông lão nào đó sống dưới đại huyết này suốt mấy mươi năm qua, thật khó tưởng tượng nổi.

Âm trầm lại vang lên :

- Ngươi suy nghĩ gì, ngươi không tin có người sống được ở dưới đây mấy chục năm qua phải không?

- Không dám, không dám xin tiền bối cho biết danh hiệu để tiện xưng hô.

Giọng già lại vang lên lời cảm thán :

- Danh hiệu của lão phu từ bao nhiêu năm qua đã vứt bỏ rồi.

Lão dứt lời bằng tiếng thở dài não ruột.

Niềm tuyệt vọng lạnh cả cõi lòng, Tống Nguyên bỗng chốc được tiếp luồng nhiệt huyết bởi sự sống của người nào đó. Nhưng chàng căng mắt ra, với thị lực siêu phàm mà chẳng thấy được bóng người nào.

Bỗng tiếng nói bí ẩn lại vọng tới :

- Ôi, người thật là Đỗ Tống Nguyên sao? Trời sao giống “Thánh Quân” như vậy nhỉ?

Hết sức kinh ngạc, Tống Nguyên tự hỏi :

- Mình lại giống vị “Thánh Quân” nào đó của võ lâm chẳng? Nhân vật lung danh ấy sao lại mất tích, để bao nhiêu kẻ thiếu chủ nhân để báo thù?

Từ vách đá tiếng người già đã cắt đứt dòng suy tưởng của chàng :

- Lạ thật, lạ thật...

Tống Nguyên hỏi ngay :

- Tiền bối lạ điều chi?

Người già trả lời sắc lạnh :

- Người là kẻ nối dõi của “Thành Thủ Lang Quân” hay “Hong Hoang Huyết Ma”. Hừm, còn “Tàn Băng tiêu”, ngươi lấy đâu ra thứ đó?

Khẽ giật mình, Tông Nguyên cung kính đáp :

- Vãn bối nhờ có duyên may nên được thừa hưởng những vật báu của “Thánh Thủ Lang Quân” và “Hong Hoang Huyết Ma” còn được học một phần võ công của hai vị. Riêng chiếc “Tàn Băng tiêu” này là vật quý để lại của “Thiên Áo Tử” trong “Thanh Thành thất tử”.

“Ồ” một tiếng lão già nói :

Thế thì tiểu tử mới là người nối dõi một nửa của Hong Hoang Huyết Ma.

Giọng Tống Nguyên đầy xúc động :

- Nếu Hong Hoang tiên bối không từ chối, tạ hạ được là đệ tử phân nửa cũng vinh hạnh lắm rồi.

Có tiếng cười khẽ :

- Khả khà, vậy lão phu là sư thúc phân nửa... Ôi, nhân tài tuần tú, không ngờ sư huynh ta cũng có người nối dõi.

Rồi tiếng cười lớn dần, âm vang nhức óc, chói tai, nếu Tống Nguyên không vận lực đề phòng thì có thể chết bị đứt kinh mạch. Trần cười vừa dứt thì lại đến tiếng của lão già :

- Nguyên nhi lão phu là sư đệ đồng môn của Hồng Hoang Huyết Ma. Thì cũng là sư thúc của ngươi phải không?

Câu hỏi khiến Tống Nguyên bàng hoàng, nghĩ nhanh trong đầu :

- Quái lạ thật, Hồng Hoang Huyết Ma khuyh đảo võ lâm, lòng danh một thời, đã mất tích khi vào “Động Không Đáy”. Nào ngờ ở địa huyết Hàn Băng của núi Đại Tuyết này còn Tòng nhân kỳ cựu là sư đệ của Hồng Hoang tồn tại, sống trong khí lạnh mấy chục năm qua.

Ý nghĩ vừa lóe lên, Tống Nguyên đã cúi mình cung kính :

- Tiểu bối Nguyên nhi xin ra mắt sư thúc.

Tiếng cười lại vang lên :

- Hà hà, Nguyên nhi khỏi cần thi lễ.

Một luồng lực đạo phát xuất từ vách đá bỗng nâng thẳng mình Tống Nguyên lên.

Rồi giọng người già nói tiếp :

- Ta là “Tuyết Hồn lão nhân” Nguyên nhi nhớ lấy, để bọn tẩu giang hồ đừng quên. Danh hiệu sư thúc của mình. Ngươi muốn gặp ta à? Cửa hang nơi ta ở đã bị băng tuyết bịt kín. Ngươi đi thẳng hai mươi bước, rẽ trái là tới chỗ ta.

Vâng lời, Tống Nguyên tiến lên, rồi rẽ trái. Chàng thầm nghĩ :

- Lạ thật ta đã xem kỹ không có dấu vết. Sao sư thúc lại ở trong này?

Chưa dứt ý nghĩ, chàng đã đến vách băng và quả thật đã nhận ra ở đó có một lớp băng mỏng, giữa có tảng băng tròn, lại có lỗ nhỏ ở trung tâm, rộng chừng hai tấc.

Đang ngẩn ngơ, chàng lại nghe Tuyết Hồn lão nhân nói :

- Nguyên nhi, tảng băng chắn cửa dày khoảng ba trượng, sức ngươi ba chưởng có đập vỡ được hay không?

Tống Nguyên suy nghĩ rồi đỏ mặt, đáp nhanh :

- Dạ, văn bối không có công lực cao cường đến thế.

Có tiếng cười sang sảng :

- Nếu vậy tiểu tử lui ra, để lão...

Bức lùi ngay lại, nhưng mắt Tống Nguyên vẫn không rời khỏi tảng băng với cái lỗ nhỏ kia.

“Rắc, rắc, rắc...”

Sau tiếng vang chuyển động, Tống Nguyên chỉ thấy tảng băng chỉ thêm màu bởn bợt trắng, không hề nhúc nhích. Chàng không tin có người đập nổi tảng băng năm trượng.

Nhưng tiếng Tuyết Hồn lão nhân chắc nịch :

- Xong rồi đấy, Nguyệt nhi vào thôi.

Ngạc nhiên vì thấy tảng băng vẫn như cũ. Nhưng Tống Nguyên vốn là kẻ thông minh chàng vận lực vào song chưởng rồi mạnh dạn bước tới. Quả thật Tống Nguyên vừa bước tới thì nhiều tiếng “răng, rắc” lại vang lên, tảng băng nứt ra, rụng tới tả, chảy như suối, để lộ cửa hang rộng hoắc, bề cao quá đầu người.

Cửa hang vừa lộ thì cảnh lạ bên trong đập vào mắt chàng trai. Tống Nguyên dừng bước, tóc trên đầu dựng ngược lên. Chàng cố ghìm một tiếng kêu, song toàn thân lạnh lẽo bàng hoàng.

Bởi trong hang là một lão già gầy đét, chỉ có da bọc xương. Hai cánh tay lão từ khuỷu trở xuống đã đóng máu thành băng, một lớp máu thành băng.

Bắp thịt đỏ tươi của lão đã biến thành từng sợi thả xuống thông lòng, thật ghê người. Cặp đùi lão máu thịt bầy nhầy, lõi xương trắng hếu, kẻ nào trông thấy hấn cũng tang đờm kinh hồn. Lạnh cả xương sống, Tống Nguyên vội hít một hơi chân khí và trong đầu nghĩ rất nhanh :

- “Ôi chân lực của sư thúc rất cao thâm, sao lại đến nỗi này?”

Chàng nhìn kỹ mới thấy một dây xích sắt màu đen, buộc chặt cổ tay, nối liền xuống bàn chân ông lão, sau đó quấn vào một tảng đá lớn. Sợi xích ấy xuyên qua cả bàn tay, vào chân ông lão.

Bị trói buộc như vậy, dù công lực thâm hậu tới đâu cũng không thể phát động hoặc nhúc nhích. Vậy mà trong tình trạng tay chân bị xiềng xích, Tuyết Hồn lão nhân vẫn dùng nội lực phá vỡ tảng băng dây nằm trước. Nếu lúc bình thường thì võ công của lão còn ghê gớm biết chừng nào.

Thấy vẻ mặt Tống Nguyên vừa kinh dị vừa ngẩn ngơ, Tuyết Hồn lão nhân cất tiếng dịu dàng :

- Nguyên nhi chắc con ngạc nhiên vì tình trạng của ta có phải không?

- Sư thúc, xin nhận cho con một lễ.

Tuyết Hồn lão nhân thở dài và nói nhỏ :

- Nay Nguyên nhi con hãy dùng kiếm chặt đứt xiềng xích trên mình sư thúc đi.

Tống Nguyên cúi đầu :

- Tiểu đồ tuân lệnh...

“Rét” một tiếng, Huyết Quang kiếm khí tỏa sáng khắp hang. Vừa nhìn thấy “Đoạt Hồn huyết kiếm” Tuyết Hồn lão nhân nhớ ngay tới Hồng Hoang Huyết Ma nên bật khóc :

- Ôi sư huynh, vì hồi đấy đệ không chịu nghe lời sư huynh, nếu không thì đâu đến nỗi bị trói trong băng mấy mươi năm trời.

Nghe lời than của ông lão, Tống Nguyên xúc động hiểu rằng vị sư thúc này đã trải qua một giai đoạn bi thương ghê gớm, nên mới đau khổ khấp khiếp đến như vậy.

Chàng bước tới vùng gườm, ánh hồng quang sáng lấp lánh, chỉ nghe xoảng mấy tiếng, sợi xích đã đứt ra từng đoạn rời khỏi thân thể của Tuyết Hồn lão nhân, chỉ có hai đoạn xuyên qua bàn tay, bàn chân thì bám chắc vào da thịt.

Ngẩn ngơ nhìn, Tống Nguyên chẳng biết tính sao, ông lão đã nói :

- Được rồi, việc này để ta...

Tuyết Hồn lão nhân cam đảm tự tay rút bật những đoạn xích nằm trong gân xương, máu thịt tuôn theo thật rùng rợn. Trong lúc Tống Nguyên trợn mắt kinh ngạc, thì Tuyết Hồn lão nhân lại tỏ vẻ hoan hỉ.

Ông dịu giọng :

- Nguyên nhi không sao đâu. Sư thúc cần nghỉ ngơi chốc lát, con cũng nghỉ một chút đi.

Đứt lời, ông ngồi xuống vận hành chân khí. Trong chốc lát trên đầu ông bốc lên thể khí bằng bạc tỏa khắp trong hang. Gương mặt ông ửng đỏ, máu nơi các vết thương không còn chảy nữa. Liếc nhìn ông lão Tống Nguyên cũng ngồi xuống vận hành hai chu thiên chân khí.

Lát sau, vận khí xong Tuyết Hồn lão nhân mở mắt nhìn Tống Nguyên, Ông chậm rãi hỏi :

- Con vào chỗ địa huyết này có việc gì?

Hy vọng dâng lên trong lòng, Tống Nguyên biết Tuyết Hồn lão nhân là bậc võ lâm tiền bối, biết rõ mọi chuyện trong giang hồ, chuyện của chàng chắc lão có thể chỉ bảo tường tận.

Chàng bèn đáp thật :

- Bẩm sư thúc, đệ tử xuống Hàn Băng Đầm để tìm “Vạn niên Hàn Băng dược thảo” cứu mạng người bạn thân, không làm lâm nạn thế này.

Tuyết Hồn lão nhân tăng hắng một tiếng rồi bảo rằng :

- Bên bờ đầm này quả có hai cây “Vạn niên Hàn Băng thảo”.

Vui mừng quá, Tống Nguyên vội hỏi :

- Thật vậy sao hả sư thúc? Hai cây ấy đâu?

Ông lão gật đầu :

- Thật chứ nó ở ngay sau lưng lão phu đây, nhưng mà...

Tống Nguyên nhìn sững ông già :

- Có phải sư thúc cần...

Tuyết Hồn lão nhân lắc đầu :

- Không có vấn đề gì cả. Nhưng sau khi lấy được “Hàn Băng thảo” nhưng làm sao ra được khỏi nơi này?

Tống Nguyên mở lớn mắt :

- Sư thúc lẽ nào địa tuyệt này không có lối thoát?

Ông lão lạnh giọng :

- Không có...

Thở dài một tiếng, Tống Nguyên buông lời chán nản :

- Vậy thì đệ tử đành bó tay.

Sắc diện ông lão thay đổi, ông lại nói :

- Lão phu có một cách.

Như người chết đuối vớ được cái phao, Tống Nguyên hỏi ngay :

- Cách gì vậy hả sư thúc?

Tuyết Hồn lão nhân gật gù :

- Con đừng nói, con hãy nghe ta nói rõ đầu đuôi.

Rồi ông chậm rãi nói tiếp :

- Thuở trước, khi lão phu đã hơn bốn mươi tuổi mới tìm được thầy học đạo, Chậm hơn sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma của người hai mươi năm. Tính tình ta và sư phụ người khác hẳn nhau. Hồng Hoang Huyết Ma là cực dương, còn ta là cực nhu. Bởi thế lão Tổ sư mới chia ra hai môn võ công khác nhau để luyện cho hai đệ tử.

Sau này sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma của người căn cứ vào mật đồ trong Đoạt Hồn huyết kiếm để luyện mức cao nhất, còn ta nghiên cứu “Tàn Băng tiêu” để luyện “Nhu kinh”, đạt mức cao nhất của Nhu Công. Ta lại thu nạp một đồ đệ, Sư huynh Hồng Hoang xem tướng nó sau đó, nên hết sức phản đối, can ngăn mà ta không nghe.

Khi sư huynh Hồng Hoang có được “Đoạt Hồn huyết kiếm” trong tay, hành hiệp trong giang hồ thì có nhiều kẻ tị hiềm ganh ghét, thường hay bị vây đánh. Nhưng võ công sư huynh rất cao, chúng không làm gì được, nên mới liên kết Chín đại môn phái thách đấu với sư huynh ta ở Ghềnh Phiến Thiên, thuộc Phái Sơn Long Ngục.

Nhưng tới kỳ hẹn thì sư huynh đột nhiên mất tích. Nghe nói sư huynh bị chết bởi tay “Thánh Thủ Lang Quân” trong Tu Quân của võ lâm thời ấy. Địa điểm mất tích của sư huynh có thể là Động Không Đáy, nơi còn lưu dấu võ công và các báu vật của sư huynh để lại.

Khi đó trong võ lâm xuất hiện “Thánh Chỉ lệnh” và ít người trong võ lâm biết “Võ Lâm Tu Quân” chính là “Thánh Thủ Lang Quân” Sự mất tích của sư huynh ta làm ta mất tinh thần, quay về núi Đại Tuyết đóng cửa bế quan luyện công, vì tìm mãi không ra tung tích của sư huynh. Ta định luyện xong “Nhu kinh” là tiếp tục ra giang hồ phục thù cho sư huynh mới hả dạ.

Nào ngờ tên phản đồ của ta đưa em nó vào bản môn truyền võ. Ta quả phát đánh đuổi chúng đi, song anh em nó liên kết với người ngoài, thừa lúc ta tọa công đánh ta bị thương, cướp lấy “Tàn Băng tiêu”. Chúng chém ta tơi tả da thịt, còn dùng xích sắt xuyên thủng bàn tay, bàn chân ta, xiềng ta lại, rồi đẩy ta xuống địa huyết Hàn Băng này đã mấy mươi năm.

May mà ta chưa truyền thụ “Nhu Băng thần công” độc chiêu cho tên phản đồ. Bởi vậy ta dựa vào “Nhu kinh” để ép mình trong tuyết để luyện môn thần công chờ ngày thoát ra. Bây giờ ta đã thoát khỏi xiềng xích “Nhu Băng thần công” vài tháng nữa sẽ đại thành, và ngươi cũng có đường thoát...

Ông hứng chí bật cười quên cả đau đớn, rồi đưa bàn tay xương sấu nắm tay Tống Nguyên mà bảo :

- Nguyên nhi à, bây giờ “Tàn Băng tiêu” đã lọt vào tay con. Lão phu sẽ chỉ chỗ chỗ bí mật mà tìm “Nhu kinh”. Theo mắt ta, võ công của con sẽ cao hơn cả sư phụ con nữa. Muốn thoát khỏi địa huyết này con phải dựa vào “Nhu Băng thần công” mới có hy vọng... Để luyện “Nhu Băng thần công” ngắn nhất con phải ăn một cây “Vạn niên Hàn Băng thảo”, nếu không sẽ chịu sự thống khổ ghê gớm, thành bại chẳng biết đâu mà lường. Còn một cây “Hàn Băng thảo” chính ta phải ăn để luyện thần công sớm thành. Ra khỏi nơi này để thực hiện ước nguyện một trăm hai mươi năm của ta.

Tống Nguyên cảm kích nắm, liền hỏi :

- Tên của đệ tử sư thúc và tên em nó là gì?

Tuyết Hồn lão nhân buồn dàu đáp :

- Tên của thằng phản đồ đấy là “Tuyết Sơn Âm Hồn” còn em của nó là “Tuyết Sơn Âm Linh” đó.

Nghe ông lão nói, Tống Nguyên kêu lên :

- Tuyết Sơn Âm Linh đã bị con đánh cho tơi tả, còn Tuyết Sơn Âm Hồn chính là kẻ đã đẩy con xuống địa huyết này.

Lão nhân gằn giọng :

- Thì ra cũng chính là nó.

Tống Nguyên lại nói :

- Trước lúc dòng dây cho con xuống đây, Tuyết Sơn Âm Hồn có cho con uống một viên thuốc phát nhiệt để chống lạnh, quả thật thuốc có công dụng song chả biết có tác hại gì không.

Chàng vừa dứt lời, ông lão đã giật mình :

- Ôi, nó đã cho con uống thuốc độc ấy, phải viên thuốc màu trắng không, và cơ thể có gì khác lạ không?

Tống Nguyên liền đáp :

- Con thấy mình vẫn bình thường, và viên thuốc cũng không phải màu trắng.

Tuyết Hồn Lão Nhân vẫn bảo :

- Ta tin nó cho con uống thuốc độc. Nào lại đây ta bắt mạch cho, coi chừng cứu không kịp.

Tống Nguyên hoảng hốt, lạnh toát cả người, vội bước lại bên lão nhân và đưa tay để ông xem mạch.

Bỗng ông lão lắc đầu nói :

- Lạ thật, lạ thật.

Tống Nguyên giật mình :

- Sư thúc, con trúng độc rồi sao?

Ông lão nhìn Tống Nguyên :

- Không có độc, vì thế ta mới lấy làm lạ. Ta thừa biết dã tâm của Tuyết Sơn Âm Hồn, thế nào nó cũng cho con uống độc được. Thế mà trong máu không nhiễm độc là sao?

Chợt nhớ, mình cũng không bị trúng độc bởi “Mê Hồn Khoái Hoạt Phần” của hai dâm nữ, Tống Nguyên liền nói :

- Vậy thì khả năng cơ thể của con có năng lực chống độc.

Tuyết Hồn lão nhân mở lớn mắt :

- Hẳn trước đây Nguyên nhi có uống một thứ linh dược, hoặc ăn các loại cây trái thần kỳ?

Để sư thúc an lòng, Tống Nguyên liền kể hết câu chuyện của mình dưới “Động Không Đáy”...

Gương mặt ông lão tươi tỉnh hẳn :

- Tốt lắm, con đã uống được máu của “Bát bảo Chương Giao thập lục tinh mục” nên chống được các chất độc trên đời.

Tống Nguyên hớn hử :

- Vâng, đó là kỳ duyên của con, không còn sợ bị trúng độc.

Tuyết Hồn lão nhân lại nhếch mép :

- Chưa chắc đâu con, này Nguyên nhi con có nghe đến danh hiệu của một Đại ma gần giống tên của sư phụ con chưa?

Tỏ vẻ kinh ngạc, Tống Nguyên lắc nhẹ :

- Đệ tử buồn tẩu giang hồ còn ít, nên chưa nghe. Vị ấy là ai vậy sư thúc?

Ông lão đáp gọn :

- Hồng Hoang Độc Ma.

Bàng hoàng, Tống Nguyên nhắc lại :

- Ôi “Hồng Hoang Độc Ma” à?

Tuyết Hồn lão nhân gật nhanh :

- Phải, toàn thân lão này đều có chất độc kinh khiếp, có thể làm nhiều kẻ chết không biết lý do. Nghe nói lão ta còn có mối thù sâu sắc với sư phụ con. Sau này bốn tẩu giang hồ con phải đề phòng khi gặp lão ấy. Chất độc lão ấy cũng khác thường, có thể trong máu con không chống lại được.

Tống Nguyên vòng tay :

- Con xin nhớ lời sư thúc. Phen này ra khỏi đây sư thúc sẽ hành động những gì?

Ông lão trả lời :

- Lão phu sẽ gặp chư vị anh hùng của các đại môn phái để giải quyết ý nguyện của sư huynh trước đây, trả mối thâm thù cho sư huynh và chỉnh đốn lại môn hộ, trừ khử bọn phản đồ.

Vừa nghe ông lão nói xong, Tống Nguyên chợt nhớ mình đã lên núi Đại Tuyết đã mười ngày, Ái Mã chờ trong hang kia chẳng biết ra sao :

Chàng liền nói :

- Sư thúc, con đã ở lâu, người bạn, ở nhà...

Tuyết Hồn lão nhân nghĩ trong đầu :

- “Cậu bé này thật là kí tài bẩm sinh, sau đây hẳn có võ công không tưởng tượng nổi. Ta cần phải giúp đỡ nó một tay. Người bạn của nó chắc là gái”.

Ông chợt hỏi :

- Nguyên nhi, người bạn của con là trai hay là gái?

Câu hỏi của ông làm Tống Nguyên đỏ mặt.

Chàng cúi đầu đáp :

- Dạ, nữ là nữ...

Ông lão bật cười :

- Được, được... Nhưng con hãy coi chừng xưa nay đa tình thì lắm hạn. Muốn cứu bạn, con phải chịu rét cóng một thời gian nữa, để dành cây “Hàn Băng thảo” đem về cho bạn.

Xem tiếp hồi 23 Nhu Băng thần công đại thành

21. Hồi 23 Nhu Băng Thần Công Đại Thành

- Vâng, Nguyên nhi chịu đựng được, một cây “Hàn Băng thảo” đem về cứu bạn còn lại một cây là của sư thúc.

Tuyết Hồn lão nhân gật đầu :

- Tốt lắm, con hãy ngừng chân khí lại, chúng ta bắt đầu đây.

Hiểu ngay ý của ông lão, Tống Nguyên dồn chân khí vào huyết “Đơn điền” để sẵn sàng tiếp nhận võ học.

Nhưng chàng vừa ngừng chân khí thì áo “Thiên Tằm” khoác ngoài cũng thôi phát nhiệt. Lập tức Tống Nguyên cảm thấy khí lạnh khủng khiếp ập vào cơ thể. Choáng váng ngã lăn ra, bất tỉnh.

Lập tức di chuyển về phía trước, Tuyết Hồn lão nhân ôm chặt lấy Tống Nguyên và bảo :

- Ta đã biết mà, làm sao Nguyên nhi chịu nổi. Thôi đành nhường cả những cây thuốc quý cho nó.

Quơ tay về phía sau, ông nhổ một cây cỏ lạ màu đen, thân có đốt như cây tre mọc tại Đàm băng. Nhai nát được thảo trong miệng, lão nhân truyền sang miệng Tống Nguyên, rồi đặt bàn tay ép vào huyết “Mệnh môn” của chàng trai, lập tức có luồng khí truyền vào kinh mạch giữa lúc Tống Nguyên đã hôn mê.

Thân thể Tống Nguyên càng lúc càng mềm nhũn và lạnh ngắt.

Khoảng hai giờ sau, chàng nhảy mũi “hắt xì” một cái và tỉnh ra, nhìn ông lão, cất tiếng kêu :

- Ôi, sư thúc...

Tiếng kêu của chàng chưa dứt thì có luồng kinh đạo đưa chàng bay xuống Hàn đàm

- Nguyên nhi, nhanh chóng vận khí theo hướng kinh mạch mà lão phu vừa dẫn thông cho con.

Lúc này hàn khí trong cơ thể Tống Nguyên đang vận hành nhờ vào kinh lực của ông lão. Chàng phải thúc chân lực để hàn khí tiếp tục vận hành và chàng cảm thấy có hệ thống kinh mạch di chuyển theo khí lạnh rất khác thường.

Còn chưa hết kinh ngạc đã nghe “tôm” một tiếng, Tống Nguyên rơi thẳng xuống Đàm Băng.

Tốc độ chìm càng lúc càng nhanh và xuống sâu, độ lạnh trong nước lại càng lạnh giá.

Tống Nguyên đã hiểu ra, hàn khí trong người chàng chính là sinh khí cơ bản để luyện “Nhu Băng thần công”. Chàng triển vận chân khí để vận hành hàn khí khắp toàn thân. Do đó chân khí, những luồng hàn khí giao hoà, lực lạnh cân đối dần. Tuy nhiên Tống Nguyên vẫn cảm thấy lạnh khủng khiếp, run lên cầm cập.

Chàng cắn răng chịu đựng vì biết càng lạnh thì chàng luyện “Nhu Băng thần công” càng nhanh. Tống Nguyên yên tâm vì thấy sức chịu lạnh của mình cũng khá, mà không ngờ trong cơ thể đã có Hàn Băng thảo do ông lão mớm vào lúc chàng hôn mê.

Nước dưới đầm càng xuống càng lạnh, mà thân hình Tống Nguyên càng chìm sâu. Chàng lạnh đến co rút mình mẩy, song vẫn kiên gan gắng chịu, không nản chí nổi lên.

Chợt một luồng khí lạnh kinh người ập tới, Tống Nguyên hoảng hốt toan bơi đi để tránh, nhưng đã muộn, chàng bất tỉnh luôn dưới nước.

Chẳng biết bao lâu, Tống Nguyên dần dần tỉnh lại, và chàng nghe tiếng nói của Tuyết Hồn lão nhân reo mừng :

- Nguyên nhi, chúc mừng con đã thành công lớn.

Tống Nguyên vui mừng thấy Tuyết Hồn lão nhân đã đưa chàng lên hang băng mà y phục của ông không hề ướt. Trong lúc vui mừng, chàng không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, chỉ phấn khởi hỏi :

- Ôi, sư thúc vừa nói gì thế?

Ông lão đáp :

- Không ngờ nội lực của con thâm hậu đến vậy. Chỉ trong một ngày mà con đã luyện xong “Nhu Băng thần công” so với tính toán của lão phu thì cao gấp hai lần, thật xứng đáng công sức của lão phu.

Tống Nguyên vội quỳ phủ phục :

- Sư thúc đem đến cho con một kỳ duyên võ học, trọn đời con chẳng dám quên ơn.

“Tuyết Hồn lão nhân” thấy nhẹ đơn chưởng, liền cho luồng lực đạo mềm mại nâng thẳng Tống Nguyên lên.

Ông nói nhanh :

- Chúng ta đều là người nhà, con đừng nói lời ơn nghĩa. Lần này ra đi, con phải phấn đấu vì sư môn. Hãy rửa sạch mối thù năm nào cho sư phụ Hồng Hoang của con...

Bỗng ông nghiêm giọng bảo Tống Nguyên :

- Nội lực trong con đã khá thâm hậu, để ta dẫn xuất cho.

Tống Nguyên vâng lời, vội ngồi cách sư thúc năm trượng, song chưởng hơi uốn lên, chưởng tâm hướng ra ngoài, từ từ phát động “Nhu Băng thần công”. Một luồng nhu lực cực kỳ lạnh được xuất ra, đẩy thẳng tới ông lão.

Tuyết Hồn lão nhân dùng song chưởng đẩy ra và bảo :

- Nguyên nhi tăng lực từ từ, cứ làm hết mình để thử sức, đừng lo ngại gì cho ta.

Dứt lời, từ song chưởng của ông lão phát ra luồng nhu lực vô hình rất lớn ập tới, ép luồng chưởng của Tống Nguyên quay trở về.

Hết sức kinh ngạc, Tống Nguyên nghĩ thầm :

- Sư thúc tu luyện mấy mươi năm, công lực đã tới mức không tưởng tượng nổi.

Chàng liền tăng lực “Nhu Băng thần công” lên Thất thành.

Nhưng phía trước như có bức tường bằng khí vô hình chặn lực đạo của chàng lại, không thể nhúc nhích.

Chân lực của vị sư thúc ghè gớm thật..

Tống Nguyên vận chân khí, tăng lực lên Bát thành.

Rồi Cửu thành.

Thập thành...

“Nhu Băng thần công” đã tăng lên cực hạn, tựa như một quả núi lớn, không tiếng không hình, không mùi, từ trên ép xuống. Chân lực mềm nhũn, không ngừng tuôn ra. Nhưng Tuyết Hồn lão nhân đã tu luyện công phu, nội lực tuyệt đỉnh, dù cố gắng hết mình, Tống Nguyên vẫn không đẩy nổi ông.

Tổng Nguyên lại tăng lực tự nhiên, và thật kỳ lạ thấy sức mạnh lớn lên gấp hai lần. Song chàng định tăng lực nữa thì đã cạn kiệt, bởi chàng đã toàn lực phát chưởng mà vị sư thúc vẫn trơ trơ.

Dần dần mồ hôi tuôn ra trên trán Tổng Nguyên như những hạt đậu. Thể lực của chàng đã cạn, mà chân lực không có hiện tượng tiếp tục nữa. Như Băng Thần Công đã lên tới tuyệt đỉnh vẫn không xô được Tuyết Hồn lão nhân.

Vừa lúc ấy ông lên tiếng :

- Thôi, thu chưởng nghỉ ngơi.

Tuân lệnh, Tổng Nguyên thu chưởng, chỉ vận khí để điều hòa kinh mạch sau thời gian cố gắng thi triển nhu công.

Lát sau Tuyết Hồn lão nhân lại bảo :

- Nguyên nhi, con hãy kết hợp “Huyết Khí”, “Huyền Thiên chính khí” và “Nhu Băng thần công” đẩy về phía ta.

Một luồng chân lực thật lớn xuất ra từ chưởng tâm của Tổng Nguyên xô đến ào ào, nhưng chúng chỉ dừng lại trước bức tường chân khí của Tuyết Hồn lão nhân...

Rất lâu... Rất lâu...

Mồ hôi Tổng Nguyên đổ ra như tắm, chàng đã thở hổn hển, chân lực không còn tiếp tục.

Ông lão lại bảo :

- Được rồi, được rồi...

Tổng Nguyên thu chưởng, mở mắt nhìn. Chàng thấy trên khuôn mặt xanh xao như tàu lá của sư thúc càng trở nên xám xịt, mồ hôi tuôn đầm đìa.

Ông nói trong hơi thở :

- Tốt lắm, Nguyên nhi. Chân lực của con bây giờ ngang với lão phu rồi. Nếu sau này con lấy được “Nhu kinh” và “Trích Huyết Huyền Kinh” cùng phối hợp để luyện, thì có thể trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Dứt lời, ông lim dim đôi mắt nghỉ ngơi.

Lúc này lòng Tổng Nguyên nóng như lửa đốt, chàng giận mình không có cặp cánh để bay về bên cạnh Ái Mã. Nhưng vì không dám phiền nhiều sư thúc nên chàng cũng ngồi xếp bằng, vận khí phục hồi chân nguyên.

Qua lần vận khí này, Tổng Nguyên cảm thấy kinh ngạc vì sự tiến bộ vượt bậc của mình.

Thì ra chân khí bên trong của Tổng Nguyên lúc này sung mãn bội phần. Trừ “Sinh Tử Huyền Quan” chưa thông, chân khí chưa hòa hợp với “Thập Nhị Trùng Lầu”, còn các huyết khác đều có thể thông suốt.

Lát sau, Tuyết Hồn lão nhân mở mắt ra, bảo rằng :

- Nguyên nhi, đưa “Tàn Băng tiêu” cho ta.

Nâng “Tàn Băng tiêu” bằng hai tay, Tổng Nguyên trịnh trọng nói :

- Bảo vật này là của Sư thúc, đệ tử xin trao lại.

Ông lão mỉm cười :

- Được, cảm ơn con, ta nhận lại.

“Tàn Băng tiêu” là bảo vật vô lâm, nhưng Tổng Nguyên trao lại Sư thúc không lộ vẻ tiếc rẻ.

Cầm lấy “Tàn Băng tiêu” Tuyết Hồn lão nhân cảm kích biết đệ tử là người minh chính và hẳn đã nhớ ơn mình truyền “Nhu Băng thần công”. Ông hài lòng cười lớn, vỗ vai Tổng Nguyên.

- Sư thúc gặp con mà chẳng có gì làm quà kỷ niệm. Vậy “Tàn Băng tiêu” này sư thúc tặng lại cho con.

Tổng Nguyên xúc động, lắp bắp :

- Bẩm sư thúc, cái này... cái này..

Lão nhân lại cười :

- Khà khà... con đừng từ chối. Hãy xem đây...

Ông vung hữu chưởng giơ cao “Tàn Băng tiêu”, vận “Nhu Băng thần công” lên tận đỉnh tiêu.

Trong chớp lát, Tổng Nguyên thấy thân Tiêu tỏa ra những ánh sáng kỳ ảo, Giữa vùng sáng lạ lùng ấy hiện ra một bức tranh sơn thủy, như chỉ rõ một địa điểm cần tìm.

Chàng ngây ngất nhìn cảnh sắc ấy và buột miệng nói :

- Ôi, đây chính là bí mật nằm trong “Tàn Băng tiêu”.

Định thần nhìn kỹ, Tổng Nguyên thấy cảnh trí hiện ra nằm đỉnh núi cao chọc trời, thân đỉnh rất hẹp, bên trên bằng phẳng. Sườn hai đỉnh ngoài cùng, mỗi bên lộ rõ hai miệng hang. Ba đỉnh ở giữa, cạnh sườn mỗi đỉnh có một cửa hang. Trong mỗi miệng hang đều đen thui, không thấy cảnh vật gì.

Chàng lại kêu lên khi Tổng Nguyên nhìn rõ, cảnh trí ấy biến mất, chỉ còn lại thân tiêu. Bấy cửa hang của năm đỉnh núi là bấy lỗ trên thân “Tàn Băng tiêu” hiển hiện.

Trao Tiêu lại cho Tổng Nguyên, ông lão tươi cười :

- Tiêu này phải có người luyện “Nhu Băng thần công” trên hai Giáp, vận công chuyển vào Tiêu, mới thấy được “Sơ đồ” vừa rồi. Nguyên nhi ạ, con có thể thử xem.

Tổng Nguyên liền phát động “Nhu Băng thần công” với hết sức mình để chuyển vào Tiêu. Cảnh sắc sơ đồ năm ngọn đỉnh lại hiện ra, nhưng chỉ lơ mờ, không rõ như trong tay sư thúc.

Tuyết Hồn lão nhân gật gù :

- Con thấy đó. Nếu muốn thấy rõ sơ đồ trong tiêu để tìm bí kíp võ công, thì con phải luyện “Nhu Băng thần công” già dặn hơn nữa.

Tổng Nguyên cúi đầu cung kính :

- Bẩm sư thúc, con đã hiểu.

Ông lão lại nghiêm giọng :

- Ta thấy con có vẻ nôn nóng muốn mau về cứu bạn. Vậy con có thể đi được rồi đấy.

Lão nhân trao cho Tổng Nguyên một cây “Vạn niên Hàn Băng thảo” và nói tiếp :

- Đây là thứ con cần cứu bạn. Ta hãy tạm biệt nhau. Sau này con giang hồ hành hiệp, phải luôn nhớ châm ngôn “Tuỳ cơ ứng biến” và không được dấn thân vào “tình loạn”. Bấy giờ con cứ vận hành “Nhu Băng thần công” bám theo vách băng mà lên, sườn băng thẳng đứng, trơn tuột, nhưng con sẽ thoát ra khỏi địa đạo dễ dàng.

Đưa tay đón nhận cây “Hàn Băng thảo” mà lòng Tổng Nguyên lại cảm thấy lưu luyến lạ lùng.

Kỳ quá, vừa rồi chàng nóng lòng muốn đi nhanh, lòng nóng như lửa đốt, mà lúc này sắp đi lại bịn rịn không nỡ rời sư thúc.

Chàng xúc động hỏi :

- Sư thúc, còn Sư thúc thì sao?

Tuyết Hồn lão nhân mỉm cười :

- Ngốc đệ tử, hãy yên tâm mà đi. Trên võ lâm giang hồ chẳng mấy còn kẻ đối địch nổi với con. Phần ta thì phải trải qua hai tháng nữa, chờ điều trị xong vết thương, thần công tuyệt đỉnh. Lúc đó ta sẽ ra khỏi địa huyết này cũng chưa muộn. Khà khà, con đi đi

Mắt Tống Nguyên đỏ lên, ứa hai hàng lệ,

Chàng lại áp úng :

- Bẩm sư thúc, sau này...

Ông lão phẩy tay :

- Sau này tự ta sẽ tìm con. Đi nhanh lên, kẻo bạn con sẽ nguy hiểm.

Tống Nguyên cúi đầu :

- Sư thúc, Nguyên nhi xin cáo từ...

Chàng quay vội ra ngoài, nét mặt đầy xúc cảm.

Thân hình di động, Tống Nguyên vận hành “Nhu Băng thần công” bám theo vách băng mà lên, trong chớp mắt đã mất hút trong bóng tối.

Tuyết Hồn lão nhân khẽ tựa mình, ông nhìn theo Tống Nguyên bám trên vách băng giọt lệ cũng ứa bên khóe mắt.

Ông thầm nói một mình :

- Ôi, một chàng trai tuấn tú khôi ngô, võ công tuyệt hảo, đúng là rồng phượng chốn nhân gian. Mong rằng những cao thủ giang hồ, tự xưng chính phải đừng ganh ghét mà giết nó.

Rồi ông lẩm bẩm :

- Thế là hai cây “Vạn niên Hàn Băng thảo” cực quý ta đã cho nó hết. Một cây nó đã uống mà không biết. Nếu không có Hàn Băng thảo sao nó có thể luyện thành công “Nhu Băng thần công” chỉ trong một ngày? Còn lại một cây, đáng lẽ ta uống, nhưng phải nhường cho nó cứu bạn, bởi ta thấy nó quá tha thiết với tình. Nó cao thượng như vậy, hẳn bạn nó cũng là người tốt, đáng được cứu giúp....

Dường như có một khắc suy nghĩ và nét ân hận thoáng qua về sự rộng lượng của mình.

Nhưng ông lão vỗ vào trán, nói nho nhỏ :

- Ôi, ta sao vậy? Nếu không có thiếu niên ấy chặt dây xích cho ta, thì biết bao giờ ta mới thoát hiểm, đừng nói chi đến việc luyện công. Hai cây Hàn Băng thảo dành cho nó là đúng rồi. Ta không có Hàn Băng thảo, việc luyện công sẽ kéo dài thêm một tháng nữa cũng chẳng sao. Mấy mươi năm bị vùi dưới địa huyết, thêm một tháng nữa có là bao. Rồi đây chúng nó sẽ biết tay lão già này.

Tuyết Hồn lão nhân thở dài một tiếng, rồi bắt đầu lim dim đôi mắt để dưỡng thần.

Địa huyết và Đàm Băng đối với ông lúc này không còn đáng ngại nữa.

Khi đó, ở bên ngoài, Tống Nguyên nhảy lên vách băng, chỉ nhún mình một cái đã vọt cao mười bảy, mười tám trượng, do công lực tăng tiến không ngờ. Chàng dán mình vào vách băng để lên phía cửa hang thật dễ dàng.

Chàng cảm thấy hơi lạ, vì vận hành “Nhu Băng thần công” thì toàn thân đầy khí lạnh, hơn hẳn cái lạnh của băng, nên không còn bị rét cóng.

Về lực hút cũng không lạ. Bình thường ta áp hai cục băng vào nhau, chúng hút lấy nhau.

Vậy thân thể đầy khí lạnh của Tống Nguyên do “Nhu Băng thần công” hút được vào vách băng cũng là hiện tượng tự nhiên thôi.

Cứ thế, chàng phẳng phẳng bám vách băng mà lên.

Bỗng chàng sững sốt kêu :

- Ôi, sợi dây của Tuyết Sơn Âm Hồn vẫn còn kia kia.

Xem tiếp hồi 24 Năm mươi chiêu tử đấu

22. Hồi 24 Năm Mươi Chiêu Tử Đấu

Theo lời của Tuyết Hồn lão nhân thì công lực của Tuyết Sơn Âm Hồn khoảng ba giáp, cao hơn cả “Nhất ma” và “Tam âm”, nên lúc trở lên Tổng Nguyên phải hết sức thận trọng, không thể coi thường.

Chàng suy diễn thật nhanh :

(Thiếu 3 trang)

Mở lớn mắt kinh ngạc, Tuyết Sơn Âm Linh hỏi nhanh :

- Thế nghĩa là sao?

Giọng Tuyết Sơn Âm Hồn giảng giải :

- Ta không thể ở đây suốt ngày đêm trong hang này. Nếu Đỗ tiểu tử còn sống mà ra khỏi hang thì nó sẽ bị các cao thủ võ lâm vây đánh. Như vậy ta sẽ kịp thời biết được và xông vào bắt lấy nó, chẳng phải ở lợi cho ta là gì?

Tằng hắng một tiếng, Tuyết Sơn Âm Linh bảo :

- Nhưng ít ra ca ca cũng phải quan sát bọn người lảng vảng quanh đây, phòng hờ việc không tốt cho ta chứ?

Tiếng Tuyết Sơn Âm Hồn oang oang :

- Tất nhiên ta phải ra. Nhưng liệu Đỗ tiểu tử có thể xuất hiện trong lúc này không?

Khịt mũi một cái, Tuyết Sơn Âm Linh cười khà khà :

- Không có khả năng đó. Tiểu tử xuống địa huyết Đầm Băng đã bốn ngày, ta để sẵn sợi dây vẫn không thấy nó lên, có lẽ nó chết ở xó nào rồi. Ca ca cứ an tâm ra ngoài.

“Rẹt” một tiếng, Tổng Nguyên biết Tuyết Sơn Âm Hồn đã ra khỏi hang.

Nãy giờ núp nhìn và nghe ngóng hai anh em tên ma đầu nói chuyện với nhau, Tổng Nguyên giật mình nghĩ thầm :

- “Chết thật, ta ở dưới địa huyết đã bốn ngày. Như vậy chỉ còn một ngày nữa ta phải về bên Ái Mã liệu có kịp không? Lúc tới đây, ta cố gắng di chuyển nhanh và cũng mất hết hai ngày đường...”

Chàng quyết định trong đầu: Mình phải ra khỏi nơi này thật nhanh, và phi hành như gió may ra mới kịp.

Tổng Nguyên lập tức vận Huyết Khí, thân mình đỏ rực, rồi phóng vèo ra phía cửa hang.

Tuyết Sơn Âm Linh vừa đưa Tuyết Sơn Âm Hồn ra ngoài, bỗng thấy một cái bóng đỏ rực như khói lửa xẹt ngang. Lão ta giật mình, song chưởng đẩy tới một chiêu, miệng thét lớn :

- Đứng lại...

Không ngừng, không nói, Tuyết Sơn Âm Linh vừa lại gần, Tổng Nguyên đã vỗ chưởng quật tới một chiêu “Huyết Lưu Phiêu Cần” như “Máu vọt cần câu” thật dữ dội.

“Ầm” một tiếng, ánh hồng tỏa sáng, luồng khí nóng như sét bổ thẳng vào đầu Tuyết Sơn Âm Linh.

Giật mình kinh ngạc, Tuyết Sơn Âm Linh vận mười thành công lực đánh tới như sóng vỗ đầu ghềnh, đồng thời thân lão bắn lùi về phía sau nhanh hơn tia chớp.

“Bình bình”

Tiếng nổ lớn như thiên long [lôi], địa chấn. Nhưng chỉ thấy bóng đỏ đảo nhanh, Tổng Nguyên thoát qua luồng lực đạo của đối phương, thân thể nhẹ nhàng buông xuống phía ngoài hang.

Chưởng đã đi hụt, Tuyết Sơn Âm Linh đã bật lùi khi hai chưởng giao nhau mà vẫn thấy có luồng kinh lực rất nóng xuyên vào trước ngực, tim lão nóng ran, cổ họng có vị mặn, và lão ói ngay ra một vòi máu, chân loạng choạng lùi thêm mấy bước mới đứng vững được.

Không chậm trễ, Tống Nguyên vừa trụ như cột thép, vừa cuộn lên một luồng chưởng khí đánh thẳng vào đối thủ.

Hoảng hồn bởi chiêu chưởng của Tống Nguyên, Tuyết Sơn Âm Linh nâng chân khí uốn mình vọt qua một bên.

Đâu dễ cho lão thoát, Tống Nguyên phóng vọt mình lên, từ khoảng không ấy chưởng và cước cùng giáng xuống đầu Tuyết Sơn Âm Linh với sức mạnh hơn chẻ núi.

Bỗng có tiếng đằng hắng, rồi một luồng khí cực mạnh tống nhanh vào ngực Tống Nguyên để cứu nguy cho Tuyết Sơn Âm Linh trong gang tấc.

Vội chặt ngang luồng chưởng khí, Tống Nguyên lùi ba bước, mở lớn mắt nhìn bóng người trước mặt.

Tuyết Sơn Âm Hồn thích thú bởi chiêu chưởng của mình. Lão ta cười sằng sặc và nói nhanh :

- Tiểu tử, ngươi còn sống mà trở lên đây, cũng là chuyện lạ trong võ lâm ngày nay đấy.

Nhéch mép khinh thị, Tống Nguyên bảo :

- Rồi lão sẽ còn thấy nhiều chuyện lạ.

Tuyết Sơn Âm Hồn vênh hăm râu bạc phiêu :

- Nhưng liệu ngươi có thoát để làm chuyện lạ không?

Tống Nguyên tăng hắng :

- Ý lão muốn gì?

Lão già gằn giọng :

- Để lại “Đoạt Hồn huyết kiếm”, “Tàn Băng tiêu” và áo “Thiên Tàm” thì ta tha chết cho mà đi.

Tống Nguyên cười lạt :

- Nói dễ nghe nhỉ? Các hạ có chắc giết được ta không?

Ngửa cổ lên cười sằng sặc, Tuyết Sơn Âm Hồn lại trừng mắt :

- Xưa nay ta chưa từng gặp kẻ nào dám cao ngạo như ngươi.

Tống Nguyên cũng bật cười :

- Hôm nay thiếu gia sẽ mở mắt cho các hạ

Hết sức phẫn nộ, tóc trên đầu dựng đứng cả lên, Tuyết Sơn Âm Hồn thét :

- Nếu tiểu tử chịu nổi mười chiêu, lão phu sẽ không cản trở ngươi ra khỏi nơi đây...

Vẫn thản nhiên, Tống Nguyên gằn từng tiếng :

- Nói chi mười chiêu, cho dù trăm chiêu, nghìn chiêu ta cũng sẵn sàng tiếp được tôn hạ.

Tuyết Sơn Âm Hồn rung hăm râu bạc :

- Cứ thử mười chiêu, nếu lão phu để ngươi lọt qua mười chiêu thì suốt đời sẽ làm đầy tớ cho ngươi sai khiến.

Tống Nguyên cao giọng :

- Để cho xứng đáng, hãy lấy mức năm mươi chiêu quyết đấu. Nếu ta thua, sẽ chịu cho các hạ trọn quyền sinh sát đấy.

Tuyết Sơn Âm Hồn thét lớn :

- Được, hãy tiếp chiêu.

Cước hạ của lão di động, bóng trắng lướt lên, song chưởng giao nhau, một luồng lãnh khí cực mạnh cuộn xoáy tới.

Tổng Nguyên mỉm cười, nhô vai sải bước, làn sương màu hồng bốc lên ngùn ngụt, miệng nói nhanh :

- Đại trượng phu hãy nhớ lấy lời...

Nhanh như chớp, Tuyết Sơn Âm Hồn chĩa thiết chỉ điểm vào các huyệt “Khí Môn”, “Dương Môn”, “Tương Đài”, “Huyết Hồn” của Tổng Nguyên :

- Tiểu tử đừng hồi hận.

Chỉ phong rào rào, trong nháy mắt đã điểm vào những yếu huyệt trước ngực Tổng Nguyên.

Tốc độ xuất chiêu của lão già quá mạnh, biến thức nhẹ nhàng mà vô cùng nguy hiểm khiến người ta phải khiếp sợ.

Tổng Nguyên cũng không dám coi thường.

Chàng vội triển khai bộ pháp “Tứ Tử Tiên”, trượt mạnh như cá bơi dưới nước, ngón tay giữa bên hữu thủ chĩa ra, điểm như tên bắn vào huyệt “Mệnh Môn” của Tuyết Sơn Âm Hồn.

Chàng gầm gọng :

- Chiêu thứ nhất.

Tuyết Sơn Âm Hồn không thu chiêu. Lão chuyển từ “điểm” sang “bắt” để chộp mạnh vào “Thanh Lân Uyên” trên hai cổ tay Tổng Nguyên. Tiếng nói của lão rành rọt :

- Vẫn là chiêu thứ nhất.

Tổng Nguyên để ngang hai cánh tay, đâm ngược lên huyệt “Kiên Tĩnh” trên hai vai Tuyết Sơn Âm Hồn, khí thế thật dữ dội. Nhưng lão già kịp thời nghiêng chưởng chặt vào tay đối thủ, miệng thét :

- Đây vẫn là chiêu thứ nhất.

Trong chớp lát hàn quang cuộn cuộn, hồng ảnh mù trời, hai luồng kinh khí mãnh liệt giao nhau, tiếng nổ chen lẫn tiếng thét. Hai đối thủ chuyển thức, không đổi chiêu, nhưng đã khiến hang động như muốn nứt tung, vỡ toác. Lúc đó, bên ngoài hang bỗng có một bóng người lên vào.

Bóng thứ hai...

Bóng thứ ba...

Những kẻ lên vào hang càng lúc càng nhiều, cuối cùng đã tới mười tay cao thủ mò vào hang. Tất cả xếp hàng yên tĩnh, trên diện mạo đều lộ vẻ căng thẳng, chăm chú quan sát trận quyết đấu khủng khiếp của võ lâm.

Lại có nhiều kẻ tiếp tục đến bên ngoài.

Nơi trận đấu, hình ảnh hai đối thủ không còn phân biệt rõ, chỉ thấy hai cái bóng, một trắng, một đỏ quấn lấy nhau, như múa, như nhảy, kinh lực ghê hồn cùng những luồng khí cực lạnh, cực nóng tỏa ra bốn phía. Lắm kẻ đứng ngoài hoảng sợ phải thụt lùi.

Bỗng có tiếng nói lớn :

- Đây là chiêu thứ hai.

Tiếng nổ như sấm, hồng quang tỏa khắp, khí lạnh buốt người, trận đấu mỗi lúc càng thêm quyết liệt.

Thình lình từ phía ngoài có một người lao vào, dung mạo kỳ dị, đầu tóc bạc phơ, miệng thỏ, mắt lồi.

Nhiều kẻ kêu lên :

- Cừu Bàn Quái Bà.

Mụ Cừu Bàn vừa trụ bộ đã động cây gậy đầu bồ câu, mắt liếc ngang dọc, bô bô cái miệng quát :

- Các ngươi đến đây làm gì, lùi ra ngoài...

Sự xuất hiện của Quái bà làm đám đông nhốn nháo, có kẻ lùi bước. Tóc bạc trên đầu dựng đứng, mục Cửu Bàn động cây thiết trượng, hét lớn :

- Hãy dừng tay.

Tiếng hét của mục chưa dứt, một chuỗi cười lạnh tanh đã vọng tới. Rồi một bóng trắng xông vào, quát to :

- Mục ăn mày, cút đi...

Mục Cửu Bàn lùi cặp mắt ốc, liếc thấy người mới đến là Tuyết Sơn Âm Linh thì gương mặt mục bỗng căng thẳng.

Cái miệng hở của mục ngoác ra :

- Ai cút, ai không cút chưa biết. Người la lối cái gì?

Tuyết Sơn Âm Linh đã chữa lành vết thương, đang dồi dào nội lực, liền lạnh lùng bảo :

- Mục già thôi, có mau cút đi không...

Lão vùng tay lên, một luồng kinh khí như phá núi ập thẳng vào mục Cửu Bàn thật khủng khiếp.

Thế là bên ngoài trận quyết đấu năm mươi chiêu sinh tử của Tuyết Sơn Âm Hồn và Tống Nguyên, lại xảy ra trận đánh ác liệt của Tuyết Sơn Âm Linh với mục Cửu Bàn, làm mọi người trở mắt ngó.

“Bình bình”

“Ầm!”

Chưởng phong rào rào, kinh khí mù mịt khiến đám đông lùi xa, để lại một khoảng trống.

Mục Cửu Bàn hét to một tiếng, lách mình tránh luồng lãnh chưởng, rồi vùng thiết trượng đánh ào ào.

Trận chiến bên ngoài đã quyết liệt, bên trong cũng đang giao đấu đến kinh hồn.

Có tiếng lao xao :

- Chiêu thứ ba.

- Hừm, đã chiêu thứ ba rồi...

Đấu trường vang tiếng nổ như sấm sét, lãnh phong tỏa rộng trùm phủ lòng hang.

Bỗng bên ngoài có tiếng Tuyết Sơn Âm Linh hét :

- Mục ăn mày cút đi kéo chết.

“Ầm”

Tuyết Sơn Âm Linh giáng một tử chiêu.

Tiếng nổ chấn động, vách đá sạt rầm rầm.

Sắc mặt mục Cửu Bàn trắng bệch, tay trái giữ chặt thiết trượng, tay phải ôm lấy ngực. Máu từ miệng mục tuôn ra có vôi. Mục lão đảo lùi liền năm bước, thân hình lắc lư tựa con thuyền trên sóng, hồi lâu mới đứng vững được.

Cổ nhướng mắt lên, mục phêu phào :

- Được rồi, lão nương sẽ có phen rửa hận.

Dứt lời mục đảo mình phóng ra khỏi hang như một luồng khói.

Trận chiến bên trong lại có tiếng la :

- Chiêu thứ bốn mươi hai.

“Ầm”.

Hai bóng đối thủ tách ra, Tuyết Sơn Âm Hồn vắng xa lắc, búng mình đứng lên, lão đảo một lúc lâu mới trụ vững được.

Mặt Tống Nguyên cũng tái đi, phải lùi năm bước.

Chàng trừng mắt, hỏi đối thủ :

- Thế nào?...

Tuyết Sơn Âm Hồn ngẩn mặt ra, miệng lẩm bẩm :

- Chiêu thứ bốn hai, chiêu thứ bốn hai rồi à? Ôi lão phu vẫn không hạ được tiểu tử... Năm mươi chiêu, chỉ còn cách tám chiêu thì làm nên trò trống gì kia chứ?

Lão lại bật cười, nhưng giọng nói thật bi thán :

- Thôi rồi, phen này lão đành làm kẻ đầy tớ... Khà khà.

Lão khật khưỡng tiến dần từng bước hướng về phía Tống Nguyên.

Lúc này, Tống Nguyên bỗng chợt dạ, nghĩ thầm :

- “Chiêu thứ bốn hai, ta dùng lời nói dụ lão, khiến lão lỏng chiêu thức. Chính trong thời khắc đó, ta ẩn được lên vài lão, mà cũng bị lão dùng khí phản chưởng đẩy lùi ra xa. Về mặt thời gian, lão chậm một bước, song nội lực của ta không thể hơn lão. Sở dĩ không chế được lão hơi lâu là dựa vào chưởng pháp. Bây giờ nếu lão xuất toàn lực đánh tới, sợ rằng ta không cự nổi”.

Tống Nguyên đang suy nghĩ thì Tuyết Sơn Âm Hồn đã lững thững tới trước mặt, chỉ còn cách ba bước.

Thình lình, Tuyết Sơn Âm Hồn quỳ sụp xuống đất, hai tay chấp lại và cung kính nói :

- Theo đúng lời giao ước, kể từ nay “Lão nô” Tuyết Sơn Âm Hồn sẽ suốt đời chịu sự sai khiến của Chủ nhân Đồ Tống Nguyên. Nếu thay lòng đổi dạ sẽ bị trời chu đất diệt, khi chết hồn phải sa địa ngục chịu khổ hình.

Lời nói của Tuyết Sơn Âm Hồn khiến những kẻ có mặt đều phải ngạc nhiên trở mặt ngó.

Tuyết Sơn Âm Linh lách tới, kéo cánh tay anh, miệng nói lẹ :

- Ca ca sao thế. Việc giao đấu võ công, thắng bại là chuyện thường. Sao ca ca chịu làm tôi mọi cho thằng trẻ con?

Tuyết Sơn Âm Hồn giật cánh tay về, trừng mắt quát :

- Đệ đệ nói như vậy là sai. Ta đã hứa nếu không hạ được tiểu tử thì phải làm đầy tớ. Quân tử nhất ngôn, làm sao nuốt lời?

Nghe anh nói những lời bi thán, Tuyết Sơn Âm Linh phần nộ, cặp mắt giương tròn, tập trung song chưởng và lướt tới trước mặt Tống Nguyên. Lão găm gừ gừ giọng :

- Đồ tiểu tử. Phen này ta không giết được ngươi thì sẽ chịu làm đàn em tất cả mọi người trong thiên hạ.

Vẫn bình tĩnh, Tống Nguyên cười lạt :

- Hừm, ý lão gì đây?

Tuyết Sơn Âm Linh nói rành rọt :

- Nếu người xóa bỏ giao ước, để cho lão huynh ta tự do, thì cái nợ giữa ta và ngươi cũng xóa bỏ.

Tống Nguyên nhếch mép :

- Vậy thì ta sẽ “cá độ” với các hạ vậy.

Lão già hỏi ngay :

- Cá độ thế nào?

Tống Nguyên nhích tới một bước :

- Chỉ một điều kiện thôi.

Xem tiếp hồi 25 Tân Huyết Thần xuất hiện

23. Hồi 25 Tân Huyết Thần Xuất Hiện

- Điều kiện thế nào?

Tổng Nguyên mỉm cười đầy tự tin và bảo :

- Đơn giản lắm, nếu người thắng ta, thì chẳng những lão huynh của người được tự do mà ta sẽ ở dưới quyền sai khiến của người. Còn người thất bại đương nhiên cũng phải chịu làm lão nô cho ta như anh của người vậy.

Tuyết Sơn Âm Linh gật đầu, nói lớn :

- Được lắm, giao ước một lời đã định.

Những kẻ đứng ngoài đều nhón nháo nhìn nhau. Họ ngạc nhiên cũng phải. Bởi “Tuyết Sơn nhị kỳ” hai lão này tuổi đã hơn trăm, võ công đều thượng thặng. Vậy mà giao đấu với một thiếu niên một trận có thể phải trở thành dây tở hết. Biết là trận đấu sẽ kinh khủng, mọi người lảng tránh xa, đấu trường bỗng có một khoảng thật rộng. Giữa hai đối thủ, sát khí đằng đằng, không khí căng thẳng như sợi dây đàn căng hết cỡ phím.

Trận chiến này quan hệ đến cả suốt đời đôi bên.

Tuyết Sơn Âm Linh vốn là kẻ xảo trá, lão đã có ý đồ xấu trong đầu, nếu nắm không thắng được đối phương bằng võ công thì sẽ dùng kế độc để hại Tổng Nguyên.

Vừa qua một trận kịch chiến, Tổng Nguyên bị hao tổn chân nguyên quá nhiều, còn mang thương tích bởi một chiêu của Tuyết Sơn Âm Hồn. Thế mà vẫn chịu đấu tiếp với Tuyết Sơn Âm Linh, nên Tổng Nguyên khiến mọi người có mặt phải nể phục. Song kẻ nào sẽ chết thì chẳng ai dám quyết đoán.

Khi đó Tuyết Sơn Âm Hồn phủ phục trên lớp đá, miệng kêu khê :

- Thưa chủ nhân.

Tổng Nguyên phẩy tay :

- Đừng nói nhiều. Người đứng dậy, chờ xem lão đệ của người giành lại tự do cho người.

Vội tuân lệnh, Tuyết Sơn Âm Hồn đứng qua một bên, trong lúc Tuyết Sơn Âm Linh sấn tới.

Dịu giọng, Tổng Nguyên hỏi :

- Người muốn đấu sao đây?

Lão già đáp nhanh :

- Đấu chưởng...

Tổng Nguyên thân nhiên bảo :

- Tốt lắm, ta sẽ đấu ba chương để quyết định hơn thua.

Chàng chìa ngón tay dùng thiết chỉ vạch xuống nền đá trong hang. Chỉ nghe những tiếng “rẹt rẹt”, trong chớp mắt ngón tay chàng đã vạch ra ở nền đá hai vòng tròn, cách nhau một trượng.

Chàng nhảy vào đứng trong một vòng...

Tuyết Sơn Âm Linh cũng hiểu ý, nhảy vào vòng đối diện.

Gương mặt lo sợ, Tuyết Sơn Âm Hồn bỗng bước lên, nói nhỏ :

- Xin chủ nhân nói tay...

Tổng Nguyên quay lại bảo :

- Ta đang bị thương, nhưng với lão đệ của ngươi ta không nỡ cạy tào ráo máng đầu. Ngươi cứ lui ra.

Tuyết Sơn Âm Hồn cúi đầu lui qua một bên.

Lúc ấy, đấu trường giữa lòng hang im phăng phắc, mọi người theo dõi trận đấu ghê sợ. Bầu không khí tĩnh lặng đến con ruồi bay qua cũng nghe tiếng rung cánh.

Bổng Tổng Nguyên lên tiếng :

- Phát chưởng đi.

Cười gằn một tiếng, thừa lúc Tổng Nguyên đang nói, Tuyết Sơn Âm Linh mở chân khí, vung song chưởng xuất chiêu, theo kiểu đánh trộm.

Một luồng lãnh khí ào ào vỗ tới...

Tuy bất ngờ, Tổng Nguyên cũng kịp định thần, lật nhanh song chưởng, hồng quang đỏ rực, kinh khí ầm ầm chặn chưởng đạo đối phương.

“Bình”, lòng hang chấn động, chưởng khí bị nén, tạo thành những luồng xung kích xẹt ra bốn phía. Bọn cao thủ đứng xem bên ngoài đều ngả nghiêng như muốn bị đẩy bay đi.

Áp khí nén mạnh, khiến Tổng Nguyên cảm thấy tức ngực, thân thể lảo đảo, chỉ một bước nữa là lọt ra ngoài vạch vòng. Nhưng chàng cố gắng trụ bộ tại chỗ.

Đôi vai Tuyết Sơn Âm Linh chỉ hơn lắc. Lão chiếm ưu thế, vài người bên ngoài kêu lên :

- Đồ hèn, xuất chưởng không báo trước.

Tổng Nguyên vừa trụ vững, kinh mạch chưa ổn định, vừa toan lên tiếng thì hàn phong đã xô tới ầm ầm, bên tai nghe loáng thoáng tiếng nói của Tuyết Sơn Âm Linh :

- Chưởng thứ hai...

Lại bị đánh trộm, trong lúc vội vã Tổng Nguyên đẩy ngược song chưởng, Huyết Khí ào ào phóng ra...

“Bình bình” ...

Sóng phản lực của chưởng đạo làm những kẻ đứng xem ngã lăn chiêng. Còn Tổng Nguyên thân hình đỏ rực, hồng quang bốc lên nghi ngút. Chàng vừa thoát hiểm, chân lùi nửa bước, cẩn rằng giữ nguyên vị trí.

Chưởng thứ hai này của Tuyết Sơn Âm Linh cũng xuất trộm, nhưng kết quả chẳng được như ý đồ. Lão bị huyết chưởng của Tổng Nguyên kịp thời phản kích, bị chấn thương, đầu váng mắt hoa, mồ hôi ướt đầm, chân lảo đảo bước cả lên vạch vòng tròn.

Có những tiếng la bên ngoài :

- Nhị chiêu gian lận...

- Đánh lén là hèn.

Bọn người đứng xem nhốn nháo.

Đám cao thủ bàn tán xôn xao. Họ đến đây vì theo dõi Tổng Nguyên, mong chiếm đoạt Kiếm và Tiêu, nhưng với bản thân Tổng Nguyên thì không có thù oán gì cả. Bởi vậy, xem trận đấu diễn ra, mọi người đều tỏ ý không đồng tình với hành động của Tuyết Sơn Âm Linh. Một số người còn tỏ ra nể phục Tổng Nguyên, một thiếu niên mới xuất giang hồ dám đấu ngang ngửa với hai lão Tuyết Sơn nhị kỳ.

Lúc đó Tuyết Sơn Âm Hồn cũng đỏ mặt vì hành vi bất xứng của Tuyết Sơn Âm Linh. Em lão đã được lão truyền võ công, cũng như đệ tử, thế mà đã hai lần dùng kế đánh trộm đối thủ, trái đạo võ lâm, còn mặt mũi nào nhìn các cao thủ giang hồ?

Nhưng Tổng Nguyên thì vẫn thản nhiên, như không thèm chấp với kẻ gian xảo. Vừa ổn định tư thế, chàng lại nhìn thẳng vào mặt Tuyết Sơn, đồng dục bảo :

- Còn chương thứ ba, người phát tiếp đi.

Chàng bình tĩnh đến lạnh lùng, vì đã vận Huyết Khí lên mười hai thành công lực.

Lớp sương đỏ bao bọc quanh Tống Nguyên, biến thân hình chàng thành pho tượng rực một màu xích huyết.

Nhìn thấy hình ảnh đối phương, Tuyết Sơn chợt dạ, Âm Linh của lão phen này chắc chết “linh”, bởi không còn cơ hội đánh lên.

Nhưng dù sao cũng tự xưng là tiền bối, và còn mối lo giải tỏa lời giao ước cho lão huynh, nên Tuyết Sơn Âm Linh nghiêng rằng tập trung song thủ, dồn công lực mười nhân mười, chương tâm hướng ra ngoài, phát ra luồng hàn khí lạnh buốt, tạo thành tiếng kêu ù ù khủng khiếp bắn thẳng vào ngực Tống Nguyên thật mãnh liệt.

Đối diện kẻ cường địch, Tống Nguyên nhe răng cười, song chương lật lại, hai luồng hồng khí tạo nên kinh lực như sấm sét ầm ầm lao thẳng vào đạo hàn phong của đối phương.

Bóng hình Tống Nguyên khi ấy đỏ rực, lung linh huyền ảo.

Nhiều cao thủ bên ngoài bỗng kêu thất thanh :

- Ôi, “Huyết Thần”... “Huyết Thần” xuất hiện.

Bùng bình...

Tiếng nổ long trời lở đất ngắt ngang tiếng kêu của đám cao thủ, những tia hồng quang chói lòa, vách đá sứt xuống, cát bụi mù mù, làm chúng nhân chạy tán loạn.

Cùng với tiếng nổ, Tuyết Sơn Âm Linh bị bắn khỏi vòng, bay tung tám trượng... Rồi “phịch” một cái, lão ngã ngửa trên nền hang, miêng kêu một tiếng “hự” máu vọt ra như suối ồ ạt, kinh người. Lão ta hôn mê ngay tại chỗ...

Những tiếng hô vang vọng :

- Ôi, tuyệt diệu, công lực siêu phàm.

- Ôi, “Huyết Thần”.

- “Tân Huyết Thần” đã xuất hiện.

Những tiếng tung hô, “Huyết Thần” cứ vang vọng mãi như không dứt. Cả lòng hang nhốn nháo, tương bừng.

Đám đông náo động...

Thấy lão đệ Tuyết Sơn Âm Linh lâm nguy, Tuyết Sơn Âm Hồn vội bay mình tới lấy một viên thuốc màu trắng nhét vào miệng, tay điểm nhanh mấy huyệt bảo mệnh.

Rồi lão quay lại Tống Nguyên, cung kính hỏi :

- Bẩm chủ nhân, lão nô có nên cứu Tuyết Sơn Âm Linh không?

Lão phải hỏi Tống Nguyên, vì biết rằng theo luật giang hồ và đạo võ lâm, dù một kẻ tàn ác đến đâu, trong khi so chiêu cũng phải giữ tinh thần võ đạo chân chính, động thủ phải báo trước, không được dùng độc kế lừa gạt để giành phần thắng.

Vậy mà đờm em và cũng là đệ tử của lão đã lần lần phát chiêu trộm, giữa lúc đối thủ chưa chuẩn bị. Nếu lão là Tống Nguyên thì lão cũng không thể tha thứ hành vi bỉ ổi ấy...

Lúc đó Tống Nguyên nhìn ánh mắt lo sợ và cầu khẩn của Tuyết Sơn Âm Linh, lòng cao thượng bỗng thẳng hận thù.

Chàng dịu giọng bảo :

- Được, cứu hắn đi...

Rồi chàng quay nhìn bốn phía, bỗng nói :

- Ôi, làm gì mà đông người xúm đen, xúm đỏ thế này? Các vị muốn gì đây? Nếu không có việc gì hệ trọng, xin mời các vị lui bước.

Tuy Tổng Nguyên nói nhỏ, nhưng nội lực thâm hậu, âm thanh như rót thẳng vào tai mọi người.

Bọn cao thủ các môn phái tìm đến núi Đại Tuyết này vì nghe tin Tổng Nguyên sa vào tay Tuyết Sơn nhị kỳ, họ đến mong tranh giành Kiếm và Tiêu.

Nhưng xem qua trận giao tranh “Năm mươi chiêu tử đấu” và “Ba chương quyết định” còn thấy chàng thiếu niên là hiện thân của “Huyết Thần” đã đủ cho mọi người kinh khiếp, chẳng dám hỏi han lời thối gì nữa.

Sau khi xanh mặt nhìn nhau, chẳng ai bảo ai, đám cao thủ đều tản lạc ra khỏi hang và bay mình xuống núi.

Trong chốc lát, trong lòng hang chỉ còn lại anh em Tuyết Sơn Song lão và chàng trẻ tuổi Tổng Nguyên.

Thấy Tuyết Sơn Âm Hồn cứ khúm núm, Tổng Nguyên liền bảo :

- Lão tự nhiên đi, bây giờ chúng ta là bạn.

Tuyết Sơn Âm Hồn vội nói :

- Không dám, lão đã thề làm tôi tớ, nếu chủ nhân không chấp nhận thì lão phải chết vì lời thề thối.

Nghe lão khẳng khái giữ ý, Tổng Nguyên thở dài :

- Thôi cũng được, tên thật của anh em ngươi là gì?

Cúi đầu, Tuyết Sơn Âm Hồn đáp :

- Bẩm chủ nhân, lão nô là Thường Trung, còn đệ đệ là Thường Nghĩa.

Liếc nhìn Thường Trung, Tổng Nguyên nghĩ thầm :

- Con người này chắc không đến nỗi giết sư phụ, hẳn là mưu độc của thằng em. Sau này Tuyết Hồn lão nhân trở về ta sẽ tìm dịp minh oan cho Thường Trung.

Chàng bảo Tuyết Sơn Âm Hồn, khi ấy còn quỳ dưới đất :

- Ngươi đứng dậy đi, lo cứu Thường Nghĩa. Ta cần phải đi trước vì có việc gấp...

Tuyết Sơn Âm Hồn Thường Trung lại cung kính hỏi :

- Chủ nhân đi đâu, để lão nô theo hầu?

Tổng Nguyên đáp :

- Hãy lo liệu trị vết thương cho Thường Nghĩa, rồi anh em ngươi đến Tỉnh Cam tìm ta. Chuyến này ta phải đến gấp núi Mã Phát, một người bạn đang hôn mê chờ ta tới cứu.

Chàng phẩy tay :

- Thôi nhé, ta đi đây.

Gương mặt ngượng ngùng, Tuyết Sơn Âm Hồn bỗng kêu :

- Chủ nhân...

Nhìn bộ dạng của lão, Tổng Nguyên đã hiểu lão muốn gì, bèn cười :

- Phải ngươi muốn báo cho ta biết là đã cho ta uống thuốc độc?

Hết sức ngạc nhiên, Tuyết Sơn Âm Hồn lắp bắp :

- Ôi, thì ra chủ nhân đã biết?

Tổng Nguyên gật nhanh :

- Ta biết, nhưng ngươi cứ yên tâm, vì ta không thể trúng độc.

Chưa dứt lời Tống Nguyên đã phóng mình đi như một cái bóng. Chàng đã nhắm hướng về nội địa, vùng Thanh Hải. Bởi nóng lòng kịp cứu Ái Mã nên bất kể ngày đêm Tống Nguyên vẫn đi, không nghỉ.

Chẳng bao lâu Tống Nguyên thấy trước mặt là sông Cáp Nhĩ Đăng. Bề mặt sông rộng mênh mông, sóng cuộn cuộn dữ dội.

Tự lượng sức mình, rồi Tống Nguyên toan sử dụng kinh công tuyệt đỉnh “Đăng Thủy Độ Bình” để vượt qua bờ bên kia.

Bỗng trong đám lau sậy ven bờ có một con thuyền ló ra. Người ngồi trên thuyền là một lão nhân quắc thước.

Lão ngược nhìn Tống Nguyên và hỏi :

- Khách nhân muốn qua sông chăng?

Vài ngày qua, vừa giao đấu vừa hành trình mỗi mệ, Tống Nguyên cũng muốn ngồi thuyền qua sông thoải mái, nên tươi cười :

- Lão nhân chịu chở khách chứ?

Ông lão tươi nét mặt :

- Tất nhiên, nghề của lão mà. Mời khách nhân xuống thuyền.

Búng mình một cái, Tống Nguyên đã đứng trong lòng thuyền và nhìn mặt sông cuộn sóng.

- Ái chà, sóng dữ quá, lão trượng có cần tại hạ tiếp tay?

Bật cười sang sảng, ông lão nói :

- Không cần đâu, khách nhân đừng coi thường sức lão. Mời khách nhân vào trong khoang thuyền dùng nước. Có trà ngon lắm đấy...

Lướt mình vào trong, quả nhiên Tống Nguyên thấy có bình trà ủ trong giỏ tre, đang nóng hổi, bên cạnh có chiếc chén lớn. Chàng liền rót trà, cảm thấy mùi thơm, vị chát, có hậu ngọt, rất hấp dẫn. Sẵn cơn khát trên đường xa, Tống Nguyên uống liền ba chén lớn.

Liếc nhìn ra ngoài, Tống Nguyên thấy thuyền vượt ngang sông băng băng, có lẽ gần tới bờ.

Chàng bước ra ngoài, lên tiếng :

- Lão nhân tuổi chắc “cổ lai hy” rồi mà chèo thuyền vượt sóng còn hơn trai trẻ, lại cho khách uống trà ngon. Lát nữa tại hạ xin được thưởng thêm tiền đồ.

Lão già bỗng bật cười :

- Cám ơn khách nhân chiếu cố. Nhưng lão chở người chẳng bao giờ lấy tiền đâu...

Tống Nguyên ngạc nhiên :

- Lão trượng nói gì lạ, chở khách không lấy tiền thì lấy gì?

Lại cười sảng sặc, lão già bảo :

- Tùy khách thôi. Có lẽ khách từ phương xa đến nên không biết lão?

Nghe giọng nói của lão già, Tống Nguyên bỗng sinh nghi ngại, liền để ý thì thấy vẻ ngoài hiền từ, nhưng cặp mắt lão chiếu ngời những tia hung quang đáng sợ.

Chàng liền lấy ra một viên ngọc, nói nhanh :

- Lão trượng chắc là người nổi tiếng trong vùng, tại hạ không phải người ở đây nên thất lễ. Thôi thì công lão trượng đưa đồ, xin cho được tặng một viên ngọc vậy.

Lão già khoát tay :

- Ô, lão phu già rồi, lấy ngọc làm gì?

Thuyền vẫn băng đi, còn khoảng hai mươi trượng mới vào bờ, nhưng có vẻ lão già không muốn hướng tới bến.

Tổng Nguyên sốt ruột hỏi nhanh :

- Vậy lão trượng muốn tra công ra sao đây?

Ánh mắt sáng ngời, lão già gằn giọng :

- Ta muốn lấy mạng sống của ngươi thôi.

Tuy ngạc nhiên và bức tức, Tổng Nguyên dịu giọng :

- Tà hạ với lão trượng xa lạ, không oán không thù, tại sao lão nói thế?

Gật đầu, lão già đáp :

- Đúng là ta với ngươi không oán không thù. Nhưng ta vâng lệnh phải giết ngươi. Trong trà óc thuốc độc “Thủ Mệnh Đoạt Hồn tán” người có thoát tay ta thì cũng không thoát được tử thần.

Vẫn bình tĩnh, Tổng Nguyên gằn giọng :

- Tên lão là gì? Lão vâng lệnh ai?

Trùng mắt lên, lão già đáp :

- Ta là “Hải Tâm Quái Tẩu” (Lão già quỷ quái giữa biển), Đường chủ của Phân đường Thanh Hải, thuộc Thiên Ma bang, vâng lệnh Bang chủ giết ngươi ở chỗ này.

Tổng Nguyên nhếch mép khinh thị :

- Nhưng ta không chết vì thuốc độc thì sao?

Hải Tâm Quái Tẩu vung tay :

- Thì đã có võ công.

Chàng trai lại cười :

- Võ công chắc gì đã thắng ta?

Lão già nhú cặp mày bạc :

- Ta trấn ở vùng sông biển này đã lâu, khó có tên nào thoát khỏi tay ta. Vả lại, ngươi đã uống ba chén trà “Thủ Mệnh Đoạt Hồn tán” chỉ hơn một giờ nữa không có thuốc giải là đứt ruột chết. Nhưng Bang chủ của ta có dặn: Nếu không giết được ngươi thì báo cho ngươi biết rằng tới ngày hai mươi sáu tháng này, hẹn ngươi ở “Tuyệt Mệnh nhai” trên đỉnh Vu Sơn Thần Nữ... Ngươi nên nhớ lấy.

Tổng Nguyên nhướng mắt :

- Ai sẽ đón ta trên “Tuyệt Mệnh nhai”?

Lắc đầu, lão già bảo :

- Ta không biết.

Bởi nóng lòng đi cứu Ái Mã, Tổng Nguyên không muốn giằng co với Hải Tâm Quái Tẩu, nên chàng chỉ cười khà khà, nói nhanh :

- Tốt lắm, phiền lão nói lại với Bang chủ Thiên Ma bang là ta đang cần gặp ông ấy. Ta nhất định sẽ đến theo lời hẹn ở “Tuyệt Mệnh nhai”.

Lời nói chưa dứt, Tổng Nguyên đã bay mình ra mặt sông.

Hải Tâm Quái Tẩu thét lớn :

- Tiểu tử, đi đâu.

Buông lơ mái chèo, lão uốn vai cuộn lên một làn kinh phong để chặn Tổng Nguyên lại.

Vì muốn đi nhanh, Tống Nguyên rút đồng bạc lẻ trắng tinh, vụt lại, miệng quát to :

- Hãy nhận tiền đồ.

Một luồng bạch quang chói ngời phóng vụt vào “Biện Môn” của Hải Tâm Quái Tẩu.

Lão già hơi nghiêng đầu, tả thủ đưa ra, hai ngón tay vừa đúng lúc kẹp lấy đồng bạc.

Lúc đó Tống Nguyên đã lao xuống nước, miệng bật cười :

- Khà khà, nhận tiền đồ sòng phẳng rồi nhé.

Hải Tâm Quái Tẩu đã từng hạ bao nhiêu cao thủ giang hồ, không ngờ hôm nay bị thằng nhỏ giỡn mặt, bèn nổi giận vung hữu thủ, quát lên :

- Không thèm nhận...

Đồng bạc mang theo luồng kinh khí dữ dội quật vào lưng Tống Nguyên như một tia sét. Đồng thời lão già vác mái chèo đuổi theo.

Nghe tiếng quát của lão già và thấy có luồng kinh phong đến huyết “Bội Tâm”, Tống Nguyên vận công, đưa tả thủ ra phía sau vớt lấy đồng bạc rồi phóng vụt lại Hải Tâm Quái Tẩu cùng tiếng cười :

- Đừng khách sáo, nhận bạc đi.

Đồng bạc mang theo kinh đạo mãnh liệt, trong lúc thân hình Tống Nguyên đã lướt xa hơn mười trượng.

Hải Tâm Quái Tẩu hơi khựng lại vì sức mạnh khủng khiếp từ phía đồng bạc làm lão phải tránh né, khi lão nhìn lên đã thấy cái bóng đổ lao vào bờ mất hút rồi.

Khom vai xuống, lão than thầm :

- Tiếc thay một tài năng trẻ. Nhưng hắn sẽ chết vì độc dược...

Xem tiếp hồi 26 Bông hồng tuyết tích

24. Hồi 26 Bông Hồng Tuyết Tích

Chàng thăm khẩn nguyện :

- Cầu trời đừng xảy ra chuyện gì cho Ái Mã.

Tay thò vào bọc, rờ lại cây “Vạn niên Hàn Băng thảo” rồi phi hành vun vút lên núi.

Chàng chỉ mong đến ngay hang đá, nơi chàng đặt Ái Mã nằm trong đó.

Hang đá kia rồi...

Nhưng tảng đá lớn chàng chặn kín cửa hang sao lại đã nhích qua một bên thế kia?

Tống Nguyên kinh ngạc, nghĩ nhanh trong đầu: “Không lẽ tự nhiên Ái Mã có thể tỉnh lại và mở cửa hang?”

Còn cách vài mươi trượng, Tống Nguyên đã kêu lên: “Ái Mã, Ái Mã...”

Chỉ có tiếng vang phản hồi từ vách đá, không có ai trả lời chàng.

Bóng chiều đã phủ xuống, quang cảnh hoang sơn càng thêm nặng nề u ám đến nỗi lòng.

Như một mũi tên, Tống Nguyên phóng vèo vào hang. Trong bóng tối mờ mờ, lòng hoang trống hoác.

Ái Mã, ôi.. Ái Mã đâu rồi?

Chàng vò đầu, bứt tóc, kêu rống lên :

- Ta về chậm mất rồi, ôi quá chậm.

Chàng muốn phát điên lên được, vì số phận của Ái Mã. Khả năng nàng tự tỉnh ra cũng có thể... Nhưng tác dụng của “Mê Hồn Khoái Hoạt Phấn” sẽ biến nàng thành một đằm nữ chốn giang hồ...

Trời ơi sao trời già cay nghiệt. Ta vào sinh ra tử để tìm thuốc quý về đây cứu nàng... Thế mà hồng nhân giờ đã biệt tăm.

Tổng Nguyên đưa tay lên ôm mặt, những giọt nước mắt lọt qua kẽ tay rơi xuống đất. Hết rồi, mối tình đẹp tươi trong mộng, đã vướng oan khuất của cái chết của cha nàng, bây giờ nàng lại biệt tích cùng thuốc kích dâm hoành hành trong máu.

Bản tính hiên ngang cũng không thắng nổi nỗi đau lòng tội độ, ngói bệt xuống lòng hang. Tổng Nguyên than khóc đến moi mòn rồi lăn ra nền đá, mê mết thiếp đi trong bóng tối.

Thời gian trôi qua, chàng tỉnh lại, bên tai nghe tiếng côn trùng kêu rả rả, vầng trăng muộn đã buông ánh sang lọt vào lòng hang, đêm chỉ vừa qua được hai phần.

Còn lau trời mới sang...

Nhởm mình lên, Tổng Nguyên gằn giọng :

- Ta sẽ tìm lại được nàng...

Thu hình trong hang. Tổng Nguyên gục đầu suy nghĩ mông lung.

Với chàng giờ đây chỉ còn hai chữ “Hiếu” và “Tình”...

Võ công lừng lẫy giang hồ, bọn cao thủ xem chàng hiển lộng thần oai ở núi Đại Tuyết đã loan tin đi khắp nẻo :

- Tân “Huyết Thần” đã xuất hiện.

- Đỗ Tổng Nguyên, người nối dõi của “Huyết Ma”...

Nhưng “Hiếu” và “Tình” thì Tổng Nguyên vẫn mắc trong vòng luẩn quẩn.

Chàng lẩm bẩm một mình: “Ái Mã, rồi đây ta sẽ tìm được nàng, cứu được nàng cho duyên tình trọn vẹn, nhưng còn chữ hiếu với cha mẹ thì sao?”

Chàng chợt nhớ hôm nào nghe bọn người ở Côn Lôn nói tới cha, với một câu chuyện tình rắc rối. Chúng biết tung tích của cha chàng không, có bằng chứng gì không, mà chúng dám thóa mạ cha chàng?

Tổng Nguyên vùng dậy, quát lớn :

- Phải rồi, ta cần tìm đến núi Côn Lôn hỏi cho ra lẽ, để kết hợp đi tìm cha ta cùng Ái Mã.

Bước ra ngoài cửa hang, dưới ánh trăng bàng bạc, Tổng Nguyên hú dài lên mấy tiếng rồi lao mình về phía chân trời.

Hai ngày sau, Tổng Nguyên đã đến chân núi Côn Lôn.

Chàng thấy phong cảnh thật hùng vĩ...

Non cao chồm nổ, cây cối um tùm, mây như lơ lửng giữa chừng, nước có thác nguồn đổ xuống.

Tổng Nguyên gật gù khen :

- Đây quả là nơi xứng phát tích một trong chín đại môn phái võ lâm.

Men theo vách đá, Tổng Nguyên phi hành lên núi. Chẳng bao lâu sau đã tới một cửa ngách, bên trên có bảng đề những dòng chữ :

- NHẤT NGUYÊN QUAN...

Cảm thấy thích thú vì mình đã lên tới núi Côn Lôn, Tổng Nguyên bỗng bật cười hi hi...

Tiếng động dù nhỏ nhất cũng không qua khỏi lỗ tai của những cao thủ thính lực siêu phàm. Quả nhiên từ bên trong đá có mười đạo nhân trung niên đi ra, xếp hàng ngay cửa.

Tổng Nguyên nhìn thấy mười vị đạo nhân gương mặt khôi ngô, tinh thần phấn chấn, cặp mắt sáng ngời. Huyệt “Thái Dương” của vị nào cũng phồng cả lên, chứng tỏ những người này đã khổ luyện nội ngoại công đến mức thượng thừa.

Chàng chợt trầm nghĩ: “Ra đây là hang tép riu mà coi bộ đã ghê gớm, những vị chức sắc còn cao tay biết chừng nào. Chạm vào phái Côn Lôn ta cũng cần thận trọng mới được”.

Chàng đang suy nghĩ, thì vèo một cái, có đạo sĩ trung niên to béo, tay cầm phát trần phóng tới.

Liếc qua Tổng Nguyên cũng biết chiếc phát trần trong tay đạo sĩ ấy vừa nặng nề, vừa nguy hiểm, chứ không tầm thường như những cái chổi lông gà người ta hay phải bụi.

Cước bộ của đạo sĩ trung niên rất nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Tổng Nguyên, miệng nói :

- Tiểu thí chủ đến đây, chắc đường xa vất vả. Nhưng thật không đúng lúc vì “Nhất Nguyên quan” hôm nay có việc, không tiếp khách được, mời thí chủ đi đâu đó vài hôm trở lại.

Tổng Nguyên cười lạt :

- Tại hạ có việc gấp, không phải kẻ nhàn du. Vả lại, cũng chẳng cần vào, chỉ mời Chưởng môn phái Côn Lôn ra hỏi chuyện.

Đạo sĩ nghiêm nét mặt :

- Chưởng môn của tệ phái chẳng phải ai muốn cũng có thể gặp được. Thí chủ phải xin một cái hẹn tham kiến.

Vừa nói gã vừa khom mình xuống như vái chào, thực chất là lợi dụng cơ hội bộc phát nội lực, đẩy một luồng tiềm kinh như sóng vỗ vào Tổng Nguyên thật dữ dội.

Chỉ nhếch mép cười, Tổng Nguyên ngậm vận Huyệt Khí, thân hình đỏ rực, phát ra một đạo nhu kinh, gương mặt vẫn thản nhiên cười nói :

- Tiểu đạo sĩ, người đừng giở trò ma, sức người còn kém lắm.

Chàng chưa dứt lời đã nghe “Bùng” một tiếng, đạo sĩ thấy tiềm kinh của hắn bị đánh bật ra, thân thể dội ngược, nội tạng nhộn nhạo phải bắn đi một vòng mới đứng vững. Hắn đỏ mặt, vung phát trần lên tạo thành mấy luồng ác phong nhắm thẳng vào huyệt “Kỳ Môn” và “Khí Môn” của Tổng Nguyên công khủng khiếp.

Miệng hắn quát :

- Người muốn dùng sức mạnh đột nhập bản môn sao?

Thấy đạo sĩ giữ vững “Lộ Vi Phát Trần” và điểm vào yếu huyệt của mình, Tổng Nguyên chỉ đảo người lách né rồi gằn giọng :

- Còn người dùng sức cản không cho ta lên núi à?

Miệng hỏi nhưng ngón tay phải đã búng ra...

- “Rộp”...

Một tiếng kêu ròn tan, cây phát trần trên tay đạo sĩ bị chỉ phong cuốn tung, đứt tan tác, chỉ còn cái cán.

Mặt biến sắc, đạo sĩ biết chàng thiếu niên không phải người thường. Song vì danh dự và nhiệm vụ hắn vẫn bảo :

- Bần đạo khuyên thí chủ nên xuống núi để tránh những việc không hay.

Tổng Nguyên nhướng mắt :

- Hừm, núi này đâu phải các người bỏ tiền ra mua mà cấm người lên xuống vậy?

Không còn lý lẽ, đạo sĩ điểm nhanh cán phát trần tới. Nhưng hắn làm sao lẹ tay bằng Tổng Nguyên. Chớp mắt một cái chàng đã phóng ra ngọn chỉ phong cấp tốc. Đạo sĩ liền cảm thấy huyệt “Khúc Trì” bị tê đi, ngã lăn ra đất.

Mười đạo sĩ dấn hàng ngang lập tức múa phát trần xông tới. Bỗng từ sau Tống Nguyên có tiếng quát :

- Con chuột nào dám chui vào bản môn?

Luồng kinh phong cuộn tới, một lão già đầu bạc, nhưng gương mặt vẫn trẻ măng, tay cầm phát trần từ sau núi lao tới, tốc lực nhanh hơn một mũi tên thần...

Chỉ nghe tiếng gió vù vù, Tống Nguyên cũng biết kẻ mới đến nội công thâm hậu, liền chuyển bộ, đảo người, tránh thế chính diện, đồng thời hữu chưởng đẩy ra luồng kinh lực tiếp chiêu của đối phương.

“Ầm”...

Hai bóng người vừa giao nhau đã dội ngược.

Lão đạo sĩ dừng đứng búi tóc, trở mắt nhìn Tống Nguyên, đồng nhịp tay giải huyết cho đệ tử. Hai luồng kinh lực vừa va chạm đã làm lão bị chấn động nhưng gương mặt vẫn thản nhiên.

Lão quay sang đạo sĩ trung niên vừa được giải huyết bảo nhỏ :

- Các người vào vị trí, chờ lệnh ta dùng phát trần hưởng ứng.

Đạo sĩ trung niên cúi đầu, hữu chưởng đưa lên, lập tức mười đạo sĩ xếp hàng ngang đã tản ra, đứng thành mấy nhóm vài ba người, tay cầm phát trần đứng nghiêm. Gã đạo sĩ trung niên cũng thay phát trần đứng vào giữa, gương mặt căng thẳng chờ lệnh.

Lão già mới đến chính là Nhất Thần Tử, một trong “Côn Lôn tam tử” nghiêm mặt ngó Tống Nguyên, cất tiếng rồn rảng :

- Tiểu thí chủ, người có phải là kẻ xưng danh “Huyết Thần” từ biên thùy Mông Cổ vào Trung Nguyên?

Lời hỏi của lão có vẻ miệt thị.

Tống Nguyên cười lạt lạnh lùng :

- Tại hạ chính là “Huyết Thần” đây, xin hỏi pháp danh của đạo trưởng là gì vậy?

Đường đường là “Côn Lôn tam tử” võ lâm giang hồ ai chẳng biết uy danh thế mà bị tên tiểu tử hỏi đạo hiệu khiến Nhất Thần Tử nổi giận. Lão ta gằn giọng :

- Bần đạo là Nhất Thần Tử, còn tiểu tử nhà ngươi mới xuất đạo giang hồ đã hung hãn giết người, từng hại người của bản môn, nay đến xông lên núi, định gây khó cho bản môn chăng?

Trước ánh mắt dữ tợn của Nhất Thần Tử chiếu thẳng vào mình, chàng trai trẻ vẫn bình tĩnh nhe răng cười :

- Khả khà, tại hạ trên đường tầm thù, không giết người thì bị người giết. Môn hạ của Côn Lôn có bị tại hạ trừng trị cũng là do can thiệp vào chuyện của người khác. Còn ngọn núi này vốn là phong cảnh hữu tình của thiên hạ, lẽ nào tại hạ bị cản chân không cho dạo chơi du ngoạn?

Lời nói chắc nịch, vẻ mặt nghênh ngang, võ công không vừa, những đặc điểm của Tống Nguyên làm Nhất Thần tử chột dạ. Lão nghĩ thầm :

- “Gã này nếu không trừ khử thì sẽ là đại họa võ lâm một ngày không xa”.

Vung phát trần lên lão hét lớn :

- Trẻ ranh vô lễ, đột nhập bản môn, còn dám dẻo mềm, bẻm mép.

Một đạo kinh phong liền cuộn tới...

Tống Nguyên đã đề phòng, vừa nghe gió chướng đã thấy kinh đạo của lão già ập vào huyết “Thái Dương”, chàng liền chuyển mình né tránh, lách qua trong đường tơ kẽ tóc.

Bị đánh hụt, Nhất Thần Tử càng thêm tức giận, hữu chưởng đưa lên, nhanh như chớp xuất chiêu “Tống Trục Thanh Vân”, tả cước đạp đập, hữu cước nâng nhẹ, phát trần biến thức chụp vào ngực chàng trai như bão táp.

Thi triển ngay bộ pháp “Túy Tửu Tiên” Tống Nguyên đã luôn mình tránh qua đạo kinh phong dễ dàng.

“Ầm” một tiếng rung chuyển núi non, kinh đạo của Nhất Thần Tử đi hệt đánh sạt một khối đá lớn.

Vẫn đứng vững trong vị trí, Tống Nguyên lạnh lùng bảo :

- Đạo trưởng đã già, tại hạ xin nhường ba chiêu.

Ồi, thằng nhỏ còn dám “chấp” mình nữa, thật là một gã ngông cuồng. Nghĩ như vậy rồi, đạo sĩ giương cao phát trần thúp, vù một tiếng nhảm ngay vào sống mũi Tống Nguyên.

Khi Lộ Vĩ phát trần chỉ còn cách mặt Tống Nguyên một trượng thì lão tăng chân lực chuyển từ “Trúc Thước Thăng Thiên” sang chiêu “Thư Long Điểm Tinh”...

Ngọn phát trần thép chia hai lần điểm vào hai mắt chàng trai. Cùng lúc đó, lão lật tả chưởng, cuộn kinh phong thốc ngang hông Tống Nguyên, hữu cước nâng lên, đá thẳng vào bụng dưới. Thật là một chiêu kinh khủng, thâm độc dữ dội vô cùng.

Không ngờ Tống Nguyên sử dụng khinh công tuyệt nghệ, phóng mình lên cao ba trượng, vận Huyết Khí đỏ rực, biến mình thành một đạo hồng quang và cười lớn :

- Ba chiêu đã qua, tại hạ có quyền xuất thủ nhá.

Dứt lời, chàng ưỡn ngực, thót bụng, hai cánh tay đưa ra tạo thế cân bằng, vận Huyết Khí kinh công từ trên cao chụp xuống.

Chiêu của Nhất Thần Tử lọt vào khoảng trống, lão thất kinh lùi nhanh, hít một hơi chân khí, nâng kinh lực lên chín thành, đánh ngược song chưởng đón lấy Tống Nguyên. Khi đó Tống Nguyên đã thông được hai mạch “Nhâm” “Đốc”, tuy còn chưa phá được “Sinh Tử Huyền Quan” nhưng công phu đã mãnh liệt. Chàng vận kinh khí vào song chưởng, đẩy luồng nhiệt hỏa từ trên xuống như chim ưng vỗ mồi.

Nhất Thần tử nhận ngay ra nhiệt phong như thiêu đốt, kinh khí ép cả nội tạng, lão liền phục xuống kẹp chặt Thiết Phấn Trần, dồn hết công lực đánh ngược lên.

“Bình” một tiếng chấn động góc núi, bóng hai đối thủ tách ra...

Nhất Thần Tử “hự” lên đau đớn, sắc mặt trắng bệch lùi liền sáu bước mới chống phát trần đứng vững. Hai bàn chân lão lún sâu vào nền đất ba tấc. Lão vừa trụ bộ đã há toác miệng ồ ọc tuôn ra một vòi máu.

Thân hình Tống Nguyên vẫn đỏ rực, chàng cười gằn, đứng im tại chỗ hết sức ung dung...

Nhất thần Tử vận khí chữa thương, một lát sau tia mắt rực lửa nhìn Tống Nguyên không chớp.

Chợt lão hít một hơi dài, đưa phát trần chỉ hướng Bắc Đẩu, tả cước nhẹ nhàng nâng lên.

Đó là hiệu lệnh.

Gã đạo sĩ trung niên cùng mười đạo sĩ kia, tất cả mười một người phía sau Nhất Thần Tử đều nhất loạt điều động phát trần.

Trong chớp mắt, đám đạo sĩ múa phát trần chia làm bốn hướng, từ từ ép lại, tạo thành thế trận, vòng tròn khép kín.

Nhất Thần Tử thấy trận thế đã xong, liền thét lớn :

- Tiểu tử nếu có gan xin mời nhập trận.

Tống Nguyên cười lạt :

- Tại hạ đã dám đến Côn Lô thì đâu sợ trận đồ. Nhưng nếu tại hạ thắng thì đạo trưởng sẽ mời Chưởng môn ra cho tại hạ hỏi chuyện phải không?

Nhéch mép cười gằn, Nhất Thần Tử bảo :

- Không ngờ “Huyết Thần” cũng có điều phải cầu kiến phái Côn Lô. Nhưng người cứ vào trận đi, chỉ sợ thân người bị băm vằm ra trăm mảnh thì còn hỏi gì được nữa.

Tổng Nguyên không nói gì nữa, chàng vận Huyết Khí, toàn thân đỏ rực như ngôi sao hoa, phóng vút vào giữa trận.

Thấy Tổng Nguyên đã nhập trận tất cả đạo sĩ đều triển khai bộ pháp, đua nhau tấn công.

Lúc ấy Tổng Nguyên chỉ thấy bóng người lơ nhố, năm ngọn phát trần nhất loạt ập tới, khí thể như vũ bão.

Sử dụng bộ pháp “Túy Tiên Tử” Tổng Nguyên lách tránh dễ dàng. Không ngờ chàng vừa lách qua năm phát trần này thì đã có năm phát trần khác đánh tới dữ dội hơn.

Như vậy là mười hai người đánh một mình Tổng Nguyên, rõ ràng là một trận đấu không cân sức. Hết đợt tấn công này đến đợt xuất chiêu khác, Tổng Nguyên trầm tĩnh phá trận, không hề nao núng. Chàng nâng Huyết Khí lên “Cửu thành” triển khai “Mê Ly chưởng” công trước, đả sau, đánh tả, kích hữu, né trên, tránh dưới... trong phút chốc chỉ nghe tiếng rít vèo vèo, hồng quang lóa mắt, cả khoảng rộng bao la chìm trong đám bụi.

Tổng Nguyên thấy đứng như mình dự đoán, thể trận này là biến hóa từ “Lưỡng Nghi Bát Quái trận” do mười hai người tạo thành, tiền hậu tả hữu có mười người xuất chiêu, còn hai người ở trên cao điều khiển.

Nếu công lực chủ trì càng sâu, thì người bị vây càng dễ bị nguy khốn. Bởi vậy muốn phá trận, Tổng Nguyên phải nghĩ sức tấn kích hai kẻ chủ trì. Cứ bận tâm suy nghĩ, công lực của chàng bị giảm xuống còn năm thành, trong lúc mười đạo sĩ tấn công ráo riết.

Từ trên cao, Nhất Thần Tử khoái chí cười khà khà :

- “Huyết Thần” người chết đến nơi rồi đó.

Xem tiếp hồi 27 Máu ngập đỉnh Côn Lôn

25. Hồi 27 Máu Ngập Đỉnh Côn Lôn

Đảo mắt nhìn, Tổng Nguyên nhận đúng hai nhân vật điều khiển thể trận là Nhất Thần Tử và đạo sĩ trung niên. Mười đạo sĩ kia chỉ đánh luân phiên như những con rối. Chàng chỉ cần triệt hai kẻ cầm đầu, thể trận sẽ bị phá vỡ dễ dàng. Cách hay hơn hết là giả bộ yếu sức, vừa được nghỉ ngơi giây lát mà còn dụ địch vào tròng.

Quả nhiên Tổng Nguyên vừa giảm công lực, đã nghe giọng cười khoái chí của Nhất Thần Tử :

- Khà khà, Đồ Tổng Nguyên, mau quỳ xuống chịu chết thôi.

Đồng thời áp lực bên trên nhẹ hẳn.

Thình lình Tổng Nguyên tập trung nội lực hét vang một tiếng long trời, vang vọng chín tầng mây, cùng đợt ngọt triển vận Huyết Khí, tăng công lực đủ mười hai thành, song cước chum lại, vươn ngược mình lên với thể “Hỏa Long Thăng Thiên” đẩy mạnh song chưởng.

Bóng chưởng xòe rộng, hỏa khí đầy trời, kinh phong dữ dội...

“Ầm Ầm” hai tiếng nổ chấn động, tiếp đó gã đạo sĩ trung niên hộc máu tươi bắn vút ra ngoài.

Tổng Nguyên thi triển khinh công bay vút lên cao năm trượng, giáng thêm một tử chiêu....

“Bình”...

Thân hình Nhất Thần Tử nẩy bật lên, nhưng lão vẫn quát Thiết phát trần điểm mạnh vào huyệt “Trúc Bình” nơi ống chân chàng trai trẻ.

Liên đảo mình, Tổng Nguyên co tả chưởng vào lưng, hữu chưởng đẩy lên một luồng khí đỏ rực.

Nhất Thần Tử lạng mình đi, đối chiêu thức, vung phát trần đỡ chưởng đạo của Tổng Nguyên đang bổ xuống.

Trong chớp mắt, khi hai luồng kinh phong sắp giao nhau, Tổng Nguyên lại thu chưởng, quay mình, phóng mạnh song cước vào tay cầm phát trần của lão đối thủ.

Giật mình kinh hãi, Nhất Thần Tử rút hữu chưởng về, tả chưởng mở ra, đẩy ngọn kinh phong vào huyết “Lâm Lệ” ở đùi phải Tống Nguyên.

Nào ngờ Tống Nguyên chỉ xuất chiêu giả. Vừa thấy chưởng của đối thủ tới nơi, song cước của chàng đẩy mạnh, bắn mình lên không trung, tả chưởng giáng một chiêu sấm sét.

“Bình” tiếng nổ như óc vang lên.

Giữa lúc đối thủ chao đảo, Tống Nguyên rút “Tàn Băng tiêu” điểm vào huyệt “Bách Hội” nơi đỉnh đầu Nhất Thần Tử.

Chỉ trong thời gian ngắn, hai người giao nhau bốn chiêu, chân khí của Nhất Thần Tử đã đuối, không ngờ Tống Nguyên bồi thêm “Tàn Băng tiêu” làm lão hoảng hồn chao mình xuống thấp.

Rất tiếc, muộn quá rồi.

Ánh hào quang chói lòe...

Giữa tiếng kinh phong ào ào, làn sương đỏ bịt kín. Nhất Thần Tử cảm thấy sức nóng lột da.

Một tiếng rú thê thảm, máu tuôn như suối. Đầu Nhất Thần Tử vỡ toác, óc bay tung tóe từng chùm. Thân thể lão bay đi ba trượng, chết không kịp trối, trên tay còn nắm chặt chiếc phát trần.

Lúc ấy Tống Nguyên đang đà khinh công, còn lơ lửng giữa không trung. Mười vị đạo sĩ rú lên bởi cái chết thê thảm của đạo sĩ Trung niên Nhất Thần Tử.

Bỗng có tiếng thét :

- Phóng phát trần.

Lập tức những chiếc Thiết Phát Trần trên tay mười người đồng loạt phóng vút lên v ới kinh khí mãnh liệt, biến thành một trời phát trần như mưa ập vào Tống Nguyên.

Cảm tức tốt độ bởi bọn người ỷ đông, còn tung phát trần đàn áp, Tống Nguyên cười gằn, mắt trợn trừng. Cùng lúc đó, chàng nhớ đến những lời miệt thị của bọn Côn Lôn, dám nói xấu phụ thân chàng là hạt giống hoang của Đỗ Nhất Phương.

Chớp mắt một cái, ánh huyết quang đã chói lòe, Tống Nguyên rút “Đoạt Hồn huyết kiếm” ra khỏi vỏ.

Sau một tiếng thét như sư tử rống, Tống Nguyên lộng vũ thần oai. Tay trái cầm Tiêu, tay phải vung Kiếm, tập trung chân lực, hồng quang tỏa rộng, chỉ vài khắc mười cây phát trần đã rơi lả tả xuống đất.

Chàng lướt thân hình theo, vung Tiêu, hươi Kiếm, những tiếng kêu thảm của đám đạo sĩ vang rền, tay gãy, đầu bay, máu tràn vạch đá.

Dứt cơn mưa máu, mười hai thầy đạo sĩ xếp thành hàng, không thi thể nào còn nguyên vẹn.

Ôi, một cơn phân nộ của “Huyết Thần”...

Khi đó, thân hình của Tống Nguyên như con rồng lửa, phóng vèo vèo lên đỉnh Côn Lôn, không một sức đề kháng.

Thế mà ở Thượng Viện của “Nhất Nguyên quan” những đạo sĩ vẫn còn chưa biết gì.

Bọn họ ung dung tin rằng kẻ lạ không thể qua được trận đồ “Lưỡng Nghi Bát Quái” với mười hai cao thủ, trong đó có Nhất Thần Tử là một vị trong “Côn Lôn tam tử”...

Thình lình một mũi tên thép bay vào đại sảnh. Đó là tín hiệu báo tin người ngoài đã xâm nhập Thượng Viện.

Chuông trống nổi lên, đám đạo sĩ tỏa ra rầm rầm, giữa lúc Tống Nguyên đã vào tới cửa Thượng Viện.

Chàng đồng dục hỏi :

- Có vị to đầu nào trong đó chăng?

Từ bên trong, ba đạo sĩ già đã bước ra.

Một lão lên tiếng :

- Tiểu thí chủ chém giết bừa bãi, xâm nhập bản môn. Phải bắt lại chờ ngài Chương môn trị tội.

Với tia nhìn miệt thị, Tống Nguyên chỉ gần giọng hỏi :

- Trần đại hiệp có ở đây không?

Lão đạo sĩ ngược lên :

- Thì chủ muốn gặp Đại hiệp có việc gì?

Tống Nguyên trừng mắt :

- Ta chỉ cần gặp Trần đại hiệp, hãy trả lời câu hỏi của ta.

Mặt vẫn lạnh lùng, đạo sĩ đáp :

- Đây là Thượng viện “Nhất Nguyên quan”, thì chủ thắng được một trong “Tam hộ pháp” chúng tôi thì sẽ gặp Trần đại hiệp.

Liếc qua ba Hộ pháp là ba đạo sĩ già. Tống Nguyên cười nhạt :

- Tốt lắm, để đỡ mất thời gian, mời cả ba ông cùng đấu với ta một lượt.

Lão đạo sĩ phẫn nộ :

- Đồ con trẻ ngông cuồng :

Rồi lão liếc quanh, nói lớn :

- Tả Hữu hộ pháp xuất kiếm chờ lệnh.

Bản thân lão vừa rút kiếm hai lão kia cũng tuốt kiếm ra, ba thành bảo kiếm tỏa ánh sáng ngời.

Sáu cặp mắt cùng nhìn Tống Nguyên chăm chú. Trong đầu Tống Nguyên thầm nghĩ :

- Cả ba lão này huyết “Thái Dương” đều phòng to, võ công chẳng vừa, ta nên thận trọng.

Thình lình lão đạo sĩ đứng giữa hô :

“Lên”...

Ba làn kiếm quang cùng lướt tới...

Tống Nguyên đã rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh hồng quang làm lão đạo sĩ ở giữa hơi khựng lại, lảo đảo :

- Hừm, “Đoạt Hồn huyết kiếm” của Hồng Hoang Huyết Ma.

Nhưng lão lại cùng hai đạo sĩ kia vung kiếm xông vào, kết hợp thành một vùng kiếm ảnh bao lấy chàng trai.

Đã từng nghe “Tam Tài kiếm pháp” của phái Côn Lôn, lần này mới tận mắt nhìn rõ Tống Nguyên chẳng dám khinh thường. Quả thật kiếm quang nhanh hơn tia sét, ánh xanh biếc chói lòa, trong chớp lát bóng người không còn phân biệt được nữa.

Chỉ thấy ba luồng kiếm khí vu vu quẩn quýt, cùng với ánh lửa hồng quang của Tống Nguyên giao tranh, lúc lên lúc xuống bất phân thắng bại. Tống Nguyên nóng lòng, bèn nâng thêm chân khí, liên tiếp xuất kỳ thức dị chiêu để giành thắng lợi. Hồng quang tỏa khắp, kiếm khí kinh hồn. Trận chiến càng lúc càng thêm khốc liệt.

Bên ngoài trời đã hoàng hôn.

Trận đấu dịu dần, ba thanh kiếm của “Tam hộ pháp” ghim nhau với chàng trai thắng bại vẫn không phân rõ.

Rất nóng lòng, nhưng Tống Nguyên cũng cảm thấy thắng “Tam Tài kiếm trận” không đơn giản.

Chàng phải liệu thời cơ...

Ba cây kiếm của “Tam hộ pháp” Côn Lôn và “Đoạt Hồn huyết kiếm” của Tống Nguyên ghìm nhau.

Bốn gương mặt căng thẳng, ngực phập phồng hít thở.

Hộ đấu nhau bằng nội lực, kẻ nào vùng lên được, kẻ ấy sẽ thắng.

Tống Nguyên vẫn vận Huyết Khí đỏ au, thân hình như một khối lửa, trên diện mạo khô ngô hiên lên sát khí đằng đằng.

Ba lão Hộ pháp có sáu chân đều lún sâu xuống đất, mồ hôi vã ra như tắm, rõ ràng đã vận hết sức để mong đẩy bật cây kiếm của chàng trai, song lực bất tòng tâm.

Giữa lúc đó, Tống Nguyên cảm nhận được mùi hương sen trắng rất thơm, diu dàng thấm vào thất khiếu làm chàng dễ chịu, mọi mệt nhọc đều tiêu tan, và nội lực lại tăng lên rất nhiều.

Chàng mở lớn mắt, trước mắt là một cô gái tuyệt đẹp, tay cầm chiếc túi vải, mùi hương sẽ từ đó tỏa ra.

Chàng thẳm kêu lên :

- Ôi, Lãnh Hồn Hương Phi nàng đến với ta.

Tống Nguyên say đắm nhìn cô gái, nhưng chàng không thể nhúc nhích vì phải vận lực vào cây kiếm ghìm chặt ba cây kiếm của Tam hộ pháp, chẳng dám sơ sẩy.

Lãnh Hồn Hương Phi lướt tới bên Tống Nguyên. Gương mặt chàng trai đầy sát khí, nhưng vẫn tuấn tú, dễ mê làm sao. Nàng đưa bàn tay ngà ngọc vuốt nhẹ lên má chàng như “nựng” một đứa trẻ thơ, và bảo :

- Ta thích người...

Trong lúc Tống Nguyên ngây ngất, cô gái nở nụ cười mê hồn, rồi cầm cái túi vải đi sâu vào “Nhất Nguyên quan”...

Hình như ba lão Hộ pháp không nhìn thấy cô gái trong tà áo mỏng như tơ trời, và cũng không được thưởng thức mùi hương sen ngào ngạt, giúp người ta tăng lực, thông tâm. Vì ba lão vẫn trụ bộ, ghìm kiếm đấu lực với Tống Nguyên, mũi phì phò như trâu cày.

Lúc đó, bên trong “Nhất Nguyên quan” bỗng vang ra nhiều tiếng kêu thét, rồi chìm vào im lặng rợn người.

Tam hộ pháp rung động tinh thần bởi những tiếng thét ấy, tay kiếm tự nhiên chùng hẳn. Còn Tống Nguyên lại đang khỏe ra, do mùi hương sen trợ lực của Lãnh Hồn Hương Phi.

Đột nhiên Tống Nguyên thét vang, hỏa quang rực sáng “Đoạt Hồn huyết kiếm” trên tay chàng hất văng ba cây kiếm của ba lão già.

“Vèo Vèo”... kiếm phong rợn óc, kéo theo ba tiếng kêu thảm thiết kinh hồn. Tam hộ pháp Côn Lôn tràn đầy máu, ba cây bảo kiếm thành sáu khúc văng trên nền gạch ngập máu trời...

Chớp mắt một cái, cả ba lão đổ gục thân thể xuống như ba cây chuối thối, không còn cựa quậy gì được nữa.

Khi ấy, từ bên trong, bóng cô gái đẹp thoáng qua.

Tống Nguyên vội vàng kêu :

- Lãnh Hồn Hương Phi...

Chàng phóng mình ra cửa, nhưng bóng người đẹp đã biến mất, chỉ còn thoang thoảng mùi hương sen diu dàng.

Ôi, mùi hương kỳ diệu của người đẹp bí ẩn. Mùi hương có thể giúp người tăng lực, thông tâm, nhưng cũng giết người dễ dàng lúc nàng pha trộn độc tố... khi ấy những kẻ hít phải vẫn thấy mê, khoái cảm, nhưng thất khiếu ngộ độc, máu trào ra khóe miệng mà chết.

Tống Nguyên ngẩn ngơ một lúc rồi trở vào.

Bên trong “Nhất Nguyên quan” xác người chết nằm sắp lớp, lạ một điều những cao thủ Côn Lôn chết đâu có nét sáng khoái mê mê trên gương mặt, nơi khóe miệng rỉ ra dòng máu đã thâm đen.

Đao, kiếm, cung, tên vút bừa bãi.

Tổng Nguyên hất chân đá vào những thứ ấy và nói một mình :

- Những món đồ chơi này để đối phó với ta đây. Nếu không có Lãnh Hồn Hương Phi đem đến cho chúng những cái chết êm thấm, thì ta còn vất vả.

Chàng nhìn quanh, quả thật không có dấu vết của cuộc giao tranh, vách tường, bàn ghế còn nguyên vẹn, chỉ có xác người la liệt và mùi hương sen phảng phất. Hương sen trong này có độc tố. Nhưng Tổng Nguyên chẳng sợ gì, bởi chàng đã có khả năng chống vạ độc.

Chợt Tổng Nguyên bỗng ngẩn ngơ, chàng dấn thân vào lãnh địa Côn Lôn để tìm Trần đại hiệp hỏi ra về tung tích của cha chàng. Nhưng bây giờ còn biết Trần đại hiệp là ai ở giữa đồng xác chết kia... Hy vọng rằng ông ta đã đi theo Chưởng môn nhân chưa trở lại... Chàng còn hy vọng truy vấn được nhân vật này.

Nhưng Chưởng môn Côn Lôn trở về sẽ nghĩ sao về hành động của Tổng Nguyên đây?

Chàng chép miệng :

- Biết sao được khi chúng cứ ép ta vào cuộc chiến. Không giết người thì người giết ta... Va lại cái tội nói xấu phụ thân ta cũng đáng cho ta trừng trị bọn người giả hoạt.

Liếc nhìn đồng xác chết, chàng gật gù :

- Lại thêm một thành tích của “Huyết Thần”, Tổng Nguyên là “Huyết Thần” ha ha ha...

Chàng bật cười, rồi ngắt người đi ra khỏi “Nhất Nguyên quan”...

Bỗng từ trên không, có tiếng người vang :

- A di đà Phật...

Tiếng niệm Phật của người có võ công thượng thặng, nghe rền rĩ điếc cả tai...

Tổng Nguyên liếc nhìn lên, đã thấy một Hòa Thượng áo nâu chao mình từ trên không xuống trước mặt chàng.

Hòa thượng gầy ốm, khuôn mặt xương xẩu, cặp lông mày bạc trắng, miệng xệ, mắt sâu, nhãn quang như ánh lửa.

Vừa trụ bộ, hòa thượng đã lên tiếng :

- Mô Phật, lão nạp đã đến chậm một bước mà nơi đây đã xảy ra bao nhiêu cái chết thảm thương.

Tổng Nguyên chợt sững sờ ngó trên.

Vội đi niêm cảm hận, chàng nhìn kỹ người tu hành trước mặt.

Hòa Thượng này trong quen quen, nhưng trong một lúc chàng không thể nhớ ra ông ở nơi nào.

Lão Hòa Thượng cũng ngắm kỹ Tổng Nguyên. Hai tay lão chắp trước ngực và thốt lên :

- A di đà Phật, Thiện tai, Thiện tai. Quả là ngoài sức tưởng tượng của Lão Nạp thật mà...

Cảm thấy khó chịu vì cái nhìn soi mói của vị hòa thượng, Tổng Nguyên có vẻ không vui, hỏi lớn :

- Dám hỏi Đại sư chặn đường tại hạ có việc gì?

Hòa Thượng khoát tay chỉ một vòng, qua bao nhiêu xác chết, trầm giọng hỏi lại :

- Tiểu tử, đây có phải là do bàn tay độc ác của ngươi không?

Nhéch mép mỉm cười, Tổng Nguyên đáp :

- Nếu Đại sư quả trách thì cứ giữ tại hạ đây là được rồi, cần gì phải hỏi ai đã gây nên?

Vẫn trầm tĩnh, hòa thượng hỏi :

- Đỡ tiểu tử, ngươi quên Khô Trúc thiền sư rồi sao?

Nghe đạo hiệu Khô Trúc thiền sư, Tống Nguyên bỗng nhớ lại chuyện gần mười năm qua, khi phụ thân chàng mất tích... Chính nhà sư này đã tới toan đưa chàng đi mà mẹ chàng không thuận.

Chàng vội vòng tay, khom mình :

Mô Phật, vãn bối thất kính. Thì ra đây là Khô Trúc đại sư, thời gian đã lâu, vãn bối không còn nhớ rõ.

Khô Trúc thiền sư nhíu mày :

- Tiểu tử, ngươi có thâm thù khó xử gì với phái Côn Lôn mà phải bày ra cuộc tắm máu này?

Tống Nguyên cúi đầu :

- Vãn bối không có ý làm như vậy, nhưng người của phái Côn Lôn ép vào vòng chiến nên mới ra có sự...

Thiền Sư lại hỏi :

- Tiểu tử chắc gặp được Cư lão tiền bối nên mới giải được “Tam Âm Tuyệt Mạch”?

Không đáp ngay câu hỏi, Tống Nguyên chỉ nhìn nhà sư :

- Vãn bối chỉ xin hỏi gia phụ còn sống hay đã chết. Nếu gia phụ còn tại thế, hiện nay ở nơi đâu? Nếu chẳng may gia phụ đã chết là do kẻ nào sát hại? Kính mong Đại sư giải đáp? Vãn bối đến ngày hôm nay cũng vì muốn tìm hiểu mối thù và tung tích của thân phụ mới xảy ra những điều đáng tiếc kia.

Khô Trúc thiền sư lim dim mắt, đáp nhanh :

- Chuyện này, dữ nhiều lành ít.

Như nhói trong tim, Tống Nguyên vội hỏi :

- Làm sao để biết tường tận?

Thiền Sư thở dài, khẽ nói :

- Đỗ thí chủ còn sống hay đã chết, quả thật lão nạp không rõ.

Thấy Khô Trúc thiền sư không trả lời thẳng, Tống Nguyên lại hỏi một câu đột ngột :

- Thế tiểu Dương là ai?

Câu hỏi làm Thiền Sư giật mình, nhưng ông cũng đáp :

- Hẳn là Chữ Tuần Dương, Bang chủ của Thiên Ma bang ngày nay.

Chuyện từ năm nào với những sự kiện bỗng tái hiện trong trí nhớ của Tống Nguyên.

Chàng nhìn thẳng Nhà sư :

- Bảy năm trước, lúc Đại sư đến nhà vãn bối thì Chữ Tuần Dương cũng tới phải không?

Biết Tống Nguyên đã nghe mình kêu “tiểu Dương” hôm đó, nên nhà sư gật đầu nói luôn :

- Chữ Tuần Dương muốn giết luôn đứa con của Đỗ thí chủ, nhưng bản tăng đã chặn lại.

Tống Nguyên nhíu cặp chân mày :

- Có mối thù gì mà Chữ Tuần Dương muốn giết cả gia đình vãn bối? Hẳn còn truy đuổi, giăng bẫy, truyền lệnh cho môn nhân Thiên Ma bang giết vãn bối bất cứ ở đâu. Sự mất tích của gia mẫu chắc cũng nằm trong bàn tay của hắn?

Khô Trúc thiền sư trầm giọng :

- Những điều ấy lão nạp không rõ.

Thở dài một tiếng, Tống Ngọc buồn rầu :

- Nhưng không lẽ đại sư không biết gì về tung tích của gia phụ, ngay cả những lời đồn đại, như bọn Côn Lôn đã nói xấu gia phụ làm vãn bối phải căm tức tru diệt chúng?

Nhà sư chấp tay :

- Mô Phật, người tu hành phải tránh vọng ngôn, điều gì không biết rõ thì không nên nói. Những điều tiểu tử hỏi là chuyện đồn đại trong giang hồ. Có dư luận cho rằng “Thanh Sa Bạch Đà” là thân phụ của tiểu tử với “Bạch Sa Kim Lệnh” có mối liên hệ tình cảm. Bạch Sa Kim Lệnh mang thai, nhưng Thanh Sa Bạch Đà một mực phủ nhận, gây nên sự bất hòa giữa các huynh muội. Kết cuộc đôi bên thanh toán nhau mà chết. Vì chuyện này mà những danh gia chính phái trong võ lâm có thành kiến không tốt với gia phụ người.

Tổng Nguyên như muốn nổi nóng :

- Vậy nhân chứng, vật chứng có còn cả không? :

Thiền Sư trầm giọng :

- Nhân chứng vật chứng khổ công tìm bấy giờ cũng khó thấy, song chuyện này giang hồ đều biết cả...

Giọng Tổng Nguyên đành lại :

- Văn bối biết tội ác và tin đồn đều do bọn Thiên Ma bang, nhất định văn bối phải tìm được Chữ Tuấn Dương để hỏi tội.

Khô Trúc thiền sư bỗng kêu lên :

- Ôi, tiểu tử phải coi chừng.

Xem tiếp hồi 28 Có Nguyên Nguyên ma kinh?

26. Hồi 28 Có Nguyên Nguyên Ma Kinh?

- Có gì mà đại sư kinh động thế?

Khô Trúc thiền sư chậm rãi đáp :

- Hiện nay Chữ Tuấn Dương không phải là kẻ có thể coi thường được, hắn trở nay nguy hiểm từ khi khổ luyện “Nguyên Nguyên ma kinh” thành thạo. Lúc này tiểu tử nhà người chưa phải đối thủ hắn đâu. Sự mất tích của vợ chồng “Võ lâm Thánh giả” đời trước, nghe nói cũng chết dưới tay Chữ Tuấn Dương.

Tổng Nguyên chột dạ :

- Hắn luyện được “Nguyên Nguyên ma kinh”?

- Chính thế...

- Lễ nào trong thiên hạ có đến hai bộ “Nguyên Nguyên ma kinh” sao?

- Chỉ có một bộ, đã rơi vào tay Chữ Tuấn Dương. Võ công của hắn cao tới mức không thể tưởng tượng nổi. Bởi vậy, nếu trong một lúc tiểu tử nóng nảy, chỉ biết dựa vào dũng khí nhất thời, thì khó thành đại sự, mà tính mạng cũng khó giữ.

Lời nói của Khô Trúc thiền sư làm Tổng Nguyên thấy rối trong đầu. Bởi khi ở dưới “Động Không Đáy” chàng đọc được tờ giấy của Thiên Áo Tử có ghi rằng “Tam ôn luyện Ma kinh”, tại sao bây giờ còn có một bộ Ma kinh trong tay Chữ Tuấn Dương?

Trong lúc Tổng Nguyên cúi đầu suy nghĩ thì Khô Trúc thiền sư lại lên tiếng đồng ý :

- Việc hôm nay của phái Côn Lôn phải do người của Côn Lôn về giải quyết với tiểu tử. Lão nạp có lời khuyên tiểu tử nên kết nhiều bạn lành, tránh xa kẻ địch dữ.

Giật mình, Tổng Nguyên vội hỏi :

- Lời dạy của đại sư có ý gì?

Nhà sư chấp tay :

- Mô Phật, gia thù phải trả, nhưng tiểu tử chó nên vọng động. Hiện nay các kỳ tài võ lâm, ngoài Chữ Tuấn Dương là Bang chủ Thiên Ma bang, còn có sự xuất hiện của Động chủ “Động Không Đáy”. Võ công của người này còn trên cả Chữ Tuấn Dương. Thêm nữa còn có nhiều lão Ma ngày trước ẩn cư các nơi, tiểu tử không nên khinh xuất...

Vừa dứt lời, tay Thiên sư hất áo bào đã bay hơn mười trượng, thân hình nhấp nhô mấy cái là mất hút luôn.

Tổng Nguyên hét lên :

- Xin Đại sư dừng bước...

Không có hồi âm, trăng đã lên cao, Nhất Nguyên quan đầy xác chết lạnh lùng ghê sợ... Tổng Nguyên nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh bỗng thở dài. Chàng lẩm bẩm :

- “Nguyên Nguyên ma kinh” trong tay Chữ Tuấn Dương, nhưng mối gia thù ta quyết phải trả.

Nhớ đến lời hẹn của “Hải Tâm Quái Tẩu” hôm nào, Tổng Nguyên gằn giọng :

- Hừm, Bang chủ Thiên Ma bang còn hẹn ta tới đỉnh Vu Sơn. Chỉ còn hai mươi ngày nữa. Tốt lắm, ta cứ tới xem “Nguyên Nguyên ma kinh” của hắn tới mức độ nào?

Chàng nhún mình phóng đi giữa ánh trăng khuya lạnh lẽo, để khởi đầu cuộc phó hội với lão ma đang muốn đưa chàng vào bẫy.

* * * * *

Ngày lại, ngày qua...

Tổng Nguyên vượt qua Thanh Hải, đi vào địa phận Tứ Xuyên, rồi nhắm hướng Vu Sơn đi tới.

Dọc đường biết bao nhiêu lưới thù giăng mắc. Nào Thiên Ma bang đón giết, nào các bang phái tranh đoạt “Tàn Băng tiêu”, “Huyết bảo kiếm Đoạt Hồn”... Không giết người thì người giết ta. Tổng Nguyên thấy cần giết là cứ giết. Chỉ trong mười ngày, những kẻ chết dưới tay chàng không dưới trăm mạng. Phần lớn bọn này đều là môn hạ cao cường của Hắc, Bạch lưỡng đạo.

Máu chúng nhuộm đỏ tay Tổng Nguyên không kịp rửa. Chỉ trong mười ngày đã chấn động võ lâm với danh hiệu “Huyết Thần”.

“Huyết Thần” có trong tay những báu vật vô song “Tàn Băng tiêu”, “Huyết bảo kiếm Đoạt Hồn”, “Áo Thiên Tầm y”... “Huyết Thần” nổi danh tàn sát với cả một trời máu tanh

“Huyết Thần” cũng tượng trưng cho hy vọng, kẻ nào giết được Tổng Nguyên “Huyết Thần” sẽ trở thành đệ nhất võ lâm cao thủ.

Còn có điều quý hơn đã lưu truyền từ lâu, máu của Tổng Nguyên cực quý, tổng hợp những linh dược, kỳ trân, chống được vạn độc, kẻ nào uống được máu Tổng Nguyên là may mắn tuyệt đỉnh.

Cứ thế, “Huyết Thần” Tổng Nguyên đã trở thành nguy hiểm, nhưng cũng là con mồi hấp dẫn bao cao thủ võ lâm tìm đến cái chết dưới tay chàng.

Và đến tỉnh Tứ Xuyên, những kẻ cản trở Tổng Nguyên càng nhiều, và số nhân mạng chết dưới tay chàng cũng tăng nhanh theo cấp số nhân.

Gia thù nung nấu, Tổng Nguyên cứ chém, giết, đạp qua mọi trở ngại đi về hướng núi Thần Nữ lên đỉnh Vu Sơn mong giáp mặt với kẻ thù tối độc Chữ Tuấn Dương, dù hắn có ma kinh hay những gì ghê gớm hơn nữa.

Thận trọng không có nghĩa là bó tay. Vả lại võ công và nội lực của Tổng Nguyên đâu phải là tầm thường. Chàng đơn thân, đơn kiếm, nhưng sẵn sàng đi vào tử địa của Thiên Ma bang.

Ôi thật là một thiếu niên đầy dũng khí. Chàng hiên ngang đi tới không ngừng...

Chàng không thể biết lúc đó những thế lực ngầm của võ lâm đang hoạt động mạnh. Lữ Gia Hành, Động chủ “Động Không Đáy”, với võ công kinh khiếp đang triển khai mưu đồ lôi cuốn võ lâm. Lữ Gia Hành chính là kẻ đã đánh Tổng Nguyên một chưởng, văng xuống biển lạnh để chàng gặp được kỳ duyên uống máu “Chương Giao bát bửu thập lục tinh mục” và trái cây vàng giải nhiệt đại bổ, tăng lực vô song.

Chữ Tuấn Dương và Bang chủ Thiên Ma bang vừa hết thời gian tọa quan đã xuất quan, sẵn sàng những hành vi kinh thiên động địa. Đây cũng là giai đoạn những lão ma đầu ẩn dật từ mấy trăm năm tu luyện ở thâm sơn cùng cốc lục tục kéo về đất Trung Nguyên tác oai tác quái. Trên giang hồ không khí chết chóc đang căng thẳng khắp nơi

Danh hiệu “Huyết Thần” của Tống Nguyên được xưng tụng đúng lúc, làm Thiên Ma bang chột dạ. Chữ Tuấn Dương nhớ lại chuyện xưa, cảm tức cần nhân :

- Hừm, lão Khô Trúc vô dụng, nếu lão không cản trở ta cách đây bảy năm thì ta đã giết giọt máu hoang của Đồ Nhất Phương, đầu để sau này nó trở thành đối thủ vô cùng nguy hiểm.

Với ý đồ tru diệt dòng họ Đỗ, Chữ Tuấn Dương đã truyền lệnh cho các Phân đàn Thiên Ma bang đón giết Tống Nguyên ở bất cứ nơi nào. Hắn còn lợi dụng tính hiếu thắng của tuổi trẻ, hẹn Tống Nguyên lên đỉnh Vu Sơn để trừ khử mối họa đáng lo.

Trong khi đó Tống Nguyên vẫn hồn nhiên với ý chí của mình. Chàng cứ đi thẳng tới Vu Sơn, chẳng chút ngần ngại. Đúng ngày hai mươi sáu, Tống Nguyên đã đến núi Thần Nữ khi trời còn chưa sáng rõ.

Trên núi Thần Nữ là đỉnh Vu Sơn bằng bạc màu mây.

Hú lên một tiếng ngân dài, Tống Nguyên sử dụng khinh công phóng lên tầm cao vùn vụt.

Khi đó trên đỉnh Vu Sơn, bọn Thiên Ma bang đã sẵn sàng nghênh đón chàng trai trẻ. Bọn chúng bốn mươi đại hán đứng làm hai hàng, tên nào cũng mặc bộ kinh phục màu vàng, bên ngực trái gắn hình hồ lô vàng với hai mảnh xương trắng chéo nhau :

Các chức sắc thì có ba tên :

- Mạc Kỳ, Đàn chủ “Thiên Âm đàn”, lão già này đầu hói như mông heo, không còn sợi tóc, thân thể cao lớn, mặt mày bặm trợn.

- Mai Linh, Đàn chủ “Địa Âm đàn” mặt mỏng đẹp, nham hiểm, dáng điệu nho nhã, Tống Nguyên từng gặp lão ở khe Bạch Mai.

- Lại Y Nhân, Đàn chủ “Hắc Âm đàn” nhỏ thó, khô đét, diện mạo thâm độc.

Mặt trời đã ló dạng phía xa, Mạc Kỳ vươn vai, lên tiếng :

- Hừm, tiểu tử đâu không thấy, nó trốn mất tiêu rồi chẳng?

Lại Y Nhân bật cười, trở tay vào sườn núi trước mặt :

- Khả khả, không phải nó kia sao?

Hai gã nọ cùng đưa mắt ngó...

Chúng thấy một bóng đen mang theo ba tia hào quang vùn vụt bay tới đỉnh Vu Sơn. Mai Linh đã từng biết Tống Nguyên nên kêu lên :

- Đúng rồi, chính hắn.

Rồi lại cau mày nói :

- Công lực hắn có vẻ tiến triển hơn năm xưa.

Lão chưa dứt lời, đã nghe một tiếng hú ngân dài, Tống Nguyên đáp xuống ghềnh đá ngay trước mặt. Có tạo một nụ cười, Mai Linh bước ra lớn tiếng nói :

- Đỗ thiếu hiệp đã tới, thật là người biết trọng chữ tín.

Tống Nguyên chỉ tăng hắng một tiếng, không thèm trả lời.

Tay trở người kia, Mai Linh tiếp lời :

- Nhị vị kia là Đàn chủ “Thiên Âm đàn” Mạc Kỳ và Đàn chủ “Hắc Âm đàn” Lại Y Nhân của bốn Bang.

Hít một hơi thuốc từ chiếc tẩu dài màu nhũ bạc, Lại Y Nhân khùng khinh gần giọng :

- Đến sớm thì chơi sớm, giới thiệu dài dòng với nó làm gì?

Liếc ngang một cái, Tống Nguyên hỏi :

- Chữ Tuấn Dương đâu?

Câu hỏi xách mé đầy trịch thượng của Tống Nguyên để hỏi Bang chủ, làm Mạc Kỳ nổi nóng. Hấn quát to :

- Muốn gặp ngài Bang chủ thì dễ thôi. Nhưng lão xem ngươi có bao nhiêu công lực.

Như không để ý đến lời Mạc Kỳ, Tống Nguyên đảo mắt lạnh lùng nhìn, rồi nhếch mép khinh khi :

- Sao có mấy goe như thế này thôi à?

Chịu không nổi, Mạc Kỳ gầm lên :

- Thằng nhỏ lếu láo, ngươi hãy nhớ ngày này năm tới là ngày giỗ đầu của ngươi nhé.

Lời chưa dứt một đạo cuồng phong mãnh liệt đã xuất ra...

Tống Nguyên nghe gió chuông cũng biết võ công của Mạc Kỳ không phải tầm thường, chàng vội sử dụng bộ pháp “Túy Tửu Tiên” lách vào một cái...

- Bình...

Ngọn chuông của Mạc Kỳ đi hệt, đánh sạt một tảng đá lớn, rung rinh vách núi, cát bụi bay mù mịt. Cơn phản nộ bốc lên, Mạc Kỳ lập tức thi triển “Bách Bộ thần quyền” bí quyết võ công ghê gớm của Mạc Gia Bảo, xứ Hà Nam.

Chuông của hắn quả thật hùng mạnh, khủng khiếp mặt giang hồ, Mạc Kỳ thi triển mạnh thêm ghê gớm, chỉ nghe chuông phong ù ù. Trong chớp lát chuông ánh đầy trời, không thấy bóng người đâu cả.

Tống Nguyên gật gù khen :

- Khá lắm, hảo công phu... hảo công phu.

Chàng vừa lách tránh vừa trêu trọc :

- Mời hai vị cùng đấu cho vui, kéo lại trách tại hạ không chiếu cố.

Mạc Kỳ nổi điên, nâng công lực lên mười hai thành, miệng thét :

- Tiếp chiêu...

Ngọn chuông cực mạnh vỗ thẳng vào chàng trai. Lách qua một bên, đồng thời Tống Nguyên đẩy hữu chuông vào huyết “Thái Dương” của Mạc Kỳ.

Lập tức thu hữu chuông, hai vai nhô lên, Mạc Kỳ tổng tả chuông vào huyết “Kỳ Môn” của Tống Nguyên như sấm sét. Thực chuông còn xa, mà chuông phong đã ào tới mạnh như sấm sét.

Tăng hăng một tiếng, Tống Nguyên triển vận Huyết Khí, tả hữu giương lên, bung mạnh :

- “Ầm”...

Tiếng nổ chấn động, cuồng phong quật thẳng vào Mạc Kỳ. Hấn giật thót tim bởi chuông lực của Tống Nguyên phủ tạng đảo lộn, Huyết Khí sôi sục, vội vã lùi ba bước, lão đảo ngả nghiêng một lúc rồi mới trụ được. Trên cái đầu trọc lóc của Mạc Kỳ, mồ hôi chảy như mưa.

Phía bên kia, Tống Nguyên cũng phải lùi một bước, khi song kinh giao nhau kinh khủng. Chàng bỗng nghe bên tai có tiếng Mai Linh :

- Bồn Đàn chủ không để Tống thiếu hiệp phải thất vọng.

Qua tiếng nói, Tống Nguyên đã thấy một luồng âm phong cực mạnh ập vào huyết “Mệnh Môn” sau lưng và một kinh đạo đánh vào huyết “Kiên Tinh” ở phía hữu.

Đã đề phòng, Tống Nguyên hơi ngả người, hữu cước đá mạnh về phía sau, thân thể lao về phía trước.

- “Bình”...

Mạc Kỳ giáng thêm một chưởng vào giữa ngực Tống Nguyên.

Phần nộ cực độ, Tống Nguyên cúi mình xuống, bay lướt lên tám trượng, xoay người thi triển “Huyết Quang Mê Ly chưởng” đánh vào chính diện của ba đối thủ...

Lại Y Nhân vung tẩu thuốc màu bạc lấp lánh xông vào, lúc điểm, lúc chặt, lúc đánh, lúc đâm, toàn vào yếu huyệt của chàng trai, mong hạ Tống Nguyên cho sớm.

Tống Nguyên vừa đánh vừa đỡ, lúc thủ lúc công, hết sức mãnh liệt mà dẻo dai, huê dạng.

Chàng cười vào mặt Lại Y Nhân :

- Khả khả, cái tẩu đẹp quá, nếu lão chết ngủm thì nhường cho tại hạ hút thuốc chơi.

Mai Linh xông lên tiếp Lại Y Nhân để tấn công, hấn bay mình như quỷ, xuất thủ bất định, nhiều cao thủ chết dưới chưởng kỳ ảo của hắn. Phen này hắn quyết giành công trừ khử Tống Nguyên. Mạc Kỳ giở hết pho “Bách Bộ thần quyền” tấn công ráo riết.

Ba lão thay phiên nhau phát chưởng, phát huy hết sở trường, nhất định giành phần thắng...

Công lực của Tống Nguyên lúc này phát huy đã mạnh, nhưng ba Đàn chủ của Thiên Ma bang liên thủ tấn công với ý đồ “ba thằng đánh một, không chột cũng què” nên trong một lúc Tống Nguyên muốn thắng cũng không phải dễ. Ngược lại sức ép từ ba phía quá nặng, đôi lúc khiến chàng phải lảo đảo. Nếu không có bộ pháp “Túy Tửu Tiên” kỳ ảo, chưa chắc chàng kéo dài nổi hai trăm chiêu.

Thế là ba trăm chiêu cũng qua. Vận khí huyết đã tới đa, Tống Nguyên thầm nghĩ :

- “Mình phải sử dụng tới “Đoạt Hồn huyết kiếm” mới trị được bọn này”.

Nhưng chàng nhớ lại lời của Khô Trúc thiền sư Chữ Tuấn Dương đã luyện được “Nguyên Nguyên ma kinh”.

“Hừm”, “Nguyên Nguyên ma kinh” ý đại sư muốn nói đối thủ của Thiên Ma bang bây giờ rất ít.

Không thể được, chưởng lực của ta phải thắng được ba Đàn chủ của nó, nếu không thì còn hy vọng gì thắng được Chữ Tuấn Dương.

Nghĩ như vậy rồi Tống Nguyên phấn chấn tinh thần, công lực tăng lên gấp bội, kinh khí tung ra hơn thác nước.

Chàng hét to một tiếng vang vọng chín tầng mây, song cước đẩy mạnh, người bay lên chín trượng, từ trên không vẩy lực toàn thân, tập trung kinh đạo vào song chưởng bổ xuống.

Ba Đàn chủ Thiên Ma bang cùng giật mình, không ngờ đột nhiên đối thủ đối đầu pháp, từ trên đây chưởng ào xuống với khí thế kinh hồn như vậy.

Không còn né tránh được nữa, ba Đàn chủ tập trung công lực, cùng phóng chưởng lên, đón đánh chính diện...

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Những tiếng nổ như trời long đất lở, cây cỏ bật gốc, đất đá tung bay, cả một vùng như thiên hôn địa ám.

“Bình Bình Bình”

Kinh phong cuốn dây, vách đá cứng như sắt cũng bị đào sâu năm trượng, sức chấn động khủng khiếp chưa từng có.

Tống Nguyên bị bắn lên cao, tai ù, tim đập, khí huyết sục sôi, ngũ tạng bị đảo lộn... Phía dưới cả ba Đàn chủ bị bắn lùi hàng chục trượng, áp lực mạnh đến ói máu, thân thể lắc lư hồi lâu mới trụ vững.

Khi đó Tống Nguyên vừa sa xuống. Lại Y Nhân gầm lên :

- Giết nó...

Tẩu thuốc trên tay lão giương cao, xĩa mạnh vào gân cốt của Tống Nguyên nhanh như chớp.

Mai Linh tăng hắng một tiếng, rút trong mình ra chiếc “Vuốt quỷ” dài nửa trượng, đen xì, khi vung lên món khí giới này dài đến hai trượng rưỡi, trông thật kỳ quái, đáng sợ. Lão vươn mình lên, quật “Vuốt quỷ” vào lưng chàng trai.

Cùng lúc đó, Mạc Kỳ xuất thủ một chưởng đáng thẳng vào ngực Tống Nguyên như sấm sét.

Thân hình Tống Nguyên đang ở giữa trung không. Bỗng ba luồng kinh phong từ ba phía ập đến.

“Vù Vù Vù”...

Vội vàng thu chưởng, rút cước, Tống Nguyên xoay mình tránh được cuộc tập kích ba mặt của đối phương. Nhưng ba đạo khí khác lại ầm ầm vỗ tới.

Đúng lúc đó một tiếng “rẹt” chói tai, hồng quang chớp giạt liên hồi, “Đoạt Hồn huyết kiếm” đã ở trên tay Tống Nguyên.

Mai Linh thét lên :

- “Huyết kiếm Đoạt Hồn” đấy!

Ba Đoàn chủ lập tức nhảy lùi về ba phía. Tống Nguyên cười nhạt, xuất chiêu “Huyết Tẩy Quần Ma” quơ Huyết kiếm định để lấy đầu cả ba đối thủ.

Chớp mắt một cái, tiếng nổ rền vang, huyết quang đỏ rực, kiếm ảnh đầy trời. Mai Linh, Mạc Kỳ, Lại Y Nhân đều bỏ chạy.

Đổi kiếm chiêu từ “Huyết Tẩy Quần Ma” sang “Huyết Quang Băng Hiện”, Tống Nguyên đuổi theo Lại Y Nhân.

Hàng loạt kiếm ảnh ập tới các huyết chính sau lưng của Lại Y Nhân, khiến hắn hoảng hồn kêu chói lói. Nhưng thế nguy đã đến, hắn phải quay ngoắt lại để vung chiếc tẩu chặn kiếm chiêu. “Răng” một tiếng giòn tan, chiếc tẩu bị chém đứt đôi, bay đi một nửa.

Lại Y Nhân thét lớn :

- Ta liều chết với ngươi.

Dứt lời hắn quơ cán tẩu còn lại trong tay, dốc toàn lực đánh tới

“Bình”...

- Ối trời....

Tiếng kêu thảm thiết của Lại Y Nhân vang lên rền rĩ rồi tắc nghẹn. Máu bắn ra như mưa, đất đá trên gành bị nhuộm đỏ một vùng khủng khiếp. Lại Y Nhân ngã nhào, sắc mặt trắng bệch. Cánh tay phải của lão bị chặt cụt tận vai... Đoàn chủ “Hắc Âm đàn” đã chết tươi dưới lưỡi Huyết kiếm.

Tống Nguyên cười nhạt, vung tay, những giọt máu từ kiếm vung bắn tứ tung trông thật kinh người. Chàng quay sang Mạc Kỳ và Mai Linh, cả hai lão đều tái nét mặt.

Mai Linh còn nhìn bốn mươi tên đại hán và thét :

- Tất cả xông lên!

Nhưng lạ thay bọn chúng đều đứng yên như tượng đá, vì đã sợ hãi hết hồn.

Hai tên Đoàn chủ tiến thoái lưỡng nan. Bỗng từ bên kia núi một chuỗi cười lạnh tanh vọng tới, khiến Mai Linh và Mạc Kỳ tỉnh hẳn. Như tràn trề hy vọng, Mai Linh bật cười :

- Tống Nguyên, ngươi đã tới số rồi.

Xem tiếp hồi 29 Chạm mặt kẻ “Đại thù”

27. Hồi 29 Chạm Mặt Kẻ “đại Thù”

Ánh bạc của áo bào lấp lánh trên ghềnh đá, chàng thấy một bóng người lướt nhẹ tựa cánh chim, chứng tỏ khinh công siêu đẳng.

Người ấy gương mặt tuấn tú, chân mày lười mác, ria mép chữ bát, môi đỏ, mắt to, lưng đeo trường kiếm, vừa có nét hào hoa, vừa oai phong凛冽.

Bóng người trung niên ấy vừa xuất hiện, Mai Linh, Mạc Kỳ và bốn mươi gã đại hán áo vàng đều nhất loạt quỳ xuống tung hô :

- Chúc Bang chủ vạn phúc.

Thì ra hần chính là “Vũ Hoàn Nhân Ma” Chữ Tuấn Dương, Bang chủ của Thiên Ma bang...

Chữ Tuấn Dương liếc nhìn Tống Nguyên mỉm cười lạnh lùng :

- Hừm, Đồ tiểu tử, ngươi đang nổi danh “Huyết Thần” đấy ư?

Ánh mắt Tống Nguyên sáng ngời, chàng gật đầu :

- Chính ta.

Chữ Tuấn Dương ho khẽ một tiếng, rồi bảo :

- Khá khen cho ngươi đến đúng hẹn, nhưng ba Đàn chủ của Bang tiếp ngươi chưa chu đáo. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tống Nguyên chạm mặt kẻ đại thù, trong lòng sôi sục căm hờn, liền quát lớn :

- Chữ ác ma. Tại hạ đã đến đây thì ngươi chớ nhiều lời, hãy lắng nghe câu hỏi của ta.

Nhẹ nhún vai, Chữ Tuấn Dương nhếch mép :

- Hỏi đi...

Tống Nguyên gần giọng :

- Thân phụ ta với ngươi có thù gì mà ngươi sát hại, còn bày điều xấu đồn đại trong giang hồ để mong mất thanh danh của cha ta?

Bang chủ Thiên Ma bang quét nhãn quang lạnh lẽo ngang mặt Tống Nguyên, rồi nói :

- Chuyện này dễ dàng thôi, để ta sinh phúc hóa kiếp cho ngươi. Cứ xuống âm phủ hỏi cha ngươi sẽ rõ.

Lời đáp xác xược và tàn bạo của Chữ Tuấn Dương khiến Tống Nguyên vô cùng phẫn nộ.

Chàng bật ra câu hỏi giữa hai hàm răng nghiến rít :

- Chính ngươi đã giết thân phụ ta?

Lại bật cười, Chữ Tuấn Dương đáp lẹ :

- Đồ Nhất Phương à? Khà, Khà, chính ta giết nó.

Tống Nguyên gầm lên :

- Giết người phải đền mạng.

Hữu chưởng vung lên, chỉ phong ào ào, Tống Nguyên điểm nhanh vào các đại huyệt trước ngực Bang chủ Thiên Ma bang.

Chỉ lắc lư một cái, Chữ Tuấn Dương đã tránh khỏi năm đạo chỉ phong ác liệt của Tống Nguyên.

Hắn lại cười lạnh tanh :

- Ngươi muốn giết nốt Đồ Phu Nhân không mà dám chạm đến ta?

Tống Nguyên vội lùi một bước, trong lòng quặn đau, trừng mắt hỏi tên ác ma :

- Thân mẫu của ta đâu?

Chử Tuấn Dương cười ngất.

Hắn dùng ngón tay trở bên phải chỉ vào giữa lòng bàn tay trái, rồi đáp gọn :

- Ở đây này...

Ý hắn muốn nói người mẹ thân yêu của Tống Nguyên hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Uất ức, căm hờn, Tống Nguyên thét lên :

- Hãy tiếp chiêu.

Tả chưởng xoay một vòng, chàng triển vận Huyết Khí lên mười hai thành và hữu chưởng cũng vỗ thốc kinh khí tới. Chưởng phong ầm ầm, Huyết Khí đỏ rực, ập vào Chử Tuấn Dương.

Bang chủ Thiên Ma bang khê nhích toàn thân, tả chưởng xuất một chiêu Ma công cực mạnh.

- Ầm...

Hai luồng kinh khí giao nhau, chấn động dữ dội, đá bay cây gãy, cát bụi mù mịt một góc trời.

Thân hình lão đạo, Tống Nguyên lùi liền ba bước mới trụ lại được

Chử Tuấn Dương gật gù :

- Tiểu tử đỡ được một chưởng cũng khá đấy, nhưng sợ rằng không thể lãnh chiêu thứ hai.

Nuốt vội máu họng đang chực tuôn trào, Tống Nguyên trợn mắt :

- Cứ thử xem...

Hữu chưởng của Chử Tuấn Dương liền chặt mạnh, kinh phong réo ào ào, từ trên đầu trút xuống. Thân hình hắn di động, tiến lên phía trước, từ tả chưởng phóng ra kinh đạo điểm vào huyệt “Kỳ Môn” trước ngực Tống Nguyên mãnh liệt kinh hồn.

Không chậm trễ, Tống Nguyên nâng chân khí toàn lực đẩy song chưởng ra phía trước tiếp chiêu.

- “Ầm, ầm”...

Sức va chạm long trời lở đất.

Hàng loạt cây thông già trên đỉnh Vu Sơn bị bưng gốc, tung bay loạn xạ trong đất đá kín trời.

Bọn đệ tử Thiên Ma bang đứng xem đều bị chưởng phong đẩy lui luôn mấy bước, thân thể chao đảo lắc lư.

Chử Tuấn Dương cũng giật mình. Hắn tưởng dùng nhất chiêu lưỡng thức có thể quật đổ Tống Nguyên, Nào ngờ...

Song chưởng giao nhau, toàn thân Chử Tuấn Dương bị giật mạnh, phải lùi bước.

Mặt mũi nóng bừng, Chử Tuấn Dương trố mắt :

- Hừm, công lực của tiểu tử khá đấy. Hãy tiếp nhận một chiêu nữa.

Thân hình di động, ánh bạc lóe lên, hắn triển khai “Thiên Ma chưởng pháp” đã nổi tiếng trên giang hồ.

Kinh phong cuộn cuộn đánh mình về phía trước.

Thấy đối thủ đỡ độc chiêu, Tống Nguyên cũng thi triển “Huyết Quang Mê Ly chưởng” đón lấy luồng kinh lực đang ầm ầm đổ xô vào mình.

“Bùng, bùng”...

Cả ngọn núi chấn động.

Hai bóng người tách ra, rồi nhập vào, chưởng phong réo ào ào, chưởng khí tỏa rộng bốn mặt.

Trong chốc lát chỉ còn thấy ánh bạc lấp lánh quyện lấy làn sương đỏ ngút trời, kinh phong chường anh mù mịt, hàng trăm chiêu đã qua vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này Tống Nguyên đã hết sức mình, chưởng pháp tuy có cao siêu, nhưng nội lực của chàng không thể bằng Bang chủ Thiên Ma bang. Chữ Tuấn Dương lại nhiều kinh nghiệm giang hồ, biết lợi dụng mưu ma chước quỷ luôn lách để giành phần thắng.

Thực tế, khi người ta đuối sức, chiến pháp không còn linh hoạt nữa, đó là điểm yếu rõ dần về phía Tống Nguyên. Con cáo già Chữ Tuấn Dương làm gì chẳng thấy.

Mồ hôi nhỏ giọt trên trán Tống Nguyên, mắt chàng đã hoa lên.

Bỗng Chữ Tuấn Dương hét to lên một tiếng, tăng cường công lực, ánh bạc chói ngời, chưởng đạo âm âm di động. Tống Nguyên cảm thấy bốn mặt áp khí tăng lên, chàng bắt đầu chao đảo. Trong lúc đó Thiên Ma bang chủ Chữ Tuấn Dương đã giành thế chủ động. Hắn thỉnh thoảng hạ tay hạ một độc chiêu chớp nhoáng...

- “Bình”... một phía núi rung rinh.

Bóng Tống Nguyên bị bật ra ngoài. Chàng đứng không vững phải lùi đến mấy bước.

Chữ Tuấn Dương cười lạt một tiếng sấn tới, song chưởng như mưa, ngũ trảo như những mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu Tống Nguyên.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, Tống Nguyên vừa bị trúng một chưởng học máu, không kịp rút kiếm ra đã bị ngũ trảo của Chữ Tuấn Dương đâm vào cổ, máu tuôn có vòi.

Chàng thấy cái chết đã dần kề bên.

Bóng Tử thần lớn vờn...

Nhưng trong đầu chàng tự bảo mình :

- “Không, ta không thể chết được... Gia thù... ân oán... tình yêu. Không, nhất định không chết”.

Trong Tống Nguyên, ý sống trào dâng, mãnh liệt.

Chàng tập trung vận hành “Huyền Thiên chính khí” một luồng khói trắng bốc lên.

“Ầm” sức chấn động quá mạnh, bởi Chữ Tuấn Dương mới vờ tới định uống máu Tống Nguyên. Nào ngờ chiêu “Cầm nã” của hắn chạm một khắc đã chạm phải “Huyền Thiên chính khí” làm hắn dội ngược. Thân hình Tống Nguyên cũng bay bổng đi.

Chữ Tuấn Dương ngây mặt ra nhìn. Hắn thấy Tống Nguyên bật lên cao hơn mười trượng và rơi xuống bên mép ghềnh đá. Thì ra chiêu cầm nã của Chữ Tuấn Dương chạm “Huyền Thiên chính khí” của Tống Nguyên tạo thành sức đẩy mạnh ngàn cân... Tống Nguyên bật văng đi như một hòn sỏi.

Giật mình kinh ngạc, Chữ Tuấn Dương nghĩ thầm :

- “Thôi chết, lỡ nó rơi xuống vực thì uống bao nhiêu vật quý”.

Vèo một cái, Chữ Tuấn Dương phóng theo...

“Phịch”...

Tống Nguyên đã rơi xuống mép vực, thân thể oằn oại, co giật vì đau đớn, khóe miệng máu tươi vẫn tuôn ra.

Chàng trai đã hôn mê, nhưng phản xạ tự nhiên của cơ thể cứ thế làm chàng co giật dữ dội.

Bang chủ Thiên Ma bang vội nhào mình tới chụp lấy Tống Nguyên...

Chỉ còn hai tác...

Bỗng Tống Nguyên ngọ đầu cự mạnh, và “soạt” một tiếng, toàn thân chàng rơi xuống vực sâu cùng một lớp đất đá của bờ ghềnh.

Ồi chỉ chậm vài khắc, Chữ Tuấn Dương lặn nhanh tới và đứng bật dậy, tất cả phản ứng của hắn đều chậm mất rồi.

Vực thăm này có tên là “Tuyệt Mệnh nhai” hồ sâu như không có đáy, bờ dốc trơn tuột.

Trùng mắt nhìn xuống, Chữ Tuấn Dương thấy Tống Nguyên đang rơi cách độ mười trượng, với tốc độ chóng mặt.

Song thủ liền vươn ra, Chữ Tuấn Dương vận lực thi triển “Kình Thiên Hấp Lực” hút lấy thân thể kẻ đang rơi. Hai chân hấn lún sâu vào đất như hai cột sắt chịu lại, những mong hút được Tống Nguyên lên.

Nhưng thật là vô ích... Tống Nguyên đã rơi quá xa. Lực hút của Chữ Tuấn Dương có làm đà rơi chậm lại, nhưng rồi chàng trai cũng tuồn tuột rút phăng phăng xuống “Tuyệt Mệnh nhai”.

Trong chớp mắt, Tống Nguyên lún vào lớp sương mù dưới lòng vực, không còn dấu vết gì nữa.

Xem tiếp hồi 30 Hồng Hoang Huyết Ma

28. Hồi 30 Hồng Hoang Huyết Ma

- Công lực của Bang chủ ghê gớm thật, đã đánh văng “Huyết Thần” xuống vực, một tin mừng cho võ lâm.

Chữ Tuấn Dương tức bực, mắng lớn :

- Mừng cái con khỉ, tụi bay ngu như chó. Lẽ ra phải chụp được tên tiểu tử. Nó rơi xuống vực mang theo “Đoạt Hồn huyết kiếm”, “Tàn Băng tiêu”, “Áo Thiên Tầm”... bao nhiêu bảo vật võ lâm, làm sao tìm lại? Và dòng máu quý của nó nữa, ta đã kịp hút được đâu.

Thấy Bang chủ nổi giận, bọn đệ tử im phăng phắc.

Còn Chữ Tuấn Dương thở dài chán nản :

- Hừm, cuộc hẹn hôm nay trở thành công cốc.

Chợt hấn ngựa cổ cười sằng sặc như điên :

- Ha ha ha, mà cuộc hẹn hôm nay đâu phải mình ta. Các đại môn phái đều sẽ tới. Chúng cũng hi vọng bắt được Tống Nguyên để hút máu, để đoạt lấy “Tàn Băng tiêu”, “Đoạt Hồn huyết kiếm”, “Thiên Tầm y” những món “Võ Lâm Chi Bảo”. Nhưng bây giờ thì hết rồi, hết thật rồi. Ha ha...

Chữ Tuấn Dương cười đến tuôn nước mắt. Bọn đệ tử lại ngẩn ngơ nhìn.

Bỗng có tiếng lạnh lùng :

- Chữ Tuấn Dương cười gì đó?

Giật mình bởi có kẻ dám kêu tên, Chữ Tuấn Dương quay lại, thấy hai lão gia to lớn.

Một lão già tóc trắng như cước, mặt trắng như tờ giấy. Một lão già tóc bạc, mặt đỏ gay, bận áo vải khố, đeo bầu rượu to, sừng sững trước mặt Chữ Tuấn Dương mà hấn không hề nghe tiếng động trước, tỏ rõ trình độ kinh công siêu tuyệt.

Liếc mắt qua, Chữ Tuấn Dương đã biết lão áo trắng là Thường Trung Tuyết Sơn Âm Hồn còn lão mặt đỏ là “Liêu Đông Tàn Tâm Khách” Mộc Thâm, toàn những vị võ lâm tiền bối.

Thì ra Thường Trung Tuyết Sơn Âm Hồn sau khi điều trị cho Thường Trung Tuyết Sơn Âm Linh thì lên đường tìm Đỗ Tống Nguyên. Dọc đường gặp Mộc Thâm “Liêu Đông Tàn Tâm Khách” thì rủ lão cùng lên đỉnh Vu Sơn tụ hội võ lâm giang hồ.

Bang chủ Thiên Ma bang Chữ Tuấn Dương cười lạnh tanh :

- Nhị vị tiền bối cũng cất công lên đây à?

Tuyết Sơn Âm Hồn Thường Trung nhìn xoáy vào mặt Chữ Tuấn Dương và hỏi gọn :

- Đỗ công tử đâu?

Nhéch mép cười, Chữ Tuấn Dương đáp :

- Tại hạ có nghe “Tuyệt Sơn nhị kỳ” bị tiểu tử họ Đỗ lấn lướt, phải ép mình làm đầy tớ cho nó. Nhưng bây giờ xin tiên bối yên tâm. Kể từ nay tiên bối tự do rồi.

Tuyệt Sơn Âm Hồn quát mắt :

- Đừng nói nhảm nhí dài dòng. Ta chỉ hỏi Đỗ công tử thôi?

Chử Tuấn Dương cười khanh khách, trở tay xuống vực thăm :

- Khà khà, chủ nhân của lão tiên bối đã bị tai hạ đánh bay xuống “Tuyệt Mệnh nhai” rồi. Ha ha ha...

Tuyệt Sơn Âm Hồn trầm nghĩ :

- Đỗ công tử thắng được cả anh em ta, không lẽ thua tên ma đầu này. Lẽ nào lời đồn Chử Tuấn Dương luyện được “Ma kinh” là có thật?

Mộc Thâm “Liêu Đông Tàn Tâm Khách” nói xen vào :

- Thường lão hữu đã tới đây, người nên nói thật.

Tuyệt Sơn Âm Hồn cũng nói :

- Lẽ nào ngươi dám giấu lão phu?

Chử Tuấn Dương tỏ vẻ bực bội :

- Bồn Bang chủ đã giúp lão tiên bối thoát thân, có gì phải giấu.

Vẫn tỏ ý không tin, Thường Trung Tuyệt Sơn Âm Hồn cười gằn :

- Nếu người đánh được Đỗ thiếu hiệp rơi xuống vực thì ngươi thử đánh lão phu vài chiêu xem.

Vừa nói Thường Trung vừa lừng lững đi tới, gương mặt lạnh như băng.

Chử Tuấn Dương cười khẩy :

- Thường Trung, dường như lão chỉ muốn làm đầy tớ cho hạt giống hoang của họ Đỗ?

Nghe giọng nói của Chử Tuấn Dương, Tuyệt Sơn Âm Hồn bỗng ửng màu hồng trên gương mặt trắng, chứng tỏ lão đã nổi giận.

“Liêu Đông Tàn Tâm Khách” Mộc Thâm khịt mũi một cái nói, bảo rằng :

- Thường lão nhi, trận này nhường cho lão hữu nhé.

Tuyệt Sơn Âm Hồn gật đầu :

- Lão Mộc bình tĩnh một lát, nếu ta không xong, đến lượt ngươi ra tay cũng chưa muộn.

Thấy Tuyệt Sơn Âm Hồn cứ lừng lững đi tới Chử Tuấn Dương gằn giọng :

- Các vị muốn vậy thì ta phải mở cuộc chém giết.

Bí mật vận chân khí, gương mặt đã trắng bệch, tóc bạc trên đầu đã dựng đứng cả lên. Lão quyết tâm giết Chử Tuấn Dương bằng một chiêu của mình.

Thái độ của Chử Tuấn Dương thì hung hăng ra mặt. Hắn giương song chưởng chờ Thường Trung đi tới.

Bỗng có nhiều tiếng lạch cách của khí giới va chạm, rồi...

- “Vèo vèo vèo”...

Trên ghềnh đá xuất hiện chín người, vị nào cũng già lão, mặc sắc phục khác nhau.

Chử Tuấn Dương liếc mắt, chợt bật cười :

- Khà khà, Chưởng môn nhân của chín đại môn phái đã tới.

Ngô Phi Nhất Mã của phái Thiếu Lâm lên tiến trước :

- Ôi, các vị đến sớm quá nhỉ?

Mộc Thâm tăng hăng :

- Lễ nào chờ các người cùng tới?

Chấp tay trước ngực, Ngô Phi Nhất Mã trầm giọng :

- Nơi đây toàn những Chương môn nhân thí chủ nên giữ gìn lời nói...

Huyền Vân đạo trưởng của phái Côn Lôn bước tới :

- Xin các vị tạm dừng, bản đạo có lời cần hỏi.

Chử Tuấn Dương cười khà khà, trở tay xuống vực :

- Tại hạ hiểu rồi. Nhưng người đạo trưởng cần tìm đã ở dưới kia.

Ngẩn mặt ra, Huyền Vân đạo trưởng hỏi nhanh :

- Bang chủ nói thật à?

Chử Tuấn Dương lại trở Tuyết Sơn Âm Hồn :

- Nếu không thật thì lão nô tài kia đâu có gây sự với Bồn Bang chủ.

Thường Trung nổi giận thét lớn :

- Tiếp chiêu.

Đơn chương của lão vung lên, một đạo hàn phong ập tới.

Cất tiếng cười lạnh lùng, Chử Tuấn Dương bước lên, tả chương đánh liền một chiêu dữ dội.

- “Bình”...

Đá lở ầm ầm, cây cối tróc gốc.

Tuyết Sơn Âm Hồn chao đảo, phải bước lùi vài bộ, còn Chử Tuấn Dương vẫn giữ nguyên vị trí.

Mọi người có mặt đều trở mắt ngạc nhiên. Họ có nghe Chử Tuấn Dương luyện được “Nguyên Nguyên ma kinh” công lực tuyệt lắm, nhưng không ngờ lại cao đến thế.

Giữa lúc mọi người còn ngơ ngác, Chử Tuấn Dương lại thét :

- Lão nô tài, hãy đi cùng Chủ nhân của người.

Cùng tiếng nói, song chương lật ngang, Bang chủ Thiên Ma bang Giáng thêm một chiêu mãnh liệt.

Kẻ ngạc nhiên nhất là Tuyết Sơn Âm Hồn. Lão thầm nghĩ :

- “Chử Tuấn Dương là đệ tử của “Vũ Trụ Ma Quân” Kim Xúc Lân, không ngờ công lực lại dữ dội đến thế”.

Lão đang suy nghĩ thì kinh phong của Chử Tuấn Dương đã tới. Thường Trung xoay mình né tránh, rồi vung song chương tiến lên.

Vừa lúc đó, dưới ghenh đá có hai mươi hán tử mặc y phục đỏ chói phóng lên. Người nào thân thủ cũng nhanh nhẹn, bước đi vững vàng, xem ra thuộc hạng giang hồ cao thủ.

Tiếp đó là một tràng hú ngân dài.

Có tiếng kêu :

- “Động chủ Động Không Đáy” đã tới.

Tiếng hô này vang động cả vách đá, vọng âm truyền đi như bất tuyệt.

Một người mặc áo đỏ như các đại hán kia xuất hiện, có bịt vuông trên mặt. Hắn chính là “Động chủ Động Không Đáy”.

Đảo mắt một vòng, ánh mắt nhẵn quang của Động chủ dừng lại gương mặt Chữ Tuấn Dương.

Hắn nhếch mép :

- Đỗ Tông Nguyên đâu?

Chữ Tuấn Dương cười gằn :

- Mắt Động chủ không thấy gì sao?

“Động chủ Động Không Đấy” buông một chuỗi cười dài. Tiếng cười như mũi kiếm nhọn đâm vào tim mọi người đau nhói.

Hắn lập lại câu hỏi :

- Tiểu tử Tổng Nguyên đâu?

Vẫn cứng rắn, Chữ Tuấn Dương bảo :

- Nếu biết điều, các người hãy đi mau. Ta không muốn rắc rối với những kẻ bịt đi bộ mặt thật.

Người áo đỏ cười lạt :

- Chữ Tuấn Dương người muốn sống hay muốn chết?

Kẻ dám hỏi Bang chủ Thiên Ma bang câu hỏi đó đã làm mọi người phải sững sốt trở mắt nhìn.

Gương mặt Chữ Tuấn Dương đanh lại, hắn nói :

- Điều này còn tùy thuộc công lực của người bao nhiêu.

“Động chủ Động Không Đấy” quay lại đám thuộc hạ :

- Có tên nào lên thử xem Bang chủ Thiên Ma bang công lực tới đâu.

Hai hán tử áo đỏ sau lưng Động chủ lập tức phóng tới, khiến Chữ Tuấn Dương sẵn sàng xuất chiêu.

Nhưng Tuyết Sơn Âm Hồn đã sẵn tới, quát to :

- Đây Chữ Tuấn Dương, việc của ta và người chưa xong.

Buông tiếng cười lạnh lẽo, Chữ Tuấn Dương gạt đầu :

- Được lắm, ta sẽ trừng trị lão nô tài một phen.

Hữu chưởng tiếp theo lời nói, Chữ Tuấn Dương quạt một chiêu chính vào Thường Trung.

Đột nhiên “Động chủ Động Không Đấy” lại phóng tới, song chiêu chặn lấy chưởng đạo của Chữ Tuấn Dương

Ầm... sức chấn động dữ dội, Chữ Tuấn Dương giật mình, lùi vài bước và nhìn thẳng người áo đỏ :

- Động chủ làm vậy là có ý gì?

Nhẹ nhếch mép, “Động chủ Động Không Đấy” nói nhanh :

- Có ý truy tìm Đỗ Tổng Nguyên.

Lời nói rõ ràng là không tin Tổng Nguyên bị Chữ Tuấn Dương đánh văng xuống vực.

Huyền Vân Tử của phái Côn Lôn xen vào hỏi với giọng nóng nảy :

- Chữ Bang chủ, rốt cuộc Tổng Nguyên rơi ở chỗ nào?

Biết mọi người không tin chuyện Tổng Nguyên rơi xuống vực, Chữ Tuấn Dương nổi nóng quát :

- Lão không tin thì cứ việc chờ.

Phát cây phát trần thép, Huyền Vân Tử nói :

- Nếu hôm nay không giao Tổng Nguyên cho ta, thì đừng mong rời khỏi chỗ này.

“Động chủ Động Không Đáy” lại lên tiếng :

- Xin hai vị bình tĩnh, chờ tìm hiểu kỹ việc này. Rồi ngày Trùng Cửu tới đây, Bản Động chủ có lời mời tất cả tới dự tiệc của đỉnh Bạch Mã sơn. Khi đó ta giải quyết mọi việc ân oán hẳn cũng chưa muộn.

Những người có mặt lại ồ lên một tiếng, bởi không ngờ “Động chủ Động Không Đáy” dám thách đấu với các cao thủ Hắc Bạch lưỡng đạo.

Riêng Chữ Tuấn Dương vẫn trầm giọng :

- Tốt lắm, ngày đó sẽ có mặt ta.

Rồi bắn phóng mình đi thẳng.

Chưởng môn nhân các môn phái chấp thuận lời mời của “Động chủ Động Không Đáy” rồi tảo đi khắp hướng.

Thấy mọi người đã đi hết, Mộc Thân quay lại nhìn “Động chủ Động Không Đáy” và khum tay :

- Việc hôm nay coi như tạm ngừng, bởi sự mất tích của “Huyết Thần”, ta y hẹn sẽ gặp lại nhau ở Bạch Mã sơn vào ngày Trùng Cửu nhé.

“Động chủ Động Không Đáy” cũng cúi đầu :

- Kính chào nhị vị tiền bối, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Mộc Thân kéo tay Thường Trung :

- Thôi chúng ta đi.

Hai lão cùng nhún mình phóng vào, chớp mắt đã biệt dạng.

Chờ hai lão đi khuất, “Động chủ Động Không Đáy” đến bên bờ vực thẳm nhìn xuống. Vực sâu đến mấy trăm trượng, mây mù che kín, chẳng thấy đáy ở chỗ nào. Ngay chim chóc cũng không dám bay xuống, khi vượn cũng chẳng dám leo trèo.

Thế mà “Động chủ Động Không Đáy” chao mình xuống vun vút, bởi ông ta sống ở vùng địa huyết đã quen, lại luyện được kinh công siêu tuyệt.

Chẳng bao lâu ông ta đặt chân tới đáy vực, Ông bắt đầu lục soát ở nền đất đá lạnh lẽo, sục sạo cả vào những kệt hóc, tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người, hay thầy ma nào.

“Động chủ Động Không Đáy” lại phóng mình như chiếc pháo thăng thiên trở lên bờ vực,

Bọn thuộc hạ nghênh đón. Động chủ gần giọng :

- Chữ Ma đầu dám dối gạt ta. Chắc chắn nó đã giấu Tổng Nguyên ở chỗ nào, rồi bày điều nói láo. Nhưng đến ngày Trùng Cửu mọi điều sẽ sang tỏ thôi.

Phẩy tay một cái, Động chủ quát :

- Ta về...

Đoàn người áo đỏ lại lao đi vun vút, kéo một dây dài như con rồng lửa.

Ngọn Vu Sơn và “Tuyệt Mệnh nhai” lại hoang vắng thê lương như quang cảnh hàng ngày.

Vậy thì Tổng Nguyên đi đâu?

Lúc chàng bị văng xuống vực thì đã bất tỉnh, nên cứ rơi hết tốc lực, chẳng có vật cản nào.

Nhưng bên vách đá nhẵn thín bỗng toác ra một khe, bình thường không ai biết. Từ khe đá kéo Tổng Nguyên vào bờ đầm lầy bên trong, mùi sinh hơi hám tanh tưởi.

Thời gian trôi qua...

Rất lâu, rất lâu...

Thình lình một lớp bụi phấn thơm bay tới ép vào mũi chàng, khiến Tống Nguyên cảm thấy dễ chịu và dần dần hồi tỉnh.

Mới mở mắt ra, Tống Nguyên lại nhắm mắt ngay, bởi một hình ảnh ngê sợ. Trước mặt chàng là một bộ xương lẫn thịt bầy nhầy, với chiếc đầu lâu nham nhở...

Mùi thịt thối khó chịu vô cùng. May là ở mũi chàng còn lớp phấn thơm, mà chàng vẫn ỏi mũi vì kinh tởm. Cổ họng Tống Nguyên ỏi ra đầy máu...

Một cơn đau dữ dội lan khắp cơ thể.

Ôi lẽ nào xương cốt rời rã cả thể này?

Trong đầu chàng thầm nghĩ :

- Thôi rồi, thân thể mình cử động không được, mà cái thầy ma trước mắt, biết làm sao?

Chàn ngằm vận khí, thông mạch. Nhưng thầy không vận khí còn hơn, bởi chỉ động dậy nhẹ là đau buốt tận tim óc. Mỗi lần chàng hít thở, mùi hôi thối, tanh tưởi lại thốc vào mũi, khiến chàng ỏi ra đầy máu. May là chất phấn có hương thơm giúp chàng dễ chịu đôi chút.

Yên lặng một chút, không thấy động tĩnh gì, Tống Nguyên lại mở mắt nhìn. Chàng thấy đầu xác chết tóc đỏ hoe, mắt nhắm nghiền, đôi môi rã thịt gần hết, lòi hàm răng trắng hếu, cắn chặt, dường như lúc chết rất đau đớn khô sở.

Chàng lại nhìn xuống phía dưới và nhận ra xương sườn của xác ma bị đứt hết bốn cái, vùng bụng mang nhiều thương tích. Nhưng lạ một điều là cái xác chết không đổ xuống. Nó cứ lay động trước mặt chàng theo hướng gió, tỏa mùi tanh. Cánh tay phải của xác chết vươn về lưng Tống Nguyên. Còn tay phải của xác chết ma đâu? Chàng nhắm mắt lại, vì không muốn nhìn thấy cảnh bi thảm ấy lâu hơn.

Bỗng có một làn hơi ấm đi vào cơ thể, kích động tâm mạch. Tống Nguyên há họng ỏi ra một vòi máu. Vừa ỏi xong thì cơ thể cũng dễ chịu, thần kinh bớt căng thẳng.

Cùng lúc đó, một luồng khí ấm nổi lên ở đan điền. Tống Nguyên cố nén đau đớn, nâng chân khí đã bị hao mòn, để dẫn luồng nhiệt vừa nhận được đi khắp cơ thể. Chàng cố gắng vận chân khí, tuy buốt tận xương.

Lát sau, ở huyệt “Mệnh Môn” nóng lên, một luồng nhiệt lực xâm nhập, hòa hợp với chân khí còn lại trong cơ thể nối những mạch bị đứt lưu thông khắp toàn thân. Đầu óc sáng suốt dần, Tống Nguyên mới hiểu là mình được một người nào đó truyền lực cứu cấp từ phía sau lưng.

Song lúc này không thể suy nghĩ miên man, mà phải tập trung toàn lực để vận khí, điều trị thương tích.

Khoảng hai giờ sau, nhắm chừng giờ Ngọ qua giờ Thân, mồ hôi trên mình Tống Nguyên đổ ra như tắm, song cảm giác đau đớn đã giảm được nhiều. Tống Nguyên thu chân khí, thì nhiệt phía sau lưng cũng mất.

Chàng vừa nhúc nhích đã nghe một giọng nói vang bên tai :

- Không được quay đầu lại.

Tiến nói tuy nhỏ, nhưng Tống Nguyên nghe rất rõ, và âm thanh ấy khiến huyết mạch của chàng nổ nang tim đập, tai ù. Chàng biết ngay là mình đã gặp phải cao nhân, nội lực hết sức thâm hậu.

Giọng nói bí ẩn lại vang lên :

- Người là ai?

Tống Nguyên vội đáp :

- Văn bối là Đỗ Tống Nguyên, giao thủ với địch nhân, võ nghệ kém người, bị đánh trọng thương xuống nơi này, được tiên bối cứu, xin tạ ân đức.

Tiếng bí ẩn hỏi tiếp :

- Sự phụ của người là người nào.

Một khắc suy nghĩ, Tống Nguyên trả lời :

- Văn bối chưa từng có sư phụ.

- Vậy “Đoạt Hồn huyết kiếm” do đâu người có?

- Trong trường hợp ngẫu nhiên, văn bối lấy được kiếm báu nơi động phủ, do lão tiền bối Hồng Hoang Huyết Ma để lại.

- Hừm, như vậy Hồng Hoang Huyết Ma là sư phụ của mi rồi...

Không ngần ngại, Tống Nguyên đáp :

- Nếu lão tiền bối Hồng Hoang không từ chối, văn bối rất là sung sướng được là đệ tử của ngài.

Người bí ẩn cười gằn :

- Như thế, những nợ máu do Hồng Hoang Huyết Ma để lại, người cũng phải chịu trách nhiệm đấy.

Giọng Tống Nguyên dứt khoát :

- Lẽ tất nhiên là vậy.

Trả lời câu này vì Tống Nguyên ngay thẳng, nhưng trong lòng chàng bồn chồn.

Chàng nghĩ thầm :

- Nếu kẻ bí ẩn kia là người thù của sư phụ Hồng Hoang thì phen này tính mạng mình chắc không giữ nổi.

Phía sau lưng lại có tiếng hỏi :

- Người có biết thầy ma trước mặt mi là ai không?

Lắc đầu. Tống Nguyên đáp :

- Văn bối không biết.

Có tiếng thở dài :

- Nó là dòng giống của Huyết Ma, tên Đặng Chi Nhất đã bị lão phu dùng trọng phủ danh chết. Nếu người nhận là đệ tử Huyết Ma, thì xác chết kia là sư huynh của người phải không?

Lời đáp của Tống Nguyên hơi mất bình tĩnh :

- Đúng thế thì tiền bối cũng sẽ đánh chết tại hạ?

Giọng bí ẩn cười nhẹ :

- Xem ra người chưa hẳn là đệ tử của Huyết Ma, nếu xin chuyển qua làm đệ tử của ta, thì có thể tha tội chết.

Tính cương trực vẫn còn, Tống Nguyên trả lời ngay :

- Bẩm tiền bối, được học một miếng võ cùng là thầy. Huống chi Hồng Hoang Huyết Ma để lại cho văn bối cả bí kíp trên vách đá lẫn bảo kiếm “Đoạt Hồn”, làm sao văn bối có thể phản bội đi nhận người khác làm sư phụ? Nếu tiền bối nhân lúc văn bối trọng thương mà giết, văn bối đành chịu, mà ở đây cũng chẳng ai biết đâu.

Lại có tiếng cười lạt :

- Tiểu tử thông minh đấy, lão phu chẳng bao giờ thừa lúc người ta lâm nạn mà giết. Thôi được, ta cứu người trước đã, sau này giết cũng chưa muộn.

Tống Nguyên cảm thấy luồng nhiệt lực từ phía sau lại đi vào huyết “Mệnh Môn” và lan tỏa khắp cơ thể.

Dần dần Tống Nguyên cảm thấy đã khá khỏe, liền bay mình về phía trước, rời khỏi xác chết khoảng sáu trượng mới dừng lại. Nhưng vẫn không dám nhìn lại phía sau.

Hai chân Tống Nguyên vừa chạm đất, chàng cảm thấy đầu choáng, mắt hoa, miệng ối ra một vòi máu.

Lúc lâu sau, khi huyết mới tạm lắng, chàng mệt nhọc nói :

- Nếu tiền bối là kẻ đại thù của sư phụ Hồng Hoang, thì tại hạ thà chết chứ không chịu ơn nữa

Dứt lời, chàng lấy một viên thuốc trong bọc ra, cho vào miệng nuốt.

Do dùng lực quá mạnh, Tống Nguyên không trụ nổi, phải ngồi bệt xuống, mắt đổ hào quang, đầu nhúc nhúc như muốn nổ tung.

Tiếng nói từ phía sau bỗng vang lên :

- Không nhận ta làm sư phụ thì ta đập chết.

- Vèo... một đạo kinh phong ập đến, gió chướng ù ù kinh khủng.

Tống Nguyên cảm thấy khó lòng thoát chết, liền chân mình nhận lấy tử chiêu của người bí ẩn.

- “Bùng” một tiếng, Tống Nguyên chỉ thấy toàn thân nóng rực, rồi chàng mê đi...

Thời gian trôi qua, có lẽ sang giờ “Dậu”, chàng mới tỉnh lại, và hết sức ngạc nhiên chỉ thấy mình khỏe thêm.

Cái xác chết lại đứng đưa trước mặt, mà chàng nhớ lúc này chàng đã nhảy xa sáu trượng.

Thì ra chàng đã được đưa về chỗ cũ trong lúc hôn mê.

Tống Nguyên suy nghĩ mông lung.

Xác chết trước mặt chàng “Huyết Ảnh Khách” Đặng Chi Nhất, cao thủ một thời lừng lẫy giang hồ mất tích. Chàng ta là con của Hồng Hoang Huyết Ma, trên danh nghĩa thì là sư huynh của Tống Nguyên. Với kẻ công lực cao cường như vậy mà nhân vật bí ẩn kia còn đập chết, sao ông ta đánh chàng một chiêu không chết, còn thấy khỏe ra?

Lúc này chàng vận hành chân khí đã thấy thông suốt, nhưng một điều lạ khiến chàng ngạc nhiên là mình bị khống chế không cử động song chưởng được. Chàng trầm nghĩ trong đầu :

- “Nhân vật phía sau có thể là Hồng Hoàng Độc Ma, kẻ thù của Hồng Hoàng Huyết Ma. Lão cứu mình, nhưng khống chế song chưởng để ép mình làm đệ tử đây. Mình thà chết, không phải bội”.

Quả nhiên một câu hỏi vang lên :

- Tiểu tử, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Vẫn cương trực, Tống Nguyên đáp :

- Nếu tiền bối muốn giết thì cứ tự nhiên. Còn tiền bối định ép văn bối phản bội sư môn thì không được đâu. Văn bối không phải kẻ sợ chết đến phải bán mình...

Lại có tiếng thở dài và lời nói mềm mỏng :

- Tiểu tử, lão phu quý nhà ngươi có thể chất hơn người, nên muốn...

Câu nói bỗng tắt ngang như uất nghẹn.

Tống Nguyên chỉ đằng hắng một tiếng, không nói gì.

Bỗng một đợt thở dài tuôn ra, mang theo tâm trạng rất thảm não của người bí ẩn.

Ông ta trầm giọng nói tiếp :

- Lão phu tuy võ công thâm hậu nhưng lại cô độc một mình. Một đời cô độc, cả trăm năm không gặp một nữ nhân vừa ý. Hừm, ta sắp vào quan tài mà vẫn cô độc thế này. Nếu người đồng ý nhận ta làm sư phụ, giúp cho võ công của ta có thể lưu truyền thì ta có thể đảm bảo người trở nên cao thủ danh chấn giang hồ, đệ nhất võ lâm.

Lời nói của lão khiến Tống Nguyên xúc động.

Chàng nghĩ thầm trong đầu :

- “Người này võ công tuyệt thế, nhưng cô độc đáng thương. Nay muốn nhận một đệ tử còn phải chịu lép, gần như cầu khẩn. Phải chi lão không phải kẻ thù của sư phụ thì...”

Tiếng than của người bí ẩn cứ thế lương kéo dài, làm Tống Nguyên chỉ muốn bật khóc.

Nén không nổi chàng phải nói :

- Tiền bối ạ, lẽ ra văn bối có thể đồng ý tất cả. Nhưng tiền bối lại là kẻ thù của sư môn, còn giết sư huynh của văn bối, nên việc nhận tiền bối làm sư phụ hẳn không thể có được đâu.

Câu nói của Tống Nguyên lần này vừa dứt, thì giọng nói phía sau bỗng vui vẻ, sung sướng :

- Ôi, Nguyên nhi, con hãy quay lại nhìn lão phu đây.

Cùng tiền nói, Tống Nguyên cảm thấy song chương đã tự do, thân hình linh hoạt, không còn bị khống chế nữa.

Chàng vội vàng quay nhìn lại...

Ái dà, một cảnh tượng ghê gớm khiến Tống Nguyên sửng sốt.

Trước mắt chàng là một lão già đầu tóc bạc, rối bù, ngồi trên tảng đá lớn.

Y phục của ông lão rách te tua, sắc mặt đen xám, nhưng đôi mắt sáng rực như hai tia lửa.

Tay phải của xác chết “Huyết Ảnh Khách” xuyên vào ngực lão già, ngập tới cổ tay. Nơi tay xuyên vào ngực trái của ông lão máu thịt bầy nhầy, đỏ hồng. Lão già ngồi dựa nghiêng vào vách vực, cánh tay xác chết xuyên vào ngực lão nên cứ đứng thẳng, dù da thịt cứ rã dần.

Đôi chân của lão già bị chặt, tay phải cũng bị cắt đứt, chỉ còn lại tay trái hoạt động, và chính cánh tay ấy đã truyền lực từ phía sau lưng cứu sống Tống Nguyên.

Biết Tống Nguyên đã nhìn rõ mình, ông lão dịu dàng hỏi :

- Nguyên nhi biết ta là ai không?

Nhìn lão, Tống Nguyên hết sức thương tâm. Hẳn ông lão là một tiền bối võ lâm, giang hồ ngang dọc, không hiểu sao lại lâm nạn khủng khiếp đến thế, và tại sao có cuộc huyết chiến sinh tử với “Huyết Ảnh Khách” để một người chết thảm, một người bị tay thọc vào lồng ngực, chết dở, sống dở thế kia?

Tống Nguyên trầm giọng :

- Văn bối không biết tiền bối là ai. Nhưng dù là ai văn bối không thể nhận tiền bối làm sư phụ. Vì đã là đệ tử của Hồng Hoang.

Giọng ông lão vẫn như vui vẻ :

- Tiểu tử nói thật không?

Tống Nguyên gật đầu quả quyết :

- Văn bối không bao giờ đổi ý.

Lão già cười, có vẻ sung sướng, có vẻ như được an ủi, khiến Tống Nguyên ngạc nhiên, không hiểu vì sao có sự thay đổi ấy.

Lát sau lão già lại lên tiếng :

- Tiểu tử xem đây...

Chú ý nhìn, Tống Nguyên thấy lão vận khí, toàn thân bốc lên lớp lớp thể khí như sương mù đỏ bọc lấy toàn thân lão càng lúc càng dày, ánh hồng quang chớp động và có những tiếng nổ như sấm.

Tống Nguyên kinh ngạc trầm nghĩ :

- Kìa, tại sao lão vận hành “Huyết Khí” của bản môn?

Chàng tiếp tục nhìn, những lớp sương đỏ bảo vệ quanh mình lão đã đông kết thành thể rắn như khối đá đỏ trong như pha lê cứng rắn ấy. Hồng quang từ đó chiếu ngời muôn vạn tia sáng rực rỡ lung linh.

Giật mình ngáy hắt người ra, Tống Nguyên kêu nhỏ :

- Ôi, đây là hiện tượng luyện “Huyết Kinh tâm pháp” đến mức cao nhất, ta chưa thể nào đạt tới. Công lực luyện khí của người này cao gấp đôi, gấp ba trình độ hiện nay của ta.

Lão đang tiến tới mức tối thượng.

Nhưng lão là ai, tại sao luyện được “Huyết Khí” cao siêu đến thế? Lẽ nào lão thu được “Huyết Khí” từ “Huyết Ảnh Khách”?

Chang lại lắc đầu :

- Cũng không phải, “Huyết Khí” của “Huyết Ảnh Khách” chưa đến trình độ này.

Trong lúc Tống Nguyên suy nghĩ, thì lão già đã thu “Huyết Khí” và lên tiếng hỏi :

- Người đã nhận ra ta là ai chưa?

Tống Nguyên định thần và gằn giọng :

- Sao ngài cướp được “Huyết Kinh tâm pháp” của bản môn?

Lão già bật cười :

- Ta chính là Hồng Hoang Huyết Ma đây.

Lùi một bước, Tống Nguyên tỏ vẻ không tin :

- Hừm, ngài đừng gạt tại hạ để nhận làm sư phụ.

Ông lão vẫn cười lớn :

- Khả khà, lẽ nào tiểu tử không tin ta?

Nghiêm nét mặt, Tống Nguyên hỏi :

- vậy tại sao ngài giết sư huynh “Huyết Ảnh Khách”?

Sắc mặt của lão đen xám lại, lão thở dài :

- Ôi, câu chuyện thật dài dòng, nhưng ta đành phải kể lại đầu đuôi cho tiểu tử nghe.

Tống Nguyên gật đầu :

- Tại hạ sẵn sàng nghe đây...

Lão già chậm rãi nói :

- Nhất nhi “Huyết Ảnh Khách” không phải con ruột ta. Bởi ta xưa nay cô độc, không có vợ. Nhưng ta thương yêu nó như ruột thịt, bởi ta cứu được nó trong tay Hắc đạo đem về nuôi nấng từ khi còn ẵm ngửa. Nó dần lớn lên, ta truyền công cho nó. Nhưng nó càng lớn lên ta càng nhận ra tính nó nóng nảy, nông cạn lại dâm dăng, nên không truyền “Huyết kiếm Đoạt Hồn”. Tuy vậy nó vẫn ra giang hồ tác yêu tác quái, nhưng khéo xóa dấu vết khiến ta cũng không biết.

Trong lần nhận lời mời của Thánh Thủ Lang Quân đến Động Không Đáy, khi trở về ta để lại “Huyết kiếm” và bí kíp trong một động phủ. Nhất nhi trở về gặp ta một mực yêu cầu ta phải lập tức truyền “Huyết kiếm” cho nó. Ta trả lời là đã truyền cả bảo kiếm và bí kíp cho người khác.

Không ngờ do sinh lòng phản bội, hận thù, thừa dịp điểm ngã ta, khống chế huyết đạo, mỗi ngày cắt một chân, một tay của ta để cố ép ta khai chỗ giấu Huyết kiếm. Ta cố gắng chịu đau khổ, qua ngày thứ tư đã vận hành “Tối Tâm Pháp” giải các huyết đạo mà nó không biết.

Nó tiếp tục đòi chặt nốt cánh tay trái của ta. Tuy bị nó hành hạ bằng nhục hình, ta vẫn không muốn giết nó, bởi vì muốn để nó làm truyền nhân lưu lại phần lớn võ công của ta, trừ “Huyết kiếm”. Song ta đã nhiều lần thỉnh cầu, nó vẫn khăng khăng đòi chặt cánh tay còn lại của ta.

Khi đó ta hết sức phẫn nộ, liền đánh nó chết. trước khi chịu chết, nó cò dùng thiết thủ xuyên tay vào ngực trái, toan moi tìm ta ra, nhưng ta chặn lại được. Từ đó ta đã cụt hết ba chi, đành ngồi đây, cánh tay nó

thọc vào ngực ta vẫn y nguyên. Ta không di chuyển và chôn cất nó được. Hàng ngày ta vận công và uống “Hoàn Kiên Đơn Bảo Mệnh” ta chứa sẵn trong bọc để duy trì sự sống.

Bởi ta muốn chờ xem người ta truyền lại “Huyết kiếm” trong động phủ kia sẽ ra sao. Thật bất ngờ, hôm nay gặp được tiểu tử. Hồi nãy ta thử người, nếu lòng người bất chính, dám thay đổi sư phụ, thì ta đánh chết người rồi.

Nhưng quả thật người là kẻ minh chính, trung hậu, rất xứng đáng là đệ tử chân truyền của ta. Rồi đây, còn lại những gì trong tấm thân tàn phế này, ta sẽ truyền hết cho người hết...

Ngừng lại một khắc để thở, lão già lộ vẻ vui mừng nhìn Tống Nguyên :

- Sao, người đã tin ta là Hồng Hoang Huyết Ma, sư phụ của người chưa?

Tống Nguyên vô cùng xúc động bởi lời kể của ông lão, và những sự kiện ông nói về “Động Không Đáy” khiến chàng tin thật rằng người ngồi trước mặt chàng chính là Hồng Hoang Huyết Ma.

Chàng vội sụp lạy mà rằng :

- Sư phụ tại thượng, xin nhận lạy này của đệ tử Đồ Tống Nguyên. Vừa rồi đệ tử có lời mạo phạm, cầu mong sư phụ đại xá.

Hồng Hoang Huyết Ma cười sung sướng, cánh tay trái khẽ nâng lên, một luồng nhu kinh phát nhẹ đỡ Tống Nguyên dậy.

Ông nghiêm giọng hỏi :

- Nguyên nhi, con thật sự họ Đồ chứ?

Tống Nguyên ngạc nhiên và cung kính đáp :

- Từ khi hiểu biết, con chỉ biết mình họ Đồ...

Tằng hắng một tiếng, Huyết Ma hỏi tiếp :

- Phụ thân, mẫu thân con hiện giờ ở đâu?

Tống Nguyên buồn dẫu, đôi mắt đỏ lên như muốn khóc. Chàng vẫn tắt kể lại chuyện gia đình cho sư phụ nghe.

Huyết Ma nhíu mày :

- Con nhớ có lần nghe gã họ Trần ở Côn Lôn về chuyện riêng của Đồ Nhất Phương phải không?

Chàng vội đáp :

- Quả thật con có nghe người họ Trần nói. Sau cùng vì đến tìm anh ta ở Côn Lôn mà gây ra huyết án ở “Nhất Nguyên Quán”...

Thở dài một tiếng, Hồng Hoang Huyết Ma nhìn vào mặt Tống Nguyên chăm chăm, rồi lại nói :

- Giống qua, giống quá...

Lộ vẻ kinh ngạc, Tống Nguyên hỏi :

- Bẩm sư phụ nói cái gì giống?

Hồng Hoang Huyết Ma không trả lời thẳng câu hỏi, chỉ nhíu mày và nhìn Tống Nguyên :

- Đồ Nhất Phương đối đãi với con ra sao? Vì lẽ gì mà không truyền dạy võ công cho con từ thuở bé?

Cứ thật thà, Tống Nguyên trả lời :

- Phụ thân rất thương con không bao giờ đánh đập chửi mắng. ngày thương ông vẫn dạy con chữ nghĩa, nhưng không dạy võ công bởi trong người con lúc ấy đang có “Tam Âm Tuyệt Mạch”... và phụ thân bảo trên giang hồ có nhiều kẻ hung ác, lại có võ công cao, rất nguy hiểm nên không muốn cho con theo nghiệp võ.

Huyết Ma lại gật gù :

- Con có biết “Vũ Nội song tiên” không?

Tổng Nguyên lắc đầu :

- Bẩm con chưa biết...

Lại thở dài một tiếng, Huyết Ma nói :

- Theo ta nghĩ, con không phải họ đồ. Nếu như vậy sự kiện trở nên phức tạp. Mong rằng không phải thế.

Ánh mắt kinh ngạc, Tổng Nguyên kêu lên :

- Sư phụ lẽ nào con không phải là con ruột của phụ thân?

Hồng Hoang Huyết Ma nói tiếp :

- Bây giờ sư phụ cần cho biết kỉ luật của bản môn. Phải theo đúng bản môn. Cấm dâm, không cấm giết, cấm loạn, không cấm cướp. Có nghĩa là mọi điều chính, tà đều do ở cái “Tâm”. Hành sự hợp với tâm là “Chính” ngược lại với Tâm là “Tà”. Con có hiểu không?

Tổng Nguyên cúi đầu :

- Dạ, con hiểu...

Hồng Hoang Huyết Ma lại hỏi :

- Con có biết bí mật trong Huyết kiếm ở đâu không?

Nhẹ lắc đầu, Tổng Nguyên đáp :

- Bẩm, con không biết.

Huyết Ma chìa bàn tay ra :

- Đưa kiếm đây cho sư phụ.

Nâng thanh kiếm bằng cả hai tay. Tổng Nguyên trao cho Huyết Ma.

Ông chống kiếm, lần tay rút ra, trong vỏ kiếm còn một lớp vỏ khác mà lâu nay Tổng Nguyên không biết.

Lớp vỏ này tuyệt đẹp, lấp lánh bảo quang, và đặc biệt từ vỏ ấy có một tờ giấy màu vàng rơi ra.

Nhéch mép cười, Hồng Hoang Huyết Ma bảo :

- Sư phụ đã biết bí mật này từ lâu. Ta phải cần có nó để tìm ra bộ “Trích Huyết Quyển Kinh” mới luyện Huyết kiếm đến tuyệt đỉnh được. Nhưng sức sư phụ đã cạn, nơi giấu “Quyển Kinh” lại hiểm trở gian nan, đành phải chờ truyền nhân kế tục. Con hãy lượm mảnh giấy kia và đọc cho sư phụ nghe nào.

Lượm vội tờ giấy vàng lên, Tổng Nguyên đọc :

Lửa trong nước

Động trong lửa

Cá trong động

Trời trong cá

Mộ trong trời

Người trong mộ

Người trong người

Những câu chữ này làm Tổng Nguyên ngơ ngác.

Chàng nói nhanh :

- Con chẳng hiểu gì cả.

Huyết Ma cười :

- Rồi con sẽ hiểu. Sau căn cứ vào bảy câu chữ này con sẽ tìm được bộ “Trích Huyết Quyển Kinh”. Nơi ấy còn nhiều bảo vật vô lâm khác, sau này hành đạo giang hồ con không thể thiếu.

Luyện được “Trích Huyết Quyển Kinh” con sẽ danh trấn vô lâm, đủ sức địch lại một kẻ công lực tối thượng, mà hiện nay võ công của con chưa bằng cái móng của lão ấy.

Hết sức ngạc nhiên, Tống Nguyên vội hỏi :

- Người ấy danh hiệu là gì?

Huyết Ma lắc đầu :

- Chuyện ngày sau đừng hỏi bây giờ. “Thiên cơ bất khả lậu”. Con hãy nằm xuống sư phụ điều trị cho.

Không dám hỏi nữa, Tống Nguyên ngoan ngoãn nằm xuống.

Bàn tay trái còn lại của Huyết Ma cũng bắt đầu hoạt động.

Xem tiếp hồi 31 Tâm tình khó xử

29. Hồi 31 Tâm Tình Khó Xử

Trong ba ngày đó, Hồng Hoang Huyết Ma còn truyền dạy thêm võ công cho Tống Nguyên, đồng thời dạy cho chàng khẩu quyết bước thứ hai về “Huyết Khí”. Ngay bộ pháp “Huyết Quang Mê Ly chưởng” trước đây Tống Nguyên còn ba chiêu chưa thông đạt và phát huy, lần này được sư phụ chỉ dạy tới nơi tới chốn.

Tống Nguyên lại được học thêm thủ pháp ám khí của bản môn, và nắm bí quyết phối hợp sử dụng “Đoạt Hồn huyết kiếm” với “Huyết Quang Mê Ly chưởng”...

Hồng Hoang Huyết Ma lại bảo :

- Dù sao võ công ta truyền cho con cũng chưa thể tới tuyệt đỉnh. Phải chờ tìm được “Trích Huyết Quyển Kinh” con mới đạt tới mức cao siêu.

Vào buổi hoàng hôn ngày thứ ba, Hồng Hoang Huyết Ma bảo :

- Nguyên nhi, bây giờ sư phụ xử lý huyết mạch cho con một lần nữa. Về võ công con đã học xong rồi.

Vâng lệnh sư phụ, Tống Nguyên quỳ xuống, vận hành Huyết Khí, lưu thông toàn thân.

Hồng Hoang Huyết Ma hơi nhường chưởng trái đã điểm trúng “Huyết Ngủ” của Tống Nguyên. Chàng nằm ngủ ngon lành trong khi sư phụ làm những gì chàng không hề biết.

Trong lúc chập chờn nửa mê nửa tỉnh, Tống Nguyên chỉ cảm nhận một nguồn nhiệt khí tuôn vào mình từ huyết “Mệnh Môn” xâm nhập tất cả các huyết mạch trong cơ thể.

Độ nóng càng lúc càng cao tới khi không chịu nổi chàng lại mê đi.

Rất lâu... Rất lâu...

Lâu lắm Tống Nguyên mới tỉnh lại... Bên tai chàng vắng nghe một tiếng cười rất yếu ớt, nhưng cũng thật vui mừng, mãn nguyện.

Chàng quay nhìn lại và hoảng hốt thấy gương mặt của Hồng Hoang Huyết Ma trắng bệch, hai khóe miệng rỉ ra hai dòng máu, hơi thở hỗn hển đứt quãng, nhưng cặp mắt tràn trề hi vọng nhìn Tống Nguyên.

Chàng vội vàng run giọng hỏi :

- Ôi sư phụ... Sư phụ làm sao thế?

Hồng Hoang Huyết Ma khó nhọc tuồn bàn tay trái vào trong bọc rút ra chiếc túi nhỏ trao cho Tống Nguyên và bảo :

- Con cất kỹ cái này nhé. Khi nào tìm được “Trích Huyết Quyển Kinh” hãy mở ra xem sẽ biết tất cả. Sư phụ đã truyền hết cho con võ công của Hồng Hoang Huyết Ma rồi.

Tổng Nguyên xúc động rơi nước mắt :

- Sư phụ, sư phụ... hình như đã dốc hết nội lực chân khí cho con?

Hồng Hoang Huyết Ma gượng cười :

- Nguyên nhi, ngày tận thế của sư phụ đã tới, nên có gì sư phụ phải nói hết. Nhiệm vụ của con sau này rất gian nan. Trên đường bôn tẩu gian hồ tương lai con là kẻ vô địch. Song con nên hết sức thận trọng khi gặp lão “Hồng Hoang Độc Ma”. Lão “Độc Ma” này có nhiều chất độc rất khủng khiếp trên đời. Cho dù con chống được vạn độc tố, nhưng chất độc của “Độc Ma” có khi con chống không nổi. Con phải hết sức thận trọng.

Ông nhẹ lay bàn tay trái còn lại, miệng phều phào :

- Sư phụ đi đây...

Chưa dứt lời Hồng Hoang Huyết Ma đã nhắm nghiền đôi mắt, đầu ngẹo qua một bên.

Lão đã tắt thở.

Một tay võ công lừng lẫy giang hồ, trọn đời cô độc đã đi vào giấc ngủ ngàn năm. Trên môi lão còn thoáng nụ cười mãn nguyện, vì đã tìm được một truyền nhân xứng đáng.

Tổng Nguyên thét lên một tiếng :

- Sư phụ...

Nước mắt chàng tuôn ra như suối.

Ba ngày trôi qua, Tổng Nguyên quần quanh bên thi thể sư phụ, gắn liền với thân xác sư huynh “Huyết Ảnh Khách”.

Rồi chàng bước đến bên vách đá giường chuông xuất chiêu...

- “Bình”... Tiếng nổ chấn động, vách đá hiện ra một lỗ sâu hoắm, rộng và cao khoảng một trượng vuông.

Tổng Nguyên đưa thi hài Hồng Hoang Huyết Ma và Huyết Ảnh Khách đặt vào đó rồi bên ngoài lấp đá thật kín.

Chàng lại dùng thiết chỉ, vận khí vào ngón tay khắc chữ lên viên đá ngoài mộ như tấm bia.

Chỉ nghe những tiếng “rẹt rẹt”, lát sau ngón tay chàng đã khắc xong những hàng chữ trên bia đá :

“Tiên sư: Hồng Hoang Huyết Ma chi mộ.

Đệ tử Tổng Nguyên kính tạc”.

(Có nghĩa là: Mộ chí của sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma, do đệ tử Tổng Nguyên kính khắc)...

Khắc xong hàng chữ, Tổng Nguyên lại quỳ lạy, khấn hứa :

- Sư phụ yên chí, Tổng Nguyên này sẽ không làm giảm uy danh sư phụ trên khắp nẻo giang hồ.

Chàng khoác “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” rồi sử dụng “Khinh công thần phi” bay vút lên, chỉ nhấp nhô mấy cái đã vượt hàng trăm trượng, lên khỏi “Tuyệt Mệnh nhai”.

Chợt nhớ tới kỳ hẹn ngày Trùng Cửu ở Bạch Mã sơn, Tổng Nguyên lập tức nhắm hướng lên đường.

Lúc này cơ thể sảng khoái, nội lực tăng tiến vượt bậc, chàng vùn vụt phi hành như gió.

Đường ngàn dặm qua mau...

Lúc ngang qua một khu rừng, Tổng Nguyên bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau và tiếng người la hét. Chàng liền đáp xuống ngọn cây, lại nghe tiếng một cô gái la :

- Công công của ta sắp tới, rồi các người sẽ biết.

Tổng Nguyên chợt nghĩ :

- “Tiếng ai như tiếng của Bạch Anh tiểu thư?”...

Chàng vội nhảy xuống đất và thấy tiểu thư Bạch Anh, con gái của Bạch đại hiệp, chủ nhân rừng Bạch Mai đang bị bốn tên Thiên Ma bang vây đánh.

Hết sức phẫn nộ, Tổng Nguyên vận Huyết Khí, thân hình đỏ rực, phóng vèo ra, quát lớn :

- Bọn chó ma, sao dám ăn hiếp phụ nữ?

Bốn tên áo vàng, có dấu hiệu hồ lô và xương trắng trước ngực đã quay nhìn bóng đỏ mới đến.

Chúng cùng hét hoảng kêu to :

- Ôi, “Huyết Thần”...

“Vèo Vèo Vèo”... những chiếc bóng vàng kiếm đường chạy trốn. Song dễ gì Tổng Nguyên tha mạng cho bọn người chàng thù ghét nhất. Bốn đường sáng từ tay chàng phóng ra, tiếp theo là những tiếng kêu thảm thiết... Cả bốn tên Thiên Ma bang đều vỡ óc chết tươi vì ám khí của Tổng Nguyên.

Chàng thản nhiên nhặt lại bốn viên ngọc “Chương Giao” bỏ vào bọc, và giang hai cánh tay đón Bạch Anh vừa chạy ào đến bên mình.

Bạch Anh mừng rỡ kêu :

- Nguyên ca, tiểu muội tìm Nguyên ca khắp nơi... Ôi! Nguyên ca đến thật đúng lúc.

Tổng Nguyên xúc động ôm người con gái ngây thơ trong vòng tay. Chàng hỏi nhanh :

- Bạch Mai trang vẫn yên ổn chứ?

Bạch Anh tươi cười nép vào ngực Tổng Nguyên :

- Vâng, gia trang yên ổn. Chỉ buồn vì không có Nguyên ca.

Chàng đảo mắt nhìn quanh :

- Lệnh tôn sắp tới đây à?

Bạch Anh nhoẻn miệng cười, cặp mắt ngời sáng, còn có vẻ tinh nghịch của cô gái mới lớn...

- Công công ở nhà, tiểu muội lên đi tìm Nguyên ca. Hồi nãy bị bọn chó ma vây đánh, muội yếu thế nên giả bộ “hù” chúng nó.

Nàng ngược đôi mắt đẹp nhìn Tổng Nguyên :

- Nguyên ca còn đi đâu nữa?

Chàng âu yếm vuốt nhẹ lưng nàng :

- Ca ca còn nhiều việc phải làm, còn nhiều nơi phải đến.

Cười hờn nhiên, Bạch Anh nói :

- Vậy thì tiểu muội sẽ đi với Nguyên ca, dù phải tới nơi cùng trời, cuối đất cũng không ngại.

Tổng Nguyên lắc đầu :

- Việc của ca ca nguy hiểm lắm, muội muội không nên đi.

Vùng ra khỏi tay Tổng Nguyên, Bạch Anh hờn dỗi :

- Ca ca không cần tới tiểu muội thì tiểu muội về...

Vừa dứt lời, khóe mắt đã có giọt lệ. Nàng dời bước thật nhanh.

Tổng Nguyên vội vàng vươn mình tới giữ người con gái lại. Chàng lẹ miệng nói :

- Chẳng phải ca ca không cần, nhưng mà...

Nhân đà kéo Bạch Anh ngã hẳn vào lòng chàng trai, miệng chúm chím :

- Nhưng mà sao?...

Tổng Nguyên đang tìm ý để trả lời, bỗng “trót” một đốt roi ngựa vút vào không khí tạo nên tiếng kêu đột ngột, và ngọn roi trăm đốt tiếp tục vút tới...

Bạch Anh ré lên, Tổng Nguyên vội kéo nàng ra sau lưng mình, rồi nhìn ra trước mặt. Chàng nhìn thấy một cô gái tuyệt đẹp mặc y phục màu hồng, tay cầm roi ngựa trăm đốt đang trừng mắt nhìn chàng, sắc diện có vẻ giận dữ.

Tổng Nguyên mỉm cười, thản nhiên nói :

- À, cũng là cô nương?

Chàng nói vậy, bởi đã một lần chàng gặp cô gái áo hồng này ở tửu quán bên đường, trong lúc đang rắc rối với hai Quái nữ và Ái Mã Công chúa. Cô ta cũng vung roi ngựa đánh Tổng Nguyên và Ái Mã với vẻ ghen tức mà chàng không rõ nguyên nhân. Bởi Tổng Nguyên chưa hề biết tên nàng, chưa quen mặt nàng.

Lần này cô gái cũng nhìn Tổng Nguyên chằm chằm và hỏi :

- Hừm, hễ ta gặp người là có gái, biết người đa tình thế ta đã không cứu người...

Tổng Nguyên tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Cô nương nói gì vậy? Cô nương cứu tại hạ hồi nào?

Cô gái bỗng phẫn nộ quát vút một roi ngựa vào mặt chàng và quát :

- Được, cứ cho là ta chưa hề cứu người, đồ vô ơn.

Chiếc roi ngựa của cô gái áo hồng rất lợi hại, nó là roi “Bách Tiết” gồm trăm đốt, chỉ trúng một đốt cũng bị thương.

Tổng Nguyên vội lách mình né tránh rồi nói to :

- Cô nương cứ nói rõ ra xem nào?

Bạch Anh từ phía sau đã nhận ra cô gái nên kêu lên :

- Kim Ngọc Cẩm, người đừng hồ đồ, người làm ơn với Nguyên ca hồi nào, hãy nói ra...

Nghe Bạch Anh gọi tên cô gái, trong trí Tổng Nguyên chợt sáng lên. Chàng vội vã nói :

- À, thì ra đây là Cẩm thư thư...

Cô gái áo hồng chính là Kim Ngọc Cẩm. Nàng liếc xéo Tổng Nguyên một cái, rõ ràng còn hờn giận, rồi trở Bạch Anh :

- Con bé kia là gì của người?

Tổng Nguyên cố bình tĩnh đáp :

- Là gì thì có liên quan gì đến cô nương đâu.

Ngọc Cẩm bỗng ứa nước mắt nói lạc giọng :

- Hừm, không liên quan. Ôi, kẻ bạc tình. Biết vậy ta đã để người bị băm vằm trong trận ấy rồi.

Bạch Anh nhìn Tổng Nguyên :

- Kìa, Nguyên ca, con tiện tì ấy nói gì vậy?

Nhưng Tổng Nguyên đã nhớ ra. Trong trận đánh với mấy mươi cao thủ, Túy Tửu Tiên bị mất tích, Tổng Nguyên bị thương đến hôn mê. Chàng được người cứu đưa vào bóng cây lớn trong rừng rồi bỏ đi, chỉ để lại

mảnh giấy ký tên “Cầm”... mà chàng không biết là ai... Không ngờ ân nhân lại là cô gái đẹp tuyệt trần và cao ngạo này đây.

Chàng liền vòng tay :

- Ôi, tại hạ đã nhớ, cô nương chính là người đã cứu tại hạ đưa vào rừng trong trận ấy, nhưng chỉ để lại một mảnh giấy, tại hạ chưa được diện kiến làm sao biết là ai. Bây giờ đã gặp rồi, tại hạ xin vạ tạ và mong cô nương tha lỗi...

Như không kìm nén được, vẻ cao ngạo trên mặt biến mất, Kim Ngọc Cầm bỗng sụt sùi khóc :

- Tệ dữ không, bây giờ ca ca mới nhận ra tiểu muội.

Bạch Anh chu miệng :

- Ê, xấu hổ khóc lóc cái gì, Nguyên ca bận bao công việc giang hồ, làm sao nhớ được việc cón con của người.

Kim Ngọc Cầm nổi giận, tay gạt nước mắt, tay cầm roi vụt ngang vào Bạch Anh “trót, trót”...

Hốt hoảng bởi kinh lực của chiếc roi “Bách Tiết”, Bạch Anh vừa tránh né vừa núp sau lưng Tống Nguyên.

Thật khó xử cho chàng trai tuần tú. Bạch Anh từng cứu giúp che chở Tống Nguyên ở rừng Bạch Mai. Kim Ngọc Cầm cứu chàng trong trận đánh suýt chết. Mà cả hai cùng có tình cảm với chàng. Biết sao đây...

Trước mắt hãy hòa giải đôi bên đã.

Nghĩ vậy, rồi Tống Nguyên vươn tay chụp lấy ngọn roi của Ngọc Cầm kẹp chặt, khiến nàng giật không ra.

Không ngờ nàng buông luôn chiếc roi, vùng vàng bỏ đi :

- Ca ca cần người khác hơn muội. Từ nay vĩnh biệt.

Bởi bất ngờ, Tống Nguyên lúng túng cầm roi phóng theo cô gái, miệng kêu :

- “Cầm muội, Cầm muội”...

Chàng bắt kịp cô gái, nhưng phía sau lưng chàng đã “vèo” một tiếng, Bạch Anh hờn giận lao đi như một mũi tên.

Tống Nguyên dậm chân, thở dài :

- Khó xử cho ta quá.

Kim Ngọc Cầm đã đứng sát vào Tống Nguyên, mỉm cười lên tiếng :

- Khó cái gì, kệ nó. Bây giờ ca ca muốn đi đâu, tiểu muội sẽ cùng đi tới chân trời góc biển nào cũng được.

Chẳng biết tính sao hơn, Tống Nguyên chép miệng :

- Ca ca phải đến Phong Đô, rồi còn cái hẹn lên Bạch Mã sơn...

Ngọc Cầm nói ngay :

- Đến Phong Đô, nơi ấy có “Âm Tào Địa Phủ”.

Tống Nguyên ngạc nhiên :

- Cầm muội cũng biết “Âm Tào Địa Phủ” sao?

Kim Ngọc Cầm gật đầu :

- Muội biết qua lời kể của Công công muội? “Âm Tào Địa Phủ” là Ma bang đã có từ lâu, nhưng ít khi xuất hiện trên giang hồ. Thực lực của chúng không kém Thiên Ma bang, có thể còn nguy hiểm hơn. Ca ca có việc gì dính líu với chúng nó thế?

Nghe lời Ngọc Cầm, Tống Nguyên liền kể lại việc mình gặp lại hai lão già tóc vàng trên núi tuyết, và hẹn sẽ tới Âm Tào Địa Phủ vào tháng bảy này.

Ngọc Cầm tỏ vẻ lo lắng bảo :

- Võ công của ca ca chẳng phải tầm thường, nhưng xông vào “Âm Tào Địa Phủ” vẫn là việc không đơn giản. Muội sẽ đi với ca ca, thêm một người cũng thêm phần sức mạnh.

Vừa dứt câu chuyện, Tống Nguyên nhìn lên đã thấy mặt trời ngả về phía tây, liền phẩy tay :

- Chúng ta đi thôi.

Chàng và nàng sóng bước ra khỏi khu rừng. Từ đó phi hành chốc lát đã tới Trấn thành Liên Châu..

Hoàng hôn từ lâu, trời đã nhập nhoạng. Đi ngang một khách lâu, mùi chiên xào bỗng kích thích vị giác, bao tử cồn cào, Tống Nguyên nói :

- Vào đây ăn một bữa Cẩm muội nhé.

Ngọc Cẩm vui vẻ :

- Tùy ý Nguyên ca.

Hai người sánh vai bước vào khách lâu. Dưới là tiệm ăn, trên là phòng trọ. Thực khách đang ăn uống, thấy đôi nam nữ bước vào đều phải ngẩn ngơ nhìn. Vì chàng khôi ngô tuấn tú, nàng là tuyệt sắc giai nhân.

Tên điểm hỏa lãng xăng vái chào :

- Bẩm công tử và tiểu thư cần ăn uống hay phòng nghỉ?

Tống Nguyên cười :

- Ăn cái đã.

Gã điểm hỏa trở tay :

- Mời nhị vị qua bên kia, cửa sổ nhìn ra sông, mát mẻ và ngoạn cảnh rất tốt.

Ngọc Cẩm liếc mắt, bỗng nói :

- Bên đó đâu còn bàn trống, người bảo bọn ta ngồi đâu?

Cúi mình gã điểm hỏa nói khê :

- Dạ, có một bàn vị khách nhỏ kia đang ngồi, nhị vị có thể ngồi chung?

Tống Nguyên gật đầu :

- Cũng được.

Chàng và nàng nắm tay nhau theo điểm hỏa tới bên bàn trọ, thấy một cậu bé mặc y phục sang trọng, mặt mũi thông minh, đang ngồi ăn một mình.

Vừa ngó thấy gã điểm hỏa khom mình định nói, cậu bé đã cười :

- Khỏi cần thương lượng, ta đang ngồi một mình buồn lắm, có thêm người vào càng vui. Ca ca và thư thư rất xinh đẹp, xin mời ngồi chung.

Vội vòng tay, gã điểm hỏa nói nhanh :

- Cảm ơn tiểu quý khách, cậu thật là tốt bụng.

Tống Nguyên cũng nói :

- Cảm ơn đệ đệ.

Cậu bé nói ngay :

- Ôn nghĩa gì, đệ đang ngồi buồn, ca ca và thư thư đến thật đúng lúc.

Ngọc Cẩm và Tống Nguyên tươi cười kéo ghế ngồi xuống.

Cậu bé có vẻ con nhà giàu sang, lại thông minh hoạt bát, đưa tay vẫy điểm hỏa :

- Người đem rượu quý và thêm món ăn ngon cho ta đãi khách nhé.

Có cảm tình ngay với cậu bé, Tống Nguyên cười :

- Đệ đệ tốt quá, xin cho biết danh tánh?

Nhỏm mình lên, cậu bé lẹ miệng :

- Tiểu đệ là Cự Long nhi, còn ca ca quý danh là gì?

Chỉ liếc qua cậu bé, Tống Nguyên đã thấy ngoài vẻ đẹp trai sáng loáng, Long nhi còn có cặp mắt rất có thần, sắc bén, cử chỉ linh hoạt, tay áo vẩy lên hơi có kinh khí... Chàng biết Long nhi chẳng phải tầm thường, mà là cậu bé có võ công.

Chàng liền đáp :

- Ca ca tên Đỗ Tống Nguyên, còn thư thư là Kim Ngọc Cầm.

Cự Long nhi nhoẻn miệng cười hồn nhiên :

- Anh chị thật đẹp đôi, xin cho Long nhi được gọi là ca ca, thư thư nhé.

Ngọc Cầm cũng thấy mến cậu bé thông minh tuấn tú nên bảo :

- Tốt lắm, đệ đệ cứ gọi tự nhiên. Nhà đệ đệ ở gần đây không.

Cậu bé lắc đầu :

- Không, tiểu đệ đi giang hồ mà.

Câu trả lời vừa hiên ngang vừa ngây thơ của Long nhi làm Ngọc Cầm bật cười lớn, đưa bàn tay xoa vai cậu bé :

- Long đệ một mình xuất môn, không sợ kẻ xấu sao?

Cặp mắt Long nhi sáng lên, cậu cung tay :

- Có gì phải sợ, Long nhi đã rèn võ công nên không sợ kẻ xấu nào cả.

Tống Nguyên vui vẻ :

- Đệ đệ giỏi quá, sư phụ của đệ đệ là ai.

Đảo mắt nhìn hai bên, Long nhi vòng tay :

- Sư phụ không cho phép Long nhi nói, mong ca ca thông cảm.

Càng thêm thương mến cậu bé, Ngọc Cầm thân mật hỏi :

- Vậy bây giờ đệ đệ định đi đâu?

Cậu bé nhún mày :

- Long nhi cũng chưa biết đi đâu. Sư phụ bảo Long nhi ra giang hồ để học khôn. Hay ca ca và thư thư đi đâu cho đệ đệ theo với.

Tống Nguyên bảo :

- Ca ca và thư thư đến chỗ nguy hiểm, tiểu đệ không nên theo.

Long nhi liền vươn vai xòe chưởng :

- Đệ không sợ nguy hiểm, có vậy mới ra giang hồ, xin anh chị cứ cho theo.

Thấy cậu bé ngộ nghĩnh và can đảm, Ngọc Cầm nói :

- Long nhi muốn đi với anh chị cũng được. Nhưng để thư thư thử sức một tí nhé.

Cậu bé ưỡn ngực :

- Xin cứ tự nhiên.

Ngọc Cầm lấy một đồng bạc “Nguyên bảo” hình tròn, kẹp giữa hai ngón tay rồi nói :

- Long nhi cũng dùng hai ngón tay cướp đồng bạc được không.

Vén cánh tay áo lên cho gọn, Long nhi ngó Ngọc Cầm :

- Đệ vận lực được chứ.

Mỉm cười, Ngọc Cầm đáp :

- Cứ vận lực thoải mái.

Long nhi liền dùng ngón tay trở và ngón tay giữa kẹp vào một phía đồng bạc. Tống Nguyên liếc thấy cậu bé vẫn thần nhiên, nhưng đã có một lực rất mạnh từ hai ngón tay kéo đồng bạc muốn sút khỏi tay nàng, làm Ngọc Cầm phải tăng lực. Nụ cười vẫn tươi trên môi Long nhi, song chỉ một thời gian khoảng chừng uống hết một chung trà, Ngọc Cầm đã đỏ mặt, đồng bạc sắp rời tay nàng chuyển qua hai ngón tay của Long nhi. Đúng lúc đó thì Long nhi buông đồng bạc, cười xòa :

- Thư thư nhường Long nhi, nhưng Long nhi thua rồi.

Tống Nguyên cầm lấy đồng bạc xem, bỗng nói :

- Cầm muội thua Long nhi...

Chàng chỉ cho Ngọc Cầm xem hai mép đồng bạc, phía Ngọc Cầm lún một vết, còn phía Long nhi thì không.

Chàng bảo :

- Long nhi không vận lực nhiều mà đồng bạc đã sắp nứt ra rồi.

Ngọc Cầm cười thẳng thắn :

- Đúng, thư thư thua Long nhi.

Nhưng Long nhi vẫn tỏ ra khôn ngoan lễ độ, không muốn chạm người lớn nên cứ khoát tay :

- Tiểu đệ được thư thư nhường đấy mà.

Ngọc Cầm bảo :

- Thôi, chúng ta nghỉ ngơi, sáng còn đi sớm.

Long nhi giành trả tiền ăn uống, còn Tống Nguyên kêu điểm hỏa dọn hai phòng. Chàng và Long nhi ngủ chung một phòng, căn kế bên dành cho Ngọc Cầm nghỉ ngơi.

Cả ba dường như đã mệt, nên đặt lưng xuống đã ngủ ngay.

Nhưng quá nửa đêm, Tống Nguyên chợt thức giấc bởi nghe tiếng gió phi hành bên ngoài.

Chàng nhẹ mở cửa phòng hành lang rồi lao vút vào bóng đêm.

Bỗng có tiếng Long nhi kêu phía sau :

- Ca ca chờ đệ với...

Xem tiếp hồi 32 Vụ án tình chấn động võ lâm

30. Hồi 32 Vụ Án Tình Chấn Động Võ Lâm

Huynh đệ nối nhau sử dụng khinh công vùn vụt về phía trước, đã thấy có ba bóng người đáp xuống đất.

Tống Nguyên nhìn cậu bé :

- Thận trọng nhé.

Long nhi gật đầu :

- Ca ca yên tâm.

Cả hai chao mình xuống, Tống Nguyên nhận ra một người là Huyền Vân Tử, Chưởng môn phái Côn Lôn. Sau lưng đạo trưởng là hai gã ăn mày, một già, một trẻ, mặt mũi lấm lem, đầu dính đầy cỏ, chân mang hài trúc.

Long nhi và Tống Nguyên vừa đứng lại thì Huyền Vân đạo trưởng đã ngửa cổ buông một chuỗi cười lạnh lẽo :

- Đồ Tống Nguyên, hôm nay thì bốn đạo gia đã gặp “Huyết Thần”. Ta phải hút máu ngươi để trả thù trận tàn sát ở “Nhất Nguyên quan”, hử ngươi không còn kêu oan ư?

Nhìn Tống Nguyên, Long nhi ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca là “Huyết Thần” à?

Tống Nguyên lặng lẽ gật đầu, rồi hướng về phía Huyền Vân đạo trưởng cười khiêu khích :

- Toàn bộ phái Côn Lôn đều đáng chết, kể cả ngươi nữa.

Huyền Vân đạo trưởng cười gằn :

- Được lắm, hôm nay bốn đạo sẽ xem ngươi có được bao nhiêu sức lực.

Lão già ăn mày đứng sau lưng Huyền Vân đạo trưởng cũng nói :

- Thăng trẻ ranh này được bao nhiêu công phu mà dám làm trời, đạo trưởng để lão dạy dỗ hử một phen.

Tên ăn mày trẻ cười toét miệng :

- Hà hà, tiểu tử này đẹp quá, rất tiếc không phải là gái.

Lão cái trừng mắt :

- Tiểu Thang, không được nói bậy.

Gã tiểu cái thôi cười nghiêm giọng :

- Sư phụ để đồ nhi thử sức nó vài chiêu trước đã..

Lão cái chính là “Thần Quyền Tửu Cái Bắc Ngưu Tinh” nổi tiếng của Cái bang, võ công thâm hậu, hôm nay cùng Huyền Vân Tử trên đường đến dự hội theo lời mời của “Động chủ Động Không Đáy”. Tình cờ gặp Tống Nguyên, lão ta muốn thử xem công lực của Tống Nguyên ra sao mà các cao thủ phái Côn Lôn đều bị triệt hạ.

Nghe đệ tử xin thử sức trước, lão cái dặn dò :

- Tiểu Thang, phải cẩn thận nhé.

Tiểu cái liền phóng vút tới trước, nhìn Tống Nguyên và thét :

- Tiếp chiêu.

Tống Nguyên bật cười :

- Thăng nhóc xin cơm này tới số rồi.

Long nhi xắn tay áo tiến lên :

- Ca ca để đó cho đệ.

Hơi nhú mày Tống Nguyên bảo :

- Coi chừng đánh nó bẩn tay.

Nhếch mép cười Long nhi nói :

- Yên tâm, chỉ cần hai chiêu là đệ quét ngã thẳng nhóp nhúa này, bẩn tay sao được.

Tiểu Thần Cái tức giận hét :

- Đừng nói láo, thằng nhỏ chưa rụng hết lông măng, hãy xem.

Tả chưởng vỗ lên hữu chưởng, Tiểu Thần Cái xuất chiêu “Ác Cầu Xuất Môn” như chó dữ lao ra khỏi cửa, kinh phong ập thẳng vào ngực Long nhi, thể mạnh như chẻ núi.

Cậu bé bình tĩnh khác thường, lập tức xoay mình đẩy ra một chiêu “Bạch Hạc Cai Đỉnh” (Hạc trắng mổ đỉnh núi) quật vào đầu tiểu cái và la :

- “Đả cầu đầu” (đập đầu chó)...

Làn chưởng xuất nhanh như chớp, khiến Tiểu Thần Cái xoay mình như chong chóng, vãi mồ hôi đầy mình. Hấn nổi giận lao vào Long nhi, cả hai quần lấy nhau, giáng những chiêu quyết liệt.

Khi ấy Huyền Vân đạo trưởng nâng phất trần thép, nghiêm giọng bảo Tống Nguyên :

- Đạo gia hỏi tội người đây.

Cước hạ di động, cất lên năm trượng, hữu chưởng xuất chiêu, phất trần múa tít, cuốn kinh khí ù ù, đâm vào mặt Tống Nguyên.

Cười lạt một tiếng, Tống Nguyên lách mình tránh chưởng, rồi vùng thiết chỉ điểm vào huyết “Kiên Tĩnh” của đạo trưởng, thể điểm vừa nhanh vừa dữ dội.

Đang là Chưởng môn nhân của Côn Lôn, Huyền Vân đạo trưởng đâu phải tay vừa, chớp mắt đã phản chiêu, đâm Thiết phất trần vào ngực Tống Nguyên như luồng sét.

“Bình” một tiếng như địa lôi bùng nổ, Huyền Vân Tử vừa lão đảo thì Tống Nguyên chuyển chiêu “Huyết Lưu Phiêu Cầm” (Máu vọt cầm câu) ập vào đối thủ.

Chưởng phong ào ào như không dứt, bao bọc lấy đạo trưởng trong vùng huyết ảnh.

Huyền Vân đạo trưởng chơi với lui về thế thủ.

Phía bên kia Long nhi cười khúc khích, luôn luôn công hãm Tiểu Thần Cái bằng chiêu thức lạ lùng, làm gã ăn mày trẻ xinh vính, tối tăm mặt mũi, coi bộ đuối sức. Hai thiếu niên quần nhau, mà cây cối ngã hàng loạt trong bóng đêm...

Bổng Lão Thần Cái thét :

- Tiểu Thang, người rút ra.

Đang lâm thế bí, nghe lời sư phụ, tiểu cái phóng vọt ra khỏi vòng chiến, mặt tái xanh.

“Thần Quyền Tửu Cái” chẳng cần biết mình là người lớn, bước lên xuất ngay ba chiêu liên tiếp đánh vào Long nhi.

Cậu bé không hề sợ hãi chỉ bật cười :

- Hay lắm, cho thầy trò người bày cuộc xa luân chiến, cuối cùng thiếu gia cũng đánh tui bay hết đường ăn mày.

Vừa nói vừa vận đủ chân khí, toàn thân quay nhanh thành một vòng màu trắng, xất chưởng đánh bạt chiêu của lão ăn mày già.

Lão cái chợt kêu :

- “Bạch Ảnh Kinh Công”, xin dừng tay, lão có điều cần hỏi...

Long nhi thu chiêu, vênh mặt :

- Lão ăn mày hết hồn rồi hả? Có gì cứ nói...

Vòng hai cánh tay, lão cái hỏi tiếp :

- Thánh Thủ Lang Quân, Cư lão tiên bối là gì của thiếu hiệp?

Mím nụ cười khinh thị, Long nhi quát :

- Là ông của ta, người hỏi làm gì?

Lão cái khom mình :

- Thiếu gia, xin cho biết đại danh?

Long nhi gần từng tiếng :

- Ta là Cư Long.

Lùi liền ba bước, lão cái nói :

- Kẻ ăn mày không biết nên mạo phạm thiếu gia, xin tha thứ và cho gửi lời thăm Cư lão tiền bối.

Trở hai người đang giao đầu, Long nhi bảo :

- Lão bảo ông đạo kia đừng làm phiền ca ca của ta.

Khi ấy trong vòng chiến Huyền Vân đạo trưởng đã lâm thế yếu. Lão tung ra nhiều chiêu thức, nhưng vẫn bị Tống Nguyên phong tỏa, không thoát khỏi vùng chưởng khí.

“Thần Quyền Tửu Cái” nhìn Long nhi :

- Xin yêu cầu vị đại huynh kia dừng tay, Huyền Vân đạo trưởng mới rút ra được...

Hiểu ra, Long nhi kêu to :

- Ca ca, dừng tay.

Tống Nguyên đang hăng máu dồn Huyền Vân Tử vào thế bí. Chợt nghe Long nhi kêu, liền đình thủ, quay mặt lại :

- Có việc gì đấy, đệ đệ?

Cậu bé đáp :

- Lão cái là người tốt khuyên không nên đánh nhau.

Lúc đó lão cái cũng đã nói nhỏ bên tai của Huyền Vân Tử. Ông ta trợn mắt, dựng đứng râu tóc, nhưng có vẻ đồng tình với lão ăn mày già.

Lão cái phẩy tay :

- Ta đi thôi... sẽ gặp nhau vào ngày Trùng Cửu trên Bạch Mã đỉnh.

Tống Nguyên chợt thét :

- Đứng chờ một tí.

Lão cái dừng ngay lại :

- Tôn hạ cần điều chi nữa?

Tống Nguyên dịu giọng :

- Tại hạ muốn hỏi thăm hai vị một việc :

“Thần Quyền Tửu Cái” rung chòm râu bạc :

- Việc gì?

Giọng của Tống Nguyên trầm hẳn :

- Hai vị cho tại hạ biết việc liên quan đến Bạch Đà Thanh Sa trong võ lâm giang hồ.

Tỏ vẻ ngạc nhiên lão cái hỏi lại :

- Tôn hạ là quý tử của Đổ đại gia, lẽ nào không rõ sự tích?

Tống Nguyên nhú mày :

- Nếu tại hạ biết thì đâu dám phiền hai vị...

Ngẫm nghĩ một lát, lão cái gật đầu :

- Được, tôn hạ muốn biết gì về Đỗ Nhất Phương?

Gương mặt có nét hy vọng, Tống Nguyên nói ngay :

- Tại hạ muốn biết tất cả những việc có liên quan đến thân phụ.

Lão cái trầm giọng :

- Bọn chúng tôi biết rất ít về lai lịch ngài Đỗ Nhất Phương, có biệt danh Thanh Sa Bạch Đà. Nghe nói có giao du với Chữ Tuấn Dương, nhưng về sau lại bất hòa. Còn hành vi của Đỗ Nhất Phương xin lỗi được nói thật là chỉ nghe qua ai ai cũng phải sợ hãi kinh khiếp. Võ nghệ của ông cao cường, xưng là chính phái. Song lại nhận làm huynh muội với “Hoặc Ngoại tứ âm” là mấy người phụ nữ: Loạn Vị Ngân La, Hồng Y Ô Cổ, Bạch Sa Kim Lệnh.

Trong lần tụ hội vào một đêm mưa gió, Bạch Sa Kim Lệnh bị điểm huyết rồi bị hãm hiếp. Lúc đó, Thanh Sa Bạch Đà Đỗ Nhất Phương đang ở trong nhà Bạch Sa Kim Lệnh, mà con nữ tì của Bạch Sa Kim Lệnh xác nhận có nhìn thấy rõ Thanh Sa Bạch Đà từ phòng Bạch Sa Kim Lệnh đi ra. Hai nàng Loạn Vị Ngân La và Hồng Y Ô Cổ yêu cầu Thanh Sa Bạch Đà phải làm đám cưới với Bạch Sa Kim Lệnh và công nhận đứa con gái. Nhưng Thanh Sa Bạch Đà kiên quyết từ chối, phủ nhận những điều có liên quan Bạch Sa Kim Lệnh. Ông nói thà chết chứ không nhận chuyện đó.

Chẳng bao lâu sau, đột nhiên cả bốn người “Hoặc Ngoại tứ âm” đều mất tích... Vụ mất tích này có thể do chính huynh muội của họ gây ra. Và đây là vụ án tình chấn động võ lâm một thời.

Dứt truyện, lão cái nói :

- Về ngài Đỗ Nhất Phương chúng tôi chỉ biết có thế. Tôn giá có hỏi gì nữa cũng đành chịu thua, không thể trả lời.

Thở dài một tiếng, Tống Nguyên nói :

- Xin cảm ơn các vị...

Khi bóng Thần Quyền Tửu Cái và Huyền Vân đạo trưởng đã khuất giữa bóng đêm, Tống Nguyên buồn rầu kéo tay Long nhi :

- Thôi, chúng ta về.

Cả hai lặng lẽ quay trở lại khách điểm.

Long nhi thấy Tống Nguyên buồn cũng chẳng dám hỏi gì. Cứ lặng lẽ cùng nhau vào phòng ngủ. Ở phòng bên Kim Ngọc Cẩm vẫn ngủ say sưa, chẳng biết gì.

Suốt khoảng nửa đêm còn lại, Tống Nguyên suy nghĩ miên man về thân phụ... Chàng rất muốn không tin câu chuyện về “Hoặc Ngoại tứ âm” với vụ tình án võ lâm mà cha chàng là nhân vật chính. Nhưng bằng chứng và lý lẽ nào để biện bác đây, trong khi cha chàng đã mất tích, chưa rõ sống chết thế nào, mặc dù Chữ Tuấn Dương đã huyênh hoang rằng chính hắn giết Đỗ Nhất Phương và cầm tù Đỗ phu nhân?

Trần trọc mãi tới sáng, Tống Nguyên trở dậy kêu Long nhi, rồi qua gõ cửa phòng bên gọi Kim Ngọc Cẩm.

Sau khi thanh toán tiền trọ, cả ba tiếp tục lên đường.

Rằm tháng bảy là kỳ hẹn với “Âm Tào Địa Phủ” thì ngày mười bốn ba anh em đã tới Phong Đô.

Lại thuê phòng khách điểm nghỉ ngơi.

Qua đêm sau người dân ở Phong Đô cúng kiến nhộn nhịp. Tháng bảy ngày rằm, xá tội vong nhân, tương truyền là ngày “Quỷ khai môn” cho các vong hồn được ra khỏi địa ngục, rong chơi hưởng đồ cúng một ngày.

Tống Nguyên nói :

- Đêm nay ta tới “Âm Tào Địa Phủ” ở “Tam Dương đài”...

Ngọc Cẩm bảo :

- “Tam Dương đài” ở cách đây mười dặm. Nghe Công công của muội nói, đó là vùng gò đồng hoang vu.

Nhech miệng cười, Tống Nguyên khẽ gật :

- Đúng thế, đêm qua mới đến đây, trong khi muội và Long nhi ngủ thì ca ca đã đến đó thám thính một vòng. Thật là một chỗ hoang lạnh rợn người. Đêm nay đúng hẹn, chắc bọn ma quỷ ấy sẽ đón tiếp ta.

Chờ cho các phòng trong khách điểm đã đóng cửa ngủ, Tống Nguyên mới phẩy tay :

- Nào, chúng ta đi.

Cả ba lại lặng lẽ mở cửa hành lang khách điểm, phóng mình vào bóng đêm dày đặc.

Phong Đô là thị trấn nhỏ, dân cư thưa thớt, đi khỏi năm dặm phố đã ra tới ngoại thành hoang vắng.

Vượt qua mười dặm, gò đồng nổi lên, cây cối um tùm, gió lạnh thét gào như ma kêu quỷ hú.

Ngọc Cẩm tuy võ công cao nhưng vẫn là gái nên sợ ma, càng đi càng ép mình sát vào Tống Nguyên.

Long nhi cười nho nhỏ :

- Ca ca, sao nơi này coi ma quái như vậy?

Tống Nguyên nghiêm giọng :

- Đừng nói nữa, sắp tới nơi rồi.

Quả thật “Tam Dương đài” đã ở trước mắt, ánh lân tinh chớp lóe trong đêm như ma trơi, gió hú từ xa vọng lại rợn tóc gáy.

Hơi run giọng, Ngọc Cẩm hỏi :

- Ca ca, bọn này có thật là ma quỷ không?

Tống Nguyên biết muốn thắng được địch thì bên mình phải vững tâm.

Chàng bèn mỉm cười :

- Chỉ là người giang hồ giả quỷ để hù chúng ta thôi, sợ gì chúng nó.

Quả nhiên Ngọc Cẩm cứng cỏi hẳn lên.

Nàng nhún vai :

- Hừm, giả làm quỷ để nhát người, có gì ghê gớm?

Lát sau cả ba đã đến địa phận “Tam Dương đài”.

Đêm qua Tống Nguyên đã đi thám thính một vòng, biết sơ lược địa thế, nên dẫn Ngọc Cẩm và Long nhi đi tới.

Đột nhiên phía trước sương mù tỏa khắp, giáp mặt không nhìn rõ nhau. Các đốm lân tinh càng lúc càng nhiều. Tiếng quỷ hú nghe rợn gáy.

Với người thường nghe ra tiếng quỷ, nhưng trong tai Tống Nguyên thì chàng nhận rõ chỉ là tiếng gầm rú của người có võ công cao, nội lực thâm hậu. Chàng mạnh dạn tiến lên.

Long nhi tánh tình hiếu động của tuổi trẻ nên cũng chẳng sợ gì. Chỉ có Ngọc Cẩm đã hơi non gan.

Nàng thì thào :

- Nguyên ca, dường như có quỷ thật.

Ôm lấy vai cô gái, Tống Nguyên nói nhanh :

- Đừng sợ, lát nữa ca ca bắt một thằng cho muội xem, chúng nó là người cả thôi...

Sương mù càng lúc càng dày, bóng quỷ lơ lửng, lúc ẩn lúc hiện sau những gò mả của bãi tha ma. Thị lực của Tống Nguyên và Long nhi rất tốt, nên cứ nhìn xuyên qua sương mù mà đi.

Chợt có một tiếng quỷ hú ghê rợn.

Tiếng hú ấy vừa cất lên thì những tiếng hú khác im bặt, như nghe một lệnh truyền.

Gió lạnh thổi ù ù, trong sương mù dày đặc có ba bóng quỷ tiến dần tới chỗ Tống Nguyên.

Long nhi bật cười :

- Không phải quỷ đâu, đó là bọn “Hoàng Phát Tam Tang Môn” của “Âm Tào Địa Phủ”.

Tống Nguyên cũng nhận ra những lão già tóc vàng, áo vàng, chàng đã gặp trên núi tuyết...

Hoàng Phát Nhất Quân đi đầu, lạnh lùng nói :

- Theo bọn ta...

Tống Nguyên, Ngọc Cầm và Long nhi theo ba lão già tóc vàng tiến về phía những gò mộ lơ lửng, những bóng quỷ đứng dài hai bên, đếm cũng được khoảng vài trăm.

Tống Nguyên nghĩ thầm :

- Lực lượng tại chỗ của Âm Tào Địa Phủ cũng khá đông, xem ra nội lực chẳng vừa, đúng là ngang ngửa với Thiên Ma bang, một thế lực lớn trong bóng tối.

Tới trước một ngôi mộ lớn như mộ Đế vương, Hoàng Phát Nhị Quân xoay nhẹ tấm bia, liền thấy lộ ra một cửa cao hơn đầu người.

Từ đó, hết quỷ đầu trâu cầm đèn lại đến quỷ vô thường cao lớn đưa ba người vào sâu trong huyết mộ. Khí lạnh rợn người, mùi ẩm mốc và xương cốt khiến người ta muốn ói mửa. May là Tống Nguyên, Ngọc Cầm và Long nhi đều có võ công thâm hậu, nội lực hơn người nên chịu nổi.

Tống Nguyên cứ đi bình thường. Vì nếu chàng vận Huyết Khí, thân hình sẽ đỏ rực, thi triển “Nhu Băng thần công” sẽ làm lạnh cả đường hầm, lộ rõ mình nhất gan.

Lát sau đã tới một cung điện, ánh sáng đèn lồng vừa đủ cho cả ba người đẩy cửa bước vào.

Hơi chậm lại, Tống Nguyên kêu lớn :

- Tại hạ Đồ Tống Nguyên, y hẹn rằm tháng bảy tới đây, chủ nhân “Âm Tào Địa Phủ” mau ra tiếp kiến, nếu không đừng trách tại hạ vô lễ.

Tiếng chàng vừa dứt thì ánh sáng đèn lồng tắt phụt, dưới chân bỗng rung rinh chuyển động.

Tống Nguyên kêu to :

- Coi chừng cước hạ.

Nhưng bên dưới đã sụt xuống, cả ba rơi vào khoảng trống âm u đầy sương mù. Thì ra đây là một cái bẫy, chẳng phải cung điện gì cả.

Gió lạnh bắt đầu nổi lên âm âm hơn bão tố. Tống Nguyên quơ tay tìm Ngọc Cầm và Long nhi nhưng chẳng còn thấy đâu nữa.

Quanh mình chỉ còn thấy bóng tối sương mù và gió lạnh.

Chàng vận nội lực kêu thật lớn :

- Long đệ, Cầm muội đâu?

Trong bóng tối chỉ có âm phong lạnh lẽo và tiếng quỷ hú trả lời chàng, tuyệt nhiên không nghe tiếng trả lời của hai bạn đồng hành thân yêu.

Chàng nổi giận thét :

- “Âm Tào Địa Phủ” dám giăng bẫy hại ta, để xem các người được bao nhiêu công lực.

Lập tức vận thập thành Huyết Khí, chàng vung chưởng đánh ra bốn phía với kinh khí đỏ rực :

“Bình, Bình, Bình”...

Lạ thay, công lực mãnh liệt của Tống Nguyên như bị hút hết, không tạo nên một rung chuyển nào.

Rồi “Ầm” một tiếng, thân hình Tống Nguyên bị đánh văng lên, ngực bị ép đến ngộp thở, nội tạng nhộn nhạo, kinh mạch dường như bị tắt hết, há miệng ới ra một vòi máu.

Vừa lúc đó, lại ầm một tiếng cùng với âm thanh thét vang :

- Tiểu tử, cút...

Sau tiếng “Cút” ngân dài, Tống Nguyên bị hất văng lên xa lắc.

“Phịch” một cái, chàng đã thấy mình nằm trước ngôi mộ lớn, cửa bên ngoài của Âm Tào Địa Phủ.

Xem tiếp hồi 33 Kỳ duyên gặp được “Nhu kinh”

31. Hồi 33 Kỳ Duyên Gặp Được “nhu Kinh”

Chàng ngồi bệt dưới đất vận hành chân khí hồi lâu mới ổn định được kinh mạch. Trong lòng chàng thầm nghĩ :

- “Nhân vật trong chốn ma quái này mà công lực ghê gớm thế. Nếu thật sự người ấy muốn lấy mạng ta thì hẳn ta khó lòng thoát khỏi”.

Chợt nhớ đến Ngọc Cầm và Long nhi còn kẹt trong “Địa phủ”, Tống Nguyên lại vận Huyết Khí chồn vờn toan xông vào.

Bỗng một giọng nói nghiêm nghị từ trong ngôi mộ lớn vang lên :

- Tiểu tử, hãy cút đi. Lão phu thấy ngươi còn trẻ, võ học đã khá, song tánh tình nông cạn ham chém giết, nên mới gọi tới Địa phủ để trừ khử. Nếu ngươi trốn tránh, chắc không thoát khỏi bàn tay lão phu. Song ngươi biết trọng chữ tín, y hẹn tới đây, can đảm xông vào Địa phủ, biểu dương võ công. Lão phu cũng cảm kích biết ngươi nóng lòng vì mối gia thù, thường hăng máu quá đà. Kể từ nay phải tu tính ôn nhu, nhờ thiên lương có thể trở thành kỳ tài võ lâm, danh chấn quần hùng. Đừng phụ ý tốt của lão phu.

Tống Nguyên vừa kinh sợ vừa nể phục vội hỏi :

- Đa tạ tiền bối, xin cho biết danh hiệu để ghi nhớ, sau này đền cái ơn tha giết.

Giọng nói bí ẩn trầm xuống :

- Gặp ngươi ở đây ta mới biết rõ môn phái qua chiêu thức. Trước đây ta đã chịu ơn cứu tử của sư phụ ngươi. Đồng thời qua huệ nhãn, ta biết tương lai của ngươi với những ân và thù, nên tha cho ngươi về để chấn chỉnh võ lâm. Ngươi cứ nhớ danh hiệu của ta là Âm Tào Địa Quân, sau này sẽ có phen gặp lại.

Quỳ xuống vái lạy, Tống Nguyên lại hỏi :

- Qua huệ nhãn, tiền bối đã biết hết việc ân thù của văn bối. Xin tiền bối cho một lời khuyên?

Âm Tào Địa Quân đáp :

- “Cơ trời không thể tiết lộ”. Ta chỉ có lời khuyên ngươi sau này tung hoành trong giang hồ phải đề phòng kẻ địch tập kích ngầm. Lòng phải luôn trong sáng, không được tham dâm háo sắc, mang hệ lụy bởi nữ nhân. Điều ngươi cần nhớ rõ là kẻ thù của ngươi rất nguy hiểm. Ngay cả lão phu đây cũng không dám đụng đến hắn. Với công lực hiện nay của ngươi thì chưa thể chạm trán hắn được đâu.

Tống Nguyên giật mình :

- Xin tiền bối cho biết tên kẻ thù?

Tăng háng một tiếng, Âm Tào Địa Quân nói :

- Chờ võ công của người thành đạt mới nói được.

Quá nóng lòng, Tống Nguyên hỏi lại :

- Bẩm, có phải Chữ Tuấn Dương không?

Một tiếng cười nhẹ, Âm Tào Địa Quân bảo :

- Chữ Tuấn Dương là một trong những kẻ thù của người, nhưng không phải kẻ thù chính.

Vẫn nôn nóng, Tống Nguyên hỏi lướt tới :

- Vậy hung thủ chính là kẻ nào?

Âm Tào Địa Quân sẵn giọng :

- Hôm nay chỉ nói đến đây thôi, người đi đi...

Tiếng Tống Nguyên trầm hẳn xuống :

- Tiền bối tha luôn tiểu muội và tiểu đệ được không?

Trong mộ vọng ra tiếng trả lời rành rọt :

- Hai người đồng hành của người đã có việc khác. Lão phu đảm bảo sự an toàn. Người cứ đi, đừng hỏi rắc rối nữa.

Gà đã bắt đầu lên tiếng gáy, phương đông ửng màu hồng. Ngôi mộ lớn và cả khu gò đồng nhấp nhô chìm vào yên lặng.

Tống Nguyên biết không thể hỏi gì được nữa. Chàng phóng mình ra khỏi khu vực “Tam Dương đài”.

Kim Ngọc Cầm và Long nhi đã bị kẹt, Tống Nguyên một mình không muốn về khách điểm nữa.

Chàng nhắm tính ngày Trùng cửu là mồng chín tháng chín, còn những hai tháng. Trong thời gian này chàng sẽ đi tìm “Nhu kinh” và bộ “Trích Huyết Quyển kinh” để hoàn chỉnh võ học bản môn như sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma đã truyền dạy.

Bước đầu đi tìm “Nhu kinh” phải căn cứ vào “Tàn Băng tiêu”, chàng đã được Tuyết Hồn lão nhân truyền “Nhu Băng thần công” để phát hiện sơ đồ với hình ảnh năm ngọn núi trên thân tiêu.

Qua những cuộc hành trình, Tống Nguyên tìm hiểu và biết rằng ở Vân Hải có một quần sơn, năm ngọn núi, là cảnh sắc tuyệt đẹp trong vùng hoang dã. Chàng thầm nghĩ, biết đâu nơi ấy chính là hình ảnh trong “Tàn Băng tiêu” nên nhắm hướng Vân Hải lên đường.

Cả một khoảng hành trình dài đặc, Tống Nguyên cố gắng đi trong năm ngày đã tới vùng thắng cảnh như cõi thần tiên ở hạ giới.

Non xanh nước biếc hữu tình, nhưng Tống Nguyên đâu phải khách nhàn du, chàng chỉ chăm chú nhìn vào năm đỉnh núi trước mặt.

Tống Nguyên lẩm bẩm :

- Tìm được “Nhu kinh” là đạt thành võ công tuyệt thế. Nhưng có đúng năm ngọn núi kia là nơi ẩn chứa bí kíp siêu đẳng ấy không?

Rút ngay “Tàn Băng tiêu” ra, Tống Nguyên đặt ngang trước mặt và bắt đầu triển vận “Nhu Băng thần công”.

Tiếng tiêu huyền bí bỗng kêu réo rất, lạnh khí tỏa ra như sương mù, trên thân “Tàn Băng tiêu” hiện rõ một bức tranh với năm ngọn núi xếp hàng, không khác gì cảnh trí trước mặt Tống Nguyên.

Chàng vui mừng kêu lên :

- Ta đã đi đến đúng nơi rồi.

Chàng khấn nhỏ :

- Phụ thân, nếu cha bị kẻ thù hãm hại thì hãy phù hộ cho Nguyên nhi tìm được “Nhu kinh” để báo thù.

Vừa dứt lời, linh tính bỗng báo cho Tống Nguyên biết có người nhìn trộm mình.

Chàng quay ngoắt lại, và nhận ra một quái nhân. Gương mặt hắc dài thông, mũi khoằm như mỏ chim ưng, cặp mắt hình tam giác, đôi môi lá tre, cằm nhọn. Thân hình hắc cao, gầy, mặc áo trường bào, bộ dạng thật khó coi.

Quái nhân nhìn Tống Nguyên chăm chăm, ánh mắt xoáy vào Tàn Băng tiêu. Nhưng khi thấy Tống Nguyên ngó lại thì hắn vụt phóng mình đi mất dạng phía sau ngọn núi, kinh công của hắn thật đáng sợ.

Tống Nguyên tự hỏi :

- Quái nhân này là ai? Không lẽ hắn cũng tới đây để tìm “Nhu kinh”. Nếu không vì mục đích đó thì hắn đến nơi này làm gì chứ.

Chàng tắc lưỡi :

- Chắc, mặc kệ hắn, việc của ta thì ta cứ làm.

Nhún mình một cái, Tống Nguyên phóng vèo đến gần ngọn núi.

Đến sát dãy núi chàng mới ngẩn ngơ, vì cả năm đỉnh đều sáng bóng như gương, với vách đá cao ngất, trơn tuột, không thấy cửa hang nào như trên sơ đồ phát ra từ Tàn Băng tiêu. Giữa lúc Tống Nguyên ngơ ngẩn đứng nhìn thì bóng gã mũi khoằm lại xuất hiện. Chàng thấy gã phóng vùn vụt đến gần vách đá, đứng chân vào một mỏm đá nhô ra. Thị lực dù tinh đến đâu mà không nhìn kỹ vẫn khó nhận ra được những mỏm đá trên cao như thế.

Đứng chân trên mỏm đá, quái nhân ép mình vào vách núi, rồi giương chưởng vỗ mạnh...

- “Bình bình bình”...

Sau những tiếng nổ rung chuyển, một khoảng vách đá vỡ vụn như bột, bay tung. Nơi đó lộ ra một cửa hang, và quái nhân chui tọt vào. Nếu căn cứ sơ đồ trên “Tàn Băng tiêu” thì đó là cửa hang thứ hai trên đỉnh núi tận cùng bên phải.

Bóng quái nhân vừa khuất dạng, Tống Nguyên lại phi thân như ánh chớp lên đỉnh núi tận cùng bên trái, và cũng đứng chân lên được mỏm đá. Phía trên mỏm đá là vách núi phẳng lì. Tống Nguyên cũng sử dụng cách thức của quái nhân. Chàng ép mình vào vách đá, vận dụng “Nhu Băng thần công” rồi vỗ một chưởng...

“Ầm”... Cả đỉnh núi lay động, vách đá nứt toác...

Tống Nguyên chao mình đi để tránh những tảng đá rơi. Chàng cảm thấy công lực của mình còn thua kém quái nhân mũi khoằm. Hắn dùng chưởng đập nát đá thành bụi, còn chàng chỉ đủ sức làm nứt vách đá, phải né tránh đá rơi. Lúc ngoảnh lại, Tống Nguyên vui mừng thấy hiện ra cửa hang, rộng đủ cho một người chui lọt.

Không ngần ngại Tống Nguyên vận Huyết Khí rồi lách mình qua cửa hang vừa mở...

Như vậy Tống Nguyên đã vào hang ở đỉnh núi bên trái, còn quái nhân vào đỉnh núi bên phải.

Bên trong cửa hang, đường đi trơn tuột, rêu đã bám đầy, Tống Nguyên cứ vận Huyết Khí, trổ thuật khinh công mà đi trong không khí ẩm mốc, tĩnh lặng rợn người. Sau khi trải qua con đường quanh co uốn khúc, chàng bước vào một căn phòng đá tối om.

Nhờ những viên ngọc trên mình phát sáng, nên Tống Nguyên nhận ra trong phòng trống trơn, chẳng có một thứ gì. Vừa lúc ấy, chàng nghe “rập” một tiếng ở phía sau.

Giật mình quay lại, Tống Nguyên thấy vách đá nhẵn bóng, khung cửa phòng chàng mới bước qua không còn nữa.

Toát mồ hôi lạnh, chàng nói một mình :

- Phòng này ở trong lòng núi, nếu không ra được thì chết.

Nhưng đã vào đây rồi, dù nguy hiểm đến đâu cũng phải đi tới. Tay cầm “Đoạt Hồn huyết kiếm”, Tống Nguyên đi thẳng tới cuối phòng và lại nhận ra cửa vào phòng đá khác.

Chàng đảo mắt ngó quanh và gần giọng :

- Hừm, cũng chả có ích gì cả.

“Tách” một tiếng động khe phía sau, khung cửa đá lại biến mất, vách đá lại phẳng lì.

Tay vẫn cầm vững thanh kiếm, Tống Nguyên nói lớn :

- Được rồi, ta cứ đi tận cùng xem có những gì.

Chàng vượt qua đến căn phòng đá thứ sáu thì khoảng cách đến bên ngoài hẳn đã xa lắm.

Bỗng chàng khựng lại...

Vì bên tai chàng nghe thấy những âm thanh “ù ù”, “ầm ầm”, đúng là chuông phong, chuông khí vỗ vào vách đá bên kia.

Chàng thốt lên :

- Kẻ nào ở bên đó? Quái nhân mũi khoằm chẳng?

Tống Nguyên gật gù :

- Hẳn chứ còn ai. Trong lòng núi này, ngoài ta và hẳn còn kẻ thứ ba nào nữa?

Chàng lại trầm nghĩ, trong lòng năm ngọn núi này chắc là có rất nhiều con đường, và hẳn có chỗ thông nhau.

Lại tiếp tục đi, và cuối cùng chàng đã tới phòng thứ chín, mỗi lần chàng vào phòng là khung cửa phía sau đều biến mất. Rõ ràng Tống Nguyên đã bị vây hãm trong lòng núi, giữa những bức tường đá phẳng lì.

Không còn đường trở ra nữa. Nhưng Tống Nguyên chẳng nao núng tinh thần, chàng bước vào phòng đá thứ chín.

Có lẽ đây là phòng cuối cùng tận đáy hang, ngoài khung cửa chàng bước vào đã bị tiếng “tách” làm biến mất, ba mặt kia chẳng còn khung cửa nào hiện ra nữa.

Tống Nguyên lăm bắm :

- Có phải nơi này sắp tới chỗ chứa “Nhu kinh”?

Chàng can đảm bước hẳn vào phòng...

Mặc dù biết mình bị giam hãm giữa trùng trùng lớp lớp những bức tường đá, tinh thần quả cảm của Tống Nguyên không hề suy giảm.

Chàng thét lên :

- Ta sẽ tìm được “Nhu kinh”...

Đảo mắt quan sát phòng đá thứ chín, Tống Nguyên nhìn thấy trên vách đá đối diện có một mỏm đá trắng nhô ra.

Không ngần ngại, chàng búng liền một ngọn chỉ phong...

“Bình”... Tiếng nổ chát chúa vang lên và mỏm đá trắng lập tức bị lún vào...

Đúng lúc đó, luồng ác phong cuộn lên dữ dội...

“Veo, veo, veo”...

Hàng loạt ám khí bắn về phía Tống Nguyên như mưa, nhanh hơn những tia chớp giạt.

Đã đề phòng, Tống Nguyên múa vút thanh kiếm tạo nên vòng hồng quang bao kín quanh mình. Những mũi ám khí rơi xuống nên đá phùm phụp. Ám khí xuyên đá như cắm vào bùn, nếu là con người hẳn khó bảo toàn tánh mạng.

Tống Nguyên rùng mình.

Nhưng chàng lại vui mừng kêu lên :

- Ôi một cửa hang kia rồi.

Quả thật nơi mồm đá trắng lún vào đã lộ ra một cửa hang khá lớn, bề cao quá đầu người.

“Vèo”...

Chàng phóng lên, đứng chân vào ngưỡng cửa.

Thình lình chàng nghe “khè” một tiếng, từ trong cửa có con rắn lớn lao ra...

Con mãng xà mổ thẳng vào mặt Tống Nguyên dữ dội. Nhưng chàng đã lanh lẹ né được, rồi vùng kiếm chém tới.

Huyết Khí hồng quang lóe lên, mãng xà bị chặt làm ba khúc, máu văng lên vách đá tỏa mùi tanh tưởi rùng rợn.

Hất những khúc mãng xà qua một bên, Tống Nguyên luồn mình qua cửa hang và chàng nhún vai :

- Lại một căn phòng.

Nhưng phòng này khác hẳn những phòng Tống Nguyên đã đi qua.

Trên vách phòng được chạm khắc, trang trí bằng châu ngọc, trên bàn để một chiếc đèn vàng, nhưng ngọn đèn không thấp sáng.

Sát vách bên phải có kê chiếc giường cẩm ngọc, bảo quang tỏa sáng lung linh...

Chàng bước gần chiếc giường, lãnh khí tỏa ra làm Tống Nguyên cũng cảm thấy lạnh buốt xương.

Trên giường là một bộ da thú, có những chữ viết chi chít làm Tống Nguyên phải chăm chú đọc.

Đó là một bài kệ trên da thú :

- “Hỏa trung chi nhu. Phương vi nhu.

Hỏa thượng chi nhu. Phương vi nhu.

Ngọc trung chi nhu. Phương vi nhu.

Ngọc thượng chi nhu. Phương vi nhu”.

Tống Nguyên gật gù tự giải thích mấy câu kệ :

- “Nhu ở trong lửa mới là nhu.

Nhu ở trên lửa mới là nhu.

Nhu ở trong ngọc mới là nhu.

Nhu ở trên ngọc mới là nhu”.

Tuy hiểu nghĩa nhưng Tống Nguyên vẫn cảm thấy tối mò.

Chàng lại nói một mình :

- Hừm, những lời kệ luôn tối nghĩa, đầy tích ẩn dụ, khi gặp việc mới có thể chiêm nghiệm suy đoán ra.

Chàng đảo mắt nhìn, thấy mặt bàn và chiếc giường toàn bằng ngọc, lại có ngọn đèn tượng trưng cho lửa. Nhu ở trong lửa, nhu ở trong ngọc, vậy dường như “Nhu kinh” không phải là một quyển. Thế thì làm sao biết được “Nhu kinh” nào là chân chính?

Tổng Nguyên trầm tư suy tưởng, bỗng chàng nghe bên tai có tiếng ngọn lửa nổ lép lép.

Chàng nhảy dựng lên :

- A, kia rồi...

Với thị lực và thính lực siêu việt, chàng đã nghe được tiếng lửa cháy và ngọn lửa thấp thoáng trong ngọn đèn vàng, mà tưởng chừng như đèn không thấp sáng.

Đi tới mặt chiếc bàn ngọc, chàng đưa tay nhấc chiếc đèn lên. Nhưng đèn không nhúc nhích.

Thì ra chiếc đèn vàng đã được gắn chặt vào mặt bàn ngọc. Chàng bèn nắm chân đèn xoay một vòng.

Tách... tách... tách...

Chiếc bàn ngọc rung chuyển sau những tiếng kêu nhẹ, rồi nhích qua một bên, để lộ miệng hầm rộng khoảng một trượng.

Từ dưới miệng hầm có ánh lửa hắt lên, những luồng khí nóng bốc lên, tỏa đầy căn phòng.

Tổng Nguyên mừng rỡ cúi đầu nhìn xuống hầm, chàng thấy dưới đó là một căn phòng khác.

Giữa phòng ấy có đặt chiếc lò lớn, lửa đang bốc ngùn ngụt. Trong ánh lửa Tổng Nguyên nhận ra ba thỏi thạch anh nằm giữa lò.

Chàng rướn mình tới để toan nhảy xuống hầm. Bỗng đúng lúc đó, gã quái nhân mũi khoằm xuất hiện.

Gã nhanh chân đến bên lò lửa rút ba thỏi Thạch anh ra...

Tổng Nguyên giật mình, bởi không ngờ gã mũi khoằm đã lọt vào nơi này trước chàng.

Hết sức căng thẳng, nhưng Tổng Nguyên kịp thời ghìm mình lại. Chàng yên lặng quan sát trước đã.

Lúc này mà nóng nảy sẽ hỏng việc.

Chàng tự nghĩ như thế và chú mục nhìn gã mũi khoằm. Lúc đó gã quái nhân dùng thủ pháp cầm nã, hữu thủ như gọng kiềm rút ba thỏi thạch anh ra khỏi lò lửa, xếp ngay hàng trên nên hầm.

Gã ngẩng ngửa ba thỏi thạch anh rồi bật cười.

- Hừm, có một chút thế này mà cũng làm ta tốn khá nhiều công phu.

“Phụt”, một tiếng động nhẹ nhẹ. Trên tay gã quái nhân xuất hiện lưỡi dao nhỏ, nhọn hoắt, sắc lẹm. Gã rạch dao vào thỏi thạch anh bên trái...

“Rẹt rẹt”... Mũi dao tách đôi thỏi thạch anh, và Tổng Nguyên đá muống hoa mắt lên, bởi trong thỏi thạch anh có quyển sách nhỏ đã lọt vào tay gã quái nhân. Trên bìa sách chàng liếc thấy hai chữ “Nhu kinh”...

Tim Tổng Nguyên đập mạnh, với ý nghĩ :

- “Có nên cướp lấy Nhu kinh chẳng?”

Không nên. Chính chàng tự trả lời mình và tiếp tục theo dõi hành động của gã quái nhân.

Lúc đó, gã quái nhân mở tập “Nhu kinh” ra, lật xem. Bên trong chỉ toàn giấy trắng.

Hắn chửi thề một tiếng, lại tiếp tục lách mũi dao vào thỏi thạch anh ở giữa. Trong thỏi thạch anh này cũng có tập “Nhu kinh” toàn giấy trắng.

Quái nhân mũi khoằm gần như nổi khùng. Hắn nhanh chóng lôi thỏi thạch anh thứ ba có đầy chữ.

Hắn quang hai tập giả đi, và nhét tập “Nhu kinh” có chữ vào bọc. Song một tiếng thét vang lên, ánh hồng quang chói ngời, Tổng Nguyên đã lao vụt xuống hầm, xuất chương.

Bình tĩnh tăng hắng một tiếng, gã quái nhân co giật hữu chương, luồng ánh sáng vàng và đạo kinh khí cực mạnh ập vào Tổng Nguyên.

“Ầm” một tiếng dữ dội, hai luồng chương đỏ và vàng chạm nhau như muốn nổ tung căn hầm.

Hai bóng người vừa xáp vào đều bật ra.

Biết công lực của đối thủ chẳng phải tay vừa, Tống Nguyên xuất chiêu “Ngũ Kiếm Đoạt Hồn” đánh tới, khí thế kinh người. Trong chớp mắt ánh hồng quang tỏa rộng, hàng loạt tiếng nổ ầm ầm như sấm sét.

Quái nhân thét lên :

- Tiểu tử điên khùng, muốn chết phải không?

Cây đao vàng trên tay gã vũ lộng, kinh phong ào ào đánh mạnh vào Tống Nguyên như những đợt sóng thần.

Quyết nhanh chóng giành phần thắng, Tống Nguyên xuất ra những chiêu mãnh liệt của “Huyết Quang Mê Ly chưởng” để áp đảo đối phương. Chưởng lực như muốn đánh sập cả căn hầm...

Nhưng không ngờ chưởng pháp của quái nhân chẳng phải tầm thường, mà nội lực lại vô cùng thâm hậu.

Ba mươi chiêu nhanh chóng trôi qua. Tống Nguyên đã đuối mồ hôi... nhưng vẫn phải dốc sức đánh tới...

Thêm mười chiêu nữa qua nhanh.

Tả chưởng của Tống Nguyên tung chiêu “Tống Tửu Quần Ma”, kinh phong ầm ầm đánh tới.

Thình lình quái nhân hét lớn :

- Hồi thủ...

Ý hấn bảo Tống Nguyên rút tay về, bởi luồng chưởng đạo của hắn mới ập đến có sức mạnh kinh hồn.

“Ầm ầm”...

Tống Nguyên hoa mắt, cảm nhận được sự nguy hiểm nên rút lệ hữu chưởng và tả chưởng cũng thu nhanh chiêu thức. Nhưng không còn kịp nữa...

“Bình” một tiếng, cả thân hình Tống Nguyên như bị hất tung lên. Chàng chao đảo, gắng sức trụ bộ, bên mép đã rỉ ra một dòng máu đỏ.

Quái nhân bật cười sảng sặc.

Hắn thu chiêu và trở mắt nhìn Tống Nguyên.

Giọng nói của gã hằn mạnh :

- Khá lắm, tiểu tử chịu nổi với ta bốn mươi chiêu, một việc hiếm có trong võ lâm từ trước tới nay nên tha cho ngươi. Nhưng lần sau còn gặp phải tay ta thì đừng trách.

Dứt lời, gã lách mình qua miệng hầm, biệt dạng...

Tống Nguyên chỉ biết nhìn theo, đôi mắt chàng ứa lệ.

Không dễ gì đến được chỗ cất giấu “Nhu kinh”, thế mà bây giờ đã lọt vào tay kẻ khác.

Kẻ ấy là ai?

Quái nhân mũi khoằm là kẻ mà võ công ghê gớm, kinh công tuyệt luân có thể hơn cả sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma của chàng.

Trong lòng đã đau đớn buồn rầu, Tống Nguyên còn thoáng giật mình, bởi chàng đang bị giam hãm trong lòng núi.

Mồ hôi nhỏ giọt, chàng thẳng thốt kêu lên một mình :

- Ôi, làm sao thoát ra khỏi nơi đây?

Còn sống là còn hi vọng.

Vả lại quái nhân có lối ra thì tại sao mà mình không có đường thoát?

Chàng nghĩ như vậy, rồi nhớ lại hướng quái nhân vừa thoát qua miệng hầm. Tống Nguyên phóng mình lên nhận ra một khe đá, liền đánh vào một ngọn chưởng thần tốc.

“Ầm”... vách đá rung chuyển, từ khe đá lộ ra một con đường hẹp đủ cho Tống Nguyên lách mình vào.

Vận Huyết Khí phòng thân, chàng đi lần tới. Nhưng vừa qua một khúc rẽ thì Tống Nguyên lại đối diện với một bức tường đá chắn ngang.

Chàng bực tức rút Đoạt Hồn huyết kiếm chém vào tường đá. Ánh kiếm lóe lên, hồn như hoảng loạn... Tống Nguyên chém như điên, vách đá bị khoét sâu cả trượng mà cũng chẳng ăn thua gì.

Chàng thở dài chán nản :

- Ôi không lẽ ta phải chết ở nơi đây?

Mất ứa lệ, chàng quay về căn hầm có lò lửa...

Vô tình chàng nhìn thấy hai tập “Nhu kinh” giả nằm trên nền hầm. Trong đầu lại nhớ tới bốn câu kệ huyền bí.

Hai câu quan trọng hiện lên trong tâm trí chàng :

- “Hỏa trung chi nhu. Phương vi nhu.

Ngọc trung chi nhu. Phương vi nhu”.

Tống Nguyên nhắm mắt nhắc lại :

- “Nhu ở trong lửa mới là nhu.

Nhu ở trong ngọc mới là nhu”.

Bỗng chàng mở mắt và cặp mắt sáng lên, bởi chàng đã hiểu ra nghĩa ẩn dụ của hai câu kệ. Phải chăng ý nghĩa là trong lửa có ngọc và trong ngọc có “Nhu kinh”, mà “Nhu kinh” trong ngọc mới là chân chính?

Tia hi vọng lóe lên trong đầu.

Chàng đến bên lò lửa đang hừng hực cháy. Nhìn kỹ vào ngọn lửa, chàng tự nghĩ không hiểu do đâu lửa cháy, và lò lửa này đã cháy bao lâu. Chàng vận nhãn lực nhìn xuyên ngọn lửa xem phía dưới có cái gì. Cố gắng hết sức Tống Nguyên cũng chỉ nhìn thấy một màu đỏ rực, mà không thấy đáy lò.

Chàng kinh ngạc buột miệng :

- Ồ, lẽ nào lò này không có đáy?

Một ý nghĩ táo bạo chợt đến, và chàng biến thành hành động. Liền vận “Nhu Băng thần công” bao bọc quanh mình một lớp khí thật lạnh, rồi Tống Nguyên nhảy hẳn vào lò lửa.

Trong lò lửa, chàng cảm thấy áp lực bốn phía cực mạnh, khí nóng hừng hực đốt cơ thể chàng. Song nhờ “Nhu Băng thần công” lửa không xâm phạm chàng được.

Tống Nguyên bắt đầu đi sâu xuống dưới lò lửa. Quả thật đáy lò lửa thật sâu. Lúc xuống khoảng hai trượng, chàng quan sát và thấy phía trái sâu chừng hai trượng nữa có một hồ chứa dầu. Chàng hiểu ra hồ chứa dầu này là nguyên liệu để đốt cháy lò lửa.

Chàng quan sát chung quanh chỉ thấy vách đá nhẵn thín. Nhưng một lát sau, Tống Nguyên thấy trên mép hồ dầu có hòn đá nhô nhô ra khỏi vách đá bóng như gương. Vách đá vốn nhẵn nên hòn đá nhô ra càng nổi bật, rất dễ thấy.

Lập tức phát hết chân khí, Tống Nguyên vận “Nhu Băng thần công” bọc kín mình hơn, và chao xuống đứng chân lên viên đá.

Đầu ngón chân Tống Nguyên vừa bám vào mẩu đá, thì vách đá đen ngòm đã nứt ra một khe đá cao hơn đầu người. Chàng thu “Nhu Băng thần công” và từng bước đi vào giữa khe địa đạo.

Lát sau chàng đã tới trước một cửa đá, trên cửa có ghi khắc dòng chữ đậm nét :

- “Người có kỳ duyên tới đây phải đứng cách cửa ba trượng. Quỳ ba lần và lạy chín lần”.

Dưới dòng chữ khắc không rõ tên ai. Nhưng Tống Nguyên hiểu rằng chàng đã ở trong tay chủ nhân chốn địa đạo này.

Chàng quỳ và lạy đúng như yêu cầu của kẻ bí mật. Lúc chàng ngước lên thì thấy cánh cửa đã mở.

Tống Nguyên vui mừng bước vào căn phòng đá vuông vức, trang trí sang trọng bằng ngọc ngà. Giữa phòng có một chiếc bàn đá, trên đặt chiếc đèn nhỏ bằng vàng. Cạnh chiếc bàn đá là chiếc giường đá mát lạnh. Trên giường có đặt một tờ thiếp.

Cầm tờ thiếp lên, mắt Tống Nguyên liếc nhanh qua hàng chữ :

- “Kẻ có duyên vào nơi này, hãy quỳ ba lần và lạy chín lạy, rồi lật mặt bên kia của tấm thiếp mà đọc”.

Chàng liền quỳ lạy theo đúng yêu cầu, và lật mặt bên kia tấm thiếp, chỉ thấy hàng chữ với một câu rất gọn :

- Tìm một nút nhấn, sẽ có “Nhu kinh”...

Mò mẫm hàng giờ, Tống Nguyên mới thấy một nút đá nhỏ dưới giường đá và nhấn ngón tay vào...

“Tách” một tiếng khô khan, trên mặt giường đá nứt ra một khung vuông với chiếc hộp bằng bạch ngọc.

Ngoài nắp hộp ghi hai chữ “Nhu kinh”...

Tống Nguyên reo lên :

- Ôi, “Nhu kinh”, bộ sách này mới là thật đây.

Chàng cầm lấy khối ngọc trắng tinh, và biết bên trong có “Nhu kinh”, nhưng không thể nào thấy vết khớp để cạy ngọc ra lấy sách.

Chàng lẩm bẩm :

- “Ngọc trung chi nhu. Phương vi nhu”.

Nhu ở trong ngọc mới là nhu thì đúng là “Nhu kinh” ở trong khối ngọc này rồi. Nhưng làm sao tách ngọc ra để lấy sách?

Tống Nguyên lại suy nghĩ tiếp, và thấy chìa khóa của sự việc vẫn là ở trong những câu kệ.

Chàng đọc lại câu thứ hai :

- “Hỏa thượng chi nhu. Phương vi nhu”.

- Nhu ở trên lửa mới là nhu.

Liền cầm khối ngọc đến gần chiếc đèn vàng. Chàng đốt đèn lên, thấy ánh lửa xanh rất đẹp mắt nên đưa khối ngọc hơ trên ngọn lửa.

Khoảng thời gian chừng uống hết bình trà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì cả. Khối ngọc vẫn nguyên là khối ngọc trắng tinh, dù đã hơ khá lâu trên ngọn lửa.

Thế thì phải làm sao?

Chàng nhíu mày đào sâu trong tâm trí để tìm cách mở được khối ngọc mới mong thấy được “Nhu kinh”. Người xưa không thể nói dối hay đùa giỡn, mà chỉ vì chàng nghĩ chưa tới nơi thôi.

Chợt chàng kêu lên :

- Ôi, ta khờ quá nên đã vận dụng sai câu kệ.

Chàng tắt ngọn đèn, đặt khối ngọc lên chiếc bàn đá miệng nói nhanh :

- “Ngọc thượng chi nhu. Phương vi nhu”.

Ta phải vận dụng đến câu thứ tư mới có thể thành công.

Xem tiếp hồi 34 Luyện công trong lòng núi

32. Hồi 34 Luyện Công Trong Lòng Núi

- “Ngọc thượng chi nhu. Phương vi nhu”.

- Nhu trên ngọc mới là nhu.....

Trong đầu chàng chợt sáng lên, và chàng gật gù :

- Hừm, tại sao tao không vận “Nhu công” trên phiến ngọc?

Thế là Tống Nguyên liền đặt tả chưởng lên khối ngọc và vận hành ngay “Nhu Băng thần công”.

Một thành, hai thành, ba thành....

“Thành công lực” cứ tăng dần, và tiếng “Tách” đã làm Tống Nguyên hết sức vui mừng khi vận đến sáu thành, khối bạch ngọc đã nứt ra, rõ ràng bên trong có tập “Nhu kinh” rất mới, dù trải qua hàng mấy mươi năm.

Chàng kêu lên :

- Ôi, luyện được “Nhu kinh” lo gì ta chẳng rửa được mối thù nhà?

Chàng lật nhanh tập sách quý, và thấy bên trong chia ra nhiều chương mục dạy “Tàn Băng tiêu”, “Nhu Băng thần công tuyệt chiêu” và khinh công “Tuyệt Hoa Phiêu”.

Đọc qua phần “Tàn Băng tiêu”, tức “Nhu Băng tiêu”, Tống Nguyên mới thấy tiêu thức chàng sử dụng lâu nay chỉ là sơ đẳng. Luyện Băng tiêu theo “Nhu kinh” mới có được những kỳ chiêu tuyệt thức. Và “Nhu Băng thần công bổ túc” sẽ dạy chàng những cách vận hành, thi triển cao siêu nhất.

Chàng gật đầu, ra vẻ khoái chí :

- Thì ra lâu nay ta chỉ như “ếch ngồi đáy giếng” chưa đạt tới những gì tuyệt diệu của “Nhu công”.

Lại lật phần cuối sách, Tống Nguyên thấy có phần sơ đồ, sau này chàng cứ theo sơ đồ này ra khỏi lòng núi với bao vách đá thần kỳ.

Chàng chợt nhớ tới gã quái nhân mũi khoằm và không khỏi bật cười :

- Tội nghiệp cho gã, cũng tốn nhiều công phu mà chỉ lấy được bộ “Nhu kinh” giả trong khối Thạch Anh. Sau này hẳn gặp ta trên giang hồ chắc sẽ ân hận bị ta trả thù một chiêu.

Chàng lẩm bẩm :

- Nhưng trước hết ta phải luyện công trong lòng núi này đã.

Hết còn lo sợ điều gì, Tống Nguyên đi dạo trong địa đạo, và chàng lại tìm ra chỗ chứa thực phẩm khô, có thể giúp chàng sống rất lâu trong lòng núi. Còn nước uống đã có những dòng nước thật trong và mát luôn tuôn ra từ bao thạch nhũ trong hang.

Hết sức yên tâm, Tống Nguyên bắt đầu luyện những kỳ chiêu, tuyệt thức do bộ “Nhu kinh” truyền dạy.

Bởi suốt một thời kỳ luyện công trong lòng núi Tống Nguyên không biết những gì đang xảy ra bên ngoài.

Những sự kiện rung chuyển võ lâm đang được các môn phái Hắc Bạch quần hùng khuấy động.

Sự kiện thứ nhất là “Vũ Hoàn Nhân Ma, Chử Tuấn Dương”, Bang chủ của “Thiên Ma bang”, sau khi hết thời gian “Tọa quan” đã rêu rao quét sạch võ lâm, bắt kể Hắc Bạch.

Sự kiện thứ hai là Lữ Trọng Hành còn có tên là Gia Hành, đã lập ra môn phái “Động Không Đáy”, tuyên bố sẽ đặt quần hùng dưới gót chân của hắn.

Tất nhiên những sự kiện này làm võ lâm xôn xao, chẳng những chín đại phái chính thống phải chuẩn bị đối phó, mà bọn “Hắc phái quần ma” cũng khẩn trương đương đầu với một cường địch mới nổi lên.

Hai tháng rông trôi qua....

Tổng Nguyên đã luyện xong những kỳ chiêu tuyệt thức trong “Nhu kinh”, mà với kẻ tầm thường phải chịu khổ luyện mười năm chưa chắc tiếp thu hết.

Nguyên nhân vì Tổng Nguyên đã có căn bản võ học uyên thâm, nội lực hùng hậu. Chàng lại từng sử dụng “Tần Bổng tiêu” và vận hành “Nhu Bổng thần công” được phân nửa “Hỏa hầu”. Luyện xong “Nhu kinh” kể như Tổng Nguyên đạt tới đỉnh cao của “Nhu Bổng tiêu” và “Nhu Bổng thần công”. Chàng còn lĩnh hội được “Tuyệt Hoa Phiêu”, môn khinh công tuyệt kỹ, có một không hai trong thiên hạ.

Nhằm tính thời gian đã tới tiết trùng cửu, ngày chín, tháng chín là ngày mời hội của Động chủ Động Không Đáy - Lữ Gia Hành trên Bạch Mã sơn, Tổng Nguyên gật gù :

- Ta là “Huyết Thần” đã nhận lời thì phải tới. Trước nhất phải xem tình hình các đại môn phái Hắc Bạch ra sao. Tiếp đó là biết được dã tâm của Lữ Gia Hành mang tham vọng đến bậc nào. Qua cuộc đại hội võ lâm này, hy vọng ta sẽ biết được tin tức về song thân.

Chàng mở sơ đồ của “Quần Sơn Ngũ Đỉnh” đầy bí ẩn, Tổng Nguyên mới giặt mình tự nghĩ :

- “May mà ta luyện được “Nhu kinh” đến độ huyền vi. Nếu võ công chỉ như lúc vào núi, chắc hẳn phải vùi thây trong đó rồi”...

Chàng lại liên tưởng đến quái nhân mũi khoằm. Hắn từng đập đá ra bột trong lúc vào núi, lại thoát ra khỏi núi dễ dàng, đủ biết công lực của hắn cao tới mức nào. Tiếc cho hắn đã lấy phải bộ “Nhu kinh” giả, nếu bộ thật lọt vào tay hắn thì võ lâm đã có một tay cao thủ tuyệt luân. Nhưng tên hắn là gì? Thuộc môn phái nào? Tổng Nguyên hy vọng sẽ gặp lại hắn trong Đại hội Bạch Mã sơn để “trả lại” hắn một chưởng trong lòng núi.

Rất hài lòng Tổng Nguyên hú dài một tiếng rồi lao mình đi như một mũi tên.

Xem tiếp hồi 35 Lọt vào mật thất

33. Hồi 35 Lọt Vào Mật Thất

Từ trên cao, Tổng Nguyên đã nhìn thấy cờ quạt rợp trời, bóng người đông nghệt trên đỉnh núi.

Chàng ngạc nhiên nói thầm :

- Sao giờ này mà họ không hội họp mà lại diễu võ dương oai gì đây?

Thị lực rất tinh tường, từ khi luyện công trong lòng núi “Ngũ Đỉnh” thì sức nhìn của Tổng Nguyên càng tăng tiến vượt bậc. Bởi vậy, dù còn xa hàng dặm, chàng đã thấy rõ Lữ Gia Hành, Động chủ “Động Không Đáy” đứng giữa Chữ Tuấn Dương Bang chủ Thiên Ma bang và Chương môn chín đại phái đương thời.

Như một đám mây hồng rực rỡ, Tổng Nguyên lao thẳng xuống chỗ đứng của những kẻ cầm đầu các môn phái Hắc Bạch.

Có tiếng thuộc hạ của Động chủ “Động Không Đáy” hô lớn :

- Huyết Thần tới...

Lữ Gia Hành tươi nét mặt bước ra :

- Cuối cùng rồi nhà ngươi cũng tới, đúng là kẻ biết trọng lời hứa. Cuộc phân định ngôi vị hôm nay sẽ hào hứng vô cùng.

Chữ Tuấn Dương cũng gật gù :

- Đổ tiểu tử, hôm nay ngươi sẽ là đích nhắm của nhiều người đấy.

Tổng Nguyên chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nghe những lời nói lấp lửng của hai tên đại ma đầu, chàng chỉ cười lạt bảo rằng :

- Tại hạ dù ít tuổi cũng biết giữ chữ tín. Hôm nay chẳng những tại hạ đến để gặp mặt những người cầm đầu những đại phái, mà còn có thể còn có dịp trả lại hai chưởng nợ nần đã lâu.

Liếc mắt nhìn nhau, Lữ Gia Hành và Chử Tuấn Dương đều xám mặt, bởi cả hai đều hiểu Tống Nguyên cố ý phục hận bởi bị đánh một chưởng trong thời gian qua.

Lữ Gia Hành cười gằn :

- Tốt lắm, xin mời ra huyết trường, sẽ rõ ràng tất cả.

Dứt lời, hần phóng mình đi trước, Chử Tuấn Dương theo sát một bên. Tống Nguyên vừa tính lao theo, bỗng có tiếng kêu :

- Đồ chủ nhân...

Quay mặt lại, Tống Nguyên thấy Tuyết Sơn Âm Linh Thường Nghĩa và Tuyết Sơn Âm Hồn Thường Trung vòng tay nói :

- Bẩm chủ nhân, anh em lão nô và các bằng hữu đón chủ nhân ở nơi này từ sáng sớm.

Tống Nguyên gật đầu :

- Tại hạ có việc nên đến muộn. Cứ nghĩ giờ này cũng kịp hội họp theo lời mời. Nhưng tại sao lại có việc ra “Huyết Trường” sớm thế?

Tuyết Sơn Âm Hồn quay sang Tuyết Sơn Âm Linh :

- Người trình với chủ nhân đi.

Bước lại gần Tống Nguyên, Tuyết Sơn Âm Linh nói nhanh :

- Bẩm chủ nhân, cuộc họp sáng này Lữ Gia Hành muốn được tôn mình lên chức Vô lâm Minh chủ đây. Hần có tham vọng thống lãnh quần hùng.

Tống Nguyên cười lạt :

- Thật là một gã ngông cuồng.

Tuyết Sơn Âm Hồn tiếp lời Tuyết Sơn Âm Linh :

- Chưởng môn các đại phái và kẻ cầm đầu các Hắc phái đều bất mãn, nên Lữ Gia Hành đã thách đấu giữa “Huyết trường” để phân định ngôi vị ngay ở đại hội này. Hần có dã tâm, đã mời các vị khách uống rượu độc, nhưng tất cả đều không chịu để hần đơn phương xưng hùng, xưng bá.

Lại cười gằn một tiếng, Tống Nguyên nói :

- Được lắm, để ta xem hần có bao nhiêu công lực.

Với vẻ thán phục, Tuyết Sơn Âm Hồn cúi đầu :

- Anh em lão nô và các bằng hữu đều tin tưởng ở chủ nhân.

Đảo mắt nhìn quanh, Tống Nguyên thấy những kẻ Tuyết Sơn Âm Hồn giới thiệu là bằng hữu có “Quan Ngoại tứ tặc”, gồm cả Liễu Đông Tà Tâm Khách, Liễu Bắc Hút Huyết Tẩu, còn có Hải Tâm Quái Tẩu và Mạc Kỳ là hai tên mới từ bỏ Thiên Ma bang.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Từ nay các người đừng xưng là “lão nô” nữa, cứ xưng “tôi” là được rồi... Còn ta, ngoài tiếng “Chủ nhân”, các người gọi là gì cũng được.

Cả bọn đồng thanh đáp :

- Vâng.

Nhìn về phía trước, Tống Nguyên khoát tay :

- Ta đi nhanh lên, để xem chúng nó bày những trò gì.

Mạc Kỳ nói nhanh, chân cũng bước vội tới :

- Huyết trường ở bên ghềnh đá kia.

Mọi người cùng theo chân Mạc Kỳ, nhưng lúc đó môn đồ, đệ tử các phái võ đi đầy đường, náo nhiệt, ồn ào như trẩy hội, và rất khó chen chân giữa đám đông.

Tuyết Sơn Âm Linh Thường Nghĩa liền quay sang Tống Nguyên :

- Thiếu gia, chúng ta lách lên cao mà đi thôi.

Tống Nguyên gật đầu :

- Phải, ta không nên chậm trễ.

Tất cả cùng nâng chân khí, vượt qua đầu đám đông mà đi. Phía trước họ là ghềnh đá ven mép biển, nơi “Huyết trường” của Lữ Gia Hành đã chuẩn bị sẵn.

Chưởng môn chín đại phái và bọn cầm đầu quần ma đã ngồi chễm chệ trên khán đài.

Lúc đó, Lữ Gia Hành đang đứng giữa khoảng trống. Hắn vươn mình lên, co chân đẩy mạnh, thân hình hắn liền bắn vọt lên không trung như chiếc pháo thăng thiên. Rồi từ giữa không trung, tà áo bào vàng chóc của hắn căng ra, lộng gió. Hắn đảo mắt nhìn thật nhẹ rồi chao mình xuống khán đài như một chiếc lá rơi.

Động chủ Động Không Đáy đã trở một thuật nhỏ để biểu dương khinh công tuyệt kỹ của mình trước quần hùng võ lâm, một hành động hết sức tự đắc của người chủ trì buổi hội. Tuy nhiên, mặt hắn vẫn bịt kín trong vòng vải đen chỉ chừa đôi mắt.

Bang chủ Thiên Ma bang Chữ Tuấn Dương bỗng cười lớn :

- Quý Động chủ trở tài hay lắm. Nhưng ông có dám xuất hiện trước mọi người với gương mặt thật của mình không?

Lữ Gia Hành cười lạt đáp :

- Thời cơ chưa tới.

Chữ Tuấn Dương cao giọng :

- Ta thiết nghĩ ngài không dám xuất hiện trước mọi người bằng khuôn mặt thật của mình, thì còn có tư cách gì để thống lĩnh quần hùng được nữa?

Ngửa mặt lên trời, Lữ Gia Hành cười như điên rồi hỏi lại :

- Thế Chữ huynh cho rằng mình là có đủ tư cách ấy sao?

Nhếch mép cười lạnh lùng, Chữ Tuấn Dương gật đầu :

- Đúng vậy, đúng vậy.

Nhẹ khoát tay, Lữ Gia Hành bảo :

- Thế thì mời Chữ huynh lên lễ đài.

Bật cười hì hì, Chữ Tuấn Dương đứng bật dậy, tà áo bào màu nhũ bạc lấp lánh, hắn lao vút mình lên lễ đài như một mũi tên trong chớp mắt.

Nhưng cũng vừa lúc ấy, từ trên không trung có một đám mây hồng rực ánh hào quang bao trùm lễ đài, rồi một bóng người bao bọc “Huyết Khí” lao thẳng xuống lễ đài một lượt với Chữ Tuấn Dương.

Nhiều tiếng xôn xao :

- Huyết Thần, Huyết Thần...

Thật thế, bóng người đỏ rực vừa chao mình xuống lễ đài trước mắt hàng vạn cao thủ võ lâm chính là Đỗ Tống Nguyên.

Tống Nguyên tươi cười quay lại nhìn Lữ Gia Hành :

- Tại hạ biết nhị vị tôn hạ định so tài trên lễ đài để phân ngôi vị. Song tại hạ với Chử bang chủ có chút chuyện hiểu lầm chưa giải quyết xong. Vậy Động chủ nhường trận này cho tại hạ được chăng?

Lữ Gia Hành ngoác miệng cười :

- Dương nhiên, lẽ nào chủ lại giành với khách. Xin mời...

Khi Lữ Gia Hành lui ra, Tống Nguyên lại nhìn Chử Tuấn Dương :

- Việc này hẳn là Chử bang chủ không ngờ tới?

Chử Tuấn Dương nhếch mép, ra vẻ khinh thị :

- Hừm, lần trước ngươi may mắn thoát chết, nhưng phen này thì ngươi không gặp may nữa đâu.

Đôi mắt rực lửa căm thù, Tống Nguyên gằn giọng :

- Chử bang chủ, ta có món nợ cần thanh toán với ngươi.

Vẫn cười cười, Chử Tuấn Dương hỏi :

- Một chương ngày nào chứ gì?

Nhưng Tống Nguyên lắc đầu :

- Lớn hơn thế.

Chử Tuấn Dương trợn mắt :

- Ngươi nói đi.

Với giọng căm hờn, Tống Nguyên gằn mạnh :

- Hẳn ngươi còn nhớ “Thạch Sa Bạch Đà” Đỗ Nhất Phương, một anh hùng lừng lẫy võ lâm?

Chử Tuấn Dương bĩu môi :

- Đỗ Nhất Phương à? Hẳn chẳng lừng lẫy lắm đâu. Nhưng ngươi hỏi làm gì?

Tống Nguyên gầm lên :

- Thù cha, ta phải trả.

Nghĩ tới phụ thân, mẫu thân, đầu Tống Nguyên như bốc lửa. Cánh tay co giật, đầu đón từng chập, đó là biểu hiện Tống Nguyên đang muốn giết người.

Trong khi đó, Chử Tuấn Dương vẫn kiêu ngạo :

- Vậy thì ngươi sẽ làm gì?

Cặp mắt giương tròn, Tống Nguyên hỏi lớn :

- Ngươi đã đối phó với cha ta thế nào?

Cười lên một tràng đắc ý, tự kiêu, Chử Tuấn Dương đáp :

- Ta chỉ đối phó với hắn bằng một đầu ngón tay.

Tống Nguyên hết sức phẫn nộ, nhưng ngoài mặt chàng vẫn thản nhiên đến lạnh lùng.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Chử Tuấn Dương và bảo :

- Vậy ngày hôm nay ta cũng chỉ dùng một đầu ngón tay để đối phó với ngươi thôi. Hãy sẵn sàng đón nhận chỉ lực của ta.

Chử Tuấn Dương vẫn cười :

- Khà khà, tốt lắm, xuất chiêu đi.

Đã vận Huyết Khí sẵn sàng, Tống Nguyên chuyển mình lướt tới. Bên kia Chữ Tuấn Dương cũng dao động đề phòng, bởi hắn đã từng biết cường lực của Tống Nguyên chẳng phải đùa.

Không khí chợt vô cùng căng thẳng. Nhưng đúng lúc ấy lại có tiếng hét rất to từ dưới lễ đài :

- Khoan đã.

Hai đối thủ vừa toan xáp vào đã tách dang ra.

Tống Nguyên bực tức hỏi :

- Cái gì thế?

Chữ Tuấn Dương cũng nhíu mày, mắt liếc nhanh. Hắn cũng đã thấy một bóng xám bay lên lễ đài.

Bóng người ấy chỉnh lại phong thái, tay cầm phẩy trần phe phẩy. Lão ta chính là đạo trưởng Huyền Vân Tử, Chương môn nhân phái Côn Lôn.

Lão quay sang Chữ Tuấn Dương nói lớn :

- Xin mời Chữ bang chủ tạm lui ra. Vì giữa phái Côn Lôn với “Huyết Thần” có món nợ rất lớn cần thanh toán.

Bật cười lớn, Chữ Tuấn Dương bảo Tống Nguyên :

- Hừm, ngươi lo đòi nợ, nhưng quên rằng ngươi còn nợ quá nhiều người.

Hắn liếc sang Huyền Vân Tử :

- Xin mời đạo trưởng thoải mái, bọn Bang chủ không gấp.

Dứt lời, Chữ Tuấn Dương đứng sang một bên.

Bang chủ Thiên Ma bang có vẻ thản nhiên, nhưng Tống Nguyên thì tức giận cực độ.

Sau khi luyện công trong lòng núi, luyện được “Nhu kinh”, bây giờ chạm mặt kẻ thù là cơ hội tốt...

Tống Nguyên những tưởng sắp trả được mối huyết thù cho cha, tìm hiểu tung tích của mẹ, nào ngờ chàng lại gặp Huyền Vân đạo trưởng làm kì đà cản mũi.

Tằng hắng một tiếng, từ đôi mắt của Tống Nguyên bắn ra hai đạo hung quang, chiếu thẳng vào mặt đạo trưởng áo xám.

Thù lớn của môn phái không trả không xong, nhưng đạo trưởng Huyền Vân từng biết công lực tàn bạo của Tống Nguyên nên chẳng thể yên tâm. Vừa bước tới, ông vừa khẩn thẳm :

- Các vị sư tổ linh thiêng, xin phù hộ cho đệ tử bất sống được tiểu tử Đỗ Tống Nguyên đưa về Côn Lôn tổ đình, trả mối thù cho môn phái và hàng trăm môn đồ bị hắn sát hại.

Lão vừa khẩn xong, ngược nhìn lên đã chạm phải hai tia hung quang của Tống Nguyên làm lão hoa mắt, hoảng hồn, đảo thân lùi lại liền ba bước.

Những đại cao thủ trong nhóm bằng hữu đứng chung với Tuyết Sơn Âm Linh và Tuyết Sơn Âm Hồn đều đã bị Tống Nguyên khuất phục, xem như thuộc hạ của chàng.

Hỏa Hỏa là một cao thủ trong nhóm, Hỏa chương cực kì mãnh liệt, trông bộ dạng Huyền Vân Tử, liền vòng tay nói với Tống Nguyên :

- Thiếu gia, với loài cỏ dại kia, xin thiếu gia để cho Hỏa Hỏa sửa trị.

Tuyết Sơn Âm Hồn cũng nói :

- Mấy lão đạo tầm phào này thiếu hiệp đừng bận tâm, cứ để lão Hỏa ra nghênh tiếp...

Tống Nguyên gật đầu :

- Thôi được, lão Hỏa cứ ra tay, nhưng với tên này dù sao cũng là Chương môn của phái Côn Lôn, cần phải nặng tay một tí.

Hỏa Hỏa vui vẻ đáp :

- Thiếu gia yên tâm, dưới tay của Hỏa Hỏa này, những kẻ đáng chết không thể nào còn sống nổi.

Dứt lời, lão phóng vụt ra.

Huyền Vân Đạo trưởng thấy Hỏa Hỏa thì ngạc nhiên, không ngờ một cao thủ lừng danh vùng quan ngoại lại là người của Tống Nguyên, liền hỏi :

- Hỏa thí chủ, lâu quá mới gặp, ngài có khỏe không?

Hỏa Hỏa trừng mắt :

- Đồ cỏ rác, đã làm phiền Đồ chủ nhân, còn làm bộ hỏi chuyện lằng nhằng, còn không cúi đầu chịu chết.

Huyền Vân Tử trừng mắt :

- Hỏa thí chủ nên giữ lời...

Không thèm nói chuyện, Hỏa Hỏa xòe chưởng đỏ lòm, tổng ngay luồng nhiệt hỏa vào mặt Huyền Vân Tử.

Đạo trưởng Huyền Vân tung mình tránh né rồi rút “Thiết phát trần” phản chiêu nhanh như làn chớp, mạnh tựa bão giông. Bên kia, Hỏa Hỏa đẩy nhanh lớp hỏa khí, áp lực dồn mạnh thật kinh hồn.

“Bình, bình”.

Hỏa chưởng nổ tung dữ dội, bốn bề rung chuyển.

Huyền Vân Tử như bị úp chụp bao vây giữa lò lửa nóng rực. Lão vội dốc sức thi triển “Tiễn Phong trần pháp”, cắt gió bằng phát trần tạo nên những luồng hàn phong chặn đứng nhiệt hỏa của đối phương.

“Ào ào...”

“Bình bình...”

Gió gào thét, lửa rừng rực. Trong phút chốc, trên lễ đài chỉ thấy khói lửa ngút trời, hết sức kinh khiếp. May là “Huyết đài” này được xây bằng đá xanh, nếu không thì đã cháy ra tro bụi bởi trận giao tranh quá lạ này rồi.

Mười mấy hiệp qua nhanh, Huyền Vân Tử mướt mồ hôi, sức nóng của những chiêu hỏa chưởng nung đốt khiến ông chịu không nổi nữa.

Bên cạnh đạo trưởng, tiếng Hỏa Hỏa cười đắc chí :

- Tên cỏ rác, ta sẽ thiêu người ra tro.

Lúc đó, các Đại chưởng môn chính phái đều ngồi dưới lễ đài, và Ngô Phi thiền sư của phái Thiếu Lâm là người cao trọng, được xem như đứng đầu cả các Chưởng môn nhân.

Quan sát trận đấu, Ngô Phi thiền sư giật mình nghĩ thầm :

- Hỏa Hỏa quá tàn bạo, nếu ta không xuất thủ thì Huyền Vân đạo trưởng nguy mất.

Thiền sư lập tức phóng mình lên lễ đài.

Nhưng vừa lúc ấy...

“Bùng bùng...” hai tiếng nổ, lửa bùng lên, nghe rõ cả tiếng thịt cháy xèo xèo, bốc mùi khét lẹt.

Ngô Phi thiền sư thét lên :

- Hỏa Hỏa, ngừng ngay độc thủ.

Nhưng không còn kịp nữa, một thân hình bị cháy đen thui bay ra khỏi lễ đài.

Như một mũi tên, Ngô Phi thiền sư phóng lên. Nhưng ông chỉ kịp ôm lấy thân thể cháy đen của Huyền Vân Tử đưa xuống một bãi cỏ trước lễ đài còn đang rực lửa.

Huyền Vân đạo trưởng đã chết, toàn thân bị thiêu đốt bởi nhiệt chưởng của Hỏa Hỏa, nhìn không còn rõ mặt.

Nhìn lên lễ đài, Ngô Phi thiền sư cảm giận nói :

- Hỏa Hỏa, người thật là tàn bạo.

Thản nhiên thu chưởng, Hỏa Hỏa cười lớn :

- Tại hần muốn đòi nợ Đỗ chủ nhân của ta. Còn việc nặng tay của ta không nên ngạc nhiên, bởi ta vốn đã nổi danh trong “Quan Ngoại tứ tàn”.

Ngô Phi thiền sư hét lên :

- Lão nạp sẽ trở lại tể độ cho người về âm cảnh.

Dứt lời, nhà sư ôm xác Huyền Vân Tử phóng vút đi.

Hỏa Hỏa thản nhiên quay nhìn Tống Nguyên và cười thỏa mãn :

- Thiếu gia, ta sẵn sàng chờ các lão...

Tống Nguyên gật đầu :

- Người cứ nghỉ tay, kẻ thù chính của ta là Chữ Tuấn Dương.

Khi ấy, phi thân vun vút, Chưởng môn Thiếu Lâm đưa thi thể của Đạo trưởng về chỗ dành riêng cho chín đại Chưởng môn bên ghềnh đá.

Bọn môn đồ Côn Lôn xúm vào than khóc bởi cái chết của Chưởng môn. Còn người cầm đầu các phái Võ Đang, Không Động, Nga Mi đều nghiêng răng cắn tức vô cùng.

Liễu Nhân ni sư, Chưởng môn Nga Mi tuốt thanh “Ỗ Thiên kiếm” hét to :

- Ta phải trừ khử tên “Huyết Thần” hung sát đi, để trừ hậu họa cho võ lâm quần hùng.

Ngô Phi thiền sư nói ngay :

- Trừ tên nghiệt súc ấy là đúng rồi. Nhưng phải có cơ hội. Hôm nay chín đại môn phái tới đây là để xem tham vọng của Động chủ Động Không Đáy tới đâu. Quả thật tham vọng của hần thật không đáy. Vậy đó là việc các đại phái chúng ta phải ngồi lại với nhau để bàn cách đối phó...

Chuyện xảy ra giữa Chưởng môn Côn Lôn với Độc Sát Tử Tống Nguyên quả là chuyện đau lòng. Nhưng bên cạnh gã còn có “Tuyệt Sơn nhị kỳ” và “Quan Ngoại tứ tàn”, giải quyết ngay ở đây sẽ có điều bất lợi.

Theo bản tạng có ý nghĩ, thì chúng ta nên hẹn Đỗ tiểu tử đến Thiếu Lâm tự một ngày khác, chuẩn bị sẵn sàng thì hay hơn.

Trương Vô Song của phái Võ Đang nhìn Liễu Nhân ni sư và bảo :

- Thiếu Lâm chưởng môn nói rất đúng, ta hãy tạm rút, mọi chuyện sẽ tính sau. Cổ nhân có câu “Dục tốc bất đạt”, xin Ni sư nghĩ lại.

Liễu Nhân ni sư gật đầu :

- Nếu các vị cùng ưng thuận thì ta tạm rút, để cuộc huyết chiến ngày hôm nay cho bọn ma đầu giải quyết với nhau.

Ngô Phi thiền sư liền đến bên cạnh Tống Nguyên, nói nhỏ nhẹ :

- Đỗ thí chủ, đêm rằm tháng chạp năm sau, mời thí chủ đến Thiếu Lâm tự, bản tạng làm tiệc chay đạm bạc đãi khách.

Tống Nguyên hiểu được ý thách đấu trong lời mời cơm, bèn nhếch mép cười và gật nhanh :

- Đa tạ, tại hạ sẽ y hẹn.

Ngô Phi thiền sư đang là người cầm đầu chín đại phái, nên quay qua Động chủ Động Không Đáy :

- Cảm ơn Động chủ đã thiết đãi, các môn phái chúng tôi xin cáo từ.

Lữ Gia Hành nhượng mắt :

- Các vị ra về, bổn Động chủ không dám cầm chân. Nhưng thiền sư chưa gạt đầu ưng thuận đã ra về sao?

Thiền sư Ngô Phi nhú cặp lông mày bạc :

- Thí chủ bảo gạt đầu chuyện gì?

Bật cười ha hả, Lữ Gia Hành nói :

- Gạt đầu tôn bổn Động chủ làm Minh chủ, thống lĩnh võ lâm.

Có vẻ phần nộ nhưng Ngô Phi thiền sư vẫn nói khéo :

- Mô Phật, đây là một chuyện hệ trọng, bần tăng không dám quyết một mình.

Lữ Gia Hành lại cười :

- Vậy Chưởng môn tham khảo ý kiến các vị ngay đi.

Không ngờ Động chủ Động Không Đáy dám có ý bức bách mình đến thế, song chưa muốn xảy ra to chuyện, Ngô Phi thiền sư lại mềm mỏng bảo :

- Thí chủ cứ để bần tăng về chùa, bần tăng trao đổi ý kiến với các vị Chưởng môn rồi thông báo ngay đến thí chủ.

Thản nhiên đến lạnh lùng, Lữ Gia Hành khoát tay :

- Thôi được, các người cứ về. Ta cũng chẳng sợ gì, nếu các người không ưng thuận.

Liễu Nhân ni sư và Chưởng môn các phái khác đều cảm tức bởi những lời trịch thượng của Lữ Gia Hành. Nhưng vì tuân lệnh Ngô Phi thiền sư nên họ phải cố dằn lòng, mỗi người phi hành mỗi ngả. Còn môn đồ phái Côn Lôn lo tẩm liệm thi hài Huyền Vân Tử đưa về Nhất Nguyên quan.

Chử Tuấn Dương nói với Lữ Gia Hành :

- Xem ra việc hôm nay cũng chưa tới đâu, bổn Bang chủ cũng xin cáo thoái...

Động chủ Động Không Đáy chưa kịp nói gì, Tống Nguyên đã bước tới gần giọng bảo Chử Tuấn Dương :

- Chử bang chủ, việc của chúng ta chưa giải quyết xong mà?

Liếc nhìn Tống Nguyên, Chử Tuấn Dương cười lớn :

- Được lắm. Ta sẵn sàng tiếp người.

Tống Nguyên lại bảo :

- Người hãy cho ta biết, người đối với thân mẫu ta ra sao?

Nhìn vào đôi mắt rực lửa của Tống Nguyên, Chử Tuấn Dương bỗng chợt dạ :

- Là thật, ánh mắt của tên tiểu tử này cho ta thấy công lực của hắn đã tăng tiến vượt bậc. Không lẽ thời gian ngắn vừa qua đã đủ cho hắn rèn luyện võ công kinh khiếp đến thế. Tốt hơn là ta nên thận trọng. Giao đầu ở đây nếu có chuyện gì ra sẽ mất mặt với Lữ Gia Hành.

Nghĩ vậy rồi Chử Tuấn Dương mỉm cười :

- Ở đây chỉ có đánh nhau thôi. Ta không muốn bàn chuyện khác. Vậy nếu người muốn biết việc thân mẫu của người thì ngày này tháng sau cứ đến núi Bắc Hiệp, ra sẽ cho người rõ.

Tống Nguyên cúi đầu suy nghĩ. Chàng cảm thấy đánh nhau với Chử Tuấn Dương thì lúc nào cũng được. Điều quan trọng là tin tức về thân mẫu của chàng.

Bởi vậy, Chử Tuấn Dương vừa dứt lời thì Tống Nguyên bức tức, nhưng suy nghĩ kỹ chàng lại gạt đầu :

- Hừm, được lắm, nhưng quân tử nhất ngôn nhé.

Chử Tuấn Dương đáp ngay :

- Tất nhiên, lẽ nào bốn Bang chủ thêm gặt nhà người.

Tổng Nguyên lại quay sang Lữ Gia Hành :

- Lữ động chủ, xem ra việc hôm nay chẳng có gì là lạ, tại hạ xin cáo từ.

Lữ Gia Hành bỗng gần giọng :

- Cả hai khoan đã...

Nhướng mắt lên, Tổng Nguyên hỏi :

- Ngài muốn cản tại hạ à?

Nhếch mép cười, Lữ Gia Hành nói nhanh :

- Cản cả hai người. Vì ý kiến của bọn chín môn phái lắm lắm kia ta không cần biết, mà chỉ muốn biết Bang chủ Thiên Ma bang và “Huyết Thần” có chịu tôn ta làm người thống lĩnh vô lâm hay không?

Tổng Nguyên nói ngay :

- Ta không ưng việc đó.

Chử Tuấn Dương cũng nói :

- Ta thấy người chưa xứng đáng.

Gương mặt lạnh lùng, Lữ Gia Hành cười nhạt :

- Vậy thì hai người khó lòng rời Bạch Mã sơn.

Vênh mặt lên, Chử Tuấn Dương gần giọng :

- Người có thể thắng nổi cả hai người?

Lữ Gia Hành còn ngập ngừng thì Tổng Nguyên đã lên tiếng :

- Hai người đánh một, chuyện ấy không có tại hạ. Chử bang chủ đừng kéo ta vào. Vả lại, chuyện phụ thân và mẫu thân ta chưa rõ ràng thì ta với người vẫn là kẻ tử thù, không thể có việc liên kết.

Lời nói của Tổng Nguyên làm Lữ Gia Hành cười thầm trong bụng. Hắn yên tâm bởi chưa chắc thắng được hai người một lúc.

Chử Tuấn Dương là con cáo già, hắn cũng chưa muốn giao đấu với Lữ Gia Hành, nên tìm cách kéo dài thời gian để dò xét công lực của đối thủ và luyện thêm những chiêu thức cuối cùng trong “Nguyên Nguyên ma kinh”...

Vì thế, hắn nói :

- Lữ động chủ, thắng được ai thì người cũng chưa chắc an toàn, bởi người không thể chống cự nổi một thế lực rất lớn lao.

Lữ Gia Hành cười nhạt :

- Chử huynh định đem Thiên Ma bang ra hù dọa ta à? Đối với ta thì Thiên Ma bang chỉ là xác chết chưa chôn...

Chử Tuấn Dương bật cười :

- Có thể đúng là Lữ động chủ không sợ Thiên Ma bang, nhưng chắc chắn người phải sợ thế lực ta sắp báo cho người biết.

Tỏ vẻ nóng nảy, Lữ Gia Hành khoát tay :

- Người nói đi.

Đảo mắt nhìn quanh, Chử Tuấn Dương lắc đầu :

- Quanh đây còn có nhiều người, ta không tiện nói.

Trở tay ra phía ghềnh đá, Lữ Gia Hành bảo :

- Đến mật thất của ta vậy.

Vừa nói, Lữ Gia Hành vừa kéo Chữ Tuấn Dương đi. Tống Nguyên muốn biết Bang chủ Thiên Ma bang nói hươu nói vượn những gì nên cũng bước theo.

Tuyết Sơn Âm Hồn vốn thận trọng, liền nói :

- Thiếu gia, xin hãy đề phòng.

Tống Nguyên nói lớn :

- Các người cứ yên tâm, ở đó chờ ta.

Ba người cùng rảo bước...

Vào trong một mật thất là một ngôi nhà rất kín, chỉ có một cửa vào và một khуг cửa sổ.

Ngồi xuống bên chiếc bàn đá, Lữ Gia Hành nói :

- Ở đây chỉ có ba người, Chữ bang chủ nói được chưa?

Chữ Tuấn Dương thấp giọng :

- Hiện nay có một thế lực rất lớn, có thể đè bẹp võ lâm.

Lữ Gia Hành mỉm cười :

- Phải là mở đầu bằng “Đại”?

Ngẩn mặt ra, Chữ Tuấn Dương gật đầu và Lữ Gia Hành lại cười :

- Thế thì ta đã biết...

Nhưng Chữ Tuấn Dương lại tiếp với giọng quan trọng :

- Giáo chủ của giáo phái này là người có tài năng thượng thừa, võ công xuất chúng...

Vẫn thản nhiên, Lữ Gia Hành bảo :

- Điều ấy ta cũng đã biết, Giáo chủ ấy có khả năng quét sạch võ lâm.

Tống Nguyên ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Giáo phái nào thế?

Chữ Tuấn Dương nói chớ :

- Đại Hàm giáo... có đã lâu, nhưng chưa công khai.

Vỗ vai Chữ Tuấn Dương, Lữ Gia Hành nhỏ nhẹ :

- Rốt cuộc Chữ huynh muốn bàn điều gì?

Như chỉ chờ câu hỏi ấy, Chữ Tuấn Dương đáp ngay :

- Nếu ba chúng ta tạm thời liên kết thì có thể sinh tồn.

Tống Nguyên lắc đầu :

- Tại hạ chỉ có ý kiến khi tự mình biết rõ về Đại Hàm giáo.

Cười lạt một tiếng, Chữ Tuấn Dương gằn giọng :

- Khi biết được thì người đã tiêu vong rồi.

Đột nhiên Lữ Gia Hành đứng lên :

- Thôi được, việc này ra sẽ bàn lại nhé.

Câu nói vừa dứt, Lữ Gia Hành đã phóng mình ra cửa.

Tổng Nguyên quát to :

- Đứng lại...

Nhưng Động chủ Động Không Đáy đã mất hút.

Chử Tuấn Dương khoát tay :

- Thoát ra ngoài mau.

Nhưng đã muộn, “ầm”, một tiếng nổ chuyển đất, rồi cả mặt thất quay mòng mòng, chẳng thấy cửa đâu cả.

Cả hai còn đang hoảng hốt thì đã thấy nhiều luồng khói độc bay vào phòng, mù mịt như sương.

Ôm lấy mặt, Chử Tuấn Dương kêu lên :

- Trời ơi, chết tôi rồi.

Tiếng thét chưa dứt, hắn đã đổ gục xuống.

Tổng Nguyên vốn không có chất độc nào xâm nhập cơ thể được, nên chỉ thấy khói sặc nơi lỗ mũi, nhưng chẳng có cảm giác gì cả. Chàng đưa tay đỡ Chử Tuấn Dương và triển vận “Huyết Khí” hộ thân.

Một lúc sau, căn phòng ngừng quay, Tổng Nguyên mở mắt nhìn quanh, chỉ thấy tường đá kín mít bao bọc không có khe hở. Chỉ có sát nóc lộ ra những lỗ nhỏ bằng cỡ tròng mắt, khói độc đã tuôn vào từ những lỗ hổng ấy. Tăng háng một tiếng cho đỡ cay trong họng, Tổng Nguyên cúi xuống nhìn Chử Tuấn Dương thì thấy hắn sắc mặt vàng ệch, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi lạnh đổ như tắm, thân thể co quắp, run lấy bầy.

Chàng liền kêu :

- Chử bang chủ...

Nhưng Chử Tuấn Dương vẫn nhắm mắt, không trả lời.

Tổng Nguyên gần giọng :

- Lữ Gia Hành xúc sinh, dám đưa ta vào đây...

Chàng tự nói một mình :

- Không biết Lữ Gia Hành dùng chất độc gì mà ghê gớm thế. Công lực Chử Tuấn Dương rất cao, thể mà cũng ngất ngư. May mà ta đã uống máu “Bất Bảo Chương Giao” và các thứ thuốc quý, nên “vạn độc bất xâm hình tướng”, nếu không thì đã lâm nguy rồi.

Thầm nói như vậy, rồi Tổng Nguyên ôm Chử Tuấn Dương đặt lên bệ đá nơi góc phòng, lấy một viên ngọc “Chương Giao” trục độc bỏ vào miệng hắn, và đặt hữu chưởng lên huyệt “Mạch Môn” của hắn để ổn định kinh mạch.

Lát sau, Chử Tuấn Dương mở mắt, rồi phun ngọc “Chương Giao” từ trong miệng ra.

Thấy thế, Tổng Nguyên hỏi lớn :

- Chử bang chủ không sao chứ?

Hơi nhăn mặt, Chử Tuấn Dương chử rửa :

- Con bà nó, thằng con hoang họ Lữ lếu lảo...

Cầm thấy huyệt “Mạch Môn” của mình đang bị Tổng Nguyên khống chế, Chử Tuấn Dương lại nhắm mắt nằm yên.

Nhặt lấy viên ngọc “Chương Giao” bỏ vào túi, Tổng Nguyên lại đưa cho Chử Tuấn Dương một hoàn thuốc và bảo :

- Bang chủ uống viên “Trục độc bảo mệnh” này đi.

Vừa lúc đó, khói độc lại xộc vào mũi, Chữ Tuấn Dương mở mắt ra. Hắn nhìn Tống Nguyên với vẻ nghi ngờ, rồi bảo :

- Người bỏ bàn tay sau lưng ta ra thì ta mới uống...

Chưa dứt câu, Chữ Tuấn Dương đã ho sặc sụa bởi khói độc bay vào họng. May là nhiệt lực từ hữu chưởng của Tống Nguyên đẩy được chất độc ra.

Chàng liền nói :

- Bang chủ phải uống viên thuốc này, tại hạ mới rút chưởng về được. Nếu không, thì mạng sống của người khó bảo toàn.

Chữ Tuấn Dương vẫn im lặng, Tống Nguyên lại bảo hắn :

- Bang chủ không nên do dự, nếu ta muốn giết người trong dịp này thì ta đã giết rồi. Ta rút chưởng về là chất độc vào tim người, vô phương cứu chữa.

Chữ Tuấn Dương vẫn nói :

- Ta còn nín thở được mà.

Tống Nguyên lắc đầu :

- Chân nguyên trong Bang chủ đã cạn rồi, người cứ thử xem.

Chữ Tuấn Dương tăng hắng một tiếng, rồi nhắm mắt vận hành chân khí. Quả nhiên chân nguyên ngày thường của hắn hùng hậu biết chừng nào, mà giờ đây tiêu tán đâu mất cả.

Lúc này, hắn mới tin lời Tống Nguyên.

Đầu óc hắn đầy bàng hoàng lo lắng, mồ hôi tuôn đổ như mưa.

Hắn cố nén xúc động, trầm giọng bảo :

- Người phế bỏ hết võ công của ta rồi à?

Nhếch miệng cười, Tống Nguyên đáp :

- Chất độc làm chân nguyên của người phát tán, chính ta đang ép chưởng giữ chân khí cho người để giải độc đây. Nếu nửa giờ nữa mà không giải được thì võ công của người tiêu luôn đấy...

Ôi, một cao thủ võ lâm tung hoành ngang dọc mà bỗng nhiên bị tiêu tán võ công thì còn gì đáng sợ hơn.

Xem tiếp hồi 36 Võ Lâm Thánh Quân

34. Hồi 36 Võ Lâm Thánh Quân

Tay đưa viên thuốc, Tống Nguyên nói nhanh :

- Người uống viên thuốc “Bảo mệnh” này mới có thể tự mình vận khí hồi phục chân lực

Vẫn do dự, Chữ Tuấn Dương run giọng gặng hỏi :

- Có gì bảo đảm đây không phải là thuốc độc?

Tống Nguyên nghiêm giọng :

- Tại hạ không bao giờ lợi dụng lúc người ta lâm nguy để giết, như vậy hèn hạ, dê tiện. Tại hạ bảo thuốc này không độc là bảo đảm không độc. Tin hay không, tùy Bang chủ tại hạ rút chưởng đây.

Chữ Tuấn Dương hấp tấp nói :

- Được, được ta uống đây...

Hắn bỏ tọt viên thuốc vào miệng, nhai nuốt. Viên thuốc lập tức tan thành thể dịch thơm ngát, trôi tuột xuống hang...

Rút hữu chương về, Tống Nguyên chăm chú nhìn Bang chủ Thiên Ma bang Hắc phái.

Cảm thấy tỉnh táo hẳn, nhưng trong lòng Chữ Tuấn Dương lại ngại ngùng, khó xử...

Sắc diện vừa khôi phục sắc hồng, sự xấu hổ càng làm đỏ thêm, hắn ngập ngừng lên tiếng :

- “Huyết Thần” sao người lại cứu ta?

Gương mặt thản nhiên, Tống Nguyên nói :

- Tại hạ có mấy câu hỏi cần Bang chủ trả lời...

Chữ Tuấn Dương nói ngay :

- Phải xem người hỏi gì, ta mới biết có thể trả lời không.

Mỉm cười Tống Nguyên lạnh lùng :

- Tất nhiên trả lời hay không là tùy hứng thú của Bang chủ, nhưng có giải huyết để Bang chủ khôi phục võ công hay không, thì lại là quyền của tại hạ. Bang chủ nên cân nhắc...

Giật mình, Chữ Tuấn Dương thở dài :

- Được, người hỏi đi.

Nghe hắn nói trong lòng Tống Nguyên chợt vui mừng.

Không vui sao được khi những thắc mắc về cha mẹ chàng. Tung tích về ba người còn lại của “Hoặc Ngoại tứ âm”... và tại sao “Thiên Ma bang Hắc phái” cứ phát lệnh truy sát chàng... sắp được chính miệng Bang chủ Thiên Ma bang giải đáp.

Nghĩ tới “Lệnh truy sát” của Thiên Ma bang, Tống Nguyên mò tay vào bọc lấy ra tấm “Thiên Ma lệnh”, do chàng lấy được ở trên “Mặt Người Lòng Rắn” quơ trước mắt Chữ Tuấn Dương :

- Bang chủ chắc biết cái này chứ?

Nhìn tấm Lệnh bài, Chữ Tuấn Dương nhăn mặt, khẽ rên lên một tiếng, rồi lặng lẽ gật đầu.

Tống Nguyên lại hỏi :

- Chữ bang chủ, tại sao người liên tục phát lệnh truy sát tại hạ?

Đầu gục xuống, Chữ Tuấn Dương không trả lời, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn dài trên trán, tuôn xuống mặt.

Hắn đang xúc động dữ dội.

Ánh mắt long lanh, Tống Nguyên nói rành rọt :

- Hắn nên nhắc lại, nửa giờ qua đi, tại hạ không giải huyết thì Bang chủ không thể khôi phục võ công được nữa. Bang chủ sẽ là một kẻ “thân bại, danh liệt”, phải tuyệt tích giang hồ.

Chữ Tuấn Dương chợt ngược nhìn lên, và cách xưng hô :

- Đồ các hạ: Nếu bốn Bang chủ trả lời những câu hỏi thì các hạ có giải huyết thật không?

Tống Nguyên tươi cười :

- Tại hạ đã hứa không thừa dịp Bang chủ lâm nguy để thanh toán. Nếu cản trở khử Bang chủ thì tại hạ cũng chờ dịp khác, giao đấu với nhau đàng hoàng. Hiện tại chỉ cần Bang chủ thành thật trả lời những câu hỏi, tại hạ sẽ giúp Bang chủ khôi phục võ công.

Đảo mắt một vòng, Chữ Tuấn Dương nói khẽ :

- Coi chừng có kẻ nghe lén

Bước nhanh và phóng vút lên, Tống Nguyên dạo một vòng quan mật thất, áp tai vào tường đá rồi quay vào bảo :

- Yên tâm, chẳng có ma nào đâu

Chử Tuấn Dương liền hỏi

- Phải chăng trong mình các hạ có “Thánh Chỉ lệnh”?

Tống Nguyên giật mình ngơ ngác :

- Thánh Chỉ lệnh à?

Câu hỏi quá đột ngột làm Tống Nguyên bối rối vô cùng

Chàng nhìn sững Chử Tuấn Dương...

Đã từ lâu, Tống Nguyên không nghe, không biết cũng không nghĩ gì đến cái gọi là “Thánh Chỉ Lệnh”, nên khi Chử Tuấn Dương hỏi thì chàng ngơ ngác, thật tình chẳng hiểu gì cả.

Vốn là người trung trực, Tống Nguyên lắc đầu :

- Chỉ bang chủ, ta không có cái gì đó.

Gương mặt Chử Tuấn Dương đột nhiên căng thẳng. Hắn lẩm bẩm :

-Ồ lẽ nào.. lẽ nào...

Dường như hắn tin tưởng rằng trong mình của Tống Nguyên phải có bảo vật ấy, nên hắn lại nói :

- Nếu ngày có “Thánh Chỉ lệnh” xin cứ đưa ra, bản Bang chủ tự nguyện quy phục, chịu sự sai khiến của ngài.

Tống Nguyên vẫn thành thật :

- Ta chưa từng biết vật ấy ra làm sao cả.

Chử Tuấn Dương nói nhanh :

- Đó là một sợi dây chuyền màu đen, có đeo một miếng hình tròn màu đen lấp lánh. Trên mặt tròn ấy khắc vàng thái dương đang nhô lên ở phía đông. Sau mặt trong đó lại có khắc hai chữ “Chỉ lệnh”, lẽ nào ngài không có bảo vật này trong mình?

Lời diễn tả của Chử Tuấn Dương khiến Tống Nguyên bàng hoàng nhớ lại chuyện ngày xưa...

Phải rồi, trong đêm đó... mẹ chàng đã đeo vào cổ chàng sợi dây chuyền màu đen, có mặt tròn đen mà chàng nhớ dường tượng có hình Thái Dương đang tỏa sáng. Nhưng phía sau chàng không nhớ gì cả...

Lúc đó mẹ chàng đã run giọng bảo rằng :

- Nguyên nhi, trên đường con đi sẽ gặp nhiều hung hiểm. Nếu xảy ra chuyện gì thì đây là tín vật, mà ngày trước phụ thân con đã dặn để bốn tẩu giang hồ, ít nhiều cũng có tác dụng

Phải chăng đó là cái Chử Tuấn Dương gọi là “Thánh Chỉ lệnh”?

Lâu nay Tống Nguyên không còn đeo vật ấy trên cổ nữa, mà chàng cất nó vào bọc, coi như một kỷ niệm của gia đình

Chàng bèn moi sợi dây chuyền đen trong bọc ra và hỏi :

- Có phải cái này không?

Ánh đèn chiếu ngời, câu hỏi của Tống Nguyên chưa dứt thì Chử Tuấn Dương đã quỳ phủ phục xuống, lấp bắp :

- Ôi, ngài chính là người kế nghiệp “Vô Lâm Thánh Quân”. Thiên Ma bang chủ Chử Tuấn Dương tham kiến Thánh Quân. Từ nay về sau xin chịu sự sai khiến, cùng phò chính nghĩa vô lâm để sự nghiệp của Thánh Quân được thịnh vượng miên trường.

Dứt lời, hần cứ đập đầu lay lia lia.

Đến lượt Tống Nguyên kinh ngạc lắm lắm :

- Trời ơi, lẽ nào, lẽ nào...

Chàng bỗng nhớ lại lâu nay nhiều tiền khi thấy chàng vẫn kêu là “giống quá” mà không nói giống ai. Tuyết Hồn lão nhân, và ngay cả sư phụ Hồng Hoang Huyết Ma cũng bảo chàng giống một người nào đó... Còn Bạch Nhị tiên sinh ở “Rừng Bạch Mai” còn cho chàng xem bức tranh vẽ “Vô Lâm Thánh Quân” có những nét hao hao dung mạo Tống Nguyên, mà người đó không phải Đỗ Nhất Phương...

Và Hồng Hoang sư phụ có nói chàng không phải họ “Đỗ”... Trời ơi, vậy là thế nào?

Tống Nguyên liền cúi nâng Chử Tuấn Dương dậy và bảo :

- Chử bang chủ, hãy nói hết cho ta nghe, đừng lay lục nữa

Đôi mắt ngược nhìn cung kính, Chử Tuấn Dương hỏi?

- Thánh Quân cho phép?

Tống Nguyên gật đầu :

- Người đứng dậy và nói cho ta nghe chuyện ngày xưa.

Mừng rỡ đứng lên, Chử Tuấn Dương vòng tay :

- Đa tạ Thánh Quân, Chử Tuấn Dương xin tuân lệnh.

Rồi hần nói :

- Hiện tại ngài là “Vô Lâm Thánh Quân”, nên việc đầu tiên trình với ngài... để ngài biết vợ chồng “Thanh Sơn Bạch Đà” Đỗ Nhất Phương không phải song thân của ngài đâu.

Tại Tống Nguyên như ù đi. Ôi lẽ nào mình sống với cha mẹ từ khi biết biết mà bây giờ sự thật đó lại không phải cha mẹ mình...

Hay là Chử Tuấn Dương bày đặt chuyện huyền hoặc để khỏi chết?

Chàng tăng hắng một tiếng rồi hỏi.

- Tại hạ muốn biết tại sao bang chủ phát lệnh truy sát tại hạ?

Chử Tuấn Dương xanh mặt, cúi đầu :

- Đó là việc làm đáng chết, xin Thánh Quân trị tội.

Tống Nguyên nhếch mép :

- Có tội thì phải trừng trị, Bang chủ hãy nói thật những chuyện ngày xưa để tại hạ suy xét, khi ấy có trị tội hay không cũng chưa muộn.

Là tay cáo già Chử Tuấn Dương biết Tống Nguyên còn nghi ngờ, nên hần nói nhanh :

- Tuân lệnh Thánh Quân, Chử Tuấn Dương xin nói hết sự thật, còn ngài có trị tội hay không là tùy đại lượng của Thánh Quân....

Và hần bắt đầu kể :

- Thuở trước kia, khi “Vũ Trụ song tiên” tu luyện thành “Kiếm Tiên” và rút khỏi giang hồ, thì trong vô lâm nổi lên rất nhiều kẻ xưng hùng xưng bá nổ ra nhiều cuộc chiến liên miên, đưa bao cao thủ vào những trận tằm máu hết sức khủng khiếp.

Đúng vào lúc đó, một Bang thần bí đã xuất hiện, Vị Bang chủ tự xưng là “Vô Lâm Thánh Quân”. Nhưng ngoài thuộc hạ thân tín ra, chưa có ai biết mặt thật của người đó.

“Vô Lâm Thánh Quân” chỉ hoạt động mấy năm nên đã giết được gần hết bọn ác độc, ma giáo đương thời. Nhưng đột nhiên “Vô Lâm Thánh Quân” tuyệt tích. Vô lâm lại trở về cõi hỗn mang “Hong Hoàng Song Ma” trở nên vô địch với bao cuộc tàn sát kinh hồn.

Tiếp đó, những “Nhất ma”, “Tam ôn”, “Thất tử Thanh Thành”, “Bát kiếm”... làm mưa làm gió. Nhưng các nhóm này cũng lần lượt mất tích, để chốn giang hồ đại loạn với nhiều môn phái chính tà.

Lúc nào “Vô Lâm Thánh Quân” lại xuất hiện và xưng là thế hệ thứ hai của vô địch Thánh Quân. Tuy vị này ít bôn tẩu giang hồ, nhưng võ công cao cường, trong thiên hạ ít có tay đối thủ.

Đột nhiên có một cao nhân tà đạo ở hải ngoại âm thầm đến Trung Nguyên khuấy phục nhiều tên ma đầu bí mật tổ chức ra “Đại Hàm giáo” và tự xưng “Đại Hàm giáo chủ”. Hắn viết thư hẹn “Vô Lâm Thánh Quân” đến một vùng núi hiểm trở để phân tài cao thấp.

Vợ chồng Thánh Quân liền trao đứa con chưa tròn một tuổi cho đứa a hoàn, rồi tới điểm hẹn. Trong cuộc huyết đấu kinh hồn ba ngày, ba đêm, vợ chồng Thánh Quân bị Giáo chủ Đại Hàm giáo đánh bay xuống vực thẳm. Người a hoàn cũng bị truy sát.

Nhưng trước khi chết a ta gặp được tình nhân đang là thị vệ hạng nhì của Đại Hàm giáo, người a hoàn trao đứa trẻ cho gã tình nhân này rồi tắt thở.

Gã tình nhân ấy chính là “Thanh Sa Bạch Đà” Đỗ Nhất Phương. Ông ta vốn đã chán ghét Đại Hàm giáo nên nhân cái chết của người tình đã bỏ đứa bé trốn ra biên giới, và lấy vợ là một mỹ nhân của dân tộc Tân Cương.

Đỗ Nhất Phương thoát khỏi tay Đại Hàm giáo thì hoạt động ở vùng sa mạc, kết với ba người nữa thành tổ chức “Hoặc Ngoại tứ âm”, đến lúc biết Đại Hàm giáo đã tìm ra “Hoặc Ngoại tứ âm”, và giết tất cả. Gia quyến của “Hoặc Ngoại tứ âm”, ngoài đứa con gái của Bạch Sa Kim Lệnh, tất cả những dòng giống đều bị Đại Hàm giáo đưa đi biệt tích.

Thanh Sa Bạch Đà Đỗ Nhất Phương bị giết, đứa con trai hắn giữ vốn là đời thứ ba của Thánh Quân cũng mất tích trong sa mạc Gô Bi ở vùng cát xoáy, người ta phỏng đoán thằng bé có thể lọt vào Động Không Đáy nhưng chẳng có những bằng chứng gì.

Từ đó Đại Hàm giáo bành trướng thế lực ở Trung Nguyên, truy tìm dấu vết của “Vũ Nội song tiên” và lập ra “Thiên Ma bang”, giao nhiệm vụ cho Bang chủ Thiên Ma bang phải tìm giết cho được chàng trai nối tiếp đời thứ ba của “Vô Lâm Thánh Quân”. Vì vậy, Thiên Ma bang liên tục phát lệnh truy sát vị nam tử xưa kia do Đỗ Nhất Phương nuôi dưỡng...

Tổng Nguyên bỗng gần giọng :

- Gã trai ấy chính là tại hạ...

Chữ Tuấn Dương cúi đầu im lặng, trong khi Tổng Nguyên tiếp tục hỏi :

- Vậy Bang chủ là người Đại Hàm giáo?

Vội gật nhanh, Chữ Tuấn Dương nói :

- Kể hèn này vốn là thị vệ hạng nhì của Đại Hàm giáo, được thăng lên thị vệ hạng nhất, mặc áo màu nhũ bạc, và được cử giữ chức Bang chủ Thiên Ma bang, tổ chức công khai duy nhất trên giang hồ của Đại Hàm giáo.

Liếc mắt một cái, Tổng Nguyên trầm giọng.

- Bang chủ được thăng chức là do giết được Đỗ Nhất Phương?

Liếc mắt một cái, Tổng Nguyên trầm giọng :

Sắc mặt Chữ Tuấn Dương tái mét :

- Chính thế, xin Thánh Quân trị tội...

Tổng Nguyên khoát tay :

- Những việc trước là Bang chủ vâng theo lệnh trên, ta không thể trách được. Một điều cần hiện nay là Bang chủ hãy cho ta biết Thánh địa của Đại Hàm giáo ở nơi nào.

Chữ Tuấn Dương vội lắc đầu :

- Tiện nhân không biết...

Đệ nhất thị vệ, lại là Bang chủ Thiên Ma bang mà còn không biết Thánh địa Đại Hàm giáo ở đâu, thật đáng lạ, khiến Tổng Nguyên phải nghi ngờ :

- Lẽ nào Bang chủ cũng không biết?

Nét mặt Chữ Tuấn Dương rất thành khẩn, hần nói :

- Quả thật tiện nhân không biết, chỉ được gặp Giáo chủ mỗi lần ở một nơi khác nhau theo lệnh hẹn.

Hần nói dứt lời thì tả chưởng của Tổng Nguyên vỗ mạnh vào sườn hần, khiến Chữ Tuấn Dương kêu lên :

- Ôi, Thánh Quân...

Hần mới kêu đã ộc ra một vòi máu và cảm thấy toàn thân đổi khác, kinh mạch có nguồn nhiệt hỏa chạy rần rần. Hần mừng rỡ. Vội cúi đầu lạy ba lạy, miệng nói nhanh :

- Tạ ơn Thánh Quân không trị tội, còn giúp khôi phục võ công.

Thì ra ngon chứng vừa rồi là Tổng Nguyên giải tỏa các huyết đạo bị phong bế, giúp Chữ Tuấn Dương thu lại chân nguyên.

Tổng Nguyên liền hỏi :

- Với công lực hiện nay của Bang chủ, nếu so với Giáo chủ Đại Hàm giáo thì thế nào?

Chữ Tuấn Dương đáp :

- Bẩm còn thua xa..

Tỏ vẻ không tin, Tổng Nguyên liếc mắt :

- Bang chủ có quá lời chăng?

Nhẹ lắc đầu, Chữ Tuấn Dương nói :

- Đó là sự thật. Trước kia Chữ Tuấn Dương này không chịu nổi một chiêu của Giáo chủ. Sau này đã luyện được Nguyên Nguyên ma kinh cũng không thể chịu quá mười chiêu.

Trong trí Tổng Nguyên như quay cuồng. Quả thật Âm Tào Địa Quân nói đúng. Kẻ thù của Tổng Nguyên rất nguy hiểm, còn Chữ Tuấn Dương chỉ là kẻ thù phụ thôi.

Chàng lại nhớ tới Đỗ Nhất Phương. Tuy ông ta không phải cha ruột, song nuôi chàng từ thuở sơ sinh thì cũng như cha đẻ. Chữ Tuấn Dương giết cha nuôi của chàng, nhưng đã thành tâm hối cải, quy phục, lẽ nào chàng lại nỡ xuống tay giết hần?

Những vấn đề ấy cứ quay trong đầu, làm Tổng Nguyên nghệt cả mặt ra.

Vốn là kẻ khôn lanh, hần liền nói :

- Chịu ơn Thánh Quân tha tội, tiện nhân sẽ hết sức lập công chuộc lại bao lỗi lầm...

Tổng Nguyên gật nhẹ :

- Được được

Rồi chàng đảo nhìn quanh :

- Nhưng trước hết chúng ta phải thoát khỏi nơi này đã.

Chữ Tuấn Dương tỏ ra lo lắng :

- Nô tài biết rõ nơi này, nên nô tài sợ chúng ta khó lòng ra khỏi mật thất nếu không do Lữ Gia Hành mở cửa.

Tổng Nguyên trừng mắt :

- Ta dùng chưởng và kiếm mà ra...

Thở dài một tiếng, Chử Tuấn Dương lắc đầu :

- Vách mật thất được xây và chắn bằng sáu lớp thép và đá xen kẽ, ta đâu dễ gì phá được. Còn cửa bí mật thì chỉ có Lữ Gia Hành biết rõ bộ phận điều khiển.

Cặp mắt như rực lửa, Tổng Nguyên nói :

- Lẽ nào chúng ta đành chịu cho nó nổi trong này?

Câu nói của Tổng Nguyên vừa dứt, thì bỗng nghe tiếng kêu bên ngoài :

- Các người có thể ra được rồi.

“Tách” một cái, các cơ phận bí mật hoạt động, cánh cửa ngăm ăn sâu vào tường bỗng bật ra.

Tổng Nguyên lập tức rảo bước ra cửa, nhưng Chử Tuấn Dương la lên :

- Thánh Quân, coi chừng mắc mưu Lữ súc sinh đó.

Tiếng Chử Tuấn Dương mới vang lên, đã nghe một giọng trầm đục từ ngoài vọng vào :

- Đồ chết nhất, lão phu mà thềm gạt nhà ngươi? Có Nguyên đệ trong đó lão mới ra tay, nếu chỉ có mạng chó của ngươi thì ta đã để cho rục xương rồi.

Quá ngạc nhiên, Chử Tuấn Dương trở mắt nhìn, nhưng Tổng Nguyên lại vui mừng, bởi chàng đã nhận ra tiếng nói của Lạc Hồn Tiên Tửu Hồ Quang Thao là người anh kết nghĩa.

Tổng Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- “Ôi thế là Hồ đại ca chưa bị chết trong trận hỗn chiến”.

Vừa lúc ấy Lạc Hồn Tiên Tửu đã đứng giữa cửa.

Tổng Nguyên sung sướng nắm bàn tay người bạn già :

- Ôi, Hồ đại ca, đệ tử cứ tưởng đại ca đã chết.

Hồ Quang Thao cười hô hố :

- Chết thế quái nào được...

Ông lại khoát tay :

- Mau ra ngoài, nơi đây không phải chỗ để nói chuyện.

Cả ba bước ra ngoài khỏi mật thất, họ đi nhanh về phía cửa ngõ của đền dài trên núi Bạch Mã.

Cả Tổng Nguyên và Chử Tuấn Dương đều ngạc nhiên bởi không thấy tên môn đồ nào của chủ nhân Động Không Đáy. Lẽ nào Lữ Gia Hành chịu để cho họ thoát ra dễ dàng đến thế?

Nhìn ánh mắt hai người Lạc Hồn Tiên Tửu đã hiểu ý, bèn cười sáng sủa :

- Bọn trâu chó trên núi Bạch Mã này đã bị lão phu giết hết rồi, chúng ta cứ yên tâm lên đường...

Chử Tuấn Dương thoáng ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào Hồ Quang Thao.

Tổng Nguyên bèn lê miệng giới thiệu :

- Đây là Chử Tuấn Dương, Bang chủ Thiên Ma bang, còn đây là Lạc Hồn Tiên Tửu Hồ Quang Thao đại ca.

Hai người chào nhau, Chử Tuấn Dương vòng tay :

- Hân hạnh, hân hạnh.

Giọng cười nói của Hồ Quang Thao vẫn phóng khoáng ngang tàng :

- Hừm, hân hạnh, có ra khỏi nơi này mới là hân hạnh.

Thật ra thì việc Lạc Hồn Tiên Tửu phá mật thất giải thoát cho Tống Nguyên và Chữ Tuấn Dương chẳng phải Lữ Gia Hành không biết.

Nhưng Động chủ Động Không Đáy giam giữ hai khách mời của mình là điều trái lẽ giang hồ, nên không dám ra mặt cản ngăn nữa, vả lại một mình Lữ Gia Hành chưa chắc đấu công khai mà thắng hai đối thủ tuyệt luân, còn có thêm Lạc Hồn Tiên Tửu là tay lợi hại.

Bởi không gặp sự ngăn cản nào, ba người theo đường núi ra thị trấn, lát sau đã tới một khách điểm.

Bỗng có tiếng kêu :

- Ôi, thiếu gia đã về...

Tiếng kêu ấy là của Tuyết Sơn Âm Linh Thường Nghĩa.

Lập tức Tuyết Sơn Âm Hồn Thường Trung và bọn “Quan Ngoại tứ tàn”, Hải Tâm Quái Tẩu và Mạc Kỳ cũng từ trong khách điểm chạy ra đón.

Khi mọi người đã ở trong phòng, Tống Nguyên mới nói :

- Chư huynh đệ hãy ngồi xuống để chúng ta bàn luận. Một trận tắm máu trong giang hồ sắp bắt đầu rồi đấy.

Trở tay vào Chữ Tuấn Dương, Tống Nguyên tiếp :

- Chữ bang chủ bây giờ là anh em một nhà với chúng ta rồi, không nên coi nhau như kẻ thù nữa nhé.

Chữ Tuấn Dương nghiêm mặt, ho lên một tiếng để lấy lại giọng, rồi nói lớn :

- Tại han cũng xin báo với huynh đệ một tin vui rất quan trọng...

Chờ mọi người chú ý, hắn nói tiếp :

- “Huyết Thần” Đỗ thiếu gia, chủ nhân chung của chúng ta chính là người kế vị “Vô Lâm Thánh Quân” đời thứ ba

Tất cả cùng vui vẻ la hô vang :

- Thánh Quân vạn tuế...

Gương mặt Tống Nguyên rạng rỡ, chàng cũng nghiêng mình đáp lễ là nói nhanh :

- Kể từ nay anh em chúng ta cùng hết lòng phục vụ chính nghĩa vô lâm, trừ ma diệt ác, ổn định thiên hạ.

Tuyết Sơn Âm Linh đã kêu tửu bảo đem rượu thịt ra, huynh đệ cùng ăn uống chúc tụng nhau thật vui vẻ cười nói thoải mái. Nhưng trong thâm tâm Tống Nguyên vẫn nặng nề với những toan tính âm thầm.

Xem tiếp hồi 37 Huyết chiến “Động Không Đáy”

35. Hồi 37 Huyết Chiến “động Không Đáy”

- Bang chủ nên về bản doanh chuẩn bị, coi chừng Lữ Gia Hành sắp được lực lượng Động Không Đáy tấn công chúng ta. Còn Đại Hàm giáo, chưa biết sẽ hành động thế nào.

Chữ Tuấn Dương cung kính đáp :

- Bẩm Thánh Quân, có tại hạ ở đây, chắc Đại Hàm giáo chưa hành động. Vả lại Giáo chủ Đại Hàm giáo còn đang bận âm thầm truy lùng “Vũ Nội song tiên” nên chưa xuất hiện giang hồ đâu. Riêng Động chủ Không Đáy - Lữ Gia Hành thì chúng ta phải chiếu cố trước, để hắn trở tay không kịp.

Tống Nguyên gật đầu :

- Vậy thì đi đi...

Vòng tay hô vang “Tuân lệnh Thánh Quân”, Chữ Tuấn Dương lại gật đầu chào mọi người rồi phóng mình ra khỏi khách điểm. Tà áo bào kim nhũ vút đi như một mũi tên.

Bang chủ Thiên Ma bang vừa ra khỏi, thì bên ngoài cửa sổ bỗng có kẻ tăng hắng một tiếng.

Tuyết Sơn Âm Linh quát :

- Ai đó?

Có tiếng đáp lớn :

- Sư phụ mày đây...

Câu nói vừa dứt, mọi người thấy trước mặt tối sầm, hàn phong ập vào, chi chớp mắt đã có một lão nhân tóc trắng đứng giữa phòng.

Tổng Nguyên nhận ra ngay đó là Tuyết Hồn lão nhân. Thì ra ông đã đi khỏi Hàn Phong Địa Huyệt tới nơi này. Chàng vội khom mình làm lễ :

- Con kính mừng sư thúc.

Tuyết Sơn Âm Hồn Thường Trung và Tuyết Sơn Âm Linh Thường Nghĩa quỳ phủ phục cả xuống mà hô :

- Sư phụ vạn phúc...

Những người khác thấy thế cũng nghiêng mình chào kính.

Tuyết Hồn lão nhân lạnh lùng nói :

- Ta đến đây để trị tội hai đứa phản đồ

Tổng Nguyên vội vàng nói nhanh :

- Sư thúc, Nguyên nhi xin tội thay cho Thường Trung, Thường Nghĩa, hai lão đệ đều có lý do, không phải tự nhiên xúc phạm tôn sư. Vả lại tình hình đang căng thẳng, mong sư thúc chờ xét lại cho các môn đệ nhờ...

Gương mặt nhăn nheo vẫn lạnh lùng, Tuyết Hồn lão nhân tăng hắng :

- Nhưng nếu lão phu không thuận thì sao?

Lạc Hồn Tiên Tử buộc miệng :

- Ôi, Võ Lâm Thánh Quân đã ngỏ lời xin mà còn không thuận thì quá đáng, quá đáng...

Lạc Hồn Tiên Tử bật cười :

- Tội nghiệp lão già ở dưới hang như ếch nằm đáy giếng, chẳng biết gì.

Rồi hướng mắt về phía Tổng Nguyên, ông nói tiếp :

- “Thánh Quân” đời nay là sự diệt của ông, mà ông cũng không biết à?

Lão nhân Tuyết Hồn ngẩn mặt nhìn Tổng Nguyên, bỗng “ái da” một tiếng, cúi đầu nói :

- Trời ơi lão hủ chậm hiểu quá, xin Thánh Quân xá tội. Lúc ở dưới Tuyết Băng đầm thì lão hủ đã ngờ ngợ, hôm nay sự thật rõ ràng. Từ nay lão hủ xin được ở dưới quyền sai khiến.

Tổng Nguyên vội nói :

- Không dám, Nguyên nhi tài sơ đức mỏng, chỉ mong được sư thúc ở bên cạnh chỉ giáo, giúp đỡ.

Tuyết Hồn lão nhân liền quát bảo “Tuyết Sơn nhị kỳ” :

- Nhờ ơn Thánh Quân, ta tha cho các người cái tội phản phúc, sao không mau tạ ơn Thánh Quân đi.

Tuyết Sơn Âm Hồn và Tuyết Sơn Âm Linh vội quỳ cả hai xuống, hô to :

- Tạ ơn Thánh Quân, kính chúc vạn phúc.

Vừa phẩy tay cho phép “Tuyệt Sơn nhị kỳ” đứng lên, thì Tổng Nguyên đã thấy Hải Tâm Quái Tẩu chạy vào báo :

- Bẩm Thánh Quân. Được tin Võ Lâm Thánh Quân tái xuất, nhiều bậc cao thủ đã tới quy phục, xin Thánh Quân ra trước công chúng phát “Chỉ lệnh”.

Tổng Nguyên và mọi người liền bước ra trước lầu khách điểm. Tay chàng đưa cao “Thánh Chỉ lệnh”

Lạc Hồn Tiên Tửu nâng chân khí Đơn điền và hô lớn :

- “Thánh Quân” ở đây...

Lúc đó hào quang từ những viên bảo ngọc trên mình Tổng Nguyên chiếu vào “Thánh Chỉ lệnh” màu đen lấp lánh, với vầng thái dương đỏ rực ngời.

Hàng vạn tiếng tung hô dưới lầu vang lên :

- “Võ Lâm Thánh Quân” vạn tuế

Lần lượt Tổng Nguyên thấy các cao nhân xuất hiện. Trước nhất là Bạch Nhị tiên sinh, chủ nhân rừng Bạch Mai, ông của Bạch Anh tiểu thư. Bên cạnh Bạch Nhị tiên sinh có “Phượng Thạch Lương Đà” là hai Đà chủ võ công cao cường, thân hình như hộ pháp.

Trông thấy Bạch Nhị tiên sinh, Tổng Nguyên lại nhớ nhung Bạch Anh vô cùng. Bởi vậy, khi thấy Bạch Nhị tiên sinh cúi lạy sát đất, Tổng Nguyên vội đẩy ra một luồng nhu công đỡ ông đứng dậy, miệng chàng tươi cười :

- Bạch lão tiên bối, Thánh Quân miễn lễ

Tiếp đó là Hồng Mai lão nhân và Lục Mai thư sinh kéo môn hạ đến thật rầm rộ. Nhưng dữ dội nhất là đoàn người của “Âm Tào Địa Phủ” do Âm Tào Địa Quân phái tới, âm tướng, võ nghệ cao cường, khinh công tuyệt kỹ.

Tuyệt Hồn lão nhân vui vẻ :

- “Bộ Sâu” của Thánh Quân thuở xưa đã về gần đủ. Tin tức do Chử Tuấn Dương truyền đi nhanh thật.

Tổng Nguyên vui mừng hơn hở, mặc dù chàng cũng chưa biết hết “Bộ sâu” của cha mình thuở xưa gồm có những ai.

Chàng lớn tiếng nói :

- Các lão tiên bối và chư huynh đệ. Đêm nay “Võ Lâm Thánh Quân” mở đầu công việc diệt trừ ác, chống Đại Hàm giáo, ổn định võ lâm Trung Nguyên. Vậy tất cả hãy một lòng dốc sức, trước nhất thu phục “Động Không Đáy”, triệt hạ cung điện Bạch Mã sơn, bắt cho bằng được tên Lữ Gia Hành. Gặp sức đề kháng ngoan cố, ta cứ việc chém giết, nhưng mở lòng nhân đạo để thu phục là tốt hơn cả.

Lục Mai thư sinh trẻ tuổi nhất trong đám, liền dương chưởng hô vang :

- Thánh Quân vạn tuế! Tất cả tiến lên

- Âm ầm...

Ào ào... đoàn người rầm rập tiến như bay, rung chuyển một vùng.

Núi Bạch Mã như muốn đổ sụp trong bóng đêm vừa phủ xuống.

Lửa bùng lên rừng rực, chưởng phong rào rào. Từ trên núi Bạch Mã những bóng đen xông xuống, tiếng hô “chém giết” thật kinh khủng.

Chờ người của mình đã đi hết, Tổng Nguyên hú dài một tiếng, bay vút về phái Đại cung của Động chủ Động Không Đáy.

Quan sát phía dưới, Tổng Nguyên thấy trận chiến hết sức dữ dội. Hải Tâm Quái Tẩu và Hỏa Hỏa đã bị thương.

Tổng Nguyên vận Huyết Khí toàn thân, rút “Đoạt Hồn huyết kiếm” ra khỏi vỏ, hồng quang chớp sáng, tỏa ngời trong đêm.

Chàng lao vút xuống, chỉ một chiêu “Huyết Quang Mê Ly chưởng” đã đánh nát thân hai cao thủ của “Động Không Đáy”.

Nhưng vừa lúc ấy, Hải Tâm Quái Tẩu lại kêu lên :

- Thánh Quấn đề phòng.

Quay ngoắt lại, Tổng Nguyên thấy hai đại hán áo đen cùng cầm bảo kiếm, chỉ dương tả chưởng búng ra hai đạo chỉ phong “Huyết quang song chỉ” chớp lóe như hai ánh chớp...

“Răng răng”... hai thanh kiếm của những tên đại hán chỉ trong nháy mắt đã bị chỉ phong của Tổng Nguyên cắt cụt tận chuôi. Đồng thời cánh tay bọn chúng tê rần như vừa trúng một lần sét.

Hai gã đại hán còn đang bàng hoàng, thì một tiếng “bình” chói tai, luồng lực đạo từ sau lưng hất văng chúng ta hai bên. Cùng lúc có tiếng thét lớn :

- Lui ra đi, đồ vô dụng.

Tổng Nguyên trừng mắt nhìn, đã thấy một bóng người cao lớn bay vút tới trước mặt chàng như một mũi tên đen.

Chàng nhận ngay ra Lữ Gia Hành, Động chủ “Động Không Đáy”.

Hắn cười lạt một tiếng, gần giọng :

- Đừng áp đảo đệ tử của ta, có bốn Động chủ tiếp người đây.

Tổng Nguyên thản nhiên bảo :

- “Vô Lâm Thánh Quân” tái xuất, các môn phái quy phục, cung điện núi Bạch Mã bị thiên hủy, người đã chết đến nơi rồi.

Lữ Gia Hành ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Chưa biết lúc nào ta mới chết. Nhưng người sẽ chết ngay tại nơi đây.

Chợt nhớ một điều, Tổng Nguyên lạnh lùng :

- Đừng mơ ngủ. Ta đã biết gốc gác của ngươi rồi. Hình tích của ngươi đã lộ qua âm mưu đầu độc của ngươi ở mật thất. Ngươi là tên ma đầu, Hồng Hoang Độc Ma là gì của ngươi?

Lại cười sặc sụa, thế là đã rõ, chàng đoán Lữ Gia Hành là đệ tử của Hồng Hoang Độc Ma quả không sai.

Chàng lại bảo :

- Cái khăn bịt mặt của ngươi không cần thiết nữa. Gỡ ra đi.

Lữ Gia Hành nhếch mép cười khinh thị :

- Khăn bịt mặt của ta, người muốn gỡ cứ việc tới gỡ, bốn Động chủ không có nhiều thời gian nói chuyện dông dài. Ngươi xuất chiêu đi.

Văn trầm tĩnh, Tổng Nguyên nói :

- Sự thất bại của ngươi đã rõ rồi. Trong trận này, người của Động Không Đáy nếu không đầu hàng sẽ bị giết hết.

Lữ Gia Hành cười nhạt :

- Ta chỉ cần giết được ngươi là thỏa nguyện rồi.

Tổng Nguyên gần giọng :

- Được, ngươi đã muốn chết thì ta chiều ý. Nhưng hãy cùng đến trước đại điện của người giao đấu trước mọi người.

Khoát mạnh cánh tay, Lữ Gia Hành bảo :

- Tốt lắm, ta cùng muốn để người của phía người thấy ta đem cái chết đến cho người như thế nào?

Hắn nhún mình phóng đi, tà áo vàng kim tuyến chiếu ngời nhiều vật trong đêm, bay thẳng tới trước đại điện.

Như một vầng mây hồng, Tống Nguyên vận Huyết Khí, thân hình đỏ rực lao theo.

Trước cửa đại điện khói lửa ngút trời, máu thấm đầy mặt đất.

Sau khi tung hoành chiến đấu, những người bên Tống Nguyên thắng “Động Không Đáy” đã tụ ở trước đại điện để chặn đường rút của bọn áo đen.

Tống Nguyên thấy đủ mặt: Bạch Mai tiên sinh, Hồng Mai lão nhân, Lục Mai thư sinh, Bang chủ Thiên Ma bang Chữ Tuấn Dương, “Thập Đại Diêm La”, Lạc Hồn Tiên Tửu. Tất cả đều phần chấn. Phía “Động Không Đáy” thì điêu tàn xơ xác, thuộc hạ không còn tới một phần ba.

Mọi người thấy Tống Nguyên tới đều quỳ xuống, ngửa mặt lên, đó là nghi thức từ xưa, mỗi khi “Thánh Quân” xuất trận.

Còn bọn áo đen chỉ lăm lét nhìn Lữ Gia Hành, cúi mặt bởi đã thua một trận nhục nhã...

Lửa vẫn cháy ngút trời. Thiêu đốt, tàn phá cơ ngơi của Động chủ “Động Không Đáy”. Từ địa huyết mệnh môn của “Động Không Đáy”, Lữ Gia Hành lên Bạch Mã sơn xây dựng cơ đồ và toan tính thống lĩnh quần chúng, với tham vọng bá chủ võ lâm. Nào ngờ chỉ một trận với các nhóm liên minh của Tống Nguyên, cả cung điện của hắn đã sụp đổ.

Đêm đã khuya, núi Bạch Mã vẫn sáng rực bởi ánh sáng lửa bùng bùng. Lửa hắt lên gương mặt mọi người màu sẫm khí bạo tàn.

Núi Bạch Mã vốn là chỗ hoang dã thanh bình, hôm nay trở nên bãi chiến đẫm máu, một cuộc huyết chiến khủng khiếp mà hàng vạn môn đồ của Lữ Gia Hành chỉ còn lại vài trăm.

Tống Nguyên bỗng cười lạt :

- Quang cảnh thế kia chưa đủ cho người sờn lòng sao?

Lữ Gia Hành trừng mắt :

- Một mình ta cũng đủ bắt người phải trả nợ máu. Hãy xuất chiêu.

Đám tàn lửa vừa bay qua, ánh mắt Tống Nguyên rực sáng :

- Khoan đã...

- Người còn có điều trối trăn trước khi chết à?

Lữ Gia Hành nói lớn :

- Nếu người thắng, ta tình nguyện suốt đời chịu sự sai khiến của người.

Tống Nguyên cười lạt :

- Đừng lệ miệng, thiếu suy nghĩ mà sau này ân hận đấy.

Mắt sáng như sao Lữ Gia Hành nói :

- Xưa nay bốn Động chủ chưa từng nói hồ đồ. Nhưng còn người, nếu bại dưới tay ta, sẽ xử trí thế nào?

Bật cười khà khà, Tống Nguyên bảo :

- Nếu ta thua, người trọn quyền xử trí thế nào cũng được.

Mọi người nghe lời Tống Nguyên đều rú động. Bởi chàng hiệu là “Võ Lâm Thánh Quân”, ngang với vị vua ngoài đời, một lời nói như gươm chém đá, không thể đùa được.

Bạch Nhị tiên sinh vội bước lên nói bằng lối “truyền âm” chỉ mấp máy đôi môi :

- Thánh Quân minh xét, hãy để bọn hạ thần ứng chiến...

Biết mọi người lo cho sự an nguy của mình, Tống Nguyên rất cảm động... Chàng liền dùng lối truyền âm đáp lại :

- Tất cả đừng lo, ta thừa sức thắng.

Truyền âm là cách nói bằng nội lực, người ngoài không nghe thấy, nhưng thính lực của các cao thủ nghe rõ vô cùng.

Bạch Nhị tiên sinh an tâm, và nghĩ thầm :

- “Không ngờ chưa bao lâu mà võ công của Thánh Quân tăng tiến đáng sợ. Nhớ hồi ở rừng Bạch Mai, chàng trai này còn chưa phải đối thủ của Thạch Đà...”

Dòng suy tưởng của Bạch Nhị tiên sinh bị cắt ngang bởi tiếng nói rồn rảng của Tống Nguyên.

- Thế nào, lấy mức một trăm chiêu thử sức được không?

Lữ Gia Hành gật nhanh :

- Được, nhưng trong một trăm chiêu ấy có khả năng biến hóa gì thêm, cứ giở ra cho hết.

Ý hẳn muốn giao kết trong một trăm chiêu có thể giở thủ đoạn gì cũng được. Đó chính là sự giáo hoạt đáng sợ của hắn.

Đâu phải Tống Nguyên không hiểu, nhưng chàng vẫn gật đầu :

- Tốt lắm, tùy ý người.

Tuy đáp mạnh miệng, nhưng Tống Nguyên không khỏi lo lắng trong lòng.

Vì chàng là đệ tử của “Hồng Hoang Huyết Ma” chỉ lấy võ công làm chính. Còn Lữ Gia Hành là truyền nhân của “Hồng Hoang Độc Ma” trong giao đấu thường chất chứa thủ đoạn hung hiểm, ám khí vạn độc. Điều này Tuyết Hồn lão nhân đã từng báo cho Tống Nguyên biết lúc ở Hàn Băng địa tuyết. Mà “Hồng Hoang Huyết Ma” sư phụ cũng căn dặn chàng rằng phải đề phòng kẻ nổi nghiệp của “Độc Ma” có những chất độc khủng khiếp mà cá bậc cao nhân Thánh Quân vẫn không chịu nổi. Cách tốt nhất là phải phòng ngừa thủ đoạn đầu độc của đối phương trong lúc giao tranh.

Chỉ một thoáng lo nghĩ về chuyện ấy, rồi Tống Nguyên bình tĩnh trở lại và lớn tiếng :

- Xuất thủ...

Hai người đều tiến lên ba bước, mọi người chung quanh lặng lẽ rút ra xa mười trượng

Lữ Gia Hành trụ vững như cột sắt, song chưởng ôm trước ngực, đông dặc bảo :

- Người xuất chiêu đi.

Vừa nói bắn vừa vận bảy thành công lực và ngậm vận “Vô Tướng Độc Canh”, một chiêu tuyệt độc.

Tống Nguyên đứng nghiêm, triển vận “Huyết Khí” và “Nhu Băng thần công tuyệt kỹ”. Hai luồng khí nóng lạnh ngược hẳn nhau được vận hành trong cơ thể. Lúc đó, quanh mình chàng được bao bọc bởi hàn phong và hồng quang dày cả trượng.

Động chủ Động Không Đáy Lữ Gia Hành chuyển vận “Vô Tướng Khí Canh”, toàn thân đã che phủ bởi lớp sương mù ngũ sắc.

Mọi người đều rùng mình, cả khu vực đấu trường chìm đắm trong không khí cực kỳ căng thẳng.

Bỗng một tiếng rùng rợn, Lữ Gia Hành sẵn tới xuất chiêu :

“Bình bình”....

Mặt đất rung chuyển, cây ngã đã bay, những tàn lửa trong đám cháy bị đẩy văng mù mịt.

Chưởng phong kinh người, hàng vạn chưởng ảnh dồn dập như sóng biển ập thẳng vào Tống Nguyên hết sức dữ dội.

“Ầm ầm”... thiên hôn địa ám...

Bên ngoài có những tiếng la :

- Ôi, “Thiên Chưởng Đại Độc”, Lữ Gia Hành đúng là truyền nhân nối dõi Hồng Hoang Độc Ma.

Vừa lúc ấy, phía Tống Nguyên bỗng cuộn cuộn nổi dậy ánh hồng quang và hàn phong ào ào, những luồng chưởng đạo xô tới chặn đứng độc khí của Lữ Gia Hành.

Hai luồng kinh khí dữ dội va chạm “ầm ầm”... kinh thiên động địa. Một khoảng không gian mờ mịt kinh hoàng.

“Bình bình”... độc phong, hàn khí đuổi nhau mãnh liệt hơn bão tố. Những kẻ đứng ngoài đã lùi xa vài chục trượng vẫn bị gió chưởng xô đẩy ngã nghiêng, phải lùi luôn mấy bước mới trụ vững, mặc dù họ đã là những tuyệt đại cao thủ võ lâm.

Bụi đất che kín bầu trời...

Không còn thấy hai đối thủ. Người ta chỉ thấy hai đạo hồng quang và hoàng khí cuộn xoáy vào nhau, lúc cao lúc thấp. Thỉnh thoảng hiện ra một loại chưởng ảnh, rồi lại biến mất ngay.

Lúc đó thân hình Tống Nguyên bay bổng, triển khai thân pháp “Tuyệt Hoa phiên” vừa luyện trong “Nhu kinh”, đồng thời thi triển “Tuyệt Băng Nộ Chưởng”, “Bao Băng Thần Quyền”, kết hợp “Huyết Quang Mê Ly chưởng”, lúc ẩn, lúc hiện, lúc lạnh, lúc nóng... Khi ở bên đông khi sang bên Tây, ảo diệu ly kỳ.

Võ công của Lữ Gia Hành cũng không vừa, hắn thi triển “Độc Thao Kinh Thiên Chưởng” tạo thành một đường tròn, lúc cứng, lúc mềm, canh phong ừ ừ, chưởng ảnh như sóng, tấn công bạo liệt.

Thật là kỳ phùng địch thủ, một trận đấu chưởng và độ sức chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Đôi bên vẫn chưa phân biệt thắng bại

Chân trời đang đông ửng lên một màu hồng.

Một ngày mới sắp bắt đầu, mà đêm chém giết vẫn còn chưa dứt.

Hai bóng người giao đấu trên mặt đất, bay bổng lên không trung,

Rồi sa xuống vùng máu lửa vẫn chưa định được kẻ thắng người thua.

Bỗng Lạc Hồn Tiên Tửu ở bên ngoài hô vang :

- Chiêu thứ chín mươi.

Mọi người đều bàng hoàng, chỉ còn mười chiêu nữa là đã qua trăm chiêu theo lời thách đấu,

Thình lình “ầm” một tiếng rung chuyển,

Một cơn lốc chưởng xoáy lên, bụi mù như sương đặc.

Đã tới giờ quyết định,

Khi lớp bụi vừa lắng xuống, có tiếng Bạch Nhị tiên sinh kêu thẳng thốt :

- Cả hai đã xuất tử chiêu.

Ào ào, trên trường bóng hai người tách ra, nhưng lãnh phong và kinh khí gia nhau khủng khiếp.

Tống Nguyên đã vận tới mười thành công lực, mặt ửng đỏ, đôi mắt tỏa ánh lạnh như sao băng...

Cặp mắt của Lữ Gia Hành cũng đỏ ngầu, chứng tỏ đã vận hết toàn lực.

Trong đầu Tống Nguyên nghĩ nhanh :

- “Đã đến thời điểm quyết định. Nếu ta không có cách, để nó gỡ các độc môn ra thì thật bất lợi...”

Thế là lập tức song chưởng Tống Nguyên co duỗi, phát động “Huyền Thiên chân khí”. Vầng hào quang rực rỡ xuất hiện trên mặt Tống Nguyên, đồng thời kinh khí cuộn cuộn từ song chưởng đánh thẳng vào đối phương như sấm sét.

Lữ Gia Hành thở một hơi dài, dưới khăn che mặt mồ hôi tuôn tứa mưa rơi. Hắn giương chưởng phản chiêu để toan sử dụng ám khí độc. Nhưng nội lực của hắn đã cạn, không thể vận hành theo ý muốn.

Thình lình Tống Nguyên thét vang :

- “Lùi”.....

Song chưởng của chàng đẩy mạnh về phía trước.

“Bình bình”...

Động chủ Động Không Đáy Lữ Gia Hành há hốc miệng, thân hình lảo đảo, lùi liền ba bước. Máu tươi từ trong miệng thấm qua mạng che mặt tuôn ra ròng ròng. Song thủ buông xuôi, hắn ngã nhào ra đất.

Thân hình Tống Nguyên cũng lắc lư, chàng quay nhìn mọi người và nở nụ cười. Nhưng máu từ trong miệng chàng cũng vọt ra. Tống Nguyên từ từ đổ xuống.

Nhiều tiếng kêu lên :

- Thánh Quân...

Bạch Nhị tiên sinh phóng tới, điểm nhanh vào mấy yếu huyệt cứu nguy, và nhét vội vào miệng Tống Nguyên một viên “Bảo Mệnh”.

Lát sau Tống Nguyên đã tỉnh lại, vươn mình lên, và nói to :

- Ghê gớm thật, Lữ Gia Hành chẳng phải tay vừa. Ta đã bị nội thương.

Lữ Gia Hành cũng vừa bừng tỉnh. Hắn nhồm lên, nhưng đã vội quỳ xuống trước mặt Tống Nguyên, miệng nói nhanh :

- Tại hạ không thắng được mệnh trời, xin Thánh Quân tha tội chết để được làm kẻ theo hầu.

Đưa tay nâng Lữ Gia Hành dậy, Tống Nguyên mỉm cười :

- Động chủ rất xứng đáng một cao thủ võ lâm. Từ nay nên cải tà quy chánh, cùng ta ổn định giang hồ, diệt ma, trừ ác.

Ngoan ngoãn cúi đầu, Lữ Gia Hành nói :

- Tạ ơn Thánh Quân, tại hạ xin tuân lệnh.

Mọi người cùng xúm vào chúc mừng Tống Nguyên. Chàng vui vẻ nói :

- Thu phục được “Động Không Đáy” chiêu nạp được “Thiên Ma bang”, ta đủ sức đương đầu với “Đại Hàm giáo”. Vậy ai về chỗ nấy chuẩn bị lực lượng. Tháng chạp năm sau cùng hội ở Đằng Long cốc.

Những tiếng hô “Thánh Quân vạn tuế” vang lên, rồi mọi người cúi lạy Tống Nguyên tạm biệt.

Chỉ còn lại Lạc Hồn Tiên Tửu mỉm cười bảo Tống Nguyên :

- Bây giờ hạ thần chữa thương cho Thánh Quân nhé.

Xem tiếp hồi 38 Buổi tái ngộ khủng khiếp

36. Hồi 38 Buổi Tái Ngộ Khủng Khiếp

Chàng tươi cười nói :

- Hồ lão ca, người bao giờ lão ca cũng là đại ca của tiểu đệ, cứ xưng hô tự do như cũ thôi nhé.

Hồ Quang Thao cũng bật cười :

- Thế thì tốt, hiền đệ hãy ngồi xuống vận công, ngũ ca sẽ tiếp tay chữa trị nội thương cho hiền đệ.

Tổng Nguyên liền ngồi bệt xuống nhắm mắt vận công điều thương. Lạc Hồn Tiên Tửu ngồi phía sau áp chưởng vào huyệt “Mệnh Môn” truyền lực.

Nửa buổi trôi qua, đỉnh đầu hai người đã bốc lên thể khí màu trắng, mồ hôi tuôn ướt áo.

Lạc Hồn Tiên Tửu thu chưởng về và nói :

- Xong...

Tổng Nguyên mở mắt, vận hành chân khí, quả nhiên thấy kinh mạch đều thông, nội thương đã lành hẳn.

Chàng vui vẻ và xúc động :

- Cám ơn Hồ lão ca.

Lạc Hồn Tiên Tửu xua tay :

- Huynh đệ mà ơn nghĩa gì. Bây giờ lão huynh tạm chia tay, chúng ta sẽ gặp lại ở Đàng Long cốc.

Núi áo Lạc Hồn Tiên Tửu, Tổng Nguyên vội nói :

- Khoan đã, đệ có chuyện muốn hỏi lão ca.

Lạc Hồn Tiên Tửu nháy mắt :

- Ngũ huynh hiểu rồi, chắc đệ muốn hỏi lần huynh trọng thương và mất tích trong rừng, tại sao còn sống được?

Tổng Nguyên gật đầu :

- Chính thế, chẳng những đại ca bị trọng thương, mà còn cắn lưỡi lấy máu phun vào mặt kẻ thù. Sau đó, đệ tìm lão ca khắp trong rừng không thấy...

Cười lên hềnh hếch, Lạc Hồn Tiên Tửu bảo :

- Lẽ ra ngũ huynh đã chết rồi, nhưng may mắn gặp một kỳ nhân là Nhân Vượn. Lão Nhân Vượn này đã dùng chân khí và kỳ dược trong rừng cứu được ngũ huynh. Lại bảo nếu có dịp cứ đến thăm ông ta ở núi Vô Lượng, động Sơn Tuyền Khai Cốc, ngũ huynh nghĩ hiền đệ gặp ông ấy sẽ có nhiều điều lợi cho võ công đấy.

Hai người tâm tình hồi lâu, khi bóng chiều đã xế mới chia tay. Tổng Nguyên một mình trở lại khách điểm ngủ qua một đêm nữa.

Sáng hôm sau, chàng thanh toán tiền trọ bằng một viên ngọc quý, rồi lên đường tìm núi Vô Lượng. Chàng cũng muốn gặp Lão Nhân Vượn xem công lực ông ta như thế nào mà cứu được Lạc Hồn Tiên Tửu.

Ra khỏi thị trấn, chàng phi hành vùn vụt...

Núi Vô Lượng thì Tổng Nguyên tìm thấy dễ dàng, nhưng chàng đi quanh mãi chẳng biết chỗ nào là “Sơn Tuyền Khai Cốc”, bởi trong núi này có nhiều khe suối, hàng đâu.

Ba ngày đã qua...

Ngày thứ tư, chàng đang ngồi nghỉ dưới gốc cây bên bờ suối bỗng nghe thấy tiếng rên xiết đâu đây... Chàng vội theo hướng âm thanh lần tới.

Bỗng Tổng Nguyên khựng lại, kêu lên :

- Trời ơi...

Trước mặt chàng có một cô gái đang ôm một con rết lớn bằng cỡ con trăn. Tổng Nguyên chưa từng thấy một con rết khổng lồ như vậy. Cô gái có thân hình thon gọn, nhưng làn da sần sùi xám đen. Mặt nàng gục vào đốt thứ nhất và đốt thứ hai của con rết, lại thêm mái tóc dài che phủ Tổng Nguyên không nhìn rõ sắc diện.

Con rết khổng lồ vùng vẫy, phun nọc độc phì phì. Nhưng nó bị cô gái kềm chắc, không nhìn rõ sắc diện.

Tổng Nguyên ngẩn mặt nhìn cảnh tượng khủng khiếp ấy. Chàng tuốt “Huyết kiếm” ra khỏi vỏ, nhưng ngần ngại vì sợ chém nhầm cô gái. Trong trí Tổng Nguyên thăm đoán con rết định hại cô gái, nhưng cô đã ôm chặt lấy nó để vật lộn.

Thình lình đầu rết thoát ra được, nó nhe cặp nanh toan cắn vào vai cô gái. Tình trạng thật khủng khiếp Tổng Nguyên không chần chờ được nữa. Chàng nhắm mắt thật kỹ là lia ngay một đường kiếm. ánh hồng quang tỏa sáng một vùng “Đoạt Hồn huyết kiếm” trúng thân con rết, nhưng chưa cắt đứt được nó, đủ biết da nó cứng đến cỡ nào.

Lưỡi kiếm chém sắt như chém vào bùn mà không chặt được con rết này. Tuy nhiên nó đã trúng thương, vùng quá mạnh làm cô gái buông tay... Con độc vật ấy luồn nhanh ra bờ suối. Nhưng Tổng Nguyên đã lao theo, xuất một chiêu “Huyết Quang Băng Hiện”, cắt ngang bụng rết.

Chàng vừa thở một hơi dài khoan khoái, thì đã nghe tiếng kêu thét của cô gái :

- Đừng giết nó, đừng giết nó,...

Tổng Nguyên chưa hết kinh ngạc thì đã thấy cô gái ôm lấy con rết, cắn vào đốt thứ nhất của nó hút từng ngụm máu, nhưng phần dưới của con rết đã bị kiếm cắt lìa.

Cô gái buông nửa con rết ra, kêu lên thảm thiết :

- Ôi trời ơi... Chết rồi... nó chết rồi. Ta cũng chết thôi...

Lúc này Tổng Nguyên mới nhìn rõ mặt cô gái. Một khuôn mặt xinh xắn, nhưng sần sùi làn da, cặp mắt sắc sảo ngó chăm chăm vào mặt Tổng Nguyên khiến chàng ớn lạnh. Nhưng chàng lại bàng hoàng bởi dường như ánh mắt này chàng đã từng gặp ở đâu đây... Ôi cặp mắt sao mà quen quá...

Tổng Nguyên đang suy nghĩ thì cô gái đã lao vào ôm cứng lấy chàng, kêu thét rùng rợn :

- Người giết nó thì ta hút máu người...

Tình huống xảy ra thật kinh khiếp.

Cô gái gục đầu vào vai Tổng Nguyên, nhe hàm răng trắng đều toan ngoạm vào cổ chàng để hút máu.

Mái tóc bù xù và toàn thân nám đen của cô gái bốc lên mùi hôi thối, tanh tưởi khó chịu. Tổng Nguyên đành dùng sức hất cô gái ra. Nàng kêu the thé :

- Tại sao người không cho ta hút máu người. Ta biết máu người có thể trừ vạn độc tốt lắm...

Nàng chồm vờn xông vào, còn Tổng Nguyên đảo bộ né tránh. Bốn mắt ngó nhau chăm chăm.

Bỗng Tổng Nguyên giật mình, nói thầm :

- Thôi đúng rồi, chính là nàng, Ôi... tại sao nàng lại ra nông nỗi này?

Không nén được nữa, chàng kêu lớn :

- Ái Mã, phải là Ái Mã đó không?

Cô gái chợt cười rú lên :

- Ha ha, phải, ta chính là Công chúa Ái Mã, con của Sa Mạc Chí Tôn Ái Thiên Trường đây.

Nàng lại chỉ thẳng mặt chàng :

- Còn người là Tổng Nguyên, kẻ phản bội người đã giết cha ta, còn để hai dâm nữ hại ta.

Cảm thấy đất dưới chân mình như sụt xuống, Tổng Nguyên hoảng hốt, không ngờ Ái Mã biến dạng ghê gớm đến thế. Dù thân thể nàng bốc mùi tanh tưởi, chàng vẫn xấp lại gần và kêu khê :

- Hãy bình tĩnh, Ái Mã nghe huynh nói đây...

Ái Mã lắc đầu :

- Ôi... người là huynh? Người là Nguyên ca ngày nào? Ta rất xấu hổ, rất căm hờn khi thấy người.

Dứt lời nàng phóng mình chạy vào khu rừng trong núi...

Trong lòng đau đớn, Tống Nguyên chạy theo kêu :

- Ái Mã dừng lại

Nhưng cô gái đã chạy đến bên một hồ nước đen ngòm và lao xuống, ngâm mình lút tới cổ. Mùi sinh bùn hôi hám xốc lên làm Tống Nguyên muốn ói mửa. Những tia nước đen bắn lên khiến chàng nghiêng đầu né tránh, song chàng vẫn vươn tay toan kéo nàng lên.

Thình lình từ phía sau có tiếng nói lạnh như băng :

- Dừng chạm vào Ái Mã.

Giật mình quay lại, Tống Nguyên thấy trước mặt mình có lão già tóc hoe, mặt nhăn nhó tay chân dài ngoẵng trong một bộ y phục da thú. Trông lão y hệt con vượn già, chỉ thiếu cái đuôi...

Tống Nguyên bật kêu :

- Lão Nhân Vượn...

Trố mắt nhìn Tống Nguyên, lão già hỏi :

- Người là ai?

Khi ấy tà áo Tống Nguyên bay theo một luồng gió núi. Lão già vượn lại kêu lên bằng hoàng :

- “Thiên Tâm y”...

Rồi ông vụt hỏi :

- Người là Cư Tống Nguyên?

Câu hỏi của lão già vượn làm Tống Nguyên giật mình, chàng vội đáp :

- Tại hạ chính là Tống Nguyên. Nhưng sao tiền bối còn thêm họ Cư?

Vượn lão nhân lập tức quỳ xuống :

- Hạ thần ra mắt Thánh Quân. Nguyên Thánh Quân vô lâm đời thứ hai là họ Cư, tôn hạ là người nối nghiệp thì cũng là họ Cư mới phải.

Tống Nguyên xúc động nói :

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo. Tại hạ thất lạc song thân từ lúc mới chào đời nên không biết điều đó.

Rồi chàng lại hỏi :

- Tiền bối có phải là Lão Nhân Vượn ở Sơn Tuyền Khai Cốc?

Lão già đáp ngay :

- Bẩm chính lão hủ đây.

Câu trả lời của lão vượn vừa dứt thì Tống Nguyên lại nghe “ộc ộc” mấy tiếng. Chàng quay nhìn qua hồ nước đen, thấy Ái Mã đã bị nước ngập gần lút đầu.

Chàng thét lên :

- Ta phải cứu người đã.

Nhanh như chớp, chàng phóng tới dùng thế “Cầm nã” chụp song chưởng toan nắm lấy phần vai đã ngập dưới nước để giật cô gái lên :

Song Lão Vượn lại thét lớn :

- Dừng động vào cô gái.

Vừa dứt tiếng thét, lão vung cánh tay dài thông điểm mạnh vào năm đại huyệt “Huyền Cơ”, “Hoa Cái”, “Tử Cung”, “Đàn Trung” và “Trung Đình” làm Tống Nguyên hoảng hốt thu chiêu. Chàng sử dụng “Tuyệt Hoa Phiêu” bắn mình lên mới tránh được năm ngọn chỉ phong điểm huyệt thần tốc của Lão Nhân Vượn.

Trụ bộ vừa vững Tống Nguyên đã quát :

- Sao tiền bối không cho tại hạ được cứu người?

Lão già vượn trợn mắt :

- Tôn hạ giết người chứ không phải cứu người?

Đôi mắt Tống Nguyên tròn xoe :

- Tiền bối bảo tại hạ giết người... ồ, không nài chính là Công chúa Ái Mã, người yêu của tại hạ...

Nhéch mép cười, Lão Nhân Vượn gật gù :

- Lão hủ biết. Cô gái đã kể hết cho lão hủ nghe. Tôn hạ giết cha cô ấy biến dạng như thế đó...

Tống Nguyên xúc động rơi nước mắt

Chàng lắc đầu :

- Ái Mã hiểu lầm rồi, kẻ giết Sa Mạc Chí Tôn không phải là tại hạ. Còn hai dâm nữ ám hại nàng cũng là do tại hạ can thiệp không kịp thời.

Lão Nhân Vượn thở dài :

- Điều đó lão hủ không biết

Rồi lão lớn tiếng :

- Tôn hạ đã không cứu được cô ấy, còn tới đây làm trở ngại cô ấy tự cứu, như vậy chẳng phải giết người là gì?

Tống Nguyên run giọng :

- Ôi, tại hạ chẳng hiểu gì cả, xin tiền bối chỉ giáo.

Lão vượn trầm giọng :

- Ái Mã bị hai dâm nữ hại bằng phần độc kích dâm, đã quá thời hạn cứu cấp trong mười ngày. Bởi thế, một là cô ta sẽ biến thành một dâm nữ hại người, hai là có thể trốn vào rừng sâu núi thẳm để hình hài biến dạng, xấu xí hôi thối như thế đó...

Tự vò đầu bứt tóc mình, Tống Nguyên nói như rên rỉ :

- Trời ơi, chỉ vì tại hạ chậm chân mà nàng phải mang lấy hình hài quá thương tâm.

Mái tóc vàng hoe rung rung, lão già vượn trầm giọng :

- Cô ta không muốn biến thành dâm nữ, nên phải chui lủi trong rừng núi cam đành biến dạng xấu xa hôi thối, và đã gặp lão hủ. Quá thương tâm, song lão hủ chẳng biết làm cách nào cứu được cô, chỉ che chở cho cô tạm sống với trái rừng, nước suối. Lão suy nghĩ mãi, cuối cùng tìm ra một cách là “lấy độc trị độc”.

Cô ta bị chất kịch độc ngấm vào máu, bây giờ muốn cứu là phải dùng thứ tuyệt độc hiếm có. Trong dịp may, lão kiếm được con rết độc khổng lồ, sống hơn trăm năm trong núi. Lão bắt rết độc khổng lồ ấy về cho Ái Mã hút máu mỗi ngày, bệnh đã có dấu hiệu thuyên giảm, không ngờ... hôm nay tôn hạ giết chết con rết quý ấy rồi...

Hết sức đau lòng và ân hận, Tống Nguyên nhìn ra chỗ Ái Mã phải ngâm mình mỗi ngày để ngăn bớt sức bộc phát của độc tố kích dâm trong cơ thể. Nhưng đó không phải cách trị dứt bệnh được.

Chợt nhớ ra một điều, đôi mắt Tống Nguyên sáng lên, chàng moi trong bọc ra cây “Hàn Băng thảo” đã sấy khô và nói nhanh :

- Tiền bối, cũng vì đi tìm thứ thuốc quý này mà tại hạ suýt chết trong địa huyết Hàn Băng và trở về tìm Ái Mã quá chậm. Bây giờ ta dùng “Hàn Băng thảo” trị bệnh cho nàng được không?

Lão Vượn lắc đầu :

- “Hàn Băng thảo” chỉ trực độc trong vòng mười ngày. Bây giờ chất độc thấm sâu trong từng huyết quản và xâm nhập thần kinh cho tới biểu bì, làm sao trị bằng “Hàn Băng thảo” được. Tiếc cho tôn hạ quá vất vả hiểm nguy, nhưng cây cỏ này chẳng còn công hiệu với Ái Mã nữa...

Nghe Lão Vượn nói, Tống Nguyên tái mặt :

- Vậy phải chữa trị bằng cách nào?

Vượn lão nhân thở dài chán nản :

- Phải tìm cho được con rắn độc trăm năm khác, hay một độc vật tuyệt độc hơn nữa. Nhưng dễ gì tìm ra những thứ đó hồi trời.

Đầu Tống Nguyên như muốn nổ tung ra. Chàng nhăn mặt nhíu mày đào sâu trong óc.

Chợt chàng nhớ ra lúc giết con “Kim Quan đại xà” là con rắn độc mào vàng khổng lồ dưới lòng đất, nó phun trong họng ra một viên nội đơn. Chất độc của nội đơn này hẳn cũng ghê gớm lắm.

Chàng liền hỏi :

- Chất độc của rắn được không?

Lão Vượn đáp :

- Chất độc của rắn, rắn hay bò cạp lửa đều được. Nhưng phải là của những con động vật khổng lồ sống trên trăm năm.

Mừng quá, chàng moi bọc lấy ra viên nội đơn trong họng con “Kim Quan đại xà” to bằng trứng chim, màu vàng óng ánh. Chàng đưa viên nội đơn cho Lão Vượn và bảo :

- Xin tiền bối xem qua

Lão Vượn vờ nhìn thấy vật lạ đã reo lên :

- Tốt lắm, nội đơn của loài rắn độc này chắc đã sống trên ba trăm năm mới lớn như thế. Cho Ái Mã uống thứ này, lại truyền lực vào những đại huyết là có thể trục hết dâm độc.

Tống Nguyên vui mừng hỏi :

- Lúc đó tình trạng của Ái Mã ra sao?

Vượn lão nhân mỉm cười :

- Thần kinh cô ta sẽ ổn định, không còn nổi máu dâm và cơ thể cũng hết mùi hôi thối.

Vẫn lo lắng, Tống Nguyên hỏi thêm :

- Thưa tiền bối, còn làn da của nàng thì sao?

Vỗ mạnh vào vai Tống Nguyên hỏi thêm :

- Biết mà, thế nào tôn hạ cũng quan tâm đến làn da trắng như ngà, mịn hơn lụa của Công chúa. Nhưng may mắn thay cho hai người, “Vạn niên Hàn Băng thảo” mà tôn hạ có sẵn sẽ đem lại làn da tươi tốt cho Ái Mã, sau khi đã trục hết dâm độc bằng nội đơn.

Qua phút vui mừng, Tống Nguyên lại nghiêng răng nói :

- Hai con dâm nữ quá độc, đã làm hại Ái Mã... Tại hạ thề sẽ giết cho được bọn chúng mới hả giận.

Lão Vượn bồng nhếch mép :

- Tôn hạ muốn thấy hai dâm nữ thật sao?

Tổng Nguyên đáp ngay

- Vâng bây giờ tại hạ đã thừa sức giết chúng nó.

Đứng bật dậy, Lão Vượn ngoắt tay

- Tôn hạ đi theo lão hủ

Sự nhanh nhạy ấy khiến Tổng Nguyên ngạc nhiên, nhưng chàng cũng vội bước theo Lão Vượn.

Lão đưa chàng vào cánh rừng.

Thấy Tổng Nguyên vẫn ngoái cổ nhìn lại Ái Mã, Lão Vượn lẹ miệng :

- Không sao đâu, cứ để cô ấy ngâm mình một lúc nữa càng tốt. Ta vào đây nhanh thôi mà.

Cánh rừng phía sau lưng hang núi. Tổng Nguyên thấy vết chân chó sói ngang dọc. Chàng chưa bị hỏi thì Vượn lão nhân đã trở ta vào một lùm cây lớn :

- Tôn hạ xem kìa...

Tổng Nguyên nhìn theo ngón tay Lão Vượn và nhân ra hai xác chết nữ nhân treo lủng lẳng trên cành cây cổ thụ. Hai tử thi đã bắt đầu bị phân huỷ, nhưng Tổng Nguyên vẫn không thể nhìn lầm. Rõ ràng đó là hi dâm nữ Nhất Được Tiên Phi và Đại Chúng Tiên Tử.

Quay nhìn Lão Vượn, Tổng Nguyên xúc động nói :

- Ôi thì ra...

Vượn lão nhân gật đầu :

- Cách đây ba tháng, hai dâm nữ còn theo dấu vết Ái Mã tới đây toan bắt nàng đi để làm mối nhử tôn hạ đấy. Chúng đã mê hoặc được “Vạn Lang Đại Vương” là vua loài sói ở Vạn Lang sơn về để chờ tôn hạ xuất hiện sẽ bắt luôn.

Tổng Nguyên trừng mắt :

- Đồ ngông cuồng, đề tiện, thế rồi sự việc ra sao?

Lão Vượn bật cười :

- Chúng đã đánh giá sai lầm về lão hủ và đoàn quân vượn ở núi Vô Lượng này. Kết cuộc lão hủ đã đánh chết hai dâm nữ. Lang Vương và lão hủ cùng hai phe sói, vượn đánh nhau ba ngày ba đêm. Cuối cùng lão hủ thu phục được Lang Vương, đuổi hẳn về Vạn Lang sơn với lời hứa cải tà quy chánh. Trong Đại hội ở Đàng Long cốc, hẳn sẽ đến quy phục Thánh Quân đấy.

Nắm ngay lấy bàn tay lông lá của Lão Vượn, Tổng Nguyên cảm động.

- Cảm tạ tiên bối đã trả mối thù thay cho tại hạ và Ái Mã. Giết được hai dâm nữ, tại hạ thỏa nguyện vô vùng.

Vượn lão nhân trầm giọng :

- Từ khi vô lâm rơi vào cảnh hỗn mang, lão hủ lui vào hang núi ẩn tích, lòng vẫn mong có Minh chủ ra đời. Thời gian gần đây, được biết Thánh Quân đời thứ ba là Cư Tổng Nguyên xuất hiện rồi, lão vui mừng đã đi làm thay tôn hạ một việc rất quan trọng. Còn hành động trừ khử dâm nữ, thu phục Lang Vương chỉ là việc nhỏ thôi.

Ôm lấy vai Lão Vượn, Tổng Nguyên nói nhanh :

- Tiên bối cứu Ái Mã cũng là việc lớn rồi, chẳng biết việc lớn kia là gì?

Lão Vượn lắc đầu :

- Cứu Ái Mã, một mình lão hủ làm không nổi, cần có bàn tay tôn hạ, bây giờ ta trở lại giải độc cho nàng, còn việc lớn kia lão hủ sẽ trình với tôn hạ sau.

Hai người lập tức quay về hồ nước.

Xem tiếp hồi 39 Ái Mã lộ xác

37. Hồi 39 Ái Mã Lộ Xác

Chàng hết sức thương tâm, kêu lên mấy tiếng :

- Ái Mã, Ái Mã...

Rồi chàng xuất một đạo “Nhu công”, nhẹ nhàng bốc Ái Mã lên khỏi hồ nước đen ngòm.

Không ngờ Ái Mã vừa trụ vững đã giương hữu chưởng đánh thẳng vào ngực Tống Nguyên.

“Bình” một tiếng chuyển đất, Tống Nguyên vì bất ngờ, không kịp phòng bị nên nhận một chưởng của con gái “Sa Mạc Chí Tôn” cũng phải chao đảo thân hình.

Lão nhân vọt vội phóng tới đỡ sau lưng Tống Nguyên, miệng hỏi nhanh :

- Ôi, Thánh Quân có sao không?

Vẫn mỉm cười, Tống Nguyên quay lại đáp :

- Không sao, không sao, công lực của Ái Mã còn nhẹ mà.

Nhưng Lão vượn vẫn tỏ ra lo lắng :

- Lão hủ muốn nói rằng trong cơ thể Công chúa đầy độc chất, chưởng này có thể ảnh hưởng sức khỏe Thánh Quân.

Tống Nguyên lại cười :

- Tại hạ may mắn có được “Vạn độc bất xâm hình tướng” nên chẳng sợ gì độc tố.

Rồi, chàng nhìn thẳng Ái Mã :

- Ái muội, Nguyên ca cần phải giải độc cho muội mà.

Cặp mắt Ái Mã chợt đỏ ngầu, nàng hét :

- Ta không cần tên phản bội giải độc, trừ phi ngươi cho ta hút máu của ngươi...

Lời chưa dứt, nàng lại giương chưởng xông tới.

Nhưng Lão vượn đã nhanh tay vẫy một cái, Ái Mã từ từ ngã xuống, lọt vào vòng tay của Tống Nguyên, đôi mắt nhắm nghiền.

Vượn lão nhân lệ miệng nói :

- Công chúa vẫn còn hiểu lầm và thần kinh chưa ổn định, nên lão hủ phải điểm vào “huyệt ngủ” cho nàng mê đi một lúc, chúng ta mới tiến hành chữa trị được.

Lão lại khoát tay :

- Phiên Thánh Quân đưa Công chúa vào hang.

Thân thể Công chúa Ái Mã nhiễm độc bốc mùi hôi thối, lại ngâm trong làn nước đen kịt kia nên càng thêm khó chịu. Song tình yêu nhiệt thành đã làm Tống Nguyên quên đi tất cả. Chàng âu yếm bồng Ái Mã theo chân Lão vượn vào Sơn Tuyền Khai Cốc.

Đặt Ái Mã trên nệm cỏ, Tống Nguyên nhìn Lão vượn :

- Tiền bối, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Vượn lão nhân nói :

- Tôn hạ đưa những thứ cần dùng cho lão hủ.

Tổng Nguyên liền mở bọc lấy ra viên nội đan của “Kim Quang độc xà” cùng cây “Hàn Băng thảo”.

Lão vượn cầm nguyên cả viên nội đan độc xà, và nói :

- Hàn Băng thảo lẽ ra chỉ cần dùng một đốt cũng đủ, nhưng lão tăng thêm một đốt cho làn da Công chúa được tốt tươi hơn. Phần còn lại, tôn hạ cất đi, sẽ có lúc cần dùng.

Lại trao phần cỏ quý cho Lão vượn, Tổng Nguyên nói :

- Hàn Băng thảo có khả năng trừ độc tốt lắm, tiền bối nên giữ lấy.

Lão vượn lùi lại :

- Ôi, lão hủ không dám, đây là kì công của tôn hạ.

Tổng Nguyên vẫn đưa cây cỏ :

- Tại hạ kính tặng tiền bối.

Khi ấy, Lão vượn mới chịu nắm lấy phần còn lại của Hàn Băng thảo bỏ vào trong túi và cúi đầu :

- Vạn tạ Thánh Quân.

Tổng Nguyên tỏ vẻ nôn nóng :

- Ta tiến hành chữa trị cho Ái Mã ngay đi.

Vượn lão nhân liền lấy một cái chén đá, mức nước suối trong, mài viên “Nội Đan Độc Xà” và nghiền nát hai đốt “Hàn Băng thảo” trong nước... Sau đó, ông bảo Tổng Nguyên :

- Tôn hạ nâng Công chúa ngồi dậy và dùng nội lực giúp cô nương tiêu tán thuốc quý

Tổng Nguyên liền thận trọng nâng Ái Mã ngồi lên và chàng ngồi phía sau sẵn sàng.

Phía trước, Vượn lão nhân giương chưởng rồi thả xuống. Một làn sương nhẹ lập tức xuất hiện từ trong chưởng có thẩm thuốc của lão, bao trùm toàn bộ cơ thể Ái Mã. Cùng lúc lão dùng tả chưởng búng nhẹ, miệng cô gái mở ra, làn sương trắng từ hữu chưởng bắn vào miệng nàng.

Lúc đó, Tổng Nguyên vận công toàn thân, song chưởng một trên một dưới đặt vào huyệt “Bách Hội” và huyệt “Mệnh Môn” của Ái Mã. Chàng truyền lực để thuốc quý thấm khắp cơ thể người yêu.

Song chưởng của Tổng Nguyên một bên là “Huyết Quang Mê Ly chưởng”, một bên là “Nhu Băng thần công”, hai luồng quang khí qua chưởng tâm từ từ bắn ra, lần lượt chuyển vào huyệt “Mệnh Môn” và “Bách Hội” để thông kinh mạch, tiếp thu được lực.

Lưỡng chưởng của Lão vượn thì múa lên, đảo xuống từng làn khí màu xanh theo chưởng bao phủ thân thể Ái Mã, trông thật huyền ảo.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phổng chừng uống hết một bình trà, cơ thể Ái Mã đã tiết ra làn khí màu vàng hết sức hôi thối. Đó chính là những độc tố trong cơ thể nàng bị trục ra. Tổng Nguyên vào Lão nhân vượn ngồi trầm lặng vận công, một canh giờ qua đi, cả hai cùng tuôn đổ mồ hôi ướt áo.

Khí màu vàng dần dần giảm bớt, làn da đen sạm của Ái Mã từ từ khô cứng và có hiện tượng sắp nứt.

Khi mùi hôi không còn thì từ thân thể Ái Mã tỏa ra mùi hương thơm ngát của “Nội Đan Mãng Xà” và “Vạn niên Hàn Băng thảo”. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, nhưng bàn tay Tổng Thu cảm nhận được kinh mạch của nàng đang chạy rần rật do công hiệu của dược lực.

Lú ấy Vượn lão nhân luôn múa tay múa chưởng để lớp khí xanh xua tất cả hơi độc màu vàng bay đi.

Rất lâu, hơn một canh giờ nữa, Tổng Nguyên dường như đã thấm mệt, mồ hôi trán tuôn ướt mặt.

Lão nhân vượn bỗng lên tiếng :

- Xong rồi...

Tổng Nguyên rút chướng về, khuôn mặt chàng trắng bệch, vài giọt mồ hôi còn tiếp tục lăn dài tận môi. Nhưng khuôn mặt vui tươi hiện rõ trên gương mặt đầy hy vọng.

Lão Vượn nói :

- Tôn hạ đặt Ái Mã nằm xuống.

Ấu yếm và nhẹ nhàng, Tổng Nguyên để Ái Mã nằm dài, gối đầu lên đùi của mình. Chàng gỡ dần những mảnh da khô vừa nứt ra trên mặt nàng. Dung mạo Ái Mã hồng hào mịn màng như lụa. Ôi trông nàng còn tươi đẹp hơn thuở mới gặp nhau. Tổng Nguyên cúi xuống, hôn lên gò má hồng thắm của người yêu....

Ái Mã bỗng mở mắt và Tổng Nguyên kêu lên :

- Tiểu muội, ôi tiểu muội đã tỉnh rồi.

Đột nhiên Ái Mã vùng dậy, thét lên một tiếng :

- Người... người...

Chướng lại vươn lên, nhưng nửa chừng buông thông, bởi nàng vừa nhận ra cánh tay thon đẹp mịn màng của mình, không còn sưng phù và sần sùi tựa da cóc nữa.

Tiếng Lão Vượn nói nhanh :

- Công chúa đừng vọng động “Vô Lâm Thánh Quân” Cư Tổng Nguyên vừa giải độc cho cô nương đấy. Hai con dâm nữ lão hủ cũng đã giết chết rồi.

Tổng Nguyên mỉm cười nhìn Ái Mã, chàng bắt gặp ánh mắt nàng dịu hân đi, đầy trù mến.

Bỗng nàng áp đầu vào ngực Tổng Nguyên sụt sùi khóc :

- Ôi “Sa Mạc Chí Tôn” cha của muội.

Vượt nhẹ bờ vai tròn của nàng, Tổng Nguyên nói :

- Trong trận đánh bên rừng giữa mấy chục cao thủ, Sa Mạc Chí Tôn đã chết vì căng thẳng tinh thần, đứt kinh mạch, điều ấy trong vô lâm giang hồ ai cũng đều biết không phải do ca ca.

Vượn lão nhân cũng nói :

- Công chúa có thể kiểm chứng ở “Lục Mai thư sinh” người viết võ sử.

Lời nói chắc nịch của Vượn lão nhân, một vô lâm tiền bối đã khiến Ái Mã tin tưởng. Nàng ngược nhìn Tổng Nguyên chan chứa cảm tình, bỗng nàng nhận ra “Thánh Chỉ lệnh” màu đen óng ánh và vàng thái dương chói ngời...

Ái Mã vội quỳ xuống tung hô :

- Vô Lâm Thánh Quân vạn phúc.

Tổng Nguyên tươi cười nâng Ái Mã lên :

- Ôi tại hạ được ở bên Công chúa là vạn phúc rồi.

Lại hướng sang Vượn lão nhân chàng nói :

- Tiểu muội cần tạ ơn lão tiền bối đã có nhiều công cứu muội, và giết hai dâm nữ, trả thù cho chúng ta.

Vừa thấy Ái Mã quỳ xuống Lão Vượn đã né qua một bên và nói nhanh :

- Không có gì đâu kẻ thù của Thánh Quân và Công chúa cũng là kẻ thù của lão hủ mà.

Nghe Lão Vượn nhắc danh hiệu “Thánh Quân “, Tổng Nguyên chợt hỏi :

- Còn việc lớn lão tiền bối đã làm thay tại hạ là việc gì vậy?

Vượn lão nhân lật đật nói :

- Lão hủ theo lời tương truyền trong võ lâm, đã tìm được “Trích Huyết Quyền Kinh” trong “Thủy Hỏa động”. Phải qua nước đầm băng, động lửa đỏ, xuyên hang bụng cá đến ngôi mộ cổ... Cả một khung trời trong đó, và chính người trong mộ cổ đã trao bộ võ công cho lão hủ dặn phải trao cho “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ ba là Cư Tổng Nguyên.

Chàng đọc lại bài kệ :

“Thủy trung hỏa, hỏa trung động, động trung ngư, ngư trung thiên, thiên trung mộ, mộ trung nhân, nhân trung nhân”...

Chàng vui vẻ gật gù :

- Đúng quá “nước trong lửa, lửa trong động, động trong cá, cá trong trời, trời trong mộ, mộ trong người, người trong người” Ta chính là người trong người, người sau thừa kế người trước. Có “Trích Huyết Quyền Kinh” ta sẽ luyện đến tuyệt đỉnh “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Huyết Quang Mê Ly chưởng”...

Chàng ôm lấy Vượn lão nhân, giọng đầy xúc động :

- Ôi tiền bối, chính là kỳ duyên của tại hạ.

Công chúa Ái Mã nói :

- Tiểu muội kính mừng ca ca.

Tổng Nguyên lộ rõ nét hân hoan :

- Ái muội biết không. Nhờ vào sơ đồ ở Tàn Băng tiêu hướng dẫn, ca ca đã tìm ra được “Nhu kinh” để hoàn thiện “Nhu Băng thần công”. Bây giờ nhờ Vượn Lão tiền bối, ca ca lại có “Trích Huyết Quyền Kinh” để luyện đến tuyệt đỉnh “Hỏa Chưởng”. Nhu băng, Nhiệt hỏa, là hai thái cực của võ công, ca ca hoàn thành thì hi vọng ổn định võ lâm rất lớn.

Lão Nhân Vượn liền nói :

- Được phò trợ Thánh Quân phục vụ chính nghĩa võ lâm là lão hủ thỏa nguyện lắm rồi, không còn lo sợ mình sống thừa nữa.

Tổng Nguyên dịu dàng bảo :

- Ngày hội ở “Đằng Long cốc” chỉ còn hai tháng nữa, Vượn lão nhân tiền bối cũng nên đến đấy sớm một tí.

Vượn Lão Nhân vòng tay cúi đầu :

- Tuân chỉ Thánh Quân, chắc chắn lão và đoàn quân vượn sẽ có mặt đúng hẹn.

Ôm vai Ái Mã, Tổng Nguyên tươi cười :

- Tốt lắm, bây giờ tại hạ và Công chúa Ái Mã đi trước.

Lão Vượn nói :

- Để lão hủ tiễn đưa Minh chủ một đoạn.

Ba người bèn rời sơn động phi hành như gió về phía Nam.

Từ lúc bốn tẩu giang hồ cho đến nay Tổng Nguyên đã bị các đối thủ đập vùi nhiều trận, và cũng học được nhiều môn tuyệt kỹ kinh người, do đó võ công tăng tiến, nội lực ngày càng thâm hậu tuyệt luân.

Trên đường đi, chàng sử dụng bộ pháp “Tuyệt Hoa Phiêu” trong “Nhu kinh” phi hành nhanh nhẹ như “hoa tuyết bay”... Vượn lão nhân còn cố gắng theo kịp, nhưng Công chúa Ái Mã không thể sánh bằng, Tổng Nguyên cứ phải diu cô lướt tới.

Chẳng bao lâu, đã đến Sơn Khẩu, Vượn lão nhân cung kính vái chào :

- Xin nhị vị bảo trọng.

Tổng Nguyên và Ái Mã cùng nói :

- Lão tiền bối bình an, hẹn tái ngộ.

Lão Nhân Vượng về sơn động tập hợp đệ tử, còn Tống Nguyên và Ái Mã thẳng hướng Giang Nam.

Một đêm kia, trên đường thiên lý xuyên rừng núi, trời bỗng đổ cơn mưa như trút nước.

Ái Mã kêu lên :

- Nguyên ca, mưa lớn quá làm sao đây.

Tống Nguyên trở tay về phía trước :

- Cố gắng tới hang núi kia, chúng ta trú tạm.

Chàng dìu nàng phóng đi vèo vèo, trong chớp mắt đã chui được vào hang.

Gió lạnh không còn nữa.

Nhưng Ái Mã vẫn ôm lấy Tống Nguyên và nũng nịu :

- Nguyên ca, hãy áp ủ muội đi... trời mưa lạnh quá.

Tống Nguyên mỉm cười, dìu nàng nằm xuống trên nền đá lót chiếc áo khoát “Thiên Tằm y” tỏa ra hơi nóng.

Hai kẻ yêu nhau cùng quần quýt, đôi môi gần chặt, ân tình sâu đậm sau thời gian cách biệt khá lâu.

Từ khi Ái Mã biệt tích, Tống Nguyên dù trải qua bao sự kiện sôi nổi trên chốn giang hồ vẫn nhớ nhung và tìm kiếm nàng Công chúa hương trời sắc nước.

Ái Mã bị hai dame nữ ám hại sống chui nhủi trong rừng sâu với thân hình và dung mạo gớm ghiếc. May nhờ Lão Nhân Vượng cứu giúp, song vẫn phải kéo dài cuộc sống trong đau khổ cô đơn. Tuy có hiểu lầm về cái chết của cha mình. Nhưng Tống Nguyên vẫn là hình ảnh nàng nhớ thương nồng thắm nhất.

Ngày tái ngộ mọi sự đã rõ ràng, tình yêu càng nồng đượm, bởi nàng biết chàng vì mình mà trải qua bao nguy hiểm, tưởng chừng sinh mạng cũng không còn.

Trong đêm tối, bên ngoài mưa gió thét gào, nhưng giữa lòng hang đôi tim của chàng và nàng như rực lửa.

Họ cùng đắm say trong ân ái và hạnh phúc tuyệt vời.

Sau đó cả hai vùi mình trong giấc ngủ thoải mái, không cần biết ở bên ngoài mưa gió bão bùng vẫn lộng hành với hoa tuyết tan tát tung bay.

Quá nửa đêm, bỗng Tống Nguyên thức tỉnh vì tiếng động lạ bên ngoài lẫn vào âm thanh gió hú sấm gầm.

Chàng kéo Thiên Tằm y đắp trên thân thể Ái Mã rồi nhòm dậy.

Nhưng đôi tay ngà ngọc đã kéo chàng nằm xuống.

Giọng Ái Mã nhõng nhẽo :

- Gì vậy Nguyên ca?

Chàng đáp khẽ :

- Đường như có những âm thanh lạ, tiếng chân người và cả tiếng vó ngựa.

Ái Mã cười khúc khích :

- Ôi, Nguyên ca tưởng tượng rồi, làm gì có người ngựa nào giữa đêm khuya trong vùng rừng núi hoang liêu?

Tống Nguyên ngả theo cánh tay Công chúa, và lại nằm ngoan ngoãn bên cạnh nàng.

Nhưng thật sự thính lực của Tống Nguyên không kém, lúc ấy dưới dốc núi có một bóng người mảnh mai đang chạy như bay, ngực phập phồng với hơi thở gấp. Người ấy là một cô gái, vừa nhìn thấy phía trên có một cửa hang thì nàng kêu khẽ :

- Ôi trời phù hộ, ta có chỗ trú ẩn rồi.

Nàng cầm trên tay thanh kiếm lao nhanh lên triền núi.

Tiếng vó ngựa vẫn dồn dập phía sau.

Xem tiếp hồi 40 Huyết chiến Bạch Cốt thái tử

38. Hồi 40 Huyết Chiến Bạch Cốt Thái Tử

Bên trong hang đá, Tống Nguyên và Ái Mã vẫn say sưa trong hương tình và giấc ngủ dịu êm.

Dưới dốc núi một cô gái bị truy đuổi.

Ánh chớp lóe lên, soi rõ khuôn mặt xinh đẹp, ngây thơ với mái tóc dài buông thả. Nàng chính là tiểu thư Bạch Anh.

Nghe tin Tống Nguyên đã được suy tôn “Võ Lâm Thánh Quân” và trận đánh thu phục “Động Không Đáy” có Công công của nàng là Bạch Nhị tiên sinh góp phần chiến thắng. Nàng vui mừng lên đường đi tìm Tống Nguyên. Không ngờ giữa đường nàng đụng độ với Bạch Cốt thái tử.

Sau khi thảm bại dưới tay Tống Nguyên ở rừng Bạch Mai, vượt mặt người đẹp Bạch Anh, Bạch Cốt thái tử âm thầm ôm hận và vẫn mong có ngày đoạt được nàng tiểu thư xinh đẹp.

Tình cờ gặp Bạch Anh giữa đường, còn gì vui sướng hơn. Nhưng Bạch Anh chẳng phải tầm thường. Nàng bị Bạch Cốt thái tử và mười tên thuộc hạ vây bắt đã chống cự quyết liệt. Cuối cùng, dù mang thương tích, máu me như tắm, Bạch Anh vẫn thoát chạy trong mưa đêm.

Nàng lao vun vút trên triền núi, mong lọt được vào lòng hang trước mặt.

Nhưng một tiếng thét đã vang lên :

- Đứng lại...

Từ sau là mười chiến mã lao tới. trên lưng là mười một bóng đen, mà tên dẫn đầu chính là Bạch Cốt thái tử. Thân hình hần gầy gò như cành củi khô, nhưng quần áo lộng lẫy, diêm dúa, tay cầm chiết quạt bằng xương trắng.

Hắn bật cười khào khào :

- Mỹ nhân, nàng còn toan chạy đi đâu?

Bạch Anh biết là tên Thái tử ác ôn đã cắt đường núi, cấp tốc theo kịp nàng, thì vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ..

Nàng thét lên :

- Con dê ốm, ta quyết sống chết với ngươi.

Chưa dứt lời, đường kiếm của Bạch Anh đã vung lên, ánh thép loang sáng trong đêm, xuất liền mười chiêu “Bạch Mai kiếm pháp”, nhằm vào các hiểm huyệt của Bạch Cốt thái tử.

Tay cầm quạt xương trắng, Bạch Cốt thái tử gầm lên :

- Cọp cáo, muốn làm vợ ta hay muốn là cái thầy ma?

Những chiêu quạt ma quái lập tức chụp lấy thân hình cô gái, sức tấn công hơn vũ bão.

Vì sự sống và danh dự, Bạch Anh cũng chống chọi kinh hồn, kiếm ảnh mịt mù, kiếm khí ào ạt...

Ôi chỉ vì người yêu, mà Bạch Anh phải lâm vào vòng nguy hiểm. Nếu nàng ở rừng Bạch Mai thì dù Bạch Cốt thái tử có ba đầu sáu tay cũng không dám lại gần.

Nhưng trong hoàn cảnh này, nàng đơn thân, đơn kiếm. Ngoài Bạch Cốt thái tử còn mười tên thuộc hạ dữ hơn cọp đói, chỉ sẵn sàng chờ lệnh chủ xông vào bắt nàng.

Bạch Anh lại đã bị thương, y phục tả tơi, mỗi lần nhào lộn vùng kiếm dưới làn chớp giữa đêm mưa, thân thể trắng ngần của nàng lại thấp thoáng ẩn hiện, khiến Bạch Cốt thái tử càng thêm say mê, hao hức.

Bạch Anh vừa chiến đấu vừa lùi dần lên núi. Nàng định dùng vách đá phía sau để trận địa đỡ trống trải, hoặc có cơ hội là chui vào hang kia. Bọn địch theo vào hang sẽ bị nàng tủa từng đũa.

Hang núi đã ở trước mặt, nhưng nàng không thể tiến nhanh, bởi sức tấn công của đối phương.

Bạch Anh căm tức, quyết định tung một đòn mãnh liệt. Chờ Bạch Cốt thái tử lại gần, nàng bất ngờ thu kiếm và tả chưởng xuất một chiêu “Mai Hoa chưởng” có tên “Mai Lạc Xuyên Sơn”, kinh khí cuộn cuộn ập vào đối thủ.

“Ầm” một tiếng nổ chuyển núi, những tảng đá sạt lở cùng kinh phong quật vào Bạch Cốt thái tử ào ào.

Bạch Cốt thái tử bị ngọn chưởng phong dữ dội bắn tung lên, rồi lộn nhào xuống một mỏm đá, bộ y phục lộn lầy của hắn rách te tua. Thân thể hắn chao đảo, trong bụng ối ra vòi máu đen xì. Cây quạt xương trên tay Bạch Cốt thái tử văng đi xa lắc.

Cổ hết sức trụ lại, Bạch Cốt thái tử găm lên :

- Giết nó... băm xác nó ra...

Mười tên thuộc hạ của Bạch Cốt thái tử lập tức giương chưởng, múa đao xông vào tấn công cô gái mà không biết xấu hổ.

Dồn sức đánh kẻ địch một chiêu. Bạch Anh đã tổn hao nhiều chân khí. Vậy mà nàng còn bị mười tên “cọp đói” vây đánh, việc chống đỡ hết sức khó khăn.

Sức nàng suy kiệt dần.

Bạch Anh chỉ mong thấy mặt Tống Nguyên lần cuối, rồi chết cũng đành lòng. Song tình thế này, ước vọng nhỏ nhoi đáng thương ấy xem chừng cũng khó thực hiện.

Trong lúc đám thuộc hạ vây đánh Bạch Anh, thì Bạch Cốt thái tử đã có thời gian vân khi điều thương phục hồi chân lực. Hắn phóng ra mỏm đá chụp lại cây quạt xương, rồi xông vào đánh tiếp.

Lần này hắn xuất chiêu thật điên cuồng, mà còn cố ý đánh cho y phục của Bạch Anh rách tung ra. Ý đồ dè tiện của kẻ địch khiến Bạch Anh vừa căm giận, vừa xấu hổ.

Song chưởng của nàng vùng lên :

- Bình bình...

Hai chiêu “Bạch Mai Lộng Thủy” và “Mai Lạc Xuyên Sơn” hất tung những tên đại hán áo đen xuống triền núi.

Nhưng Bạch Anh cũng tổn thương nội tạng máu ứa ra khóe mép.

Cửa hang đã ở sau lưng. Nhưng biết Bạch Anh có còn đủ sức thoát chạy vào trong đó?

Những tên giáo đồ Bạch Cốt vẫn liều lĩnh xông vào. Bọn năm tên vừa lặn xuống núi cũng lớp lớp tiến lên. Dù chết bọn chúng cũng không dám lùi. Vì nếu thất trận cũng bị Bạch Cốt thái tử giết, còn tru lục cả vợ con, tất tàn bạo.

Quạt xương trắng trên tay, Bạch Cốt thái tử lại tấn công để rửa mối nhục với mối thù Bạch Anh một chưởng. Nhưng Bạch Anh đã vào được trong hang.

Bạch Cốt thái tử thét lên :

- Nàng có lên trời cũng không thoát.

Hắn cùng mười tên thuộc hạ tràn vào hang và những chiêu quạt dữ dội của hắn đánh rách bươm áo của cô gái.

Hắn bật cười khà ố và quay lại quát :

- Bọn bay lui ra ngoài canh chừng cửa hang để ta vui vẻ với mỹ nhân.

Mười tên thuộc hạ dạ vang, lập tức rút lệ.

Lúc đó Bạch Anh đã mệt ngất đến không mở mắt ra được, trong khi Bạch Cốt thái tử chồm vờn xông tới.

Hắn nuốt nước bọt như thêm một trái chua, rồi vùng tả thủ lên...

- Bùng

Một ngọn chỉ phong của Bạch Cốt thái tử đánh trúng huyệt “Nhũ Căn” trên ngực Bạch Anh tiểu thư khiến nàng ngã dựa vào vách đá.

Bạch Cốt thái tử liếm mép, bật cười :

- Khả khả cuối cùng nàng cũng thuộc về ta.

Cước hạ di động, thân hình hắn vươn lên.

Nhưng... từ sau lưng Bạch Cốt thái tử có tiếng quát lạnh lùng :

- Dừng lại con dê non thô bỉ.

Bạch Cốt thái tử quay ngoắt lại, chỗ bọn thuộc hạ của hắn vừa đứng bỗng xuất hiện một chàng trai trẻ tuấn tú, hiên ngang.

Hắn bàng hoàng kêu lên

- Tống Nguyên...

Lại một tràng cười lạnh lãnh, chàng trai chính là Tống Nguyên. Chàng vừa buông Ái Mã, và từ trong lòng hang phóng vòng cầu qua đầu Bạch Cốt thái tử và sừng sững đứng sau lưng hắn. Bộ pháp “Tuyết Hoa Phiêu” thân hình di động nhẹ như “Hoa tuyết bay” khiến Bạch Cốt thái tử không thể nào phát hiện được.

Nhìn mặt tên Bạch Cốt thái tử ngơ ngác, Tống Nguyên gần giọng :

- Sao, người tự sát đi, hay phải chờ ta ra tay?

Bạch Cốt thái tử chặm tự ái nổi giận :

- Dừng có hồn, ta đang tìm người để giúp người về châu Diêm chúa.

Rồi hắn thét :

- TIẾP chiêu.

Quạt xương trắng kêu vù vù, chụp một chiêu hiểm ác xuống đầu Tống Nguyên nhanh như chớp.

Cùng lúc đó, mười tên thuộc hạ của Bạch Cốt thái tử cũng từ ngoài cửa hang lao vào tay giương đao, kiếm, vây kín lấy Tống Nguyên.

Vẫn bình tĩnh, Tống Nguyên nhìn Bạch tiểu thư nằm dựa vách đá với ánh mắt triu mến. Rồi luồng nhân quang của chàng lại quét sang Bạch Cốt thái tử những tia căm hờn.

Trong võ lâm giang hồ, dù chính phái hay hắc đạo, có một tội không tha thứ được, đó là tội dâm dục. Kẻ nào đã phạm tội này, khi lọt vào tay người khác, chắc chắn là phải lãnh một kết quả bi thảm.

Tống Nguyên thấy hành động của Bạch Cốt thái tử dâm loạn bỉ ổi như vậy đã không chịu nổi, mà nạn nhân lại là người chàng thương yêu, sự căm ghét càng thêm dữ dội.

Chàng cười lạt một tiếng, lạnh lùng nói :

- Người phải chết...

Bạch Cốt thái tử thấy chiêu đầu tiên của mình, Tống Nguyên chỉ lắc lư mấy cái đã tránh khỏi thì đã hoảng. Hắn đâu biết chàng sử dụng bộ pháp “Túy Tửu Tiên”, loại chiêu quạt hung ác của hắn thành một luồng gió nhẹ nhàng.

Bây giờ nghe chàng nói một lời như phán quyết, khiến hắn tức lồng lộn. Hắn còn căm hận vì người đẹp Bạch Anh nằm trước mắt mà hắn không làm gì được.

Trợn trừng cặp mắt, Bạch Cốt thái tử gầm lên :

- Người mới kẻ vong mạng, hãy ngửa cổ chịu chết.

Chưa dứt lời song chưởng của hắn giương lên. Chiếc quạt màu trắng hếu vẩy mạnh, tạo thành luồng bạch quang với vô số hình quạt mang theo kinh lực kinh hồn, như một tấm lưới úp lấy toàn thân Tống Nguyên.

Mười tên thuộc hạ của Bạch Cốt thái tử cũng nhất tề múa dao xông vào đâm chém như vũ bão.

Trong chớp mắt cuồng phong nổi dậy, nhân ảnh tung hoành, đao, phong, kiếm khí cả lòng hang.

Bạch Cốt thái tử tay quạt, tay chưởng, nhắm những yếu huyệt của Tống Nguyên quạt tới.

Nhưng lạ thay, Tống Nguyên vẫn đứng yên, như chưa hề phản ứng. Sự kiện này khiến Bạch Cốt thái tử và đám thuộc hạ ngẩn ra giây lát. Nhưng rồi Bạch Cốt thái tử lại cười rú lên :

- Ha ha, tiểu tử sẵn sàng chịu chết rồi.

Lập tức chưởng đao tuôn ra, quạt xương bổ xuống, gươm đao đâm chém như mưa giông...

“Ầm ầm”... “Bình bình”... Lòng hang và triền núi rung chuyển, đất đá tung bay, cát bụi bay mù.

Lúc đó chỉ thấy Tống Nguyên nhẹ nhàng bay mình lên theo bộ pháp “Tuyệt Hoa Phiêu” và những luồng hàn phong nổi dậy. Những tiếng kêu thê thảm vang lên, gươm đao trên tay thuộc hạ Bạch Cốt cùng tuột khỏi tay, thân thể bị đâm vào vách tan tành, da thịt bầy nhầy, máu xương vung vãi.

Cảnh tượng vô cùng kinh khiếp.

Thì ra Tống Nguyên đã ngầm vận “Nhu Băng thần công”, những đạo nhu kinh đột nhiên tỏa ra mãnh liệt, lập tức giết chết mười tên thuộc hạ của Bạch Cốt thái tử. Còn bản thân hắn thì bị trọng thương, chiếc quạt ma quải văng ngay dưới chân Tống Nguyên, chàng đập lên như cỏ rác.

Mười tên thuộc hạ ác ôn đã bị “Nhu Băng thần công” đánh nát thân, vỡ óc, chỉ còn lại Bạch Cốt thái tử nằm rên xiết.

Lòng nhân hậu của Tống Nguyên lại nổi lên, chàng không muốn giết kẻ đã gục ngã. Hơn nữa, hiện chàng là “Vô Lâm Thánh Quân” sẽ lãnh đạo quần hùng chống lại “Đại Hàm giáo”, cách tốt hơn hết vẫn là thu phục nhân tâm, Vì vậy, Tống Nguyên định nói mấy lời cảnh cáo rồi đuổi Bạch Cốt thái tử đi.

Chợt Tống Nguyên thấy ánh mắt dâm dăng của Bạch Cốt thái tử đang nhìn say mê về phía sau lưng chàng. Tống Nguyên quay lại, thì ra Công chúa Ái Mã đang uyển chuyển bước tới.

Tia dâm loạn của Bạch Cốt thái tử nhằm vào Ái Mã, mặc dù hắn đang trọng thương nằm dưới nền hang, làm Tống Nguyên nổi nóng. Máu dâm của hắn dù chết đến nơi cũng chẳng chữa. Nếu tha chết cho hắn phen này, chắc chắn sẽ còn phá hại đời nhiều con gái đáng thương. Đã vậy Bạch Cốt thái tử còn khào khào lên tiếng :

- Tống Nguyên, người không được động đến sanh mạng của ta. Nếu không thì người khó sống với cha ta là Bạch Cốt Đảo chủ. Cách tốt hơn hết là người nên nhường cho ta một trong hai cô nương, rồi tiễn chân ta ra khỏi núi. Khi gặp lại Đảo chủ, ta sẽ nói tốt cho người.

Những lời lẽ vô liêm sỉ của Bạch Cốt thái tử khiến cơn giận của Tống Nguyên nổi lên phừng phừng. Hắn dám có ý đồ đen tối với hai người yêu của chàng, còn đem cha hắn ra để dọa dẫm. Tiếng cười của Tống Nguyên bỗng lạnh như băng.

Chàng gần giọng :

- Ta không tiễn người xuống núi, mà tiễn người về miền âm cảnh.

Chàng cầm cây quạt xương trắng của Bạch Cốt thái tử dưới chân chàng lên, vận Huyết Khí đỏ rực truyền vào quạt, rồi phóng vút về phía Bạch Cốt thái tử với một chiêu “Tống Tử Quần Ma” chưởng đao ầm ầm hết sức kinh khủng...

Bạch Cốt thái tử hoảng sợ thét lên :

- Tổng Nguyên người dám...

“Bình” một tiếng chuyển động hang núi hồng quang chói lòa, tên Bạch Cốt thái tử dâm ác lẩn tránh nhưng làm sao kịp, chiếc quạt xương của hắn mang theo kinh khí của Tổng Nguyên đã đập vỡ sọ hắn, óc tung trắng xóa lòng hang.

Lúc đó Ái Mã vừa lại gần.

- Đáng đời tên ma đầu xấu máu

Bỗng ánh mắt của nàng ngó liếc nhìn Bạch Anh, rồi ngó lên Tổng Nguyên, nàng hỏi với giọng hờn ghen khi thấy Tổng Nguyên đang cúi xuống bông xốc cô gái :

- Nguyên ca, nàng này là ai?

Tổng Nguyên trả lời rất đàng hoàng :

- Nàng cũng là tiểu muội...

Ái Mã run giọng nhắc lại

- Tiểu muội...

Nhưng Tổng Nguyên vẫn thản nhiên :

- Phải tiểu muội Bạch Anh, cha của nàng là Bạch Nhị tiên sinh.

Chàng bông Bạch Anh một tay, còn bàn tay kia xoa nhẹ trên vai Ái Mã :

- Chuyện này ca ca sẽ nói sau. Trước nhất phải cứu Bạch muội đã.

Đưa Bạch Anh vào nơi thoáng đãng, bên ngoài trời đã sáng từ lâu, Tổng Nguyên lấy thuốc trị thương, lại bỏ vào miệng nàng một viên “Bảo Mệnh” rồi xoa nắn huyết đạo cho nàng.

Lát sau Bạch Anh đã tỉnh. Đôi mắt ngậy thơ tròn xoe trên gương mặt đẹp dịu dàng khiến Ái Mã cũng phải cảm tình.

Chợt nàng đảo mắt và thét lên :

- Bạch Cốt thái tử, ta liều chết với ngươi.

Tổng Nguyên vội nhẹ nắm vai Bạch Anh và bảo :

- Bạch muội, Nguyên ca đây.

Nhìn rõ Tổng Nguyên, Bạch Anh ôm ngay lấy chàng với tiếng kêu thảm thiết :

- Ôi Nguyên ca.. sự thật hay muội đang mơ.

Ôm Bạch Anh vào lòng, Tổng Nguyên dịu dàng :

- Đây là sự thật, không phải muội mơ đâu, tại sao muội không ở rừng Bạch Mai với Công công, lại đơn thân ra giang hồ để đến nỗi?

Bạch Anh ngả đầu vào ngực Tổng Nguyên, giọng nói của nàng đầy ngậy thơ, nũng nịu :

- Tiểu muội đi tìm Nguyên ca...

Lời nói ngắn gọn nhưng chất chứa biết bao chân tình, làm Tổng Nguyên xúc động, mà Ái Mã cũng cảm thương. Ái Mã đã từng trải qua tâm sự buồn đau xa cách người yêu nên nàng rất thấm thía. Bạch Anh lại có nét đẹp dịu hiền và tình cảm hồn nhiên làm Ái Mã bỗng không còn tư tưởng ghen tuông mà chỉ cảm thấy quý mến một thiếu nữ trong trắng...

Lúc đó, Tổng Nguyên mới kéo Ái Mã lại gần Bạch Anh và bảo :

- Bạch muội, ca ca giới thiệu với muội...

Ái Mã đã giành nói lấy :

- Bạch muội, tỉ tỉ là Ái Mã.

Trước kia, Bạch Anh chỉ muốn Tống Nguyên của riêng mình. Nhưng bây giờ nàng đã cảm mến Ái Mã. Bạch Anh cũng cảm phải nhận rằng Ái Mã rất đẹp. Sự thật Bạch Anh và Ái Mã mỗi người một vẻ, Bạch Anh có nét đẹp thùy mỵ ngây thơ, còn Ái Mã đẹp sắc sảo đài cát.

Cả hai cùng yêu thương thấm thiết Tống Nguyên.

Thấy hai nàng có cảm tình thuận thảo với nhau, Tống Nguyên hết sức vui mừng. Nào ai ngờ trong hoang cốc tịch liêu lại có cuộc hội ngộ kỳ êm đẹp thế...

Xem tiếp hồi 41 Cù tiên sinh là ai?

39. Hồi 41 Cù Tiên Sinh Là Ai?

Chàng liên bảo :

- Trong chốn núi non này chẳng có gì ăn, thêm mùi tử khí của những cây ma kia rất khó chịu. Ca ca cùng hai tiểu muội, chúng ta đi nhanh đến một thị trấn gần đây tìm khách điểm, vừa ăn uống vừa nghỉ ngơi cho khỏe.

Bạch Anh liền vòng tay :

- Xin tuân lệnh Thánh Quân.

Tống Nguyên tươi cười :

- Bạch muội không nên xưng hô như vậy, ca ca là Thánh Quân của võ lâm, nhưng đối với các tiểu muội trọn đời cũng vẫn là Nguyên ca ca thôi.

Ái Mã vui vẻ :

- Bạch muội, muốn giữ lễ nghi, song lễ nghi của chị em ta với Nguyên ca thì cứ tôn trọng như vị trưởng phu trong gia đình là đủ rồi. Phải vậy không, ca ca?

Nhẹ vuốt tóc hai nàng ngồi bên, Tống Nguyên nhẹ gật đầu :

- Ái muội nói phải lắm. Bây giờ chúng ta lên đường thôi.

Cả ba cùng ra khỏi hang núi, Ái Mã đã lấy xiêm y của mình cho Bạch Anh thay, trông tiểu thư càng bội phần xinh đẹp.

Phi hành một lúc đã đến tiểu trấn, Tống Nguyên trở tay: Đằng kia có một khách điểm khang trang, chúng ta nên tới đó.

Khi đó khách điểm đã có đông người vào ăn uống. Tên điểm hỏa trông thấy Tống Nguyên và hai người đẹp bước vào thì chạy tới lẳng xăng, vòng tay chào hỏi :

- Các vị quý khách cần ăn uống hay phòng trọ nghỉ ngơi, khách điểm của chúng tôi đều có đầy đủ..

Nhếch miệng cười, Tống Nguyên bảo :

- Bọn ta đang đói bụng, nên cần ăn trước đã. .

Ái Mã nói thêm :

- Người hãy mang ra đây hai bình “Hoàng Hoa tửu” và mấy món ăn ngon..

Điểm hỏa dạ ran, vừa toan bước đi, bỗng hần khựng lại vì bàn bên cửa sổ phía ngoài có người lớn tiếng :

- Con bà nó, khách điểm này không biết tiếng Mã Văn Quang hay sao mà dám đòi tiền cơm rượu?

Tiếp đó nghe “bình” một tiếng, bàn ghế tung bay, một tên điểm hỏa bị đánh văng vào gốc cột tóe máu.

Tổng Nguyên liếc nhìn nơi quầy tiếp khách, thấy lão chủ khách điểm mặt xanh như tàu lá, chẳng dám phản ứng gì cả.

Lại nhìn qua phía cửa sổ, chàng thấy một tên đại hán râu xồm, hình tướng hung ác dẫn hai tên thuộc hạ nghênh ngang bỏ đi. Những thực khách có mặt lăm lét nhìn theo mà chẳng ai dám có ý kiến.

Nhìn tên điểm hỏa đứng bên bàn mình cũng đang xanh mặt, Tổng Nguyên liền hỏi :

- Bọn chúng là hạng người gì mà hung hăng như vậy?

Tên điểm hỏa đôi mắt đảo đảo, chỉ nói nhỏ :

- Các vị cứ nên chờ cơm rượu, ăn uống no say như mọi người cho yên thân, đừng hỏi tới tên hung thần ác sát ấy làm gì.

Dứt lời, hán nhanh chân đi vào trong lo cơm rượu.

Ái Mã quan sát quang cảnh này giờ cũng cảm thấy máu nóng sôi lên. Nàng quay sang Tổng Nguyên :

- Ca ca có thấy khó chịu không? Giữa thị trấn thanh thiên bạch nhật thế này mà có những tên ăn quýt đánh người, thật xốn con mắt.

Bạch Anh nói thêm :

- Tiểu muội nghĩ, nếu không có việc gì đi gấp, chúng ta nên trừng trị gã râu xồm ấy một trận cho bỏ thói côn đồ.

Lúc đó, tên điểm hỏa đã bưng rượu thịt ra, Tổng Nguyên bảo :

- Hãy ăn uống đã, ca ca hỏi xem gốc gác tên này thế nào, ta sẽ ra tay cũng chưa muộn.

Ăn uống vừa xong, Bạch Anh nhắc lại :

- Con nhà võ không khi nào bỏ qua những chuyện bất bình. Để muội đi một vòng xem gã râu xồm ấy ở đâu, sẽ trị cho hắn một mẻ.

Bạch Anh khi đó vừa uống mấy chung rượu thơm, ánh mắt long lanh, đôi gò má ửng hồng, lời nói đầy khí phách.

Ở bàn bên có một lão nhân chợt nói :

- Cô nương nổi giận là phải lắm, những tên hung ác ấy cần phải trừng trị, lão phu rất tiếc mình đã già rồi.

Nghe ông lão nói, Tổng Nguyên liền quay qua hỏi :

- Bẩm tiên sinh, hẳn là tiên sinh có biết lai lịch tên côn đồ ấy?

Ông lão đáp :

- Thằng râu xồm ấy tên là Mã Văn Quang, xuất thân là gã đồ tể chọc tiết heo. Sau này hắn học được một ít võ công của hắc đạo, nên ngang tàng lớn lối. Hắn thường ăn quýt, đánh người như trò giải trí. Gần đây có Cù lão tiên sinh, một người đạo đức ở ẩn, Mã Văn Quang thường đến yêu cầu ông dạy thêm võ công. Nhưng Cù lão tiên sinh không chịu dạy tên vô lại ấy, nên hắn tức lắm... Hàng ngày cứ ăn nhậu quýt ở các khách điểm hay tửu quán xong là Mã Văn Quang lại đến Cù gia trang bức bách Cù tiên sinh, bắt phải truyền võ công cho hắn. Chẳng biết đến hôm nay sự việc đã ra sao rồi.

Tuy ông lão nói chuyện với Tổng Nguyên, nhưng Ái Mã cũng nghe rõ.

Nàng hỏi thêm :

- Lão trượng, như vậy Cù tiên sinh rất giỏi võ công?

Ông lão đáp :

- Chưa thấy ông biểu dương chưởng lực bao giờ, nhưng “khẩu quyết” thì ông thuộc lòng bộ “Huyết kinh” và thường ca bài “Chính Khí”.

Câu trả lời của ông lão làm Tổng Nguyên suy nghĩ :

- Thuở bé ta thường nghe mẹ nuôi ca bài “Chính Khí” để ru ta ngủ. Lúc ta đã lớn, bà vẫn có thói quen ca hát bài “Chính Khí ca” và nói cho ta nghe rằng “Chính Khí ca” là khúc hát của “Thánh Quân”, bên trong có ẩn chứa võ công siêu tuyệt. Nay nghe Cù tiên sinh biết bài “Chính Khí ca” chẳng biết có quan hệ sao đây. Ta nên đến Cù gia trang để tìm hiểu và trừng trị gã râu xồm bất lương, nếu hắn còn đến bức bách người già.

Nghĩ như vậy rồi chàng nói với ông lão :

- Vãn bối muốn đến thăm Cù tiên sinh, chẳng hay lão nhân có thể cho biết Cù gia trang nằm ở đâu?

Ông lão nói ngay :

- Cù tiên sinh là người học vấn uyên thâm cả văn lẫn võ. Người trong vùng này ai cũng kính trọng. Nếu công tử giúp được gì cho tiên sinh đều là việc tốt. Công tử cứ ra khỏi tiểu trấn này một dặm, hướng tây, rồi hỏi Cù gia trang sẽ có người chỉ dẫn ngay.

Tổng Nguyên cảm ơn ông lão, rồi vẫy điểm hỏa :

- Người dành cho bọn ta một căn phòng rộng trên lầu.

Vừa nói chàng vừa trao cho điểm hỏa một viên ngọc.

Điểm hỏa mắt sáng lên, vội vã vòng tay cúi đầu :

- Xin mời các quý khách theo tiện nhân.

Tổng Nguyên liếc mắt qua Ái Mã và Bạch Anh. Hai nàng cùng đứng dậy theo chân Tổng Nguyên lên lầu.

Gã điểm hỏa đưa ba người đến một căn phòng rộng, rồi lui ra.

Lúc đã vào phòng, Tổng Nguyên nói :

- Muốn trừng trị tên côn đồ Mã Văn Quang thì phải đến Cù gia trang đón nó. Vậy hai tiểu muội cứ ở phòng này chờ đợi.

Ái Mã liền nũng nịu :

- Muội cũng muốn được theo ca ca.

Bạch Anh cũng tiếp lời :

- Cả muội nữa.

Nhưng Tổng Nguyên nghiêm giọng :

- Hai muội đều vừa trải qua những biến cố, nguyên khí chưa được dồi dào, phải nghe lời ca ca ở đây chờ, không nên hành động hời hợt.

Ái Mã âu yếm nhìn Tổng Nguyên :

- Ý ca ca đã quyết thì muội xin vâng.

Bạch Anh cũng mỉm cười :

- Ca ca nhớ bảo trọng và mau về với các muội.

Tổng Nguyên gật đầu :

- Hai muội cứ yên tâm, ca ca sẽ về ngay...

Ra khỏi khách điểm, Tổng Nguyên đi thẳng về hướng tây và hỏi thăm Cù gia trang, quả thật chàng được những người dân trong vùng chỉ dẫn đến tận nơi.

Cù gia trang là khu vực tĩnh mịch, như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài của những người đua chen danh lợi.

Tổng Nguyên bồng lằm bằm :

- Một nơi tĩnh lặng thanh cao như thế này mà Mã Văn Quang đến quấy phá thì thật đáng tội chết.

Chàng đi thẳng vào gia trang, không thấy có ai ngăn cản. Qua những lối đi trải sỏi, trồng hoa, chàng tới ngôi nhà chính và nhận ra Thư đường ở bên hữu.

Trong Thư đường lúc ấy có một lão nhân, tay cầm quyển sách lớn tiếng ngâm nga.

Chàng nói nhỏ một mình :

- Bị một tên đại côn đồ khổng chế, mà chủ nhân gia trang vẫn bình tĩnh đọc “Chính Khí ca” thì thật là con người ngoại hạng.

Đi thẳng vào Thư đường, Tổng Nguyên thấy chủ nhân vẫn chẳng lưu ý đến tiếng động lạ.

Ông vẫn đọc “Chính Khí ca” một lúc thật lâu.

Bỗng ông ngược nhìn lên, câu hỏi thật nhẹ nhàng :

- Công tử cần lão phu việc gì chẳng?

Tổng Nguyên vội khum tay vái chào :

- Bẩm, tiền bối có phải là Cù lão tiên sinh?

Ông lão gật đầu :

- Vâng, chính lão là Cù tiên sinh, chẳng hay cái tên ấy có gợi nhớ cho công tử đến một hình ảnh nào không nhỉ?

Lời nói của ông thật giản dị, nhưng âm sắc như tiếng chuông đồng, tỏ ra nội lực vô cùng thâm hậu.

Tổng Nguyên lại hỏi :

- Xin đường đột mong lão nhân cho biết, do đâu mà có “Chính Khí ca”...

Ông lão lại liếc mắt :

- Ôi, công tử cũng quan tâm đến “Chính Khí ca” à?

Đôi mắt sáng của ông lão nhìn Tổng Nguyên đầy vẻ cảm tình.

Rồi ông gật gù :

- Mà cũng phải, ta thấy công tử như liên quan mật thiết với ta, một điều do linh tính mà ta không thể giải thích được.

Lão nhìn Tổng Nguyên suốt từ đầu đến chân, và cuối cùng tiếng ông hỏi thật êm nhẹ, như rót vào tai :

- Xin cho lão được hỏi trước. Do đâu công tử có chiếc áo quý báu đang khoác trên người?

Tổng Nguyên nghĩ nhanh trong đầu :

- Ông lão này biết rất rõ mọi chuyện võ lâm. Nhất định chẳng phải là nhân vật tầm thường.

Chàng vội lựa lời hỏi lại :

- Tại sao tiền bối chỉ chú ý đến chiếc áo của tại hạ?

Ông lão bật cười :

- Nếu lão không lầm thì đây là “Thiên Tằm y”, áo khoác của bộ trang phục năm xưa “Vô Lâm Thánh Quân” vẫn thường mặc.

Tổng Nguyên cung kính cúi đầu đáp :

- Chính thế.

- Công tử lấy ở đâu ra?

- Thưa, ở “Động Không Đáy”.

Cù lão tiên sinh “à” một tiếng, rồi lại hỏi :

- Vậy hẳn công tử đã tinh thông những bí truyền võ công ở dưới “Động Không Đáy”?

Thật không ngờ ông lão lại biết cả những điều bí mật dưới địa huyệt ấy.

Tổng Nguyên dè dặt đáp :

- Bẩm, văn bối tài sức có hạn, chỉ biết được vài môn.

Sắc mặt của Cù tiên sinh bỗng trắng bệch hẳn ra. Ông run giọng hỏi :

- Quý danh của công tử là gì?

Vừa định trả lời, bỗng Tổng Nguyên nghe tiếng bước chân bên ngoài, nên vội nói :

- Có người tới...

Tầng hắng một tiếng, Cù lão tiên sinh bảo :

- Chắc là thằng tướng cướp Mã Văn Quang đến gây chuyện với lão hữu. Nó cứ cầu lão về giúp nó. Nhưng lão đâu có thể đi làm giặc.

Không hiểu sao linh tính của Tổng Nguyên báo cho chàng biết Cù lão có những mối liên hệ rất mật thiết với chàng. Vừa gặp ông lão, chàng đã nảy sinh tình cảm khó tả. Bây giờ nghe khẩu khí trượng phu của ông, chàng càng luyện mến ông hơn.

Chàng liền nói :

- Nếu lão tiên sinh tin văn bối, thì sức trẻ này xin thay mặt tiên sinh trừng trị tên Mã Văn Quang.

Cù lão tiên sinh nhượng mắt :

- Công tử trừng trị cách nào?

Tổng Nguyên đáp gọn :

- Giết nó...

Ông lão rung rung chòm râu bạc :

- Vì sao?

Chàng khẳng khái trả lời :

- Nó là kẻ độc ác, cướp bóc dân lành, không tôn trọng người lớn tuổi.

- Công tử tin rằng một mình có thể thắng tên cướp khét tiếng ấy?

- Thưa, đúng thế.

- Công tử cần bao nhiêu thời gian?

- Chỉ một chiêu thôi.

- Một chiêu mấy thức?

- Thưa, một chiêu một thức...

- Cù lão tiên sinh lắc đầu: Vậy sao? công tử có tự tin quá không? Tướng cướp Mã Văn Quang không phải tay vừa.

Giọng Tổng Nguyên vẫn quả quyết :

- Văn bối đã tự lượng sức, tiên sinh cứ an tâm.

Chàng vừa dứt lời thì tiếng bước chân đã dồn dập, có lẽ chừng mười tên chứ không ít.

Tiếng bước rầm rập dừng ở bên ngoài.

Một gã mặt trắng, không râu, ăn mặc lòe loẹt lướt vào như một cánh chim đại bàng.

Hắn liếc nhìn Tống Nguyên, lộ vẻ không vui, rồi vòng tay hướng về Cù lão tiên sinh :

- Cù lão sư, tại hạ mong được nghe lời phúc đáp.

Cù lão tiên sinh nghiêm mặt :

- Ý ta đã quyết rồi. Kẻ sĩ có thể giết, nhưng chí khí không thể lay. Mã tướng công về đi.

Mã Văn Quang nhếch mép :

- Thử xưa Lưu Bị ba lần cầu Gia Cát Khổng Minh, cuối cùng Gia Cát Lượng cũng thông cảm mà theo. Tại hạ cũng noi gương người xưa, mong tiên sinh chiếu cố.

Cù lão tiên sinh nghiêm mặt :

- Lưu Hoàng Thúc cầu Gia Cát Khổng Minh là để làm ích lợi cho thiên hạ, không phải làm điều ác thủ lợi cho mình.

Lập tức gục đầu ba cái, Mã Văn Quang gằn giọng :

- Mã tại hạ đã cầu ba lần, lạy ba lần, tiên sinh nên suy nghĩ.

Ông lão trừng mắt :

- Đồ thảo khấu tàn ác, muôn người đều căm ghét ngươi. Ta già rồi, không đủ sức giết giặc, chứ không thiếu lỗ tai để nghe đầu mà ngươi phải lải nhải.

Quắc mắt lên, Mã Văn Quang lạnh lùng bảo :

- Tiên sinh thuận ý hay không cũng mặc, hôm nay tại hạ nhất định buộc tiên sinh phải đi.

Cười lạt một tiếng, Cù lão nói :

- Ta đã bảo với ngươi là võ công của ta bị hủy rồi, ta về với ngươi liệu có ích gì?

Cặp mắt Mã Văn Quang như bộc lộ hết sự tàn ác :

- Tại hạ không tin, tại hạ sẽ xuất năm chưởng thử xem, sau đó sẽ đốt cả trang viện này.

Hắn vừa dứt lời đã nghe “Bình” một tiếng, kinh khí cuộn cuộn đánh thẳng vào Cù lão, một chiêu “Mãnh Hổ Bạt Sơn”...

Tống Nguyên giật mình, nhưng chỉ thấy Cù lão đảo mình một cái đã né được chiêu chưởng của tướng cướp. Tuy nhiên lại “Ầm Ầm”, Mã Văn Quang đã xuất tiếp hai chiêu “Bình Sa Lạc Nhạn”, “Sư Tử Hí Cầu”, toàn là chiêu thức tối độc của phái “Thiên Sơn”...

Chưởng lực rung chuyển, cả Thư đường muốn bay tung lên, còn Cù tiên sinh vọt hẳn lên theo thế “Phi Thiên Tầm Long” cười trên sóng chưởng của địch thủ để thoát ra ngoài làn kinh đạo.

Qua ba chiêu của Mã Văn Quang, Tống Nguyên thấy quả thật Cù lão chỉ tránh né theo phản ứng, không có lực đánh lại đối phương, đúng là lão đã bị hủy võ công rồi.

Nhưng theo các thế né tránh của Cù lão cũng chứng tỏ lão vốn là cao thủ, nếu tầm thường đã không khỏi banh xác sau ba chiêu dữ dội của Mã Văn Quang.

Tống Nguyên càng thêm có ý tôn trọng và cảm tình với Cù lão. Nhất là chàng ngờ ngợ thấy thân pháp của Cù lão rất gần với bản môn. Quả thật ông lão phải liên quan mật thiết với môn “Huyền Thiên chính khí” của Thánh Thủ Tiên Quân.

Song Mã Văn Quang lại thật tàn bạo. Sau khi thấy Cù lão tránh được ba chiêu thần tốc, đôi mắt hắn ngời tia hung quang bốc lửa. Song chưởng của hắn giơ lên, đẩy mạnh một chiêu “Huyền Vân Bế Nguyệt”...

“Ầm”

Kình khí cuộn cuộn như mây đen che phủ mặt trăng, chướng phong úp lấy toàn thân Cù lão.

Vách thư phòng sập lở tả tơi, tòa nhà rung rinh như tróc nóc.

Tổng Nguyên kêu lên :

- Ôi, quái vật tàn bạo, hãy dừng tay.

Chàng vươn mình tới toan che chở cho Cù lão, nhưng chàng ngạc nhiên thấy tiên sinh vẫn ung dung bay mình sang phía tả, áo rộng phất phơ, râu bạc vênh ngược, tránh được chiêu “Huyền Vân Bế Nguyệt” thật tài tình.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, Tiên sinh vẫn thản nhiên nhìn Mã Văn Quang và trầm giọng :

- Còn chiêu thứ năm, ngươi xuất tiếp đi.

Tên tướng cướp gầm lên :

- Lão già tận số đừng thách thức diên khùng. Hãy tiếp chiêu...

Nhưng Tổng Nguyên đã phóng vọt ra :

- Huynh đài, để tại hạ thay mặt.

Mã Văn Quang trợn mắt :

- Tiểu tử dang ra, chưa đến lượt ngươi chịu chết đâu.

Nhéch miệng cười lạt, Tổng Nguyên nói :

- Mã thảo khấu, ai chết chỉ trong chớp mắt là định đoạt thôi, bây giờ ta chỉ yêu cầu ngươi cúi đầu tạ lỗi Cù tiên sinh, và hứa từ nay không quấy nhiễu Tiên sinh nữa.

Đôi mắt tóe lửa, Mã Văn Quang thét :

- Cái mạng của ngươi còn không giữ nổi, đừng xía vào chuyện kẻ khác.

Tổng Nguyên cười lạnh :

- Ngươi hãy nghe cho rõ. Nếu ngươi không rời khỏi đây, ta sẽ cho ngươi bắn máu ra ngoài năm trượng.

Mã Văn Quang gầm lên :

- Tự ý ngươi muốn chết, đừng trách Mã đại gia độc ác nhé

Song chưởng múa vun vút, tên tướng cướp xuất chiêu “Tả Long Hữu Hổ”, chưởng đạo kinh hồn, thượng hạ chia đôi đánh vào ngực và bụng dưới của Tổng Nguyên, kình khí ào ạt như sóng biển.

“Bình, bình”, hai tiếng nổ chuyển đất.

Nhưng sau đó là tiếng rú thê thảm của Mã Văn Quang.

Thì ra trong lúc Mã Văn Quang giương chưởng đánh tới, Tổng Nguyên chỉ tăng hắng một tiếng, đứng yên tại chỗ, nhưng chàng ngấm vận “Nhu Băng thần công” tạo thành một lớp xung lực dữ dội.

Khi song chưởng của tên tướng cướp còn cách thân thể Tổng Nguyên chừng ba tấc đã nghe “bình” một tiếng chói tai, rung rinh mặt đất, Mã Văn Quang kêu rú thất thanh, toàn thân hấn bị văng bắn ra xa, lộn nhào luôn mấy vòng rồi xa xuống vất ngang tường xa hơn năm trượng. Máu từ thân thể hấn bắn ra vung vít, run lên một lúc rồi tắt thở.

Rõ ràng Tổng Nguyên chưa cần thi triển đến một chiêu đã giết chết Mã Văn Quang.

Cù lão tiên sinh nhìn Tổng Nguyên với ánh mắt ngạc nhiên và bật tiếng khen :

- Hảo công phu, hảo công phu...

Một già một trẻ nhìn nhau cười sảng khoái.

Bỗng bên ngoài có tiếng la :

- Mã lão đại chết rồi, chúng ta thiêu trụi trang viện này đi.

Liếc nhìn Cù lão, Tống Nguyên nói :

- Tiên sinh cứ an tâm, để văn bối ra bày trò chơi với chúng nó.

Vút một cái, chàng phóng ra ngoài đã thấy mười tên đại hán vác đao to, búa lớn, một tay cầm ngọn đuốc cháy bùng bùng xông tới.

Tống Nguyên hét vang một tiếng, song chưởng vừa múa lên “Huyết Quang Mê Ly chưởng” đã nổ “ầm ầm”, hào quang rực đỏ.

Trong chớp mắt, mười cái xác chết nằm dưới Thụ đường trông thật rợn người.

Cù lão tiên sinh đến sau lưng vỗ vai chàng trai trẻ :

- Công tử vất vả vì lão quá, xin mời vào nghỉ.

Tống Nguyên quay lại, vòng tay :

- Bẩm tiên sinh đừng bận lòng, đây chỉ là việc nhỏ.

Cù lão xúc động nghĩ thầm trong đầu :

- Ôi, sao khẩu khí rất giống ta thuở thiếu thời, mà gương mặt cũng vừa giống ta, vừa giống Huệ nương. Lẽ nào... Ôi lẽ nào...

Lòng già rộn lên cảm giác khó tả.

Tiên sinh liền nói :

- Ân nhân quý danh là gì, lão hủ chưa kịp hỏi, thật là không phải...

Linh tính một điều khác thường, Tống Nguyên đáp ngay :

- Văn bối là Cư Tống Nguyên.

Cù lão bỗng thay đổi sắc mặt, toàn thân run lên, lão đảo muốn té. Tống Nguyên vội đỡ lấy ông lão :

- Tiên sinh làm sao thế?

Cù lão hỏi lại :

- Công tử là Cư Tống Nguyên, cháu đích tôn của Thánh Thủ Lang Quân?

Tống Nguyên vừa gật đầu thì Cù lão đã ôm lấy chàng, nghẹn ngào kêu :

- Ôi, Nguyên nhi, con là con trai thân yêu của ta. Cha chính là Cư Nguyên Sinh - “Vô Lâm Thánh Quân” đời thứ hai đây...

Xem tiếp hồi 42 Tứ vị nương nương

40. Hồi 42 Tứ Vị Nương Nương

Thật lâu chàng mới kêu hai tiếng :

- Phụ thân...

Ôi, từ khi biết “Vô Lâm Thánh Quân” đời thứ hai mới thật là cha của mình, nhưng cả cha lẫn mẹ đều bị tuyệt tích bởi “Đại Hàm giáo chủ”.

Lòng Tống Nguyên xót xa vô cùng. Chàng nuôi mối thù, quyết giết giết được tên Giáo chủ độc ác và mong tìm lại được song thân. Vậy mà hôm nay gặp được người cha thân yêu ở nơi này, Tống Nguyên sao khỏi thấy lòng tràn ngập sung sướng?

Thánh Quân - Cư Nguyên Sinh, sau khoảnh khắc xúc động thì ngẩng nhìn Tống Nguyên từ đầu tới chân, ánh mắt sung sướng, hài lòng vô cùng.

Tổng Nguyên vội hỏi :

- Cha ơi, phải chăng “Đại Hàm giáo chủ” đã phế võ công của cha? Rồi vì nguyên nhân nào cha phiêu bạt đến nơi này? Còn mẹ con đâu?

Cư Lão thở dài :

- Được rồi, từ từ cha sẽ kể cho con nghe tất cả, nhưng trước hết cha muốn hiểu về con. Có phải ông bà nội đã tìm được con và nuôi dưỡng con không? Bởi cha thấy võ công của con rất cao cường?

Lại xúc động mạnh, Tổng Nguyên lắc đầu :

- Thừa cha ông bà nội của con là “Vũ Nội song tiên” con cũng chưa bao giờ được gặp. Con sống được là nhờ tay kẻ khác và những kỳ duyên võ công của con khá dài dòng.

Chàng vẫn tất tưởi kể lại dĩ vãng cuộc đời mình cho cha nghe.

Cư Nguyên Sinh ứa nước mắt :

- Như thế đời con thật tội nghiệp, mà cũng rất hào hùng.

Ông lại nhìn con :

- Nguyên nhi, chắc con đã biết “Đại Hàm giáo chủ” là ai?

Tổng Nguyên đáp ngay :

- Hắn là kẻ đại thù của con...

Thở dài một tiếng, Cư Nguyên Sinh bảo :

- Điều ấy thì phải rồi nhưng con có biết “Đại Hàm giáo chủ” liên quan đến cha con ta như thế nào không?

Ngạc nhiên, Tổng Nguyên lắc đầu :

- Thừa cha, con không biết.

Tiếng Nguyên Sinh lão rành rọt :

- Hắn chính là đại sư huynh của cha.

Trùng mắt lên, Tổng Nguyên run giọng :

- Ôi, thật vậy sao cha?

Nguyên Sinh lão gật nhẹ :

- Con nghe đây, rồi con sẽ hiểu...

Ông chậm rãi kể tiếp :

- “Đại Hàm giáo chủ” tên thật là Vạn Tử Lôi, nguyên là đại đệ tử của Thánh Thủ Lang Quân, “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ nhất, ông nội của con. Như vậy Vạn Tử Lôi là sư huynh của cha. Nhưng Vạn Tử Lôi không có đạo hạnh, tánh tình hung ác, lại tỏ ra thêm muốn vợ chưa cưới của cha, tức là mẹ của con sau này. Ông nội của con là Thánh Thủ Lang Quân liền quở phạt và đuổi hẳn ra khỏi sư môn. Sau đó ông trao chức “Võ Lâm Thánh Quân” lại cho cha để sống cuộc đời ẩn dật với bà nội của con. Danh hiệu của ông bà là “Vũ Nội song tiên”... Từ đó cha và mẹ con giữ địa vị “Thánh Quân” ổn định võ lâm trừ tà, diệt ác. Cha cùng mẹ con lập căn cứ ở Đẳng Long cốc, các cao thủ quy phục rất đông. Không ngờ Vạn Tử Lôi nuôi lòng thù hận, ra vùng quan ngoại luyện được “Ma kinh”, đưa một số cao thủ ngoại nhân về mưu định lung đoạn võ lâm, bá chủ quần hùng.

Tổng Nguyên xúc động chen vào :

- Hẳn là trước hết ông ta mưu hại cha và mẹ con?

- Chính thế, Vạn Tử Lôi đã gửi thư khiêu chiến cha, và hẹn nơi giao đấu ở vùng núi cao, vực thẳm. Kết cuộc cha bị thất bại bởi “Ma Kinh”, bị Vạn Tử Lôi phá “huyết Khí Hải” toàn bộ công lực tiêu tan, võ công

bị hủy diệt hết. Mẹ con sa vào tay Vạn Tử Lôi, con thì bị thất lạc. Cha chạy tới vùng này ẩn danh, làm nghề dạy học, được người dân ở đây thương mến. Cha đã đành chôn vùi hoàn toàn toàn bộ lai lịch quá khứ của mình. Không ngờ hôm nay tên Mã Văn Quang toan bức bách cha theo bọn cướp và may mắn gặp lại con, cha sung sướng vô cùng.

Ôm lấy cha, Tống Nguyên cảm động :

- Phụ thân, bây giờ con rước cha về Đằng Long cốc. Sau đại hội quần hùng, con sẽ báo thù cho mẹ.

Cư Nguyên Sinh lão rất cảm kích :

- Ôi, nếu mẹ con còn sống, nhìn thấy con tuần tú, dũng mãnh, võ công hơn người, hẳn là mẹ con rất hạnh phúc.

Tống Nguyên ứa nước mắt :

- Cha ơi, cha tin rằng mẹ con chết rồi sao?

Ông lão run run đáp :

- Dù mẹ con chưa chết mà rơi vào tay Vạn Tử Lôi thì kết cuộc cũng hết sức bi thảm con ạ.

Ánh mắt căm hờn hiện rõ trong đôi mắt, Tống Nguyên nói :

- Con thề sẽ lấy máu Vạn Tử Lôi trả mối thù này.

Vừa lúc ấy bên ngoài có tiếng bước chân người và ngựa. Ái Mã cùng Bạch Anh đã được người dân trong vùng đưa đến nơi. Họ rất thương mến Cù tiên sinh, nên vui mừng thấy tướng cướp Mã Văn Quang bị Tống Nguyên giết.

Tống Nguyên vội giới thiệu :

- Thưa cha, đây là hai tiểu muội của con, Bạch Anh và Ái Mã.

Nguyên Sinh Thánh Quân vui vẻ gật đầu :

- Được, được lắm...

Thấy hai cô quý cả xuống, Cư Nguyên Sinh vội phẩy tay ra hiệu cho các nàng đứng lên và dịu dàng bảo :

- Miễn lễ cho các con.

Công chúa Ái Mã nói :

- Ngày hội ở Đằng Long cốc để Thánh Quân lên ngôi, ra mắt võ lâm đã gần kề, Thánh Quân lại gặp được Lão Tiên Quân là điều vạn phúc, vậy ta nên về Đằng Long cốc cho sớm để chuẩn bị mọi việc.

Tống Nguyên Gật đầu :

- Ái muội nói rất phải, chúng ta cùng rước phụ thân về Đằng Long cốc.

Thế là ngày hôm, một cỗ xe ngựa lớn của dân trong vùng mến thương đã được đưa đến tiễn chân Cù lão lên đường. Họ càng kính trọng khi biết ông lão chính là “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ hai, phụ thân của Cư Tống Nguyên, vị Thánh Quân hiện tại.

Lão Tiên Quân Cư tiên sinh được rước lên xe ngựa, có Tống Nguyên ngồi bên cạnh, còn Ái Mã và Bạch Anh cưỡi ngựa kèm theo xe.

Tới Đằng Long cốc, Lão Tiên Quân đã thấy những thuộc hạ xưa của mình như “Tứ tướng”: Hoàng Mai cư sĩ, Bạch Mai tiên sinh, Hồng Mai lão nhân, thư sinh Lục Mai ra đón.

Cạnh đó là Tuyết Hồn lão nhân với các đệ tử: Lạc Hồn Tửu Tiên, Tuyết Sơn nhị kỳ cùng Âm Tào Địa Quân hân hoan bái kiến.

Về phía Tống Nguyên chàng rất hài lòng với “Động chủ Động Không Đấy” từ sa mạc về, đem theo nhiều vàng, ngọc, châu báu và cả con lạc đà Bạch ngọc mà Tống Nguyên cười lúc mới ra đi, vẫn chờ đợi chàng ở “Động Không Đấy”...

Tiếp theo là Bang chủ Thiên Ma bang Chữ Tuấn Dương dẫn thuộc hạ về đủ mặt để chuẩn bị cho ngày hội Đẳng Long cốc. Nhưng có lẽ điều làm Tống Nguyên xúc động mạnh nhất là chàng gặp lại Kim Ngọc Cầm và Long nhi do Âm Tào Địa Quân đưa tới.

Như vậy là bên cạnh chàng đã có ba người đẹp? Cuộc hội ngộ bất ngờ giữa Ái Mã, Bạch Anh và Kim Ngọc Cầm. Tuy biết mình sẽ lâm vào tình thế khó xử nhưng Tống Nguyên vẫn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Quả đúng Như suy nghĩ của Tống Nguyên, chàng vừa thu xếp mọi việc yên ổn và ngồi nghiên cứu tình hình trong biệt viện Đẳng Long, thì đã thấy Âm Tào Địa Quân vào yết kiến.

Tánh tình cương trực, Âm Tào Địa Quân nói ngay :

- Tân Thánh Quân, lão thiên nhi, trước khi Thánh Quân ra mắt quần hùng để lên ngôi Minh Chủ Vô Lâm thì nên sắc phong Thánh Hậu cho có đủ ngôi vị ở vô triều.

Tống Nguyên gật đầu :

- Tiên bối dạy rất phải, tiên bối có ý kiến gì chẳng?

Âm Tào Địa Quân liền đáp :

- Theo ý thần, Kim Ngọc Cầm cô nương là người sắc tài gồm đủ, lại là con của “Vũ Trụ Ma Quân” Kim Xúc Lân, rất xứng đáng để phong Vương Hậu...

Chưa kịp có ý kiến thì Tống Nguyên đã nghe có tiếng cười lạt, rồi một người xuất hiện nói to :

- Theo lão nhi, Công chúa Ái Mã, một cô nương cao sang võ công tuyệt vời, lại là con của Sa Mạc Chí Tôn, mới xứng ngôi Thánh Hậu.

Âm Tào Địa Quân và Tống Nguyên ngược lên nhìn thì nhận ra đó là Vượn lão nhân, người đã cùng Tống Nguyên cứu Công chúa Ái Mã và ông cũng coi Công chúa Ái Mã như đệ tử của ông.

Tuy không bằng lòng nhưng Âm Tào Địa Quân cũng chưa nghĩ được ý kiến gì để phản bác ý kiến của Vượn lão nhân. Còn Tống Nguyên càng thêm khó nghĩ về sự lựa chọn giữa Ái Mã và Kim Ngọc Cầm.

Vừa lúc đó, như một luồng gió thoảng, Hồng Mai lão nhân đã bước tới, ông vuốt râu cười lớn :

- Hai nàng ấy làm sao thủy mị nét na, võ công chính thống bằng Bạch Anh tiểu thư, cháu của Bạch Mai cư sĩ. Lão xin đề cử, Bạch Anh tiểu thư mới xứng đáng được tôn vinh Thánh Hậu.

Trong chốc lát, cuộc bàn cãi diễn ra giữa ba vị vô lâm tiên bối về sự suy tôn Thánh Hậu mà rất khó lòng kết luận. Chính Tống Nguyên cũng ngần ngại đứng giữa ngã ba đường.

May sao, một người đã khoát màn từ nội thất bước ra, hỏi sang sảng :

- Các vị đang bàn chuyện gì mà náo nhiệt thế?

Tống Nguyên vội đứng dậy :

- Con kính mừng phụ thân

Ba lão tiên bối cũng vòng tay :

- Kính chào Lão Tiên Quân.

Cư Nguyên Sinh khoát tay :

- Ta miễn lễ, các vị cứ bàn luận.

Âm Tào Địa Quân vội nói :

- Bẩm Lão Tiên Quân, bọn chúng thần đang thỉnh cầu Thánh Quân sắc phong Thánh Hậu giữa ba người: Kim Ngọc Cầm, Ái Mã và Bạch Anh, xin Lão Tiên Quân phán xét?

Nguyên Sinh Tiên Quân có vẻ suy nghĩ rồi đáp :

- Việc này có lẽ phải để Thánh Quân và lão hủ bàn lại đã, không thể gấp gáp được

Cả ba ông lão vừa toan lên tiếng thì Tổng Nguyên bỗng mê mẩn tâm hồn vì chàng vừa ngửi thấy mùi hương sen trắng thơm tho ngọt ngào thấm vào khứu giác.

Chính lúc đó, một nữ nhân xinh đẹp bước vào, tà áo xanh thanh thoát với hương sen ngào ngạt mê hồn.

Tổng Nguyên kêu lên :

- Lãnh Hồn Hương Phi...

Tuyệt sạch giá trong, Lãnh Hồn Hương Phi sáng rực giữa biệt điện của Thánh Quân.

Nhưng Vượng lão nhân đã nói :

- Tâu Thánh Quân, Lãnh Hồn Hương Phi chính là con gái của “Đại Hàm giáo chủ” Vạn Tử Lô đấy.

Lãnh Hồn Hương Phi vẫn thản nhiên tươi cười, liếc ba lão già :

- Tiện nữ chính là con gái của “Đại Hàm giáo chủ” nhưng lại không theo cha hành động ma giáo, mà đã nhiều lần cứu nguy cho Thánh Quân Tổng Nguyên.

Quay sang Cư Nguyên Sinh, nàng khẽ cúi đầu :

- Bẩm Lão Tiên Quân, như vậy ngài có cho tiện nữ được gọi Thánh Quân là Nguyên ca không?

Nguyên Sinh Tiên Quân vuốt râu, dịu dàng đáp :

- Chính hay tà là do hành động. Hương Phi là con của “Đại Hàm giáo chủ” nhưng hành động theo chính phái thì có gì sai quấy, vậy cô nương cứ tự nhiên.

Tổng Nguyên vừa thấy cha thuận ý thì rất vui lòng, bèn quay sang ba vị lão tiên bối :

- Đa tạ các vị đã quan tâm đến chuyện riêng của tại hạ. Mời các vị về nghỉ, tại hạ sẽ thông báo kết quả sau.

Ba người không thể nói gì hơn, đành lạy chào và lui ra.

Có ý tế nhị nên Nguyên Sinh Tiên Quân tăng hắng một tiếng rồi toan bước vào nội tẩm.

Nhưng Lãnh Hồn Hương Phi đã nói :

- Thỉnh cầu Lão Tiên Quân ngồi lại.

Tổng Nguyên cũng thưa :

- Bẩm phụ thân, cứ ở lại với chúng con

Vừa nói chàng vừa nhìn Hương phi say đắm, mũi hít mãi mùi hương sen ngọt ngào.

Lãnh Hồn Hương Phi hết sức xúc động, nàng nói nhanh :

- Nguyên ca, muội đa tạ Nguyên ca còn nhớ đến muội và đa tạ lượng bao dung của Lão Tiên Quân. Nhưng Nguyên ca đã có những ba mỹ nhân cận kề, có lẽ muội ở lại cũng thừa, muội xin cáo thoái.

Nàng trao lại chiếc khăn lụa tẩm hương thơm ngào ngạt cho Tổng Nguyên và bảo :

- Vật này muội trao tặng cho Nguyên ca, để có thể nhớ như muội vẫn cận kề.

Trước người đẹp thanh thoát mê hồn như Hương phi, Tổng Nguyên làm sao khỏi bàng hoàng mê đắm. Chàng vẫn thầm yêu nàng từ lâu, còn nhớ ơn nàng đã cứu chàng bao lần thoát chết.

Tổng Nguyên bèn nắm lấy bàn tay của Hương Phi, lưu luyến nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng và run giọng :

- Ôi, Lãnh Tuyệt Mai muội muội lẽ nào muội lại ra đi?

Nghe Tổng Nguyên gọi tên thật của mình, Lãnh Hồn Hương Phi cảm động đến ứa nước mắt :

- Nguyên ca muốn muội ở lại thật sao?

Ngực bỗng phập phồng hồi hộp, Tổng Nguyên âu yếm đáp :

- Mai ái muội, ca ca yêu Mai muội từ lâu rồi...

Hương Phi Lãnh Tuyết Mai nhìn lại Cư Lão Nguyên Sinh :

- Nhưng chẳng hay Lão Tiên Quân có chấp thuận.

Nguyên Sinh Tiên Quân vui vẻ đáp :

- Cô nương rất xứng đáng là dâu của ta.

Tuyết Mai đỏ hồng đôi má :

- Bẩm, còn ba vị nương tử kia?

Nguyên Sinh Tiên Quân bảo :

- Ta và Thánh Quân đã có cách xử lý, con cứ yên tâm.

Tổng Nguyên liền vỗ tay kêu nội giám và ra lệnh :

- Mời Lãnh nương tử vào hậu điện nghỉ ngơi.

Hương Phi vừa đi khuất, Tổng Nguyên đã nhìn cha :

- Thưa phụ thân định sắp xếp cách nào?

Cư Nguyên Sinh tươi cười :

- Còn sắp xếp cách nào nữa? bốn nàng đều có nguồn gốc cao quý và tài năng giỏi giang, sắc đẹp toàn vẹn. Phải xếp ngang hàng thôi.

Ngạc nhiên, mở lớn mắt, Tổng Nguyên hỏi :

- Ngang hàng thì ta tấn phong cách nào? Không lẽ tất cả đều là Chánh Cung Thánh Hậu?

Lão Tiên Quân gật đầu :

- Cả bốn đều là Chánh cung, với tài sắc ấy, ai dám đặt điều thắc mắc? Về danh nghĩa, Thánh Quân sẽ sắc phong Lãnh Hồn Hương Phi Tuyết Mai là “Đông Cung Chính Điện” Bạch Anh tiểu thư là “Nam Cung Chính Điện” Kim Ngọc Cầm quận nương là “Tây Cung Chính Điện” còn Ái Mã công chúa là “Bắc Cung Chính Điện”...

Như vậy là đẹp lòng các nàng, mà có lẽ các bậc tiền bối cũng không có ý khác.

Tổng Nguyên vui mừng sung sướng quỳ xuống tạ ơn cha.

Một điều chàng lo lắng, tưởng chừng như rất khó xử vì chàng tha thiết yêu cả bốn nàng, chịu ơn tất cả bốn nàng... Bây giờ cha chàng đã xử lý đâu vào đấy, rất hợp tình hợp lý, chàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Vỗ vai con trai, Lão Tiên Quân bảo :

- Ngày đại hội Đăng Long cốc tới nơi rồi. Ta đã gửi thiệp mời quần hùng võ lâm hai phái hắc, bạch. Trong ngày ấy, con sẽ lên ngôi “Võ Lâm Thánh Quân” và sắc phong “Tứ vị nương nương” bốn nàng lên ngôi Thánh Hậu...

Quá phấn khích Tổng Nguyên kêu lên :

- Ôi, đó là ngày quan trọng nhất đời con.

Nhưng Lão Tiên Quân lắc đầu bảo :

- Với con, đó là ngày quan trọng. Nhưng chưa phải là quan trọng nhất, vì ngày có ý nghĩa quan trọng nhất của con là ngày thiêu hủy Tổng đàn “Đại Hàm giáo” giết Vạn Tử Lôi trả thù cho cha mẹ và ổn định võ lâm. Con sẽ là bá chủ quần hùng, xứng đáng ngôi vị “Võ Lâm Thánh Quân” hơn tất cả.

Tổng Nguyên xúc động ôm lấy cha :

- Đội ơn phụ thân giáo huấn, dù sao Nguyên nhi cũng còn nông cạn. Nguyên nhi hứa cố gắng tuân thủ lời dạy dỗ để không phụ lòng thân phụ đã hy vọng ở Nguyên nhi.

Nguyễn Sinh Tiên Quân hài lòng, tiếng cười sang sảng :

- Ôi, Tống Nguyên, con đã đem đến cho cha niềm hân diện vô cùng.

Xem tiếp hồi 43 Tử đầu “Đại Hàm giáo chủ”

41. Hồi 43 Tử Đầu “Đại Hàm Giáo Chủ”

Chương các chính phái và những nhân vật cầm đầu của Hắc phái đều đến dự. Cụ Tống Nguyên công khai giáp mặt quần hùng để lên ngôi “Võ Lâm Thánh Quân” mà không ai dám phản ứng.

Một người trẻ tuổi tài cao. Với “Huyết Quang Mê Ly chưởng”, “Nhu Bổng thần công”, “Huyền Thiên chính khí”, Tống Nguyên còn có “Đạo Hồn Huyết kiếm” và “Tàn Bổng tiêu”, những “Võ Lâm Chi Bảo” có thể khuất phục mọi người.

Chỉ hai việc thu phục Chữ Tuấn Dương Bang chủ Thiên Ma bang và Lữ Gia Hành Động chủ Động Không Đáy cũng đủ khiếp vía quần hùng, sẵn sàng suy tôn Tống Nguyên lên ngôi vị “Võ Lâm Minh Chủ”...

Còn một điều nữa: Hai phái Chính, Tà đều biết “Đại Hàm giáo chủ” từ quan ngoại trở về, đang mưu định phát khởi một trận “tắm máu” để tiêu diệt Võ lâm Trung Nguyên. Nếu không có một người võ công thượng hạng, tài ba siêu việt như Tống Nguyên thì lấy ai chống nổi “Đại Hàm giáo”. Vì thế, dù ghét Tống Nguyên, các môn phái đều phải lòng suy tôn chàng vào ngôi “Võ Lâm Thánh Quân”.

Trong ba đêm lễ hội, võ lâm quần hùng còn được chứng kiến sắc phong Tứ vị “Võ Lâm Thánh Hậu” tất cả đều là những trang “sắc nước hương trời” võ công xuất chúng, nên ai cũng tấm tắc ngợi khen Thánh Quân Tống Nguyên công danh và hạnh phúc tột đỉnh.

Nhưng khi lễ hội tan rồi, Tống Nguyên mới thấy mình đối mặt với nhiệm vụ nặng nề. Phải tiêu diệt được Đại Hàm giáo, đem sự an toàn về cho võ lâm Trung Nguyên, và trả mối thù cho cha mẹ.

Lệnh xuất thủ đã ban ra, tất cả thủ hạ đều theo lệnh của Tống Nguyên “Thánh Quân” chia làm ba đạo, vừa hợp công vừa ứng cứu lẫn nhau, nhất tề kéo đến “Động Bạch Quỷ” trên núi Thái Bạch, thuộc tỉnh Thiểm Tây là Tổng đàn của Đại Hàm giáo.

Trước khí thế mạnh mẽ của Tống Nguyên, “Đại Hàm giáo chủ” Vạn Tử Lôi đốc thúc giáo chúng và thuộc hạ dàn trận trước núi Thái Bạch để chống cự. Nhưng hấn không ngờ đã bị tấn công từ ba mặt...

Chương phong âm âm, kiếm khí vùn vụt, tên lửa bắn lên núi như trận bão lửa khủng khiếp, dinh cơ, doanh trại trong “Động Bạch Quỷ” bốc cháy đỏ một góc trời.

Lúc ấy, thuộc hạ và Giáo chúng của “Đại Hàm giáo chủ” chỉ còn tử thủ quanh biệt điện của Vạn Tử Lôi, để bảo vệ hang ổ cuối cùng.

Đột nhiên, một bóng hình đỏ như máu xuất hiện, với ánh hào quang của những viên ngọc rực sáng trên áo “Thiên Tầm”...

Những tên cùng bảo vệ biệt điện của Vạn Tử Lôi cùng bàng hoàng kêu thét :

- “Ôi, “Huyết Thần””...

“Ầm ầm”... những tiếng nổ rung chuyển núi non, cắt đứt những tiếng rú của phe “Đại Hàm”.

“Huyết Quang Mê Ly chưởng” cuốn dậy những luồng nhiệt phong ghê rợn.

Tống Nguyên lướt trên những xác chết, đột nhập biệt điện dễ dàng. Bên ngoài lửa cháy rực.

Vào trong biệt điện của Vạn Tử Lôi “Đại Hàm giáo chủ”, Tống Nguyên hoa cả mắt bởi sự tráng lệ, giàu sang của tên chúa trùm Ma giáo. Trong điện đầy những cảnh thiết trì bằng vàng ngọc, châu báu, tưởng chừng như bảo vật ở trần gian đều tập trung ở đây.

Nhưng Tống Nguyên không để ý những thứ đó, mà chỉ mong được gặp cái quý nhất của đời chàng.

Đó là người mẹ.

Nhưng biết thân mẫu chàng đang bị giam giữ ở nơi đâu?

Chàng đang đảo mắt tìm kiếm, bỗng nghe một tràng cười lạnh gáy, cùng câu nói vang lên phía sau :

- Hừm, tiểu tử nông cuồng, dám đưa đầu vào bẫy.

Tổng Nguyên tức giận quay vụt lại...

Trước mắt chàng là gã trung niên mũi quặp như mõ chim ưng, mắt hình tam giác. Chàng nhớ ra ngày, hẳn chính là kẻ vào núi Ngũ Đỉnh tranh đoạt “Nhu kinh” với chàng, nhưng chỉ lấy được bộ Nhu kinh giả.

Chàng lạnh lùng nói :

- Hừm, ta không ngờ người là đệ tử của Vạn Tử Lô. Trên núi Ngũ Đỉnh, người nhanh hơn ta một bước, nhưng kết quả thật đáng nực cười. Bây giờ còn dám chường mặt ra để lãnh cái chết sao?

Gã mũi khoằm hét lên :

- Đừng phách lối, hãy tiếp chiêu...

“Bình bình”...

Song chưởng của gã múa lên, kinh khí đã âm âm dinh động, lưới chưởng úp chụp toàn thân Tổng Nguyên.

Gã thi triển một chiêu giống như “Hỏa Long Tróc Quái” của phái Thiên Sơn, nhưng mấy thức trong đó quái lạ như không phải võ Trung Nguyên.

Vốn biết công lực của gã mũi khoằm này từ cuộc chạm trán ở núi Ngũ Đỉnh, nên Tổng Nguyên không dám coi thường. Chàng thi triển “Nhu Băng thần công”, dùng Nhu thắng Cương, lấy lạnh hút nóng. Chỉ chớp mắt chàng hóa giả chiêu nhiệt chưởng nguy hiểm của đối thủ.

Nhưng gã mũi khoằm chẳng vừa. Gã chỉ nhún chân búng mình qua phía tả, rồi tung tiếp một chiêu nhiệt hoả, hàm chứa mười hai thành công lực. Khí độc cũng từ chiêu chưởng tỏa ra một mùi khó ngửi, và gã gầm lên :

- Cho người thưởng thức “Phích Lịch độc chưởng” xem công lực của người được bao nhiêu...

“Ầm ầm” nhiệt khí nổ liên tiếp, cả biệt điện vĩ đại rung chuyển, mà bên ngoài cây cối đều ngã, thân đổ cành bay, khí độc vùn vùn, toàn cảnh tối âm như thiên hôn địa ám.

Thân hình Tổng Nguyên bị hất tung lên, nội tạng nhộn nhạo. Nhưng chàng đã kịp vận Huyết Khí ổn định kinh mạch, và khối độc không làm hại được kẻ “Vạn độc bất xâm hình tướng”. Chàng uốn mình trở về chỗ cũ và giáng trả một chiêu nhu công dữ dội.

Hàn phong ào ào thổi bạt gã mũi khoằm như một chiếc lá, rõ ràng hẳn cố gắng vận công chống cự mà vẫn không trụ nổi.

Trong lúc hẳn đang bị “Nhu Băng thần công” của Tổng Nguyên hất đi bằng bằng, thì chàng lại hét to một tiếng, tung mình lên cao với thân pháp “Tuyết Hoa Phiêu”. Từ trên cao, Tổng Nguyên giương hữu chưởng xuống đánh một chiêu “Tổng Tửu Quân Ma” như sấm sét.

Bỗng gã mũi khoằm kêu lên :

- Xin dừng tay...

Tổng Nguyên ngạc nhiên, nhưng vẫn thu chưởng, do lòng nhân hậu, và thấy kẻ kia không phải là kẻ thù chính của mình.

Gã mũi khoằm búng mình lộn đi mấy vòng mới trụ lại được, liền cố gắng tiến lên vài bước.

Cười lạt một tiếng, Tổng Nguyên hỏi :

- Người định trời trần điều gì trước khi chết à?

Cũng bật cười, gã nọ vuốt mũi một cái, chiếc mặt nạ rơi ra. Không còn mũi khoằm, không còn đôi mắt hình tam giác, mà là một chàng trai tuấn tú.

Chàng ta nói nhanh :

- Thử tài mấy chiêu cũng biết tôn hạ xứng ngôi “Thánh Quân”...

Tổng Nguyên trừng mắt nhìn, bỗng kêu to :

- Ôi, Lâm Chí Cốc.

Chàng đã nhận ra Chí Cốc, người bạn thân thiết từ hồi nhỏ, thường vẫn đánh nhau với Ba Vương Tử.

Ôm chầm lấy Chí Cốc, Tổng Nguyên vui vẻ :

- Chí Cốc, thì ra bạn vẫn theo dõi tôi?

Nghĩ đến cái chết của chú Phúc ngày nào, báo động kẻ thù cho chàng biết kẻ thù đang giăng bẫy, Tổng Nguyên buồn rầu thở dài :

- Gặp bạn, tôi lại nhớ Thúc thúc và ngày hôm ấy...

Chí Cốc nói :

- Thôi, không nên nghĩ ngợi chuyện đã qua. Cũng vì thù ghét bọn Ba Vương phủ mà tôi ra quan ngoại học được võ công Ba Tư, với “Phích Lịch chưởng” và “Áo Ảnh thân pháp”. Lần gặp nhau ở núi Ngũ Đinh, tôi có tình hành động để hướng dẫn huynh vào núi lấy “Nhu kinh” chứ làm gì tôi không biết bộ sách mình lấy là “Nhu kinh” giả... Hôm nay huynh đột nhập nơi này, phải chăng để tìm Bá mẫu?

Tổng Nguyên gật đầu :

- Chính thế, nhưng tôi chưa biết “Đại Hàm giáo chủ” giam giữ thân mẫu tôi chốn nào? Bạn có biết không?

Chí Cốc đáp :

- Tôi vì huynh, đã dò xét, và biết Bá mẫu bị Vạn Tử Lô giam giữ trong Bạch Ngọc tháp, ở phía sau biệt điện này, để tôi cùng vào đó với huynh.

Nắm tay Chí Cốc, Tổng Nguyên bảo :

- Tôi muốn tự tay giết Vạn Tử Lô và giải thoát thân mẫu. Vậy nhờ bạn coi chừng giùm phía ngoài thôi. Bởi bọn bảo vệ nơi này còn nhiều tên cao thủ...

Chí Cốc nói :

- Tôi hiểu ý huynh, sẽ phòng ngự bên ngoài để huynh vào. Nhưng huynh cần bảo trọng. Vì tên Vạn Tử Lô rất nguy hiểm. Bạch Ngọc tháp ở giữa một hồ rộng, huynh vào đó phải coi chừng.

Tổng Nguyên xốc lại “Đoạt Hồn huyết kiếm” và “Tàn Băng tiêu” rồi vỗ vai người bạn thân hơn ruột thịt.

Chàng nói nhanh :

- Tôi biết điều đó, bạn cứ an tâm.

Vút một cái, Tổng Nguyên như mũi tên đen lao thẳng về phía hoa viên biệt điện.

Quả nhiên ở đây có hồ nước rộng, chung quanh là một rừng hoa bao phủ. Giữa hồ là tháp Bạch Ngọc lộng lẫy nguy nga.

Đưa mắt quan sát, Tổng Nguyên thấy Tháp này như được dựng lên bằng một khối Bạch Ngọc, không thấy cửa chính, cửa sổ chi cả. Chẳng biết thông hơi thế nào, và ra vào làm sao.

Chàng đang đảo mắt quan sát thì bỗng nghe tiếng động nhẹ, vội núp sau một giàn hoa.

Từ phía ngoài, một lão nhân tóc trắng, nhưng cao lớn, tráng kiện phóng vèo tới. Lão sử dụng khinh công lướt đi trên mặt nước nhẹ nhàng như một cánh chuồn chuồn để vào Bạch Ngọc tháp. Tổng Nguyên cũng nhanh chóng theo sau lưng lão nhẹ nhàng. Tuy chưa được thấy lão này lần nào, nhưng chàng cũng nghĩ thâm trong đầu :

- Lão này chính là Vạn Tử Lô chẳng sai

Vừa gần đến tháp ngọc, Vạn Tử Lôi bùng mình bay vọt lên đỉnh tháp và một cánh cửa mở ra...

Vạn Tử Lôi chui ngay vào cánh cửa.

Nhanh hơn tia chớp, Tổng Nguyên cũng bắn mình theo, và bay sát lưng Vạn Tử Lôi vào tháp.

Hai bóng người vừa qua khỏi, thì cánh cửa đá đóng dập lại ngay. Tổng Nguyên trong lòng phấn khởi, trụ lại ở bậc cấp phía trên nghe ngóng.

Chàng nghe rõ tiếng kêu của tên đại thù :

- Huệ nương ơi, ca ca đã tới đây...

Tổng Nguyên hồi hộp nghe lời đáp của người đàn bà mà chàng biết là mẹ mình.

Giọng bà trong trẻo :

- Đây là Tháp của người... Người đến có liên quan gì với ta.

Lại có tiếng “Đại Hàm giáo chủ” :

- Huệ nương, lẽ nào tiểu muội còn chưa hiểu lòng ca ca?

Lời đáp thật gay gắt :

- Hừm, giết chết chồng ta, giết chết con ta cũng là yêu ta sao?

Vạn Tử Lôi nói :

- Nhưng chồng con muội chưa chết

Người đàn bà cười gằn :

- Thôi, đừng lừa dối ta nữa...

Giọng Vạn Tử Lôi tha thiết :

- Ca ca không lừa dối muội đâu. Cư Nguyên Sinh còn sống, hiện nay đã về với con của muội. Nếu muội ưng thuận chung sống hạnh phúc với ca ca thì ca ca sẽ cho muội gặp Tổng Nguyên, rồi ca ca đưa muội ra quan ngoại hưởng tình yêu lâu dài, vứt bỏ mọi thứ ở đây.

Người đàn bà cười gằn :

- Nếu ta không thuận thì sao?

Vạn Tử Lôi gay gắt :

- Không thuận à? Hừm, Huệ muội phải biết rằng con muội đang nằm trong tay ta. Muội không thuận làm vợ ta thì ta sẽ giết hết chồng nàng và hủy diệt mọi vật ở Trung Nguyên.

- Hừ, người lại dối gạt ta rồi.

- Ca ca nói thật đấy. Tổng Nguyên con của muội, đã tiếp nhận ngôi vị “Võ Lâm Thánh Quân”. Nó dẫn thuộc hạ tới đây đánh phá Tổng đàn Đại Hàm giáo của ca ca. Nhưng chúng nó thất bại...

- Ta không tin

Sau câu trả lời lạnh lùng của người đàn bà, Vạn Tử Lôi nổi giận :

- Tin hay không, ta chẳng cần biết. Nếu muội không ưng thuận thì buộc lòng ca ca phải dùng sức mạnh cường bức muội ngay tại đây.

Tiếng người đàn bà thảng thốt :

- Trời ơi. Người dám... người dám...

Bất chấp sự kháng cự, Vạn Tử Lôi cứ sấn tới.

Nhưng một giọng nói danh thép đã vang lên ở ngoài phòng :

- Con dê già Vạn Tử Lô hãy nạp mạng.

Tiếng “nạp mạng” vừa dứt thì bóng người đã vào hắt trong phòng...

Giật thót người, Vạn Tử Lô quay nhìn lại thì Tống Nguyên đã đứng cách hắt một trượng.

Chàng xúc động nhìn người đàn bà trung niên, vẻ đẹp hiền từ, đang mở lớn mắt ngăm chàng.

Ồi, đúng thật là mẹ của chàng rồi.

Tống Nguyên cất tiếng dịu dàng :

- Mẫu thân, con đến cứu mẹ đây...

Nhưng “Bình” một tiếng hơi sét đánh, rung rinh cả tòa tháp, Vạn Tử Lô đã vấy hữu chưởng đẩy ra một kinh lực màu tím quật thẳng vào Tống Nguyên thật dữ dội.

Song Tống Nguyên lắc mình theo bộ pháp “Túy Tửu Tiên” né khỏi chưởng đạo của Vạn Tử Lô. Hữu thủ chàng phóng ra một viên ngọc “Chương Giao” tỏa sáng, đánh mạnh vào mặt kẻ thù, tả thủ như tia chớp kéo Huệ phu nhân về phía sau lưng chàng.

Nổi giận như điên, Vạn Tử Lô nói :

- Tiểu tử, hãy ra ngoài đấu với ta.

Tống Nguyên cười nhạt :

- Bất kể trong hay ngoài, phen này người đừng mong thoát...

Như cái bóng, Vạn Tử Lô đã lướt đi.

Không chậm một khắc, Tống Nguyên công mẹ lên lưng, bám theo Vạn Tử Lô ra ngoài.

Bóng Vạn Tử Lô vừa ra khỏi Bạch Tháp đã lướt qua hồ đến khoảng đất rộng cạnh vườn hoa.

Hắt dừng lại, cười gằn :

- Tiểu tử, buông mẹ người xuống và nhớ rằng ngày này năm sau là ngày giỗ của người đó

Tống Nguyên cười nhạt, cước hạ giao nhau, hồng quang tỏa sáng. Chàng đặt Huệ mẫu dưới gốc cây, cách khoảng hai mươi trượng.

Bắn mình về phía đối thủ, Tống Nguyên chưa kịp trụ bộ đã nghe Vạn Tử Lô hét lớn :

- Tiếp chiêu.

Cả khu vực bỗng rung chuyển ầm ầm, cát bay, đá chạy, hàng loạt tử ảnh và kinh khí ào ào theo chiêu “Nguyên Nguyên ma chưởng” ập vào Tống Nguyên.

Cảm thấy áp lực khủng khiếp từ phái đối phương, Tống Nguyên vội nâng “Huyết Khí” triển vận “Nhu Băng thần công”, song thủ giao nhau, đẩy ra từng từng lớp lớp chưởng ảnh như bao đợt sóng. Thân hình chàng bay theo bộ pháp “Tuyết Hoa Phiêu” nhanh hơn tia chớp, tấn công liên tục hai mươi tám chiêu, và mười sáu ngọn độc thảo.

Không ngờ Tống Nguyên sử dụng “Nhu kinh” dữ dội, Vạn Tử Lô tập trung “Nguyên Nguyên ma kinh” cuộn tử ảnh dậy lên tựa bầy măng xà ngoằn ngoèo phản kích như sấm sét.

“Bình Bình”... “Ầm Ầm”, chưởng đạo giao nhau bật tung cây cối, cát bụi mù mịt... Khu hoa viên tơi tả, rung lên như đưa văng bởi địa chấn kinh hồn.

Lúc ấy, Tống Nguyên giữa cổ hú dài một tiếng, phát động Huyết Khí, tạo chưởng lực thành năm đạo chưởng phong rực sắc cầu vồng, đẩy bật kinh khí màu tím của ma chiêu. Từ tả chưởng, Tống Nguyên giương cao “Tần Băng tiêu” tuôn “Nhu Băng thần công” như con rồng đen chụp thẳng xuống đầu địch thủ.

Tiếng tiêu ai oán, kinh khí rợp trời.

Vạn Tử Lôi đảo nhanh thân hình, song chưởng đẩy ra, “Nguyên Nguyên ma kinh” biểu diễn uy lực, mỗi phía năm luồng tử quang bắn thẳng vào Tổng Nguyên như thác đổ.

“Tàn Băng tiêu” bị chặn đứng.

Hết sức phần nộ, Tổng Nguyên vận mười hai thành công lực, đánh ra hai ngọn độc chiêu “Đoạt Mạng Truy Hồn” và “Tổng Tửu Quân Ma” đồng thời rút “Huyết Thần” và “Tàn Băng tiêu” di động theo thân hình, tấn công Vạn Tử Lôi, không còn một kẽ hở.

Thấy đối thủ chuyển mình, Tổng Nguyên lại vận “Huyền Thiên chân khí” bao bọc toàn thân bằng luồng hào quang đỏ rực, đẩy nhanh công lực ép sát Vạn Tử Lôi.

“Ầm Ầm”...

Chưởng đạo giao nhau khủng khiếp.

Tuy chưa nao núng, nhưng Vạn Tử Lôi cũng không khỏi hốt hoảng. Hắn vội phun trong miệng ra hàng loạt nộ khí, sắc tím đen, với kinh lực dữ dội để phản chiêu. Đồng thời hắn triển vận “Nguyên Nguyên ma chưởng” đánh tới hai ngọn “Ngạ Quỷ Truy Phong” và “Ma Vương Tróc Quái” kinh đạo như hai quả núi ép vào Tổng Nguyên...

“Bình”

“Ầm Ầm”

Áp khí dữ dội của đôi bên đẩy hai đối thủ tách ra hơn một trượng, toàn thân lắc lư tựa cột buồm trên sóng.

Mặt Tổng Nguyên hơi biến sắc, khoe miệng rỉ ra mấy giọt máu tươi, đôi mắt đầy sát khí chăm chăm nhìn xoáy vào Vạn Tử Lôi.

Phía bên kia, Vạn Tử Lôi ôm cánh tay trái trọng thương, máu thịt bầy nhầy, máu chảy như suối.

Bỗng Vạn Tử Lôi gầm lên một tiếng, đẩy tới một chiêu “Ma Ảnh Độc Ô”, kinh khí màu đen bạo liệt với chất độc kinh người, hồng giết chết Tổng Nguyên trong nháy mắt.

Chưởng phong dùng dùng mang theo mùi khó ngửi xộc tới, khiến Tổng Nguyên không dám coi thường, vội đẩy mạnh “Nhu Băng thần công” đón đầu hóa giải.

Sức chấn động khủng khiếp, cây gậy đá bay, bạch tháp phía xa cũng rung rinh từng chớp.

Hoa khiểng phút chốc như bị bão cuốn không còn một khóm, giữa hoa viên bị kinh khí khoét sâu những hố rộng tựa ao hồ, đất đá bay tung, bụi cát lẫn vào hơi độc.

Ngực Tổng Nguyên như muốn nổ tung ra.

Chiêu “Huyết Quang Băng Hiện” của chàng chạm phải ngọn “Ma Ảnh Độc Ô” khủng khiếp chưa từng thấy. Tổng Nguyên phải lùi lại tám thước, mắt nổ đom đóm, miệng phun một vòi máu tươi, nhưng cặp mắt vẫn tròn xoe nhìn Vạn Tử Lôi đầy căm hận.

Tuy nhiên, vì tiêu hao nguyên khí quá nặng, mắt Tổng Nguyên như mờ đi, hình ảnh Vạn Tử Lôi trước mặt chàng chỉ như một chiếc bóng mờ ảo.

Phía Vạn Tử Lôi cũng thâm trầm. Lúc chưởng lực giao nhau, hắn nhận ra sức đối phương thật mãnh liệt nên muốn thu chiêu mà không kịp.

Chỉ nghe một tiếng “Bình” ngực Vạn Tử Lôi đau nhói, đôi chân chới với, toàn thân hắn bật tung cả trượng mới trụ lại được...

Máu... ôi chỉ toàn là máu.

Từ mắt, tai, mũi, miệng máu Vạn Tử Lôi trào ra như cơn nước lũ,...

Hắn chao đảo, lắc lư...

Cuối cùng, hắn kêu lên :

- Huệ muội, ca ca... chết mất

Vạn Tử Lôi đổ xuống như thân cây chuối thối.

Nhưng vừa lúc Vạn Tử Lôi đổ xuống, thì “Bịch” một tiếng, Tống Nguyên đã lăn ra mặt đất, miệng ối đầy máu...

Chàng bất tỉnh luôn.

Từ gốc cây, Huệ mẫu chạy tới ôm chầm lấy đứa con trai, miệng bà kêu lên hốt hoảng.

- Ôi, Nguyên nhi, con của mẹ...

Sau lưng Huệ Mẫu, một bóng người lao đến, kêu to :

- Nguyên huynh

Người ấy là Chí Cốc canh phòng ở bên ngoài vừa chạy vào.

Chàng nói nhanh :

- Nguyên huynh, đệ dặn huynh phải bảo trọng, thế mà...

Vừa nói, Chí Cốc vừa toan sải bước đến bên Tống Nguyên. Nhưng thỉnh lình một bóng trắng vụt tới ôm lấy thân thể đầm máu của Vạn Tử Lôi phóng nhanh như chớp.

Chí Cốc thét :

- Kẻ nào đó, hãy buông ngay “Đại Hàm giáo chủ”.

Song kẻ kia đã bay đi như cái bóng mờ, mang theo Vạn Tử Lôi.

Chí Cốc hấp tấp nói với Huệ mẫu :

- Xin lệnh bà hãy chăm sóc Thánh Quân, để tại hạ đuổi bắt kẻ lớn gan cướp Vạn Tử Lôi.

Lời nói chưa dứt, Chí Cốc đã lao theo bóng trắng về phía chân trời.

Huệ mẫu cúi sát xuống Tống Nguyên, bà đặt ngón tay vào mũi con, thấy vẫn còn hơi thở thì ánh mắt đầy hi vọng.

Bà kêu lên :

- Hãy tỉnh lại, Nguyên nhi...

Đúng lúc đó, một tiếng kêu hoảng hốt :

- Ôi, Thánh Quân... Ôi, Nguyên Ca

Lãnh Hồn Hương Phi, Tuyết Mai chạy bay tới. Phía sau là Ái Mã, Bạch Anh và Kim Ngọc Cầm.

Vốn đã biết Huệ mẫu từ trước, Lãnh Tuyết Mai vội nói :

- Tất cả hãy bái kiến Thánh Mẫu

Cả bốn nàng cùng quỳ xuống, nhưng Huệ mẫu đã dịu dàng bảo :

- Miễn lễ cho các con. Hãy lo cho Nguyên nhi đã.

Bên ngoài, tiếng Vượn lão nhân hô to :

- Cung chúc Thánh Quân. Toàn bộ Tổng đàn Đại Hàm giáo đã bị hủy diệt, bọn sống sót đều đầu hàng.

Làn gió phi hành vùn vụt, Vượn lão nhân, Chủ Tuần Dương, Lữ Gia Hành và các lão tiên bối đã vào tới nơi. Gương mặt người nào cũng tươi vui bởi chiến thắng vinh quang.

Nhưng tất cả đều khựng lại trước cảnh tượng bi thảm. Tống Nguyên hôn mê trong tay Huệ mẫu, bốn vị Thánh Hậu xúm quanh, nước mắt đầm đìa.

Tuyết Hồn lão nhân cúi xuống bắt mạch, tỏ vẻ lo lắng :

- Mạch Thánh Quân quá yếu.

Âm Tào Địa Quân nhìn sắc mặt của Tống Nguyên rồi nói nhanh :

- Thánh Quân trúng độc chưởng của Vạn Tử Lôi rồi.

Lữ Gia Hành đảo mắt, hỏi lớn :

- Vạn Tử Lôi đâu?

Huệ mẫu vừa định nói, thì đã có tiếng đáp thay :

- Một bóng trắng đã cướp Vạn Tử Lôi về hướng đông. Tại hạ đuổi theo nhưng không kịp. Kinh công hần siêu tuyệt như mây bay gió cuốn.

Mọi người quay lại, Chí Cốc đã đứng đó, gương mặt buồn rầu. Chàng chậm bước tiến lại, quỳ xuống bên Tống Nguyên :

- Nguyên huynh, phải lúc này đệ cùng vào với huynh chắc không đến nỗi.

Chữ Tuấn Dương gầm lên :

- Bóng trắng ấy là kẻ nào mà dám cướp Vạn Tử Lôi?

Ai nấy nó nhau, nhưng không có lời giải đáp.

Bỗng có tiếng nói sang sảng vang lên :

- Hồng rồi, Vạn Tử Lôi đã được Bạch Thạch lão ma giải thoát.

Giật nảy mình, trẻ già đều quay lại nhìn và cùng khom xuống hô vang.

- Lão Tiên Quân đã tới.

Cư Nguyên Sinh, Thánh Quân đời thứ hai, sải bước đến bên Tống Nguyên. Huệ nương ôm chầm lấy ông, bật khóc:

- Tướng công, bao nhiêu năm bị giam cầm cách biệt, thiếp tưởng đâu đã không còn được gặp tướng công.

Lão Tiên Quân xúc động ôm vai Huệ nương :

- Phu nhân, hãy tha thứ cho ta. Để phu nhân sa vào tay Vạn Tử Lôi, phải khổ sầu đau đớn, lỗi của ta lớn vô cùng.

Huệ nương vội nói :

- Trong biến cố của sư môn, thiếp và tướng công đều bị Vạn Tử Lôi phé bỏ vô công, thiếp đâu dám trách... Nay còn sống nhìn thấy nhau là phúc đức lắm rồi. Nhưng, Nguyên nhi... Ôi, Nguyên nhi...

Bà cúi xuống ôm lấy con, khóc ngất.

Cư Lão Nguyên Sinh nắm lấy tay vợ thân thương, dịu dàng bảo :

- Nguyên nhi, tuy trúng thương, nhưng cốt cách phi phạm, “vạn độc bất xâm hình tướng” vẫn có cơ cứu được. Phu nhân không nên lo lắng quá.

Các lão tiên bối và bốn nàng “Tứ Thánh Hậu” đều xúm vào khuyên giải Huệ mẫu mới gạt nước mắt, tạm ngồi ngoài.

Âm Tào Địa Quân nhìn Cư lão nói nhanh :

- Bẩm, Lão Tiên Quân, “Bạch Thạch lão ma” là nhân vật nào?

Cư Nguyên Sinh đáp :

- Bạch Thạch lão ma là Đảo chủ “Bạch Thạch đảo”. Công lực của hắn đạt tới mức tuyệt thế. Hắn là kẻ đứng đầu “Kiếm Tiên” của tà phái Hải Ngoại, hầu như trong võ lâm không ai dám đụng đến hắn.

Tuyết Hồn lão nhân lên tiếng :

- Thừa quan hệ giữa Bạch Thạch lão ma và Vạn Tử Lôi như thế nào, mà lão đến tận nơi này giải cứu?

Nguyên Sinh lão Tiên Quân trả lời :

- Vạn Tử Lôi là đệ tử duy nhất của Bạch Thạch lão ma

Câu trả lời của Cư Nguyên Sinh làm mọi người đều rúng động “ồ” lên một tiếng.

Lữ Gia Hành liền nói :

- Vãn bối thiết nghĩ, hiện tại cần phải cứu được Thánh Quân. Nếu ngài phục hồi công lực thì ta có thể đến tận “Bạch Thạch đảo” hỏi tội Lão Ma và bắt lại Vạn Tử Lôi.

Cư lão Nguyên Sinh nói :

- Muốn cứu được Nguyên nhi thì phải có công lực siêu phàm ngang hàng Tiên Thánh. Sau đó còn phải đả thông được “Sinh Tử Huyền quan” của Nguyên nhi để luyện “Huyền Thiên Chánh Khí” đến mức cao diệu mới thắng được thầy trò Vạn Tử Lôi.

Mọi người đều xanh mặt nhìn nhau, Kim Ngọc Cầm, Ái Mã, Lãnh Tuyết Mai và Bạch Anh đều ứa lệ sụt sùi.

Huệ mẫu nắm lấy cánh tay chồng rung mạnh :

- Tướng công nói Nguyên nhi còn có thể cứu. Nhưng phải cần tới những bậc cao nhân tuyệt thế, thì cầu đâu ra?

Nguyên Sinh Lão Tiên Quân chưa biết trả lời ra sao, thì Vượn lão nhân bỗng quơ hai cánh tay dài thông, kêu lên :

- Xem kìa, một hiện tượng lạ.

Ai nấy đều ngược nhìn, hai đám mây màu hồng rực và vàng tươi từ phía Tây bay tới, cùng với hai bóng người nam nữ, tiên phong đạo cốt, thân pháp dị thường.

Cư Nguyên Sinh mừng rỡ kêu lên :

- Ôi, Song thân của ta đã tới...

Âm Tào Địa Quân là tiền bối kỳ cựu trong võ lâm, vừa trông thấy hai bậc kỳ nhân đã vui vẻ reo to :

- “Vũ Nội song tiên” đời thứ nhất, “Võ Lâm Thánh Quân”.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống chào mừng, chỉ một mình Tổng Nguyên nằm im bất động.

Hai kỳ nhân mới đến đúng là “Vũ Nội song tiên” ông lão quốc thước là Thánh Thủ Lang Quân Cư Kỳ, “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ nhất. Người đàn bà xinh đẹp, phúc hậu là “Tổ Thư Tiên Cô” Vu Vi. Hai vị cha mẹ Cư Nguyên Sinh và là ông bà nội của Tổng Nguyên.

Từ khi trao chức “Võ Lâm Thánh Quân” cho Cư Nguyên Sinh, “Vũ Nội song tiên” tìm ơn ẩn dật, tuyệt tích giang hồ. Không ngờ hôm nay ông bà vẫn du qua đây vừa kịp lúc.

Huệ nương sung sướng nói :

- Lương vị nội tổ đã tới, không phải còn lo sợ cho Nguyên nhi nữa

Lúc này sắc diện Tổng Nguyên đã trắng bạch, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đứt đoạn.

Thánh Thủ Lang Quân cúi xuống bắt mạch, rồi ngược lên bảo :

- Cũng còn may, chậm vài khắc nữa thì hỏng

Mọi người vui mừng hô lên :

- Thánh Quân vạn phúc, vạn phúc...

Xem tiếp hồi 44 Trận ác đấu bình định võ lâm

42. Hồi 44 Trận Ác Đấu Bình Định Võ Lâm

Sau khi cấp tốc bắt mạch cho Tống Nguyên, Thánh Thủ Lang Quần Cư Kỳ mở bọc lấy ra hai viên thuốc đưa vào miệng Tống Nguyên.

Hai viên linh đơn tỏa ra mùi thơm ngát, vừa lọt vào miệng đã biến thành chất dịch có vị chua cay, trôi tuột vào họng. Thánh Thủ Lang Quần xoay tay nhanh như gió điểm vào các huyệt trên thân Tống Nguyên để khai thông kinh mạch.

Ông quay sang bà Vu Vi :

- Phu nhân hãy tiếp tay cùng ta, giúp tiểu diệt phục hồi chân khí và tiêu tán được lực.

Tổ Thư Tiên Cô liền bước tới.

Hai người ngồi xếp bằng dưới đất, mỗi người đưa ra một chuông. Một đặt ở huyệt “Đan Điền”, một ở huyệt “Mệnh Môn” cùng truyền nội lực vào cơ thể Tống Nguyên.

Chàng vừa được đẩy mạnh được lực tỏa khắp toàn thân, vừa phục hồi chân khí tiêu tán bởi ngọn độc chuông của đối thủ.

Thời gian qua từng khắc, sắc mặt của Thánh Thủ Lang Quần và Tổ Thư Tiên Cô càng lúc càng trầm xuống.

Nội lực của “Vũ Nội song tiên” khôi phục nội tạng của Tống Nguyên bị ma chiêu của Vạn Tử Lô đánh dập nát, sau đó truyền linh dược vào để bình ổn nguyên khí, chữa lành mọi vết thương.

Mọi người theo dõi đều vui mừng. Bởi Tống Nguyên không gặp được ông bà nội tổ có công phu như tiên thánh, chắc đã bị vong mạng.

Ba canh giờ trôi qua.

Những chu thiên truyền chân khí liên tục.

Sắc diện của Tống Nguyên dần đỏ hồng, còn gương mặt “Vũ Nội song tiên” trắng bệch.

Trên đỉnh đầu Tống Nguyên, huyệt “Bách Hội” lóe lên những sợi khói ngũ sắc...

“Vũ Nội song tiên” đã toát mồ hôi.

Cư lão Nguyên Sinh vội lên tiếng :

- Thỉnh nhị vị nội tổ tạm nghỉ, Nguyên nhi tỉnh rồi.

Thánh Thủ Lang Quần và Tổ Thư Tiên Cô thu chuông đứng dậy.

Quả thật Tống Nguyên đã mở mắt, sắc diện hồng hào.

Bốn nàng “Tứ Thánh Hậ” sung sướng kêu lên :

- Ôi, Thánh Quân đã bình phục.

Huệ Mẫn liền bào Tống Nguyên :

- Nhị vị nội tổ của con là “Vũ Nội song tiên” đã cứu mang con. Hãy mau cảm tạ các ngài.

Tống Nguyên vội vàng quỳ lạy, Ái Mã, Ngọc Cầm, Lãnh Tuyết Mai và Bạch Anh cùng lạy phía sau.

“Vũ Nội song tiên” tươi cười phát hai luồng nhu lực nâng bốn trẻ đứng lên.

Thánh Thủ Lang Quần dịu dàng bảo :

- Con cháu mà ơn nghĩa gì, miễn lễ...

Cư lão Nguyên Sinh nói :

- Nguyên nhi đã thông các mạch “Nhâm, Đốc” từ lâu, nên đã luyện được hỏa khí “Đoạt Hồn huyết chưởng” và “Nhu Băng thần công”. Từ khi tìm ra “Nhu kinh” Nguyên nhi đã đạt mức siêu tuyệt với Nhu lực. Song “Huyền Thiên chính khí” thì Nguyên nhi chưa luyện được tuyệt đỉnh, bởi chưa khai thông “Sinh tử huyền

quan”. Nhân dịp trở về, cầu mong nhị vị nội tổ giúp Nguyên nhi thấu thái “Huyền Thiên chính khí” để thu phục “Bạch Thạch thần đảo” bắt Vạn Tử Lôi phải chịu tội.

Rất xúc động, Thánh Thủ Lang Quần gật đầu :

- Các con bị “Đại Hàm giáo chủ” phế bỏ võ công làm ta đau buồn lắm, nhưng xú quẻ vận hội mới biết đó là số trời, đành chịu. Nay có đứa cháu đích tôn, cốt cách phi phàm, thông minh tuyệt thế, xứng đáng “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ ba, lẽ nào ta chẳng hết lòng.

Tổ Thư Tiên Cô tiếp lời :

- Võ công và chân lực bọn ta không truyền cho cháu thì còn truyền cho ai. Nhưng Nguyên nhi hiền diệt vừa bị chấn thương, mới phục nguyên hồi sức, không nên cố gắng nhiều. Nay Tổng đàn “Đại Hàm giáo chủ” đã bị hủy diệt. Ý chí báo phục gia thù và ổn định võ lâm đã hoàn thành phân nửa. Ta thiết nghĩ hãy đưa Nguyên nhi về Đẳng Long cốc nghỉ ngơi, sau đó bọn ta khai thông “sinh tử huyền quan” và hướng dẫn cháu luyện “Huyền Thiên chính khí” tới mức tuyệt đỉnh.

Khi đó có thể nói võ công và chân lực của Tổng Nguyên đã vượt cả “Vũ Nội song tiên” lo gì chẳng thắng được Bạch Thạch lão ma và bắt Vạn Tử Lôi phải đền tội ác.

Huệ nương lên tiếng :

- Nhị vị nội tổ truyền dạy rất phải. Chúng ta nên về Đẳng Long cốc và sẽ thu phục Bạch Thạch thần đảo, diệt thầy trò Vạn Tử Lôi.

Lữ Gia Hành và Chữ Tuấn Dương lập tức chuẩn bị xe ngựa, rước nhị vị “Vũ Nội song tiên” Nguyên Sinh Tiên Quân với Huệ mẫu lên kiệu. Riêng một long xa có tám ngựa kéo để “Thánh Quân” Tổng Nguyên và tứ vị “Thánh Hậu” lên đường về Đẳng Long cốc.

Đoàn ngựa xe rầm rộ với toàn võ lâm tiền bối và những Bang chủ lừng lẫy như Chữ Tuấn Dương, Động chủ khét tiếng Lữ Gia Hành cũng không phát hiện được ba lão già thoảng ẩn thoảng hiện theo dõi họ.

Đó là “Bạch Thạch tam lão” thuộc hạ của Bạch Thạch lão ma có nhiệm vụ do thám hoạt động của “Võ Lâm Thánh Quân”

Ba lão lập tức trở thuật “khinh thân nhẹ khí” suốt ngày đêm về tới Bạch Thạch thần đảo phục lệnh.

Khi ấy Bạch Thạch lão ma đang ở Bạch Thạch ma cung.

Lão đang trị liệu thương tích và phục hồi công lực cho Vạn Tử Lôi, đệ tử truyền nhân duy nhất của lão.

Nghe ba lão thuộc cấp báo mọi việc, Bạch Thạch lão ma nổi giận, râu dựng đứng.

Lão nói lớn :

- Vạn Tử Lôi sẽ là bá chủ quần hùng, còn chức “Võ Lâm Thánh Quân” là của ta. Chúng nó dám đến Bạch Thạch thần đảo là nạp mạng vào miệng cọp. Ta sẽ dành cho chúng những cái chết khủng khiếp với “Nguyên Nguyên ma kinh”

Lão liền dốc sức để Vạn Tử Lôi phục hồi, và truyền lệnh canh phòng nghiêm ngặt trên thần đảo.

Và rồi cái ngày căng thẳng của Bạch Thạch lão ma cũng tới.

Phong hỏa đài của lão đã phát hiện đoàn thuyền từ xa đang lao vun vút đến đảo như những mũi tên.

Trên chiếc thuyền đi trước, có một người mặc “Thiên Tâm y” màu đen, châu ngọc tỏa hào quang thành một quang sáng rực.

Đôi mắt Bạch Thạch lão ma rực những tia hung quang, lão tức giận nhai râu trèo trẹo, vì đã nhận ra chàng thanh niên tuấn tú, oai vệ trong “Thiên Tâm y” chính là Tổng Nguyên, “Võ Lâm Thánh Quân” đời thứ ba.

Nhưng lão có kế hoạch tiếp những địch thủ rất mềm dẻo.

Thuyền còn ở xa, Tổng Nguyên đã nghe tiếng còi sừng rúc vang trên đảo, rồi cờ xí đủ màu giương lên như đón chào khách quý.

Cư lão Nguyên Sinh quay nhìn Thánh Thủ Lang Quân :

- Bẩm phụ thân, “Bạch Thạch thần đảo” nghênh tiếp ta là có ý gì?

Thánh Thủ Lang Quân mỉm cười :

- Bạch Thạch lão ma rất nham hiểm, lão ra đoán thế kia là có hậu ý, bảo diệt nhi phải đề phòng.

Tổng Nguyên cũng nhận ra sự khác thường, nên hết sức thận trọng khi thuyền vừa cập đảo.

Hai hàng người mặc Bạch y nghiêm chỉnh đứng trên cát mịn, phía đầu là một lão già râu tóc bạc phơ.

Cư lão Nguyên Sinh nói bên tai Tổng Nguyên :

- Hẳn chính là Bạch Thạch lão ma đấy.

Đã có ý phòng bị, Tổng Nguyên liền vận “Huyết Khí” để sẵn sàng đối phó mọi mọi bất trắc.

Phía sau, Tuyết Hồn lão nhân, Âm Tào Địa Quân, Hoàng Mai tiên sinh, Bạch Nhị tiên sinh, Vuộn lão nhân với Lữ Gia Hành, Chu Tuấn Dương đèn cầy thẳng tinh thần bước tới.

Nhưng Bạch Thạch lão ma chỉ cung kính khom mình :

- Vạn hạnh! Vạn hạnh! để “Vô Lâm Thánh Quân” phải thân hành đến hòn đảo hoang vu này, lão hủ thật tội lớn.

Nhưng chính lúc Bạch Thạch lão ma khum tay chào thì Tổng Nguyên trùng mình cảm nhận một luồng kinh khí sắc như đao, lạnh như tuyết bắn thẳng vào trước ngực mình.

Đồng thời từng lời nói của lão già ngầm chứa nội lực khủng khiếp, như lưỡi búa ngàn cân gõ vào tim Tổng Nguyên.

Thật hết sức ghê gớm...

Nếu là người nội lực kém hơn Tổng Nguyên thì chỉ qua động tác vái chào, từng lời trao đổi cũng đủ bị dập nát nội tạng, mất hết nguyên khí và chết ngay tại chỗ.

Nhưng Tổng Nguyên thì khác hẳn.

Sai khi khai được “Sinh tử huyền quan” và luyện “Huyền Thiên chính khí” đến mức tuyệt đỉnh, thì công lực của Tổng Nguyên vượt xa cả “Vũ Nội song tiên” ông bà nội của chàng. bởi thế Bạch Thạch lão ma toan ngầm giết chàng đâu phải dễ.

Bởi vậy, Tổng Nguyên giả bộ không biết gì cả. Chàng cười sang sảng, khum tay thủ lễ và đồng dục nói :

- Tại hạ, Cư Tổng Nguyên từ xa tới đây quấy rầy quý đảo, mong được tha lỗi. Cùng lúc với cái khum tay, chàng cũng phóng ra một luồng kinh khí của “Nhu Bạng thần công” hết sức mãnh liệt.

Kinh khí của chàng phát ra như một đợt sóng ngầm, công lực dữ dội, song chẳng có chút kinh phong nào.

Gương mặt lão ma lập tức hơi biến sắc.

Lão nâng chân khí lên để đối phó với Tổng Nguyên. Hai luồng kinh phong của hai đối thủ phát ra trong động tác chào hỏi, mắt thường không nhìn thấy.

Họ ngầm đối phó nhau bằng nhu lực kinh hồn.

Thế mà những người ngoài, dù tập trung nhìn vẫn không biết Bạch Thạch lão ma và Tổng Nguyên vừa đánh nhau một trận.

Đúng vào lúc hai người vừa chào hỏi xong, giữa hai đối thủ mới nổi lên một cơn lốc, thổi tung cát thành một cột thật vọt cao, do kinh khí đối bên va chạm thoát ra, sau khi cùng không thể đột nhập thân hình đối thủ.

Sự việc diễn ra cho thấy công lực Bạch Thạch lão ma không mạnh bằng Tổng Nguyên. Vì lão phát chiêu trước, Tổng Nguyên vừa phản công vừa phải chôn đờ.

Thế mà cột cát ở giữa hai người, tỏ rõ sức Tổng Nguyên đã đẩy bật kinh phong của Bạch Thạch lão ma ra. Nếu chàng cố ý vận công tối đa thì có thể lão ma bị nội thương trầm trọng.

Bạch Thạch lão ma nổi gai cùng mình, hết dám coi thường chàng trai trẻ này là một tên tiểu tử.

Lão lại vòng tay cười hề hả :

- Xin mời các vị lên đảo, lão có chút rượu tẩy sạch bụi đường cho các vị khách quý tới thăm.

Tổng Nguyên cũng khom mình :

- Đa tạ Đảo chủ hiếu khách.

Nhưng chàng lại dùng lối truyền âm dặn dò thuộc hạ phải cận thận đề phòng từng gốc cây, bụi cỏ.

Trận này sẽ là trận quan trọng, bắt hay giết Đại Hàm giáo để ổn định vô lâm Trung Nguyên, nên nhiệm vụ của “Võ Lâm Thánh Quân” rất lớn lao, nặng nề.

Đi bên cạnh Bạch Thạch lão ma, trong đầu Tổng Nguyên đi hết sức căng thẳng. nhưng bên ngoài chàng vẫn tỏ ra bình tĩnh lạnh lùng...

Khi ấy Vũ Nội song tiên, Nguyên Sinh Tiên Quân, Huệ Mẫu và tứ vị Thánh Hậu đều ở trên một long thuyền đậu cặp mé biển.

Đi theo Tổng Nguyên có 12 vị “Thập nhị tinh tú” là: Âm Tào Địa Quân, Tuyết Hồn lão nhân, Túy Tửu Tiên, Hoàng Mai tiên sinh, Hồng Mai lão nhân, Bạch Mai tiên sinh, Lục Mai thư sinh, Vượn lão nhân, Lữ Gia Hành, Chữ Tuấn Dương, Tuyết Sơn Âm Hồn, Tuyết Sơn Âm Linh.

Còn cách “Bạch Thạch ma cung” vài chục trượng là một vườn hoa lớn, có đủ kỳ hoa dị thảo, khoe sắc tỏa hương. Giữa hoa viên là hồ nước rộng, trong xanh như ngọc bích, có bầy một mâm lớn thức ăn ngon lành và hai chén rượu thật to.

Bạch Thạch lão ma cùng bọn người của lão đi tới ngang hoa viên thì dừng lại...

Lão khum tay nói với Tổng Nguyên :

- Kính thỉnh Thánh Quân và chư vị dùng vài chung rượu lạt của tệt đảo, rồi ta cùng đàm đạo cũng chưa muộn.

Tổng Nguyên mỉm cười :

- Đa tạ, đa tạ...

Rồi chàng phẩy tay làm hiệu cho mười hai người của mình cùng nối gót Bạch Thạch lão ma đi vào ngồi từng chiếc ghế đá quanh hồ.

Lão ma Đảo chủ giới thiệu mười sáu người của lão, toàn những cao thủ “Ma công” vùng quan ngoại. Sau đó, lão mời tất cả an vị trên ghế đá.

Lão cười khả khả, nói nhanh :

- Xin mời rượu các vị.

Hữu chuồng của Bạch Thạch lão ma nhanh như chớp vẩy mạnh, bốc chén rượu lớn bay lên rồi thành linh chĩa ngọn thiết chỉ từ ngón tay trở vào chén rượu đang lơ lửng.

“Bực” một tiếng, chén rượu nứt đôi, rượu trong chén như mưa trút xuống đầu mười hai người bên Tổng Nguyên.

Vẫn bình tĩnh, Tổng Nguyên la lớn :

- Các vị huynh đệ, sao không mau nhận rượu?

Động chủ động Không đày Lữ Gia Hành đứng dậy kêu to :

- Nào anh em cùng uống.

Luồng nội lực từ miệng Lữ Gia Hành thổi ra, chia đều đám rượu đang trút xuống thành mười ba phần. Tống Nguyên và mười hai người hả miệng ra, rượu đã chui tọt vào họng, không giọt nào vương vãi bên ngoài.

Bạch Thạch lão ma và mười sáu người của lão đề tái mặt, nhưng lão vẫn vỗ tay khen :

- Hảo công phu, hảo công phu.

Lúc đó, Tống Nguyên đứng phắt dậy, bật cười :

- Hà hà, bây giờ đến lượt tại hạ mời rượu chúc thọ Đảo chủ.

Mọi người chỉ thấy hữu chương của Tống Nguyên phất nhẹ, chén rượu còn lại bên hồ bỗng bật nắp và rượu bị hút lên như một vòi rồng bắn thẳng vào mặt Bạch Thạch lão ma.

Tất cả đều “Ồ” một tiếng.

Giật nảy mình, Bạch Thạch lão ma vội nâng chân khí, phóng vọt lên, nhưng vòi rượu vẫn cuộn cuộn theo sát mặt. Lão vừa hả họng thở là rượu tuôn vào ông ộc.

Bạch Thạch lão ma ngậm miệng lại, song chương phẩy mạnh làm rượu bay tung trong không khí như làn sương mỏng, tỏa mùi thơm bát ngát. Tuy vậy số rượu tuôn vào họng lão cũng đến nửa chén, khiến mặt lão đỏ bừng.

Tống Nguyên cười khà khà, nói to :

- Ôi Đảo chủ bỏ phí rượu qua, “Cắt cổ không bằng đổ rượu”.

Mới thử đã bị thua hai lần, Bạch Thạch lão ma vừa xấu hổ, vừa bị uống nhiều rượu, gương mặt đỏ như ớt chín.

Khi ấy, thuộc hạ của Bạch Thạch lão ma đứng bên cạnh, mình tròn như quả bầu, mặc áo bào màu trắng, sắc diện hung ác bỗng đứng bật lên la lớn :

- Tại hạ Nam Sơn Mãnh Quỷ, xin thay mặt chủ nhân tiếp khách.

Dứt lời, hắn làm động tác mời thức ăn, kỳ thực là xuất chiêu “Cầm nã” hút thực phẩm trên mâm lớn tung lên. mấy con ngỗng quay và nhiều món khác bay ào ào về phía Tống Nguyên.

Chữ Tuấn Dương, Bang chủ Thiên Ma bang phóng vèo lên, cười lạt :

- Tại hạ thay mặt Thánh Quân tạ khách.

Song chương giương ra làm động tác bắt xé, phân chia, kinh đạo cuộn cuộn, những món thực phẩm đang bay tung bỗng bị chia từng phần chui vào miệng mọi người.

Nam Sơn Mãnh Quỷ đỏ bừng mặt, nhưng cũng phải khen :

- Hảo hảo, xứng danh cao thủ, đó là thủ pháp “Ma Lôi Canh”...

Sắc mặt không thay đổi, Chữ Tuấn Dương cười hì hì :

- Đa tạ, đa tạ.

Tất cả cùng ngồi xuống.

Thử nhau bằng “trò chơi” đã đủ mất mặt, Bạch Thạch lão ma liền lên tiếng :

- Dám hỏi hôm nay Thánh Quân đến tề đảo có việc gì?

Cười lạt một tiếng, Tống Nguyên đáp :

- Con nhà võ không nên giả dối, hẳn ai cũng biết mục đích của bốn nhân tới đây.

- Bạch Thạch lão ma cười gằn, không còn giữ lễ nữa, thét to :

Cư Tống Nguyên, người to gan dám tiêu diệt “Đại Hàm giáo” làm môn hạ của ta là Vạn Tử Lôi trọng thương. Hôm nay còn dám đem người đến xâm phạm bốn đảo, quả là tham vọng ngông cuồng.

Tổng Nguyên lập tức nghiêm giọng :

- Vạn Tử Lôi dựa vào “Nguyên Nguyên ma công” tung hoành trên đất trung nguyên, lập “Đại Hàm ma giáo” toan lung đoạn võ lâm, bá chủ quần hùng...

Hắn tàn ác đánh trọng thương, phế bỏ võ công phụ thân ta, giam hãm mẫu thân ta. Nay ta gặp lại được gia phụ, cứu được mẫu thân. Ta phải trừng trị tội lỗi của hắn và bình ổn võ lâm. Các người còn dám cứu nó, mong dùng hòn đảo bằng bàn tay này để chống lại “Võ Lâm Thánh Quân” sao?

Bạch Thạch lão ma cứng họng.

Vạn Tử Lôi liền đứng lên quát :

- Các nhân vật võ lâm Trung Nguyên xảo trá, quỷ quyệt, tranh giành ảnh hưởng, làm loạn thiên hạ. Ta là người đủ tài đức và võ công, thu phục được nhân tâm, dựng nên Đại Hàm giáo để ổn định võ lâm, chẳng phải thuận ý trời à?

Tổng Nguyên gằn giọng :

- Ý Trời không nghiêng về người đâu. Muốn biết rõ ý trời, người dám so chiêu với ta tại đây không?

Đã chạm trán với Tổng Nguyên, lại nghe khẩu khí cứng rắn của chàng, Vạn Tử Lôi cũng rợn. Nhưng đường đường là môn đồ duy nhất của Đảo chủ Bạch Thạch, với danh hiệu “Đại Hàm giáo chủ” không lẽ Vạn Tử Lôi chỉ núp sau sự phụ? Hiên liền cười nhạt :

- Được lắm, hôm nay tất cả các người sẽ vùi xương trên đảo để thấy rõ ý trời...

Hai người cùng bước tới.

Những kẻ xung quanh đều lùi lại mười trượng.

Gương mặt vẫn bình thản, Tổng Nguyên lạnh lùng bảo :

- Xuất chiêu đi.

Vạn Tử Lôi thét lớn :

- Tiếp chiêu.

Lời nói của hắn chưa dứt, song chiêu đã cuồng kinh phong âm âm vỗ thẳng vào Tổng Nguyên.

“Bình, bình”

Áp lực ép tới đến ngộp thở, chiêu “Ám Phong Tróc Quỷ” của “Nguyên Nguyên ma công” như một quả núi xô đến. một góc đảo rung chuyển, nước trong hồ dựng lên như rồng cuốn, cát bụi mù trời.

Tổng Nguyên vội triển vận “Huyết Khí” đẩy ra một chiêu “Hàn Băng Mãn Địa” của “Nhu Băng thần công” lấy nhu thắng cương, đạo kinh mềm mại nhưng sức mạnh kinh hồn, chiêu phong gầm rú.

Vạn Tử Lôi bị văng bật về phía sau vài trượng, nội tạng nhốn nhạo, toàn thân chao đảo...

Hắn không ngờ sau thời gian ngắn cả hai cùng dưỡng thương, mà công lực Tổng Nguyên tăng tiến khủng khiếp đến thế.

Sự thật Vạn Tử Lôi đâu biết Tổng Nguyên đã được “Vũ Nội song tiên” phá “Sinh tử huyền quan” và luyện “Huyền Thiên chính khí” đến tuyệt đỉnh.

Bây giờ công lực của chàng mạnh gấp trăm lần hắn. Ngay cả sự phụ hắn là Bạch Thạch lão ma thư so nội lực với Tổng Nguyên đã phải xanh mặt ngoài bãi biển rồi.

Khi ấy Vạn Tử Lôi cảm tức gầm lên, huy động “Nguyên nguyên ma chiêu” đánh liền những thức tuyệt độc. nhiều phen Tổng Nguyên cũng phải bật lùi, cảm thấy ngực bị đè nặng gần ói máu. Nhưng chàng vận “Huyền Thiên chân khí” đều hòa được ngay.

Những chiêu “Nhu Băng thần công” của chàng tung ra lại tiếp tục đẩy lùi “Đại Hàm giáo chủ”.

Người bên ngoài đều tấm tắc khen :

- Ôi, thật kỳ phùng địch thủ...

Ba mươi chiêu qua đi, Vạn Tử Lô đã ướt mồ hôi khắp toàn thân, mắt hoa tai ù. Nhưng hắn vẫn cố giữ thể thủ, chờ cơ hội.

Bổng Tông Nguyên đánh hụt một chiêu “Ác Điều Tầm Xà” thân mình chàng xoay quá trớn, để trống khoảng lưng.

Đôi mắt Vạn Tử Lô ngời lên ánh hung quang dữ dội. Hắn gầm lên một tiếng và vỗ ngay một chưởng vào huyết “Mệnh Môn” của Tống Nguyên như sét đánh...

“Bình”, chưởng đạo làm rung chuyển mặt đất.

Nhưng cũng vừa lúc ấy...

“Bùng”, tiếng nổ kèm theo tiếng rú thảm thiết của Vạn Tử Lô.

Khi thấy Vạn Tử Lô xuất chiêu thần tốc, người ta tưởng Tống Nguyên đã lâm nguy.

Nào ngờ Tống Nguyên như một cái bóng, quay vụt lại, tránh được chiêu chưởng của Vạn Tử Lô và vỗ ngay một chiêu “Độc Long tứ trảo” trúng giữa ngực trái của đối thủ.

Máu từ ngực Vạn Tử Lô tuôn ra có vòi. Với thế “Độc trảo” của “Nhu Băng thần công”, Tống Nguyên thọc sâu bốn ngón thiết chỉ moi bật trái tim của Vạn Tử Lô ra ngoài.

Sau tiếng rú kinh hồn, Vạn Tử Lô đổ nhào ra đất. Hắn bị hư chiêu của Tống Nguyên dụ hắn sập vào, và chàng đã kết thúc tính mạng hắn bằng ngọn trảo thần tốc.

Tống Nguyên đưa cao trái tim đầm máu của Vạn Tử Lô cho mọi người ngó thấy. Chàng bật cười sảng sặc, hô to :

- “Đại Hàm giáo chủ” dâng trái tim cho ta rồi.

Mười hai cao thủ tháp tùng Tống Nguyên cùng hò hét biểu dương khí thế mãnh liệt.

Bạch Thạch lão ma tái mặt.

Lão vẩy tay thét lên :

- Giết chúng nó...

Tất cả mười sáu bóng áo trắng xông tới.

Hữu chưởng của lão ma cũng tung liền một chiêu “Ngạ Quỷ Thoát Hồn” về phía Tống Nguyên. Chiêu “Nguyên Nguyên ma công” ấy vừa tung ra, kinh phong cuộc dậy ầm ầm, đã bay cát chạy dữ dội.

Tống Nguyên hoa cả mắt, vội tung mình theo bộ pháp “Tuyết Hoa Phiêu” rồi từ trên cao bổ xuống một chiêu “Huyết Quang Mê Ly chưởng” một chùm sáng đỏ rực quật vào lão ma, khiến lão dội lùi, chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Bọn người áo trắng của Bạch Thần đảo ủa tới vây kín chung quanh Tống Nguyên.

Ầm ầm... kinh khí rền trời...

Lúc đó Lữ Gia Hành hú dài một tiếng, giương cao song chưởng, thần hình di động phát ra hai luồng kinh phong vang dội như trời long đất lở, đánh dạt bọn Bạch Thạch đảo ra.

Đấu trường máu me tung toé.

Lữ Gia Hành vừa phát động chưởng lực, thì Chữ Tuấn Dương, Vượn lão nhân, Túy Tửu Tiên, Hoàng Mai cư sĩ, Hồng Mai lão nhân, Âm Tào Địa Quân, Bạch Mai tiên sinh, Lục Mai thư sinh đều xông lên.

Phía sau, Tuyết Hồn lão nhân, Hồng Mai lão nhân, Tuyết Sơn Âm Hồn, Tuyết Sơn Âm Linh nhất loạt xuất thủ.

Bọn người của áo trắng của Bạch Thạch đảo bị đẩy ra lại xông vào quyết đấu dữ dội.

Trong chốc lát chưởng phong tung hoành kinh khí dày đặc, trận huyết chiến kịch liệt diễn ra vô cùng tàn khốc.

Bạch Thạch lao ma rú lên :

- Tiểu tử, phen này ngươi khó lòng rời khỏi Thần đảo.

Song chưởng phát mạnh, lão đẩy ra tuyệt chiêu “Song Độc Tàn Long”, một đạo kinh khí trắng, một đạo màu đen quần quật như đôi mãng xà đánh thẳng vào Tống Nguyên như bão táp.

“Bình, bình”

Tiếng nổ dây chuyền rung rinh cả đảo, ngoài bờ biển, những cây nước dựng cao bởi sức dội của chưởng đạo “Nguyên Nguyên ma kinh”. Kinh khí xối bạt hoa viên, nước trong hồ bay lên như mưa bắc.

Tống Nguyên sử dụng thân pháp “Túy Tửu Tiên” thân hình di động như ảo ảnh, cưỡi lên lớp sóng chưởng của Bạch Thạch lão ma, đồng thời đánh xuống những chiêu nổ vang không dứt.

Mười sáu tên cao thủ của Bạch Thạch lão ma chết hàng loạt, chỉ còn lại ba tên. Bọn thuộc hạ áo trắng chỉ bao quanh bên ngoài đông như kiến, hò reo điên dại nhưng không dám xông vào.

Mười hai của Tống Nguyên tả xung hữu đột như vào chỗ không người, chưởng cước tung hoành ngang dọc.

Cuối cùng, bên cạnh Bạch Thạch lão ma chỉ còn lại một lão già, nhưng võ công siêu tuyệt.

Lão già chỉ còn một chân, chính là “Độc Cước lão quỷ”. Lã thết lên, tiếng rền vang choán óc :

Giết, giết....

Kinh khí từ song chưởng của “Độc Cước lão quỷ” tuôn ra cuộn cuộn, sức công phá bạo liệt và tỏa mùi tanh tưởi của khí độc kinh người.

Lúc ấy, Bạch Thạch lão ma cũng gầm lên, thân hình bắn vọt như pháo thăng thiên, triển vận “Nguyên Nguyên ma công” lao xuống.

Tống Nguyên thấy hai lão già đánh bại được 12 người của mình ra, đồng thời hợp công bằng ma chiêu...

Chàng nổi giận gầm thét :

- Hai cái xác già phải chôn vùi ở hoang đảo này...

Song chưởng của chàng múa lên, “Nhu Băng thần công” và “Đoạt Hồn hỏa chưởng” cùng xuất.

“Bình bình” kinh khí vang rền lộng óc.

Một chiêu “Huyết Quang Băng Hiện” mười hai thành công lực đã đánh trúng “Độc Cước lão quỷ”...

Chỉ nghe “Bùng” một tiếng, thân hình “Độc Cước lão quỷ” bị bắn tung lên, đầu văng một nơi, chân bay một nẻo, máu và óc vương vãi trong không khí hết sức rùng rợn.

Bạch Thạch lão ma rung động tinh thần.

Hết cả rồi...

Đệ tử truyền nhân duy nhất của lão đã chết thảm thiết dưới tay Tống Nguyên. Cái xác của Vạn Tử Lôi, “Đại Hàm giáo chủ” còn nằm kia, mà “Độc Cước lão quỷ” cũng tan thành thi thể.

Như điên loạn, Bạch Thạch lão ma xông thẳng tới, thét lớn :

- Tống Nguyên, ta liều chết với ngươi...

“Ầm ầm”

Lão ma huy động “Nguyên Nguyên ma công” liên tiếp phóng liên mười chiêu khủng khiếp.

Tống Nguyên búng mình nhào lộn theo bộ pháp “Tuyết Hoa Phiêu” như hoa tuyết bay, tránh những luồng chưởng đạo dễ dàng.

Thình lình, giữa lúc Bạch Thạch lão ma điên cuồng xông tới, Tổng Nguyên quật thẳng một chiêu “Tổng Tửu Quần Ma” chưởng ảnh như tia sét, kinh khí bạo liệt đánh vỡ sọ Bạch Thạch lão ma như búa bửa củi.

Lão ma lảo động, tắt thở trên bãi cát.

Mười hai cao thủ quay quần xung quanh Tổng Nguyên hò reo chiến thắng vang một góc trời.

Từ bờ biển “Vũ Nội song tiên”, Nguyên Sinh Lão Tiên Quân, Huệ mẫu và bốn nàng: Ái Mã, Ngọc Cẩm, Tuyết Mai, Bạch Anh cùng vui mừng lướt nhanh về phía Tổng Nguyên.

Thù nhà đã trả xong. Ma giáo đã hủy diệt, Tổng Nguyên đã lên đến tột đỉnh vinh quang với ngôi vị “Võ Lâm Thánh Quân” và hạnh phúc giữa bốn “Thánh Hậu” tuyệt sắc.

Ngoài biển từng đoàn thuyền của võ lâm quần hùng đã kéo tới, võ kỳ của các môn phái bay phất phới, chiêng trống vang rền.

Những tiếng hô dội trên sóng nước :

“Võ Lâm Thánh Quân” vạn tuế...

Giữa võ lâm quần hùng, Tổng Nguyên sung sướng bước xuống long thuyền với bốn người ngọc vây quanh...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-hon-chung>